

Giới thiệu Không Gian Song Song

Truyện Không Gian Song Song của tác giả Ngô Trầm Thủy là một câu chuyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, là câu chuyện về người đàn ông xấu, tìm kiếm lại hạnh phúc của bản thân.

Tiền sinh Mục Dục Vũ gây dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đây là cả một câu chuyện về thành công, nhưng trái tim hắn lại cảm thấy mệt mỏi, đối với những chuyện xung quanh lại chẳng còn hứng thú. Có một ngày hắn ngẫu nhiên nhớ về thời niên thiếu hắn khinh thường cô gái Nghê Xuân Yển thú nhận thích hắn, từ đó về sau hắn bắt đầu thường xuyên nằm mơ, trong giấc mơ hắn đến một không gian khác, một không gian với hắn không giống với bây giờ, chưa bao giờ hắn cảm thấy cuộc sống hạnh phúc đến như vậy.

Một thời gian dài đắn đo, hai con người khác nhau, hai cuộc sống tồn tại giữa những đấu tranh tư tưởng gay gắt, Mục Dục Vũ làm thế nào để lựa chọn?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1

Mục Dục Vũ từ từ nhắm hai mắt, hơi hơi ngửa đầu tựa vào chiếc ghế sau.

Trong xe phát ra những giai điệu của một đoạn opera, bài ca là “Gianni Schicchi “(1) trong bài opera nổi tiếng “Người cha thân yêu của tôi”. Bên trong xe được trang bị dòng âm thanh cao cấp nhất hiện nay, giờ phút này tông giọng nữ vút cao hòa lẫn với âm thanh trầm trầm của dàn loa, giống như làn sóng quanh bên tai, kéo dài chẳng dứt, lại rõ ràng uyển chuyển như dòng suối chảy róc rách, thân hình hắn thả lỏng bình thường. Mục Dục Vũ từ từ nhắm hai mắt, bàn tay thon dài sạch sẽ im lặng đặt lên trên đầu gối, toàn thân bất động, yên ổn giống như trước khi bắt đầu một trận dậy sóng.

Đó là một đêm yên tĩnh, nơi đây là một vùng nông thôn hẻo lánh lân cận thành phố lớn, thời tiết có chút hơi lạnh lạnh, mặt đường gồ ghề, đọng đầy nước bẩn, mặt tường bong ra từng mảng, những bức ảnh quảng cáo trị bệnh lây qua đường tình dục dán đầy, góc tường xung quanh có thể thấy được rác. Cả đoạn đường nhỏ có duy nhất một ngọn đèn đường còn bị ai đó đập nát, không khí ẩm ướt tràn ngập mùi hôi thối. Tại nơi này, Mục Dục Vũ ngồi ở bên trong chiếc xe Benz, nghe Puccini (2), mặc một bộ Tây phục được cắt may thủ công phù hợp với dáng người, cúc áo somi vẫn cài kín đến tận yết hầu, trên chân là đôi giày da hồng không nhiễm một hạt bụi. Hắn ngẫu nhiên nâng tay, ngay tại cổ tay áo còn nhìn thấy được trang sức, cúc tay áo kim loại giá trị xa xỉ. Ngay tại nơi mà hắn không thuộc về này, Mục Dục Vũ từ từ nhắm hai mắt, yên lặng ở trong lòng đánh nhịp, chờ giọng ca của người nữ trong bài này chấm dứt, sau đó chậm rãi mở mắt ra, ấn cửa sổ xe xuống.

Xe bên ngoài tiếng động ồn ào lao nháo truyền vào bên trong xe, âm thanh hỗn loạn của những cú đánh đấm trên thân thể người, từng nhóm côn đồ quát mắng cùng với đối tượng bị đánh thảm thiết rên rĩ, có vẻ như kèm theo, còn một ít mùi máu tươi. Mục Dục Vũ chán ghét nhủ thầm, lạnh lùng nói với trợ lý bên ngoài cửa xe đang cúi xuống: “Quá âm ỉ.”

Trợ lý lập tức nói: “Vâng, thưa ngài, để tôi bảo bọn họ bịt miệng lại và tiếp tục?”

Mục Dục Vũ từ chối cho ý kiến chỉ ừ một tiếng, đang muốn ngồi trở lại xe tiếp tục nghe Puccini, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, lại thoáng nhìn về một người đàn ông về mặt không cam chịu đứng chắn đầu mũi xe.

Đó là Tôn Phúc Quân người phụ trách an toàn chuyển đi của hắn, xuất thân bộ đội đặc chủng, sau khi xuất ngũ bị hắn dùng một số tiền lớn mời đến huấn luyện trở thành nhân viên bảo vệ, sau đó người này công tác khá xuất sắc, với khí khái trung thành can đảm và đầy mạnh mẽ, Mục Dục Vũ liền điều đến làm vệ sĩ bên cạnh mình. Mục Dục Vũ là người có mắt nhìn người rất độc đáo, người nào có thể sử dụng ở vị trí nào, có thể đào tạo được một nhân tài như thế nào, biết dùng người ở đâu, hắn có loại thiên phú này, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng giúp sự nghiệp hắn phát triển nhanh chóng. Xem ra, Tôn Phúc Quân này làm việc tuy nghiêm túc, nhưng quan niệm hơi cổ hủ, luôn chú ý những quy tắc, không thể chấp nhận được những hành vi cậy mạnh hiếp yếu, cũng hay bênh vực kẻ khác, loại trường hợp đánh người khi dễ hắn nhìn thấy, cũng khó trách trong lòng hắn khó chịu.

Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, nhẹ giọng hỏi trợ lý: “Tôi nghe nói người kia là người chơi đàn piano?”

Trợ lý gật đầu đáp lời: “Đúng vậy thưa ngài, hắn là nghiên cứu sinh ngành piano của học viện âm nhạc.”

“Tốt lắm” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Vậy cắt gân tay hắn đi, đừng ngại gì chuyện này.”

Trợ lý sửng sốt, lập tức nói: “Tôi hiểu được, thưa ngài.”

Hắn thẳng lưng đi phân phó những người đó, Mục Dục Vũ vẫn mang vẻ mặt mỉm cười, lúc này Tôn Phúc Quân ở một bên nhìn không được, nhỏ giọng nói: “Chờ một chút, này, này có quá hung ác không?”

“Đội trưởng Tôn, anh có ý gì?” Trợ lý nâng mắt, thản nhiên nở nụ cười nói, “Như thế nào, anh có ý kiến đối với việc làm tôi giao cho, hoặc là quyết định

của ngài Mục ?”

“Tôi không phải có ý đó...” Tôn Phúc Quân có chút quần bách, nhìn nhìn Mục Dục Vũ bên cạnh cười mà không nói, giọng nói cũng phải hạ xuống tám quãng, “Tôi chỉ là thấy, Mục tiền sinh là người kiêu ngạo điều hành cả một doanh nghiệp lớn, loại chuyện hại người ta đến tàn tật này, ngài, ngài không phải cũng nên kiêng kị hay sao?”

Mục Dục Vũ nhìn không được suýt nữa cười lên tiếng, đã nhiều năm rồi chẳng còn ai nói chuyện với hắn như vậy, đáng tiếc mà, lời này nghe chính nghĩa mười phần, nề hà lo lắng không đủ, bên trong hiên ngang lẫm liệt lại biến thành phô trương thanh thế. Mục Dục Vũ nghĩ, bản thân hắn là người nham hiểm bận rộn, tính toán thủ đoạn cái gì, hắn sớm đã làm rất nhiều, chuyện bức người nhảy lầu đều đã làm qua, nếu có báo ứng về những chuyện này, hắn sớm đã bị bầm thây vạn lần, làm thế nào còn có thể đưa chân chỉ tay như ngày hôm nay?

Mục Dục Vũ không sợ bất cứ vấn đề gì, đạo đức như thế, anh không giẫm lên đầu người khác, người khác cũng giẫm lên đầu anh, không có gì là công bằng, đừng nói đến đúng sai, yếu thì nhục mạnh thì ăn, như thế mà thôi.

Hiếm khi có người thấy rõ ràng đúng sai như vậy, Mục Dục Vũ có một cảm giác mới mẻ đối với tên vệ sĩ Tôn Ngốc này, hắn đã nhìn thấy người thông minh nhiều lắm, khó khăn lắm gặp người ngay thẳng, tâm trạng lại thay đổi. Vì thế Mục Dục Vũ khó có được phấn khích, kiên nhẫn hỏi: “Đại Quân, anh cảm thấy tôi thật tàn nhẫn?”

“Không”

“Anh cảm thấy tôi thật tàn nhẫn.” Mục Dục Vũ chỉ nhấn mạnh, “Nói thẳng, không cần dong dài.”

Tôn Phúc Quân ngẹn đỏ mặt, nhẫn nhịn, không nói chuyện.

“Không nói?” Mục Dục Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, rồi hạ tầm mắt dừng ở trên mặt Tôn Phúc Quân, ôn hoà nói, “Không nói cũng được, vậy thuận tiện lại phê đi một chân của thằng nhóc kia.”

“Ngài Mục!” Tôn Phúc Quân ngẩng đầu, trực tiếp nói, “Ngài Mục, kia, tôi sẽ nói mà, ngài những để tâm những lời này. Tôi cảm thấy, người bị đánh kia, dù sao tuổi cũng không lớn, cũng là cha mẹ một tay đau lòng vất vả nuôi lớn, trong nhà còn những người thân lớn tuổi chờ hắn phụ dưỡng cho đến lúc chết, hắn cho dù có sai, dạy dỗ một chút cũng được, ngài nếu vẫn chưa hài lòng, nói cho Lâm trợ lý triệt hết thu thập của hắn, như vậy so với chặt đứt tay hắn, nói thật, có, có chút chút...”

Mục Dục Vũ nhìn hắn không nói lời nào.

Tôn Phúc Quân dưới tầm mắt có chút khản trương, nuốt xuống một ngụm nước miếng, bất cứ giá nào cũng nói: “Tôi chỉ là thấy nếu ngài phân phó đi chặt gân tay của hắn, không khác gì tàn phế, tương lai cả đời sẽ bị hủy. Ngài nghĩ xem, hắn là người chơi đàn piano, không phải người ta hay nói, kẻ nào học nghệ thuật cũng đều có bệnh thần kinh, những thứ lẩn quẩn trong lòng, chỉ cần có tác động liền trở nên liều mạng, cũng không phải lỗi quá lớn...”

“Anh có biết hắn đã làm chuyện gì sao?” Mục Dục Vũ thản nhiên đánh gãy lời hắn.

Tôn Phúc Quân ngậm ngẫn cả người, chuyện này không ở trong phạm vi chức trách công việc của hắn, hắn làm sao biết được.

Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, dùng có thể nói bằng một giọng nói nhu hòa: “Thằng nhóc này quyến rũ vợ của tôi, khiến vợ tôi ngoại tình, bị tôi bắt gian tại giường, anh nói xem, tôi chỉ là chặt một bàn tay hắn, đúng không?”

Tôn Phúc Quân quá sợ hãi, thốt ra: “Không thể nào, ngài và phu nhân tình cảm thâm thiết giống trong phim vậy...”

“Sự tình bên trong so với bên ngoài phức tạp hơn rất nhiều.” Mục Dục Vũ đánh gãy lời hắn, hỏi hắn tiếp, “Nghe nói anh là dân quê, nếu ở trong nhà anh, có con dâu thậm thụt bên ngoài với người khác, chồng đem tay gian phu phế đi, người trong thôn sẽ nói như thế nào?”

Tôn Phúc Quân mở lớn miệng nha nha nói không ra lời, nhà của hắn từ lớn đến nhỏ đều dạy bảo trung nghĩa đi đầu, cũng không bao gồm chuyện khiến đàn ông trở nên mất mặt này.

Trên mặt hắn khó xử và không biết làm sao lấy lòng Mục Dục Vũ, khiến hắn rốt cục cười lên tiếng, sau đó, Tôn Phúc Quân không rõ cho nên, trong ánh mắt chứa đựng hoảng sợ, Mục Dục Vũ vẫy vẫy tay, rộng rãi đối trợ lý nói: “Được rồi, đêm nay cho Đại Quân mất ngủ, đều ngừng đi. Vây tay của tên kia, trước hết cho hắn ký nợ.”

Lâm trợ lý gật đầu, đi qua thông báo cho những người khác. Tôn Phúc Quân không nghĩ tới chuyện được giải quyết, sững sờ ở kia không biết làm sao, hơn một nửa thời gian còn lại, hắn ngoại trừ nói câu “Cảm ơn ngài Mục” cũng không biết nói cái gì cho phải.

Mục Dục Vũ muốn những người bên cạnh cảm thấy thụ sủng nhược kinh và mang ơn mình, cảm xúc đó sẽ chôn sâu trong lòng, ở thời điểm mấu chốt nó sẽ nảy sinh như mầm gieo, tiện đà phát huy tác dụng quan trọng.

Đương nhiên, đối với những người khác nhau, hình phạt và phần thưởng cũng sẽ khác nhau, đêm nay hiển nhiên thông qua một quyết định nhỏ như vậy, làm cho Tôn Phúc Quân đối với mình ngày càng trung thành, việc này đối với việc dễ dàng dạy dỗ tên nhóc kia thì Mục Dục Vũ mà nói phải có lợi hơn.

Ở trên đường trở về, bởi vì con đường khá nhỏ, mấy chiếc xe không thể nào chạy thông thả được.

“Thưa ngài, ngài có muốn tiếp tục thưởng thức nhạc không?” trợ lý Lâm nhỏ giọng hỏi hần.

Mục Dục Vũ lắc đầu, khuỷu tay dựa vào cửa kính xe, chống cằm, bất động lặng lẽ nghiêng qua quan sát ngoài cửa sổ. Thành phố này cũng giống đa số thành phố lớn khác, có những tòa cao ốc thật đẹp, có rượu say ,vàng bạc, có thời trang , có trai thanh gái lịch, nhưng cũng có những góc như vậy , dơ bẩn, bí ẩn, hỗn độn, giống như toàn bộ rác thải đều được đưa đến đây. Nơi này tràn ngập tội phạm, bạo lực, cũng tràn ngập những mưu mô, xảo trá.

Tay trái Mục Dục Vũ mang chiếc nhẫn bạch kim gõ gõ trên đầu gối, cũng không quay đầu lại, nói với trợ lý Lâm : “Tôi nghe nói chính phủ đang muốn cải cách lại nơi này phải không?”

“Đúng vậy thưa ngài, tin tức này đã được đưa ra.”

“Bọn họ muốn biến nơi này thành một khu buôn bán?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Trước mắt còn chưa có phương án cụ thể ra công chúng, nhưng theo chúng tôi tìm hiểu, cũng tám chín phần là vậy.”

“Một miếng thịt lớn như vậy mà ” Mục Dục Vũ đánh giá ngoài cửa sổ xe, mỉm cười nói, “Nói vậy người tranh không ít.”

“Thưa ngài, chúng ta có hay không cũng...”

Mục Dục Vũ ngồi thẳng thân mình, lắc đầu nói: “Chuyện này nhiều người như vậy tôi không muốn tham gia vào, chẳng qua anh nhớ nhắc nhở tôi, hai ngày này sắp xếp một chút, cũng là lúc đến khu đó ăn cơm ôn chuyện.”

“Vâng”

“Puccini nghe nhiều rồi, đổi cái khác.” Mục Dục Vũ một lần nữa nhắm mắt lại, thờ dài một hơi, hơi mệt mỏi nói: “Đổi nhạc violon , tùy tiện thế nào cũng được.”

“Vâng”

Bên trong xe ít khi vang lên tiếng đàn bản hoà tấu violon của Beethoven D, Mục Dục Vũ từ từ nhắm hai mắt chậm rãi nói: “A Lâm, anh đi theo bên người tôi lâu như vậy, có nghe được cái này sao?”

“Này...” Trợ lý Lâm cười cười nói, “Tổ chất của tôi chỉ có hạn, chỉ sợ nghe những bài hát linh tinh thì có vẻ hợp hơn.”

Mục Dục Vũ trầm mặc một hồi, thần nhiên nói: “Chỉ Lan đàn violon kỳ thật cũng rất hay.”

Trợ lý Lâm cẩn thận quan sát sắc mặt của hần, cẩn thận nói: “Phu nhân kiến thức uyên bác, xuất thân danh môn, vốn liền được công nhận là tài nữ.”

Mục Dục Vũ mở mắt ra, lộ ra một tia châm chọc mỉm cười: “Tài nữ? Hừ.”

Trợ lý Lâm không dám tiếp lời, đành phải lựa chọn không nói lời nào.

“Khi vừa mới xem video của thằng nhóc đó, tôi nghĩ cô ấy hẳn phải thích lắm” Mục Dục Vũ thần nhiên nói, ” Anh lựa thời điểm thích hợp thay tôi chuyển lời đến cô ta, an phận thủ thường là thiên chức của phụ nữ, làm Mục phu nhân, phải có bộ dạng của Mục phu nhân . Nếu không, tôi không ngại mời cô ta xem hiện trường sống đâu.”

Trợ lý Lâm gật đầu nói: “Vâng.”

“Có chút chán.” Mục Dục Vũ coi bỏ một cục áo sơ mi, phân phó nói, “Mở cửa xe đi, mở từ từ thôi.”

Lâm trợ lý ấn mở cửa kính xe, một làn gió lạnh bất ngờ thổi vào bên trong, lúc này bọn họ một hàng hai chiếc xe tiến vào màn đêm, những quầy thức ăn sát bên đường tỏa ra mùi hương thơm của rau xào lan tỏa trong không gian.

Ban đêm ở đây thật náo nhiệt, Mục Dục Vũ nhìn nhìn đồng hồ, thời gian đã gần đến đêm khuya, nhưng cũng chẳng hề ảnh hưởng tiếng động ồn ã ở đây. Giống như vừa trải qua một kỳ ngủ đông dài, mọi người nơi này như sinh vật bình thường bắt đầu hoạt động gân cốt. Một hơi thở nóng bỏng mà không che giấu của cuộc đập ngay đến mặt, tiếng người hỗn loạn ồn ào, ý tứ lời lẽ mang hàm ý tục tĩu vô đạo đức. Có lẽ có quy tắc, có lẽ có chú ý, nhưng chút quy tắc và chú ý này cũng không phải là bắt buộc, không phải như Mục Dục Vũ trên người mang bộ Tây phục như vậy vừa nhìn là hiểu ngay, mà tiềm tàng ở bên trong ở chất béo ngậy bên miệng, ở những tờ giấy mọi người bừa bãi vứt trên mặt đất, giấu giếm cảm xúc, lại khiến cho những người khách tham dự hiểu rõ ràng.

Cảnh tượng quen thuộc như vậy khiến cho Mục Dục Vũ đến hoảng hốt, thật lâu trước kia, hần không phải Mục Dục Vũ như thế này , thậm chí còn chưa có tên Mục Dục Vũ, hần từng là một thiếu niên, tự bươn chải, thân trên không mặc áo và chỉ mang một chiếc quần cộc lớn, hần nhớ rõ hần cũng từng lạch cạch lạch cạch đi qua con đường như vậy.

Kỉ ức sống động dần dần hiện lên, một khi bắt đầu liền không thể dễ dàng dừng lại, Mục Dục Vũ nhớ lại từng chút khi mình còn là một cậu thiếu niên, có đoạn thời gian mỗi ngày đều đến khu chợ đêm để bán đồ trang sức lấp lánh cho các cô gái, hần đã bị bỏ đói lâu rồi, đem hết cả nụ cười trưng ra khuôn mặt nhìn những cô gái xung quanh để cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ. Khi đó vì bán đi một cái nơ bướm năm đồng tiền, lời khen gì hần cũng có thể bật ra, thậm chí đem một bác gái béo mập tuổi trung niên nâng thành tuyệt đại mỹ nhân có một không hai cũng chẳng sao cả. Khi đó, thân thể đang phát triển,

bất kể bao nhiêu đồ ăn đi vào, bụng vẫn đói, đói khát là chuyện khó chịu nhất trên thế gian này, nó sẽ hóa thành một loại dục vọng mãnh liệt không thể nào ngăn cản được, tiếp cận, nắm lấy tôn nghiêm và tự trọng của anh, khiến anh trở nên khúm núm.

Cũng dùng sức nhấn hạ đầu anh, ngoại trừ chén cơm kia, đối với anh cái gì cũng chẳng quan trọng nữa.

Mục Dục Vũ mạnh mẽ mở to hai mắt, thầm nghĩ đêm nay mình làm sao vậy? Chuyện bao nhiêu năm trước như thế nào lại độ nhiên nhớ đến? Ánh mắt hần lạnh lùng đảo qua những người những việc trước mắt, đây là tầng lớp cuối của xã hội, nếu không là cái đáy, thì nó cũng chỉ là một phần nhỏ trong hình kim tự tháp mà thôi. Bọn họ mỗi người trên người trên mặt đều mang theo dấu vết áp lực của cuộc sống, được chăng hay chớ, nếu, không mượn những tác động từ bên ngoài căn bản không có biện pháp thoát khỏi vận mệnh định sẵn. Vận mệnh giống như gông xiềng, như lời nguyện rủa theo ta như hình với bóng, hôm nay đi ngủ rồi, căn bản không dám đoán trước chuyện ngày mai, bởi vì nhân tố có thể ảnh hưởng cuộc sống bọn họ có nhiều lắm, chỉ ngoại trừ chính bọn họ.

Cho nên, Mục Dục Vũ mới có thể liều mạng hướng lên trên mà đi, liều lĩnh, bởi vì nếu không làm như vậy, vậy thì quyết định ngày mai ra sao chẳng nữa cũng làm không được.

Đi đến vị trí này, tham vọng của một thời trẻ tuổi đều đã thực hiện, thậm chí thành tựu so với giấc mơ năm đó còn tốt hơn, nhưng mà, vì sao ngay lúc này, lại có cảm giác nhàm chán?

Mục Dục Vũ cho rằng chính mình đêm nay có chút kì lạ khác thường, hần lắc đầu, đang muốn phân phó lái xe đi nhanh chút, mau chóng rời khỏi nơi này. Bỗng nhiên, hần nghe thấy ven đường truyền đến một tiếng loảng xoảng nổ tung.

Mục Dục Vũ quay đầu, vừa vận nhìn thấy vài tên lưu manh dùng sức đập vỡ ném bàn ghế, cùng với chung quanh người hô hào những tiếng thét chói tai, một lưu manh cầm đầu hùng hùng hổ hổ hét: “Nghe Xuân Yên, ông đây đập phá quán cô, như thế nào? Có bản lĩnh cho cô gọi thằng em trai ngu ngốc của cô đến đây đánh chúng ta ha, đến đây!”

Cái tên Nghe Xuân Yên này làm cho Mục Dục Vũ giật mình, lúc này, hần thoáng nhìn tên lưu manh kia lại huyết sảo lại cười vang, bất chợt, từ trong quán một cô gái trẻ tuổi tóc tai bù xù lao ra, mang theo một bình ga nhỏ đứng dậy, giọng nói giống như mất sức vang lên âm ỉ: “Hò bánh xe, bắt nạt một phụ nữ và một thằng nhóc có đáng hay không? Đi sao, muốn chúng tôi không còn đường sống, mọi người đều đừng sống, mẹ người chúng ta một đoàn cùng đi gặp Diêm Vương tính sổ! Người chớ đi, chớ đi, bà đây với người cùng hít khí ga đi, ai chạy trước thì thua! Người có dám hay không? Hà? Mẹ nó người có dám hay không!”

Mục Dục Vũ chợt cảm thấy cổ họng khô khốc, ánh mắt hần hơi co lại, nhìn chằm chằm cô gái ôm bình than với ý chí có chết cũng không sờn, sau đó, thấp giọng phân phó trợ lý Lâm một tiếng: “Dừng xe.”

Trợ lý Lâm có chút ngạc nhiên, lập lại hỏi: “Cái gì?”

“Tôi nói dừng xe.” Mục Dục Vũ tăng thêm giọng, hần phát hiện trong giọng nói của mình mang theo sự vội vàng, hần lại không biết sự vội vàng từ đâu mà đến, chính là không tự chủ được nhìn chằm chằm cô gái trẻ tuổi kia. Là cô ấy, đúng vậy, hần nghĩ, đúng thật là người kia. Nhiều năm không gặp, cô nhìn trưởng thành hơn so với trước, cô gái ngây ngô trước kia, mặt mày không tinh xảo như vậy, dĩ vãng cất giấu hoàn toàn những nét lúc khi xưa. Hần nhìn gương mặt kia, trong đầu tự động vang lên như ngày trước, hần từng bình luận diện mạo của cô như vậy, Nghe Xuân Yên, hần nói, lúc cô im miệng có vài phần giống con gái vùng Giang Nam, đáng tiếc cô hé miệng ra, y hệt những bác gái đánh đá nhạc rác bên đường, vẫn là có thể mất chiếc quần mà khóc lóc om sòm làm đủ mọi chuyện.

Nghe Xuân Yên, cô có biết cô giống cái gì hay không? Cô giống như một hộp bánh ngọt đã qua thời hạn, xa xa nhìn cũng gần đường cũng phết bơ, nhưng mà nhìn gần, có thể phát hiện mặt trên có mùi mốc. Hơn nữa, tên của cô tục tằng hệt như con người cô vậy, cô gọi là Nghe Xuân Yên, cô có biết toàn Trung Quốc có bao nhiêu người trùng tên với cô không?

(1) Một bài opera của nhà soạn nhạc người Ý mình chú ý ở phần 2

(2) Giacomo Antonio Domenico Michele Secondo Maria Puccini (22 tháng 12 năm 1858 – 29 tháng 11 năm 1924) là một nhà soạn nhạc vĩ đại người Ý. Ông là nhà soạn nhạc chuyên soạn opera. Các tác phẩm opera của ông như La Bohème, Tosca hay Madama Butterfly và đặc biệt là Turandot là trong những nhạc phẩm âm nhạc cổ điển được biểu diễn thường xuyên nhất trong danh mục thể loại opera tiêu chuẩn. Một vài tác phẩm aria của ông như “O Mio Babbino Caro” trong Gianni Schicchi, “Che gelida manina” trong La Bohème và “Nessun Dorma” trong Turandot đã trở thành một phần của văn hóa hiện đại. Ông có tổng cộng 12 vở opera và điều đặc biệt là tên 7 trong số 12 vở opera của ông được đặt theo tên các nhân vật nữ.

Chương 2

Có lẽ mỗi một người như Mục Dục Vũ đều đã trải qua thời kỳ trưởng thành như vậy: Trong một khoảng thời gian cụ thể, người hần đầy những gai nhọn, trái tim đầy áp những thói nát rác rưởi, chẳng ai thêm quan tâm hần ta toàn thân bốc mùi, chỉ hận không ai mang được hần quan sát tường tận dưới kính hiển vi, không buông tha cho bản thân dù chỉ là một vấn đề tí xíu.

Mục Dục Vũ khi đó, vừa mới thoát khỏi năm những kinh nghiệm đầy khó chịu, gặp được được người tốt tình nguyện nuôi dưỡng hần, đi đến một thành phố khác tiếp nhận giáo dục một lần nữa, xem ra hần cũng là người khá may mắn và có cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng không một ai biết, thiếu niên mười sáu tuổi ngoại hình bảnh bao, dưới đôi mắt bàng quang đã chứa đựng sự hiểu biết kiên định thấu đáo về biến đổi lòng tốt của con người. Hần mang theo ánh mắt như vậy, thờ ơ lạnh nhạt khác hần những cô gái chàng trai cùng lứa tuổi đầy lãng mạn, không rành chuyện đời. Hần quan sát những con người luôn làm chuyện ngu xuẩn này, lãng phí thời gian; đương nhiên người đã trải qua trong cuộc hành trình đầy gian khổ cũng tránh không được cuộc sống tốt đẹp. Tại trường trung học trọng điểm tỉnh này, hầu hết các học sinh đều là như thế, đơn thuần đến nỗi

khiến hấn nảy sinh thù hận, lại ngốc đến nỗi khiến hấn cảm thấy trái tim mình quá hèn mọn.

Hai cảm xúc mãnh liệt cùng lúc này sinh đan xen, cuối cùng hội tụ đọng thành lửa giận, làm Mục Dục Vũ nhận không được muốn tự hỏi, muốn cân nhắc, cũng đều là con người, cuối cùng vận mệnh lại khác nhau như vậy?

Vì sao các bạn học của hấn, người người cha mẹ song toàn, không bệnh không tật, cả một nhà có thể xum vầy vui vẻ bên nhau, được thương yêu đến không biết trời cao đất rộng, chỉ biết quan tâm đến bản thân mình có phiền não nhỏ, sầu não nhỏ? Vì sao điều này phổ biến, gần như rơi xuống trẻ con vận khí tốt ở mỗi thành phố mà không rơi xuống đầu mình? Vì sao ở bọn họ đã học đến trung học còn có thể lại ở lại trong lòng cha mẹ làm nũng khóc lóc om sòm, mà Mục Dục Vũ hấn, lại phải quan tâm tìm kiếm bữa ăn tiếp theo của mình?

Thậm chí khi ngồi ở trong phòng học của trường trung học thử nghiệm này, nghe thầy giáo dài dòng nói về chương trình học nặng nề, đối với hấn mà nói, cũng từng là một giấc mơ mà bản thân mong muốn không thể có?

Thời niên thiếu của Mục Dục Vũ vẫn không hiểu rõ, hấn không biết chính mình làm sai cái gì, vì sao chỉ xứng nhận vận mệnh lạnh lùng? Mà loại vận mệnh này cũng thật bất công tàn nhẫn, nó thậm chí tước đoạt quyền lợi truy hỏi của hấn, có một quãng thời gian rất dài, khi hấn còn nhỏ tuổi không dám nghĩ về tương lai, không dám hỏi hiện tại, bởi vì chỉ một câu vừa hỏi, sẽ không còn sức lực, sẽ không còn cách nào có thể tiến lên.

Cho nên, khi hấn bước ra khỏi những ngày tăm tối đó, cả đầu hấn kêu gào tràn ngập về sự bất công, trong lòng hấn rõ ràng bản thân mình chính là công cụ gì: ở lớp đoàn kết với bạn học, tôn trọng giáo viên, Mục Dục Vũ sớm biểu hiện ra tài năng lãnh đạo chỉ huy, đẹp trai chói mắt, chỉ luôn giữ cho mình ý nghĩ, thể dục Mục Dục Vũ cũng học rất tuyệt, bóc đi tầng tầng nguy trang, kỳ thật bên trong sớm chán đời, nhìn ai ai cũng đều hèn mọn chua ngoa, cảm thấy vô cảm và phiền chán.

Mục Dục Vũ mười sáu tuổi, mỗi ngày ở trường học diễn là học sinh tốt, về nhà diễn một đứa trẻ hiền lành nghe lời, hấn diễn sắp nổi điên, hấn cần phải trút ra, đem nội tâm ác độc xả ra ngoài, vì thế Nghê Xuân Yển đã đụng vào ngay vết thương đó của hấn.

Cô ta xứng đáng như vậy, Mục Dục Vũ hôm nay, trong đầu vang lên câu nói giống thiếu niên năm đó: không ai buộc cô cả, cô xứng đáng nhận lấy.

Ai bảo cô ta chỉ số thông minh thấp, cũng không nhìn xem chính mình chẳng qua chỉ là học sinh năm ba trường nghề, ngang nhiên chạy đến trường trung học trọng điểm gửi thư tình cho học sinh ưu tú trường đó; ai bảo cô không tự mình hiểu lấy, dám can đảm đối mặt với hấn, dám ngốc nghếch như vậy ở trước mặt đám đông nói thích hấn.

Đối với gian đoạn kia của Mục Dục Vũ mà nói, bị cô gái như vậy theo đuổi, tuyệt đối không phải vinh quang, mà là một sự sỉ nhục.

Bởi vì Nghê Xuân Yển đại diện cho tầng lớp mà hấn muốn tránh xa: cô xuất thân hèn mọn, trong nhà duy trì cuộc sống nhờ vào bán cháo lòng, còn có người mẹ ham giàu bỏ trốn cùng người ta, còn có một em trai trí tuệ kém phát triển.

Huống chi bản thân cô còn không biết tiến tới, học tập kém đến rồi tình rồi mù, còn tuổi nhỏ chỉ biết ham hư vinh, trang điểm vụng về, mặc váy ngắn lộ ra cả cặp đùi trắng, trên đường cái cùng mấy thằng nhóc lưu manh vui đùa tức giận chọc ghẹo, liếc mắt đưa tình.

Ngay cả khi cô bộ dáng thật tốt sẽ như thế nào? Ngay cả khi dáng người phát dục yếu điệu dịu dàng thì thế nào? Có những người phụ nữ vĩnh viễn lên không được mặt bàn, mà khi đó Mục Dục Vũ, tuyệt đối không cho phép cuộc sống của mình, cùng một người phụ nữ không treo nổi lên mặt bàn có liên quan gì.

Vì thoát khỏi sự dằn dũa của cô, thiếu niên không tiếc gì thủ đoạn kịch liệt, chẳng tiếc sợ mình quá hung hăng gây tổn thương đến cô gái này.

Hấn đã thử qua rất nhiều phương pháp: trung về mặt khinh bỉ xé nát bức thư tình cô gửi ngay trước mặt; rồi trước mặt của cô dịu dàng đối với nữ sinh khác, không thèm nhìn cô bằng một con mắt; cố ý làm khó dễ cô, đem bữa trưa cô nấu cho mình quăng cho chó ăn. Loại chuyện như vậy hấn làm cũng không ít, nhưng Nghê Xuân Yển tựa như dây cốt đồng hồ báo thức vậy, gần như bị đánh bại, lại cố tình đưa thân chiến đấu. Tình thoảng hấn cũng thấy cô gái này biến mất yên tĩnh, nào biết ngày hôm sau đến trường học, vẫn là có thể nhìn thấy cô hồ đồ cười ngốc nghếch chạy đến, dường như không có việc gì lớn tiếng nói: “Mục Dục Vũ, em thích anh.”

Mục Dục Vũ, em thích anh.

Mục Dục Vũ đã gần ba mươi khi ngồi trên chiếc ghế da xa hoa của xe Benz, nhìn qua lớp cửa sổ thủy tinh thấy những trò khôi hài bi thảm đang xảy ra trong quán ăn của Nghê Xuân Yển, nhìn xuyên qua gương mặt chật vật đau khổ của Nghê Xuân Yển bây giờ, vẫn là có thể hồi tưởng người đi theo phía sau mình năm đó, bộ dạng ngốc nghếch cười cợt khi đối mặt với mình nói ra những lời đó.

Cô cứ mãi cười ngốc nghếch như vậy, giống như câu nói “Em thích anh” đối với cô là những lời quan trọng nhất, vì biểu đạt tình cảm này, cô chẳng tiếc dùng hết khả năng, treo non lộ liễu, nhận tất cả những sỉ nhục cũng tuyệt không lùi bước. Thời điểm cô gào lên “Em thích anh”, gương mặt vốn dĩ dung tục tầm thường đó nghiêm túc một cách kì lạ, thế cho nên nhiều năm đã trôi qua, hình ảnh đó vẫn đang rõ ràng sáng tỏ, xuyên qua cả trí nhớ.

Thiếu niên mười sáu tuổi, chưa bao giờ nghĩ đến việc bày tỏ “Em thích anh” có bao nhiêu dũng khí, cũng chưa bao giờ cảm thấy nó là điều khó làm đến bao nhiêu.

Nhưng mà Mục Dục Vũ khi đã trải qua cái tuổi ba mươi, suy nghĩ về trọng lượng của lời nói này, bởi nó chứa đựng một tuổi trẻ đam mê đầy nhiệt huyết chẳng hề sợ hãi, chứa đựng cả ước mơ mà ta lần tìm trong từng giấc mộng, còn lúc ban đầu, khi một người phụ nữ nói với một đàn ông tôi thích bạn, nó mang theo cả nỗi niềm hy vọng không kể xiết.

Không còn nữa. Tình cảm bất khuất như vậy từ trước đến nay, chỉ tồn tại một lần trong cuộc đời mỗi con người ở cái tuổi ảm ương đó, mới có thể không phản kháng, mới có thể bị làm nhục khinh khi thất vọng nhưng vẫn cố chấp tin tưởng đến cùng.

Ngay cả trong cuộc sống trong này, nếu có vận khí tốt lại có thể gặp một tình yêu đẹp quyến luyến như vậy, nhưng mà lời tuyên bố, tình cảm như vậy, lại không còn nữa.

Mục Dục Vũ cảm thấy có chút mất mát

Trong một vài phút hẩn xuất thần, thể cục phía đối diện đã phát sinh biến hóa: lưu manh cầm đầu đại khái không tin Nghê Xuân Yển sẽ thật sự mở khí ga, kiêu ngạo bay lên một cước, đá cái bàn gần đó, cười thô bỉ: “Phải chết thì cùng chết phải không? Đến đây, mẹ nó ông đây không tin cô dám, dọa ông ư, nói cho cô, tôi mẹ nó chính là thích dọa, cô làm đi!”

Nghê Xuân Yển cả người phát run, ôm bình ga trừng mắt nhìn tên lưu manh kia.

”Giới thiệu cho cô chiêu buôn bán phát tài tốt cô không cần, cô tình muốn cùng ông đây trái ý, tôi với cô nói chết, hôm nay cô hoặc là còn tiền, hoặc là giao quán, bằng không tôi liền đập quán làm trò tiêu khiển, như thế nào? Lựa chọn cái gì?”

Hắn nhìn Nghê Xuân Yển nửa ngày không nói chuyện, cười nói: “Không có tiền cũng được, ông đây giới thiệu cho cô một vụ kết thúc buôn bán, mẹ nó cô đừng chùng mắt không biết xấu hổ, ở vào cái tuổi này, không thừa dịp khuôn mặt còn xuân màu nhanh nhanh kiếm vài đồng, chờ người chu đáo tiếp nhận công việc làm điểm này thì khỏi người muốn, thế nào, đối với cô cũng tuyệt vời phải không?”

Nghê Xuân Yển sắc mặt trắng bệch, từng ngum từng ngum thở hổn hển, chính là muốn nói gì, đột nhiên theo trong đám người lao tới một người, một đầu đụng vào trên bụng Hồ bánh xe, đem hắn bị đâm cho suýt nữa ngã sấp xuống về phía sau, thẳng nhóc lưu manh này gờ đứng bên cạnh thấy có người nhanh tay bắt lại, hai tay bắt chéo sau lưng kéo đầu tóc lên, cũng là một người trẻ tuổi gương mặt xinh xắn, mang theo gương mặt có trí tuệ kém phát triển giãy dụa lung tung, thét chói tai khóc toáng: “Buông, trừng thôi, các người đều là những người xấu, bắt nạt chị của ta, các người đều là người xấu!”

“Ai u, thẳng nhóc vương bát đần cắn người!” Trong đó một thẳng nhóc lưu manh hét lên một tiếng, đưa tay tát vào trên mặt người trẻ tuổi kia, mắng: “Con mẹ nó cho người cắn, cho người cắn, ta cho!”

“Không được đánh nó!” Nghê Xuân Yển la lớn, “Buông nó ra cho tôi! Có nghe hay không, buông nó ra!”

“Chị ơi, em đau, ô ô, ” người trẻ tuổi khóc kêu lên, “Người xấu, cắn chết các người, cắn chết các người!”

“Mẹ kiếp,ta cho cắn này!” Hồ bánh xe tức giận mắng một tiếng, dẫn đầu đập người trẻ tuổi một đập.

Những thẳng nhóc lưu manh thấy thế lập tức hưng phấn, ðe hai tay hai chân lại, sau đó đến trước mặt đánh thẳng nhỏ mấy quyền.

Hiện trường hỗn loạn, đám người vây xem cũng dần dần nhiều lên, cơ hồ muốn ngăn cản tầm mắt Mục Dục Vũ. Hắn không hờn giận nhũn mảy, đang muốn phân phó trợ lý Lâm vài câu, đột nhiên nghe thấy loảng xoảng một tiếng nổ, đám người thét chói tai tán ra, Mục Dục Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, chính là nhìn thấy Nghê Xuân Yển một tay giơ cái bật lửa, một tay ôm chặt bình ga, trong ánh mắt lộ ra ngoan độc, thét lên: “Mẹ nó ai dám đánh em trai của tôi, tôi với người đó cùng chết!”

Cô bước đi đến đám lưu manh trước mặt, đám lưu manh sợ tới mức lập tức lui ra phía sau, thẳng nhỏ lao đảo trốn được phía sau cô, Nghê Xuân Yển ngang đầu, ánh mắt kiên nghị, lộ ra sự mạnh mẽ và tư thế sẵn sàng chiến đấu, quát: “Hồ bánh xe, đến đây, bà đây thật sự là sống được đủ rồi, đến, muốn chết chung, sắp chết kéo theo người làm cái đệm lưng cho tôi còn không mệt! Đến nha, mẹ nó ai dám nán lại là thua nào!”

“Con điểm này, cô, cô điên rồi, bệnh thần kinh...” Hồ bánh xe mặt lộ vẻ e ngại, vừa mắng vừa nghiêng về phía sau.

Giọng nói Nghê Xuân Yển vang lên: “Người đừng chạy, mẹ kiếp, người đừng chạy, không phải muốn đập quán chúng ta sao? Đến đập, cho người đập! Không đập mẹ nó người là thẳng cháu bà đây!”

“Ta, ta con mẹ nó, ta con mẹ nó...” Hồ bánh xe nói năng lộn xộn mắng.

Mục Dục Vũ hơi hơi nhắm mắt, nói khẽ với trợ lý Lâm nói: “Đi, nói Đại Quân giải quyết chuyện này.”

“Ngài...” trợ lý Lâm khó hiểu hỏi.

“Anh ta không phải luôn lo lắng chuyện bất công của thiên hạ sao? Để anh ta làm đi.” Mục Dục Vũ có chút mệt mỏi, vừa nói, “Xử lý thành cái gì thì theo anh ta, ngày mai lại báo cáo cho tôi.”

“Vâng, thưa ngài”.

“Đi thôi.” Mục Dục Vũ mở mắt ra, thoáng tạm dừng nói, “Việc này, đừng để cho người khác biết có liên quan đến chúng ta hiểu chưa?”

Trợ lý Lâm khẽ mỉm cười nói: “Điều đó là tất nhiên.”

Chương 3

Đêm tiếp theo chẳng qua cũng là một đêm bình thường, chẳng có lắm chuyện phát sinh, nhưng cũng không thiếu chuyện xảy ra, tất cả đều thích hợp như vậy, như bánh răng liền vào xích xe đạp, đầu vào đẩy vận hành về phía trước.

Nhưng rõ ràng có điều gì đó không đúng, dấu vết biến hóa cực kỳ bé nhỏ, giống như dòng khí lưu động trong không gian đang dần dần chuyển hướng, tần suất cây lá phát ra tiếng xào xạt khác so với bình thường, nếu không chú ý, đương nhiên chẳng thể nhận ra.

Điều gì có thể xảy ra? Nhưng ngay lúc đó Mục Dục Vũ đối với chuyện sắp xảy ra hoàn toàn không biết gì cả, khi hắn đặt mình trong đó cũng chẳng hề hay biết gì, chỉ là trong cuộc sống của hắn, hắn đã vô số lần tìm kiếm bản thân trong quá khứ, và rồi ý đồ tìm kiếm khiến hắn lệch khỏi quỹ đạo cuộc sống, từ nơi này khi bắt đầu xuất hiện dấu hiệu, hắn mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, tất cả những điều đó đều bắt đầu từ tối nay.

Thoạt nhìn qua, chỉ là một đêm bình thường.

Chiếc xe thuận lợi chạy băng băng trên đường, Mục Dục Vũ trước sau như một lại nghe một lần bản hoà tấu đàn violon Beethoven D. Đợi cho khi tiếng đàn vừa dứt, hắn ở dự tính thời gian còn lại sẽ về nhà đúng giờ. Lái xe ngừng đứng xuống mở cửa xe thay hắn, Mục Dục Vũ tạm dừng vài giây rồi mới từ trong xe bước ra, khi đó hắn còn không quên hạ ống tay áo của mình xuống.

Lúc này tất cả mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hắn, thế giới xung quanh vẫn còn chưa xuất hiện những khe hở mâu thuẫn.

Biệt thự của hắn có sân vườn được trang trí sang trọng xây dựng theo kiểu phương Tây, kiến trúc bên ngoài mời công ty thiết kế nổi tiếng ở Đan Mạch, những trần nhà bên trong dựa theo phong cách trang sức cách điệu thanh lịch Bắc Âu, màu sắc lấy tông trắng đen làm chủ, trên tường là những bức tranh trừu tượng mang phong cách Châu Âu, trên mặt đất trải thảm lông xù màu trắng xù xì, toàn bộ không gian dùng thủy tinh cùng màu bạc kim mang lại cảm giác trong suốt hiện đại. Bên trong góc đại sảnh còn có một cây đàn piano lặng lẽ im lìm, đèn đường chiếu vào trên cửa sổ len vào hắt lên cây đàn piano, góc kia phản chiếu lên chút màu sắc da cam.

Cuối hạ đầu thu, con gió ban đêm thổi thật mát mẻ, gió thổi từ đình viện bên ngoài len lỏi qua những hàng cây rậm rạp, mang theo hương thơm tươi mát sáng khoái của lá cây lao thẳng tới chóp mũi, mùi thơm ướt át. Trong đêm này Mục Dục Vũ có chuyện muốn làm, hắn cởi áo khoác, đưa video của thằng nhóc kia cho trợ lý Lâm mang vào phòng vợ mình là Diệp Chi Lan.

Chờ hắn tới lui tắm rửa sạch sẽ và mặc xong quần áo, Mục Dục Vũ không phải không nghe thấy cổ họng Diệp Chi Lan luyện qua thanh nhạc phát ra âm thanh xuyên thấu "Không" vang vọng, theo sau còn có tiếng khóc nức nở đau khổ, giống như người bị đánh trong video là chính bản thân cô ta vậy. Rồi sau đó, căn phòng trên lầu truyền đến những tiếng bình bình bang bang đập vỡ—— điều này cũng là Mục Dục Vũ dự đoán được, hắn biết rõ mình cưới người phụ nữ như thế nào, người phụ nữ kia bề ngoài kiêu ngạo tự phụ che giấu không được bên trong thiếu năng lực, trong cơ thể cô tiềm tàng hệ thống thần kinh miễn cảm như sẵn sàng nổi cơn điên bất cứ khi nào, chỉ cần dẫn dắt một chút, tương đương một bãi mìn phát nổ.

Nếu không vi phạm những chuyện thế này, không hét lên tôi là người bị thảm nhất thế gian này, làm thế nào để trút hết nỗi bận tâm lo âu của nội tâm?

Mục Dục Vũ mặc áo tắm, mặt không đổi sắc rót ly rượu Whiskey, hướng cửa sổ thủy tinh nâng chén kính hình ảnh ngược phản chiếu của mình, sau đó thần nhiên uống một ngụm.

Kết hôn cùng người phụ nữ này đã năm năm, nhìn mọi ngu xuẩn của cô ta mà không có thuốc nào cứu được trong năm năm, cho tới hôm nay mới hung hăng đá kích cô một phen, Mục Dục Vũ ngẫm lại đều bội phục tính nhẫn nại của bản thân.

Diệp Chi Lan tựa như một cô gái nhỏ nghiệm diễn vai cô công chúa, làm thế nào cũng không chịu tháo bỏ trang sức để kết thúc vở diễn. Nhiều năm trôi qua như vậy, cô ta không chỉ đắm chìm trong vương quốc hư ảo mà cô ta dẹt nên, còn bức bách người chung quanh cũng phải tuân theo những quy tắc buồn cười trong vương quốc kia của cô ta.

Đối phó với loại công chúa sống an nhàn sung sướng này, lại không thể bay lên đá một cước, đem đập vỡ răng rắc tòa thủy tinh của cô ta, thật khoái chí.

Chỉ là làm xong rồi, cũng không có gì đáng giá thích ý, đùa bốn một người chỉ số thông minh còn thấp hơn cả cổ tay của đối thủ mình, không có gì cảm giác thành công.

Mục Dục Vũ cảm thấy vắng vẻ mỗi một.

Ngoài cửa tiếp tục vang lên tiếng giấy dựa, tiếng khóc la, cùng với âm thanh nhóm người hầu quản lý khuyên can. Giọng nói Diệp Chi Lan gắng sức thét lên, bám riết không tha thét chói tai: "Mục Dục Vũ, anh là đồ khốn kiếp, anh vì sao lại muốn hại cậu ấy? Há? Là tôi phản bội anh, tôi thật xin lỗi anh, không liên quan chuyện của cậu ấy, vì sao muốn đá thương cậu ấy, háaaaa? Anh đi ra đây, anh trả lời tôi, vì sao?!"

Vì sao? Mục Dục Vũ hồ hững hờ, nào có vì sao? Trên thực tế, liền ngay cả lựa chọn đêm nay đi làm chuyện này, cũng chỉ qua là tâm huyết dâng trào. Bởi vì đêm nay khó được rảnh rỗi như vậy, không xã giao thì cũng công tác, mà việc vướng bận duy nhất là mẹ nuôi ở trong bệnh viện tình hình tạm ổn định, không cần đi thăm. Đương nhiên, nguyên nhân cũng là vì Diệp Chi Lan gần đây nuôi tình nhân bên ngoài hết sức lộ liễu—— tuy rằng đây là do Mục Dục Vũ cố ý dung túng, nhưng rốt cuộc cũng làm mất mặt mặt mũi đàn ông.

Lý do này cũng đóng góp không ít, lý do chân chính là, hắn chán ghét.

"Anh đi ra, Mục Dục Vũ, có bản lĩnh anh đi đến đây này, anh đi ra! Anh đi ra chúng ta nói rõ ràng, kết hôn lâu như vậy, anh để tay lên ngực tự hỏi, anh có một chút quan tâm đến tôi sao? Anh có yêu tôi chút nào không? Bây giờ tôi nói cho anh, tôi không thích anh thế nào, tôi nói cho anh, cậu ấy tốt hơn anh nhiều, tôi chính là thích cậu ấy nhiều như thế nào..."

Tất cả đều dám nói hết.

Mục Dục Vũ khẽ nhủ mày, buông chén rượu, xoay người mạnh mẽ mở cửa phòng ngủ, sai bước đi ra hành lang, đi đến lầu cầu thang lầu. Hắn vừa nhấc đầu, nhìn thấy trợ lý Lâm đang chạy xuống đến, hướng hắn tạ lỗi cười, hai cô giúp việc và hai bà quản gia đang giữ chặt chủ nhân lên con phát điên không cho cô ta xuống lầu gây chuyện. Hắn lại nhìn Diệp Chi Lan, làm sao có nửa phần tinh xảo tao nhã lúc bình thường? Giờ phút này tóc tai cô ta bù xù, nước mắt đầy mặt, âm thanh đương lúc kêu la, lại thoáng nhìn Mục Dục Vũ ánh mắt lạnh như băng liền tự động tiêu âm, giống như bị cây kéo cắt răng rắc một tiếng, cắt tiết âm thanh này.

Mục Dục Vũ một tay ôm cánh tay, lạnh lùng từ từ dò xét cô ta, nghĩ rằng đây là người phụ nữ mình cưới, năm đó tuy rằng ngu xuẩn, nhưng tốt xấu còn có bù lại gương mặt xinh đẹp cùng tài nghệ hơn người. Hiện tại thì sao? Nhạc cụ cô ta sớm đã không học, ngoại hình đặc biệt và cá tính nổi bật dần dần theo thời gian mà phai màu, lộ ra tính tình hào nhoáng và tẻ nhạt.

Mục Dục Vũ liếc mắt một cái, liền bỏ ánh mắt qua một bên, lạnh lùng phản phó nói: “Chị Dư, sao lại để phu nhân làm loạn như vậy?”

Chị Dư là nữ quản gia trong nhà, chị hơi hơi sững sốt, lập tức nói: “Thật xin lỗi, thưa ngài.”

“A Lâm, gọi điện thoại cho bác sĩ nói, phu nhân lại phát bệnh, làm phiền ông ta đến đây một chút.”

Trợ lý Lâm gật đầu, nghiêng người đi qua bên cạnh hắn.

Mục Dục Vũ phản phó xong, cảm thấy vô vị, đang muốn xoay người rời đi, Diệp Chi Lan lại liếc nhìn hét rầm lên: “Thối lắm! Mục Dục Vũ, anh mới có bệnh, anh mới là bệnh thần kinh, tôi không muốn gặp bác sĩ, tôi không cần tiêm, đồ khốn anh, tôi rõ ràng không bệnh, các người ai dám chạm vào tôi, tôi muốn nói cho ba tôi các người bắt nạt tôi, tôi cảnh cáo các người ai cũng đừng tới đây, bằng không tôi sẽ sa thải các người, các người ai cũng đừng qua...”

Giọng nói của cô ta thật sự rất sắc nhọn, Mục Dục Vũ nghe được huyết thái dương ầm ầm đau, hắn chán ghét nhắm mắt lại mở, sai bước đi đến. Diệp Chi Lan kinh ngạc theo dõi hắn, liên tục lui về phía sau, Mục Dục Vũ cười lạnh một chút, một phen nắm lấy cổ tay cô dùng sức túm lại, đem cô kéo gần, hung hăng nói: “Nghe đây, nếu không cầm miệng, tôi lập tức sai người ta đem mười ngón tay thẳng nhóc kia chặt sạch, cô không phải thích bộ dạng hắn đàn piano sao? Cô nói xem, trụ lùi một bàn tay, làm thế nào đánh ra âm thanh, phải không?”

Sắc mặt Diệp Chi Lan nháy mắt trắng bệch, nghĩ rằng sẽ thét chói tai, lại không thể không mím chặt môi, nước mắt nháy mắt tuôn rơi xuống.

“Tốt lắm,” Mục Dục Vũ cười nhẹ, đề thấp giọng nói, “Nhớ kỹ cho tôi, cô là phu nhân Mục Dục Vũ tôi, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trước kia cô nếu không hiểu được, như vậy bắt đầu tìm hiểu từ buổi tối hôm nay đi, nhớ cho tốt vào. Làm Mục phu nhân, điều quan trọng nhất, chính là đừng khiến tôi mất mặt mũi, bởi vì tôi ghét nhất là mất mặt, sẽ đặc biệt không vui, một khi tôi mất hứng, nói linh tinh không biết sẽ làm đến chuyện gì.”

“Anh, anh, anh là đồ khốn nạn...” Diệp Chi Lan lạnh run, run giọng nói, “Mục Dục Vũ, tôi muốn nói cho ba tôi, anh, anh, anh là đồ khốn nạn...”

“Cám ơn.” Mục Dục Vũ mạnh mẽ vung tay, đem cô ta đẩy ngã xuống đất, từ trên cao nhìn xuống dò xét cô, lạnh lùng nói, “Mặt khác, tôi nghe nói ba ba thân yêu của cô, nhạc phụ đại nhân của tôi gần đây giống như thân thể được khỏe lắm, như thế nào, cô không biết sao? Cũng khó trách, cô chỉ vội vàng yêu đương mà, cô cứ việc nói cho ông ấy đi, tôi cũng muốn nghe xem, Diệp gia các người sinh ra đứa con gái như cô, nên cho tôi lời giải thích gì.”

Diệp Chi Lan mặt xám như tro tàn, cả người phát run, nửa ngày nói không ra lời.

Mục Dục Vũ thẳng đứng dậy, xoay người bước đi, cũng không quay đầu lại phân phó: “Đưa phu nhân về phòng, giúp cô ta nghỉ ngơi thật tốt.”

Mục Dục Vũ trở lại phòng mình, hắn đẩy cửa kính ban công ra, nắm xuống ghế ngồi, ngẩng đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, dường như một hơi thở dài như vậy có thể tổng ra hết phiền não chán ghét trong lòng. Buổi tối này, đỉnh đầu có vài ngôi sao sáng, gió thổi trở nên càng lạnh, dường như nhịp độ mùa thu đã lần lượt quanh đây. Ở trong màn đêm yên tĩnh như vậy, Mục Dục Vũ lạnh lùng nghĩ, không thể lại cùng sống chung với người phụ nữ điên này, nhìn thấy mặt của cô ta sẽ làm người ta buồn nôn, sẽ làm người ta không tự chủ được nhớ tới ngày trước vì lợi ích trước mắt, vì mục đích chưa đạt phía trước, ngày ngày hắn bị người phụ nữ này vênh mặt hất hăm sai khiến.

Tựa như kẻ hờ ở chỗ sâu trong lỗ chân lông không thể loại bỏ chất dơ bẩn, mỗi lần nhớ tới, toàn thân như lấm lem bùn đen.

Nhưng mà, hắn không thể không thừa nhận, chỉ có thời điểm kia, lúc ấy trong lòng hắn bùng cháy một ngọn lửa, bền gan vững chí hướng tới mục tiêu trước. Ngay lúc đó, hắn thu hoạch thành công thật sung sướng, đầu trí so dũng khí sẽ càng hưng phấn, một câu, hắn sống được hăng hái.

Hiện tại thì sao? Trong cơ thể giống như có một vùng đất một chút một chút bị vét sạch, ban đầu đã tâm Mục Dục Vũ ở bên trong bùng bùng lại dạt dào, bất tri bất giác đã không thấy.

Thật kỳ lạ, hắn lại nghĩ về Nghê Xuân Yên, một người phụ nữ như vậy, rõ ràng so với những phụ nữ hắn quen đều thấp kém hơn, nhưng cô lại đứng trước mặt mọi người hướng về phía hắn hết, Mục Dục Vũ, em thích anh.

Lời nói này chui vào bên trong tai hắn, nhiều năm về sau, vẫn vang vọng như cũ bên tai.

Có lẽ là bởi vì, từ sau cô, cũng không có người dám rộng lớn ra ba chữ em thích em như vậy với hắn.

Không có người nào.

Buổi tối hôm nay, trước khi Mục Dục Vũ đi vào giấc ngủ, hắn còn đang suy nghĩ về Nghệ Xuân Yên. Đường như trong tâm trí đang đuổi theo một âm thanh, chỉ cũng chỉ không được. Hắn thậm chí có nghĩ vẫn yếu ớt, mang theo những bí ẩn mà hắn đang chờ đợi, hắn muốn hỏi, Nghệ Xuân Yên, cô còn có nhớ tôi hay không?

Nếu thời gian quay ngược, tôi cũng sẽ lựa chọn y hệt vậy, có lẽ, chúng ta sẽ không có hiện tại như bây giờ cũng không chừng.

Không biết qua bao lâu, Mục Dục Vũ mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, hắn tựa như lâm vào đầm lầy giấc ngủ bình thường, tiềm thức hắn có chút khủng hoảng, bởi vì này bộ dạng y hệt như giấc ngủ của người chết, hắn đã thật lâu thật lâu, không có trải qua.

Đúng là khác lạ, Mục Dục Vũ ra lệnh chính mình tỉnh táo lại, hắn bắt đầu giãy dụa, nhưng hắn càng dùng sức, liền hăm càng sâu.

Hắn rõ ràng đang ngủ, nhưng trong lòng khủng hoảng càng ngày càng rõ ràng, hắn không biết chính mình từ chối bao lâu, càng giãy dụa, cả người khí lực như bị người dùng máy bơm dùng sức rút ra, xói mòn càng nhanh, hắn thậm chí hoài nghi, chính mình sẽ chết chìm trong giấc ngủ say này.

Nhưng mà vào lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo của phụ nữ.

Giọng nói kia càng ngày càng rõ ràng, mỗi một chữ, đều giống như ở bên tai vang lên:

“Ha ha ha, anh nói mơ anh có biết không? Ai u thật đáng thương, trong giấc mơ em không biết anh ư? Đầu heo ngốc, em với anh mà nói, cho dù chúng ta tách ra mười mấy năm, cũng chỉ có anh nhận không ra em, không có chuyện em nhận không ra anh, hiểu được sao, không cần theo em hỏi cái gì vì sao, nói cho anh luôn, bởi vì bà đây đời này chỉ nhớ nhưng mỗi điều ấy, đã muốn bá anh, chiếm anh, khiến cho anh cưới em, khiến cho trong mắt đầu anh chỉ có thể có em, cho phạm vi trong vòng mười thước chỉ có thể chứa đựng một người là bà đây, mấy con hồ ly tinh khác mẹ nó cút ra xa chút, cứ như vậy, vừa lòng không? Sao?”

Mục Dục Vũ đột nhiên mở mắt ra. Hắn khiếp sợ phát hiện, bên cạnh mình có một người phụ nữ nằm úp sấp, ánh mắt đen láy hàm chứa nụ cười dịu dàng, vờn đầu ngón tay chọc chọc cái trán mình.

Mục Dục Vũ không chút nghĩ ngợi, nâng tay đưa lên, lập tức xoay người một cái khóa lại, đem người phụ nữ khổng lồ chế dưới thân.

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên giữ không nổi nữa, bởi vì hắn phát hiện khuôn mặt dưới thân này vô cùng quen thuộc, hình dáng tinh xảo, cằm thon nhỏ, rõ ràng giống một cô gái mới lớn, lại cổ tình chớp chớp đôi mắt to.

Đây là Nghệ Xuân Yên.

Nghệ Xuân Yên trưởng thành.

Chương 4

Hắn không phải ở trong phòng của mình, cũng không phải ở bất cứ căn phòng mà hắn cảm thấy quen thuộc, dưới thân hắn đè nặng một cô gái, cô gái kia rõ ràng là người mà hắn quen biết đã nhiều năm, hắn thề, mặc dù trước đi mơ màng chìm vào giấc ngủ còn nhớ đến tên của cô, nhưng hắn chưa bao giờ có thể nghĩ đến việc hắn cùng cô gái này tiếp xúc thân mật như vậy, bởi hắn là Mục Dục Vũ.

Ngẫu nhiên nhớ tới một chút chuyện cũ, mặc dù đôi khi cũng day dứt, nhưng đây tuyệt đối là những biểu hiện tuyệt hạn nhất mà hắn có thể có, người đàn ông tên Mục Dục Vũ này bất kể như thế nào, cũng sẽ không cho phép mình cùng cô gái như Nghệ Xuân Yên dấn dụa không rõ.

Ai có thể đến nói cho hắn chuyện này là thế nào? Đã xảy ra cái gì? Cô ấy vì sao ở trong này?

Khi Mục Dục Vũ sững sờ, cô gái kia nhanh tay liều mạng chọc chọc bên hông của hắn, dưới eo vừa đau vừa ngọt, Mục Dục Vũ không khỏi buông tay lỏng. Cô gái đẩy hắn ra, tay không ngừng chọc, nằm xuống cọ vào cổ hắn vội vàng nói: “Ông xã chết tiết, cho dù em không đứng, không nên thừa dịp anh còn chưa tỉnh ngủ mà chạm vào anh, anh cũng không thể dễ dàng em như vậy nha. Con mẹ nó không đau sao được, còn dám như vậy, bà đây chọc gãy thất lưng anh!”

Mục Dục Vũ sống ba mươi năm, lần đầu trọn mắt há hốc mồm, hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thịt nơi thất lưng bị Nghệ Xuân Yên nhu nhu chọc chọc, đây là nhục điểm hắn không muốn người khác biết, ai cũng sẽ không nghĩ đến, bình thường lạnh lùng vô tình, Mục Dục Vũ thủ đoạn lợi hại, lại sợ bị người khác chọc thất lưng, bởi vì hắn sợ nhột.

Nhưng Nghệ Xuân Yên làm sao có thể biết chuyện này? Hơn nữa cô ta vừa gọi mình là cái gì? Ông xã?

Ông xã? Mục Dục Vũ không khỏi tò mò về ngạc nhiên hoảng hốt.

“Đừng có trưng cái vẻ mặt ngốc nghếch kia nha, sáng tinh mơ muốn em nói những điều buồn nôn gì em cũng nói, anh nha, anh còn muốn cái gì nào.” Nghệ Xuân Yên bay nhanh xuống giường, vừa mang đôi dép cạnh giường vừa nói: “Ngoan nào, áo somi ủi thẳng tốt lắm rồi, caravat cũng để sẵn cho anh rồi, không được ngại cái caravat kia khó coi nha, mẹ nó tiền không phải là rẻ, cái caravat kia bà đây phải bán mười mấy bát cháo lòng mới kiếm đủ đó. Được rồi em biết em chẳng có chút xíu thẩm mỹ nào, đều là em sai được không? Nhưng mà anh mang một lần thôi mà? Đi uống rượu mừng cũng nên giữ mặt mũi cho mình mà không phải sao. Được rồi, được rồi ông xã nhà em đẹp trai lắm, mặc cái gì cũng đẹp, có cái từ gọi là gì nhỉ, hình dung người mà vừa đến liền làm bừng sáng cả căn phòng?”

Mục Dục Vũ phát hiện bản thân mình tiếp lời kì lạ, giống như loại chuyện hiển nhiên này đã vô số lần xảy ra: “Bồng tất sanh huy.*”

*Câu này mình để nguyên văn, “bồng tất” có nghĩa là cô tranh lột mái, “sinh huy” là phát ra ánh sáng. Dịch thẳng ra là có nghĩa là về vang cho kẻ hèn này, cũng có thể hiểu là câu : “Rồng đến nhà tôm” vậy

“Đúng rồi, chính là bồng cái gì sinh huy.” Cô gái cao hứng nở nụ cười, chưa phản ứng gì cô liền nhướn chân hôn một cái thật kêu trên mặt hấn, Mục Dục Vũ còn chưa kịp đẩy cô ra, cô đã nhanh chóng xoay người, vừa lục tung vừa dẹo miệng nói: “Ông xã em quả nhiên lợi hại nhất , ai u chuyện gì anh cũng giỏi cũng biết, đúng rồi tất chân của em để đi đâu vậy, anh có nhớ hay không em vừa mới mua một cái hộp đựng vớ mà...”

Mục Dục Vũ nhìn chằm chằm cô gái đưa lưng về phía mình và cái mông cong xuống, nhìn cô luống cuống tay chân vùi đầu mò tủ quần áo vừa sắp xếp vừa bối tung, sau đó đột nhiên quay đầu, hướng hấn giờ lên cánh tay trắng nõn, giọng ồn ào nói: “Ông xã anh xem, khi chúng ta kết hôn anh mua váy ngủ cho em, thì ra vẫn còn ở đây nha, em còn tưởng rằng đã đánh mất đầu rồi, ai u nhưng mà lòng em đau lắm, nó hổng rồi.”

Nháy mắt cô cầm trên tay cái váy ngủ hai dây in hoa đỏ tục tằng, chỉ một cái liếc mắt cũng đoán được chiếc váy này được làm bằng loại vải tơ rẻ tiền, ngay cả tơ tằm cũng không phải, ngoại trừ chiếc váy này quá mức hồ hang thì chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng mà cô gái này về mặt sắc mặt vui mừng, thậm chí hai má còn từ đỏ lên, cười hi hi nói: “Đáng ghét, vừa thấy đến cái này khiến cho em nhớ lại anh hư hỏng đến nhường nào.”

Những lời này đang ám chỉ không phải đơn giản chỉ là mờ ám, trong lúc đó nó có lẽ thích hợp cho một đôi vợ chồng hoặc đôi tình nhân yêu đương thắm thiết, nhưng Mục Dục Vũ dùng trí nhớ xem xét lại toàn bộ bản thân mình, lại xác định chuyện này nằm ngoài hành vi của bản thân, hấn đối với ký ức một năm trôi qua cũng còn nhớ rõ, trí nhớ không có sai sót, trí nhớ hiển thị, hấn chưa bao giờ tặng cô gái nào bộ váy ngủ tục tằng đến như vậy.

Hấn không có khả năng cùng Nghê Xuân Yển có liên quan, hấn càng không có khả năng ở trong một căn phòng xa lạ như vậy, ngồi trên giường xa lạ như vậy.

Mục Dục Vũ đột nhiên đã nghĩ thông , hấn nhất định là đang nằm mơ.

Chỉ có nằm mơ, mới có thể cùng sự thật tương phản, không lâu trước đó hấn không phải gặp lại Nghê Xuân Yển sao, vì thế, hấn liền mơ một giấc mơ có Nghê Xuân Yển xuất hiện.

Nhưng giấc mơ này không khỏi có điểm quá mức chân thật, bởi vì trên tay khi chạm vào những đồ vật đều cảm giác được từng những cảm xúc tương ứng: đưa tay trên mặt giường, mang theo cảm giác cứng cứng và là một loại bông vải bình thường; cái chân ở trên đùi, còn có thể nhận thấy được nó cùng làn da ma sát xôm xốp; gối đầu dựa vào, phát ra tiếng sần sật, có thể đoán được bên trong có cái gì; mở cánh cửa lớn tủ quần áo có thể ngửi được mùi hương lan tỏa trong căn phòng; trên bậu cửa sổ có một loạt những bình thủy tinh đựng sữa đã qua sử dụng được chế thành vật trang trí đựng những cây nhỏ, xanh xanh , mỗi một phiến lá cây óng ánh phản chiếu tia nắng mặt trời, đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tương tự còn có thể thấy, thất lưng Nghê Xuân Yển nổi bật cả dáng người, lúc này cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ, mái tóc thật dài khi cúi xuống buông thẳng đến thất lưng, sợi tóc bông bênh, Mục Dục Vũ không hiểu sao vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào, nắm trên từng kẽ tay, mềm mại mát lạnh.

Chưa bao giờ một giấc mơ có thể chân thật đến như hiện thực vậy, Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, dùng sức nhéo cánh tay mình một chút, hấn thét lớn một tiếng chột mờ mắt ra.

Rất đau.

Thật rất đau.

Đây là giấc mơ sao? Làm sao có thể có giấc mơ mang lại cảm giác chân thực đến như vậy?

Trái tim Mục Dục Vũ trái co rút lại, đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, hấn có chút hốt hoảng, đây là giấc mơ hay không phải là giấc mơ, hai loại khả năng ở hấn trong đầu hấn đan xen không rõ, khiến hấn phiền chán bất an, nếu là khả năng trước, hấn còn có thể lừa mình dối người, nhưng nếu là khả năng thì làm sao? Nếu tất cả chuyện này là chân thật , hấn đang bị đưa vào thế giới mà mình không biết, hấn trở thành một Mục Dục Vũ khác mà bản thân hấn cũng không nhận ra?

Hấn nên làm cái gì bây giờ?

Không, tuyệt đối không có khả năng sau, hấn là rõ ràng người đang sống, không phải tình tiết hoang đường của nhân vật chính trong tiểu thuyết. Hấn là Mục Dục Vũ, hấn có một công ty lớn cần hấn chịu trách nhiệm, cuộc sống của hấn từ đây cho đến hai mươi năm sau đã được lên một kế hoạch vững chắc và tươi sáng, thân phận của hấn chính là hồ phong hoá vũ thành phố N, là ngài Mục một tay che trời, hấn vì đạt được thân phận đã trả giá quá nhiều, nỗ lực tinh thần, ngoại trừ là ngài Mục , cho tới bây giờ hấn vẫn chưa chuẩn bị, cũng không tính sẽ biến thành một người khác.

Cho nên, hấn không thể đứng ở nơi quý quái này, hấn không thể tiếp tục ở cùng cô gái như ma quỷ này.

“Ông xã, ai, anh đi đâu vậy, ông xã, ông xã...”

Mục Dục Vũ mất diếc tai ngo, có chút vội vã bật ra khỏi cửa phòng, đây là một ngôi nhà không lớn lắm, đồ nội thất cũ kĩ, trang trí kiểu cũ, góc tường còn có một cái đèn đỏ chiếu sáng bàn thờ, hóa ra ở lối vào còn có chắn một tủ kính, tủ kính kê mùa kia khắc hình cây gậy trúc, mặt trên còn có “Trúc báo bình an” bốn chữ to, chỉ căn phòng bình dân đều toát lên hơi thở của thập kỉ những năm tám mươi chín mươi .

Mục Dục Vũ lại xác định, căn nhà như vậy, tuyệt đối chưa từng tồn tại qua trong trí nhớ của hắn.

Sau đó, cô gái vội vã đuổi theo phía sau vội túm trụ cánh tay hỏi: “Ông xã, anh đi đâu vậy, sáng sớm tính tình anh lại phát ra? Em làm sai cái gì? Hà, vừa mới chộc anh khi này anh không vui sao? Được được được, là cái sai của em, cho nên em nhận lỗi với anh được không? Ngoan, nhanh súc miệng rửa mặt đi, buổi sáng em nấu cho anh món cháo tào biển anh thích đó, còn có bánh bao và súp mà anh thích ở góc đường. Được rồi, đừng nổi nóng, đi, trở về trở về, anh nhìn xem anh, cũng chưa mang giày mà chạy ra đây nha.”

Mục Dục Vũ một tay đẩy cô ra, đang muốn mở cửa, thì bỗng nhiên cửa từ bên ngoài được đẩy vào, một người trẻ tuổi gương mặt xinh xắn mang theo một biểu tình ngây ngô, thẳng nhóc đang lôi kéo một bé trai dễ thương, đứa nhỏ kia trên mặt cũng mang theo biểu tình nghiêm túc không hợp với tuổi, hai người làm nổi bật cho nhau đang từ phía ngoài bước vào.

Nhìn thấy bọn họ, người trẻ tuổi lập tức vui vẻ, mặt mày hớn hờ tươi cười, lớn tiếng nói: “Chị, anh Vũ, xem, em đi mua quán canh bao nha, Tiểu Siêu chính mình tự đi mua nha, tiền lẻ cũng có tìm trở về nha.”

“Oa, Tiểu Siêu chúng ta lợi hại như vậy sao” Nghe Xuân Yển ở một bên dùng giọng nói khoa trương nói, “Tuyệt quá, giữa trưa chị thưởng cho em một cái chân gà lớn.”

“Mẹ mẹ đừng nghe cậu thối phồng, đó là con dẫn cậu đi mua bánh bao, con giúp cậu tính tìm quán, không muốn con đi theo, cậu còn dễ bị người ta lừa như vậy...” Đứa nhỏ nói phân đầu, ngăn đầu liếc người trẻ tuổi không chút khách khí nói.

“Phi Phi.” Nghe Xuân Yển không đồng ý thấp giọng gọi nó một câu.

Đứa bé trai chu miệng lên, nhìn về phía Mục Dục Vũ bên này, bỏ tay người trẻ tuổi ra, mở lớn cánh tay đối hắn nũng nịu nói: “Ba ba, ôm”

Mục Dục Vũ còn chưa phản ứng lại, đứa bé trai đã muốn đã chạy tới ôm đùi của hắn.

Mục Dục Vũ nháy mắt trong vài giây đầu óc trống rỗng.

Hắn đã làm những chuyện không có đạo đức, hắn chưa bao giờ là người tốt gì đó, nhưng hắn lại kiềm chế, cũng không ra một cước đá văng một đứa nhỏ, đẩy ngã một cô gái, lại một quyền đánh mấy người đang chắn trước mặt hắn ra, sau đó tông cửa xông ra.

Nhưng con mẹ nó đứa nhỏ này gọi hắn là ba.

Mục Dục Vũ sống ba mươi năm, từng có không ít xung hô, lúc ban đầu hắn là người có biệt danh quyê đòi nợ, sao chổi, sau lại có người truy đuổi hắn nằng hấn vương bát đê con, thẳng nhóc con, lại sau mọi người xưng hô hắn là ngài Mục, Mục tông, sau lưng nằng hấn là Mục Diêm Vương, Mục tay chơi, ma cà rồng, sớm muộn gì đoán mệnh tồn thọ. Nhưng trong tất cả những xưng hô đó, lại thiếu cái từ ba ba khiến hắn bị sốc này.

Hắn không phải không nghĩ tới bản thân mình rồi cũng sẽ có con, nhưng Diệp Chi Lan không xứng là mẹ đứa nhỏ, tình nhân hắn từng nuôi cũng không xứng, này hoặc thật hoặc giả từng có những đêm hắn nghĩ về những người phụ nữ sinh ra con hắn.

Hắn đều cảm thấy nên có người phụ nữ đặc biệt khác đến vì hắn sinh đứa nhỏ, nhưng này người này cụ thể là ai, hắn không nghĩ tới, đứa nhỏ như thế nào, hắn cũng chẳng thể hình dung được.

Đột nhiên trong lúc đó, có một đứa bé trai thẳng tắp chạy thẳng lại đây, ôm lấy đùi hắn gọi hắn là ba.

Mục Dục Vũ có chút đại ra chậm rãi đánh giá ba khuôn mặt xung quanh hắn: Nghe Xuân Yển tươi cười mang theo những ngọt ngào và yêu chiều, Tiểu Bạch ngố trên mặt mang theo ý đào dật tự đắc, đứa nhỏ mang theo sự tủi thân làm nũng, nơi này mỗi người mỗi tình cảm đều thực chân thành tha thiết, chân thành tha thiết không chèn vào đâu được.

Mục Dục Vũ đã từng tiếp xúc với nhiều người, có thể dễ dàng phán đoán những người này có giấu diếm hắn điều gì hay không. Bọn họ chân thật như thế, cảm xúc bọn họ chân thật như thế, hoàn cảnh chân thật như thế, nói vậy mở ra cánh cửa, bên ngoài thế giới cũng chân thật vậy sao.

Nhưng mà đây không phải là cái thế giới mà hắn biết rõ kia.

Phát sinh hỗn loạn, nhất định có người nào đã khiến những chuyện rắc rối này xảy ra, nhưng rút cuộc vì sao lại như vậy, hắn cũng không biết.

Mục Dục Vũ đầu đột nhiên phát sinh đau đớn kịch liệt, hắn cảm thấy trái tim dường như không thể thờ nổi, không thể không há to miệng hô hấp, hắn nghe thấy ba người bên cạnh lo lắng kêu la từng tiếng. Tiểu Bạch ngố thậm chí khóc nức lên, âm thanh chói tai khiến mọi thứ xung quanh bị bóp méo, toàn bộ không gian đều bị bóp méo.

Hắn hô to một tiếng, bị một lực mạnh mẽ không thể nhìn thấy đẩy mạnh đi ra ngoài.

Dường như có cánh cửa loảng xoảng rơi xuống, gập gao đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chương 5

Mục Dục Vũ mở mắt ra, trong đầu trống rỗng. Hắn tự trấn áp bản thân, tôi đang mơ một giấc mơ kỳ quái.

Dù kỳ quái, nó cũng chỉ là mơ mà thôi.

Tỉnh lại, hắn vẫn là Mục Dục Vũ, vẫn là ngài Mục chỉ một câu nói liền nắm giữ vận mệnh của rất nhiều người trong tay.

Hắn nằm trên chiếc giường lớn của nhà họ Mục, cái giường này thật đặc biệt, khung giường lớn, thành giường chạm khắc những bông hoa đặc sắc sống động, mảnh sa trên đỉnh đầu lộ ra có thể rõ ràng nhìn thấy mấy đường thêu hi thước mẫu đơn, người chế tác có rất nhiều kinh nghiệm, mỗi một cái chi tiết đều đã tốt còn tốt hơn, khó mà có thể chê được. Chỉ cần giá của chiếc giường này, ở thành phố G đã có thể mua được một công ty nhỏ, lại phối hợp trong phòng những đồ nội thất cổ xưa, vừa đúng là mấy thứ đã lỗi thời, trên bàn còn để một ngọn đèn đỏ cạnh tủ sách, phòng ngủ Mục Dục Vũ, là một trường hợp đặc biệt trong tòa biệt thự hiện đại này, thường làm cho người ta có cảm giác bản thân vừa mới xuyên qua.

Gặp qua người ở căn phòng này, nếu tán thưởng sẽ khen hắn có phong cách hoài cổ dạt dào, nếu chán ghét sẽ nói hắn bôi bác tầng lớp quý tộc, nhưng bất kể thế nào cũng như nhau, trong lòng đại khái đều đã cho rằng Mục Dục Vũ thích phong cách cổ xưa của Trung Quốc.

Nhưng không có ai biết, Mục Dục Vũ làm như vậy, chỉ là vì hắn thật tình chán ghét kiểu dáng giường tây âu.

Khi đó hắn còn nhỏ, mẹ đẻ vừa mới mất bởi vì ung thư, ba hắn lại cảm thấy bất tiện khi lại dẫn hắn về nhà cha mẹ, vì thế liền đem hắn cho làm con thừa tự của người bác trên trấn.

Theo phong tục địa phương, nếu cho con thừa tự thì đối phương phải tặng đồ cảm tạ cho cha mẹ thân sinh, khi đó ba hắn vội vàng tái giá, vì thế tò vè này họ không cần tặng, ngoài mặt nhận hồng bao, lại còn đòi hỏi đồ dùng kết hôn, muốn một cái giường gỗ kiểu dáng phương tây.

Trong những năm cuối thập niên tám mươi, một cái giường như vậy cũng không phải là rẻ. Một phen cò kè mặc cả sau, ba hắn nhượng bộ, tò vè hồng bao có thể không cần, nhưng giường phải có.

Ông ta tính ra rất rõ ràng: tủ lạnh tân hôn là của hồi môn vợ trước mang tới, dùng còn tốt, không cần đổi. Sô pha, tủ quần áo, bàn trang điểm thì cô dâu mang từ nhà mẹ đến, không cần mình bỏ tiền. Nếu ngay cả giường đều có người ta mua cho, vậy ông chỉ cần tiêu tiền quét vôi lại phòng ngủ, mời khách ăn bữa cơm, lại mua vài cái bánh kẹo cưới, rượu mừng sau cũng được.

Kết hôn này thật có lời.

Mục Dục Vũ vĩnh viễn quên không được cái ngày mà bị bác đưa đi đó, lúc ấy hắn không đến tám tuổi, lấy chỉ số thông minh của một đứa nhỏ tám tuổi mà nói, hắn hiển nhiên không rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Tuy rằng ba hắn có nói cho hắn sau này hắn sẽ là con của bác, nhưng đứa nhỏ vẫn là không rõ, vì sao chỉ một câu chuyện, khiến cho hắn từ nay về sau sau này phải rời khỏi ngôi nhà của mình, cùng người xa lạ sống chung?

Rõ ràng không lâu trước kia, hắn còn làm nũng với mẹ trong căn phòng kia, âu yếm gọi người đàn ông kia là ba ba, nhưng hiện tại lại bị báo cho biết, ba của hắn đem hắn cho làm con thừa tự người khác, hắn và ngôi nhà kia không còn quan hệ, hắn phải đi, đi đến một nơi khác, ngay cả họ đều phải sửa lại, biến thành một người khác.

Hắn tuyệt không thích cái tên mới kia, hắn rất sợ hãi nơi xa lạ, không biết cuộc sống trước mắt là gì.

Đối với những người trưởng thành mà nói thì cảm xúc lạ lẫm của một đứa trẻ khi tiếp xúc với nơi ở mới hiển nhiên không quan trọng gì, ba của hắn thoả thuê mãn nguyện, cảm thấy bản thân cuối cùng cũng thoát khỏi người vợ rủi ro, vui mừng rạo rực chuẩn bị cưới cô dâu mới, khát khao cuộc sống mới; bác của hắn ban đầu còn chút đau lòng do chi quá nhiều tiền, nhưng cũng nhanh chóng vui vẻ, bởi vì từ nay về sau bác cũng đã có đứa nhỏ, đứa nhỏ này là ai không quan trọng, quan trọng là, bác dựa vào chuyện thật sự có đứa nhỏ này, thoát khỏi hàng ngũ những người không có con mà bị sự thương hại hay xì xào chế giễu.

Bọn họ đều có nhu cầu riêng cho mình, Mục Dục Vũ sợ hãi và so sánh những con người đó, thật sự rất thấp kém.

Khi hắn được đưa đi ba hắn không có giữ lại hắn, nhưng mà người đàn ông này nghĩ nghĩ, lặng lẽ đưa cho hắn năm mươi nhân dân tệ, dặn dò hắn giấu thật kỹ đừng để được phát hiện. Mục Dục Vũ mờ mịt bị động cảm lấy tiền, muốn từ trên mặt ba mình tìm kiếm sự yêu thương và cứu viện, nhưng ba hắn chẳng thèm nhìn, ông ta chỉ dành hết sự chú ý cho chiếc giường mới được đưa đến.

Sau đó hắn đã bị bác lôi kéo tay đi ra cửa, ngay tại lúc rời đi đó, đứa trẻ như hắn đột nhiên tỉnh ngộ thì ra đây là ly biệt, hắn nhìn chằm chằm trên cửa dán chữ song hi đồ thủy, màu đỏ kia đập vào ánh mắt hắn đau đớn, đứa trẻ hiểu ra muộn màng bật khóc nức nở, hắn ôm chặt cánh cửa có chốt cũng không buông tay, tiếng khóc the thé và la hét bị thương.

Hắn gọi mẹ của hắn, hắn gọi mẹ, mẹ cứu con, con không muốn đi, con không muốn rời khỏi nhà.

Từ mẹ này hiển nhiên đụng chạm tới sự kiêu kỳ của ba hấn, sắc mặt ông ta thay đổi trầm xuống, xoay người hướng về sau nghĩ cho hấn một cái tát. Ban đầu bác hấn cũng nghiêm mặt, có thể do nhìn thấy hấn bị đánh cũng không vui, vì phải tiêu tiền cho ông ta mà bây giờ mới có cơ hội đáp trả, bác ngăn lại cái tay kia, cười lạnh nói: “Làm gì? ! Đứa nhỏ nhà chúng tôi không nằm trong sự quản giáo của anh. Anh đừng quên, đứa nhỏ này cũng không phải họ của anh!”

“Thối lắm, nó họ gì cũng là con tôi...”

“Con anh? Hừ, ” bác buông tiếng cười lạnh, “vậy, nếu không tôi đem đứa nhỏ trả lại cho anh? Anh lại đưa đồ nội thất tôi vừa chuyển đến trả lại cho tôi...”

Ba hấn im lặng không lên tiếng.

Đứa trẻ đột nhiên liền hiểu được, thì ra ba hấn đã bán hấn chỉ vì một chiếc giường, đây là câu chuyện mà Mục Dục Vũ nhận thức lúc ban đầu, cũng là điều nhận thức duy nhất. Trên thực tế, trong trí nhớ hữu hạn của hấn, ba hấn đối với hấn cũng không tính thật tốt, khi mẹ hấn còn sống, bọn họ rất cuộc cũng là người một nhà, mà ông ta cũng có đáng làm ba. Lúc mẹ chết, bọn họ hai người một gia đình ôm thi thể khóc lóc, khi đó hấn còn nghĩ, mẹ tuy rằng đã mất, nhưng bầu trời vẫn chưa sập xuống.

Nào ai biết trời sập nhanh như vậy? Chỉ vì một cái giường, hấn từ nay về sau lại phải gọi một người khác là mẹ.

Mục Dục Vũ mỗi khi nhớ tới chuyện này liền oán hận ba mình, dù cho hấn cũng là một thương nhân, dù cho hấn đang tồn tại trong cái thế giới đầy sự ích kỷ, hấn vẫn căm thù ba hấn đến tận xương tủy. Vì thế căm thù tất cả các kiểu dáng giường phương tây, chờ đến khi hấn có khả năng tự mua cho mình một chiếc giường để ngủ, hấn không chút do dự bỏ số tiền lớn mua cái giường cổ điển xa hoa này.

Cái giường này có ba mặt bảo vệ, mỗi một mặt đều điêu khắc những hình vẽ tinh xảo tuyệt đẹp, vừa thấy liền đoán ra cái giá xa xỉ, đem màn buông xuống, cái giường nhỉnh nhỉnh trở thành một không gian riêng tư bên trong, một cái không gian thuộc về chính hấn.

Hấn nhớ tới bên nhà bà ngoại cũng có cái giường như vậy, mặc dù cái giường kia không có khắc những hoa văn cầu kỳ, lại dày và cồng kềnh, trên đỉnh thậm chí có vài cái ngăn kéo nhỏ. Lúc hấn còn rất nhỏ, bà ngoại từng đem mút hoa quả trái cây bỏ ở một cái hộp sắt nhỏ, sẽ đem hòm giấu ở trong một cái ngăn kéo, chỉ cần hấn ngoan ngoãn nghe lời, bà ngoại sẽ thỉnh thoảng mở hộp sắt ra, đem một viên mút hoa quả vừa chua lại ngọt bỏ vào trong miệng hấn.

Khi hấn ăn mút hoa quả, mẹ hấn cách hấn một khoảng cách không xa đang cúi đầu thu đồ, một đóa hoa lớn màu vàng xen kẽ với những đóa hoa màu trắng yên lặng trên tay mẹ hấn nở rộ, mẹ hấn, trời sinh còn có một đôi tay khéo léo, đôi bàn tay trắng nõn tròn bóng, xinh đẹp thon dài.

Thân hình bà cũng rất đẹp, có đặc điểm của cô gái trong trấn, làn da trắng, mặt tròn, mày lá liễu, cười rộ lên khoe miệng có một lúm đầu tiên thật sâu.

Nhưng vẻ đẹp này rất nhanh sau đó liền rạn nứt, chưa đầy hai năm, bà bị ung thư xương, bắt đầu dĩ chật mắt một chân, mà tẻ bào vẫn là khuếch tán, bà cầm cự trong nửa năm rồi dần dần già biệt trần thế.

Bà vừa đi, bà ngoại vì đau lòng quá độ, chưa đến một năm cũng chết vì tai biến mạch máu não, hai người phụ nữ hấn yêu nhất trên thế giới còn chưa kịp chứng kiến hấn trưởng thành đã vội vã rời bỏ hấn.

Từ nay về sau, rốt cuộc không có người nào dứt cho hấn mút hoa quả, rốt cuộc không có người vì mua cho hấn bộ đồ mới mà làm lụng thuê hoa.

Người mẹ rời xa đứa trẻ, đứa trẻ rời xa người mẹ, điều này cuối cùng có ý nghĩa gì? Mục Dục Vũ nhắm mắt lại để tay lên ngực tự hỏi, chẳng lẽ là vì thời gian trước kia ở trong lòng hấn như một cái động sâu, từ nay về sau lấy cái gì bù đắp cũng không được?

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến dồn dập tiếng đập cửa, chị Dư quản gia cao giọng nói: “Ngài đang thức phải không? Điện thoại của ngài, là bệnh viện gọi tới, tiên sinh, ngài nghe được không?”

Mục Dục Vũ nghe vậy lập tức đứng lên, hấn xuống giường tìm dép lê, lung tung mang vào, hai ba bước chạy đến mở cửa ra, Chị Dư hơi lo lắng đem điện thoại đưa lên nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi ngài, là bệnh viện gọi đến, tình hình phu nhân giống như...”

Mục Dục Vũ đoạt lấy điện thoại, trầm giọng nói: “Vâng, tôi là Mục Dục Vũ.”

“Mục tiên sinh, tôi là bác sĩ phụ trách Mục phu nhân, có tình trạng này muốn thông báo cho ngài biết, Mục phu nhân sáng nay đột nhiên khó thở, tim ngừng đập, trải qua một đợt cấp cứu, tình trạng còn chưa ổn định, trước mắt vẫn quan sát ở phòng ICU* (phòng chăm sóc đặc biệt).”

Mục Dục Vũ trong lòng căng thẳng, hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Ngày hôm qua không phải còn thông báo cho tôi là rất tốt sao?”

“Xin lỗi cho phép tôi nói thẳng, ngài Mục, tình trạng thân thể phu nhân bây giờ rất yếu, nếu còn không đồng ý mổ, loại tình huống này chỉ sẽ phát sinh càng ngày càng thường xuyên.”

Mục Dục Vũ nắm chặt điện thoại hỏi: “Tỷ lệ giải phẫu thành công, vẫn là chỉ có 50%?”

“Giải phẫu cái gì cũng đều có rủi ro, thưa ngài, nhưng nếu cứ chờ đợi, thì chỉ số này càng ngày càng thấp.”

Mục Dục Vũ im lặng , một lát sau, giọng hần khàn khàn: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng thuyết phục bà ấy.”

Hắn ngắt điện thoại, đưa cho chị Dư, thờ dài nói: “Chuẩn bị xe, đến bệnh viện.”

“Vâng thưa ngài.” Chị Dư lo lắng nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Nếu không, ngài vẫn nên ăn trước cái gì đó, phu nhân sẽ không vui nhìn thấy ngài chưa ăn gì cả...”

Mục Dục Vũ cười khổ nói: “Được rồi, cho tôi một ly sữa và một cái sandwich...”

Hắn còn chưa nói xong, lại thấy chị Dư biến sắc, không khỏi quay đầu, phát hiện Diệp Chi Lan mặc chiếc áo khoác, đang lén lút từ cầu thang nhỏ đầu ra. Cô ta hiển nhiên nghe được cuộc điện thoại vừa rồi, bởi vì trên mặt cô ta mang theo biểu hiện vui sướng khi người khác gặp họa, trong nháy mắt cô ta và Mục Dục Vũ bốn mắt nhìn nhau, lập tức khiếp đảm rút lui từng bước.

Giờ phút này Mục Dục Vũ không có tâm trạng so đo cùng với cô ta, hắn xoay người trở về phòng, nhanh chóng hoàn thành việc rửa mặt chải tóc, thay một bộ đồ thích hợp cho việc chăm sóc mẹ nuôi, bước ra, lập tức đi về cửa lớn. Lúc này chị Dư đuổi theo mang cho hắn một túi giấy đựng bữa sáng, bảo vệ ở bên cạnh thay hắn mở cửa, xuyên qua trước sân đình trang trí bệ phun nước, lái xe đã sẵn sàng ở trong xe chờ hắn .

Mục Dục Vũ ở trong xe gọi điện thoại điện thoại cho vài quản lý, đại khái chỉ đạo công việc, sau đó mới mở giấy túi ăn bữa sáng ra. Sandwich làm rất đúng, bánh nướng vừa chín, mùi thơm trứng ốp lếp , hoa quả và rau xanh rất tươi, xứng đáng là một sandwich hảo hạng. Nhưng không biết vì sao, Mục Dục Vũ chỉ là nhìn nhìn, nhưng không thèm ăn.

Hắn nhìn nhìn lái xe, phát hiện là một lái xe khác được thay ca, vì thế hỏi: “Anh Trần, hôm nay đến phiên anh?”

“Đúng vậy thưa ngài, hôm nay là ca của tôi.”

Mục Dục Vũ đem giấy túi đưa qua đi nói: “Sớm như vậy còn đến đây chưa kịp ăn bữa sáng phải không, cho anh. Ăn đi.”

Lái xe có chút thụ sủng nhược kinh, nói: “Cám ơn ngài, nhưng nếu tôi nhận, ngài ăn cái gì?”

“Lấy đi, tôi không đói bụng.”

“Vâng thưa ngài.” Lái xe tiếp nhận túi giấy, thật cẩn thận hỏi, “Không hợp khẩu vị ngài sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Chắc tại ngài đã ăn quen những thứ này, ăn đến ngấy , theo tôi, buổi sáng người Trung Quốc chúng ta vẫn nên dùng bánh bao, sữa đậu nành bánh quẩy, cháo hoa, bánh rán trái cây, nếu không nữa thì còn có thể ăn cháo lòng, ăn ngon lại no bụng.”

“Cháo lòng sao?”

Khuôn mặt ôn hòa của lái xe ủng hộ, lái xe bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: “Những món này muốn nấu phải thật chú ý, muốn làm tốt cũng không dễ dàng, haiz, bên cạnh bệnh viện cũng có bán món này, có mùi vị rất ngon, cô chủ quán xinh đẹp lại có tay nghề, danh tiếng không sai, ngài nếu muốn, ai u tôi nói bậy bạ cùng ngài cái gì rồi, ngài khẳng định không muốn ăn những thứ này...”

Mục Dục Vũ nhíu mày hỏi: “Bên cạnh bệnh viện có bán cái này sao? Sao tôi lại không biết?”

“Vâng, không phải có rất nhiều bác sĩ và người nhà bệnh nhân cũng cần ăn sao? Cho nên cũng có thật nhiều cửa hàng cùng mở, cũng chỉ là bán vào buổi sáng, giữa trưa dọn dẹp. Ngài bình thường buổi chiều mới đến bệnh viện, trách không được ngài không biết.”

Mục Dục Vũ gật gù đầu, từ chối cho ý kiến.

“A, ngài Mục chúng ta đến rồi, ngài xem, bên kia kia.”

Mục Dục Vũ quay đầu đi, quả nhiên thấy bên hông cửa bệnh viện có một vài quán ăn nhỏ mở cửa, tất nhiên chẳng thiếu người mua.

“Cái xe đầy màu xanh ngài thấy không?, Chính là cái xe bán món ăn tôi nói với ngài khi nãy, cô chủ quán đó thì phải, hắc hắc, ...”

Mục Dục Vũ nhìn qua, bất giác trong lòng giật mình, khàn khàn nói: “Dừng xe.”

“Sao?”

Mục Dục Vũ nhìn cái sạp bán rận phía trước, cô gái tay chân lanh lẹ, mái tóc dài vẫn buộc ở phía sau, ánh mắt mạnh mẽ hung dữ, tối hôm qua còn xuất hiện trong giấc mơ kỳ quái, dường như so với hiện tại bộ dáng cô càng đầy đặn một chút, sắc mặt cũng càng hồng nhuận hơn, không giống như bây giờ, cái cảm vốn đã thon gọn, bây giờ chẳng khác gì tờ giấy.

Thật hiển nhiên, cuộc sống của cô không được tốt lắm, trên gương mặt cô đã chứa đựng những dấu vết thăng trầm vất vả của cuộc sống.

Không biết vì sao, Mục Dục Vũ đột nhiên nghĩ đến mẹ đẻ của mình, nhớ tới hình ảnh bà cúi đầu thêu hoa, tay bà là lướt như bàn bướm trắng bay lượn,

bà là một cô gái có bàn tay khéo léo, mặc dù là bà, muốn thuê được một cái khăn bàn hoàn chỉnh, cũng phải mất toàn bộ một tuần lễ.

Sau đó mới đủ tiền cho hần mua một bộ đồ mới, nếu may mắn, mới có thể lại mua một món đồ chơi mới.

Mục Dục Vũ chú ý tới bên cạnh Nghê Xuân Yển còn có em trai ngốc của cô, Tiểu Bạch ngốc giờ ra hai tay, cao cao đem cái bao plastic màu trắng bên trong đựng thức ăn cung kính đưa cho khách, mỗi một người khách đến mua thẳng nhóc tui cười đều cung kính như vậy, trên mặt lộ vẻ e sợ vì hần nhìn mặt không cười, cũng không ngại mặt.

Mục Dục Vũ nhìn nhìn, bỗng nhiên cảm thấy chói mắt.

“Đi, đến đó mua mười bát canh, mang đến cho phu nhân và nhóm y tá chăm sóc.” Hần nghe thấy chính giọng nói mình, giống như không hề ý thức được, tự nhiên thốt ra, nhẹ nhàng như vậy.

“Hả? Ngài nói thật?”

“Còn có, chờ cho tôi một chút.” Mục Dục Vũ quay đầu cứng rắn lạnh lùng kết thúc cuộc đối thoại.

Chương 6

Chóp mũi của hần bỗng nhiên ngửi được một mùi hương đậm đà của món canh thịt bò.

Đồng thời trong khi đó, Mục Dục Vũ còn nghe được ở bên tai có tiếng nói hai người khe khẽ nói nhỏ.

Một giọng nói thiếu niên: “Canh ngửi mùi thấy thơm quá, rất muốn ăn.”

“Không được, mẹ nói, đây là giữ cho ba ba, ba ba tỉnh dậy sẽ đói bụng, cậu nhỏ cậu không được ăn vụng đâu.” Một đứa nhỏ nghiêm trang nói.

“Như vậy sao, được rồi,” thiếu niên có vẻ không vui nói, “Nhưng anh rể tỉnh canh sẽ nguội, nguội rồi sẽ không thơm như vậy...”

Câu nói càng lúc càng thấp xuống, có vẻ phiền muộn vô cùng. Hai người bọn họ yên lặng một hồi, sau đó đứa nhỏ hơi chút nghi hoặc nói: “Nếu không, vậy cho cậu ăn một miếng thịt...”

“Được được.” Thiếu niên lập tức vui vẻ phấn chấn nói.

“Đâu có được, chỉ có thể ăn một miếng thôi, không hơn không kém”

“Ừ, cậu nhỏ hứa với Phi Phi chỉ ăn một miếng!”

“Hừ, rồi cậu tiếp tục nhất định sẽ âm ỷ ăn đòi ăn miếng thứ hai.” Đứa nhỏ lo lắng thêm vào một câu, “Lần này con nhất định cũng sẽ không đồng ý với cậu, khóc cũng vô dụng nha, một miếng thì chính là một miếng thôi nha.”

“Biết biết rồi.”

“Thật là, cậu làm thế nào mới trở nên ngoan ngoãn nghe lời đây?” Đứa nhỏ học khẩu khí người lớn nói, lập tức truyền đến tiếng động rất nhỏ chiếc đĩa chạm vào bát và tiếng nhấm nháp miếng thịt, một lát sau, thiếu niên rụt rè, làm nũng gọi: “Phi Phi...”

“Không nên không nên, không được đâu.”

“Vậy cho Phi Phi ăn.”

“Con sẽ không ăn, con là bé ngoan, giữa cho ba ba thì sẽ chỉ có mình ba ba ăn.”

Hai người còn muốn tiếp tục dây dưa không ngừng về vấn đề ăn vụng này, Mục Dục Vũ cũng đã nghe thấy, cảm nhận được dự cảm điềm xấu, hần mạnh mẽ mở mắt ra, sau khi nhìn thấy rõ cảnh trước mắt, bất đắc dĩ thở dài, chậm chậm ngồi dậy.

Quả nhiên, hần lại mơ về giấc mơ kỳ quái kia.

Lúc này hần vẫn từ trên giường tỉnh lại, nhưng trước mắt có hơn hai người: một người là em trai ngốc của Nghê Xuân Yển, một người khác là đứa trẻ tám tám năm sáu tuổi hần cũng đã gặp qua, ở trong giấc mơ kỳ lạ này, đứa nhỏ này gọi hần là ba ba.

Con mẹ nó, đây là cái giấc mơ quái quỷ gì? Vì sao mơ một lần còn chưa đủ, còn mơ lại lần thứ hai?

Mục Dục Vũ và một lớn một nhỏ trừng mắt bên giường, lập tức đứa nhỏ phản ứng lại, hoan hô một tiếng chạy lên ôm lấy cổ hần, lễ phép gọi: “Ba ba tỉnh rồi, ba ba, ba ba thấy đỡ mệt hơn chút nào không?”

Thằng nhãi con này nhìn không mập, nhưng nhảy phóc lên người mới biết nó nặng đến bao nhiêu, Mục Dục Vũ nghiêm mặt đen lại đem đứa nhỏ trên người túm xuống dưới. Hần không có thói quen có người dính chặt hần như vậy, mặc kệ là phụ nữ hay chỉ là một đứa nhỏ.

Mà hấn không chút ý khổng chế lực tay, đứa nhỏ bị hấn đẩy mạnh nên ngã xuống giường, may mắn em trai ngốc theo phản xạ chạy đến mở rộng vòng tay ôm vào, đứa nhỏ mới không bị ngã xuống giường. Dù là như thế, một lớn một nhỏ này đã bị dọa đến sợ, sau khi yên lặng ba giây, tiếng nức nở kim nén trong cổ họng vang lên.

Nó vừa khóc, bên cạnh thiếu niên lớn hơn cũng bắt đầu meo meo khóc theo, hai người giống như bị tui nhân quá mức vừa khóc lóc vừa lên án Mục Dục Vũ, vừa nói: “Ba ba hư quá, Phi Phi ngoan như vậy, ba ba còn đẩy Phi Phi.” Một người khác tiếp lời theo: “Anh rề hư quá, Phi Phi ngoan như vậy, anh rề còn đẩy Phi Phi.”

Cảnh tượng trở nên hỗn loạn, Mục Dục Vũ chưa bao giờ biết âm thanh đứa nhỏ khóc lại mang âm lượng dB cao đến chói tai như thế, hấn nhất thời cảm giác đau đầu ghê gớm, giận tái mặt hét lên một tiếng: “Câm miệng!”

Nếu ngài Mục đối với cấp dưới quát lớn như vậy, đại khái đối phương sẽ câm như hến, đáng tiếc sự giận dữ và uy thế của hấn đối với một lớn một nhỏ trước mắt này lại không có tác dụng, hai người chỉ là kinh ngạc mà mắt nước lưng tròng liếc mắt nhìn hấn, phát hiện hấn không có biểu hiện dễ dàng, vì thế càng thêm tui thân, khóc càng to hơn.

Mục Dục Vũ mười mấy năm qua lần đầu cảm thấy cái kinh như vậy, chỉ hận không thể lấy cái gì đó nhét vào miệng hai đứa trước mắt này, mà hấn lại không thể làm chuyện loại này, đành phải đột nhiên vỗ ván giường, đề cao giọng to, tăng thêm phần uy hiếp quát: “Tôi nói câm miệng, nghe thấy không!”

Đây là hiệu ứng sào thấy bóng, một lớn một nhỏ hai đứa này trong nháy mắt ngừng khóc, cùng mở to hai mắt nhìn hấn, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, lập tức, hai hàng nước mắt song song tràn ngập trên con ngươi đen láy, biểu hiện không thể tin được, sau đó, đứa nhỏ dẫn đầu từ trên giường bước xuống, oa oa khóc lớn chạy ra khỏi phòng, đứa lớn hơn trừng mắt liếc hấn nức nở bỏ lại một câu: “Anh rề thật hư, anh rề làm sai còn hung dữ như vậy, anh rề là người xấu!”

Sau đó thẳng nhóc đó cũng chạy khỏi phòng.

Mục Dục Vũ quả thực cảm thấy thật kỳ lạ.

Hấn chỉ nghĩ bản thân mình chẳng qua là muốn giảm bớt âm thanh khóc lóc của hai đứa nhỏ, cũng không mắng không đánh bọn họ, những hành vi đều nằm nghiêm chỉnh ở trong chủ nghĩa nhân đạo, như thế nào mà thành làm sai mà còn hung dữ, làm người xấu vậy?

Thật sự là hai đứa nhỏ quý quái không được dạy dỗ.

Mục Dục Vũ ở trong lòng oán hận mắng, khi những suy nghĩ này vang lên trong đầu, bản thân giật nảy mình, đi đến giấc mơ này chưa được 10 phút, làm sao còn tích cực như vậy?

Không được, chuyện này rất vô văn, bọn họ đều là giả, đây chỉ là giấc mơ, tỉnh là tốt rồi, tỉnh liền...

Mà cho đến bây giờ, vẫn chưa nhận được tín hiệu của việc tỉnh lại. Ngược lại thế giới ở nơi này vô cùng chân thật, Mục Dục Vũ thậm chí phát hiện, bản thân mình khi ngủ được hương thơm từ tờ mỹ thịt bò, trong bụng lại có cảm giác đói khát.

Không chỉ có như thế, hấn còn phát hiện thân thể của chính mình có tất cả những cảm giác khi chưa rời giường, khoang miệng khô khốc, khoe mắt se lại, trên người không thoải mái.

Ngay sau đó, y như hấn ý thức bước xuống giường tự nhiên đến vậy, mang đôi dép lê đi vào phòng tắm, tìm được bàn chải đánh răng kem đánh răng quen thuộc đánh răng, súc miệng xong rồi hấn thậm chí còn lấy dao cạo và bọt biển chậm rãi cạo râu, ngẩng đầu nhìn gương trong nháy mắt, Mục Dục Vũ ngây dại.

Hấn đang làm cái gì?

Người đàn ông trong gương này là ai?

Đường nét khuôn mặt giống nhau như đúc, cũng là gương mặt Mục Dục Vũ quen thuộc, hấn rõ ràng nhớ rõ chính mình nhiều năm mất ngủ, mí mắt dưới luôn chứa đựng lo lắng, hấn tự đặt bản thân mình trong bộ luật hà khắc của mình đề ra, bởi vậy gương mặt hấn lạnh lùng đao kiếm, hấn đã quen với địa vị cao, cho nên ánh mắt sắc bén, có nếp nhăn giữa sống mũi và lông mày.

Nhưng khuôn mặt trong gương này, cũng là hình dáng của hấn mà chưa bao giờ có được: sắc mặt không sai, cơ bắp khuôn mặt mang theo hơi thở cuộc sống an nhàn lơ lửng, khiến toàn bộ đường nét gương mặt nhu hòa rất nhiều, ánh mắt trong suốt ôn hòa, hấn nghĩ đến bộ dạng lạnh lùng sắc bén trước kia không còn sót lại chút gì, thay thế vào đó, hấn không nghĩ rằng mình quá nhả nhả khiêm tốn, cùng lúc đó cũng không hề khí thế, âm đạm vô cùng.

Tại sao lại như thế? Mục Dục Vũ kinh hãi không kim được đưa tay vỗ vỗ mặt mình.

Một cảm giác chân thật sâu sắc truyền đến.

Khung hoảng lập tức khơi lên, người này không phải hấn, nhưng rõ ràng lại là hấn.

Hấn nhìn chằm chằm khuôn mặt này, nhìn không được trong lòng bắt đầu mê mang, chẳng lẽ nói, khi đó hấn đã không biết, hấn đã đi qua một cuộc sống khác, bình thường, một cuộc sống không có giá trị gì?

Không có khả năng này!

Mục Dục Vũ đột nhiên xoay người lao ra phòng tắm, tìm đập gia tốc, không thể từng đợt từng đợt hô hấp hít vào thở ra, trước mắt vẫn là căn phòng lẩn trước, chiếc giường lớn dựa vào tường, mặt trên là cái chăn màu đỏ sẫm in hoa, trên tường còn có ảnh kết hôn quê mùa, hần nhận ra khuôn mặt của người đàn ông trên bức ảnh, trên thực tế hần chưa thấy qua khuôn mặt mình có thể ngốc nghếch tươi cười như vậy, từ phong cánh chụp ảnh đến chất lượng quần áo mặc trên người đều là loại rẻ tiền, cũng giống hệt căn phòng cách điệu đơn sơ này.

Đó chính là những thứ tục tằng mà nhiều năm qua hần phấn đấu để tránh né.

Nhưng những bức ảnh kết hôn mà hần chán ghét này, khiến hần nhớ đến mình và Diệp Chi Lan trong cuộc hôn nhân của hai người cũng có vài lần chụp ảnh chung, nhưng toàn là chụp trước mặt công chúng.

Tuyệt đối đây không phải là cuộc sống của Mục Dục Vũ, tuyệt đối không phải.

Mục Dục Vũ đang thúc giục ra lệnh khiến bản thân mình mau mau tỉnh lại, hần gấp gáp đến độ không cảm nhận được bản thân đang đổ mồ hôi, choáng váng đầu.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh mở cửa và tiếng khóc, và giọng nói vỗ về của người phụ nữ, qua một hồi lâu, bên ngoài cuối cùng yên tĩnh lại. Sau đó, cửa phòng bị người khác dùng lực mở ra, Nghê Xuân Yển chống nạnh đứng ở trước cửa phòng đề thấp giọng bắt mẫn quở trách hần: “Ông xã anh làm sao vậy? Không có việc gì đây Phi Phi làm cái gì? Đứa nhỏ mà thật sự thế ngã thì làm sao bây giờ? Anh không đau lòng sao?”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu nhìn cô, đây là một Nghê Xuân Yển khác, cho dù quần áo bình thường không thể khen nổi, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, giờ tay nhắc chân toát ra tự tin an ổn hạnh phúc. Cô không phải là cô gái mà mình gặp ở hiện thực, cô gái bị cuộc sống ép tới không thở nổi.

Mục Dục Vũ hé miệng, một câu cũng nói không nên lời, hần bỗng nhiên cảm thấy có loại cảm giác vô lực, toàn bộ giác mơ quý quái như có như không thật thật giả giả này không hiểu đồ ảm xuống đầu hần, hần không biết nên trốn tránh như thế nào, không biết xé rách như thế nào, phản kháng như thế nào.

Hần cũng không rõ, vì sao hần lại mơ đến một nơi xa lạ như vậy, bị trở thành một Mục Dục Vũ khác?

“Ông xã em nói chuyện với anh đó anh có nghe thấy không ? Đây? Anh làm sao vậy? Trên mặt khó coi như vậy? Không có việc gì đúng không?” Nghê Xuân Yển vội vàng đi tới, bắt tay đưa lên trán thử nhiệt độ, lo lắng nói: “Không phát sốt mà, có cảm giác gì? Đau đầu không? Ai u anh không nên đứng thế này, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi.”

Đầu óc Mục Dục Vũ trống rỗng, hần bị tác động từ Nghê Xuân Yển, lời kéo tay vịn đến bên giường. Giác mơ này quá đối chân thật khiến người ta rung mình hoảng sợ, hần thậm chí có thể cảm giác tay Nghê Xuân Yển mềm mại lại mang theo thô ráp nhẹ nhàng bên hần, trên người hòa lẫn với mùi vị của khói lửa trong bếp. Mục Dục Vũ thuận theo nằm trên giường, hần nghĩ có lẽ nên ngủ tiếp , như vậy có thể rời khỏi nơi quái quỷ này.

Cho nên đi ngủ bây giờ quan trọng nhất.

Nghê Xuân Yển thay hần dếm chăn, lo lắng nhắc tới: ” Em đã nói anh không nên khất khe quá rồi, thân thể không thoải mái có phải hay không? Sao anh không nói hả? Đứa nhỏ không hiểu chuyện anh cũng không hiểu chuyện sao? Anh nghỉ đi, nếu còn mệt chúng ta cùng đi bệnh viện kiểm tra được không? Em, em đi tìm thẻ bảo hiểm, chúng ta đợi ăn cơm xong sẽ đi bệnh viện.”

Cô vội vàng đứng dậy, Mục Dục Vũ nhìn không được nói: “Đợi lát nữa.”

“Sao?” Nghê Xuân Yển quay đầu nhìn hần, “Như thế nào ?Anh lo lắng chuyện trong quán sao, không có việc gì, A Tổ và A Phân cùng giữ quán mà, buổi chiều khách sẽ không nhiều, anh cũng mau xin phép công ty nghỉ ngơi đi, cùng lắm thì em với anh cùng chẳng cần tiền thưởng gì đó, thân thể quan trọng hơn, mệt mỏi đến độ bệnh còn khiến lòng em đau hơn.”

“Không phải, không đúng, ý của tôi là...”

“Làm như ý của anh em không biết hay sao, đều vợ chồng già , anh không phải lo lắng mọi người nói anh trong công ty quản lí nhàn hạ sao? Quản lí không phải là người sao, quản lí còn không được bệnh sao? Anh nha, chính là trách nhiệm trong lòng quá nặng, đầu năm nay nhiều người đánh bắt như vậy , cũng không gặp người nào cứng đầu như anh.” Cô nói xong oán trách liếc mắt nhìn hần, cười một tiếng, “Chẳng qua ai bảo em lại đi thích cái người cứng đầu như anh cơ chứ?”

Nghê Xuân Yển nghiêng người ngồi xuống bên cạnh, hai tay đập đến trên đầu hần, Mục Dục Vũ muốn trốn tránh, lại bị cô nhanh chóng đè lại huyết thái dương, sau đó cô dùng ngón tay ở mặt trên nhẹ nhàng xoa, một bên vừa xoa vừa nói: “Ông xã ơi, nếu anh cảm thấy không vui, cùng lắm thì đổi công việc, bằng không ở nhà cũng không sao, em nuôi anh.”

Nói cái này là cái gì, chẳng lẽ nói hần ăn không ngồi rồi? Mục Dục Vũ lạnh lùng liếc mắt một cái, Nghê Xuân Yển cười khanh khách trước, dịu dàng dỗ hần nói: “Được thôi được thôi, em nói sai rồi, anh là đại trượng phu, còn em là cô gái nhỏ, vậy cái gì, nhà chúng ta quyền hành đều nằm trong tay ông xã nha, ai u em nói lời này nghe chua chua sao đó, khẳng định là chẳng có cô vợ nào có thể nói với chồng mình những điều như vậy...”

Lời này cũng thật sự mới mẻ, Mục Dục Vũ cả đời cũng không nghĩ tới vợ chồng cũng có thể đối thoại như vậy, khi quan hệ của hần và Diệp Chi Lan cho dù ở thời điểm tốt nhất cũng chẳng qua là ở trên bàn ăn cơm không nói châm chọc mà thôi. Huống hồ ngài Mục làm sao có thể cho phép người phụ nữ nào mát xa đầu của hần? Không ai dám, hần cũng không cần. Nhưng tay Nghê Xuân Yển thật sự thành thạo, lực dùng ấn vừa đủ, bắt từ bắt giác khiến

hắn thả lỏng thân thể, chốc lát liền buồn ngủ.

“Có đói bụng không? Em để phần canh cho anh, là canh súp thịt bò nha, hai thằng nhóc kia không biết có ăn vụng hay không?”

Hắn từ từ nhắm hai mắt, không trả lời.

“Anh so với em hiểu biết nhiều hơn, dạy đứa nhỏ cái gì nó cũng nghe anh, chẳng qua ông xã à, Phi Phi còn nhỏ, chúng ta có đôi khi cũng không thể yêu cầu quá cao phải không? Cho đứa nhỏ quá nhiều áp lực cũng không tốt, dù sao yêu cầu của em cũng không cao, con em có thể bình an lớn lên, về sau cưới bà xã đừng quên mẹ nó nuôi lớn, anh nói phải không?”

“Vừa rồi Phi Phi còn hỏi em, ba ba có không thương nó hay không? Anh xem tiểu quỷ này nói bậy bạ cái gì nha, tám phần là do xem tivi, cái gì yêu hay không yêu loạn cả lên. Ài, em nói với anh, lần trước em đến nhà trẻ, cô giáo của nó còn nói với em, lớp học của nó có hai đứa nhỏ đang thành một cặp đôi, ha ha ha, anh nói một chút, làm sao có chuyện đó xảy ra nha, ha ha ha, thật là vui. Em hỏi nó có muốn lấy cô vợ nhỏ về nhà hay không, thằng nhóc túm tay em nghiêm mặt nói, các bạn ấy bộ dạng đều xấu, không đẹp bằng mẹ, không đẹp thêm quan tâm nha...”

Giọng nói êm ái của người phụ nữ dịu nhẹ như bài hát ru con, Mục Dục Vũ mơ hồ nghĩ, thì ra tại giấc mơ quái quỷ này cũng có chỗ tốt, không có những chuyện phức tạp khiến hắn mất ngủ, bệnh mất ngủ của hắn có lúc trầm trọng đến nỗi mở mắt trắng hai mắt từ đêm cho đến bình minh ngày hôm sau, nhưng tại đây trong vòng tay cô gái này, thì ra chuyện đi vào giấc ngủ lại đơn giản như thế, đã nhiều năm rồi hắn chưa cảm thấy như vậy..

Hắn không biết bản thân mình chìm vào giấc ngủ bao lâu, cho đến khi bên tai nghe thấy có người gọi: “ngài Mục, ngài Mục, tỉnh tỉnh, ngài Mục.”

Mục Dục Vũ bỗng nhiên bừng tỉnh, mở mắt ra, trước mắt là một bác sĩ mang áo blu trắng, hắn quan sát đối phương một hồi lâu, mới nhận ra là bác sĩ phụ trách cho mẹ nuôi.

“Thật xin lỗi đã quấy rầy, nhưng mà ngài Mục, giáo sư Hoàng đã giải phẫu xong và đang đến đây, đợi lát nữa ngài ấy thay trang phục mổ rồi gặp phụ nhân trò chuyện sau.”

Mục Dục Vũ gật gù đầu, hắn nghĩ tới, hôm nay hắn đến bệnh viện là cùng bác sĩ điều trị mẹ nuôi hắn thảo luận phương pháp, vừa lúc hắn đến thì bác sĩ phụ trách đang phải phẫu thuật, bởi vì thời gian cũng đến lúc kết thúc, vì thế hắn quyết định đợi vị chuyên gia kia, ở phòng khách VIP trong bệnh viện nhắm mắt dưỡng thần.

Cũng nhờ sự đánh thức này, hắn lại nhớ về giấc mơ kia, trong giấc mơ đó, trở thành một Mục Dục Vũ khác, có thân phận so với hiện tại cách biệt một trời, đó là cuộc sống mà hắn chưa từng tưởng tượng qua.

Chương 7

Ở bệnh viện trong phòng chăm sóc đặc biệt đến bảy ngày, mẹ nuôi Mục Dục Vũ là Mục Giác rốt cục cũng chuyển đến phòng bệnh bình thường.

Một tuần sau, thời gian bà tỉnh táo càng lúc càng nhiều, ăn cơm cũng bắt đầu theo quy luật, Mục Dục Vũ nhìn bà, bà đã có thể ngồi xuống, như quá khứ vẫn tươi cười dịu dàng, vuốt tay hắn cũng dần dần có khí lực.

Lại qua mấy ngày, bà bắt đầu chán ghét nơi này, cũng nói cho Mục Dục Vũ muốn về nhà, không thể cứ ở trong bệnh viện mãi.

“Cây cỏ bên ban công không có mẹ chăm sóc không được, còn có Tây Tây, nó rất nhớ mẹ, con mèo đó từ nhỏ đã đi theo mẹ rồi, chưa từng xa nhau lâu như vậy, động vật nhỏ tâm lý rất mẫn cảm, nó sẽ cho rằng mẹ vứt bỏ nó, nó sẽ rất đau lòng.”

Mục Dục Vũ rõ ràng không đồng ý: “Hoa cỏ có chuyên gia chăm sóc, mèo cũng có người trông nom, mẹ đừng có phiền lòng như vậy, tỉnh dưỡng thật tốt ở đây đi.”

“Còn có những người hàng xóm láng giềng, nếu không quay về, bọn họ về sau có chơi cái gì cũng không gọi mẹ đâu...”

Mục Dục Vũ mỉm cười, nói với bà: “Yên tâm, bọn họ cũng đều biết chuyện mẹ nằm viện, không có người bởi vì mẹ sinh bệnh mà trách cứ mẹ, chờ thêm hai ngày mẹ tốt hơn, ta con sẽ gọi họ đến thăm mẹ.”

Mục Giác bắt đầu đối diện với hắn, cuối cùng không thể không bại trận, bà thỏa hiệp lắc đầu thờ dài nói: “Được rồi, thật không biết con gia trưởng như thế nào, mới ba mươi tuổi liền có chấp như một ông già vậy, cẩn thận vợ con chịu không nổi.”

Mục Dục Vũ hơi hơi hạ mắt, sắc mặt không thay đổi, cười cười không nói chuyện.

“Như thế nào lại không thấy Diệp Chi Lan?”

“Ra nước ngoài.” Mục Dục Vũ thần nhiên nói, “Cô ấy có gọi điện thoại đến bảo con ân cần hỏi thăm mẹ.”

Mục Giác mỉm cười gật đầu, ánh mắt ôn hòa, tựa như nhìn một đứa nhỏ nghịch ngợm gây sự vậy, mang theo bao dung và chiều chuộng.

Mục Dục Vũ bỗng nhiên trong lòng đau xót, hắn biết mẹ nuôi là một phụ nữ thông minh mẫn cảm, chuyện hôn nhân của bản thân, sợ là cho tới bây giờ không giấu giếm được bà, nhưng dù vậy, bà cũng không vạch trần lời nói dối vụng về.

Giống như lúc trước hần vừa đến bên cạnh bà.

Thời điểm lúc đó, đứa trẻ bị bỏ rơi ngoại trừ tiền thì đối với tất cả những thứ bên ngoài đều mang lòng nghi ngờ. Mặc dù có người đối với hần rất tốt, cung cấp cho hần ăn mặc, đưa hần vào một trường học tốt để học tập, nhưng hần vẫn không muốn tin tưởng, hần rất sợ, sợ cảm giác tình lại, những điều này lập tức tan thành mây khói.

Quả thật, trong cuộc sống ở quá khứ hần đã tích lũy được kinh nghiệm, nào chừa chút lòng tin? Người ba có cùng huyết thống với hần, cũng có thể tùy tiện đem hần đây cho người khác; người bác có quan hệ với hần, rõ ràng đâu có nuôi dưỡng hần, từ khi có đứa nhỏ riêng mình, đã xem hần là cái đinh trong mắt, đánh chửi, đối khắt là chuyện thường, hần không thể đem hần quăng ra đường tự sinh tự diệt còn hơn ở nhà làm tiêu hao thức ăn.

Trong cái loại hoàn cảnh đó, đứa bé trai không thể không học được đạo đức giả và nói dối, không thể không học được cách kiếm tiền mưu sinh.

Không có gì thật sự nằm trong lòng bàn tay hơn tiền mặt.

Sau khi theo mẹ nuôi, hần mặc kệ người phụ nữ này dù có xuất phát từ cái gì mục đích nuôi dưỡng mình. Hần một mặt lấy lòng mẹ nuôi, một mặt càng nắm chặt sự nghiệp lớn kiếm tiền: ở trong trường học hần bán bài thi, bán đáp án đề, thay người làm bài luận văn, tất cả đều được nếm yết giá đúng, nếu giá thích hợp, hần thậm chí sẽ mạo danh thế thân đi thi.

Hần làm việc cẩn thận, lại giỏi về cường chế lợi dụng, cuộc giao dịch bí mật tiến hành đã lâu rồi mà vẫn không có người phát hiện, nhưng cứ tiếp tục mãi cũng không hay ho. Hần thu nhận một hai người đàn em thay hần làm thí nghiệm báo cáo, bởi vì hoàn thành quá xuất sắc mà khiến cho giáo viên hoài nghi, mấy tên kia là mấy tên yếu đuối, không cần bao lâu liền nói toạt tên hần ra.

Hần được học ở một trường trung học trọng điểm của thành phố, đây là trường dẫn đầu về chất lượng. Loại kinh doanh âm mưu này đã ảnh hưởng nghiêm trọng làm rối loạn kỉ cương và xúc phạm nội quy trường học. Sự việc vừa khi bại lộ một giây, thiếu niên Mục Dục Vũ thật sự tin tưởng, hần sẽ bị trường học đuổi cổ, mà mẹ nuôi cũng sẽ một cước đá văng hần.

Khi đó hần bình tĩnh phân tích, Mục Giác thu nuôi hần, đơn giản vì chứng minh mình là một người phụ nữ độc thân cũng có thể nuôi dưỡng tốt đứa nhỏ, bà dạy âm nhạc ở trường cao đẳng, bình thường xuống lầu mua bình nước tương đều phải thay đồ thật gọn gàng rồi mới bước ra cửa. Hiện tại bản thân mình làm cho bà mất mặt, nuôi dưỡng đã chẳng còn ý nghĩa, Mục Giác nhất định sẽ như những người khác vứt bỏ hần.

Dù sao, mọi người chẳng phải đều ích kỷ, vứt bỏ một đứa nhỏ thì tính cái gì? Không một ai, có nghĩa vụ phải gánh vác cuộc sống của một thiếu niên mười sáu tuổi.

Hần nhanh chóng tính toán tiền bạc vài năm nay gom góp và biện pháp kiếm tiền trong tương lai, sau đó hần cuối cùng cũng yên tâm, bởi vì mặc dù lưu lạc đầu đường lại lần nữa, hần cũng sẽ không chết đói.

Nhưng dù sao chẳng nữa thì hần lúc ấy cũng chỉ là một thiếu niên, bề ngoài giả vờ bình tĩnh nhàn nhã, trong nội tâm cũng là sợ hãi, hần thậm chí bắt đầu hối hận, sớm biết rằng khi chọn lựa khách hàng không nên chỉ nhìn tiền, còn phải quan sát tính tình đối phương.

Nhưng phương thức Mục Giác xử lý khiến hần không ngờ được.

Trước mặt của hần, người phụ nữ thanh cao này đỏ mặt hướng bộ phận lãnh đạo và chủ nhiệm lớp cúi đầu chịu nhận lỗi, sau đó không biết bà đã làm gì để thuyết phục đến ban lãnh đạo, rằng đuổi Mục Dục Vũ sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của trường, đem hành vi phạm lỗi của hần giữ thành lỗi nặng nhưng không đuổi.

Về nhà, Mục Giác không có quả trách hần, cũng không có thuận tay ném cái gì vào người hần. Bà chỉ dùng thần sắc dịu dàng nhìn hần trêu mếu nói xin lỗi, nói mình chưa từng nuôi dạy đứa trẻ nào, không biết thì ra đứa nhỏ cũng thiếu tiền nhiều như vậy. Sau đó, bà cho Mục Dục Vũ một cái thẻ, bên trong có một ngàn tệ. Nàng nói với bé trai, đây là tiền tiêu vặt năm học thứ nhất của hần, hiện tại toàn bộ giao cho hần giữ, có thể dùng một lần, cũng có thể lên kế hoạch, thậm chí có thể đầu tư, không cần phải hỏi bà. Nhưng trong vòng một năm này, bà sẽ không cho thêm một phân tiền.

“Cho, cho tôi?” Thiếu niên kinh ngạc hỏi, một ngàn tệ đối với hần ngay lúc đó là vô cùng lớn.

“Không phải không cho hoàn toàn” Mục Giác bình tĩnh nói, “Cô muốn con đáp ứng hai điều kiện, thứ nhất, hôm nay cô vì con mà đi dọa người ta, muốn con cam đoan, học kỳ sau phải cố gắng lấy lại mặt mũi cho cô; thứ hai, con về sau lại không thể làm loại mua bán lừa mình dối người này, con là một đứa trẻ nổi bật, hần là đem toàn bộ sự nổi bật đó thể hiện trên người mình, mà không phải lợi dụng người khác. Có thể đồng ý không?”

“Có thể, nhưng cô không trách con sao?” Thiếu niên không khỏi giật mình, hần lo lắng lại hỏi một câu, “Cô, cô không đuổi con đi?”

“Cô vì sao muốn đuổi con đi?” Mục Giác mỉm cười, bàn tay vỗ vỗ bờ vai của hần, “Tiểu Vũ, cô tìm thật lâu mới tìm được con, mất rất nhiều thời gian và sức lực mới có thể nói bác con nhường quyền nuôi con cho ta, con theo ở với bọn họ đã lâu, nên biết kia người nhà có bao nhiêu...” Bà che lại miệng không tiếp tục nói, nhưng Mục Dục Vũ đã hiểu, hần bác nhất định đưa hần bán với cái giá tốt.

“Cô phải mất rất nhiều tiền sao? Bao nhiêu?” Thiếu niên ngẩng đầu, ánh mắt long lánh nhìn bà.

“Rất nhiều,” Mục Giác nở nụ cười, “Con còn rất đắt tiền.”

“Nhớ rõ, chờ con trưởng thành, sẽ trả lại cô gấp mười lần.” Thiếu niên nắm chặt tay, trịnh trọng nói.

“Được rồi, cô sẽ nhớ món nợ này.” Mục Giác nhin cười hỏi, “Cho thêm lợi tức không?”

Thiếu niên có chút đau lòng vì tiền, nhưng vẫn là cắn răng nói: “Thêm!”

Sau khi Mục Dục Vũ trưởng thành nhìn xuống mẹ nuôi của mình, dáng người bà nhỏ nhắn, bởi vì sinh bệnh có vẻ càng thêm khô gầy. Nhưng trên mặt bà luôn mỉm cười ấm áp động lòng người, nhìn má lúm đồng tiền của bà, thật dễ dàng liên tưởng đến mặt trời mùa thu, xuyên thấu qua cả tầng mây, xuyên thấu qua đỉnh đầu len lỏi qua từng góc ngách lá cây, rơi xuống vai vẫn cảm nhận được sự ấm áp đó. Khuôn mặt bà không quá xuất sắc, mặc dù ở thời kì đẹp nhất cũng chỉ có thể tính thanh tú, nhưng vẻ đẹp của bà còn đẹp hơn tất cả, là lặng yên không tiếng động đi vào lòng người. Giống như đủ loại cây lá bà trồng bên ngoài ban công, mới nhìn cũng không cảm thấy mới lạ gì, nhưng nhìn lâu, mới phát hiện đôi mắt đã ngập tràn màu xanh rồi, rồi xa, mới hiểu được trong lòng cũng choáng váng một màu xanh.

“Mẹ còn nhớ rõ món nợ không? Nhớ món nợ ngày trước?” Mục Dục Vũ hỏi bà.

Mục Giác sừng sốt, lập tức cười ha ha, gật đầu nói: “Cũng không phải là thật chứ, nhớ kỹ, thằng nhóc con tiêu của ta cũng không ít đâu.”

Mục Dục Vũ cũng cười: “Không phải nói cho mẹ thêm lợi tức sao?”

“Đúng vậy, cho nên con tiêu càng nhiều. Ai, đừng nói con muốn trả? Cho tiền xong mặc kệ bà già như ta? Mẹ nói cho con, nghỉ thôi cũng đừng nghĩ, không có cửa đâu.” Mục Giác giận nói, “Thằng nhóc xấu xa, con nếu dám làm như vậy, mẹ chết rồi tìm mẹ con cáo trạng.”

Mục Dục Vũ mỉm cười nói: “Con làm sao dám? Con mà dám, đêm nay mẹ con đến giết con mất.”

Mục Giác lắc đầu cười nói: “Bà ấy sẽ không, mẹ con người kia nha, đối với người ngoài thật dịu dàng, nói chuyện nhỏ giọng êm ái, trước đây dường như giống hệt đại tiểu thư khuê các, không gât con đâu, trước kia mẹ ở trước mặt bà ấy cảm thấy mình thô lỗ không chịu được. Bà ấy lại khéo tay, thêu hoa may áo cái gì cũng làm được, mẹ cũng đi theo bà ấy học thêu này nọ, đâm đến máu chảy đầy tay cũng không thêu nổi một nụ hoa. Cứ như vậy mà bà ấy cũng không chê mẹ, từ từ chỉ dạy mẹ, kiên nhẫn.”

Mục Dục Vũ kỳ thật đã nghe qua nhiều lần, nhưng vẫn là ngồi xuống hỏi: “Sau đó thì sao? Mẹ học xong chưa?”

“Mẹ làm sao mà học những chuyện đó được, khó khăn rất lớn, sau đó mẹ muốn ôn thi chuyển cấp thật tốt, học vài lần rồi không học nữa. Sau đó mẹ đến học viện âm nhạc, oán giận nói với mẹ con rằng thi diễn xuất ta không có quần áo, mẹ con liền tự tay thêu một bộ lễ phục tặng ta, chắc chắn, cái váy kia quả thực là một tác phẩm nghệ thuật.”

“Bà đối với mẹ rất tốt.”

“Đúng vậy, hai chúng ta là chị em đồng tính, chẳng qua mẹ con đối với ai cũng tốt,” Mục Giác cười nhìn hấn, “Hơn nữa bà ấy rất xinh đẹp, con tuy rằng kế thừa nét đẹp của bà ấy, nhưng luận về diện mạo, con vẫn không bằng.”

“Con là nam, làm sao có thể so sánh với nữ chứ?”

Mục Giác cảm thán nói: “Ai, tóm lại chỉ cần tiếp xúc qua với bà ấy, rồi cả đời cũng sẽ khó quên.”

Mục Dục Vũ đối với câu nói này không thể gât bừa, hấn im lặng một lúc, gọi lên khoe miệng thân nhiên nói: “Nhưng mà, chỉ có mẹ lo lắng muốn tìm về đứa nhỏ của bà ấy, chỉ có mẹ mới tìm được con.”

“Như vậy không phải tốt lắm sao?” Mục Giác ngạc nhiên hỏi lại hấn, “Con thấy ta nuôi lớn không tốt sao? Thằng nhóc xấu xa này, có giỏi lặp lại lần nữa.”

Mục Dục Vũ thật tình nở nụ cười, hấn thấp giọng nói: “Cảm ơn mẹ nuôi.”

“Người một nhà lại nói không đâu, mẹ cho con họ Mục, chiếu theo tính cách mẹ nuôi dưỡng con thành như vậy, cũng không biết ngày sau gặp lại mẹ con, bà có thể đồng ý hay không,” Mục Giác hàm chứa nước mắt nở nụ cười, “Nói không chừng còn muốn mắng ta đó.”

“Sẽ không, bà cũng đang nhìn mà,” Mục Dục Vũ khàn khàn nói, “Bà biết rằng mẹ đã phải trả giá cái gì.”

“Đừng nói mơ hồ như vậy, mẹ không thích nghe,” Mục Giác vỗ vỗ tay hấn mỉm cười nói, “Kỳ thật ta cũng có lời mà, con xem con kiếm được nhiều tiền vậy, mẹ đến chỗ nào cũng có người cung cung kính kính gọi mẹ tiếng Mục phu nhân, y hệt như đang nằm mơ, già rồi mẹ còn có thể hưởng phúc nha.”

“Cái này thì tính làm gì, chờ mẹ tốt hơn, chúng ta cùng nhau đi du lịch thế giới, chỉ chọn những thủ đô có âm nhạc phát triển, Vienna, Newyork, có thể sống một năm ở đó hoặc lâu hơn, được không?”

Mục Giác nở nụ cười, ôn hòa nhìn hấn, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Vũ, con có muốn khuyên mẹ phẫu thuật hay không?”

“Mẹ à” Mục Dục Vũ thấp giọng gọi bà, cầm tay bà, mang theo chút áp lực khan khàn, “Con chỉ có một người thân là mẹ, con không thể nhìn mẹ...”

“Con không hiểu mẹ. Tiểu Vũ, con còn trẻ, con không thể hiểu được sự sống và cái chết, đối với mẹ chẳng có ý nghĩa gì.” Mục Giác nhu hòa thở dài, tay sờ sờ đầu của hấn, nhẹ giọng nói, “Không sao đâu, con chỉ cần nhớ kỹ, mặc dù mẹ mất, con cũng không bao giờ mất mẹ, mẹ và mẹ của con, chúng ta đều dõi theo con nha...”

“Không, ” Mục Dục Vũ trong lòng chua xót, hần đem mặt chôn trong tay mẹ nuôi, lắc đầu nói, “Không thể nào giống nhau như vậy...”

Mục Giác không nói gì, chỉ là vươn cả tay kia, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu hần, giống như hần bé nhỏ còn chưa trưởng thành vậy.

Lúc này truyền đến tiếng đập cửa, Mục Dục Vũ nhanh chóng ngừng đầu, lạnh lùng nhìn người vừa vào, ánh mắt của hần rất làm cho người ta sợ hãi, người y tá gõ cửa bất giác rút lui từng bước, theo sau cố cười nói: “Vâng, thật xin lỗi, Mục phu nhân, ngài Mục , là vậy, Tiểu Siêu đến đây, bà , bà hôm nay có muốn gặp cậu ấy không?”

“Tiểu Siêu là ai?” Mục Dục Vũ không hồn giật nhú mày, “Phu nhân thân thể như vậy, còn gặp người nào...”

“Muốn gặp muốn gặp , cho nó tiến vào đi ” Mục Giác vẻ mặt ôn hoà nở nụ cười, vỗ vỗ mu bàn tay Mục Dục Vũ nói, “Con đừng mù quáng lo lắng mọi chuyện như thế, mẹ còn chưa liệt cả người đâu, làm thế nào không thể gặp ai khác chứ? Tiểu Siêu là một đứa nhỏ bán mì nước ở bên cạnh bệnh viện, bộ dạng thật ngoan, ai u mẹ thấy nó rất lạ, cả ngày nằm ở đây buồn lắm, thật may mấy ngày nay Tiểu Siêu đưa đồ ăn sẽ đến đây, con đừng cau mày như vậy, làm cho đứa nhỏ sợ không đến bây giờ.”

Mục Dục Vũ thần nhiên quệt mắt một cái, hỏi: ” Giao hàng thì làm sao giao đến trước mặt mẹ được?”

“Ồ, hồi đầu nó giao hàng bị vấp ngã xuống, ở ngoài phòng bệnh của ta khóc to, khóc thảm thiết , mẹ còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, gọi người mời nó đi vào, đứa nhỏ kia còn choáng váng, hỏi nó cái gì nó đáp cái đó, cho hần ăn kẹo nó cũng ngoan ngoãn ăn, mẹ vừa thấy liền thích chịu không được.”

Mục Dục Vũ hỏi: “Mỗi ngày nó đều đi giao hàng sao?”

“Vâng, mỗi ngày đều đến, đưa xong rồi chơi đùa một chút.” Mục Giác cười hớ hớ thấp giọng nói, “Đừng lo lắng, đứa nhỏ Tiểu Siêu về phương diện trí tuệ có điểm chậm chạp, không phải như con nghĩ đâu.”

Mục Dục Vũ mân nhanh môi, một lát sau mới nói: “Nếu mẹ đã thích, vậy, cho nó bước vào đi.”

Chương 8

Quả nhiên là Tiểu Bạch ngọc kia.

Em trai Nghê Xuân Yển , là người ở trong giấc mơ của hần động một chút liền khóc, âm thanh vang vọng, còn mắng hần là người xấu.

Mục Dục Vũ im lặng đánh giá nó, phát hiện Tiểu Bạch ngọc này có chỉ số thông minh còn không đến mức thấp bất trị, thoát nhìn có thể thấy nó có thể gánh vác cuộc sống của bản thân, cách đối nhân xử thế cũng theo quy tắc chuẩn mực, ví như nhận được này nọ nhất định phải nói cảm ơn, ví như rõ ràng sợ hãi nhưng nhất định sẽ ngốc nghếch cười hề hề.

Người dạy dỗ nó tất nhiên biết nó là một cậu bé có ưu thế về gương mặt, gương mặt xinh xắn đáng yêu như vậy, hết như đứa trẻ luôn tươi cười, quả thật khiến người ta nhìn mà lòng mềm nhũn, không nỡ cùng nó đo cái gì.

Nhưng những người này hiển nhiên không bao gồm Mục Dục Vũ hần.

Tính tình kỳ lạ phức tạp của Mục Dục Vũ không hiểu tại sao lại như thế , vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm thẳng nhóc.

Hần phát hiện khuôn mặt thẳng nhóc đỏ và cùng Nghê Xuân Yển cực giống, đường nét gương mặt tinh xảo, chẳng qua cảm thẳng nhóc này không giống như chị nó thon nhỏ vậy, nhưng ánh mắt thì giống hệt nhau, nếu Nghê Xuân Yển là mạnh mẽ sinh động, còn gương mặt nó, lại đơn thuần vô tội.

Ánh mắt của hần lực uy hiếp quá mạnh mẽ, Tiểu Bạch ngọc ngay từ đầu còn mờ mịt không thấy, vui vui về về cắn quả táo lớn Mục Giác đưa cho nó, nhưng ăn không đến mấy miếng nó bắt đầu sợ hãi , rụt rè trốn liếc mắt nhìn Mục Dục Vũ một cái, lập tức rũ mắt xuống, nghiêng người đi không dám tiếp xúc với tầm mắt Mục Dục Vũ, thậm chí ngay cả âm thanh cắn quả táo cũng không dám phát ra.

“Ai, Tiểu Vũ, con làm sao vậy, con như vậy thì đứa nhỏ này làm sao dám ăn ngon miệng chứ.” Mục Giác trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, nhìn Tiểu Bạch ngọc vẻ mặt dịu dàng nói, “Tiểu Siêu ngoan nha, chúng ta không sợ hần, anh trai lớn là người tốt, con xem, anh còn nhìn con cười kìa, không sợ nha, Tiểu Vũ, cười một cái, con mau cười một cái, nhanh.”

Mục Dục Vũ bất mãn nhú mày, giả vờ mắt nhắm tại ngơ với mẹ nuôi.

Nhưng lúc này thẳng nhóc bán tín bán nghi vụng trộm nhìn qua, Mục Dục Vũ hướng nó cười lạnh lùng , thẳng nhóc sợ tới mức “A” một tiếng, quả táo trong tay thiếu chút nữa bắt không được lăn lóc trên mặt đất.

Điều đó cũng đúng thôi, nếu ngay cả một thẳng nhóc trí tuệ kém mà còn biết sợ hãi mình, thì những người trưởng thành quản lý có chỉ số thông minh lạnh lẽo như vậy sao dám không sợ chứ? Mục Dục Vũ vừa lòng mỉm cười, đứng lên chỉnh chỉnh Tây phục, nói với mẹ nuôi: “Bằng không con đi về trước , công ty còn có việc.”

“Đi nhanh đi đi nhanh đi, ” Mục Giác oán trách nói, “Con ở đây bày ra điệu bộ như vậy khiến thẳng nhóc bị dọa sợ nha, thật sự là, Tiểu Siêu, chúng ta không sợ nha, di còn có thật nhiều ăn ngon này , đợi tí nữa đều cho con hết.”

“Có, có thạch hoa quả chua ngọt không?”

“À ” Mục Giác khó xử nói, “Hình như không có. Làm sao bây giờ , không có thạch hoa quả Tiểu Siêu liền không thích đi nữa sao?”

“Không có ” Tiểu Bạch gật đầu sức lực đầy, ” Chị con sẽ mua cho con, nếu không, nếu không lần sau đến con mang đến cho dì phần của con.”

“Tốt, ngoan lắm.” Mục Giác nở nụ cười yêu thương, quay đầu gọi lại Mục Dục Vũ nói: “Con đợi chút, con đi ra ngoài mua thạch hoa quả lại đây, Tiểu Siêu thích ăn lại gì?”

“A? Có Hi Chi Lang sao?” Thăng nhóc tò mò hỏi

“Có, vậy mua Hi Chi Lang mà Tiểu Siêu muốn.” Mục Giác mỉm cười gật đầu.

Tiểu Bạch đơn giản chỉ vỗ tay phát ra tiếng hoan hô, làm Mục Dục Vũ cảm thấy rất ồn ào, nhưng hắn sẽ không vì việc nhỏ này mà nghịch ý mẹ nuôi, thật sự lấy ra điện thoại phân phó trợ lý chờ dưới lầu mua cân thạch hoa quả đi lên. Khi hắn vừa quay đầu lại, nhìn thấy Mục Giác ngồi ở trên giường bệnh mỉm cười lấy ra khăn tay ẩm ướt cho Tiểu Bạch giặt lau tay, này về mặt chiều chuộng vô hạn này tựa như nhặt được một vật nuôi yêu thương bị mất. Thăng nhóc tiếp tục trưng ra gương mặt ngây thơ tươi cười, ngoan ngoãn vươn tay cho người tat hay hắn lau, nhìn cũng có chỗ vài phần đáng yêu .

Mục Dục Vũ bỗng nhiên liền hiểu được , mẹ nuôi là cô đơn.

Người phụ nữ này cả đời không kết hôn, tuy rằng đã nuôi dưỡng qua một đứa trẻ, nhưng lấy tính cách của hắn, chỉ sợ từ trước đến nay chẳng từng làm nũng dính lấy bà, bản thân tự lập, khiến bà cũng không có bao nhiêu cơ hội phát huy tình thương của mẹ.

Hiện tại mới khó khăn có Tiểu Bạch gật đầu bộ dạng đáng yêu nghe lời hấp dẫn chú ý của bà, theo góc độ nào đó mà nói, coi như mẹ nuôi một thú vui tiêu khiển.

Vậy cứ mặc kệ bọn họ đi thôi, Mục Dục Vũ nghĩ, bản thân mình cảm thấy không sao, thì cũng không xảy ra chuyện gì.

Trợ lý Lâm làm việc rất có hiệu suất, chưa đầy 5 phút, liền mang theo một cái túi nylon mang nhãn hiệu siêu thị đứng trong phòng bệnh đưa cho Mục Dục Vũ, Mục Dục Vũ cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp đưa tới trước mặt Tiểu Bạch gật đầu.

Nào biết nói cả nửa ngày thăng nhóc này cũng không chịu cầm lấy, Mục Dục Vũ có chút không kiên nhẫn, nhún mày nói: “Không phải thích sao? Cầm đi.”

“Thực, thật sự là cho em?” Thăng nhóc ngạc nhiên nhìn chằm chằm bên trong túi plastic thạch hoa quả đủ mọi màu sắc, ngăn người nói, “Thật nhiều, chị con tới bây giờ chưa mua cho Tiểu Siêu quả nhiều như vậy, woah, màu sắc thật đẹp.”

“Là đưa cho con. Lấy đi.” Mục Giác cười nhắc nhở nó, ” Chẳng qua trước khi lấy cần phải nói với anh cái gì?”

“A, cảm ơn anh.” Thăng nhóc vui vẻ hí hóp, tiếp nhận đến mở ra đưa mũi người rồi hít vào một hơi, ngẩng đầu lớn tiếng tuyên bố của phát hiện của nó, “Là ngọt !”

“Chẳng lẽ còn là chua?” Mục Dục Vũ lạnh lùng tiếp lời.

“Có chua cũng có ngọt!” Thăng nhóc cười toe toét sửa đúng lời hắn “Là chua ngọt !”

Mục Dục Vũ nháy mắt có ý nghĩ trong đầu là đem cái bao to này nhét vào miệng nó để nó im miệng lại, hắn tạm dừng ba giây mới lạnh nhạt nói: “Mẹ, con phải đi rồi, ngày mai lại đến thăm mẹ.”

“Ừ, đi đi, bản thân phải ăn uống cho tốt.” Tâm tư Mục Giác bị Tiểu Bạch gật đầu hấp dẫn , “Tiểu Siêu, cho đi nhìn xem thạch hoa quả của con, ai u tiểu quý keo kiệt, còn không cho ta xem ư, vừa rồi ai đã nói mua cho con? Đã quên sao?”

Một già một trẻ đùa giỡn với nhau cười đùa vui vẻ, Mục Dục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, bước ra khỏi phòng bệnh, lúc này truyền đến giọng nói rõ nét của thăng nhóc đó: “Anh trai báo chí thạch hoa quả, tạm biệt.”

Đây là xưng hô quái quỷ gì? Mục Dục Vũ lười không thêm để ý tới, hắn sai bước ra khỏi phòng bệnh, vừa đi vừa cùng trợ lý Lâm thảo luận bàn bạc sắp xếp công việc kế tiếp. Có một vị quan chức và một khách hàng lớn muốn đích thân gặp mặt, có một công ty con hôm nay khai trương, hắn phải đi qua cắt băng khánh thành và phát biểu. Hắn vừa đi vừa nhìn trợ lý Lâm đưa qua những điểm chính, cùng hắn thảo luận sửa chữa yếu điểm, khi bọn họ đi đến đại sảnh bệnh viện, hai giám đốc điều hành công ty đã đứng đó chờ hắn, người đi đến chào hắn tương ứng là người thuộc bộ phận quản lý quan hệ công chúng.

Cả đoàn người này đang bước ra đường lớn, đột nhiên trong lúc đó, Mục Dục Vũ cảm giác có người đang nhìn hắn, hắn theo tầm mắt nhìn qua, lập tức thấy Nghệ Xuân Yến.

Người phụ nữ đó đứng ở cách đó không xa, mặc áo sơ mi vải thô giá rẻ và quần bò làm việc, hai tay áo phía trên còn có miếng vải bông , mái tóc dài thẳng cột phía sau đầu, trên đầu bao khăn trùm đầu, trên cổ lộ cả khẩu trang. Cô dường như vừa mới từ nhỏ quán kia chạy tới, sắc mặt ửng đỏ, nhưng khi nhìn thấy hắn sắc mặt như gấp giấy liền trắng bệch, sau đó ánh mắt cô tròn tròn , lúc đầu là khó có thể tin, theo sau, biểu tình của cô ngày càng khó hiểu, ngay khi Mục Dục Vũ cảm thấy nên giả vờ không quen biết cô, miễn đến việc phiền phức bản thân, thì người phụ nữ đó bỗng nhiên tiến về trước

một bước, vội vội vàng vàng nhắm chặt mắt, sau đó nhanh chóng xoay người đi giống như chạy nạn.

Cô tuyệt đối là chạy trốn chết.

Cô rõ ràng nhận ra hắn, giống như hắn chưa bao giờ thật sự quên người phụ nữ này, Mục Dục Vũ có thể khẳng định, cô nhất định cũng không thể nào quên được những tháng năm thanh xuân tươi trẻ kia.

Bọn họ lấy một loại phương thức đặc biệt để bảo tồn những ký ức đó, đó là điểm chung duy nhất của bọn họ, cũng không dễ dàng quên được.

Nhưng chuyện này làm sao lại thế? Mục Dục Vũ nghĩ, trong mối quan hệ của hắn với người phụ nữ này, không phải người nhắm mắt luôn luôn theo đuổi hắn không phải là cô ta sao, cho dù chia xa đã nhiều năm, cho dù cô đã thay đổi trưởng thành, nhưng cô gái tươi cười cái thời xa xưa đó, bây giờ nhìn thấy hắn lại cảm thấy đáng sợ sao? Tại sao vừa gặp lại chạy trốn chết?

Cho dù tất yếu không giống những người quen cũ khác gặp lại thì gật đầu hàn huyên, cũng không đến mức như gặp quý né tránh không kịp chứ?

Mục Dục Vũ mày không tự giác nhăn lại, hắn có chút bất mãn, nhưng loại cảm xúc bất mãn này rất nhanh đã được xem nhẹ đi. Gương mặt hắn không chút thay đổi dẫn đầu một đoàn người đi ngang qua đại sảnh bệnh viện, ra cửa, lái xe đã sẵn sàng ngừng lại bậc thang kia, trợ lý Lâm bước nhanh đi qua giúp hắn mở cửa xe, Mục Dục Vũ đang muốn cúi đầu ngồi vào, nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ, quay đầu liếc mắt một cái nhìn về phía sau.

Cách đại sảnh phòng khám bệnh người người rộn ràng ầm ầm, cách cả bầu không khí khẩn trương bất an chỉ có ở bệnh viện, có lẽ còn cả một khoảng cách nhìn không thấy, những năm tháng cuộc sống khúc chiết và đau khổ, Mục Dục Vũ lại một lần nữa thấy Nghe Xuân Yển. Rõ ràng cách xa như vậy, mà ngay tại giây phút ngừng lại này, hắn lại xác định mình và người phụ nữ kia đang bốn mắt nhìn nhau, hắn thậm chí có thể xác định trong ánh mắt của cô có cái gì đó lạnh lẽo nhấp nháy. Mục Dục Vũ cô họng khô khốc, hắn hơi hơi há mồm, dường như chuẩn bị bật thốt ra, hoặc giả như chẳng có gì để nói, chỉ là phút giây này hắn đột nhiên nảy sinh ra mong muốn được nói chuyện cùng cô

Nhưng nói cái gì đây? Chẳng lẽ ân cần thăm hỏi cô ta sống được không? Cô ta sống như thế nào? Cô ta còn nhớ rõ hắn không? Tất cả vẫn tốt chứ? Người nhà có khỏe mạnh không?

Mục Dục Vũ hít sâu một hơi, đem môi mân thành thẳng tắp, đột ngột nuốt xuống ham muốn bất thành linh này, mặt không chút thay đổi quay sang, dứt khoát tiến vào bên trong xe.

Sau đó hắn nghe thấy giọng nói bình tĩnh của mình như vọng về từ quá khứ: “Lái xe, rồi đi.”

Rồi đi nơi này.

Xe khởi động, càng lúc càng xa, Mục Dục Vũ tay cầm tài liệu trợ lý Lâm đưa qua, nhưng một chữ cũng không đi vào đầu.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến tình hình năm đó một lần cuối cùng nhục nhã Nghe Xuân Yển: lúc ấy hắn không biết mình xuất phát từ mục đích gì, tự nhiên lại đồng ý cùng cô đi vũ hội, địa điểm là sân thể dục bên cạnh trường học của hắn. Hắn biết cô gái đó có quần áo hay không, cũng biết cô sẽ không nghĩ đến, cho nên hắn có ý cô ấy đến lúc đó phải ăn mặc thật xinh đẹp, ăn mặc gọi cảm để giữ mặt mũi cho hắn. Sau đó, đến ngày hẹn hôm đó, hắn lẻ bước trở về từ lớp học ban đêm, lại nán một hồi lâu, mới chậm rãi mang theo một đám học sinh ưu tú của trường trung học đến xem cô ngồi bên trường nghe xấu mặt đến thế nào. Trời tốt, hôm đó đột nhiên liên thời tiết thay đổi, gió rất lớn, khi bọn họ đón gió đến sân thể dục đều cảm thấy Nghe Xuân Yển khẳng định sẽ không chờ ở kia, không có người người nào ngốc nghếch đến vậy chờ trong gió hai ba giờ liền. Có một chàng trai thậm chí giằng cợt Mục Dục Vũ, nói hắn thậm chí nghĩ bản thân mình là siêu sao đẹp trai hay sao? Hiện tại có cô gái lại khó tìm vậy, lại thích hắn, cũng không có mắt nhìn để đến đây làm trò đùa cho hắn.

Nhưng bọn họ đều sai lầm rồi, cho đến lúc đó, Nghe Xuân Yển còn chờ ở kia. Ở trong cơn gió mùa thu se sắt, cô gái áo không tay và váy ngắn, ôm cánh tay run rẩy, Mục Dục Vũ đến nay nhớ rõ cô có nhiều xấu, đứng vậy, trên mặt cô son liễn như hai khối mỡ heo khiến người ta choáng váng nhìn không ra, đôi môi đỏ mọng và đường kẻ mắt tạo thành hiệu ứng hài kịch thật sự hiệu quả—— giống hệt như suy đoán của hắn vậy, vụng về cho rằng mình có thể bắt chước người ta trang điểm, Nghe Xuân Yển ngay giây phút đó giống hệt như trong phim Châu Tinh Trì vậy.

\Bạn bè của hắn lập tức cười vang, vừa cười vừa huýt sáo ồn ào, nhóm người tự phụ thông minh này từ trước đến giờ chưa nhìn thấy cô gái nào ngu xuẩn như vậy, những cô gái vây quanh họ nếu không nhỏ nhắn thì cũng yêu kiều xinh xắn trẻ trung, nhóm chàng trai này chưa từng nghĩ tới sẽ có cô gái dễ dàng như vậy mắc mưu bị lừa như vậy, cô ta còn không biết xấu hổ, ăn mặc giống gái mại dâm đang đứng chờ làm việc, cô ta xứng đáng bị đùa giỡn.

Sự tình sau như thế nào Mục Dục Vũ đã không còn nhớ được. Điều duy nhất nhớ rõ là, Nghe Xuân Yển môi run run môi theo chân bọn họ cười lên, cô cười đến rất khó nhìn, há miệng, rõ ràng giống khóc, nhưng vọng lại cũng chỉ là tiếng cười.

Tiếng cười của cô rất vang, đại khái vì vậy, nhóm người này đùa không nổi nữa, vì thế đều tự tan.

Nhưng từ ngày đó về sau, Mục Dục Vũ không còn gặp lại cô nữa, Nghe Xuân Yển, cô gái mang váy tung bay đuổi theo sau bước chân hắn, tiếng bước chân lạch bạch, không bao giờ đột nhiên vọt tới trước mặt hắn, dùng theo chiều thức trong phim thần tượng, đưa tay cao cao cầm một cái gì đó, có lẽ là hộp cơm, có lẽ là lễ vật vô dụng, dâng đến trước mặt hắn, lớn tiếng nói: Mục Dục Vũ, em thích anh.

Hắn chung quy cũng thành công thoát khỏi cô gái đáng ghét này, nhưng vì sao nhiều năm đã trôi qua như vậy, hắn cũng không có cách nào có cảm giác thỏa mãn?

“Ngài Mục tiên sinh, ngài Mục ?”

Mục Dục Vũ phục hồi tinh thần lại, hần quay đầu nhìn về phía trợ lý Lâm, thân nhiên hỏi: “Sao?”

“Tôi chỉ là nhắc nhở ngài, tài liệu kia có lẽ cần phải xem trước, ” trợ lý Lâm mỉm cười nói, “Đợi đến tí nữa ngài tiếp khách sẽ cần đến thông tin trong đó.”

Mục Dục Vũ gật đầu, đem tinh thần tập trung ở tài liệu trong tay, nhanh chóng xem xong, vạch vài cái ý kiến, sau đó đem tài liệu khép lại, trả lại cho trợ lý Lâm.

“Thưa ngài, từ đây đến đó còn một ít thời gian, ngài muốn trước hết nghe nhạc không?”

“Không, ” Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, nghĩ nghĩ nói, “Anh, thay tôi làm một chuyện.”

“Vâng?”

“Kiểm tra xem Tiểu Bạch ngọc hôm nay đùa ở trong phòng phụ nhân” Mục Dục Vũ trầm giọng nói, “Quan trọng là gia đình nó làm gì ở đâu, tôi không thích những chuyện quá trùng hợp.”

“Tôi hiểu rồi”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 9

“Con sẽ không thêm nói chuyện với ba ba nữa ” đứa nhỏ mở to đôi mắt to đen trắng rõ ràng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ với hần “Ba còn không ngoan bằng cậu, trước khi ba xin lỗi con sẽ không nói chuyện với ba đâu.”

Giống như là để biểu thị thái độ nghiêm túc cho hần thấy, thằng bé nói xong câu đó sau lập tức cúi đầu đi, tiếp tục cầm bút màu sắp làm bộ động tác tô màu ở trên tờ giấy trắng.

Mục Dục Vũ có chút đau đầu nhìn đứa nhỏ trước mắt, hần phát hiện bản thân mình lại lần nữa lạc vào trong giấc mơ kỳ quái kia, cảnh tượng lần này hần là ở trong phòng khách, chung quanh im ắng, chỉ có này thằng nhãi con ngồi ở góc phòng khách ngây thơ lật mở một quyển sách thiếu nhi bọc giấy plastic vàng.

Mục Dục Vũ tìm một vòng, phát hiện trong phòng chẳng còn ai khác, không có tiếng người phụ nữ huyền ảo kia, cũng không có tiếng nói tương tự của em trai ngọc , trong phòng có vẻ hết sức yên tĩnh. Mục Dục Vũ chẳng qua không tìm thấy, hỏi đứa nhỏ một câu: “Mẹ nhóc đâu?”Đổi lại là thằng nhóc giả vờ giả vịt không thèm trả lời.

Thật sự là thằng nhãi con thiếu dạy dỗ.

Mục Dục Vũ đã tương đối có kinh nghiệm sau hai lần, biết chỉ cần bản thân đi vào giấc ngủ có thể trở lại sự thật, cho nên hần không hề bối rối, mà là ngồi xuống bắt đầu đánh giá căn nhà này. Trọn bộ phòng tổng thể diện tích nhìn ra không vượt qua một trăm mét vuông, nhưng được chia thành ba căn phòng, trọn bộ căn nhà là một không gian với những đồ nội thất cũ kỹ, được trang trí theo phong cách quê mùa nhưng lại gọn gang ngăn nắp. Sô pha cứng được sơn pha dầu gỗ, nhưng phối hợp đậm dựa mềm mại, dựa vào cũng còn có thể chấp nhận được. Trên tường là bức tranh thác nước chảy quê mùa đến nỗi hần chẳng thèm nhìn đến lần thứ hai, trên tường bên kia dán những giấy khen màu hồng, người được trao thưởng là Mục Phi Nhiên, được tặng từ trường mẫu giáo.

Mục Dục Vũ nhớ tới người phụ nữ kia và Tiểu Bạch ngọc đều gọi thằng nhóc này là Phi Phi, xem ra Mục Phi Nhiên là tên của nó .

Phi Nhiên, đây không phải là một tính từ sao? Sao lại lấy làm tên đặt kì lạ như vậy? Cha mẹ nó đặt tên lần đầu hay sao mà thiếu suy nghĩ cẩn thận như vậy.

****Phi Nhiên là một tính từ có nghĩa là nổi bật**

Mục Dục Vũ thông qua phê bình như vậy, lại một lần nữa khẳng định rằng bản thân hần và người đang đắm đuối trong giấc mơ này có một khoảng cách rất xa, hần bình tĩnh nghĩ, dù sao đi nữa thì người đàn ông kia nhất định cũng không phải hần, hần không có khả năng đặt cho đứa nhỏ loại tên này, hần không có khả năng qua tuổi ba mươi chỉ đạt đến giai cấp này, hần không có khả năng cưới một bà vợ độc miệng sinh một tiểu quý thiếu dạy dỗ.

Nơi này tất cả nhân vật phát sinh cũng không liên quan đến mình.

Hắn tùy tiện đưa tay cảm lấy báo trên bàn trà lật xem, hắn lập tức ngạc nhiên phát hiện, thời gian trong giấc mơ quái quỷ này và thời gian ở hiện thực trùng khít nhau, đều là năm 201x, đều là thành phố G , những vấn đề của thế giới và đất nước đều giống nhau như đúc, tin tức khu vực cũng được đưa khá gần đây, thậm chí về kế hoạch cải cách thành phố mà hắn biết được cách đây không lâu, báo chí nơi này cũng đã đưa tin.

Mục Dục Vũ mạnh tay khép lại tờ báo, hắn đứng lên, đi vào một cái phòng khác, đẩy cửa ra vừa thấy, phát hiện đây là một phòng đọc khách đơn sơ, duyên vách tường làm ra vài cái giá sách, hắn bước vào, mở ra vừa thấy, tất cả đều là những cuốn sách tham khảo về kinh tế và triết học của hắn. Trên giá sách xếp ngay ngắn một hàng sách cũ, hắn rút ra một quyển, thì ra là cuốn sách của hắn nhiều năm về trước, sách giáo khoa của thời đại học.

Trên trang tiêu đề đọc rõ ràng được viết: Mục Dục Vũ, Hệ tài chính cấp. xx

Là bút tích của hắn. Lời bạt nhà xuất bản cũng là cái năm hắn thi vào trường đại học nổi tiếng.

Nhưng trong hiện thực Mục Dục Vũ học được đại học đó được một năm liền xin đến Princeton ra sức học hành để theo đuổi cái khác, hắn tại đó lấy được danh vị thạc sĩ, sau đó về nước gây dựng sự nghiệp, vẫn làm cho tới hôm nay.

Như vậy ở thế giới này Mục Dục Vũ hiển nhiên không có ra nước ngoài, bởi vì bên trên giá sách còn có hình ảnh hắn mang trang phục cử nhân cầm bằng tốt nghiệp.

Giấc mơ này chân thật đến nỗi tất cả các chi tiết đều kín kẽ, không hề sơ hở, thế giới này và cái thế giới kia liền như hai mẫu đồ án gần giống hệt nhau, nhưng cẩn thận phân biệt, lại phát hiện bút pháp hay cảm xúc hoàn toàn tương phản.

Dường như, ở cùng một nơi xuất phát, cuộc sống cá nhân của Mục Dục Vũ từ cái quỹ tích ban đầu đó bắt đầu phân nhánh, sau đó, hai loại cuộc sống đi ngược lại nhau, mỗi cuộc sống đều có logic riêng, mỗi phương hướng riêng của nó.

Mục Dục Vũ càng nghĩ càng cảm thấy âm thầm kinh hãi, hắn nói không rõ cảm giác chính mình, hắn mơ hồ đoán được, giấc mơ này không phải vô duyên vô cớ, không hợp lý xây dựng lộn xộn, tương phản, nó rất rõ ràng, quá rõ ràng, thế cho nên làm cho hắn sinh ra rối loạn.

Dường như, thế giới này cũng ngôn chi hữu vật, cũng thuận lý thành chương.(ý chỉ là có những điều không thể lý giải, và có những điều chỉ thuộc về lý thuyết)

Mà điều này làm sao có thể? Xét về mặt sự thật, thì chẳng phải chỉ nên có một sự thật thôi không phải sao, nếu đồng thời còn có hai sự chân thật, vậy sự thật kia còn có thể được gọi là chân thật sao?

Hoặc là nói, chúng ta có nghi ngờ về tính chân thật của nó, thì sự thật đó có tồn tại không?

Mục Dục Vũ không dám tiếp tục tự hỏi, hắn cảm thấy sau lưng rét run, hắn nghĩ có lẽ, vẫn cho rằng đây chẳng qua là một giấc mơ dài có sự trùng hợp ngẫu nhiên, và giấc mơ này chẳng qua đơn giản vậy thôi.

Tuy rằng cho tới nay, hắn không biết giấc mơ này đang chứng minh điều gì, nó phải đi theo phương hướng nào.

Bỗng nhiên hắn nghe được phía sau truyền đến một tiếng động cóc cóc rất nhỏ , quay người lại, lại phát hiện thẳng nhai con Phi Phi kia cầm trong tay một bức tranh, ở phía sau thò đầu ra nhìn quan sát hắn.

Thằng nhóc thấy hắn xoay người, trên mặt ngượng ngùng đỏ ửng, sau đó chu miệng đem bức tranh đưa cho hắn, rầm rì nói: “Quên đi, cứ xem như ba ba giống như cậu vậy, chỉ cần lúc ba ba không ngoan thì mặc kệ không thèm tức giận là được rồi, nhạ, cho ba ba đó.”

“Sao?” Mục Dục Vũ có chút nghi hoặc, nhìn đứa nhỏ đưa qua bức tranh.

“Đưa cho ba .” Phi Phi bất mãn giơ lên tờ giấy trong tay .

Mục Dục Vũ giận tái mặt, không tình nguyện tiếp lấy bức tranh trong tay thằng nhóc, phát hiện mặt trên vẽ bốn người thật trù tượng, chỉ nhìn ra được một nam một nữ, mang bên ngoài hai thằng nhóc.

“Đây là cậu, ” thằng nhóc hào hứng dựa vào hắn giải thích, “Đây là con nha.”

Mục Dục Vũ không quen khi có cơ thể trẻ con ầm ập mềm nhũn tựa vào người mình, hắn chán ghét quay đầu, thằng nhóc lại buồng bình vuron tay chỉ: “Ba ba xem, ba chỉ nhìn chút thôi, Phi Phi vẽ đã lâu nha, ba ba nhìn nhìn chút thôi.”

Mục Dục Vũ có nghĩ rằng nên đẩy nó ra, tay đã duỗi ra , trong đầu lập tức phản xạ có điều kiện vang lên tiếng khóc đinh tai nhức óc của thằng nhóc này. Hắn chau mày, sợ lại khiến thằng nhóc khóc, đành phải bắt tay đôi thành khoát lên trên vai nó.

Không nghĩ tới lần này lại làm cho đứa nhỏ nâng mặt lên, hướng về hắn ngoác miệng cười, vuron hai cách tay múp múp đưa về phía hắn lớn tiếng gọi: “Ba ba, ôm.”

“Con trai gì mà hồ tí là muốn ôm” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn xoay người ngồi xuống, thằng nhóc không nổi giận chút nào, đã chạy đến bên chân hắn, cố chấp ồn ào: “Muốn ôm, Phi Phi muốn ôm, ba ba đã lâu rồi không ôm Phi Phi , ba ba ôm một cái thôi.”

Phi Phi chưa được Mục Dục Vũ đồng ý liền lắc lắc lúc lắc bò lên trên người hắn, điều này làm hắn thực bất mãn, hắn thậm chí ở còn bất chấp tiếng khóc

thằng nhóc này mà trực tiếp lôi nó xuống hay không. Nhưng ở phía sau, thằng nhóc đã bò lên phía trên đầu gối hắn, không ngồi vững, gài ngã xuống. Mục Dục Vũ vươn tay theo bản năng ôm hắn, đưa nhỏ càng đặc ý, ở trong lòng hắn nghiêm nhiên bám chặt lấy vị trí tốt, ngẩng đầu, lại ngoác miệng nhìn hắn cười.

Cười như một đóa hoa đang kì nở rộ bùng sáng cả không gian.

Mục Dục Vũ đột nhiên liền thôi không hạ tay, hắn cũng nói không được vì nguyên nhân gì, hắn nghĩ bộ dạng thằng nhóc con này và mình rất giống, đột nhiên thấy khuôn mặt hắn được thu nhỏ và hiện trên mặt thằng nhóc này, điều này đối với hắn là điều trước nay chưa từng có, một trải nghiệm mới.

“Ba ba, ba xem đây là ba, đây là mẹ, giống hay không giống?”

Giống cái rắm, Mục Dục Vũ nhìn chăm chăm hình người vắn vẹo kia oán thăm một câu, hắn nghĩ câu tiếp theo sẽ nói cho thằng nhóc biết nó căn bản không có tài năng hội họa, đừng lãng phí thời gian trên mặt này. Nhưng nghe được giọng nói non nớt của nó, cảm giác ôm cũng mềm mại ảm áp, Mục Dục Vũ kỳ lạ khi mình nói không nên lời.

“Giống hay không giống?” Phi phi vắn vẹo thân thể nhỏ xíu hỏi.

“Ừ.” Mục Dục Vũ từ chối cho ý kiến hừ lạnh một tiếng.

“Thầy giáo con nói trước khi vẽ cái gì đều phải quan sát thật kĩ, trước khi Phi Phi vẽ ba ba có xem qua thật nhiều ảnh chụp ba ba nha.” Thằng nhóc nghiêm trang về phía hắn nói, “Mẹ nói ba ba là người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới, con cảm thấy mẹ nói chuyện rất phóng đại, không đúng sự thật.”

“Không đúng sự thật?” Mục Dục Vũ nhin không được hỏi, “Vậy ta không đẹp trai sao?”

“Là rất tuần tú, nhưng mà thầy giáo nói, trên thế giới người đẹp trai có rất nhiều, xinh đẹp cũng có rất nhiều, cho nên, chúng con nên biết rằng, ” thằng nhóc cau mày trầm tư suy nghĩ một hồi, học giọng điệu thầy giáo nói, “rằng, phải có phát hiện ánh mắt đẹp!”

Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, nói: ” Thầy giáo dạy con thối lắm.”

Thằng nhóc kinh ngạc quay đầu nhìn hắn.

“Ta nói cho con thằng nhóc này, ta chính là người đẹp trai nhất trên thế giới, mẹ con nói không sai, nhớ kỹ nha, hiểu không?” Mục Dục Vũ hướng nó hát cảm nói, nói, “Không nhớ được không cho con ăn cơm.”

“Nhưng mà Phi Phi không thích ăn cơm, ” Thằng nhóc còn thật sự nói cho hắn, “Cậu nhỏ cũng không thích.”

“Vậy hai người thích ăn cái gì?”

“Phi Phi muốn ăn cánh gà cola!” Thằng nhóc hào hứng lớn tiếng nói.

“À, cánh gà cola sao, không nhớ được ta vừa mới dạy con, cánh gà sau này cũng đừng suy nghĩ.” Ngài Mục biểu tình đàm phán đưa ra con át chủ bài, ngầm dò xét liếc mắt một cái, thần nhiên nói, “Con có nói được không.”

Tiểu hài tử trên mặt lộ ra khó xử rõ ràng, nó nhìn chăm chăm Mục Dục Vũ nhìn một hồi, sau đó cảm bức tranh từ đầu gối leo xuống dưới, nhướn mày lên đối hắn nói: “Ba ba, con cảm thấy ba như vậy không tốt.”

Mục Dục Vũ bao nhiêu năm qua chưa gặp người nào dám chỉ trích hắn sai, bây giờ bị một thằng nhóc con chỉ trích, nghe nói như thế quả thực ngạc nhiên, hắn cố ý giận tái mặt, thấp giọng quát: “Con còn nhỏ biết gì tốt xấu? Không nghe lời phải không?”

Phi Phi hiển nhiên do dự, đấu tranh tư tưởng giữa cậu bé xấu và cậu bé tốt một lúc lâu, ngẩng đầu nói với hắn: “Nhưng mà Phi Phi không thể chỉ vì một cánh gà mà nói dối, nói dối mới là đứa trẻ hư.”

Mục Dục Vũ cảm thấy hứng thú nhướn mày, hỏi: “Vậy nếu con không nói dối, liên vĩnh viễn không thấy được mẹ con, không thấy được cậu gốc kia, cũng, không thấy được ta, con còn kiên trì không nói dối?”

“Ba ba nói cái gì, Phi Phi nghe không hiểu, ” thằng nhóc hoang mang nhìn hắn, “Con, con không muốn như vậy...”

“Nếu con còn nói dối.”

“Con cũng không nói dối.”

“Phải tuyên giống nhau đâu?”

“Con không cần!” Tiểu hài tử méo máo nhào lại ôm lấy đầu gối của hắn, “Phi Phi mới không cần rời xa ba mẹ, vĩnh viễn đều không cần.”

Mục Dục Vũ ngây ngẩn cả người, hắn trong đầu ở giây phút này bỗng nhiên nhớ về thời thơ ấu của hắn, bị bắt rời khỏi ngôi nhà của mình đến một nơi xa lạ, tiếp tục giữ tay trên cửa không chịu thả, gọi một câu mẹ ơi rồi ba ơi để ầu chút lòng trắc ẩn của ba hắn. Vào lúc đó hắn đã suy nghĩ cái gì, bảy tám tuổi, so với thằng nhãi trước mắt này lớn hơn một chút, nhưng đã hiểu được những chuyện tàn khốc không nên hiểu ở cái tuổi này. Nhưng lúc trước, ki

những ngày tháng mẹ hắn còn sống, cũng có lắm lúc y hết như vậy, ôm chân lón lắc lác thân mình làm nũng, nghĩ đến muốn nói gì thì nói, có thể đạt thành nguyện vọng.

Nghĩ như vậy nội tâm hắn sinh ra một chút hỗn loạn, loại hỗn loạn này hòa tan trong tâm tư đùa giỡn thằng nhóc đang ôm hắn, ở hắn còn chưa kịp phản ứng, Mục Dục Vũ phát hiện bàn tay mình đặt trên lưng nó, ngẫu nhiên vỗ vỗ một chút, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

“Ba ba, ba sẽ không không cần Phi Phi, đúng hay không?” Thằng nhóc đột nhiên hỏi hắn.

Tay Mục Dục Vũ dừng lại, hắn không biết nên trả lời loại vấn đề này như thế nào, hắn làm ngai Mục đương nhiên trong kinh nghiệm dày dặn của hắn chưa từng có chuyện này. Nhưng vào lúc này, thằng nhóc lại bỏ thêm một câu: “Ba sẽ không hết thương Phi Phi, đúng hay không?”

Mục Dục Vũ không có biện pháp, hắn giả bộ ho khan một chút, trầm giọng nói: “Nói cái gì đâu, ai dạy con nói năng lung tung như vậy.”

Phi Phi ngẩng đầu hướng hắn nhếch miệng nở nụ cười một chút, đắc ý mà lại thẹn thùng nói: “Ồ tivi, các chị gái anh trai trong TV đều nói như vậy.”

Mục Dục Vũ cười, giáo huấn đứa nhỏ một câu: “Về sau không cho phép xem loại tivi nhảm chán này.”

“Vậy Hi Dương Dương có thể xem không?”

“Cũng xem ít hơn, rất ngớ ngẩn.”

“Con thì sao cũng được, nhưng cậu nhỏ thích, ” thằng nhóc không phải không có lo lắng thờ dài nói, “Ba ba, ba nói xem cậu nhỏ đều lớn như vậy, còn muốn xem đài này thì làm sao bây giờ nha.”

Chương 10

Mục Dục Vũ bị một tiếng khóc thảm thiết làm bừng tỉnh.

Âm thanh kia rất thê lương, giống như tiếng động vật bị người ta bóp cổ không buông, hắn dùng cái đầu đau nhức chưa hoàn toàn tỉnh táo vào lúc sáng sớm suy nghĩ, mới phát hiện thì ra đó là âm thanh của cô vợ Diệp Chi Lan.

Mẹ nó lại có chuyện gì? Mục Dục Vũ không kiên nhẫn xốc lên đệm chần xuống giường, lại phát hiện khi rời giường, đầu trên đầu choáng váng không vững, chân bước lảo đảo, không thể không bắt lấy khung giường. Hắn đứng một lúc lâu, chờ cảm giác choáng váng đi qua, tiến phòng tắm lấy nước lạnh cọ rửa, mặc quần áo, bảo đảm nút thắt đều đâu vào đấy, lúc này mới chỉnh ống tay áo, mở cửa phòng, lập tức đi xuống dưới lầu.

Tiếng khóc Diệp Chi Lan vẫn vang vọng trong không gian, nhưng Mục Dục Vũ mặt không đổi sắc đi vào phòng ăn, ngồi xuống vào vị trí đầu bàn ăn, đầu bếp và nữ giúp việc vẫn như mọi khi phục vụ cho hắn bữa sáng với các món ăn chủ yếu là các món phương Tây. Bánh nướng thoang thoang mùi thơm và đĩa trái cây tươi đủ màu sắc, mùi hương đĩa salad trộn cũng rất hấp dẫn, Mục Dục Vũ ngồi xuống, bên phải cạnh chỗ hắn ngồi hàng này đều đặt sẵn một tờ báo, hắn chậm rãi mở ra, nói một tiếng với nữ giúp việc đang pha cà phê giúp hắn: “Mở một bài hòa tấu, cảm ơn.”

Mục Dục Vũ chịu ảnh hưởng của mẹ nuôi, bản thân cũng là người đam mê âm nhạc cổ điển, bởi vậy trong phòng ăn khi thiết kế luôn để lại chỗ để đặt bộ đàn âm thanh cổ điển. Cô nữ giúp việc này làm việc ở Mục gia chưa được bao lâu, chỉ là hiểu biết vài món ăn phù hợp với khẩu vị Mục Dục Vũ, trong tiếng khóc thê thảm của mục phu nhân Diệp Chi Lan, thì yêu cầu này có vẻ không thích hợp cho lắm.

“Chuyện gì vậy?” Mục Dục Vũ lạnh lùng rời mắt khỏi tờ báo liếc một cái” Mọi người muốn tôi dùng điểm tâm trong âm thanh này sao?”

“Thật xin lỗi ngài.” Nữ giúp việc cười nói, “Tôi chỉ là chưa từng đụng đến đàn âm thanh như vậy bao giờ, sợ sẽ làm hỏng mất.”

Mục Dục Vũ buông tờ báo, chính mình đi qua chọn ” Violin Concerto ” của Bruch bỏ vào máy, sau một lúc, đột nhiên trong phòng ăn vang lên giai điệu violin đầy cảm xúc của Millia Perlman. Mục Dục Vũ trở lại chỗ ngồi, hơi hơi nhắm mắt, vừa nhắm nháp ly cà phê, vừa tận hưởng âm nhạc. Tiếng đàn violon đưa hắn vào một thế giới ngăn cách với bên ngoài, dễ dàng mang theo tiếng kêu la khóc lóc Diệp Chi Lan biến đi xa. Đúng vậy, Mục Dục Vũ đem lực chú ý tập trung vào những giai điệu tuyệt vời lúc ban đầu, Diệp Chi Lan thật sự rất ngu xuẩn, nghĩ đến khóc lớn tiếng có thể khiến cho hắn chú ý sao? Diệp gia giáo dục hiển nhiên không trừ tính đầy đủ, như vậy, thôi thì cũng muốn cho cô ta hiểu được, cô ta đã trưởng thành, mà một khi đã trưởng thành thì phải biết, ham muốn của cô không chỉ là một viên kẹo ngọt, chỉ cần cô khóc, người khác phải lấy lại đây dỗ cô nín khóc mỉm cười.

Trên thế giới này, không có gì so với cô công chúa trưởng thành khiến người ta cảm thấy phiền phức.

Mục Dục Vũ im lặng dùng dao nĩa đem những thức ăn trên bàn cắt thành những khối nhỏ nagg dọc không đều nhau, lại thông dong tao nhã bỏ vào trong miệng. Hắn ăn được mấy miếng lại hạ dao nĩa, một loại âm giác chán nản không thêm ăn lại cùng lúc kéo đến, hắn đành phải bụng lên cà phê lại uống mấy ngụm, bỗng nhiên có chút không rõ chính mình vì sao có thể kiên trì ăn cùng loại thức ăn như vậy mười mấy năm, cho tới bây giờ không nghĩ đến sẽ thay đổi.

Vì sao cho tới bây giờ không nghĩ đến, có lẽ có thể đổi một loại khẩu vị khác, ví như, mì nước thịt bò.

Ý tưởng thỉnh linh này làm cho trong lòng Mục Dục Vũ chấn động, lập tức hắn nhú mày, ra lệnh cho bản thân há miệng nuốt đồ ăn trên bàn vào, động tác kiên định quyết đoán, dường như làm như vậy, thì những suy nghĩ không nên xuất hiện trong đầu cũng theo đồ ăn mà bị nuốt xuống.

Những thói quen rồi cũng sẽ đánh bại hết.

Hắn dùng tốc độ nhanh gấp đôi so với bình thường để giải quyết xong bữa sáng, sau đó mặt không chút thay đổi lấy khăn ăn lau miệng, đẩy bàn ăn, sau khi kí xong một hợp đồng thì thở dài một hơi. Âm nhạc đã bắt đầu tiến vào vào phần giữa cầu kì, trong những giai điệu ngân vang đó hắn mở tờ báo, rất ngạc nhiên khi tìm thấy tiêu đề đầu bài báo của ngày hôm nay là thành phố nơi đó có thể chuyển đổi quy mô lớn. Mục Dục Vũ trong lòng giật mình, đây không phải là tin mà hắn đã từng xem qua trong giấc mơ hay sao?

Hắn tâm phiền ý loạn khập lại tờ báo, lúc này âm thanh đột nhiên bị người nào đó tắt đi, Mục Dục Vũ quay đầu vừa thấy, phát hiện Diệp Chi Lan tóc tai bù xù đứng ở kia, ánh mắt sưng đỏ dõi theo hắn tràn ngập oán hận, bởi vì kích động mà cả người phát run.

Mục Dục Vũ nhíu mày nhìn về phía sau cô, chị Dư quản gia mang theo hai gã y tế vội vàng chạy tới, nhìn đến hắn kính cẩn nói: “Thật xin lỗi thưa ngài, phu nhân, chúng ta trở về phòng đi, ngài ấy còn phải đi làm, có cái gì về sau rồi nói...”

“Nói cái gì? Nói như thế nào? ! Há?” Diệp Chi Lan hét âm lên, cầm lấy bình gốm bên cạnh ném mạnh xuống đất, loảng xoảng làm một tiếng vang lên, cô ta nhảy dựng lên chỉ vào mũi Mục Dục Vũ mắng: “Mục Dục Vũ anh là đồ khốn nạn, đồ khốn như anh rồi cũng sẽ gặp báo ứng, anh nói đi, anh đã làm gì ba của tôi? Vì sao ông ấy đang tốt vậy bệnh tình trở nên nguy kịch? Anh đã làm gì nhà tôi rồi? Vì sao doanh nghiệp của anh cả đang kinh doanh tốt lại gặp phiền phức? Vì sao anh hai lại bị đưa lên báo? Anh nói đi, có phải anh làm hay không ? ! Há? Anh là đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Lúc trước nếu không có ba tôi, anh nghĩ tôi sẽ lấy một người sa cơ thất thế như anh sao? Anh không cảm kích chúng tôi thì thôi, bây giờ quay ngược cắn lại Diệp gia, anh, lương tâm anh bán cho chó ăn rồi...”

Ánh mắt Mục Dục Vũ âm trầm nhìn chằm chằm cô ta, Diệp Chi Lan này hai năm nay khiến cho e ngại của hắn càng ngày càng tăng, dưới ánh mắt cường chế đó, cô ta trở nên sợ hãi, nhưng cô ta quyết định dù bất cứ giá nào, tự cho bản thân mình thêm can đảm, cô ta lại tìm một bình thủ công hướng về Mục Dục Vũ ném qua, Mục Dục Vũ quay đầu đi, cái bình bay ngang qua tai hắn tạo thành tiếng gió, sau đó đập vào tường rơi xuống đất vụn vỡ.

“Tôi nói cho anh biết, anh phải dừng lại thủ đoạn ti bỉ này cho tôi, bằng không chúng ta cùng đi đến tòa, tôi không ngại đưa ra những vụ bê bối của anh đâu, anh ở ngoài nuôi tình nhân tưởng tôi không biết sao? Tôi, tôi, mặt cô ta đỏ lên liều lĩnh hét lên, “Tôi còn muốn nói cho toà soạn phóng viên, anh cần bản là không có đạo đức, anh cần bản không phải là đàn ông...”

Mục Dục Vũ đột nhiên sai bước đi qua bốp cò hòng cô ta rồi ấn lên tường, gân xanh trên trán hắn nổi lên, lỗ mũi hồng hộc thở hổn hển, những áp lực trong lòng và những ý nghĩ ác độc trong đầu như từ đất chui lên, kêu gào bốp chết cô ta đi, bốp chết cuộc hôn nhân mà hắn đã lấy ra làm vật trao đổi lợi ích, bốp chết cô ta thế giới liền yên tĩnh, liền sẽ không bao giờ có người biết về cuộc hôn nhân của hắn có bao nhiêu thất bại, so với việc hắn căm ghét Diệp Chi Lan còn căm ghét bản thân mình bất lực hơn.

Bốp chết cô ta.

Nhưng hắn vẫn còn chút lý trí để ngăn cản bản thân làm hành động này, Mục Dục Vũ chậm rãi buông lỏng Diệp Chi Lan ra, sau đó, hắn thản nhiên nói với người phụ nữ đang sợ hãi đến không còn chút máu kia: “Tôi không đánh phụ nữ, nhưng không phải không đánh, tôi sẽ chẳng tiếc khiến cô sống không bằng chết, nhớ kỹ không, công chúa của tôi?”

Mục Dục Vũ vỗ vỗ tay, chán ghét xoay người phân phó chuẩn bị xe, chị Dư ở một bên im lặng quan sát, mạng áo khoác của hắn mang qua, Mục Dục Vũ tiếp lấy, sai bước đi đến cửa trước.

Xe rất nhanh đã đến nơi, Mục Dục Vũ ngồi trở ra phân phó lái xe, hắn xoa huyết thái dương đang đau nhức, nghĩ đến nhật trình cần phải làm ngày hôm nay, điều đầu tiên là phải đến ăn trưa cùng cấp trên nơi chuẩn bị phá bỏ đó. Quan hệ xã hội cũng phải chú tâm, có lẽ nên chuẩn bị một món quà thật tốt. Mục Dục Vũ ngồi ở trong xe lấy máy tính xách tay xử lý công việc, xe chạy hơn nửa giờ, Mục Dục Vũ bỗng nhiên cảm thấy dạ dày nôn nao từng cơn đẩy lên cổ họng.

Hắn che miệng lại, phân phó cho lái xe Trần: “Dừng xe!”

Lái xe không rõ ý hắn, chạy nhanh ngừng ngay ở ven đường, Mục Dục Vũ cơ hồ là chạy ra khỏi cửa xe, ở ven đường chạy như điên lên. Hắn mang hết tóa bộ thức ăn ban sáng nôn ra, phun hết mới cảm thấy đầu đau nhức choáng váng, trên trán từng đợt mồ hôi toát ra.

“Ngài Mục, ngài không có việc gì chứ, nếu không tôi đưa ngài đến đi bệnh viện?”

Mục Dục Vũ hơi hơi nhắm mắt, khoát tay áo, lấy khăn tay lau miệng, khan khan nói với lão Trần: “Giúp tôi mua một chai nước.”

Lão Trần lập tức đồng ý rồi chạy đi, Mục Dục Vũ chăm chập đi trở về xe bên kia, tựa vào cửa xe thở một hồi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, dường như còn rất xanh, hắn nhìn lại mình suy nghĩ, giống như mùa thu đã trôi qua thì phải?

Không khí cuối thu thật mát mẻ.

“Là anh trai báo chí thạch hoa quả...” Mục Dục Vũ nghe thấy một giọng nói ngạc nhiên của thiếu niên, hắn kinh ngạc theo tiếng nhìn qua, phát hiện thì ra là thằng nhóc Tiểu Bạch gốc mang áo sơ mi và chiếc quần bò, cầm trong tay một củ khoai nướng cần dờ, nhìn thấy hắn ngẩng đầu, lập tức hoan hô một tiếng, sò nổi hướng hắn chạy tới: “Thật là anh trai báo chí thạch hoa quả nha, là thật nha, chị ơi chị xem...”

Chẳng lẽ còn là giả được sao? Mục Dục Vũ cảm thấy phiền ngay cả sắc mặt tốt cũng lười bày ra, hắn thản nhiên nhìn Tiểu Bạch gốc liếc mắt một cái, đột nhiên trong lúc đó, trong lòng hắn chấn động, tầm mắt chuyển về và dán chặt chế ở người phía sau Tiểu Bạch gốc.

Là Nghê Xuân Yển.

Cô đang đẩy chiếc xe đẩy ba bánh bán đồ ăn sáng, lúc này cũng tròn mắt há hốc miệng mà nhìn Mục Dục Vũ. Sau đó chân tay luống cuống đẩy chiếc xe ba bánh lung lay đi đến, bởi vì quá mức bối rối thiếu chút nữa bị ngã, nhìn cô loay hoay đẩy chiếc xe, Mục Dục Vũ phát hiện bản thân thật kỳ lạ, có chút muốn cười.

Người phụ nữ này, làm sao đã nhiều năm trôi qua rồi còn ngốc nghếch vụng về đến như vậy? Nhìn về mặt có vẻ thông minh, trên thực tế thì bên trong toàn là bã đậu.

Cứ như vậy, cô có thể làm bộ không nhớ tôi hay sao?

Mục Dục Vũ bỗng nhiên cảm thấy dạ dày không phải đau như vậy, nhưng vào lúc này, lão Trần chạy về đến đưa cho hắn một bình nước, Mục Dục Vũ thần nhiên quét qua Nghê Xuân Yển, mở túi nilon, không coi ai ra gì súc miệng.

Hắn nghĩ cho dù có gặp lại một lần nữa, cũng phải khiến họ ước lượng trước một chút, có lẽ lại sẽ gọi lên những ý nghĩ không nên trong đầu Nghê Xuân Yển.

Nhưng hắn còn chưa có nghĩ xong, chợt nghe đến giọng nói Nghê Xuân Yển, giọng nói này trong giấc mơ hắn từng nghe qua, hắn thật ngạc nhiên cho trí nhớ của mình, cách nhiều năm như vậy, cả giọng nói và cả tướng mạo bên ngoài của cô đều giống nhau, khiến hắn nhớ rõ như vậy.

Bây giờ, giọng nói khàn khàn của người phụ nữ này giống trong trí nhớ của hắn vang lên: “Tiểu Siêu, đi thôi, chị không phải đã dạy em, không được tùy tiện đi quấy rầy người khác sao?”

Tiểu Bạch ngốc ngược lại có chút lưu luyến, nó liếc mắt nhìn Mục Dục Vũ một cái, không cam lòng nói: “Nhưng mà anh trai đó mua cho em thạch hoa quả chua ngọt.”

“Vậy em nói cảm ơn chưa?”

“Nói rồi.”

“Nói thì được rồi, ” Nghê Xuân Yển sắc mặt có điểm tái nhợt, nhưng cô hướng Mục Dục Vũ tùy tiện gật đầu, “Cảm ơn, em trai của tôi cứ như vậy, đứa nhỏ này trời sinh nhớ ăn không nhớ đánh, thật ngại quá, tôi cam đoan, bất kể cái gì, nó sẽ không đến quấy rầy ngài nữa.”

Cô nói xong không đợi Mục Dục Vũ phản ứng, trực tiếp đánh một cái vào ót Tiểu Bạch ngốc, quát lớn nói: “Đi thôi đi thôi, thật sự mà, cả ngày chỉ muốn ăn, chị dạy em cái gì? Còn nhớ rõ không? Đi nhanh một chút, về nhà tự kiểm điểm đi.”

“A ” thẳng nhóc quay đầu nhìn Mục Dục Vũ, nghe lời nói: “Anh trai báo chí thạch hoa quả, tạm biệt.”

“Đừng làm loạn đặt biệt danh lung tung cho người khác, chị có dạy em như vậy không.” Nghê Xuân Yển tức giận liếc mắt, lại hướng Mục Dục Vũ gật đầu, nói: “Xin lỗi, chúng tôi đi, tạm biệt.”

Mục Dục Vũ quả thực có chút tròn mắt há hốc mồm, hắn trơ mắt nhìn hai chị ngồi trên chiếc xe ba bánh, Nghê Xuân Yển cẩn thận đặt xe theo hắn bên người đi qua, Tiểu Bạch ngốc quay đầu nhìn về cười ha ha ngốc nghếch. Dưới ánh mặt trời, một câu đối thoại của đôi chị em ngốc đó rơi hết vào tai hắn đến nửa câu.

“Chị, về nhà em muốn ăn thịt hầm.”

“Được, kiểm điểm tốt sẽ cho em ăn.”

“Có thể không tự kiểm điểm được không, Tiểu Siêu ngu ngốc, học sẽ không được.”

“Thối lắm, em là ai, em là em trai duy nhất của Nghê Xuân Yển này. Em không hề ngốc, mọi thứ học đều phải từ từ, chuyện này thì có là gì, không có ai ra từ trong bụng mẹ cái gì cũng biết, ai cũng đều phải chậm rãi học ...”

Chương 11

Ngay những ngày còn trẻ, Mục Dục Vũ đã hình thành một quan điểm riêng của bản thân về phụ nữ, theo thời gian trôi đi, tích lũy từ người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, quan điểm riêng này ngày càng được củng cố phát triển, giống như vết chai ăn sâu trên người hắn, không thể thay đổi. Hắn cũng không phải chưa từng trải qua những rung động đầu đời lặng lẽ, cũng không phải không có rung động trước những vẻ đẹp phụ nữ được ông trời ưu ái, nhưng tất cả đều giống như loài thực vật thiếu ánh sáng mặt trời, hắn đối với những người như vậy tuy rung động nhưng luôn khiến bản thân phải suy nghĩ, cũng ngăn chặn khá nặng trở nên mê muội.

Trong sự nghiệp hắn không chệch vào đâu được, bày mưu nghĩ kế, hắn là một nhân vật lãnh đạo tầm cỡ, không bao giờ để người khác đoán được hay nghi ngờ về lòng dạ tâm của hắn. Hắn là một cao thủ biết xem xét thời thế, từ nhỏ chỉ biết tính được con người mang lại lợi ích lớn nhất. Hắn bình tĩnh mà kiên nhẫn, trên người hắn sớm đã vượt qua được những hư vinh và phù phiếm của đa số người trẻ tuổi. Quá trình gây dựng sự nghiệp của hắn tràn ngập gian khổ, nhưng mỗi bước qua cửa ải khó khăn, hắn đều có thể ra những quyết định chuẩn xác đến khó tin, trả giá phải chăng, do đó vượt qua những nguy hiểm, một đường hướng về phía trước.

Thành công của hắn đều không phải là ngẫu nhiên, người đàn ông giống hắn, thủ đoạn tàn nhẫn và phải dùng cảm, khi tất yếu ngay cả chính mình đều có

thể hy sinh, còn có cái gì có thể ngăn cản được con đường của hắn.

Nhưng đối mặt với phụ nữ, hắn luôn luôn thiếu cảm giác thân mật, không bằng nói cảm giác thân mật này đến từ sự tin cậy. Hắn không tin trên đời này chỉ dựa vào tình cảm đơn thuần nam nữ mà có thể duy trì bền chắc cùng cố quan hệ hôn nhân, hắn cho rằng loại chuyện này tất nhiên cùng liên hệ với lợi ích thực tế, hôn nhân là một loại hành vi xã hội, nó gắn liền với hai nhóm lợi ích có thể hợp tác, có thể cùng đạt được mục đích mà chiến thắng, mà không phải một người đàn ông hay một người phụ nữ ngốc nghếch hồ hồ mang theo một giấc mơ về tương lai tốt đẹp đi đến hạnh phúc.

Cũng giống như hôn nhân của hắn và Diệp Chi Lan.

Vào thời điểm đó, hắn cần duy trì và phải có nguồn tài chính từ Diệp gia, Diệp gia cần kỹ thuật mới hắn mang về từ Mỹ, nhưng song phương cũng không tin tưởng lẫn nhau, vì thế đính hôn trở thành sự lựa chọn tốt nhất. Toàn bộ quá trình, từ bữa tiệc đính hôn cho đến chuyển đi hưởng tuần trăng mật, Mục Dục Vũ đều biểu hiện bình tĩnh và không thêm đếm xỉa đến. Giống như hắn ký kết hiệp ước, kí vào hiệp định hôn nhân của mình, hắn tham gia tiệc tối cũng không khác gì khi hắn tham gia vào nghi thức kết hôn, hắn gặp khách hàng mới cũng như gặp mặt cô vợ mới của mình, hắn thậm chí nghĩ, hôn nhân nên là như thế này, vừa xem đã hiểu ngay, trả giá cũng được, sắp trả giá cũng được, đều vừa xem là hiểu ngay.

Cứ như vậy thật tốt, không cần giống mẹ ruột của hắn vậy, hao hết tâm tư đi lo liệu gia đình, cuối cùng ngay cả sức khỏe cũng chẳng còn. Ở điểm này hắn thừa nhận bản thân hắn rất giống cha ruột hắn, bọn họ đều giỏi phân tích những lợi ích từ cuộc sống, chia nó thành những khối nhỏ, rồi thu hoạch cái lớn, bỏ qua cái nhỏ, giống như sự tình vốn dĩ nên là như thế.

Cho nên cha ruột hắn vứt bỏ hắn trước khi xây dựng một gia đình mới kỳ thật không gì đáng trách, cho dù Mục Dục Vũ nhớ tới điều đó vẫn cảm thấy buồn nôn, nhưng hắn vẫn đồng ý, làm như vậy không gì đáng trách.

“Con sẽ không hạnh phúc.” Mẹ nuôi đã từng nghiêm túc nói với hắn như vậy, trong rất nhiều chuyện của thì bà chưa bao giờ can thiệp qua quyết định của Mục Dục Vũ, bà là một phần tử trí thức lạc hậu, tin tưởng hôn nhân là được sự chứng giám của thần thánh, việc này là việc đại sự cả đời của Mục Dục Vũ, bà không thể cứ giống như lúc trước, chỉ tỏ biểu tình tôn trọng.

“Con vốn không phải vì hạnh phúc.” Mục Dục Vũ cứng rắn phản bác mẹ nuôi, “Con lựa chọn, đây là người phụ nữ thích hợp nhất trong gian đoạn này của con, điều con làm, đây là chuyện phải làm và nên được thực hiện.”

“Mẹ cũng không có hoài nghi quyết định kết hôn của con là thiếu lý trí, Tiểu Vũ,” Mục Giác nói, “Hoàn toàn ngược lại, mẹ lo lắng vì bản thân con quá lý trí, đây không phải là thái độ một người muốn kết hôn nên có, con liều lĩnh như vậy, đối với nhà gái, đối với bản thân con cũng không có trách nhiệm!”

Có lẽ là kia đoạn thời gian tích áp lực quá lớn, có lẽ, Mục Giác đâm trúng điểm yếu trong lòng Mục Dục Vũ, cuộc đời hắn ảm đạm đầu tiên ảm ỹ cái cọ cùng mẹ nuôi, ảm ỹ đến nỗi, Mục Dục Vũ bỗng nhiên đối với mẹ nuôi sinh ra oán giận, hắn cảm thấy người phụ nữ này hiểu rõ mình đến vậy, cũng có thể biết được hắn đối với sự nghiệp có tâm huyết, cũng nên hiểu được cuộc hôn nhân này đối với hắn mà nói ắt không thể thiếu, vì sao còn muốn ngăn cản? Vì sao không thể giống như quá khứ đảm nhận tốt vai trò một người mẹ và đưa con là tốt rồi? Đầu óc hắn không thể hiểu, ngoài miệng đã cười lạnh, không quan tâm nói: “Chuyện của con không cần mẹ quản nhiều, con muốn cưới Diệp Chi Lan, mẹ không cho con cưới, có phải vì cả đời này mẹ không lấy được ai, cho nên hận không thể khiến cho mọi người khắp thế giới này đều giống như mẹ sống nốt quãng đời cô đơn còn lại?”

Khi lời nói vừa dứt miệng hắn mới biết bản thân mình đã nói cái gì, kinh ngạc trước những lời tổn thương như vậy, tại sao hắn không thêm nghĩ ngợi đã buột miệng thốt ra? Những lời này lực sát thương rất lớn, sắc mặt mẹ nuôi nháy mắt tái nhợt, sau lui lại mấy bước, dùng ánh mắt bi thương cùng trách cứ nhìn hắn. Mục Dục Vũ vạn phần hối hận, nhưng hắn không biết nên như thế nào cho phải, hắn không quen với việc xin lỗi, nhất là, hắn không biết nói lời xin lỗi đối với Mục Giác, người vừa là người thầy, vừa là bạn.

Nhưng Mục Giác sau đó vẫn tha thứ cho hắn, bà vẫn tham gia hôn lễ của hắn, cũng dùng hết mọi khả năng mỉm cười chúc phúc hắn, bà vẫn theo lễ nghi của người thành phố, cho cô vợ mới cưới một cặp vòng tay, một đôi hoa tai và nhẫn, đây là lễ vật của nhà chồng. Diệp Chi Lan đương nhiên chường mắt những trang sức lạc hậu này, Mục Dục Vũ sau lại dùng những món đồ trang sức kim cương xa xỉ đòi về những thứ này, hắn lao thẳng đến quỹ bảo hiểm ở ngân hàng cất giữ, nghĩ đây là những thứ mẹ nuôi vì mình chúc phúc, quyết không thể lãng phí ở Diệp Chi Lan kia.

“Con không có thật lòng xin lỗi mẹ, Tiểu Vũ,” khi hắn xin lỗi, Mục Giác dịu dàng nói với hắn “Con nên xin lỗi chính con. Đừng cho là đúng, ta biết những lời vô nghĩa này rất giống như một người giáo viên nói với học sinh của mình, rồi sẽ có một ngày con thật sự hiểu được, trong chuyện này mẹ chưa từng nói sai, nhưng con đã làm sai.”

Mục Dục Vũ mân nhãn môi, vì tránh cho xung đột bắt đầu, hắn lựa chọn im lặng không nói.

“Tuy mẹ chưa từng kết hôn, nhưng không có nghĩa là mẹ không biết cái gì là hôn nhân,” Mục Giác thương xót nhìn hắn nói, “Hôn nhân không chỉ là một nam một nữ cùng chung sống, trên thực tế, chỉ cần con người lựa chọn khác nhau, sẽ mang lại những cuộc sống khác nhau. Con có biết vì sao kết hôn phải tìm đúng người kia sao?”

“Vì sao?”

“Bởi vì phải tìm người, người thích hợp với con, khiến con sống càng tự do, chạm vào sâu bên trong trái tim con, làm con cảm thấy mỗi ngày được sống chung với người đó tràn ngập ý nghĩa, đó mới gọi là hạnh phúc.”

Mục Dục Vũ không cho là đúng, hắn nhún vai nói: “Bây giờ mỗi ngày trôi qua với con cũng có ý nghĩa. Hơn nữa Diệp Chi Lan coi như cũng tốt, bộ dáng xinh đẹp, tài nghệ cũng không ít, con chúng sống với cô ta cũng không đến nỗi tệ như mẹ nói.”

Mục Giác không nói nhiều, bà gật gù đầu, khàn khàn nói: “Vậy là tốt rồi.”

Hai người bọn họ cùng nhau nhìn chăm chú vào cây lan quân tử trên bậu cửa sổ, hai người đều im lặng, qua thật lâu, một vấn đề bất chợt hiện lên trong đầu hần, tự nhiên theo bên miệng Mục Dục Vũ thốt ra, hần hỏi: ” Vì sao mẹ không kết hôn?”

Mục Giác sùng sốt, Mục Dục Vũ lại hỏi một câu: “Điều kiện mẹ tốt lắm, lúc còn trẻ tất nhiên cũng rất nhiều người theo đuổi, vì sao không chọn một người?”

Mục Giác gục đầu xuống, chậm rãi nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Nếu mẹ kết hôn , mẹ cũng sẽ không nhận nuôi con.”

“Con biết.”

“Như vậy xem ra, mẹ không kết hôn tốt hơn thì phải.” Mục Giác cười nói.

Có lẽ mẹ nuôi nói đúng, người không kết hôn thật tốt.

Mục Dục Vũ mờ mịt nghĩ, hần cảm thấy đầu sưng lên, lòng tơ dưng đứng, chỉ bằng ý chí, đấu tranh với công việc một ngày, khi về nhà hần rõ ràng phát hiện thân thể phát sốt. Đại khái là bị cảm do viêm dạ dày, hần bình tĩnh cho Lâm trợ lý gọi điện thoại hẹn bác sĩ gia đình chiều đến khám, lại mở dùng vài loại thuốc, ngày mai còn có một đồng việc phải làm, không thể nghỉ ngơi.

Hần nằm xuống đến khi cảm thấy có phải cái giường này hần mua quá lớn hay không, thiết kế trong phòng quá trống, mà những người giúp vệ hay bảo vệ trong nhà được đào tạo chuyên môn khá tốt, một chút tiếng động vang lên cũng chưa phát ra. Hần thậm chí nghĩ, Diệp Chi Lan đêm nay vì sao không nổi điên?Thậm chí có thể đề cô ta tức giận khóc lóc mắng chửi một chút, thì căn phòng này chẳng yên tĩnh đến vậy.

Quả thật yên tĩnh giống như bản thân đang ở một cánh đồng bát ngát, không có gió, chỉ có những yên lặng bao la áp bức, quá nặng , ép đến nỗi hần cơ hồ không thở nổi.

Mục Dục Vũ nằm ở trên giường bình tĩnh nghĩ, bản thân hần quản lý tổng công ty cũng có đến vài ngàn nhân viên, trong nhà có bảo vệ kiêm người hầu hộ tống, đầu bếp, lái xe cũng vượt qua hai mươi người, hần còn có một cô vợ theo luật pháp, nhưng bây giờ nằm bệnh trên giường, nhiều người như vậy, lại không một người chủ động tiến vào cho rót cho hần ly nước, dặn hần uống thuốc đúng giờ.

Cấp dưới e ngại hần, vợ hần hận hần tận xương.

Hần cũng không phải cảm khái cái gì, trên thực tế tâm tình của hần một chút đều không có dao động, hần chỉ là trần thuật sự thật bình thường ở trong đầu bình tĩnh suy nghĩ, nếu hần đột nhiên chết tại đây, bọn họ đại khái cũng phải đến sáng sớm ngày hôm sau mới có thể phát hiện.

Người phát hiện đầu tiên là ai? Là quản gia, không, có lẽ sẽ là trợ lý Lâm.

Nếu hần chết, Diệp Chi Lan sẽ rất vui, nhưng cô ta cũng không vui được lâu đâu, bởi vì mấy ngày nay hần đã bắt đầu thu mua toàn diện Diệp gia, cho dù hần có đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, chiến lược công ty cũng sẽ dựa theo quỹ tích vạch ra trước mà tiến hành, không có người nào có thể ngăn cản.

Diệp gia, bất kể Mục Dục Vũ phát sinh cái gì, bọn họ đều nhất định sẽ suy tàn.

Di chúc cũng không cần lo lắng, mẹ nuôi cả đời đều sẽ có người chiếu cố, Diệp Chi Lan một phần tiền cũng sẽ không được nhận, Mục Dục Vũ nghĩ rằng hần tính kế cả đời, quả nhiên tính toán không bỏ sót, cho dù hiện tại buông tay cõi trần, phía sau cũng sẽ có người tiếp tục hoàn thành những công việc của hần, không có chuyện ngoài ý muốn.

Hần nghĩ vậy, bỗng nhiên cảm thấy tay chân như bị mất hết nước, nếu cái gì cũng được chuẩn bị tốt rồi, điều nên làm đã làm, như vậy còn sống, còn có ý nghĩa gì?

Mục Dục Vũ gần như không màng nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, bên tai dần dần truyền đến giọng nói của đứa nhỏ, dường như còn có tiếng ca, hần nín thở lắng nghe, là hai người cùng nhau hát, nhẹ nhàng là của đứa nhỏ, trong trẻo một chút là thiếu niên.

Bọn họ cùng nhau nhẹ giọng , sợ đánh thức hần, cùng hát:

Mùa xuân ở nơi nào nha

Mùa xuân ở nơi nào

Mùa xuân tại núi rừng xanh tươi kia

Nơi này có hoa hồng nha

Nơi này có cỏ xanh

Còn có chú chim hoàng oanh nhỏ ca hát

Tí tách lý lý tí tách lý lý tí tách lý lý tí tách lý lý

Tí tách lý lý tí tách lý lý tí tách lý lý tí tách lý lý tí tách lý lý

Tí tách lý lý

Mùa xuân ở xanh tươi nơi núi rừng

Còn có chú chim hoàng oanh nhỏ ca hát

Thằng thần mà nói hai cái thằng nhãi con này hát mơ hồ không rõ, ngữ điệu thất thường và cả quên từ, cũng không biết sao, Mục Dục Vũ lần này không có cảm giác chán ghét, hẳn biết bản thân lại mơ đến giấc mơ kì quái kia, nhưng hẳn không có mở mắt ra, hẳn dựa vào thánh lực, cẩn thận nghe hai người kia ở đầu giường hát ca.

Một bài hát vô tư của đứa trẻ

Sau khi hát xong một đoạn, Mục Dục Vũ nghe thấy thiếu niên chần chờ hỏi: “Phi Phi, chúng ta thật sự chỉ cần ca hát, anh rể sẽ không có việc gì sao?”

“Vâng.” Đứa nhỏ nặng nề mà trả lời, “Ba ba chỉ là sốt cao, mẹ nói, không thể đánh thức ba ba, nhưng có thể ca hát cho ba ba nghe.”

“Nhưng chúng ta đã hát đến mấy bài, anh rể vẫn chưa có tỉnh.”

“Vây, để con thử xem cái trán ba ba còn nóng không.” Thằng nhóc nói xong, chỉ chốc lát, một cái tay mềm mại tay nhỏ bé đặt lên trên trán Mục Dục Vũ, sờ soạng lung tung hai cái, chợt nghe thằng nhỏ hào hứng tuyên bố, “Ba ba không sốt, ba ba tốt lắm.”

“Thật vậy chẳng thật vậy chẳng? Cậu cũng muốn sờ.”

“Không được, cậu không hiểu đâu,” thằng nhỏ ra vẻ đứng đắn nói, “Cậu nhỏ nghe lời, như vậy tốt lắm, cậu lại hát cho ba ba nghe một bài đi.”

“Vây, hát cái gì?”

“Con thỏ nhỏ ngoan ngoan.”

Mục Dục Vũ nhìn không được nhếch khóe miệng, nghĩ rằng thằng nhóc con mới này mới nhiều tuổi mà đã lừa được người khác. Hắn mở mắt ra, quả nhiên thấy đứa nhỏ nằm úp sấp đầu giường tên là Phi Phi g bên cạnh ghế nhỏ là thiếu niên Tiểu Siêu.

“Ba ba, ba tỉnh rồi, ba có khỏe hay không?” Phi phi hào hứng kêu to lên, “Mẹ, mau tới, ba ba tỉnh, ba ba không sốt.”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vàng, theo sau là Nghê Xuân Yển mang tạp dề cầm thìa bước vào, nhìn thấy Mục Dục Vũ tỉnh, thờ dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Ông xã anh tỉnh rồi, ngủ cả một ngày, dọa chết bọn em, ai u, anh đứng lên chậm một chút, cẩn thận choáng váng đầu.”

Cô muốn lại đây giúp, Mục Dục Vũ ghét bỏ trừng mắt nhìn cái thìa trong tay cô, Nghê Xuân Yển lúc này mới hô to gọi nhỏ: “Ồ, quên mất em đang xào rau, hai người các con, rửa tay cầm chén, chuẩn bị ăn cơm, nghe thấy không.”

“Dạ.” Hai đứa nhỏ đáp lên tiếng, Phi Phi chạy nhanh ra cửa, vươn tay nhỏ bé lại sờ soạng cái trán của hắn một chút, tay kia thì đặt trên trán mình, biểu tình nghiêm túc nói: “Ba ba, ba quả thật hạ sốt.”

Mục Dục Vũ gật gù đầu, Phi Phi nở nụ cười, xoay người nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Ngoài phòng vang lên âm thanh bát đĩa và âm thanh ăn cơm, chỉ chốc lát, Nghê Xuân Yển bưng một cái bát tiến vào, ngồi xuống bên người hắn, thổi hơi nóng trong bát, nói: “Đến đây, ông xã, ăn trước cái này rồi lại uống thuốc.”

Mục Dục Vũ không có tiếp nhận, chỉ là yên lặng nhìn cô.

“Như thế nào? Còn choáng váng?” Nghê Xuân Yển vội vàng buông bát, lại dùng tay đặt lên cái trán hắn, nói, “Không nóng lên, ai thật tốt, em biết anh không có cảm giác ngon miệng, nhưng anh trước mắt tốt xấu cũng nên ăn ít cháo, không thể để bụng rỗng uống thuốc.”

Cô nhanh nhẹn múc một muỗng cháo đưa tới bên miệng Mục Dục Vũ, Mục Dục Vũ trừng mắt to, khó có thể tin hỏi: “Cô, cô đút tôi sao?”

“Không phải vì sợ anh bị bệnh không có lực sao?” Nghê Xuân Yển cười hi hi nói, “Đừng ngượng ngùng, được hầu hạ anh em vui lắm, đến, há miệng, em nói anh không nên giận dỗi với Phi Phi được hay không?”

Mục Dục Vũ nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc lại xa lạ này cả nửa ngày, vươn tay đi tự mình tiếp bát, tay kia thì tiếp lấy thìa trong tay Nghê Xuân Yển, nếm thử, đầu lưỡi truyền đến mùi hương của gạo hầm thịt hành.

Rút cuộc giấc mơ này là gì? Chân thật vậy, ngay cả ăn cơm cũng được cho phép?

“Sao anh lại không ăn? Không thể ăn sao?” Nghê Xuân Yển cẩn thận hỏi hắn, “Có phải nhạt miệng hay không? Hay là em làm cho anh bát trứng muối

được không?”

Mục Dục Vũ nâng lên mắt, nhìn cô một cách chăm chú.

“Làm sao còn nhìn em như vậy, không nhận ra bà xã của anh sao ?” Nghe Xuân Yển oán trách liếc mắt.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp .” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Đã lâu không gặp , Nghe Xuân Yển.”

Chương 12

Chương 12

Mục Dục Vũ nhìn Nghe Xuân Yển và hai đứa nhỏ ở trên bàn ăn cơm

Hắn vốn nghĩ nên đi ngủ để rời khỏi giấc mơ quỷ quái này rồi trở về hiện thực, nhưng không biết vì sao, những âm thanh cãi nhau nói chuyện bên ngoài, âm thanh vui cười hấp dẫn hắn. Hắn bỗng nhiên không muốn rời khỏi nhanh như vậy, không nói rõ là vì nguyên nhân gì, âm thanh đó rõ ràng đang mê hoặc trái tim hắn, nhìn xem đi, chỉ liếc mắt một cái thôi, dù bọn họ chỉ là giả, nhưng chỉ liếc mắt nhìn cuộc sống của họ thôi mà, tồn tại cái gì đâu?

Vì thế hắn đứng lên, chậm rãi bước ra cửa phòng, ở trong này hắn phát hiện bản thân hắn cũng đang là một bệnh nhân sốt cao, tay chân vô lực, hắn tựa vào trên khung cửa , nhìn về phía nhà ăn, ở nơi đó, nhìn thấy ba người bọn họ cùng vây quanh một cái bàn gỗ hình tròn. Chỉ nhìn một lúc, Mục Dục Vũ liền phát hiện Nghe Xuân Yển thật sự là bận rộn, cô vừa luôn tay gấp rau cho hai đứa nhỏ, một bên nhanh nhẹn nuốt hai muỗng cơm, một bên còn muốn dừng lại chiếc đũa vờn tay làm bộ hù dọa muốn đánh thẳng nhai con Phi Phi không chịu ăn cơm, còn muốn quay đầu quát lớn Tiểu Bạch ngọc ngồi một bên chỉ muốn ăn thịt mà không thèm ăn thứ khác.

“Phi Phi, con lại đập bát nữa xem, đập thử cho mẹ xem nào, đập rồi sau này không được ăn cơm nữa, nghe thấy không!”

“Tiểu Siêu, chị dạy em quên hết rồi sao? Không được kiêng ăn nghe thấy không, còn bắt gấp em đem rau xanh bỏ đi, không bao giờ chị hầm thịt cho em ăn nữa nghe chưa!”

“Thằng nhóc con muốn mẹ tức chết có phải hay không? Mục Phi Nhiên, mẹ nói cho con nghe, con lại không nghe lời như vậy, chờ ba con hết bệnh rồi, mẹ nói ba đánh con đó con nghe hay không?”

Mục Dục Vũ kinh ngạc phát hiện, câu uy hiếp này nói lên nhất định có tác dụng, chỉ thấy Phi Phi chần chờ một chút, nhướng mày lên cẩn thận phán đoán độ chân thật của những lời này, Nghe Xuân Yển tức giận bỏ thêm câu nói: “Đề cho mẹ đi mách ba con, anh bạn nhỏ Mục Phi Nhiên trong lúc ba ba sinh bệnh, chẳng những không ngoan, còn chuyên môn làm mẹ tức, con nghĩ xem ba con sẽ đánh con hay không.”

“Nói bừa, ba ba mới sẽ không đánh Phi Phi.” Mục Phi Nhiên nhỏ giọng phản bác, nhưng nó cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, vì thế lo lắng không đủ bỏ thêm câu, “Phi Phi rất ngoan, có ca hát cho ba ba nghe.”

“Con như vậy mà ngoan cái gì? Há mồm há mồm, ” Nghe Xuân Yển lấy cái muỗng uy hiếp nó, vừa dứt vừa quở trách, “Con đã năm tuổi rồi mà không tự mình ăn cơm, con không thấy xấu hổ sao? Con xem xem cậu nhỏ tự mình ăn, cũng không có rơi rớt hạt cơm nào.”

“Cậu nhỏ so với Phi Phi còn lớn hơn.” Mục Phi Nhiên hàm hàm hồ hồ phản bác mẹ nó.

“Cậu nhỏ không được đến trường như con nha, không phải con nên ngoan hơn so với cậu sao?” Nghe Xuân Yển liếc mắt một cái, lấy đôi đũa gấp một chút rau đưa đến bên miệng nó, “Nhai cho kĩ rồi lại nuốt.”

“Cậu nhỏ vì sao lại không đi học?” Mục Phi Nhiên bất bình hỏi lại.

Nghe Xuân Yển dùng tay, im lặng một chút, cảm chén buông xuống đối với con trịnh trọng nói; “Bởi vì cậu nhỏ không giống với những người khác, cậu là bảo bối đặc biệt quý giá của nhà chúng ta, người bên ngoài dĩ nhiên không hiểu cậu con có bao nhiêu tốt, bọn họ chỉ nhìn thấy cậu ngọc, coi thường cậu, còn bắt nạt cậu, mẹ rất tức giận, liền mang cậu về nhà.”

Một bên Tiểu Bạch ngọc nghe được nói tên của hắn, giật mình lớn tiếng tuyên bố: “Tiểu Siêu không cần đi đến trường!”

Nghe Xuân Yển an ủi nó nói: “Biết biết, sẽ không cho em đến trường , mau ăn cơm nha, ngoan.”

Tiểu Bạch ngọc nghe như thế mới yên tâm chúi đầu vào bát cơm, Nghe Xuân Yển quay đầu nói với con mình: “Cho nên nha, Phi Phi tốt ăn ngon cơm, học tập thật tốt, như vậy lớn lên mới có thể có bản lĩnh, chờ ba mẹ già đi không thể làm gì , liền đến phiên con bảo vệ cậu nhỏ, hiểu không?”

Phi Phi nghĩ nghĩ, nghiêm trang gật đầu liên tục nói: “Con sẽ dẫn cậu nhỏ đi chơi, không để cho người khác bắt nạt cậu.”

“Tốt lắm, vậy con có muốn tự mình ăn cơm tốt không?”

“Muốn.” Phi phi có chút mặt đỏ nhỏ giọng nói, “Mẹ, con tự ăn.”

Nghe Xuân Yển đem thìa đưa cho đứa nhỏ, thế này mới có chút rảnh để ăn cơm, nhưng cô nuốt chưa được vài muỗng cơm, chợt nghe thấy Phi Phi gọi: “Ba ba ba ba, ba kia.”

Mục Dục Vũ nhìn thẳng nhóc trượt từ ghế ăn xuống, đôi chân ngắn lùn cùn chạy về phía hắn, trong lòng nổi lên một loại cảm giác kì diệu, hắn còn không kịp nhận ra loại cảm giác này kì diệu thế nào, đã bị sức mạnh đứ nhỏ mười phần hướng lại đây ôm lấy. Mục Dục Vũ nhủ mảy nghĩ, này thẳng nhóc con như thể con trâu húc về phía trước, mẹ nó cũng không ngăn đón?

Hắn giương mắt nghĩ cho Nghe Xuân Yển một ánh mắt cảnh cáo, lại phát hiện cô đã buông bát cơm, lau tay vào quần rồi bước đi đến liên miên cần hắn nói: “Ông xã anh làm thế nào lại ra đây, ra đây rồi anh cũng không biết phải mang thêm quần áo vào sao, trong nhà còn có cửa sổ mở đó, đứng chỗ này cũng có gió lùa, được rồi được rồi, em xem anh vẫn là nên trở về phòng nằm, chờ thuốc Đông y hầm tốt em sẽ gọi anh.”

Mục Dục Vũ vẫn chưa tiếp xúc qua người phụ nữ như thế, rõ ràng hành động thô lỗ, nói chuyện lái nhai, nhưng ánh mắt lại chứa đầy ảm áp, nơi đó còn trực tiếp thấy được sự quan tâm lo lắng trĩu mến. Nó không có cao thấp, không phải sự đánh giá của ông chủ đối với nhân viên tuyển dụng trong công ty, càng không có gặp dịp thì chơi, không có ái muội và dục vọng; nó có, chính là tình cảm một người phụ nữ không hề che dấu cảm giác thương yêu thân mật đối với người đàn ông, chính là sự ôn tồn chăm sóc của người phụ nữ đối với người chồng của mình.

Thì ra một người vợ là như vậy.

Những cảm giác này đối với Mục Dục Vũ thật xa lạ, hắn có khó có thể thích ứng, mặc dù không có như lúc ban đầu rơi vào cảnh trong mơ xảy ra cảm giác khủng hoảng, tâm tình bình thản rất nhiều, hắn vẫn cảm thấy khó có thể thích ứng.

Có vẻ như là trong một thế giới mà hắn không quen thuộc với các quy tắc trong hoạt động, và hoạt động đó còn rất trơn tru.

Hiện tại, kết hợp tất cả mọi thứ ở đây, cánh cửa rộng mở đó, dùng một âm thanh mời gọi hắn đến đây, lại đây, anh lại đây.

Mục Dục Vũ hơi co lại đồng tử, nửa ngày sau hắn hít sâu một hơi, xoay người bỏ tay khỏi thẳng nhóc, xoay người bước đi.

Phía sau truyền đến giọng nói Nghe Xuân Yển: “Ông xã, anh trở về ngủ sao, cũng tốt, trước khi đi ngủ anh nhớ uống mấy viên thuốc, em đều để ở trên tủ đầu giường kia, ba viên trắng một viên vàng, nhớ kỹ không? Đừng uống nhầm nhé. Đúng rồi, thẻ bảo hiểm của anh để ở chỗ nào, mấy ngày nay em tìm không thấy...”

Mục Dục Vũ sai bước đi trở về phòng, hắn khẩn trương muốn trở về hiện thực, hắn cảm thấy không gian này vận vẹo mà biến hình, hắn ở giờ khắc này cũng không thể không trở lại.

Phải trở về, trở lại cuộc sống mà người đàn ông Mục Dục Vũ nên có, cuộc sống kia, mỗi một bước đều được thiết kế tỉ mỉ, chưa bao giờ vượt qua phạm trù nào khác; cuộc sống kia bất kể người bên ngoài đánh giá như thế nào, nó cũng nguyên là sự lựa chọn và ý nguyện xuất phát lúc ban đầu của Mục Dục Vũ.

Nó là một sự lựa chọn có chủ đích ngay khi hắn tìm được con đường, nó xây dựng tất cả con người của Mục Dục Vũ, nếu dứt bỏ nó, thì cả con người hắn cũng sẽ sụp đổ, rồi cuộc có vãi lại cũng chẳng thể quay về.

“Ngài Mục, ngài tỉnh sao? Ngài Mục, ngài nghe thấy tôi nói không?”

Mục Dục Vũ muốn nói mẹ nó anh câm miệng cho tôi, tai tôi không điếc, không nên dùng những lời lẽ như nói với những người già lú lẫn mà nói với tôi, nhưng hắn hé miệng, lại phát hiện bản thân nói ra âm thanh khàn khàn.

“Ngài Mục, ngài nghe thấy tôi nói chuyện đúng hay không? Ngài không cần sốt ruột mở miệng, trước thử xem động ngón tay một chút, nếu ngài nghe thấy được, liền động đây ngón tay được không?”

Mục Dục Vũ giật giật ngón tay, phát hiện loại sự tĩnh động ngón tay cũng phải cần hết sức chăm chú mới có thể động đây được, trong lòng hắn bắt đầu sợ hãi, bắt buộc bản thân phải mở to mắt, hắn có thể phát hiện thân thể có điều gì đáng ngại, hắn phải ở trạng thái tỉnh táo rồi mới biết rõ chính mình rốt cuộc như thế nào.

Hắn dùng hết mọi sức lực như khi chạy nước rút mở mắt ra, lúc này hắn phát hiện chính mình nằm trong phòng ở bệnh viện, vài bác sĩ vây quanh ở trước giường bệnh hắn, trong đó một vị bác sĩ lớn tuổi cuối người xuống chuyên chú quan sát hắn, hiển nhiên, đây chính là người vừa nói chuyện.

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn trở về, bất luận hắn ở trạng thái gì, hắn cũng không vui khi bị người khác dùng ánh mắt quan sát như tiêu bản. Vị bác sĩ kia có chút giật mình, lập tức cười nói: “Ngài Mục, tôi là chủ nhiệm khoa ngoại, tôi họ Cung, ngài hiện tại có thể nghe rõ hay hiểu lời tôi nói hay không?”

Mục Dục Vũ dùng động tác cực kỳ thông thả gạt đầu, bác sĩ Cung vừa lòng hỏi: “Vậy chân tay bình thường phải không?”

Mục Dục Vũ thử giật giật, cảm thấy nó tiêu hao hết sức lực, nhưng cũng không đến nỗi không thể cử động.

“Ngài đột nhiên sinh bệnh cấp tính bị đưa vào đây, trong lúc bệnh tình nguy kịch, tim đập mơ hồ, chúng tôi làm cấp cứu cho ngài, bây giờ đã qua mười hai giờ, ngài đã tỉnh táo lại, chờ thân thể ngài hồi phục cho phép, chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra thêm một bước nữa.”

“Tôi, làm sao vậy?” Mục Dục Vũ gian nan hỏi.

“Ban đầu hoài nghi là đột phát cơ tim tắc nghẽn.” bác sĩ Cung cười cười nói.

“Nhưng trước kia tôi chưa từng có tiền sử bệnh tim”

“Làm việc quá sức trong thời gian dài sẽ phát bệnh.” bác sĩ Cung nói, “Ngài đã lâu rồi không thả lỏng bản thân.”

Mục Dục Vũ im lặng, hần nghĩ nghĩ, đối bác sĩ gật đầu nói: “Tôi đã biết, cảm ơn.”

Bác sĩ Cung cười cười, phân phó vài vị bác sĩ trẻ tuổi khác kiểm tra số liệu cho hần, sau lại khách khí vài câu, rồi mới lui ra ngoài.

Bọn họ vừa rời khỏi, trợ lý Lâm chờ ở bên ngoài cũng bước vào, hần nhìn Mục Dục Vũ ánh mắt muốn nói lại thôi, cùng với dẫn đo ngạc nhiên.

“Như thế nào?” Mục Dục Vũ thân nhiên hỏi.

“Không.” Trợ lý Lâm nhanh chóng khống chế cảm xúc, nói, “Ngài Mục, ngài an tâm dưỡng bệnh, công ty bên kia đang triển khai, đồng thời vài cái dự án cũng không có vấn đề gì.”

“Tôi đương nhiên biết.” Mục Dục Vũ mệt mỏi nói, “Cho tôi, ly nước.”

Lâm trợ lý luống cuống tay chân rót ly nước, đưa tới trước mặt hần lại không biết phải làm như thế nào, cuối cùng suýt chút nữa đánh đổ cả ly nước, không thể không rung chuông gọi y tá tới.

Sau khi y tá đến đây, dùng ống hút đặt trong cốc nước, thế này mới làm cho Mục Dục Vũ uống được mấy ngụm thông cổ họng, hần còn muốn tiếp tục, y tá cũng đã thu lại, nói vừa mới tỉnh không nên uống nhiều nước. Mục Dục Vũ ý bảo muốn ngồi, y tá dựng đầu giường lên, bỏ một cái gối lớn vào sau lưng hần, Mục Dục Vũ tựa vào mặt trên, thở dài một hơi, liếc liếc mắt Lâm trợ lý, hỏi: “Rất kỳ quái?”

“Không, không.” Lâm trợ lý lắc đầu, “Chủ yếu là không nghĩ tới ngài cũng sẽ sinh bệnh.”

“Ai đưa tôi đến bệnh viện?”

“Việc này lại nói tiếp thật may,” Lâm trợ lý cười nói, “Nếu không có tối hôm đó Đại Quân kiên trì vào nhà nhìn xem, có khả năng chậm trễ...”

“Tôn Phúc Quân?” Mục Dục Vũ ngạc nhiên, “Như thế nào là hần?”

“Đại Quân hình như là có việc cùng ngài báo cáo, nhưng gõ cửa hoài ngài không trả lời, quản gia ngăn cản nói ngài đang ngủ sâu, nhưng Đại Quân nói, ngài mất ngủ, không có khả năng ngủ như chết.”

Mục Dục Vũ gật gù đầu, khàn khàn nói: “Phải cảm ơn hần thật tốt, người khác đâu?”

“Canh giữ ở bên ngoài, tiên sinh, trừ bỏ ngoài hần ra, hần còn lén lút, mang theo một người lại đây,” trợ lý Lâm lặng lẽ liếc mắt nhìn hần, nói, “Là một người phụ nữ.”

Mục Dục Vũ nhú mày: “Phụ nữ gì?”

“Tôi chỉ nhìn một chút, không phải rõ ràng, nhưng hình như là cô chủ quán tiệm mỳ thịt bò lần trước, ngài còn nhớ rõ không? Ngài từng phân phó Đại Quân chăm sóc cô ấy.”

Trái tim Mục Dục Vũ nảy lên.

“Ngài muốn tôi đi tìm hiểu chuyện này không?”

“Không.” Mục Dục Vũ lấy lại bình tĩnh nói, khàn khàn nói, “Không cần, đừng để cho người ta phát hiện.”

“Vâng.”

“Cho người theo dõi cô ta” Mục Dục Vũ nói, “Nhìn xem cô ta muốn làm gì.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lâm trợ lý làm việc hiệu suất rất cao, tuần kế tiếp, nhất cử nhất động Nghê Xuân Yến đều được hân theo dõi rõ ràng, sau đó lọc lấy những điểm chính đóng lại thành một tập đưa tới tay Mục Dục Vũ, nội dung tường tận chi tiết. Trên mấy tờ giấy trắng này, Mục Dục Vũ biết được Nghê Xuân Yến sáng sớm 6 giờ rưỡi sẽ đẩy chiếc xe ba bánh đến trước cổng bệnh viện bán một chút, ước chừng chín giờ sẽ đưa vài hộp cơm vào bệnh viện, giao hàng xong cô ấy sẽ đến toilet, đại khái đi rửa tay rửa mặt, có lẽ cũng sẽ đi toilet. Làm xong chuyện này, Nghê Xuân Yến sẽ bước vào thang máy đi đến khu vực phòng bệnh của hân, gặp mặt Tôn Phúc Quân ở bên ngoài góc cầu thang thoát hiểm. Đa số thời điểm Nghê Xuân Yến sẽ vì Tôn Phúc Quân mang sớm một chút, nhưng không phải là mì nước mà cô bán, mà là hộp cơm dùng bọc khăn mặt bọc bên ngoài. Bên trong có đôi khi là bánh bao, có đôi khi là bánh trôi, có đôi khi là mì xào hoặc là bánh trứng gà, đa dạng không lặp lại, số lượng thức ăn cũng khá nhiều, bởi vì muốn chiều cổ sức ăn của người đàn ông Tôn Phúc Quân này. Sau khi đến, hai người sẽ ngồi xuống, thừa dịp Tôn Phúc Quân ăn, nói chuyện với nhau ước chừng hơn 10 phút, sau đó hai người tách ra, Nghê Xuân Yến xuống lầu, Tôn Phúc Quân báo cáo công việc.

Nếu không phải không cần thiết phải dùng đến thiết bị nghe trộm, Mục Dục Vũ tin tưởng, lấy sự cẩn thận của trợ lý Lâm, hân tuyệt đối sẽ đem nội dung hai người nói chuyện từng câu từng chữ cũng không bỏ sót.

Nhưng một phần báo cáo thiếu một vài chỗ trống, lại khiến người ta cảm thấy mơ màng. Mục Dục Vũ vuốt ve dọc mép giấy, bắt đầu tự hỏi bọn họ cùng một chỗ sẽ nói cái gì, hai người bọn họ trong lúc đó có thể dễ dàng có chung đề tài nói chuyện sao?

Các bác sĩ khi chuẩn đoán bệnh bảo hân hạn chế để bệnh có nguy cơ tái phát cho nên chỉ được nằm trên giường không hoạt động. Mục Dục Vũ nghĩ rằng, Nghê Xuân Yến và hân một chút quan hệ đều không có, giấc mơ quý quái kia và sự thật một chút liên quan cũng không có. Còn Tôn Phúc Quân, chẳng qua là một cấp dưới có năng lực, làm công cho ông chủ là hân, Mục Dục Vũ cho rằng bản thân không nên quan đến cuộc sống riêng tư của người ta.

Nhưng nội dung bọn họ nói chuyện lại khiến hân hết sức tò mò, bởi vì trực tiếp quyết định Nghê Xuân Yến vì sao xuất hiện tại đây, nằm ở trên giường bệnh ngại Mục Dục Vũ nhàm chán cùng cực muốn biết, Nghê Xuân Yến đến đây, chỉ là vì đưa hàng, nhân tiện đưa cho Tôn Phúc Quân bữa sáng sao?

Nếu có thể trực tiếp hỏi được không? Nhưng làm sao mở miệng? Chẳng lẽ gọi Nghê Xuân Yến vào trong phòng bệnh, hỏi: “Cô không có việc gì hay sao mà chạy đến đây? Cô là đến thăm tôi sao?”

Điều đó vĩnh viễn cũng không có khả năng xảy ra, bởi vì đó là vấn đề ngu xuẩn vô cùng, lại ám chỉ ái muội, tất nhiên sẽ tạo điều kiện và cơ hội cho người phụ nữ có tham vọng.

Mục tiên sinh không thể cho phép bản thân phạm phải loại sai lầm cấp thấp này.

Mục Dục Vũ đưa kia mấy tờ giấy kia trả lại cho trợ lý Lâm, trợ lý Lâm yên lặng tiếp nhận, cẩn thận gấp lại thả vào bao công văn, sau đó mỉm cười nhắc nhở hân: “Ngài nên ăn cơm tiên sinh, chị Dư đã gọi người mang cơm đến, tôi bảo Đại Quân gọi chị ấy tiến vào?”

Bởi vì do nguyên nhân nằm viện, khẩu vị của Mục Dục Vũ đã bị khổng chế nghiêm khắc, lấy việc tiêu hóa dễ dàng là chính, quán gia tự mình giám sát phòng bếp hầm chế sau đó đưa tới, lại nấu nướng quá tỉ mỉ, Mục Dục Vũ cũng ăn đến miệng lên men.

Hân bỗng nhiên nghĩ đến trong báo cáo có nhắc đến Nghê Xuân Yến mang cho Tôn Phúc Quân một cái lồng com, người làm báo cáo còn đánh dấu móc ghi chú rõ ở phía sau cặp lồng com. Mục Dục Vũ có thể tưởng tượng đó là loại thức ăn quê mùa gì: vào những năm cuối thập niên tám mươi, loại mặt hàng như cặp lồng com này là một trong những hộp ăn đơn giản phổ biến trong các quầy hàng. Thời gian đầu nó cũng khá tốt, nhưng dùng lâu, bề ngoài lại lồi lõm gồ ghề khó dùng.

Sở dĩ hân nhớ rõ cái này như vậy, là vì năm đó Mục Dục Vũ trong nhà cũng có một cái. Mẹ hân đi làm ở nơi xa, giữa trưa cũng tự mang cơm theo, mẹ hân cũng bỏ vào một cái lồng com như vậy, bên ngoài bao một cái khăn mặt, bỏ vào giỏ lưới trước xe đạp.

Cặp lồng com kia nhẹ nhàng lác lác mang cho hân cảm giác bí ẩn thò ầu thò, hân không được phép mở ra, càng không được phép rình coi ăn vụng. Nó tựa như một cái hộp bị phép thuật niệm chú, nếu mở ra rồi, bên trong mãi mãi là vô tận. Mục Dục Vũ còn nhớ thường thường mang theo tò mò nhìn theo cặp lồng com đi làm cùng mẹ, khi đi không được một cái khăn mặt cái bao kín lách, khi trở về lại trống rỗng. Hân nghĩ những món ăn kia nhất định là những món ăn ngon nhất, bằng không vì sao mẹ mỗi lần đều ăn sạch sẽ?

Có lẽ mẹ hân cất giấu riêng thức ăn ngon để một mình độc hưởng, những ý nghĩ non nớt này khiến hân khi còn nhỏ tỏ ra rất bất mãn. Rốt cục có một ngày, loại này bất mãn đọng lại đến mức độ nhất định, Mục Dục Vũ nhỏ cũng hành động. Hân rời giường từ sớm, sau khi mẹ hân cất thức ăn vào lồng com, thừa dịp mẹ hân đang hâm nóng sữa cho hân uống, vội vàng nhón chân vào phòng bếp, sau đó nhấc nắp hộp com lên.

Quả nhiên là cặp lồng đựng cơm tràn đầy, nhưng trừ lần đó ra, chỉ là chút ít giá đỗ và dưa muối. Hân thậm chí nhận ra, giá đỗ là phần còn lại sau bữa tối hôm qua, dưa muối là bà ngoại ngâm. Không có thịt, không có cá, không có những thứ tốt mà hân tưởng tượng.

Mục Dục Vũ nhỏ thất vọng, loại này cảm xúc thất vọng trong những năm tháng ấu thơ, cho đến khi trưởng thành Mục Dục Vũ vẫn nhớ rõ về lúc đó: hân đây coi lòng hy vọng mở ra cặp lồng com của mẹ, lại phát hiện bên trong không có gì đáng giá.

Nhưng vì sao còn có thể nhớ kỹ đến vậy? Hơn nữa nhớ rõ từng chi tiết? Nhắm mắt lại dường như ngay cả cảm giác ẩm áp khi đụng đến bức màn tua rua nơi cửa phòng bếp. Mục Dục Vũ mân mân môi, nhìn chăm chăm Tôn Phúc Quân giúp đỡ người giúp việc trong nhà bày ra cái bàn nhỏ, đưa cho hân đôi đũa và thìa dùng cho bệnh nhân. Mục Dục Vũ nửa ngày yên lặng không nhúc nhích, hân giống như đang kiên nhẫn chờ đợi bị đào móc lỗ hổng điều khoản trên hợp đồng, đột nhiên cảm thấy mất cảm giác ngon miệng.

“Đến hỏi giáo sư Cung, nếu không ăn cơm này, đối với tiến độ bình phục có đáng ngại hay không?” Hân nhìn Tôn Phúc Quân nói.

“Tiên sinh, ngài vẫn là cố gắng ăn một chút cho tốt.” Tôn Phúc Quân đành đặc cười trả lời hắn, “Com là thức ăn quan trọng nhất, ngài nếu không ăn com, thì làm gì còn sức lực để bình phục?”

“Không ngon miệng.”

“Cũng đúng, mấy thứ này nhìn liền không muốn ăn, ” Tôn Phúc Quân có chút đồng tình liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói, “Chẳng qua tôi cũng không hiểu, nghe nói rất có dinh dưỡng.”

Mục Dục Vũ ánh mắt âm trầm theo dõi hắn, đột nhiên hỏi: “Anh ăn com chưa?”

“Ồ, còn chưa đâu, chẳng qua tôi có mang theo com.” Tôn Phúc Quân cười nói.

“Vì sao mang com, tôi nhớ được bọn anh đều được có com riêng.”

“Cái kia, có thể mang thì mang thôi.” Tôn Phúc Quân ha ha cười lên tiếng, một bên đem đầy dụng cụ đầu giường Mục Dục Vũ ra xa, vừa nói: “Mấy ngày nay vừa vận có người bạn ở gần đây, cô ấy cũng mang com, thuận đường cũng làm cho tôi. Lại nói tiếp, cô ấy thì ngài cũng biết, chính là hôm ngài phân phó tôi đi giải quyết bọn du côn lưu manh kia, giải vây giúp cô ấy đó, cô chủ tiệm mỹ thịt bò, ngài còn nhớ rõ không?”

Mục Dục Vũ nhú mày, mở mắt to, tỏ vẻ không muốn nghe tiếp.

Nhưng Tôn Phúc Quân lại cố ý nói tiếp: “Cuộc sống của cô chủ đó cũng không dễ dàng, một cô ấy còn mang theo một em trai ngốc, mở quán, trong nhà lại không có đàn ông, làm chuyện gì cũng bị người ta bắt nạt? Cũng may là cô ấy đẩy bản lĩnh, người bình thường cũng không dám trêu chọc cô ấy. Nếu không thiếu nợ, đám lưu manh này cũng không dám đụng đến nàng. Hiện tại cửa hàng mở không được nữa, cũng chỉ có thể đến đây mở quán tạm, nhưng ngài đừng coi thường cô ấy, tay nghề thật tốt, tôi thử qua vài lần, mùi vị thật rất tốt.”

“Được rồi.” Mục Dục Vũ lạnh lùng đánh gãy lời hắn, hỏi, “Anh hôm nay ăn cái gì?”

“Ồ ” Tôn Phúc Quân nghĩ nghĩ nói, ” thịt viên Đậu hũ, rau om mùa xuân, mì.”

“Lấy đến tôi coi xem.”

Tôn Phúc Quân kinh ngạc nhìn hắn một cái, Mục Dục Vũ không kiên nhẫn nói: “Lấy đến đây.”

Tôn Phúc Quân ngây ngô lên tiếng, đi ra ngoài một lát, chỉ chốc lát bung một cái cặp lồng com tiến vào. Quả nhiên là lồng com kiểu cũ trong trí nhớ của Mục Dục Vũ, bên cạnh chỗ đó còn có vài bông hoa, bên ngoài mặt còn lốm vào vài chỗ.

“Mở ra.”

Tôn Phúc Quân theo lời mở ra, Mục Dục Vũ mang theo ánh mắt soi mói quét qua hai cái, sau đó nói: “Đậu hũ thịt viên nhìn không tệ, đối với anh.”

“Hả?”

Mục Dục Vũ bày ra khí thế tổng tài, hạ mệnh lệnh nói: “Anh chọn thức ăn nào vừa mắt trên bàn cũng được, còn không thích, thì cùng A Lâm ra ngoài ăn.”

Tôn Phúc Quân nửa ngày mới phản ứng lại, xì một tiếng nở nụ cười nói: “Xem ngài nói cái gì vậy, nếu ngài thấy ngon miệng tôi vui còn không kịp, đều cho ngài.”

Hắn đem cặp lồng com đặt ở trước mặt Mục Dục Vũ, cầm lấy thìa đưa tới trong tay hắn nói: “Em gái đó tay nghề khá tốt, ngài nếm thử, bảo đảm không hề kém hơn đầu bếp trong nhà ngài.”

Mục Dục Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, tiếp nhận thìa bỏ khối đậu hũ vào trong miệng nhắm nháp, sau đó không nói gì, yên lặng ăn luôn nó.

Mùi vị còn tạm, nhưng so với những vị đầu bếp mà hắn mời, còn kém xa lắm.

Chẳng qua, có loại cảm giác đã lâu, loại cảm giác này nói không nên lời, hòa lẫn trong những món ăn, làm hắn mơ hồ nhớ lại, đó là dù cho tiêu tốn bao nhiêu tiền, mời đầu bếp cao cấp nhất cũng chẳng thể nào phục chế được nó.

Chương 14

Hai tuần lễ sau đó, Mục Dục Vũ đều làm dụng chức quyền, mang thức ăn Tôn Phúc Quân đưa về tay mình. Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn không muốn đi tìm tòi nghiên cứu ảnh hưởng của mục đích này, thậm chí dựa vào tâm nguyện bản thân, hắn cho ra lí do thoái thác là khó có được cảm giác ngon miệng như vậy, tuy rằng tay nghề Nghê Xuân Yến không được tốt lắm, nhưng so với bụng đói và tình hình bình phục, những điểm nhỏ nhặt ấy có thể bỏ qua.

Như một sự cân bằng, hắn luôn bảo toàn cách chọn lựa bốn lấy ba, lúc thì hắn soi mói cá hấp, lúc thì hắn lại chê món thịt bò có mùi hành, hành gừng không đủ mùi, nhãn hiệu dùng làm nước tương không phải nhãn hiệu hắn thích; nhìn đến cả rớt hắn bảo nấu như vậy thì còn gì dinh dưỡng, ăn rồi cần bản

cũng không hấp thu được nguyên tố vi lượng nào; nhìn đến cháo thịt băm tào biển hẳn sẽ nhũ mầy ghét bỏ tào biển không đủ mùi, ốc khô quá nhỏ, thịt băm không đủ nhuyễn.

Cứ việc mọi lúc soi mói, lại không ảnh hưởng đến việc hẳn thêm ăn, dường như lời nói chanh chua trở thành một loại mù tạt không thể thiếu lúc ăn cơm. Có đôi khi nói thật sự khó nghe, ngay cả trợ lý Lâm đứng bên cũng đều cảm thấy thẹn đỏ mặt, nhưng tính tình Tôn Phúc Quân rất tốt vẫn cười, đánh giá ánh mắt của hẳn, kính sợ giảm bớt, nhưng khoan dung và thông cảm lại tăng nhiều.

Tôn Phúc Quân mang theo bản tính chân chất của người nông dân hào sảng vui sướng nói: “Chỉ cần ngài có thể nuốt trôi, ăn được là tốt rồi.”

Những lời này làm Mục Dục Vũ cơ hồ thẹn quá thành giận, nếu hẳn không dùng lý trí còn sót lại cân nhắc một phen, xác định Tôn Phúc Quân không thể nói ra những lời châm chọc thâm thúy như vậy, hẳn cơ hồ muốn hoài nghi người này có phải chỉ cây dâu mà mắng cây hễ hay không. Nhưng ngay trong lúc đó hẳn nghĩ, Mục Dục Vũ lập tức ý thức được bản thân khác thường. Hẳn nhanh chóng đem cái cặp lồng cơm xấu xí kia để qua một bên, sau đó bắt đầu suy nghĩ: gần đây hẳn sợ đi nuốt trôi những món mà Nghê Xuân Yển, đại khái là vì đồ ăn mang theo hương vị tuổi ấu thơ, mà đối người đau ốm nằm trên giường bệnh mà nói, không có gì so với tuổi ấu thơ có thể chạm vào điểm yếu sâu trong lòng hẳn.

Mục Dục Vũ quyết định thật nhanh, loại khác thường này phải dừng ở đây

Hẳn lạnh lùng nghiêm mặt phân phó trợ lý Lâm bắt đầu từ ngày mai, đi đến nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng mà hẳn trước đây thường ăn. Hẳn cùng với ông chủ nhà hàng đó cũng có chút giao tình làm ăn, đối phương khăng khải đứng ra làm đầu bếp, dùng chuyên môn để nấu ra món ăn hợp khẩu vị của hẳn. Theo sau, vì không cần nhìn đến Tôn Phúc Quân đang cầm lồng cơm cũ kia xuất hiện trước mặt mình, Mục Dục Vũ cho Tôn Phúc Quân một tuần nghỉ có lương, lý do là anh ta trong khoảng thời gian này vất vả, bệnh tình của hẳn đã ổn định, anh cũng nên nghỉ ngơi tốt một chút.

Tôn Phúc Quân không nghi ngờ hẳn, còn cảm thấy ông chủ thật biết quan tâm mà cảm động, hẳn vui mừng nói: “Điều đó thật tốt, nhưng nếu tôi nghỉ thì sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Được rồi, anh nghỉ tôi cũng chẳng có vấn đề gì.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nghiêm mặt, cũng không ngẩng đầu lên, nhìn tài liệu trong tay nói.

“Thật tốt quá, cảm ơn ngài Mục, vừa vặn em gái lớn cũng muốn chuyển nhà tìm phòng ở, tôi cũng muốn giúp đỡ họ một chút.”

Tầm mắt Mục Dục Vũ từ tờ giấy chuyển đi, hỏi: “Chuyển nhà?”

“Đúng vậy, bọn họ không phải đang xây dựng lại sao? Không còn cách nào khác, cũng chẳng thể nào ngủ ngoài đường được.”

Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hẳn, thản nhiên nói: “Anh cũng thật có lòng.”

Tôn Phúc Quân cười hớ hớ nói: “Tôi không tốt như ngài nói đâu, chỉ là nhìn thấy cuộc sống của họ không dễ dàng gì, có thể giúp đỡ thì giúp thôi.”

Sau khi Tôn Phúc Quân rời khỏi đây, Mục Dục Vũ yên lặng xem xong tài liệu. Hẳn phê chỉ thị, ngẩng đầu nghĩ người một lúc, nhìn nhìn thời gian, hiện tại là 10 giờ rưỡi buổi sáng, ngoài phòng ánh mặt trời sáng chói, ấm áp bình yên. Căn cứ vào bảng biểu mà trợ lý Lâm làm kia, một lúc nữa, Nghê Xuân Yển sẽ đến mang cơm cho Tôn Phúc Quân, trên thực tế người mà dùng lồng cơm trưa xấu xí đó là Mục Dục Vũ hẳn. Một tuần nay trôi qua nhiều ngày như thế, bên trong đa dạng không trùng lặp, hơn nữa đều là những món thích hợp với bệnh tình Mục Dục Vũ, dễ dàng tiêu hóa và đảm bảo dinh dưỡng.

Món ăn quá phù hợp khiến trái tim Mục Dục Vũ này lên, hẳn nghĩ sao mình có thể thiếu suy nghĩ đến như vậy, trên thế giới này làm gì có sự trùng hợp quá mức, cái cặp lồng cơm chuẩn bị thức ăn không nhiều lắm, mà nếu không phải tỉ mỉ nấu nướng, làm sao có thể phù hợp với hẳn đến vậy? Làm sao có thể như nhanh chóng khắc phục đến vậy, ngày đầu hẳn vừa nói không thích ăn hành, ngày hôm sau trong cháo cá lại không bỏ hành nữa?

Cặp lồng cơm kia, căn bản chính là Nghê Xuân Yển đặc biệt vì hẳn mà làm

Vậy trách không được Tôn Phúc Quân cả ngày cười hớ hớ không hề thắc mắc, ở trong chuyện này vốn hẳn cũng chỉ là một người môi giới, vấn đề bây giờ là, môi giới rồi cuộc nổi lên rất nhiều tác dụng, hẳn truyền đi tin tức, cuối cùng đã làm gì khiến cho Nghê Xuân Yển có ảo tưởng để cô ta ngày ngày không biết mệt mỏi thay đổi phương pháp nấu nướng làm thức ăn cho hẳn?

Cô ta nghĩ vì hẳn làm chuyện này, rồi đòi lấy ích lợi thực tế gì?

Mục Dục Vũ tĩnh lặng như hồ nước, hẳn cất tài liệu gọn gàng, rung chuông gọi y tá, sau đó nhìn người vừa bước vào nói: “Tôi muốn ra ngoài phơi nắng.”

Y tá vội vàng tỏ vẻ như vậy không thể nào tốt hơn, cô ấy cười gọi đến hai y tá khác, giúp đỡ đưa Mục Dục Vũ ngồi vào xe lăn, sau đó đẩy xe, hai bảo vệ của Mục Dục Vũ tiến lại giúp hẳn đẩy xe ra ngoài.

“Thưa ngài, đi đâu?”

Mục Dục Vũ hít sâu một hơi nói: “Góc bên kia, chỗ Tôn Phúc Quân đó.”

Bảo vệ phụ giúp hẳn chậm rãi đi qua, sau bức tường quả nhiên thấy Tôn Phúc Quân đứng đó, nhưng Nghê Xuân Yển không biết vì sao còn chưa tới, Mục Dục Vũ cúi đầu nhìn đồng hồ, thời gian không sai biệt lắm.

Ngay sau đó cửa thang máy mở, một người phụ nữ vội vàng mang theo cặp lồng cơm lại đây, trời rất lạnh, cô mang một cái áo len dài tay cùng quần bò, bên ngoài mang tạp dề màu trắng, hai bên tay áo còn có miếng lót vải hoa. Tóc dài cột thành đuôi ngựa ở sau đầu, gương mặt nhìn còn gầy yếu hơn

trước, hốc mắt trũng sâu, mí mắt có vết màu xanh như chưa được ngủ đủ giấc.

Con tức giận lúc ban đầu của Mục Dục Vũ trong khoảnh khắc khi vừa nhìn thấy người phụ nữ này đột nhiên bay biến đâu mất. Rất nhiều người có rất nhiều mong muốn từ hần, muốn này muốn kia, có người thủ đoạn thông minh, có người thủ đoạn thấp kém, nhưng bản tính tham lam thì đều có, không ngoài những thứ như vậy, hần không phải sớm đã biết sao? Nghe Xuân Yến nếu có ý đồ cũng là chuyện bình thường, sao hần lại còn muốn giận dữ mà chất vấn?Già rồi không biết gì, làm cho đối thủ tự động bại lộ tâm tư, đây cũng chính là phương pháp đề phòng mà hần am hiểu, vì sao ở giờ phút này lại nghĩ dao sắc chặt đay rồi, hoàn toàn giải quyết cô ta? —— giống như khi hần mười sáu tuổi dùng mọi cách để cắt đứt sự dây dưa với cô gái đó.

Nói trở lại, thức ăn trong tuần vừa rồi, cô ta quả thật làm khá tốt.

“Xuân Yến, bên này.” Tôn Phúc Quân mở miệng tiếp đón.

Nghe Xuân Yến theo tiếng nhìn lại, trên mặt lộ ra tươi cười, nhưng nụ cười ấy cũng thật mệt mỏi, giống như đã bồn ba ngàn dặm, sau khi thở hồng hộc bắt đầu cười một cái như vậy. Nhưng tươi cười của cô không có duy trì bao lâu, bởi vì tầm mắt của cô chuyển đến bên Mục Dục Vũ ngồi xe lăn, chỉ trong nháy mắt, nụ cười cô nhanh chóng đông cứng, sắc mặt trở nên xấu hổ mà không yên.

Mục Dục Vũ nhún mày, biểu tình nao núng trên mặt cô đột nhiên lại gọi lên con tức, hần hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ lưng ghé dựa, giục người bảo vệ đem xe lăn đẩy đến.

Tôn Phúc Quân lúc này cũng nhìn đến hần, bất an cười mỉa nói: “À, tiên sinh, ngài, ngài đi dạo sao.”

Mục Dục Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, thành công làm cho hần nuốt hết những lời vô nghĩa vào bụng. Sau đó, hần đem tầm mắt tập trung ở trên mặt Nghe Xuân Yến, giống như con dao giải phẫu, quả muốn xé cái đầu người phụ nữ này ra, xem thử bên trong cô ta có chứa những ý định ngu xuẩn nào.

Nhưng cô không giống Diệp Chi Lan, Nghe Xuân Yến không run rẩy trước ánh mắt đàn áp của hần, mà là hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời cùng hần đối diện.

Cô là một người phụ nữ hiểu chuyện, cô chẳng còn là mười sáu tuổi nữa.

Mục Dục Vũ khụ khụ một tiếng, lãnh đạm nói: “Lại gặp.”

“À, không có gì, tôi nghe nói anh nằm viện, không có việc gì chứ?”

“Hoàn hảo.” Mục Dục Vũ nhìn chăm chăm của mặt cô nói, “Có tâm.”

Nghe Xuân Yến sắc mặt trắng một phần, cô ngẩng đầu nhìn quanh trái phải, quyết đoán nói: “Tôi, tôi chỉ đến đưa cơm cho Đại Quân, à, chúc anh sớm ngày bình phục, lại, tạm biệt.”

Cô bắt tay đưa túi lưới cho Tôn Phúc Quân, Tôn Phúc Quân ngốc ngốc tiếp nhận.

“Đợi chút.” Mục Dục Vũ ngữ điệu thông thả hỏi, “Chúng ta nhiều như vậy năm không gặp, kể ra thì cũng là bạn cũ, cô cũng nên ngồi xuống nói chuyện chút đúng không?”

Nghe Xuân Yến mạnh mẽ cười nói: “Không được, anh là người bận rộn, chậm trễ việc của ngài là không tốt.”

“Tôi bây giờ đang rảnh.”

Nghe Xuân Yến vô thức cọ xát quần mình, lắc đầu nói: “Tôi, tôi còn có việc, quầy còn phải dọn, em trai tôi còn chờ...”

“Xem ra cô cũng bề bộn nhiều việc.”

“Cũng làm nuôi sống bản thân chứ” Nghe Xuân Yến giật giật khoe miệng lo lắng, nói, “Không vội không được.”

“Vậy làm thế nào còn có thời gian đưa cơm cho Đại Quân?” Mục Dục Vũ đề cao giọng, mang theo nụ cười châm chọc hỏi, “Hôm nay làm cái gì?”

“Không, không có gì.”

“Không ngại để tôi xem chứ.” Mục Dục Vũ quay đầu ý bảo bảo tiêu đi qua, đem cặp lồng cơm Tôn Phúc Quân trên tay lấy lại đây, mở ra một mùi thơm nồng của thức ăn.

Trên mặt Mục Dục Vũ châm chọc càng sâu, hần làm cho bảo tiêu khép lại cặp lồng cơm, trả lại Tôn Phúc Quân, sau đó nhìn Nghe Xuân Yến, lắc đầu cười nói: “Đại Quân là người đứng đầu tổ vệ sĩ, làm sao có cần bỏ đến vậy? Lại nói tiếp thật khéo, ngày hôm qua bác sĩ của tôi vừa mới đề nghị đầu bếp nhà tôi làm cho tôi những thứ giống vậy.”

Nghe Xuân Yến sắc mặt tái nhợt, cô ngẩng đầu ánh mắt sâu thẳm trừng mắt Mục Dục Vũ, qua một hồi lâu, ngay khi Mục Dục Vũ nghĩ đến cô sẽ khóc lóc om sòm hoặc là chửi ầm lên, cô lại cười tự giễu, hiểu rõ gât gât đầu, quay đầu đối Tôn Phúc Quân nói: “Đại Quân, xin lỗi, cơm ngày hôm nay không thể cho anh ăn.”

Tôn Phúc Quân còn chưa kịp phản ứng lại, cặp lồng com trên tay đã bị Nghê Xuân Yến đoạt trở về, hần nha nha nói; “Đừng, đừng vậy Xuân Yến, tôi thích ăn cái này...”

“Ông chủ anh nói đúng, thân cường thể tráng như anh không nên bỏ, là tôi sai lầm rồi.” Nghê Xuân Yến hướng hần thăm đậm cười, sau đó nhìn Mục Dục Vũ gật gật đầu nói: “Cám ơn anh, anh không đề cập đến tôi còn thật không biết, đừng quay đầu làm gì. Đi rồi, không nói hẹn gặp lại, nguyên tôi là người dân bé nhỏ, cơ hội gặp mặt những nhân vật lớn như anh cũng không nhiều.”

Cô nói rõ ràng lưu loát xong xoay người bước đi, Mục Dục Vũ nhìn chăm chăm bóng dáng của cô, tức giận siết tay, cơ hồ nghĩ sẽ tức giận rống lên, nhưng bình tĩnh chịu đựng, lúc này Tôn Phúc Quân thở dài, ở một bên nói: “Tiên sinh, này, kỳ thật đều là cái sai của tôi, Xuân Yến làm những thứ này, thật sự chỉ là chút lòng tốt, chúng tôi chính là hy vọng ngài sớm ngày bình phục, hôm kia tôi nói cho cô ấy ngài thích ăn những món cô ấy làm, cô ấy còn rất vui vẻ, cảm thấy có mặt mũi, cô ấy không biết ngài kiêng kị điều này, tôi cũng không lo lắng nghĩ ngợi nhiều, ngài muốn trách, thì trách tôi đi.”

Chương 15

Đầu bếp ở trong các nhà hàng nổi tiếng khi thực hiện nấu nướng những món ăn kia, bất kể xét về màu sắc hay hương vị thì Nghê Xuân Yến cũng theo không kịp, ngay cả phối hợp trang trí bày biện đồ ăn cũng tinh tế vô cùng, những món ăn vậy trước mắt Mục Dục Vũ đủ làm cho mấy cô y tá và nhóm bảo vệ chắc chắn tán thưởng, giống như đây không phải là đồ ăn, mà là một tác phẩm nghệ thuật để người ta thưởng thức.

Thực phẩm được chế biến tinh tế, thể hiện rõ sự giàu có và cao cấp, cũng từng khiến Mục Dục Vũ ham thích. Hần có học vấn cao, biết phán đoán giai cấp một người tương ứng thường thể hiện ở những chi tiết nào. Mục Dục Vũ không cho phép bản thân có tỳ vết nào, hần mãi mãi nhớ rõ một việc: nhiều năm trước, hần và Diệp Chi Lan khi vừa quen biết nhau, hai người cùng nhau đến dự bữa tiệc tốt, hần lỡ nói sai năm sản xuất của rượu vang, người phụ nữ kia lộ ra vẻ mặt đắc ý và khinh bỉ.

Thời điểm cô ta nhiều vênh váo tự đắc, nhìn trong đôi mắt kia mãi mãi là hình ảnh hần bị khinh bỉ. Khinh miệt là vì cô phải hạ mình gả cho Mục Dục Vũ như vậy một người vốn dĩ xuất thân chẳng hề cao quý, chuyện này làm cho cô ta cảm thấy mình bị sỉ nhục; oán giận cảm giác bản thân cô ta dĩ nhiên hy sinh nhiều như vậy, nhưng đối phương cư nhiên không cảm động đến rơi nước mắt, quý rap xuống dưới chân kính sợ, điều này khiến cô ta phẫn uất.

Càng phẫn uất, lại càng muốn biểu hiện ra khinh miệt; càng khinh miệt, lại càng làm Mục Dục Vũ không bận tâm, vì thế cô ta càng phẫn uất.

Đúng vậy, người phụ nữ thế này, danh là vợ Diệp Chi Lan, là câu chuyện buồn cười nhất trong cuộc đời của hần.

Bọn họ trong lúc đó đã mang theo sự thù hận: Diệp Chi Lan mưu toan chinh phục hần chứng minh sự quyền rũ của bản thân; hần mưu toan tìm cho mình một cái tiêu bản gọi là vợ để trong nhà. Trận chiến tranh này, song phương mục đích không đồng nhất, lập trường khác hần, lại hành động nhất trí đến kì lạ, đều muốn đánh bại đối thủ.

“Lựa chọn không giống nhau, chính là lựa chọn cuộc sống khác nhau.” Mục Giác nói như thế, bà nói rồi những người trẻ tuổi khi kết hôn sẽ nhìn thấu bản chất của hôn nhân. Không ai có thể tránh đi ảnh hưởng mà người đồng hành trong hôn nhân gây ra cho mình, thậm chí mạnh mẽ như Mục Dục Vũ, cũng trong vô thức đánh bại Diệp Chi Lan, đem sự khinh miệt của cô ta đập xuống đến chân, làm cho những hồi tưởng trong hần thì ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ví như hần đã thật sự nghiên cứu về năm sản xuất của rượu vang, ví như hần chỉ cần nghe một mở đầu, có thể phán đoán chính xác ra tác giả bản hoà tấu đàn violon nổi tiếng, năm sáng tác, tinh thần ý nghĩa đoạn nhạc.

Nhưng như vậy thì tính sao?

Cho đến ngày nay, Mục Dục Vũ chẳng sợ ở nơi đông đúc như bữa tiệc đặt chân lên bàn ăn, hay đem bụi xi gà dụi vào trong bát canh cũng chẳng có ai dám hó hé ra lời, đều đó thể hiện rõ sự kiêu ngạo khi đứng đến vị trí này. Nếu ở đây có những cô gái chưa chồng, nhìn thấy những hành động của hần còn cảm thấy quyền rũ khiêu khích nữa không biết chừng. Trôi qua nhiều năm như vậy, hần cuối cùng hiểu được, cái gọi là hành vi quý tộc, chẳng qua là để cho những con người nhỏ bé tuân thủ, nhưng lại dễ dàng bị sức mạnh của những người trên đánh vỡ.

Nhưng như vậy thì tính sao?

Mặc dù hần chỉ cần nói câu thì sẽ có hàng chục đầu bếp hàng đầu vì hần mà nấu ăn, nhưng như vậy thì tính sao?

Những món ăn này, giống như cuộc sống xa hoa mà hần được hưởng, nhưng lại thiếu đi điều gì đó quan trọng, một cái gì đó không có tên, nhưng lại tồn tại như lẽ thường, nó tiêu tán, vì vậy hần cứ trở thành một chủ nhân vô vị.

Mục Dục Vũ bỗng nhiên liền nhớ đến Nghê Xuân Yến vì chính mình làm những việc đó, cặp lồng com xấu xí, mở ra cũng có thể để hần chọn ba lấy bốn, nhưng vì sao chỉ duy nhất các món ăn này, vừa đúng, có thể bổ khuyết đói khát, có thể ăn no bụng, có thể làm cho dạ dày hần khi ăn trở nên ấm áp vui vẻ.

Bất kể cô ta xuất phát từ loại mục đích nào để làm việc này, mục đích kia chẳng qua đối với hần chỉ là râu ria, chẳng lẽ bản thân hần còn không có thể xử lý ham muốn một người sao?

Mục Dục Vũ lúc này có chút giật mình, hần tưởng, thì ra hần cũng chẳng còn là mười sáu tuổi, cũng không cần lo lắng sự ham muốn của một người phụ nữ có thể mang đến cho hần phiền toái.

Hần rung chuông gọi tìm Tôn Phúc Quân đến, nhận được câu trả lời là, Tôn đội trưởng đã đi nghỉ.

Mục Dục Vũ thế này mới nhớ tới hẳn cho Tôn Phúc Quân một kì nghỉ dài hạn, Tôn Phúc Quân dường như nói qua cho hẳn sẽ tận dụng trong khoảng thời gian này đi giúp Nghê Xuân Yến bọn họ tìm phòng ở. Đúng rồi, phá bỏ và rời đi là điều bắt buộc phải làm, nhà Nghê Xuân Yến vốn dĩ ở ngay trong khu quy hoạch theo kế hoạch di dời của chính phủ.

Mục Dục Vũ không thể ngăn người bao lâu, bởi vì chỉ chốc lát, bên ngoài phòng bệnh có vài người quản lí ở công ty đến chờ thăm bệnh. Bọn họ đều tự mang theo cấp dưới lại đây cùng hẳn trao đổi tương quan chi tiết thu mua Diệp thị. Sau khi mọi người hàn huyên, bên trong phòng bệnh như một cái hội trường, Mục Dục Vũ nghe bọn họ báo cáo cùng biện luận xong, làm gần yếu sai sử sau, hẳn theo lệ đã đến giờ kiểm tra. Bác sĩ phụ trách là giáo sư Cung mang theo một nhóm bác sĩ y tá lại đây, mọi người thấy thế cáo từ rời khỏi, Mục Dục Vũ ngừng đầu nói chuyện với một quản lí tâm phúc: “Lão Diêu, anh ở lại chờ một chút.”

Lão Diêu tên đầy đủ Diêu Căn Giang, cùng Mục Dục Vũ quan hệ cá nhân thân thiết, hai người trải qua quá trình gian khổ khó khăn từ lúc công ty mới được xây dựng, hẳn trầm mặc ít lời, thay Mục Dục Vũ xử lý rất nhiều công việc, thoát nhìn chung quy là người thành thật, là bạn bè mà Mục Dục Vũ có thể tin cậy.

Giáo sư Cung bận rộn hoàn thành công việc, rất nhanh liền mang nhóm bác sĩ y tá đi, Mục Dục Vũ vẫn cau mày không lên tiếng, chờ bọn hắn đi rồi mới thở dài một hơi, liếc mắt, thân nhiên hỏi: “Tôi nghe nói bên ngoài đồn tôi sắp chết?”

Diêu Căn Giang gật đầu, dùng biểu hiện phù hợp với giọng nói: “Là người Diệp thị tung tin.”

“Người của chúng ta xử lý như thế nào?”

“Vài tên phó tổng tài đều đứng ra phát biểu giải thích, nguyên tắc và chính sách công ty sẽ không bởi vì tổng tài chết bệnh mà sửa đổi. Công ty vẫn đang hoạt động tốt, vẫn tiếp tục phát triển như ban đầu.”

Mục Dục Vũ thân nhiên nở nụ cười, hỏi: “Bọn họ sẽ không nghĩ như vậy thật chứ?”

“Luôn luôn có người cảm thấy sẽ như vậy.” Diêu Căn Giang nói, “Vị như phó tổng Lý, hẳn gần đây làm những chuyện riêng gây không ít bất lợi.”

Mục Dục Vũ híp lại mắt, lập tức không không tiếc nuối nói: “Lý Triệu Minh là bạn học của tôi ở Princeton, lúc trước chúng tôi cùng nhau gây dựng sự nghiệp, hẳn đem nhà cửa của cha mẹ đều bán hết, rút hết vào đầu tư cho tôi, tôi làm việc cực nhọc chân đến nỗi không chạm đất, hẳn cũng sẽ gọi vợ hẳn hầm canh mang đến công ty cho tôi, nhớ đến, việc này dường như mới và xảy ra ngày hôm qua.”

Diêu Căn Giang không biểu tình nói: “Quyền lực càng lớn thì càng có nhiều điểm yếu, không có gì đáng ngạc nhiên.”

Mục Dục Vũ thở dài, khàn khàn: “Chuyện này anh đi làm đi, cũng xử lí luôn hai phó tổng kia, sắp xếp lại vài bộ phận, luôn tiện pha loãng cổ phiếu của công ty hẳn, nhưng cũng đừng khiến hẳn quá khó xử.”

“Vâng.”

“Diệp thị bên kia, lão đại thì không đủ lo, tôi đoán bây giờ anh ta còn cho chạy, là lão nhị phải không?”

“Ngài đoán không sai.”

“Nhị thiếu gia họ Diệp, về cơ bản là một kẻ yếu đuối ti tiện. Người yếu đuối như thế rất giấu kĩ, mưu mô gian xảo dùng bản chất yếu đuối đó để tự vệ, chuyện đáng báo lẫn trước hẳn chơi đùa với cô gái vị thành niên không nổi quá nhiều sóng gió, tôi đoán, là Diệp lão gia chắc hẳn đã áp chế bớt phải không?”

“Ưu thế của hẳn, hẳn là có một người ba tốt.”

“Người ba tốt” Mục Dục Vũ châm chọc cười, “Thật đúng là làm người đồ kỵ, anh nói xem, đối phó loại đứa trẻ bị ba nó dạy hư này, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm cho ba hẳn thất vọng, thất vọng đến nỗi không thèm liếc mắt nhìn hẳn.” Diêu Căn Giang nói, “Tôi yêu ba tôi, tôi nghĩ bất kì ai trên đời này một khi yêu yếu ba mình, cũng không muốn bản thân khiến ba mình thất vọng.”

Mục Dục Vũ kì lạ đánh giá hẳn liếc mắt một cái, sau gật đầu nói: “Phu nhân nhị thiếu gia họ Diệp thật là một người đáng thương, bị cái loại chồng hung hẳn hành hạ đánh đập thường xuyên cũng không dám hé lời ra ngoài một câu, chúng ta luôn tiện lần này làm luôn chuyện tốt, giúp cô ấy.”

“Sớm nên như thế.” Diêu Căn Giang gật đầu.

“Chờ làm xong chuyện này, tôi có thể ly hôn, tôi muốn làm cho Diệp Chi Lan một chút tiện nghi đều chiếm không được,” Mục Dục Vũ nhắm mắt lại thì thảo nói, “Lão Diêu, tôi nhìn lâu như vậy, ngay cả tôi cũng không thể tin được.”

Diêu Căn Giang im lặng không lên tiếng.

Mục Dục Vũ mở mắt ra, hỏi hẳn: “Gia đình của anh vẫn tốt phải không?”

Diêu Căn Giang ánh mắt trở nên dịu dàng, gật đầu nói: “Tốt lắm, cảm ơn ngài.”

“Có tính muốn đứa nhỏ không?”

“Thân thể của cô ấy hiện nay đang suy nhược, ” Diêu Căn Giang lắc đầu nói, “Nếu so sánh với việc có đứa nhỏ, thì cô ấy vẫn quan trọng hơn.”

Mục Dục Vũ thích thú nhìn hấn, nói: “Cũng là lần đầu tiên anh ở trước mặt tôi tỏ vẻ thái độ như vậy đấy, như thế nào, chẳng lẽ nhớ tới tiếc nuối? Dù sao người Trung Quốc luôn đề ý, vô hậu vi đại (Không có con nối dõi là tội bất hiếu lớn nhất).”

“Với tôi mà nói, cô ấy luôn luôn xếp đầu tiên trong những việc tôi cần xem xét.” Diêu Căn Giang nói, “Đương nhiên không có đứa nhỏ sẽ có tiếc nuối, nhưng cuộc sống mấy ai không có tiếc nuối? Tiếc nuối, vậy thì cứ tiếc nuối thôi.”

Mục Dục Vũ nhìn không được nở nụ cười, hỏi: “Tiền đủ không? Nếu không phải khám bệnh cần đến tiền, thì anh làm sao vài năm nay cứ phải ép buộc bản thân kiếm tiền như điên vậy?”

“Không có, cô ấy sẽ tốt thôi ” Diêu Căn Giang nói, “Chúng tôi sẽ hạnh phúc.”

“Tôi nghĩ có phải anh đang ám chỉ tôi nên thưởng thêm lương hay không?”

“Cảm ơn ngài vì chuyện trước đây.” Diêu Căn Giang ánh mắt mang theo ý cười.

Mục Dục Vũ lắc đầu cười cười, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, do dự một chút hỏi: “Nhà anh, bình thường ai nấu cơm?”

“Vốn tôi muốn để người giúp việc làm, nhưng bà xã tôi lại muốn tự mình nấu.”

“VỢ anh tay nghề tốt lắm sao?”

“Tốt cái gì ” Diêu Căn Giang ý cười rõ ràng nói, “Cô ấy vụng về lại không kiên nhẫn, làm được vài món chỉ miễn cưỡng nuốt được thôi, chẳng qua tôi cũng quen rồi, cô ấy có thể làm cơm, cũng là biểu hiện tốt của cơ thể.”

“Vì sao, ” Mục Dục Vũ hỏi, ” Anh ngược lại có thói quen ăn đồ khó ăn sao?”

“Bởi vì đó là cô ấy làm riêng cho tôi, ” Diêu Căn Giang có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là thật sự trả lời, “Chỉ vì tôi, nếu ăn ở nơi khác thì chẳng nhận được phần tâm ý này.”

Mục Dục Vũ im lặng, qua thật lâu, vẫy tay nói: “Anh đi về trước đi, tôi mệt rồi.”

Diêu Căn Giang cùng hấn cáo từ rồi đi, bên ngoài trợ lý Lâm vội vã chạy vào, đối hấn hạ giọng nói: “Tiên sinh, phu nhân chạy tới phòng bệnh phu nhân!”

Mục Dục Vũ hơi kinh hãi, cả giận nói: “Như thế nào không ngăn cản ? !”

“Ai cũng không nghĩ tới phu nhân sẽ như vậy, chị Dư nói hôm nay có yên tĩnh được một lúc, nhìn tinh thần cũng không tệ lắm, thậm chí xuống lầu còn chơi vài bài piano, đột nhiên nói muốn mua quần áo trên đường, ngài cũng không cản dặn không cho phu nhân rời nhà, lái xe liền mang phu nhân đến trung tâm mua sắm. Nào biết phu nhân xuống xe xong vùng bỏ chạy, đánh xe taxi đến bệnh viện này, khi chúng tôi phát hiện, đã làm loạn đến trước cửa phòng phu nhân...”

Mục Dục Vũ sắc mặt xanh mét, thấp giọng mắng một câu, nói: “Đưa tôi qua đó.”

Lâm trợ lý không dám cãi lời, việc tiếp đón hai gã bảo vệ tiến vào đem hấn làm tiến xe lên, phụ giúp hấn đẩy khỏi phòng bệnh.

Y tá còn muốn ngăn cản, bị Mục Dục Vũ ý bảo Lâm trợ lý tiến lên đuổi rồi.

Mọi người ra thang máy, ở dưới lầu mọi người giúp hấn đứng lên, cũng coi như làm việc nhanh chóng, khi đến trước đường lớn, xe đã sẵn sàng tại đó. Bọn họ đưa Mục Dục Vũ vào bên trong xe, Mục Dục Vũ ngồi xuống, liền phân phó nhanh lái xe, chạy tới bệnh viện ung thư Mục Giác đang nằm kia.

Lúc chiếc xe lăn bánh, cả xe cùng lúc im lặng, trợ lý Lâm lắp bắp nói: “Tiên sinh, ngài đừng lo lắng, phu nhân thông minh như vậy, bà sẽ không tức giận chỉ vì hai ba câu của phu nhân...”

“Tôi không phải sợ mẹ tức giận, tôi là sợ bà lo lắng cho tôi, ngay cả chính mình nằm viện tôi cũng không dám để cho bà biết, ” Mục Dục Vũ âm trầm nói, “Bà đã đến giai đoạn ba rồi, còn không để cho bà sống yên ổn, Diệp Chi Lan, người mẹ nó đủ vô liêm sỉ!”

Trợ lý Lâm không dám lại tiếp tục nói nữa.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đối Lâm trợ lý chậm rãi nói: “Anh gọi điện thoại lại kêu vài người đi qua, khi quan trọng đánh Diệp Chi Lan hôn mê rồi khiêng khỏi phòng cũng được.”

“Ngài yên tâm, tôi đã gọi vài người đến trước.”

“Còn có một việc, ” Mục Dục Vũ mở mắt ra, ngón áp út đặt trên đầu gối, thần nhiên nói, “Anh giúp tôi, ở khu phố cổ bên kia tìm một quán ăn nhỏ sát lề đường, tốt nhất đằng sau nên gần với nơi ở, đơn sơ một chút cũng không sao, sau khi tìm được đem tin tức tiết lộ cho Tôn Phúc Quân, nói cho hắn, chỗ này có thể cho thuê bằng một nửa giá thị trường, không, bằng hai phần ba.”

Trợ lý Lâm kỳ quái nhìn hắn một cái, gật đầu nói: “Tôi đã biết.”

“Phải nhanh.”

“Ngài yên tâm, tôi gọi điện thoại nói người bên công ty đi điều tra, ngày mai có thể cho ngài câu trả lời thuyết phục.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 17

Mục Dục Vũ thẳng sống lưng, biểu tình trên mặt trở nên nghiêm khắc.

Hắn có loại hành vi theo bản năng này, nội tâm hắn luôn ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, hắn đều phản ứng ngược lại, càng phát ra biểu hiện mười phần khí thế, giống như dĩ nhiên hắn đã định liệu trước, nắm chắc thắng lợi thế. Loại này tâm lý ưu thế giúp hắn khi mặc cả với đối thủ không dễ gì chịu thiệt, ở trước mặt hội đồng quản trị đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi.

Nhưng mà bây giờ, Nghê Xuân Yển chỉ là nhìn hắn, chậm rãi nhắm mắt, dường như thờ dài, sau đó lại mở mắt, cúi đầu sờ sờ bả vai Tiểu Bạch kia nói, nói một câu gì đó, hai người đang lặng lẽ xoay người muốn rời khỏi.

Cả một câu chào gặp mặt cũng không thêm nói.

Làm sao có thể như vậy?

Trong nháy mắt, cảm xúc mãnh liệt khó kiểm soát dần dần lan ra toàn thân và bùng cháy, Mục Dục Vũ qua một hai giây mới ý thức được bản thân đang tức giận, hắn nhìn chằm chằm bóng dáng gầy yếu của người phụ nữ kia mà tức giận, loại này tức giận không cần phải có, cũng chẳng có ý nghĩa, nhưng nó mãnh mẽ như thế, tựa như một người quá nghiêm khắc hoàn hảo không thể chịu đựng được dù chỉ là một lỗ hồng nhỏ. Mục Dục Vũ chưa kịp hiểu rõ nguyên nhân đã mở miệng gọi họ, giọng điệu không bình thường, mang theo bức thiết và nóng, hắn gọi: “Nghê Xuân Yển, cô đứng lại.”

Nghê Xuân Yển ngừng lại, cô ngạc nhiên xoay người, em trai cũng ngạc nhiên y hệt vậy. Hai người trừng đôi mắt đen cùng nhìn hắn, giống như loài động vật nào đó đang sợ hãi.

Mà chuyện này có gì để sợ hãi? Mục Dục Vũ nhú mày, đồng thời tức giận bản thân tại sao lại gọi để rước về hai người phiền phức này, hắn không chút nghĩ ngợi, giọng thẳng thừng hỏi: “Hai người làm gì ở đây?”

Nghê Xuân Yển lộ ra vẻ mặt quả thế, cô mệt mỏi và cảm thấy không còn kiên nhẫn nữa, dường như đã biết hắn kế tiếp sẽ nói ra cái gì. Chỉ có Tiểu Bạch ngốc đơn thuần còn thật sự trả lời hắn: “Em và chị cùng đến thăm dì Mục, chị còn mang canh ngon ngon cho dì Mục nha.”

Mục Dục Vũ nghe vậy mới chú ý tới trên tay cô còn mang theo một cái hộp nhựa màu đỏ giữ ấm, phỏng chừng bên trong chính là là canh. Hắn trong lòng nổi lên một loại cảm xúc phức tạp, nhớ tới mình vài ngày rồi cũng chưa được ăn uống đàng hoàng, tay nghề đầu bếp chế biến từ màu sắc đến hương vị quá cầu toàn, cũng không nghĩ đến việc có phù hợp với dạ dày hắn hay không. Vấn đề là, người phụ nữ này cũng chẳng hề kiên trì tiếp tục đưa cơm cho hắn, còn tưởng rằng cô ta cũng có cốt khí, thì ra là di dời mục tiêu, đem chủ ý chuyển đến mẹ nuôi của mình.

Hắn bỗng dưng sinh ra một loại oán giận, cười lạnh một tiếng nói: “Sao? Chị nhóc thật đúng là khéo tay, đưa hết bên kia lại đến bên này, hay là nhà hai người đôi sang bán cơm cho bệnh nhân?”

Tiểu Bạch ngốc thật hoang mang đối hắn nói: “Anh trai, chúng tôi không bán cái này, đây là đưa cho dì uống, Tiểu Siêu có ném thử nha, uống tốt lắm uống tốt lắm.”

“Thật đúng là có tâm, Nghê Xuân Yển, chúng ta trên lý thuyết không có giao tình sâu như vậy, đã khiến cô tiêu tốn tiền, tôi thật bất khoản.” Mục Dục Vũ có ý tạm dừng hai giây, cười cười nói, “Dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ gửi cô thù lao, coi như tôi mướn cô, vậy trước mắt cô cứ mang một hai tuần cơm trưa cho mẹ tôi đi, nếu thích hợp, chúng ta sẽ kí một hợp đồng rõ ràng, cô thấy được không?”

Nghê Xuân Yển đột nhiên quay đầu, đôi mắt đen nhìn đăm đăm theo dõi hắn, trong ánh mắt toát ra lửa giận.

Mục Dục Vũ mỉm cười nghênh đón ánh mắt của cô, hần bỗng nhiên phát hiện, trên trên gương mặt có phần thanh tú của cô thì đôi mắt có lẽ là phần đặc biệt nhất, chỉ tiếc có chút lo lắng quá độ, mí mắt sụp xuống, ra vẻ mệt mỏi.

Hắn đã để cho sự giải thích thay thế cho những câu trêu chọc, Mục Dục Vũ thu lại nụ cười, còn thật sự nói: “Cô cũng đừng nên quá lo lắng, yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi cô, chỉ là làm thêm hai phần cơm, cô cũng không phải quá vất vả...”

“Thúi lắm!” Nghe Xuân Yển không thể nhịn được nữa đánh gãy lời hắn, cả người run nhè nhẹ, bật thốt lên mắng, “Mục Dục Vũ, anh thật đúng là con mẹ nó mười mấy năm không thay đổi, anh khiến tôi...”

Cô đột nhiên nói lên, bộ ngực phập phồng, kim nén áp chế lửa giận, sau một lát, tay cô vén tóc mai, hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi ngài Mục, con người của tôi là vậy, không biết chừng mực, không còn cách nào khác, tôi ti tiện, trời sinh đã không lên được mặt bàn, nhưng nhờ lòng tốt của ngài, chúng tôi thực sự choáng ngợp, ngài đừng cho là tôi làm bộ làm tịch với ngài, tôi còn muốn nói một câu, chúng tôi rất bận, không có thời gian rồi hầu hạ nhị vị. Thật ngại quá.”

Cô nghĩ nghĩ, vẫn là đem canh đưa qua, nói: “Này, mặc kệ ngài nghĩ như thế nào, tôi đến đây chỉ là muốn cảm ơn cô giáo Mục mà thôi, di ấy rất thương Tiểu Siêu nhà tôi, di là người tốt, tôi mong di ấy sớm ngày bình phục. Một chút tâm ý mà thôi, chúng tôi vừa nghèo vừa nát, cũng chỉ có thể làm được như vậy, không còn cách nào khác.”

Nghe Xuân Yển đợi một lúc, cũng không thấy Mục Dục Vũ đưa tay tới đón, cô thở dài một hơi, đem hộp giữ ấm thu về, thấp giọng nói câu: “Quấy rầy.”

Nói xong câu đó, cô nhanh chóng lôi kéo Tiểu Bạch ngọc xoay người bước đi, đi vừa nhanh vừa vội, cho dù kéo em trai thất tha thất thểu cũng sẽ không ngừng. Mục Dục Vũ thậm chí còn chú ý tới, cô dường như vừa đi, vừa nâng lên ống tay áo mạnh mẽ lau mặt, qua một hồi lâu, Mục Dục Vũ mới ý thức được, cô không phải ở lau mặt, cô đại khái là vừa đi, vừa lau nước mắt.

Ban đêm mười sáu tuổi kia, có phải cô vừa đi vừa lau nước mắt như vậy, mặc kệ nước mắt giàn giụa trên mặt, nhưng cô cũng không khóc thành tiếng. Cô và Diệp Chi Lan là hoàn toàn khác nhau: Diệp Chi Lan nếu khổ sở, cô ta sẽ hận không thể đem một phần đau khổ và sự kích động bày hết ra ngoài, cô ta theo bản năng sẽ bắt tất cả mọi người đều phải coi trọng sự đau khổ của cô ta, an ủi bi thương cho cô ta, bảo đảm cô ta là người phụ nữ đáng thương nhất trên thế giới này; nhưng Nghe Xuân Yển không phải vậy, Nghe Xuân Yển nếu khổ sở, cô sẽ im lặng rơi nước mắt, sau đó tự mình lau, bởi vì không có người thay cô lau.

Nước mắt cô không thể làm rung động người nào, cho nên rõ ràng cô không muốn cho bất kì người nào nhìn thấy.

Mục Dục Vũ đứng tại chỗ ngây người nửa ngày mới nhớ tới đến muốn đi lấy cái hộp giữ ấm kia, hắn xoay người lại cảm thấy một trọng lượng cơ thể vượt qua sức tưởng tượng, hắn lại một lần nữa xác định cơ thể khác thường. Xử trí Diệp Chi Lan làm cho người ngoài nhìn thấy tại sao lại chột dạ tức giận? Nghe Xuân Yển vội tới đưa canh cho mẹ nuôi sao hắn lại cảm thấy mình bị xúc phạm?

Hắn luôn luôn bình tĩnh, làm thế nào lại dễ dàng bị một người phụ nữ tác động đến tâm trạng?

Vẫn là người phụ nữ Nghe Xuân Yển như vậy.

Hắn yên lặng đem hộp giữ ấm lấy đi vào, nói cho mẹ nuôi là Tiểu Bạch ngọc đưa cho bà uống, Mục Giác nha một tiếng nở nụ cười, nói: “Làm khó Tiểu Siêu rồi, nó còn nhớ thương mẹ, ngày đó nó nói chị nó sẽ nấu canh ngon cho ta uống, thật đúng là nấu mà.”

“Mẹ có muốn để bác sĩ kiểm tra xem canh có thể uống hay không uống...”

Mục Giác kỳ quái nhìn hắn một cái, nói: “Tiểu Vũ, tâm tư đề phòng của con quá lớn, canh này người ta có lòng đưa, tự nhiên sẽ tìm hiểu là mẹ có thể uống được hay không, mẹ là một bà lão rồi, có gì để một đứa nhỏ ngọc mưu sát?”

“Xem mẹ nói kia, con không phải...” Mục Dục Vũ nhún mày, không nói cho hết lời.

“Được rồi được rồi, mẹ biết hôm nay con tâm tình không tốt, đến đây, chúng ta cùng nhau uống.” Mục Giác mỉm cười, kéo tay hắn qua, “Chị Tiểu Siêu mẹ đã gặp, là cô gái nhiệt tình lại tốt bụng, tay nghề nó tốt lắm, con cũng nếm thử.”

Mục Dục Vũ có chút không cam lòng, nói: “Đừng nói như là mẹ và cô ta rất quen thuộc.”

“Có một vài người khiến ta cảm thấy rất gần gũi, gặp đôi ba lần là đủ hiểu rõ đối phương.” Mục Giác cười nói, “Mở ra, chúng ta uống đi.”

Mục Dục Vũ chần chờ một hồi, vẫn là mở hộp giữ ấm kia, một mùi hương bay ra, hắn ngửi được một chút, đại khái là thảo dược và cá được hầm chung.

Hắn ra hiệu người chăm sóc đến lấy chén, múc hai chén canh, một chén để cho Mục Giác. Mục Giác cúi đầu uống một ngụm, tươi cười nói: “Ồ, không sai, rất ngon ngọt, con nhanh thử xem.”

Mục Dục Vũ bụng lên, do dự trong vài giây, vẫn là cúi đầu yên lặng ăn canh. Hắn vừa uống canh vừa nhắm nháp, hắn kì lạ lại nhớ tới bóng hình Nghe Xuân Yển vừa rời đi, cô trước khi rời đi còn nói với chính hắn mấy câu, cô mắng bản thân cô ti tiện, trời sinh không lên được mặt, trong ánh mắt thấp thoáng có nước mắt. Kia khuôn mặt dần dần hòa lẫn với cô gái mười sáu tuổi năm nào hắn trêu đùa, trái tim Mục Dục Vũ đập nhanh, có lẽ đối phương thật sự chỉ là đơn thuần bày tỏ lòng biết ơn?

Có lẽ cô, thật sự chỉ là thấy hấn ăn không được ngon miệng, cho nên chủ động nấu cơm cho hấn?

Ngài Mục sát phạt quyết đoán ở giây phút này trước nay chưa từng cảm thấy mờ mịt. Hấn bỗng nhiên nhớ tới giấc mơ quý quái kia, từ khi nằm viện tới nay, hấn chưa từng mơ lại giấc mơ đó, nhưng hấn vẫn nhớ rõ, trong giấc mơ kia cũng có một Nghê Xuân Yên, thân hình cô đầy đặn, quyến rũ động lòng người. Nghê Xuân Yên kia nói chuyện thực dong dài, nói chuyện vừa nhanh vừa vội, tuy rằng nói ác miệng nhưng lại rất có tâm, cô rất hạnh phúc, cô nhưng hải tảo chìm trong biển nước, theo bốn bề sóng dậy mà đong đưa đáng người, cô rất đẹp, cô không nên lên lút lau nước mắt.

Mục Dục Vũ nắm chặt cái chén trong tay, lúc này, hấn nghe thấy mẹ nuôi khe khẽ thở dài nói: “Tiểu Vũ, nếu có thể, ly hôn đi.”

Mục Dục Vũ quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn mẹ nuôi nói những lời này, bọn họ là phần tử trí thức đời đầu sinh trưởng trong một thể hệ mới ở Trung Quốc, khi còn giương cao lá cờ đỏ, tư tưởng chính thống mà bảo thủ, gia đình và lợi ích tập thể đối với họ rất thiêng liêng.

“Đời này mẹ từng nói qua những lời này với hai người, một người là mẹ con, một người là con.”

“Không nghĩ đến, mẹ con, thì ra là được mẹ khuyên ly hôn.”

“Gã cho một người đàn ông ích kỷ tới cực điểm, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy cuộc hôn nhân đó có bao nhiêu chán nản và buồn tẻ, mẹ con luôn kính dâng sự hy sinh của bản thân, mẹ con bị gia đình máy móc này áp bức đến nỗi rơi hết mồ hôi và máu rồi ngã quỵ, đây là chuyện có thể đoán trước được.” Mục Giác khàn khàn nói, “Nhưng mà bà ấy không dám có loại ý niệm này trong đầu, ly hôn là chuyện kinh thế hải tục. Xã hội đối với phụ nữ đã ly hôn rất kỳ thị, không hề khoan dung, mẹ con, bà bị tra tấn đến đánh mất mình, con đã hiểu chưa? Không có dũng khí can đảm thoát khỏi hôn nhân, bà ấy không đủ sức để đạp nó đi.”

“Cho nên bà mặc kệ để cho hôn nhân cắn nuốt.”

Mục Giác im lặng, sau đó gật đầu nói: “Tình huống này đúng là vậy.”

“Mẹ lo lắng con cũng bị cắn nuốt như vậy?” Mục Dục Vũ nở nụ cười, “Mẹ yên tâm, con có đủ sự kiên định và mạnh mẽ...”

“Con không biết,” Mục Giác lắc đầu nói, “Mẹ không biết con có bao nhiêu sự kiên định và mạnh mẽ, mẹ chỉ biết là, con người có quyền được sinh tồn, có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc, cách đây một trăm năm, chuyện này phải đấu tranh bằng máu và nước mắt mới có thể đạt được. Nhưng bây giờ lại rất dễ dàng, giao cho pháp luật, xã hội cho phép, nhưng ngược lại chuyện đó lại bị cá nhân xem nhẹ. Tiểu Vũ, con có thật sự biết, con cho mình quyền lợi theo đuổi hạnh phúc chưa?”

“Con...” Mục Dục Vũ im lặng một chút, gật đầu nói, “Con đương nhiên biết.”

“Vậy thì tốt rồi,” Mục Giác cúi đầu đem canh uống hết, nhẹ giọng nói, “Mẹ không muốn can thiệp quyết định của con, cho dù cho con là người đề nghị ly hôn, nhưng mẹ hy vọng con sẽ tốt, rời xa người phụ nữ kia, thả nó đi, hai người các con sẽ có được tự do.”

Mục Dục Vũ khẽ cười, nói: “Mẹ yên tâm, con chỉ là đang chờ đợi thời cơ.”

“Hy vọng sẽ không lâu lắm.”

“Sẽ không lâu lắm.”

Chương 18

Như vậy, mẹ ruột của hấn, rốt cuộc có từng nghĩ muốn rời xa người đàn ông như vậy?

Nếu bà biết ngay khi cuộc hôn nhân của bà vừa kết thúc, con trai bà bị xem như là một gánh nặng vứt bỏ, bà sẽ nghĩ như thế nào? Đối với hôn nhân của bà, đã chết ngay từ ban đầu, bà có từng hối hận vì lựa chọn của bản thân hay không?

Mấy ngày kế tiếp Mục Dục Vũ thỉnh thoảng nghĩ đến vấn đề này, hấn tự hỏi, nếu như sớm ba năm năm, biết được hôn nhân bản thân rồi sẽ gặp được sự thất bại như hôm nay, hấn còn có thể nghĩ đến mối quan hệ này có vấn đề không? Còn có thể vì Diệp thị hợp tác mà cưới Diệp Chi Lan sao?

Đáp án không nhất thiết phải là đúng, Mục Dục Vũ biết, ở ngay trong tình cảnh lúc đó, đối với mọi thứ không gì mãnh liệt bằng thành công, Diệp thị được đặt ra như một phím tắt, sự cảm dỗ này quá lớn, lớn đến nỗi có thể đem mọi ham muốn của bản thân ra trao đổi, ví như vui vẻ, ví như quyền được hạnh phúc, ví như tình cảm mong đợi của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Hấn cho tới nay đã đưa ra quá nhiều sự lựa chọn, đều xuất phát từ sự tối ưu hóa lợi ích, vì tận dụng từng khả năng để thực hiện mục tiêu này, hấn đã bỏ quên nhiều thứ rơi trên đường. Thật giống như một vận động viên khi thực hiện mục tiêu leo núi, đem tất cả những thứ mình sở hữu có thể vứt đi, cả tình bạn cũng cho qua sau đầu, đợi leo lên đến đỉnh cao gió thổi mới phát hiện cô đơn chiếc bóng, không đủ giúp chống đỡ ở nơi xa lạ này.

Mục Dục Vũ cảm thấy người đầy mỏi mệt. Hấn bỗng nhiên hiểu mẹ mình, người phụ nữ dịu dàng cúi đầu theo hoa, bà đã đem những phút giây tốt đẹp nhất trong sinh mệnh mình để kính dâng cho một người đàn ông, bà không đấu tranh, nhưng mà, điều khiến bà hao hết sức mạnh, vì không có ai chống đỡ để bà tiếp tục đi về phía trước, thời điểm bà kiệt sức ngã xuống, chung quanh không có người có thể đỡ bà dậy.

Mẹ nuôi nói thật đúng, thứ gọi là gia đình này đã cắn nuốt bà, bà không kịp chờ cho con trai của mình lớn lên.

Mục Dục Vũ thở dài một hơi, hần bỗng nhiên nhớ tới, họ hàng bên ngoại, hần là còn còn mấy người thân thích, bà ngoại qua đời không đầy một năm, ông ngoại cũng lần lượt rời đi, nhưng mẹ hần là còn có một đứa em trai, lúc trước hần còn rất nhỏ, còn nhớ rõ có người thanh niên ôm hần, hần xưng đối phương là cậu.

Nhoáng lên một cái nhiều như vậy năm trôi qua, cũng không biết người cậu kia còn nhớ đến hần hay không.

Không nghĩ đến hay là cố ý quên đi mình vẫn còn người thân thích, bằng không, vì sao khi hần bị ba hần đẩy đi thì người đó vẫn không một lần xuất hiện, ngay cả khi hần chịu đựng khó khăn sống với bác, người đó cũng không xuất hiện.

Ngược lại là Mục Giác không thân chẳng quen, cực khổ tìm được hần, dùng hết mọi sức lực và khả năng lôi hần từ trong vùng bùn kia ra.

Xã hội mang sự huyết thống biến thành một lời nói dối nhăng cuội, cho nên khi nó không còn tác dụng, sẽ nhận lại sự thất vọng gấp bội.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng trong đầu hần lại tái hiện hình ảnh Nghê Xuân Yển đẩy xe ba bánh mang theo em trai ngu ngốc của cô: thân thể cô chị gầy yếu gắng sức đẩy xe, vừa trả lời những câu hỏi linh tinh của em trai; đứa em trai rõ ràng đã sớm trưởng thành cao hơn cô chị, về ngoài cũng nam tính, mặc dù là ngu ngốc, cũng so với chị có nhiều lực hơn, nhưng mà nó lại thoải mái ngồi ở trên xe ba bánh nhếch lên chân ngây ngô cười, cô chị lại cam tâm tình nguyện đẩy xe chầm chậm đi về phía trước.

Có lẽ, cô chị kia so với đứa em trai kia còn ngốc hơn.

Trợ lý Lâm giao cho hần bảng điều tra báo cáo, Nghê Xuân Yển vẫn chưa kết hôn, ngay cả bạn trai cố định đều không có, về ngoài cô cũng tốt, cho dù trong nhà nghèo, nhiều năm qua như vậy người đàn ông coi trọng cô cũng không phải không có. Nhưng cô cũng chưa đồng ý, hàng xóm của cô đều nói, cô gái này sợ gã cho người ta, chắc chắn người sẽ chú ý mất em trai cô, sẽ đối với Tiểu Bạch ngốc không tốt.

Nuôi một người ngốc, không phải là chuyện đơn giản như vậy, đối với hần nuôi một ngày thì dễ dàng, nhưng một năm lại gian nan biết mấy.

Nghê Xuân Yển lại muốn sống yên ổn cả đời, đều tính toán tỉ mỉ cuộc sống bình thường, tất nhiên không muốn tranh giành giao du với kẻ xấu.

Sở dĩ như thế là vì Nghê Xuân Yển chỉ có một mình.

“Ba mẹ cô ấy đâu?” Mục Dục Vũ hỏi, “Cô ấy cũng không phải cô nhi.”

Trợ lý Lâm nở nụ cười một chút nói: “Tiên sinh, cô gái này quả thật không phải cô nhi, nhưng mẹ cô ấy khi sinh đứa em trai được hai năm, sau khi chồng bệnh thì bỏ trốn cùng người đàn ông khác. Ba cô ấy thì bệnh tật không gượng dậy nổi, thường thường mượn rượu tiêu sầu, khi Nghê Xuân Yển vừa tròn hai mươi tuổi, bởi vì uống rượu quá độ, trúng độc còn tử vong.”

Mục Dục Vũ sùng sốt một chút, thì thảo nói: “Nói cách khác, cô ấy mới hai mươi tuổi đã độc lập chống đỡ cả gia đình?”

“Có khi còn sớm hơn, cô gái này thật ra là một người vô cùng mạnh mẽ, tuổi còn trẻ mang theo em trai mở tiệm buôn bán, những rắc rối mà cô ấy gặp chắc hẳn còn nhiều hơn những người đàn ông cùng làm việc như vậy rất nhiều.”

Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hần, phát hiện trợ lý hôm nay phá lệ lẩm miệng, lặng lẽ nở nụ cười, thân nhiên hỏi: “Hình như anh rất thông cảm cho cô ta?”

“VẬY Ừ, ” trợ lý Lâm đối mặt nói, “Chính xác mà nói thì tôi kính nể.”

“Sao?”

“Tôi cũng không gạt ngài, tôi cũng xuất thân từ gia đình mồ côi cha như vậy, ” hần cúi đầu cười cười nói, “Cha tôi qua đời khi tôi mười ba tuổi, mẹ vẫn đợi cho đến khi tôi trưởng thành mới tái giá. Tôi biết người phụ nữ khi gặp phải trường hợp như vậy có bao nhiêu gian nan.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt, nói: “Hai mươi tuổi, lúc hai mươi tuổi anh đang làm gì?”

“Tốt nghiệp đại học, cần nhắc tìm công việc tốt, cho mẹ tôi một cuộc sống an lành.”

“Tôi cũng vậy, ” Mục Dục Vũ thấp giọng nói, “Khi đó tôi đang chuẩn bị đi Mỹ.”

Trợ lý Lâm nhìn điều tra báo cáo trong tay hần, hai người đều im lặng. Sau một lát, Mục Dục Vũ nói: “Qua giai đoạn bận rộn này, anh nghỉ ngơi vài ngày, dành thời gian cho mẹ anh đi.”

Trợ lý Lâm nở nụ cười nói: “Cám ơn ngài, tiên sinh.”

Chỉ câu chuyện đối thoại này đã khiến quan hệ ông chủ và nhân viên như hần và trợ lý trở nên thân cận không ít, chờ đến khi trợ lý Lâm cáo từ, Mục Dục Vũ thậm chí tự mình tiễn hần tới cửa, khi trở về phát hiện có bảo vệ đưa đến hộp canh giữ ấm, hần nhớ tới đây là canh cá hầm nhà bếp làm. Hần uống được mấy ngụm, phát hiện hương vị làm hoàn toàn không giống với Nghê Xuân Yển làm là một chuyện, cũng không phải đầu bếp làm khó uống, mà là trong khi uống không tìm được cảm giác chờ mong.

Mục Dục Vũ biết chính mình ngày hôm qua hần là đắc tội với Nghê Xuân Yển, không biết đến bao giờ mới được lại thứ canh đó. Hần không cho là đúng nhủ mảy, nghĩ rằng tôi có thành ý đã cho cô cơ hội, là cô cự tuyệt tôi.

Chẳng lẽ không có Trương đồ tể, thì chi toàn lộn sống sao?

Mục Dục Vũ uống hết canh, buông bát, chờ người bên ngoài tiến vào dọn dẹp, hẩn uống thuốc rồi, dưới sự trợ giúp của y tá mà lên giường nghỉ ngơi.

Thời điểm hẩn nhắm mắt thì nghĩ, qua hai ngày nữa, hai ngày ở bệnh viện, là có thể về nhà .

“Ba ba...”

Tiếng khóc đứa nhỏ đã lâu không nghe đột nhiên vang lên, Mục Dục Vũ trong lòng giật mình, mở mắt ra, phát hiện đầu giường nằm úp sấp một đứa nhỏ, khuôn mặt tương tự mình, cả cái cảm nhỏ giống Nghê Xuân Yển , không phải thằng nhóc nhỏ Phi Nhiên trong giấc mơ đây sao?

“Ba ba...” Phi phi cúi đầu, nước nỡ nói, “Mẹ, mẹ tức giận, mẹ đánh Phi Phi, còn, còn bảo con cút ngay. Ô ô, Phi Phi không muốn, làm sao mà cút đây? Ô ô, mẹ không để ý tới con, ba ba, mẹ có phải không cần con hay không...”

Lại nhớ tới giấc mơ quý quái kia.

Mục Dục Vũ ngồi xuống, hẩn phát hiện bản thân ở trong thân thể này cũng không có loại cảm giác vô lực như bệnh nhân bị cơ tim tắc nghẽn. Xem ra tại đây hẩn cũng không có bệnh, phát hiện bản thân không phải ở trên giường, mà là nằm ở một góc ghế trong phòng đọc sách, trên đầu gối còn đặt quyển sách, hình như là cuốn sách hẩn đọc rất nhiều lần khi nghỉ trưa.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, nhưng cửa sổ duy nhất này đã bị ai đó kéo che kín bằng tấm rèm cửa hoa văn màu trắng, trên bậc cửa sổ còn có một chậu cây trúc phú quý được trồng thật to.

Sáng sủa sạch sẽ, mặc dù hơi lỗi thời nhưng lại cảm thấy rất thoải mái, nhất là cái gối trên ghế, thật mềm mại .

Nếu không có thằng nhóc khóc sụt sướt này thì tốt rồi.

“Ba ba, ô ô, ba ba...”Thằng nhóc nắm lấy quần áo của hẩn khóc.

Mục Dục Vũ chú ý tới thằng nhóc khóc mất sưng đỏ, đại khái nó cũng biết bản thân làm sai chuyện có vẻ nghiêm trọng, hét lên cũng vô dụng, chỉ làm cho thằng nhãi này khóc nước nỡ hơn thôi.

“Con đã làm gì ?” Mục Dục Vũ xoa xoa huyệt thái dương , thiếu kiên nhẫn hỏi.

Phi Phi ngẩng đầu, nói xạo: “Phi Phi rõ ràng rất ngoan.”

“Được, rất ngoan tại sao mẹ con lại giận dữ đến vậy?Nhanh lên, thằng thẩn sẽ được khoan hồng.” Mục Dục Vũ đưa cuốn sách lấy lại đây, tùy ý đọc đọc, phát hiện thì ra là một cuốn tiểu thuyết lịch sử.

Đã rất nhiều năm rồi hẩn không xem tiểu thuyết, hơn nữa loại tiểu thuyết lịch sử vô căn cứ này. Sau khi đọc được hai trang, hẩn hết hứng gấp lại cuốn sách.

Thằng nhóc bấu môi, khóc như núi đổ, còn không quên gọi: “Ba ba ba ba...”

“Không nói cũng được, bây giờ theo ta ra ngoài hỏi mẹ con, chẳng những không nhận sai, còn có ý đồ lừa dối, để xem mẹ con thu thập con thế nào, ” Mục Dục Vũ vươn tay lấy hai tờ khăn giấy ở bên cạnh, lau lung tung trên mặt thằng nhóc, cúi gằm hỏi, “Mẹ con bình thường có đánh con không?”

“Có.” Nó nhỏ giọng trả lời.

“Đánh thế nào a?”

“Đánh chút chút.”

“OK, ta nói cho con nghe, con phải nghe lời mẹ mới hết tức giận, bây giờ ta cho con một cơ hội thú nhận con biết không? Nhóc con con nên suy nghĩ cho kĩ” Mục Dục Vũ cười cười, thần nhiên nói, “Ta cam đoan, ta sẽ đánh con tàn nhẫn hơn mẹ con.”

Thằng nhóc nhỏ làm sao biết được ba nó lại lừa nó như vậy, lập tức sợ tới mức ánh mắt trợn to, muốn làm nũng nhận được sự an ủi từ ba nó là không thể được như nguyện, nó nghĩ nghĩ, càng thêm tủi thân, đơn giản mếu máo khóc lớn lên.

Mục Dục Vũ nghe được, gằn nhẹ một tiếng: “Khóc cái gì! Làm sai chuyện con còn khóc! Câm miệng!”

Phi Phi khóc về mặt đỏ bừng, thở hổn hển.

“Không ngừng phải không, được rồi, con tiếp tục đi, ta không quấy rầy.” Mục Dục Vũ đứng lên, mang dép lê xoay người ra khỏi phòng, còn đóng cửa lại.

Hẩn vừa ra khỏi cửa liền thấy Nghê Xuân Yển mặc áo ngủ ở một bên lo lắng, không khỏi tức giận nói: “Lo lắng thì đi vào dỗ nó, nhưng tôi nói cho cô,

lần tới nó sẽ càng không coi cô ra gì, sẽ càng ngày càng to gan lớn mật.”(mặc dù trong giấc mơ Mục Dục Vũ và Nghê Xuân Yển là vợ chồng, nhưng mình vẫn để Mục Dục Vũ xưng hô là tôi- cô, vì bản thân Mục Dục Vũ biết mình đang mơ nhé, khi nào cần thay đổi mình sẽ thay đổi)

“Em, em cũng chưa nói sẽ vào.” Nghê Xuân Yển ngập ngừng nói.

“Không đi vào thì lại đây!” Mục Dục Vũ đi đến phòng khách, ngồi xuống hỏi, “Nói đi, sao lại thế này?”

”Thằng nhóc xấu xa Phi Phi này cầm đầu mang theo một đám nhỏ bắt nạt Tiểu Siêu.” Nghê Xuân Yển trên mặt khổ sở và đau lòng, “Ném bùn lên người nó, mắng nó ngu ngốc. Nếu không có người nhìn thấy đi vào quán nói cho em biết, còn không biết làm ra chuyện gì nữa.”

Mục Dục Vũ giương mắt nhìn cô, thân nhiên hỏi: “Bởi vì Tiểu Bạch ngọc là em trai cô, vì thế cô cũng nghĩ là con cô cũng phải đối tốt với nó?”

“Chuyện này còn phải nói sao, Tiểu Siêu là cậu của Phi Phi!”

“Nghê Xuân Yển, chính cô kính dăng còn chưa đủ, cô còn muốn con cô kính dăng sao? Cô hỏi qua nó chưa? Nó đồng ý không?”

Nghê Xuân Yển mặt đỏ lên, chu miệng giống con nít: “Em, em trước kia dạy nó, không phải nó cũng rất ngoan sao? Đều là mấy thằng nhóc ngoài đường dạy hư, xem em dạy nó thế nào!”

Mục Dục Vũ cười lạnh nói: “Thằng nhóc tuy nhỏ, nhưng cũng có suy nghĩ của bản thân, nó cũng cần có bạn bè chơi đùa, mà bạn của nó tất nhiên không muốn tiếp nhận người cậu ngu ngốc đó, cô nói xem nó phải làm sao bây giờ? Nên để cho nó lui thủi trong nhà trong tiếp xúc với người khác hay sao?”

“Ông xã, em không phải có ý đó...”

“Tôi nhìn thấy cũng không khác lắm.” Mục Dục Vũ vẫy tay nói, “Sau này cô đừng để hai đứa nó chơi chung nữa, cho nó có thời gian suy nghĩ lựa chọn.”

“Hả? Ông xã, anh nói vậy thật không có trách nhiệm...”

“Cô nghi ngờ tôi?”

Nghê Xuân Yển cười nói: “Không, em chỉ đang lo lắng, nếu hai đứa nhỏ tách ra cảm thấy xa lạ thì làm sao bây giờ?”

“Vậy cô mỗi ngày ở bên tai nó nhắc đi nhắc lại cậu nó thảm thế nào, bây giờ còn bị đá bùn ném vào người, nói đến khi nó áy náy xấu hổ.”

“Cái này cũng được sao?”

Mục Dục Vũ lười quan tâm cô, cúi đầu tùy tay cầm lấy một tờ báo thoát nhìn, một lát sau, hần phát hiện Nghê Xuân Yển lại đây dựa vào hần, ôm cánh tay của hần thỏa mãn thò dài.

Mục Dục Vũ vốn định đẩy cô ra, lại hưởng thụ cảm giác kì lạ bị người khác ý lại này. Nhất là đối phương thân thể mềm mại, nhiệt độ cơ thể thấm thấu lại đây, bỗng nhiên có loại tình cảm xúc động nói không nên lời. Hần làm bộ như vô tình khụ một tiếng, nhúu mày nói: “Tự nhiên thấy mệt, ngồi dậy đi.”

“Không muốn.” Nghê Xuân Yển nằm úp sấp trên người hần, cười hi hi nói: “Ông xã, em phát hiện anh tốt nhất.”

Đương nhiên rồi. Mục Dục Vũ hạ lông mi.

“Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng ngại Tiểu Siêu, chỉ cần điều này, em chỉ biết người đàn ông của em là người tuyệt vời nhất thế giới.”

“Cho tới bây giờ tôi cũng chưa ghét bỏ sao?”

“Chưa từng.” Nghê Xuân Yển cười tươi như hoa xuân, “Lúc trước khi vừa kết hôn anh nói không phải không nuôi được nó, sợ cái gì, nhiều thêm một đôi đứa mà thôi. Nhiều năm như vậy em vẫn nhớ kỹ.”

Những lời này giống như hần có thể nói. Mục Dục Vũ gật gật đầu.

“Anh còn nói, người đàn ông không có bản lĩnh mới ngại bị liên lụy, anh nói nếu Mục Dục Vũ anh cũng như vậy, vậy thì đã sớm không lăn lộn rồi.”

Mục Dục Vũ im lặng.

“Ông xã, cả đời này em cảm kích anh. Thật sự.”

Chương 19

Cảm kích là loại tình cảm xa lạ.

Ít nhất ở trong cuộc sống hần từ trước đến nay, sẽ không có người phụ nữ nào thân mật với hần, nói với hần rằng họ cảm kích.

Đây là chuyện mà Mục Dục Vũ có thể khẳng định.

Thời niên thiếu, toàn bộ sự quan tâm của hắn đều dành cho sự nghiệp, thời gian để dành cho hẹn hò không bao nhiêu. Ở Mĩ nhiều năm cũng chỉ có một người bạn gái da trắng, đối phương chịu đựng hẹn hò với hắn được ba tháng sau đó liền nhất quyết đá hắn, bởi vì không có người phụ nữ nào cam tâm tình nguyện chỉ vì muốn ăn cơm với bạn trai mà phải giành giật từng giây, tận dụng mọi thứ, y hệt như chiếc đồng hồ báo thức, thời gian vừa đến, lập tức phải hành động.

“Mục, anh không nên như vậy, anh hoàn toàn không hiểu nên hưởng thụ tình yêu cuộc sống là thế nào.”

Mục Dục Vũ kỳ thật đã không nhớ rõ bộ dáng bạn gái hắn, lưu lại ấn tượng là cô ta thích mặc đồ màu trắng, nhất là áo somi rộng thùng thình, ngẫu nhiên cũng giống đàn ông đôi khi hút thuốc. Không phải Mục Dục Vũ không thích cô ấy, nhưng cái giai đoạn này, hắn ngay cả một giây đều hận không thể biến thành hai giây để dừng, làm sao có tâm tư dừng lại yêu đương vớ vẩn?

Hắn nghĩ cô gái kia hắn là xuất thân từ giai cấp tư sản, từ nhỏ sinh trưởng ở đế quốc Mĩ này, người mẹ đánh con mình cũng bị hầu tòa, nào biết đâu hắn đã trải qua chuyện gì? Cô ấy căn bản không hiểu một người đàn ông Hoa kiều muốn gây dựng sự nghiệp từ đất nước Mĩ của cô ấy, nếu không liều mạng tiến về phía trước, hắn căn bản không có đường để đi.

Đối với một người đàn ông như vậy mà nói chuyện về hưởng thụ tình yêu cuộc sống, không thể nghi ngờ là vớ vẩn và chói tai.

“Nếu anh tiếp tục cứ như vậy, em cam đoan không có một người phụ nữ nào đồng ý yêu anh, anh nhìn lại bản thân mình xem, cho dù bộ dạng đẹp trai thì thế nào? Anh cơ bản không mang lại điều phụ nữ muốn.” Bạn gái cảm giận bất bình chỉ trích hắn.

” Điều phụ nữ muốn sao?” Hắn hơi chậm chọc hỏi.

“Khiến cho cô ấy cảm nhận được trước mặt anh bản thân mình là một người phụ nữ. Hiểu không?”

Khiến cho cô ta là một người phụ nữ là cái gì? Chẳng lẽ cô ta không biết bản thân đã là một người phụ nữ rồi hay sao? Mục Dục Vũ cảm thấy loại đối thoại này hoang đường mà lãng phí thời gian, hắn rất nhanh đã đem mọi thứ tống ra ngoài, sau khi bạn gái hắn bỏ đi, ngay cả diện mạo cô ta thế nào cũng khó nhớ tới, càng không nói đến những lời cô ta đã nói qua.

Nhưng hôm nay những lời này lại đi thường tái hiện trong đầu, hắn nhớ tới Nghê Xuân Yển, ở người phụ nữ nhẹ nhàng tựa lên vai hắn trong giấc mơ kia, ôm chặt cánh tay hắn, mang theo cười nói ra cảm kích như vậy, đây có phải là giây phút giây người phụ nữ cảm thấy hạnh phúc nhất?

Nhưng mà bản thân hắn đã làm gì cho cô cảm thấy hạnh phúc? Căn bản là không tốn một phân tiền, chẳng mất chút tâm tư.

Trong hiện thực thì sao? Người phụ nữ kia vì sao muốn vì hắn nấu cơm? Tôn Phúc Quân nói cô ta nghe được mình ăn ngon miệng còn vui vẻ không thôi, chỉ là như vậy có thể thỏa mãn sao? Khi cô làm những điều đó, trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc vui vẻ sao?

Cảm thấy bản thân giống một người phụ nữ sao?

Mục Dục Vũ nghĩ đến Diệp Chi Lan, cô ta chưa từng xuống bếp chạm qua một cái chảo nào, cô ta đối với khói dầu nhà bếp cảm thù đến tận xương, dường như chỉ cần lay dính đến một chút sẽ đem cô ta từ giai tầng cao mà kéo xuống dưới. Hắn không thể tưởng tượng Diệp Chi Lan mang tạp dề nấu cơm, cô ta cũng chưa bao giờ cho rằng, bản thân mình nên vì chồng làm những điều nhỏ nhặt nhưng đầy ý nghĩa như vậy.

Mục Dục Vũ đột nhiên cảm thấy bản thân cần gặp Nghê Xuân Yển một lần, xác định bộ dáng người phụ nữ đó trong hiện thực một chút, nếu có thể, hắn còn muốn nhìn bộ dạng cô cười. Từ khi gặp lại cô cho đến nay, số lần chạm mặt không nhiều lắm, nếu cô không phải đang khóc, thì cũng là tức giận nằng, bằng không chỉ là mím môi im lặng không nói gì.

Chỉ có đối với em trai ngốc của cô mới để lộ ánh mắt dịu dàng, nói chuyện nhỏ giọng, mềm mại, chưa một lần hung dữ.

Mục Dục Vũ quyết định thật nhanh, hắn thay đổi quần áo, chỉ dẫn theo một người là trợ lý Lâm, ngồi xe đến bệnh viện ung thư mà Mục Giác nằm, xe chạy đến bệnh viện, nhìn quanh cửa hàng bán đồ ăn vặt bên cạnh, một cảnh tiêu điều, chỉ còn lại vài quán linh tinh.

“Thưa ngài, hiện tại không phải thời gian buôn bán.”

Mục Dục Vũ giật mình, hắn cúi đầu xem đồng hồ, đã gần giữa trưa, chị em Nghê Xuân Yển đã trở về?

Trợ lý Lâm cười cười, nhẹ giọng đề nghị: “Bằng không tôi đi qua hỏi một chút, ngày mai lấy cho ngài một phần?”

Mục Dục Vũ che giấu ho khan một tiếng, thần nhiên nói: ” Tôi chỉ là tìm món mẹ tôi thích”

Trợ lý Lâm cười mà không đáp, xuống xe, bước nhanh hai bước qua hàn huyên vài câu với ông chủ cửa hàng gần đó, sau đó mặt lộ vẻ kinh ngạc quay lại, đối Mục Dục Vũ nói: “Thưa ngài, ông chủ kia nói, hai chị em kia hôm nay không bán, bởi vì nói bên này không tốt, muốn đổi nơi khác.”

Mục Dục Vũ sững sốt một chút, nhú mày hỏi: “Chưa nói đổi đến đâu sao?”

“Chưa nói.”

Hắn bỗng nhiên liền cảm thấy nơi này nhàm chán, hơi hơi nhắm mắt, khẩu khí lạnh lùng cứng rắn nói: “Đến công ty.”

“Nhưng ngài còn chưa xuất viện.”

“Vậy làm thủ tục xuất viện cho tôi, tôi ở đủ rồi.”

Trên thế giới dường như không có nơi nào chờ mong hắn, ngay cả quá khứ hắn ngày nối đêm tiếp chiến đấu với công việc, ngay cả đứng trên vị trí này rồi, nhân viên hắn chỉ cung kính nhưng không hoan nghênh hắn, không ai vì hắn cảm thấy vui vẻ chào đón hắn trở về với quỹ tích ban đầu.

Bởi vì hắn vừa đến, thì tất nhiên mọi người cũng không được lười biếng.

Chính sách của công ty hắn không thay đổi, chuyện đầu tư sắp tới cứ vậy mà đẩy nhanh tiến độ, hắn và các vị trong hội đồng quản trị rất nhanh đề ra kế hoạch, tính toán những khả năng xảy ra trong phạm vi.

Thậm chí ký tên lên văn kiện, bây giờ còn có thể dùng một cái máy khác.

Tất cả chuyện này đều làm cho Mục Dục Vũ sinh ra một loại cảm giác dù hắn có rời đi thì mọi chuyện vẫn không sao, hắn vô cùng tin tưởng, nếu trở lại nhà Mục, loại cảm giác này còn có thể càng thêm rõ ràng, trong nhà từ đầu bếp đến người làm vườn trong lòng đều oán thầm ông chủ làm sao xuất viện nhanh đến vậy, bọn họ ngày qua ngày thần kinh buộc chặt, không dám phạm lỗi; vợ hắn tất nhiên sẽ chán nản khi hắn bình phục, vì sao cơ tim tắc nghẽn còn chưa lấy luôn mạng hắn cho rồi; thậm chí quản gia của hắn, cũng không ngừng tự nhủ, ông chủ trở về, công việc cũng theo đó mà ngày càng gia tăng.

Trên thế giới này, rốt cuộc có ai sẽ thật sự vì hắn xuất viện mà vui vẻ? Chỉ là vì hắn bình phục mà trong lòng mãn nguyện, người như vậy có không?

Mục Dục Vũ đang xuất thần, đột nhiên điện thoại vang lên, hắn cầm lấy vừa nghe, là giọng nói ngọt ngào của thư kí: “Ngài Mục, quản lí Điều Căn Giang đến đây, anh ấy muốn gặp ngài.”

“Mời vào.”

Chỉ chốc lát, trên cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa, sau đó Điều Căn Giang đẩy cửa vào, hắn vẫn đi đến trước bàn Mục Dục Vũ, thân nhiên nói: “trong vòng một tuần, phó tổng Lý Triệu Minh sẽ tự động từ chức.”

“Anh ta nói với anh như vậy?”

“Đúng vậy, bên tôi có bằng chứng hắn nhận hối lộ, bán đứng tài liệu mật, tự động từ chức là lựa chọn tốt nhất của anh ta.”

Mục Dục Vũ rũ mắt xuống, thờ dãi, thân nhiên nói: “Tôi kì thật cũng không muốn ép buộc anh ta, Lý học trưởng năm đó có ơn với tôi. Tôi vẫn nhớ kĩ anh ta tốt bao nhiêu.”

Điều Căn Giang mặt không chút thay đổi nói: “Anh ta trong vài năm nay ăn xén tiền công ty còn nhiều hơn gấp trăm lần năm đó anh ta đầu tư.”

Mục Dục Vũ cười cười, nói: “Lão Điều, anh không hiểu, hiện tại xem ra, mười ngàn đô chỉ là đầu tư nhỏ, nhưng mà năm đó, tôi chỉ vì chút đầu tư này mà có thể hôn chân hắn.”

“Ngài hôn sao?” Điều Căn Giang còn thật sự hỏi.

Mục Dục Vũ hơi xấu hổ trả lời: “Đây chỉ là một sự so sánh.”

“Nhưng ngài không hôn không phải sao?” Điều Căn Giang nghiêm trang nói, “Chiều theo năng lực của ngài, nhiều nhất chỉ trong một năm rưỡi, nhất định có thể kéo nhà đầu tư Wall Street.”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, nói: “Anh thật có lòng tin vào tôi.”

“Tôi là đối với tiền thường có tin tưởng.”

“Đã biết, ” Mục Dục Vũ dùng ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, cười cười hỏi, “Diệp gia bên kia sao rồi?”

“Đại thiếu lấy lợi tức, Nhị thiếu rục rịch, nhưng tôi đang chuẩn bị cho hắn một phần đại lễ.”

“Đại lễ gì?”

“Thỏa thuận ly hôn.” Điều Căn Giang cứng nhắc trên mặt nổi lên ý cười, “Tôi thay phụ nhân hắn mời một luật sư giỏi nhất về ly hôn, mấy ngày nay đang vội vàng tìm chứng cứ.”

Mục Dục Vũ gật đầu cười nói: “Chuyện này anh làm tốt lắm, hy vọng đội ngũ luật sư không làm tôi thất vọng.”

“Điểm ấy ngài yên tâm.”

Mục Dục Vũ hơi hơi tạm dừng, mới nhẹ giọng hỏi: “Lão Điều, anh nói chúng ta chuyện này, có tính là tích đức không?”

“Không biết, ” Điều Căn Giang nghĩ nghĩ nói, “Tôi nghĩ là, nếu thực sự tích đức, chuyện này chúng ta không nên tự định đoạt.”

“Nhưng chẳng phải chúng ta giúp một người phụ nữ ra khỏi hôn nhân đau khổ?”

“Đúng vậy, ” Điều Căn Giang nói, “Không còn bị đánh nữa, chịu các loại thô bạo đối đãi, đây không phải là mục đích kết hôn.”

” Mục đích kết hôn sao, ” Mục Dục Vũ nhún mày thì thào tự nói, “Vậy thì đó là gì?”

“Tôi không thể nói một đáp án tiêu chuẩn phổ biến, thưa ngài.” Điều Căn Giang nói, “Nhưng tôi nghĩ là nó mang lại cho người ta cảm giác hạnh phúc.”

“Anh hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc.” Điều Căn Giang khẽ cười , gật đầu nói, “Thật hạnh phúc.”

Mục Dục Vũ nhếch miệng, châm chọc hỏi: “Chỉ vì một phụ nữ, cho nên anh hạnh phúc sao?”

“Là trái lại, bởi vì tôi nghĩ mình hạnh phúc, cho nên một người phụ nữ có thể làm tôi hạnh phúc.” Điều Căn Giang trên mặt ý cười càng lớn.

“Được rồi, ” Mục Dục Vũ lười biếng vẩy vẩy tay, “Từ sau khi anh kết hôn, tôi phát hiện ra anh thành triết học gia , nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ chuyện cần làm, tôi muốn Diệp Nhị thiếu lần này chân chính thân bại danh liệt.”

“Vâng.”

Bọn họ đang nói, điện thoại lại vang lên, Mục Dục Vũ ấn hạ phím, giọng nói thư ký ngọt ngào truyền đến: “Thưa ngài, trợ lý Lâm đã trở lại, anh ấy có việc tìm ngài.”

“Cho anh ta vào đi.”

Cửa rất nhanh bị đẩy ra, trợ lý Lâm sai bước tiến vào, thấy Điều Căn Giang sừng sốt một chút, mỉm cười gật đầu, sau đó để sát vào bên tai Mục Dục Vũ thấp giọng nói: “Thưa ngài, Đại Quân bị cảnh sát bắt.”

“Sao?” Mục Dục Vũ kinh ngạc nâng lên ánh mắt.

“Cố ý đá thương người, hấn chặt tay một người.”

“Ai u, chuyện này thật bất ngờ, ” Mục Dục Vũ không giận ngược lại còn cười, “Có thể làm cho tên kia giận dữ mà hành động vậy, không cần nói, đối phương khẳng định chọc tới điểm mấu chốt của hấn . Được rồi, anh không cần báo cáo cho tôi đâu, nên gọi cảnh sát và mời luật sư nên làm thì anh cứ làm, Đại Quân là người chúng ta, đừng làm cho hấn chịu tội thân.”

“Vâng, ” trợ lý Lâm chần chờ một chút, nói: “Hấn là vì chị em kia mà đánh nhau.”

Mục Dục Vũ ngồi thẳng dậy .

“Nghe nói, lần trước lưu manh lại đi quấy rối hai chị em bọn họ, Đại Quân giận dữ nên mới...”

Mục Dục Vũ sắc mặt trầm xuống, hấn biết, tuyệt đối không phải quấy rầy bình thường, hấn hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Người không có việc gì?”

“Không có việc gì, nhưng chắc bị sợ hãi.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, sau đó nói: “Đi, đi xem một chút.”

Chương 20

Trợ lý Lâm hiệu suất làm việc rất cao, khi Mục Dục Vũ vừa đến cục cảnh sát, thì đã nhìn thấy luật sư Vương Bác Minh mang theo thư kí nộ tiền bảo lãnh cho Tôn Phúc Quân . Cách cửa kính xe, Tôn Phúc Quân sắc mặt thoát nhìn thật kỳ lạ, ánh mắt sắc bén như đao, mím miệng, vẻ mặt lạnh im, trên người hấn mang theo khí thế cảnh báo người bên ngoài, hấn đây là một chiến sĩ đã từng trải qua sống chết , chỉ cần hấn cho rằng đó là điều nên làm, giấy tiếp theo có thể ở trước mặt mọi người lấy đi tính mạng cũng không có vấn đề gì.

Sau đó, người đàn ông này ban đầu đang ngồi xồm nơi cửa, nhưng khi nhìn đến phía sau, lông mày nhếch lên vui vẻ nhìn cậu thiếu niên và một người phụ nữ gây yếu bước ra công, hấn giống như bảo kiếm sắc bén khi ra khỏi vỏ , nụ cười trên khóe môi, tươi cười dịu dàng giống lúc bình thường.

Mục Dục Vũ ngồi ở trong xe, cau mày xem hai nam một nữ diễn vở kịch đoàn tụ khóc lóc, giống như bọn họ nguyên bản lúc đầu là người thân, nhưng tạo hóa trêu người, sinh ly tử biệt, trải qua phong ba, mới rốt cục gặp lại. Mục Dục Vũ không biết vì sao, cảm thấy màn kịch này hết sức quê mùa, tựa như tình tiết phim truyền hình hạng ba, từng động tác đều khiến hấn cảm thấy vô cùng phản cảm, từ ” Anh cuối cùng cũng không có việc gì “, “Đừng lo lắng cho tôi”, “Tôi nói rồi chúng ta nhất định sẽ gặp lại” các lời thoại linh tinh vớ vẩn này cùng lúc bay vào trong đầu hấn, từng câu từng câu đều hết sức hợp với tình hình, mỗi một câu đều làm Mục Dục Vũ cảm thấy bị đùa cợt tức giận.

Chuyện này là sao? Con mẹ nó diễn Vương Bảo Xuyến hay là diễn Tiết Bình Quý**?

**** Câu chuyện đầy tình cảm và nước mắt của tiêu thư đài các Vương Bảo Xuyên và người hùng dân dã Tiết Bình Quý đã được dựng thành phim .**

Hắn lạnh lùng cười, nói với trợ lý Lâm bên cạnh: “Xuống xe.”

Trợ lý Lâm đã theo hắn một khoảng thời gian đã lâu, từ giọng điệu của hắn tất nhiên hiểu được tâm trạng hắn không vui. Tuy rằng không rõ nguyên nhân, phải thức thời biết được không nên gán vác hậu quả tức giận của ông chủ. Hắn nhanh chóng mở cửa xe xuống xe trước, sau đó cung kính đứng giữ xe, chờ Mục Dục Vũ bước xuống. Mục Dục Vũ chỉnh chỉnh ống tay áo, bước ra cửa xe, sắc mặt âm trầm nhìn về phía ba người Tôn Phúc Quân, trợ lý Lâm im lặng quan sát , lúc này nhìn Tôn Phúc Quân gọi một câu: “Đại Quân, tiên sinh đến rồi.”

Tôn Phúc Quân có chút kinh ngạc, nhưng lập tức lại cảm động và hồ thẹn kéo tới, hắn xoay người cúi đầu nói: “Cám ơn ngài tiên sinh, thật xin lỗi, đã khiến ngài bị dọa .”

“Anh cũng biết sao ” Mục Dục Vũ lãnh đạm nói, “Tôi còn tưởng rằng anh là anh hùng cứu mỹ nhân đến lúc này rồi, không biết nghĩ cho bản thân chứ.”

“Thật xin lỗi, ” Tôn Phúc Quân xấu hổ nói, “Tôi quá kích động , nhưng tình hình lúc đó ngài không nhìn thấy, tôi. . .”

“Nguyên nhân tôi không có hứng thú nghe, ” Mục Dục Vũ vẫy tay đánh gãy lời hắn, khẩu khí nghiêm khắc nói, “Tôi chỉ nhìn vào kết quả, Tôn Phúc Quân, hành vi lần này tổn hại danh dự của anh, cũng gián tiếp làm tôi bị tổn thất, quan trọng nhất , nó làm cho tôi đối với tố chất chuyên nghiệp của anh bắt đầu lo lắng, tôi hiện tại có nguyên vẹn lý do hoài nghi, tính cách anh như vậy có thể hoàn thành tốt chức trách công việc, tôi có nên giao tính mạng mình ra cho anh bảo hộ?”

“Tôi. . .” Tôn Phúc Quân mặt đỏ lên, hoảng loạn nói, “Tiên sinh, thật xin lỗi ngài, tôi cam đoan sẽ không ảnh hưởng công việc, tôi. . .”

“Kỹ năng công việc của anh rất tốt, cũng khá khó khăn, nhưng không phải chỉ riêng chuyện đó, anh nên biết, công việc này cần hai điều, cũng không phải cái gì cũng làm thì phẩm đức, tôi đánh giá anh cao, không có nghĩa là không có người có thể thay thế được công việc của anh.”

Tôn Phúc Quân cúi đầu, thân mình run nhè nhẹ, hắn nắm chặt quyền, nửa ngày nghẹn ra một câu nói: “Thật xin lỗi, ngài Mục, làm cho ngài thất vọng rồi. Nhưng chuyện hôm nay, tôi không hối hận.”

“Anh nói cái gì!” Mục Dục Vũ đột nhiên đề giọng to, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị hỏi, “Anh có can đảm lặp lại lần nữa.”

“Thật xin lỗi ngài, tôi biết tôi gặp rắc rối, tôi không đủ năng lực, nhưng, ” Tôn Phúc Quân ngẩng đầu, đón tầm mắt của hắn, lớn tiếng nói, “Chuyện hôm nay tôi không hối hận.”

Mục Dục Vũ nhìn chằm chằm vào hắn, sau đó gật đầu nói: “Tốt lắm, so với người khác, đáng tiếc anh không suy nghĩ.”

Hắn xoay người không hề để ý tới Tôn Phúc Quân, lạnh giọng nói với trợ lý Lâm: “Thông báo cho bộ Tài vụ kết toán tiền lương cho anh Tôn đây, từ hôm nay trở đi anh ta và chúng ta không quan hệ, ngày mai anh bắt đầu đi tìm cho tôi một người thay thế vị trí anh ta, cũng coi như lần này hiểu rõ, tôi hy vọng anh chọn người hiểu rõ bốn phận tính chất công việc!”

Dứt lời, hắn trực tiếp mở cửa xe, đi vào bên trong, phịch một tiếng đóng cửa xe, nói với lái xe: “Đi.”

“Đi đâu, thưa ngài?”

Mục Dục Vũ sững sốt một chút, đứng vậy, đi đâu đây, hắn hơi trầm ngâm, khàn khàn nói: “Về nhà.”

“Vâng”

Xe nháy mắt khởi động, lúc này cửa kính xe lại truyền tới âm thanh cách cách gõ cửa, Mục Dục Vũ vừa ngẩng đầu, lại thấy Nghê Xuân Yển lo lắng gõ cửa kính xe, miệng nói cái gì.

Không cần nghe cũng biết, cô nhất định là thay Tôn Phúc Quân giải thích.

Giải thích? Cô ta dựa vào cái gì?

Mục Dục Vũ ngày càng bức bối, lạnh giọng nói: “Đừng để ý cô ta, chạy nhanh đi.”

Lái xe không dám chậm trễ, lại thêm chiếc xe bắt đầu lăn bánh, rất nhanh liền bỏ xa Nghê Xuân Yển phía sau.

Nhưng tại giây phút này, Mục Dục Vũ ma xui quỷ khiến xoay người lại, hắn thấy Nghê Xuân Yển bám riết không thôi đuổi theo xe, biểu tình trên mặt cô từ lo lắng áy náy dần dần chuyển sang tuyệt vọng, cuối cùng cô mở một ngừng lại, ngăn người đứng giữ con đường lớn, nhìn xe càng chạy càng xa, bộ dạng kia, tựa như cô đã thấu hiểu trăm ngàn thứ.

Cũng tựa như cô đang đuổi theo trăm ngàn thứ đó.

Có gió, gió thổi rối loạn tóc mai của cô, lại đem mái tóc dài cô buộc sau đầu bay đến phía trước, tóc đen bay tán loạn giữ khuôn mặt cô toát lên vẻ thể lương ảm đạm, biểu tình của cô, dường như tuyệt vọng, như bé nhỏ như thế. Nhưng cô vẫn đứng, ngay tại kia, dùng hết khí lực, chỉ là đứng, nhìn theo

hắn đang rời xa.

Mục Dục Vũ trong lòng đột nhiên nóng lên như bị kim châm đau nhói, hắn nghĩ về có phải người phụ nữ này cũng từng nhìn hắn rời xa như năm đó? Khi mười sáu tuổi, trong những tháng năm tươi xanh đó, trong vô số những khoảnh khắc hắn không chịu xoay người, vội vàng đi về phía trước, căn bản không nghĩ tới sẽ có người luôn nhìn về phía hắn, có phải người phụ nữ này cũng từng đứng như vậy, nhìn theo hắn?

Hắn nắm chặt tay, cơ hồ tựa như muốn thoát ra nói một câu “Dừng xe”, nhưng câu nói này đảo quanh trong cuống họng, rồi bị hắn nuốt xuống. Đúng vậy, giống như Nghe Xuân Yển không có lập trường thay Tôn Phúc Quân giải thích, Mục Dục Vũ hắn, cũng không có lập trường dừng xe, chỉ là vì làm cho người phụ nữ bớt tuyệt vọng. Hắn căn bản không muốn, cũng không có đủ, tự tay làm đạo diễn, như đôi bạn cũ bắt tay giảng hòa, làm một phú ông lương thiện, như lãng tử nhìn về ngày xưa mà quay đầu.

Người đó không phải hắn.

Mục Dục Vũ thôi không gồng mình nữa, hắn tựa đầu vào trên ghế, bảo lái xe mở nhạc, ít khi, giai điệu Tchaikovsky vang lên. Hắn hoàn toàn không dự đoán sẽ được nghe một giai điệu du dương dịu dàng đến thế, âm thanh nhẹ nhàng rồi đột ngột đẩy lên, hắn đột nhiên cảm thấy khó có thể kìm nén sự đau khổ, giống như trong cơ thể, có một bộ phận bị bong ra từng mảng, ngay tại quá trình đó, máu chảy đầm đìa.

Cũng không phải như thế này, chẳng qua là cơ thể cũng nên thái bỏ những bộ phận không cần thiết, để có thể người chưa từng có từ trước đến nay sao?

Vì sao hình ảnh người phụ nữ đứng đó như con rối gỗ hắn lại không thể xoa nhòa trong đầu được? Nó giống như một con dao giải phẫu, đâm thẳng vào trái tim, khiến cho hắn ý thức được, dù có bong bao nhiêu mảng nữa cũng chẳng thể mất được.

Ví như hắn kỳ thật vẫn nhớ rõ cô gái mười sáu tuổi kia tươi cười dưới ánh nắng, trong độ tuổi đẹp nhất của thời con gái, cô hướng về hắn nở rộ từng chút, loại xinh đẹp này, chỉ cần nhận qua một lần, thì cả đời khó quên.

Còn có hình ảnh người phụ nữ gần ba mươi tuổi từng mắt đầy xe ba bánh lướt qua bên người hắn, rõ ràng thật đơn bạc, gầy yếu, toàn thân tràn ngập sự bức bách của cuộc sống, nặng nề và bất lực. Nhưng ngay lúc đó, hắn chỉ là nhớ kỹ người phụ nữ đó đối với em trai mình, người mà hắn xem thường, nhỏ nhẹ, cô nói, Em trai Nghe Xuân Yển đây làm sao mà ngốc? Khi cô nói những này thật ra rất có khí phách, thật quật cường, quật cường đến nỗi không thể không khiến người ta nhìn thẳng vào.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại trong tiếng nhạc cao trào, hắn nhớ tới tình cảnh vừa rồi, Nghe Xuân Yển hướng Tôn Phúc Quân đi qua, cô hình như là muốn khóc, nhưng lại cố tình nhìn lại nở nụ cười. Trên người cô chất chứa bao tháng năm sâu khổ, chỉ có khi đang cười mới có thể tiêu tán, giống như khi cô còn là cô gái mười sáu tuổi kia, khi đó cô còn trẻ, khi đó cô cười như hoa xuân.

Khi đó, đối tượng cô cười và chạy đến chính là hắn.

“Ông xã, em nói với anh, cho dù chúng ta tách ra mười mấy năm, cũng chỉ có anh không nhận ra em, không bao giờ có chuyện em không nhận ra anh, hiểu chưa, không cần hỏi em vì sao, để em nói, bởi vì bà đây đời này đã nghĩ, đã nghĩ bá anh, chiếm anh, khiến cho anh cưới em, cho anh trong mắt đầu chỉ có thể có em, cho anh phạm vi trong vòng mười mét chỉ có thể chứa mỗi mình bà đây, mẹ nó những con hồ ly tinh khác mau cút xa.”

Trong giấc mơ quý quái kia Nghe Xuân Yển vừa cười vừa nói với hắn.

Mục Dục Vũ hé miệng, mới phát hiện môi run run, hắn khàn khàn: “Lặp lại lần nữa.”

”Lỗi tại anh đấy sao? Không được không được, ” Nghe Xuân Yển đỏ mặt, “Lời hay chỉ nói một lần, anh không nghe thấy thì quên đi.”

“Nói ” hắn kiệt sức, giọng nói run run, “Lặp lại lần nữa.”

“Thật sự mà, vợ già chồng già cả rồi, còn muốn người ta buồn nôn, nghe rõ, nghe nha ” Nghe Xuân Yển hắng giọng cổ, cười hi hi nói, ” Cho dù chúng ta tách ra mười mấy năm, cũng chỉ có anh không nhận ra em, không bao giờ có chuyện em không nhận ra anh, hiểu chưa, không cần hỏi em vì sao, để em nói, bởi vì bà đây đời này đã nghĩ, đã nghĩ bá anh, chiếm anh, khiến cho anh cưới em, cho anh trong mắt đầu chỉ có thể có em, cho anh phạm vi trong vòng mười mét chỉ có thể chứa mỗi mình bà đây, mẹ nó những con hồ ly tinh khác mau cút xa. ! Vừa lòng chưa?”

“Vì sao?” Hắn nghe thấy giọng nói chính mình, giống như mảnh gỗ nước bị gió thổi khô.

“Chuyện này sao lại có vì sao?” Nghe Xuân Yển liếc mắt, đầu ngón tay vờn ra búng trán hắn, “Bởi vì em yêu anh nha, ông xã ngốc.”

“Mục Dục Vũ, em yêu anh.” Cô gái mười sáu tuổi kia, và người phụ nữ ba mươi tuổi, đôi mắt dịu dàng, nói với hắn, “Em yêu anh.”

“Yêu bao nhiêu?” Hắn tiếp tục nghe thấy bản thân mình truy hỏi ngu ngốc .

“Tựa như mùa đông thích ăn khoai nướng, mùa hè thích ăn dưa hấu lạnh.” Nghe Xuân Yển cười khanh khách, “Tựa như Phi Phi thích ăn cánh gà, tựa như Tiểu Siêu thích chơi bi.”

“Tiên sinh, tiên sinh, đến rồi.”

Mục Dục Vũ đột nhiên bừng tỉnh, hắn mở mắt ra, ngoài cửa sổ xe là ngôi biệt thự hiện đại, sắc trời đã tối muộn, trong nhà đèn đuốc sáng trưng, nhưng phòng ngủ của hắn ở lầu hai lại tối đen.

Lái xe tắt loa, mới nhìn cửa lớn đang mở ra, khi cánh cửa vừa mở, quần gia dẫn một đoàn người vội vàng chạy đến, dường như chuẩn bị nghênh đón hân.

Giờ phút này, hân không phải người khác, mà là Mục tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chương 21

Hân là ngài Mục.

Cho nên hân phải làm chuyện ngài Mục nên làm, thời khắc hân bước ra khỏi xe, hân phải trở về với khuôn mặt ban đầu, hân cần người chung quanh kính sợ, ai cũng không thể biểu lộ nửa điểm vô lễ với hân.

Ai cũng không biết gương mặt nghiêm khắc này, người đàn ông ba mươi tuổi này không bao giờ cười, vừa mới này, hân không thể ức chế cảm nghĩ trong đầu về bóng dáng cô gái mười sáu tuổi kia, hân ở trong một giấc mơ, cùng kết hôn với cô ấy, bọn họ là những người mà ngài Mục hân chưa hề tưởng tượng được, chỉ sợ chỉ cần hân tưởng tượng thôi cũng phải rời khỏi cuộc sống hiện thực này.

Ngài Mục đây luôn mang những bộ Tây phục được cắt may khéo léo, hân không thể dễ dàng bỏ qua dù chỉ là một nếp nhăn trên quần áo, toàn thân hân hân là biểu tượng cả sự quyền thế, mỗi từng bước đi đều nhớ rõ thẳng lưng, lạng lẹ, nếu có thể không lên tiếng, hân sẽ lựa chọn những cái phất tay hay ánh mắt để cấp dưới giải quyết công việc.

Khi bước vào cánh cửa lớn phía trước, bỗng nhiên thoáng nhìn hình ảnh phản chiếu của hân dưới sàn, dáng người cao ngất, khí độ bất phàm, từng chi tiết đều hoàn mỹ biểu hiện của người đàn ông thành công, cả người hân, giống hệt như hân mong muốn vậy, tồn tại như một tượng đài.

Hân trở thành biểu tượng của riêng hân.

Dưới biểu tượng này, hình tượng ngài Mục vô cùng chói lọi, tất cả mọi thứ, thế cho chỉ cần nhìn vậy, hân không thể tìm ra một điểm gì giống hân của người đàn ông Mục Dục Vũ bình thường trong giấc mơ quý quai kia, cho dù chỉ là một dấu vết.

Kỳ thật người đàn ông kia cũng không phải không có khả năng tồn tại, lần đầu tiên hân tự hỏi như vậy, có lẽ, mỗi thời khắc trong những năm đầu, nếu lựa chọn con đường khác, vận mệnh của hân nói không chừng sẽ khác so với hiện tại.

Mục Dục Vũ nhìn chăm chăm hình ảnh phản chiếu của mình bỗng nhiên hốt hoảng, hân bất động, người chung quanh cũng không dám động, hai mặt nhìn nhau, nhưng không có ai đánh vỡ trầm tư của hân. Cho đến khi chị Dư quần gia nhìn không được, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiến lên nói: “Thưa ngài, hoan nghênh ngài trở về.”

Mục Dục Vũ phục hồi tinh thần lại, xoay người gật gật đầu, nâng bước đi đến hướng trong phòng, chị Dư bước nhanh đuổi kịp, thấp giọng nói: “Tiên sinh, người xem, phu nhân cũng đi ra nghênh đón ngài về nhà, ngài...”

Mục Dục Vũ dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn về phía bên đó, quả thực thấy Diệp Chi Lan đứng ở kia, thấy hân quay đầu, lập tức nở một nụ cười đáng thương.

Mục Dục Vũ nghĩ đến bản thân nhìn lầm rồi, lại nhìn đi qua, thật đúng là Diệp Chi Lan.

Cô ta phá lệ mặc một chiếc áo và váy liền thân màu xám, bên ngoài khoác áo lông màu vàng, tóc chải gọn gàng, trên mặt đại khái cũng trang điểm, nhìn qua trông bớt tiêu tụy hơn.

Mục Dục Vũ nhíu mày, lập tức làm như không thấy quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

“Thưa ngài, trước...” Chị Dư đuổi theo hân.

Mục Dục Vũ đột nhiên dừng lại, chị Dư hoảng sợ, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt hân lạnh băng, mới đột nhiên biết mình vi phạm.

Mục Dục Vũ nhìn người phụ nữ trung niên này, đã được đào tạo tốt qua một khóa quần gia, không nói nhiều, lại làm việc rất chu đáo, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng mà khiến Mục Dục Vũ lựa chọn chị ta để quản lý. Nhưng hân quên đó là một phụ nữ, tâm địa chị ta không đủ cứng rắn, hơn nữa mỗi ngày đều cùng Diệp Chi Lan ở chung, theo thời gian, quên mất bản thân cũng là dễ hiểu. Mục Dục Vũ mĩa mai nghĩ, có lẽ chị ta theo bản năng tuổi tác cũng muốn tác hợp cho đôi vợ chồng bọn hân cũng nên, nhưng chuyện này nhất định không thể để chị ta nhúng tay vào.

“Tôn Phúc Quân ngày mai sẽ tới thu dọn một vài thứ” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói, “Chị chiếu cố hân, cũng từng là khách và chủ, đừng cho hân cảm thấy

họ Mục ta có người nào đó không tốt.”

Chị Dư lấp bắp kinh hãi, lập tức hiểu được Mục Dục Vũ đây là ở gián tiếp cảnh cáo chị ta, gật đầu liên tục nói: “Vâng, thưa ngài.”

“Tôi mệt rồi, nói phòng bếp làm vài thứ, đưa đến phòng tôi.”

Chị Dư không dám lại nói thêm cái gì, cúi đầu nói: “Vâng.”

Mục Dục Vũ trong phòng rửa mặt chải đầu xong, thay quần áo, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, hần giương giọng nói: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, người vào thì ra là Diệp Chi Lan.

Cô ta bung khay, trên khay vài món hầm linh tinh thích hợp với Mục Dục Vũ, cố gắng cười cười, nhỏ nhẹ nói: “Dục Vũ, tôi, tôi mang đến đồ ăn khuya.”

Mục Dục Vũ sắc mặt nhanh chóng trầm xuống dưới, hần nửa ngày không nói lời nào, Diệp Chi Lan bị hần nhìn đến run run, cúi đầu, đầu càng cúi càng thấp.

“Đem đồ đặt ở đó, cô có thể đi rồi.” Thật lâu sau, Mục Dục Vũ thản nhiên nói.

Diệp Chi Lan đem thức ăn đặt ở trên bàn, quay đầu hướng hần cười lấy lòng, nói: “Vây, anh, anh ăn đi cho nóng.”

Mục Dục Vũ ngồi xuống, tùy tay cầm lấy một quyển sách lật xem, cũng không thèm để ý, nhìn một lúc lâu, hần ngẩng đầu, phát hiện Diệp Chi Lan còn đứng đó.

Mục Dục Vũ liếc cô ta một cái, lại đem tầm mắt trở về cuốn sách, vẫn không nói lời nào.

Yên lặng càng lúc càng kéo dài, Diệp Chi Lan hô hấp dường như cũng dồn dập, lại qua 5 phút, cô ta rốt cục không nín được, nói: “Tôi, tôi có việc muốn thương lượng với anh.”

“Ừ.” Mục Dục Vũ lật qua một trang.

“Anh có thể buông tha cho anh hai được không?”

Mục Dục Vũ cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Chuyện này tôi không đủ khả năng.”

“Đừng như vậy, Mục Dục Vũ, tôi không phải đến cãi nhau với anh.” Diệp Chi Lan nhẫn nại.

Mục Dục Vũ khẽ cười, khép lại sách, ngẩng đầu nói: “Cô vẫn còn mang theo thói quen gọi cả tên lẫn họ của tôi, Diệp Chi Lan, hai chúng ta, có thể không giả vờ như tương kính như tân* được không?”

*Tương kính như tân : Vợ chồng xem nhau như khách, lịch sự.

Diệp Chi Lan hít sâu một hơi, nghẹn ngào nói: “Được rồi, tối hôm nay tôi thành tâm thành ý xin lỗi anh, Dục Vũ, chuyện trước kia đều là tôi không đúng, là tôi làm sai, tôi khiến anh mất mặt mũi, tôi đáng chết, anh có gì bất mãn cứ trút lên người tôi, cho dù anh vu khống nói tôi bệnh tâm thần tôi cũng chấp nhận, nhưng anh có thể buông tha anh hai được không, anh hai không làm gì anh...”

“Tôi muốn cô đồng ý ly hôn thì sao?” Mục Dục Vũ im lặng hỏi, “Buông tha cho phí trợ cấp, buông tha cho tài sản, chuyển khỏi nhà, cô đồng ý sao?”

Diệp Chi Lan đột nhiên tròn tròn mắt, thốt ra: “Không có chuyện đó!”

Mục Dục Vũ nhướng mày, gật đầu nói: “Tôi cũng đoán được cô cũng sẽ nói như vậy, nhưng mà, cô được nhận đến một nửa tài sản của tôi, có thể sánh với anh trai cô thì chắc tài sản có giá trị hơn.”

Diệp Chi Lan mặt đỏ lên, cắn răng nói: “Anh có ngày hôm nay, còn không phải nhờ đến Diệp gia chúng tôi...”

“Cô cảm thấy tôi sẽ cảm kích cô?” Mục Dục Vũ cười hỏi.

Diệp Chi Lan ánh mắt bật kín nước mắt, khàn khàn nói: “Đừng nói như vậy được không, Dục Vũ, hôm nay tôi, thật không phải muốn cùng anh âm ỷ, chúng ta có thể trò chuyện bình tĩnh được không? Tôi nhớ rõ, vừa kết hôn chúng ta có thể nói chuyện tốt...”

“Phải không?” Mục Dục Vũ gục đầu xuống, mở mở trang sách, thản nhiên nói, “Làm khó cho cô khi nhớ rõ vậy.”

“Tôi nhớ rõ rất nhiều, khi chúng ta hưởng tuần trăng mật, anh tặng tôi trang sức, anh còn khen tôi đàn violon thật hay, anh còn nói tôi là người vợ lý tưởng của anh, Dục Vũ, kỳ thật anh không chán ghét tôi có phải hay không, anh cũng từng thích tôi đúng hay không...”

“Được,” Mục Dục Vũ ba một chút đem cuốn sách vứt trên bàn, lạnh lùng nói: “Diệp Chi Lan, cô đừng có giờ những lời thoại rẻ tiền của mấy phim truyền hình quê mùa đó ra với tôi, tôi cảm thấy thật kinh tởm!”

“Anh...”

“Lúc cô cảm thấy chán ghét khi làm Mục phu nhân, cảm thấy đứng ở bên cạnh tôi là hạ mình biết bao, thì lúc đó tôi cũng cảm thấy chán ghét y hệt vậy, có đôi khi tôi cũng kỳ quái, rõ ràng người đáng ghét như vậy, vì sao còn có thể cười về nhà, vì sao còn muốn cho cô ta theo họ mình, vì sao tôi có thể chịu được người như vậy đứng cùng gian phòng với tôi, thậm chí cùng một giường?” Mục Dục Vũ nhẹ giọng nở nụ cười, nhìn Diệp Chi Lan, lắc đầu nói, “Đây là tôi với cô xuất thân không giống, cuộc hôn nhân, chúng ta đều bất đắc dĩ, đối với cô tôi chưa từng nghĩ đến mấy lý do vô vớ hoang đường như tình yêu, tôi chỉ tính toán đôi chút, giá trị tôi giữ cô lại, so với giá trị không có cô là đủ rồi.”

Hắn vừa nói vừa đứng lên, mở ra cửa phòng nói với Diệp Chi Lan : “Đi nhanh, trừ phi cô đồng ý rời khỏi nhà này, nếu không chúng ta cứ tiếp tục , tôi không sao cả, tôi có đủ thủ đoạn chơi đùa với cô, nhưng cô có khả năng sao? Diệp Chi Lan? Diệp gia nếu không có người cho cô chỗ dựa, cô lấy cái gì ra đầu với tôi?”

Diệp Chi Lan thất tha thất thểu bước đi, Mục Dục Vũ khi cô đi rồi phịch một tiếng dùng sức đóng cửa lại, dường như làm vậy có thể đem cảm giác chán ghét Diệp Chi Lan đẩy ra ngoài cửa.

Hắn đi trở về cái bàn kia, ngồi xuống đem thức ăn khuya Diệp Chi Lan mang đến từ từ ăn, trong lúc ăn hắn bình tĩnh nghĩ, tay nghề đầu bếp càng ngày càng không được, chỉ một chén canh, có thể mang đến hương vị khác.

Ăn xong những thứ này, hắn rung chuông cho giúp việc mang nước và thuốc đến, sau đó đọc sách khoảng 30 phút, lúc này mới cởi quần áo lên giường ngủ.

Khi hắn nằm trên cái giường tinh xảo này, Mục Dục Vũ cảm thấy thật mệt mỏi, thân thể hắn đang dần cạn kiệt, bằng không vì sao chỉ là nói mấy câu với Diệp Chi Lan, liền cảm thấy mệt mỏi?

Kỳ thật cô ta nói không sai, cô ta cũng từng là người không đáng chán ghét.

Nhưng vì sao lại biến thành như vậy?

Mục Dục Vũ nhớ tới lúc trước nghe nói tới tin tức cô ta bao nuôi tình nhân ở học viện âm nhạc, nếu không phải vì mặt mũi thật sự khó coi, hắn thậm chí cũng không hề cảm thấy bản thân bị tức giận hay xúc phạm?

Giống như đó là một người phụ nữ không có quan hệ với hắn, toàn bộ giá trị tồn tại, chỉ gói gọn trong vài ba từ mà thôi.

Đây là hôn nhân của hắn. Cùng một người xa lạ đóng một câu chuyện cười, nhưng giờ này phút này, hắn cảm thấy cười không nổi.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến giấc mơ kì lạ kia , hắn nghĩ, đêm nay đi, để hắn tiến vào giấc mơ kia, làm một người không giống với Mục Dục Vũ, chỉ đêm nay, một lần là đủ rồi.

Bởi vì tại giấc mơ đó, hắn là một người chồng bình thường của một người phụ nữ bình thường, hắn có một gia đình bình thường và một đứa nhỏ cũng bình thường, hai chữ bình thường này, đột nhiên trở nên thật nặng nề .

“Ba...” Chuông bạc rung lên đúng hẹn tới.

Mục Dục Vũ lập tức mở mắt ra , đứng lên, hắn có chút tham lam nhìn chằm chằm thẳng nhóc nho nhỏ trước mắt, đầu tóc thẳng nhóc rồi bù như tổ chim, hai má khõe miệng còn có vết bầm xanh tím, trang phục lung tung, mặt trên còn có bùn đất, nhìn xuống chút nữa, một chân mặc giày, một chân khác lại không mang, lộ ra bàn chân nhỏ xíu trắng nõn, chẳng qua bây giờ đã dơ, dưới ánh mắt sẫm soi của hắn, mấy ngón chân bắt đầu giật giật.

Thoạt nhìn giống người vừa bị đánh.

“Ba...” Thằng nhóc không yên bất an nhìn chăm chú hắn, bắt tay giấu đến sau lưng, lắp bắp nói, “Con, Phi Phi, không không ngoan, con, con ngạ ...”

Mục Dục Vũ theo dõi nó không nói lời nào.

“con , con, không đánh nhau...” Phi Phi căng thẳng , lại lỡ miệng nói huých toẹt ra hết , mặt đỏ lên, mắt đen bất an mà sợ hãi nhìn hắn.

“Lại đây!” Mục Dục Vũ ngăn người, đối đứa nhỏ ngoác nói.

Thằng nhóc chần chờ xoa người không dám tiến lên. Mục Dục Vũ khẽ quát một tiếng: “Lại đây, nghe thấy không!”

Phi Phi không dám không nghe, lắp bắp cọ đến trước mặt hắn.

“Đưa bàn tay ra.”

Phi Phi lo lắng, ánh mắt rung rung nước mắt, kêu nói: “Con không dám ba ba lần tới con không dám nữa .”

“Đưa tay ra đây xem!” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn đi qua, đem bàn tay nhỏ của nó kéo lại đây, khi đó nghe thấy thằng nhóc chịu đau hít một hơi dài, Mục Dục Vũ cúi đầu cuộn tay áo nó lên vừa thấy, trên cánh tay một vết thương sưng đỏ.

Hắn thử thăm dò nhéo nhéo, thẳng nhóc khóc thành tiếng, ồn ào: “Đau.”

“Ta nghĩ con không đau đâu.” Mục Dục Vũ tức giận tiếp tục niết xương cốt, phán đoán hẳn là không bị thương đến xương bên trong, vì thế buông ra, hỏi, “Đánh nhau phải không?”

Thằng nhóc bấu môi, khóc nói: “Lần tới con không dám nữa.”

“Đánh sao, thẳng không?”

Thằng nhóc hồ nghi ngẩng đầu nhìn hắn, trên gương mặt còn vương nước mắt, nhưng vẫn là lắc đầu nói: “Không.”

“Đánh nhau với thằng nhóc lớn hơn sao?”

“Vâng!” Phi Phi nặng nề mà gật đầu, “Bọn họ hư, bọn họ có đến ba người, đều lớn hơn Phi Phi.”

“Đối phương thì sao? Có bị thương không?”

“Vâng, con lấy đá ném bọn họ.” Giọng nói Phi Phi nhỏ xuống, “Con lần tới cũng không dám nữa ba ba.”

“Vậy so ra con cũng chưa phải thiệt.” Mục Dục Vũ thân nhiên nói, “Được rồi, tìm mẹ con bôi thuốc đi, đã nói ta nói, không gọi mẹ đánh con.”

“Ba ba...”

“Còn đứng đây để ta đánh phải không?”

“Con không muốn.” Phi Phi lập tức che miệng nhỏ, xoay người bỏ chạy, giọng nói lạnh lạnh khác hẳn sợ hãi khi nãy.

Chương 22

Thằng nhóc chạy ra ngoài, nhưng may mắn là, giấc mơ không phải chấm dứt như thế.

Mục Dục Vũ không phát hiện chính bản thân hắn đã thờ dài một hơi nhẹ nhõm, hắn nâng lên bước chân, chậm rãi đi ra ngoài.

Từ trước tới nay, hắn vẫn quan sát ngôi nhà trong giấc mơ kì lạ này, hắn phát hiện ngôi nhà này, không vượt qua một trăm mét vuông ngăn thành ba căn phòng, từng phòng được bố trí rất chặt chẽ, không một chút thừa thãi, tất cả đều hướng đến mục đích là tiết kiệm. Từ phòng khách đến ban công, không gian nào có thể lợi dụng đều tận dụng hết mức, thậm chí phòng gần nóc nhà đều bị cho thành tủ âm tường, phòng chừng bên trong đựng chần bông, nệm và các vật dụng linh tinh khác.

Ngôi nhà này thật là khó coi, không hề có chút thẩm mỹ thiết kế, tổng thể chẳng theo phong cách gì cả, đồ trang trí nội thất quanh nhà không chú ý đến thẩm mỹ, chỉ chú ý công dụng, chủ nhân nhà này quả thực tiết kiệm, có rất nhiều thứ, nhìn ra được đã lỗi thời từ lâu, sớm quá hạn, nhưng bọn họ còn luyến tiếc chưa bỏ đi.

Ví như tủ gỗ tivi công kênh, ví như khăn bàn nhựa cũ kỹ trải trên bàn góc kia.

Mục Dục Vũ lúc này đây phát hiện ngôi nhà này thậm chí còn có một máy nghe nhạc cổ điển, khung bạc, rất nặng, hình chữ nhật, hiện tại đây là mặt hàng rất khó tìm kiếm được trên thị trường.

Nhưng Mục Dục Vũ vượt nó, trái tim không ngừng đập thành thịch, cái máy này thật ra trước kia hắn từng có, lúc đó hắn còn là một sinh viên, xuất phát từ việc yêu thích âm nhạc cổ điển, hắn nhìn đau luyến tiếc bỏ ra một ngàn tệ từ lương làm việc, ở hàng đồ điện cũ mua một cái, mất hai ba ngày cọ rửa mới miễn cưỡng nhìn được.

Hắn còn nhớ rõ tâm trạng lần đầu tiên đem cái máy này phát CD nghe Mozart violon, tiếng nhạc ngân vang như dòng nước, giống như chiếc hộp của yêu tinh, nghe được tiếng gọi của hắn vui vẻ chạy ra ngoài, khoảng thời gian từ đó về sau, nó là Mục Dục Vũ có thể nghĩ đến, một trong những thứ tốt đẹp còn tồn tại trên đời này.

Tốt đẹp đến nỗi không đành lòng đụng vào, như đá cuội lấp lánh trên mặt hồ chói sáng, bàn tay cầm không được, ánh mắt giữ không được, chỉ có thể luôn nhìn luôn nhìn, chỉ mong có thể khắc sâu vào tận trí nhớ, nhưng cuối cùng, trí nhớ cũng giữ không được.

Vậy cái máy hát cũ này bây giờ đã ra sao? Ở trong hiện thực, nó sớm theo chuyện cũ mà biến mất, Mục Dục Vũ thậm chí nghĩ không ra đã xử lý nó thế nào.

Ở trong này, nó lại bình yên vô sự, mặt ngoài như trong trí nhớ trơn bóng mới tinh, dường như lúc nào cũng được chà lau và bảo dưỡng, nó nguyên vẹn đầy đủ không tổn hao gì, vẫn chờ ở trong này.

Mục Dục Vũ có chút kích động, hắn quay đầu, phát hiện cái tủ tivi này thật sự nhìn rất quen mắt, hắn nhìn kỹ, một chiếc khăn tay thêu hoa được cẩn thận đóng khung trên đó, mặt trên thêu hai bộ dạng ngốc nghếch của vịt con, vịt con dưới chân còn có nước gọn vẩn và hai đám cỏ xanh, bức tranh được thêu đã lâu, có chút ố vàng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự tinh xảo.

Mục Dục Vũ cả người run lên, hần khó tin vươn tay, mới phát hiện tay hần ở hơi hơi phát run, hần hít sâu một hơi, không thể chờ đợi mở tủ tivi, đưa tay gỡ bỏ khung tranh, chạm đến bức tranh thêu, trong lúc đó, Mục Dục Vũ cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Hần tưởng bản thân hần đã quên mất sự trải nghiệm lúc còn niên thiếu này, hốc mắt nóng lên, mũi cay cay, có dòng chất lỏng trong suốt muốn thoát ra khỏi đôi mắt của người đàn ông luôn giữ vẻ bình tĩnh này, loại cảm giác này, đã lâu thật lâu hần chưa từng gặp lại.

Kể từ khi hần tự chăm sóc lấy bản thân? Hay là sớm hơn, từ khi tay bị ba hần gỡ bỏ tay hần khỏi cánh cửa, kêu khóc ra sao cũng không còn cánh nào giúp hần ngăn việc rời khỏi nhà, giao cho người xa lạ?

Nhưng trước chuyện xảy ra, hần nhớ rõ bản thân cũng giống như đứa nhỏ Mục Phi Nhiên trong không gian này, đói bụng, mệt mỏi hay chán nản, đều theo thói quen khóc hai tiếng.

Bởi vì hần khóc có người đau, chỉ cần hần vừa khóc, mẹ của hần nhất định sẽ bỏ dở việc đang làm, lại đây dịu dàng dỗ nhẹ trấn an hần.

Khăn tay này, là mẹ hần thêu cho, năm đó thịnh hành trẻ em được mang quần mà trên đó thêu hai ba con vật nhỏ, trên quần Mục Dục Vũ không có, vì thế hần khóc âm ỉ, mẹ hần không có biện pháp, đành phải tự mình thêu một chiếc khăn tay có con vật đến dỗ hần.

Mục Dục Vũ không nghĩ tới, thì ra ở trong này, trong thế giới hiện thực hần chưa bao giờ nhớ đến, nhưng không gian lưu trữ cả bộ nhớ, chẳng hạn khăn tay cũng như máy quay đĩa cũ, sau khi trải qua nhiều năm vẫn như trước nguyên vẹn không tổn hao gì.

“Ba ba ba ba.”

Mục Dục Vũ quay đầu, phát hiện Phi Phi đã đổi quần áo, trên người cũng gọn gàng sạch sẽ, vết thương đánh nhau trên mặt cũng được bôi thuốc cẩn thận, giờ phút này luôn chân hướng hần chạy vội tới, phía sau nó Nghe Xuân Yên đi theo ôm một đồng quần áo bẩn, tức giận quát lớn: “Chạy cái gì, cẩn thận một chút, trên mặt miệng vết thương rách ra bây giờ!”

Mục Dục Vũ theo bản năng cúi thắt lưng, tiếp được đứa nhỏ này, lần đầu tiên hần đem thằng nhỏ ôm vào trong cánh tay, phát hiện hần so với tưởng tượng thành thạo hơn nhiều lắm. Hơn nữa đại khái thằng nhóc đã tắm qua lại không bị quở trách, hiện ở trong lòng đang đắc ý, miệng càng không ngừng tiếng huyên náo: “Ba ba ba ba, Phi Phi tự mình tắm rửa sạch sẽ nha, Phi Phi có cẩn thận không làm cho cánh tay đụng tới nước nha.”

“Im lặng.” Mục Dục Vũ thấp giọng nói, nhưng hần phát hiện bản thân cũng không phải thật sự muốn thằng nhóc ngậm miệng, hần nghĩ nghĩ, bỏ thêm một câu, “Àm ỹ muốn chết.”

“Ba ba, ba cũng chưa khen Phi Phi ngoan.” Thằng nhóc trong lòng hần lắc lắc làm nũng.

“Đánh nhau còn thua mà tính là ngoan sao?” Mục Dục Vũ phụng phịu nói, “Chuyện này còn chưa xong đâu Mục Phi Nhiên.”

“Ba ba...” Giọng nói thằng nhóc nhỏ dần, có chút tủi thân.

“Vi sao đánh nhau?”

“Bọn họ, bọn họ mắng con.” Thằng nhóc cúi đầu, nhỏ nhỏ vừa nói, “Bọn họ nói cậu nhỏ là ngu ngốc, sẽ lây bệnh, nhà chúng ta đều biến thành ngu ngốc.”

Mục Dục Vũ nhướn mày, nói: “Vậy con càng không nên đánh nhau, con nên trở về nhà mắng chửi cậu nhỏ liên lụy con, so với việc đánh nhau với ba đứa nhỏ, bắt nạt cậu nhỏ con không phải dễ dàng hơn sao?”

Phi Phi giật mình, hoang mang nhìn hần.

“Lần trước không phải con dẫn người đi bắt nạt cậu nhỏ sao? Loại chuyện này cũng chưa phải con chưa làm qua.”

“Ông xã!” Nghe Xuân Yên ở một bên nghe hết nói, “Anh dạy nó linh tinh gì đó.”

Mục Dục Vũ liếc cô một cái, hỏi: “Em muốn sao?”

Nghe Xuân Yên mếu máo không nói lời nào.

“Không phải nên làm sao thì làm vậy.”

Nghe Xuân Yên hướng hần xem thường, quăng quần áo nói: “Đã biết, em không muốn nói lời vô nghĩa với anh, cũng chẳng phải một mình em dạy con. Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Mục Dục Vũ nhìn cô, qua một hồi lâu, mới từ yết hầu khàn nghẹn ra hai chữ: “Tùy tiện.”

Nghe Xuân Yên dè dặt lách cách lách cách chuyển tiến đến phòng bếp, Mục Dục Vũ nhìn bóng dáng của cô, phát hiện tâm tình của mình tốt lên kì lạ, vì thế nhìn thằng nhóc này cũng thuận mắt lên không ít. Vì thế hần bắt đầu mở miệng kiên nhẫn hỏi: “Suy nghĩ cẩn thận chưa, vì sao con lần này không chọn cái dễ hơn, lại chọn khó?”

Mục Phi Nhiên nhăn mày nhỏ còn thật sự nói: “Bởi vì Phi Phi tức giận.”

“Ồ? Con tức cái gì?”

“Ngu ngốc sẽ không truyền cho người khác, cậu nhỏ, hm, sẽ không truyền cho người khác!” Thăng nhóc mồm miệng không rõ, sốt ruột ồn ào, “Bọn họ nói lung tung, ba mẹ không phải ngu ngốc, Phi Phi cũng không phải!”

“Con coi như cũng có chút hiểu biết, tiểu ngu ngốc.” xoa xoa đầu Mục Phi Nhiên, nói, “Chúng ta trong phòng có bao nhiêu người nha?”

Mục Phi Nhiên đưa ngón út bắt đầu đếm: “Ba ba, mẹ, cậu nhỏ, Phi Phi, à, bốn!”

“Đúng rồi, thăng nhóc con, đây là người nhà của con, ra khỏi đây, bên ngoài mọi người là đều là người ngoài, trên thế giới này, người vĩnh viễn sẽ nấu ăn ngon cho con, cùng chơi với con, cùng nói chuyện với con, thời điểm con bệnh chăm sóc con, lúc con bị bắt nạt bảo vệ con, chỉ có người nhà của con, trái lại, con cũng phải làm những việc như vậy đối với người nhà con. Biết không?”

“Không hiểu lắm, ” Mục Phi Nhiên cố gắng nghĩ nghĩ, hỏi: “Chính là không thể cho ai khác bắt nạt cậu nhỏ sao?”

Mục Phi Nhiên nhìn hần, hỏi: “Cậu nhỏ con có gọi mấy đứa khác bắt nạt con không?”

Mục Phi Nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Sẽ không. Cậu nhỏ có đồ ăn ngon sẽ giữ lại cho con, luôn chờ con chơi vui rồi mới chơi.”

“Nhưng con còn gọi người ném bùn lên người cậu nhỏ.” Mục Dục Vũ vô tình nói.

Mục Phi Nhiên mặt đỏ lên, theo sau, nó chậm rãi gục đầu xuống, nắm chặt nắm tay nhỏ, một lát sau, nó xoay người bỏ chạy đến phòng mình.

Mục Dục Vũ không hề để ý tới thăng nhóc này, hần đứng lên, chậm rãi đem khung thủy tinh trả về bức tranh thêu, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đặt vào chỗ cũ trong tủ tivi, tiếp tục ngóng nhìn bức tranh thêu.

Lúc này phòng bếp truyền đến âm thanh xào nấu và mùi dầu bếp, mùi thơm nồng nàn lan tỏa đến cả bên này.

Mục Dục Vũ không biết bản thân đã đứng bao lâu, sau nghe thấy Nghê Xuân Yên gọi: “Ăn cơm.”

Hần quay đầu, thấy người phụ nữ kia mang tạp dề, chống nạnh hướng về phòng hai cái thằng nhỏ hô to: “Tiểu tổ tông hai người các con, kiếp trước mẹ thiếu nợ hai đứa sao, ăn một bữa cơm còn muốn mẹ mời trái mời phải, mau nhanh ra rửa tay đi. Phi Phi đi lấy chiếc đĩa và thìa, Tiểu Siêu cầm chén thêm cơm. Thật sự là, không gọi hai người thì hai người không làm phải không?”

Mục Dục Vũ khóe miệng không khỏi nhếch lên, hần nhìn hai tay hai thằng nhóc này cầm tay nối đuôi nhau theo trong phòng đi ra, chỉ chốc lát lại chơi đùa cùng nhau, sau đó lọt vào Nghê Xuân Yên quở trách, lại một khối lú rú cái lại. Đây là một bữa tối náo nhiệt, một ngôi nhà náo nhiệt, cứ việc tranh cãi ầm ĩ không ngừng, nhưng Mục Dục Vũ không hề cảm thấy đau đầu.

Hần thậm chí cảm thấy, những âm thanh trong ngôi nhà này, rất thích hợp.

“Ông xã, anh cần em nâng đại kiệu mời em đi giá đến ăn cơm sao? Nhanh chút lại đây, lớn như vậy, nhỏ cũng như vậy, mọi người là muốn một chết em đứng không?” Nghê Xuân Yên thoáng nhìn hần còn đứng bất động, nhất thời lông mi giương lên, không chút khách khí nói.

Mục Dục Vũ nháy mắt giận tái mặt, qua vài giây, bỗng dưng muốn cười, hần nhớ tới từ sau khi trưởng thành, thật đúng là không có người phụ nữ nào dám la lối với hần như vậy, chỉ duy hai lần, đối tượng đều là Nghê Xuân Yên. Ở trong hiện thực, Nghê Xuân Yên mắng hần “Thúi lắm”, ở trong giấc mơ, Nghê Xuân Yên còn la lối hần “Nhanh chút ăn cơm”, người phụ nữ này thật đúng là âm hồn không tiêu tan, ngay cả giấc mơ, đều hợp lý đến nỗi chẳng nghĩ ngờ được.

Chân thật như thế, sống động như thế.

Chỉ có cô.

Chương 23

Giấc mơ lần này thật viên mãn, giống như một bộ phim truyền hình, thời gian địa điểm nhân vật sự kiện, tất cả các yếu tố này đều hoàn chỉnh, thế cho nên khi Mục Dục Vũ tỉnh lại, tự đáy lòng có chút cảm thấy mãn nguyện khi “Vui vẻ khi hoàn thành một việc”.

Ở trước đầu giường hần dường như còn thoang thoảng hương vị bữa tối trong giấc mơ; thân thể hần dường như cũng còn có thể cảm nhận được tiểu Phi Nhiên tựa vào, mang lại cảm giác tiếp xúc ấm áp; hần nhắm mắt lại, lại có thể mường tượng được bộ dạng tươi cười ngọt ngào khó lẫn của Nghê Xuân Yên; còn có thể nhớ lại chính xác giọng nói líu ríu ngây thơ của hai người Tiểu Bạch ngốc và đứa nhỏ tranh cãi không thôi.

Nhưng đây cũng không phải là thật, bao gồm trong giấc mơ gặp lại máy quay đĩa kiểu cũ, hay bức tranh thêu mà mẹ hần giữ lại, cũng không phải là thật.

Hần rất hiểu rõ về chuyện này.

Nhưng cùng lúc đó, hẳn đối với sự hiểu rõ lại chẳng nói lên cảm giác, giống như cổ họng mắc cái gì vậy, đè nén khó chịu.

Ngay cả công ty lại thành công trong việc thu mua cũng không thể làm hẳn vừa lòng, liền ngay cả làm Diệp thị cô phiếu sa sút, sắp sửa phá sản, cũng không thể làm hẳn có cảm giác thành công.

Những chuyện đó đều chỉ là phải hoàn thành, tựa như khi thuộc một công thức toán có thể theo trình tự để giải, trong trường hợp không có gì quá nhiều, không mấy ngạc nhiên, lại có thể đưa ra kết quả.

Tất cả đều là như thế, tất cả đều ngu ngốc vô vị.

Ngày đó thành công thu mua Diệp thị, công ty bọn họ cử hành một bữa tiệc rượu lớn, tất cả mọi người vui vẻ phấn chấn, liền ngay cả đại thiếu Diệp gia cũng lộ ra biểu tình vẻ mặt như trút được gánh nặng. Mục Dục Vũ đi qua cùng vị này trên danh nghĩa anh em vợ cũng bắt tay chụp ảnh trước phóng viên, khi nắm tay đại thiếu không khỏi nhớ tới lúc trước hẳn suýt nữa ở rể Diệp gia, đại thiếu tuy nói bản thân mình không xấu hổ, nhưng trong lúc đó cũng ít nhiều bực bội.

Hắn thậm chí từng công khai nói qua, tuy rằng em út kết hôn có chút tủi thân, nhưng thời đại này cũng không phải khắp nơi đều có môn đăng hộ đối, dù sao đôi vợ chồng trẻ ân ái hạnh phúc mới quan trọng hơn.

Diệp gia đại thiếu cùng Diệp Chi Lan cùng mẹ sinh ra, cho nên tình cảm đối với cô em này có vẻ chân thành, hẳn nói những lời này chỉ là biểu lộ sự quan tâm của người anh đối với cô em gái, nhưng rơi vào tai Mục Dục Vũ, lại không khác cho Mục Dục Vũ khác một cái tát vang dội.

Mục Dục Vũ nhẫn nhịn bất động, vẫn đợi cho Diệp lão gia chết bệnh, hẳn mới chậm rãi tạo áp lực anh vị anh vợ này, làm cho hẳn bốn phía bị bao vây, sút đầu mẻ trán, buộc phải chấp nhận những điều kiện khắc nghiệt của kế hoạch sát nhập.

“Đại thiếu mọi chuyện được chứ?” Mục Dục Vũ giờ chén rượu thân nhiên nhìn hẳn.

“Tốt, đều tốt.” Diệp đại thiếu ánh mắt lóe ra, nghĩ nghĩ, dường như hạ quyết tâm, “Dục Vũ, có thể nói chuyện một lúc hay không?”

Mục Dục Vũ mỉm cười nói: “Trường hợp hôm nay, tôi chỉ sợ không thể vắng mặt.”

“Tôi biết, chỉ là, chậm trễ cậu 2 phút.” Diệp đại thiếu vội vàng nói.

Mục Dục Vũ nhâm nhi ly rượu, làm một tư thế xin mời, dẫn đầu hướng về một góc khuất của bữa tiệc.

Diệp đại thiếu theo sát sau đó, quay đầu nhìn xem xung quanh, xác định không có người, vì thế tính toán chặt chẽ thời gian nói với Mục Dục Vũ: “Dục Vũ, tôi biết tôi không nên can thiệp sinh hoạt cá nhân của cậu, lại nghe được một ít tin đồn không tốt về cậu, tôi thật lo lắng cho em gái tôi...”

“Nghe đồn?” Mục Dục Vũ như rồng mây, hỏi, “Nghe đồn nói cái gì?”

Diệp đại thiếu nuốt xuống ngụm nước miếng nói: “Nghe đồn cậu và Chi Lan quan hệ không tốt.”

“Còn gì nữa?”

Diệp đại thiếu trên mặt lộ ra vẻ mặt xấu hổ, nghĩ nghĩ mới nói: “Nghe nói em ấy lại làm vài chuyện khiến cậu giận dữ...”

Mục Dục Vũ lặng lẽ theo dõi hẳn.

Diệp đại thiếu dưới tầm mắt đăm đăm của em rể không chịu được, hẳn cắn răng nói: “Bất kể như thế nào, thì cậu dẫn Chi Lan về nhà Diệp một lần, em ấy lâu rồi cũng chưa được về, mẹ rất là...”

Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, nhẹ giọng nói: “Diệp đại thiếu thật sự là anh cả chu đáo dịu dàng, có người anh như vậy, lại nói vợ chồng chúng tôi thật may mắn.”

“Không dám.”

“Chẳng qua có đôi khi tin đồn cũng chỉ là tin đồn, ví như nghe đồn cha vợ tôn kính của tôi và vợ cả tình cảm trở nên bất hòa, cố ý nguyên đem danh nghĩa nhiều cổ phần công ty và bất động sản tất cả sang hết tên của vợ hai.”

Diệp đại thiếu bỗng dừng thay đổi sắc mặt, thẳng thừng nói: “Thật nói hươu nói vượn, Diệp gia tôi đều luôn theo tôn ti quy củ, mẹ là vợ ba tôi cưới hỏi đăng hoàng, làm sao có thể đánh đồng với người phụ nữ này...”

Hắn ý thức được chính mình thốt ra không thu lại được, bưng kín miệng, căm tức nhìn Mục Dục Vũ.

Mục Dục Vũ như rồng mây, khẩu khí bình thản nói: “Cho nên tin đồn chỉ là tin đồn, đại thiếu anh nói xem đúng không?”

Diệp đại thiếu gật đầu không được, lắc cũng chẳng xong.

“Tôi không phải là người cổ hủ, phụ nữ mà, bao nhiêu người không sao cả, nhưng chuyện cưới vợ này, chỉ một thì đủ rồi, bằng không trong nhà lộn xộn

cũng không tốt. Anh nói, giống như tôi với anh vậy, có thêm vợ bé chẳng phải buồn cười sao?”

Diệp đại thiếu sắc mặt thay đổi mấy lần, nửa ngày mới nghẹn ra một câu nói: “Thật xin lỗi Dục Vũ, tôi nhìn thấy bên kia có người quen, phải qua trước tiếp đón, chúng ta ngày khác lại tán gẫu.”

“Ồ, xin cứ tự nhiên.” Mục Dục Vũ hướng hần nâng chén lại lần nữa.

Hần nhìn chằm chằm bóng dáng Diệp đại thiếu rồi đi cười lạnh một chút, ngửa đầu đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó đưa ly rượu cho nhân viên phục vụ.

Diệp đại thiếu yếu đuối vô năng, trong xương tủy cũng giống hệt Diệp Chi Lan vẫn duy trì lối suy nghĩ huyết thống của vợ cả tự cho là đúng, tất cả trí lực hay cuộc sống đều dùng để tranh đấu tài sản với những người anh em khác, xưng hần làm đối thủ của mình, thật sự là sỉ nhục bản thân.

Mục Dục Vũ nhìn chung quanh bốn phía, ở góc độ của hần có thể đem toàn bộ bữa tiệc huy hoàng hoa lệ thu hết vào đáy mắt, hần biết sau đêm nay, bản thân lãnh đạo công ty sẽ đặt lên một sự kiện quan trọng, tên của hần sẽ theo cùng huyền thoại lưu truyền trong giới kinh doanh.

Chỉ cần hần có thể vẫn duy trì không lật thuyền trong mương.

Nhưng ai biết được? Ngày xưa Diệp lão gia cũng từng oai phong một cõi, không ai bì nổi, quyền lực nắm trong tay một cả một thập kỷ, cho dù là đối với đứa con của mình. Cho nên một khi ông ta đã ngã xuống, toàn bộ Diệp thị không người nào có thể cùng Mục Dục Vũ địch nổi.

Như vậy vài năm sau, người nằm trong bệnh viện ngày hôm nay có khi nào lại là hần? Rõ ràng còn kéo dài hơi tàn, những người xung quanh, mặc kệ là người thân hay bạn tốt, đều như một đám linh cầu đối khát phát điên, sẽ chờ hần một khi tất thở mà cùng lúc nhào lên, xé toạt từng mảnh.

Đôi mắt Mục Dục Vũ giật giật, hần cảm thấy bản thân nên đến thăm ông già kia.

Nhất là đêm nay.

Hần lặng lẽ theo cửa đi ra ngoài, ngay cả trợ lý Lâm cũng không mang theo, chie gọi mỗi mình lão Trần. lái xe Vì biết người biết ta, tất cả tin tức Diệp lão gia nằm viện hần đều rõ như lòng bàn tay, kể lại đến Diệp gia Đại phu nhân mời hai hòa thượng vội tới tụng kinh trừ tà, Nhị phu nhân mỗi ngày mang đến loại canh gì, Tam phu nhân cách vài ngày phải đến đầu giường ai thán khóc than.

Mục Dục Vũ nghĩ, nếu bản thân hần là Diệp lão gia, đại khái lúc này sẽ vì lực bất tòng tâm cảm thấy phần nộ, uy phong cả đời, ai nghĩ sẽ trở thành anh hùng mạt lộ, thê lương như vậy.

Khi hần bảo lão Trần lái xe đến bệnh viện, vừa vặn Diệp lão gia và Mục Giác ở cùng bệnh viện, nhưng hai người bởi vì bệnh tình không giống, cho nên phòng bệnh phân biệt hai tòa nhà một đông một tây, Mục Dục Vũ cả ngày chạy đến thăm mẹ nuôi, lại chưa từng nghĩ đến thăm Diệp lão gia.

Hần và Diệp gia duyên phận đã loãng đến mức độ này, thậm chí cứ hai ngày hần đến đó ba lần, cũng chưa một lần gặp qua người Diệp gia.

Qua đêm nay, đại khái người Diệp gia cũng không muốn gặp hần.

Mục Dục Vũ hỏi lão Trần: “Đi thăm bệnh, đối tượng là cha vợ của tôi, nên mua cái gì?”

Lão Trần ha ha cười nói: “Còn gì nữa, protein, thực phẩm dinh dưỡng, tổ yến này, ngài muốn đưa gì thì đưa thứ đó.”

Mục Dục Vũ thần nhiên nói: “Ông ta không thiếu những thứ này.”

“Vấn đề không phải là thiếu hay không thiếu, chủ yếu là tâm ý đến bao nhiêu, ngài không biết, người già chủ yếu là cần mặt mũi, lấy ra thực phẩm dinh dưỡng các thứ con rể biếu, nhiều thể diện.”

Mục Dục Vũ khẽ cười, không thèm nhắc lại.

Hần bảo lão Trần dừng xe trước cổng bệnh viện, lại đến cửa hàng cao cấp mua nhân sâm hảo hạng, mang vào bệnh viện.

Thời gian chưa muộn, bọn họ còn có thể thăm bệnh nhân, xuywwn qua hành lang dài đến khu phòng bệnh cao cấp, lại phát hiện bên trong im ắng, một người cũng không có.

Mục Dục Vũ lặng lẽ nhíu mày, hần đưa mắt bảo lão Trần đi qua gõ gõ cửa, một y tá trực đêm thấy bọn họ, giọng giọng nói: “Có việc gì?”

“Ồ, thăm bệnh.” Lão Trần vội cười nói, “Vị này là người nhà.”

Đôi mắt y tá đánh giá Mục Dục Vũ, khẩu khí chuyển tốt nói: “Đừng ở lại quá lâu, bệnh nhân vừa uống thuốc, nên nghỉ ngơi.”

“Chuyện đó đương nhiên, chúng tôi chỉ thăm một chút, sẽ không chậm trễ.”

Mục Dục Vũ không để ý tới bọn họ, đẩy cửa đi vào, gian phòng bệnh và nơi Mục Giác nằm cũng khá giống nhau, chỉ là bên Mục Giác kia hần sắp xếp người chăm sóc theo giờ, buổi tối phải có bảo mẫu gác đêm. Mục Giác vừa vui vẻ náo nhiệt, thường xuyên có người bệnh gần đó qua chơi, Tiểu Bạch

ngốc cùn thường xuyên đến chơi với bà, bởi vậy trên bàn luôn bỏ đầy các loại thức ăn mời khách. Nhưng căn phòng này nếu không có người làm, hoàn toàn im lặng đến quá đáng.

Diệp lão gia nửa nằm nửa ngồi, tinh thần coi như tốt, mang kính lão đọc sách, biết có người đến, ngẩng đầu hít lại hai mắt, khi thấy rõ người tới, ánh mắt chợt sắc bén, buông sách không nói một lời.

“Tôi nhớ rõ trước kia gặp ông phải có người khác đến thông báo, ” Mục Dục Vũ nhẹ giọng nói, “Có đôi khi là thư ký , có đôi khi là người phụ nữ của ông.”

“Tôi nhớ rõ trước kia gặp anh, đều có thể nghe anh biết quy củ gọi một tiếng ngài Diệp.” Diệp lão gia dõi theo hắn, thân nhiên nói.

“Bây giờ cũng có rất nhiều người gọi tôi là ngài Mục.” Mục Dục Vũ nói.

“Thoạt nhìn anh quen rồi, ” Diệp lão gia trào phúng nói, “Thế nào, được người khác gọi là ngài thì cảm giác tốt phải không?”

“Còn tạm” Mục Dục Vũ gật gật đầu, “So với người khác thì tốt hơn.”

“Cho nên anh tới đây cười nhạo một ông già sinh bệnh sao?” Diệp lão gia cười lạnh hỏi, “Bây giờ không phải anh nên mở một bữa tiệc ăn mừng sao? Sao vậy, cấp dưới chúc mừng còn chưa đủ, còn muốn đến cái đuôi kẻ địch này nghiền nát dưới chân mới hả dạ sao?”

“Không phải, ” Mục Dục Vũ cười cười, nói, “Tôi chỉ là cảm thấy cái loại tiệc rượu này không có ý nghĩa, hơn nữa con trai ông lại không khiến người ta trào sô ham muốn, tôi bỗng nhiên nhớ tới ngài, vì thế cứ tới đây .”

“Lại đây nhìn tôi chết chưa phải không?”

“Lại đây nói cho ngài một tiếng. Diệp thị từ nay về sau không tồn tại , tôi cảm thấy đã xảy ra loại chuyện này, bất luận như thế nào, đều nên cùng người lãnh đạo kia công ty bốn mươi năm nói một tiếng.”

Diệp lão gia nhìn chằm chằm mặt Mục Dục Vũ, qua nửa ngày, mới rầu rĩ nói một câu: “Bốn mươi hai năm.”

“Sao?”

“Tôi quản bốn mươi hai năm” Diệp lão gia dùng giọng nói khuyết thiếu pháp phòng nói, “Từ lúc tôi tiếp nhận từ trong tay cha tôi, nó chỉ là một cái xưởng nhỏ. Đầu những năm tám mươi, tôi còn đầu cơ trục lợi qua vật liệu thép, cùng người Nam Mĩ buôn bán, đã lừa gạt người Russia , tôi đã trải qua quá trình xây dựng đôi mối kinh tế quốc gia đầy biến động, thời điểm lung lạc. Tôi vốn định cho con cháu tiếp quản sản nghiệp, tiếc rằng cưới ba bà vợ lại chẳng sinh được đứa con tốt nào, không người nối nghiệp, không ai cả.” Hắn ngừng đầu liếc Mục Dục Vũ một cái, nói, “Mặc kệ anh tin hay không, tôi muốn anh làm con rể, là muốn đem Diệp thị giao cho anh.”

Mục Dục Vũ cười nhẹ, nói: “Cảm ơn.”

“Nhưng bây giờ nhớ lại thì ra mọi chuyện đều có nhân quả, chỉ là làm khổ con gái tôi.” Diệp lão gia thở dài, ngẩng đầu nhìn hắn, “Mục Dục Vũ, anh là một người đàn ông, làm đàn ông thì không nên gây khó khăn cho phụ nữ, nhất là phụ nữ của anh, anh hiểu chưa?”

Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, nói: “Đêm nay tôi mới phát hiện, thì ra Diệp Chi Lan còn có rất nhiều người thương, cha cô ta, anh trai cô ta, đều chưa quên cô ta.”

Diệp lão gia lắc đầu, thở dài nói: “Tôi ít khi để ý đến con, đối với con gái từ nhỏ đã không quan tâm, nhưng hiện tại hồi tưởng lại, trong tất cả mọi người, tôi có lỗi với nó nhất. Lúc trước nó học đàn cũng tốt lắm, nhưng tôi còn khiến nó bỏ học kết hôn, tôi không hỏi lấy nó lấy một tiếng.”

“Hối hận sao?”

Diệp lão gia không trả lời, hỏi lại hắn: “Anh, hối hận sao?”

Mục Dục Vũ im lặng .

“Trở về đi.” Diệp lão gia vẫy vẫy tay, một lần nữa mang kính mắt đọc sách, “Đừng nói với Chi Lan anh đến thăm tôi.”

Mục Dục Vũ nhìn hắn nửa ngày, hướng hắn gật gật đầu, xoay người rời đi.

Đột nhiên hắn có chút thấu hiểu người này, hắn nhất định cũng hiểu được một môi, một đến mức độ cực hạn, thì ra trong cuộc sống còn quá nhiều điều quan trọng, giống hệt như lực hút trái đất bị mất đi, tất cả đều lơ lửng.

Cho dù là chứng kiến nó lơ lửng xa xa, hắn cũng đã đánh mất dự vọng theo đuổi.

“Thưa ngài, đến thăm phu nhân không?” Lão Trần ở phía sau hắn hỏi.

Mục Dục Vũ gật gật đầu, vòng vo vài công, hướng về tòa nhà mẹ nuôi nằm.

Chưa bước vào phòng bệnh, lại nghe thấy nơi đó bay ra một tiếng ca, ca hát là thiếu niên, thanh âm trong suốt rõ ràng, ban đêm nghe qua đặc biệt động lòng người, giống như chim sơn ca hót, hay không thể tả.

Hắn đang hát một ca khúc nổi tiếng được yêu thích, chính xác là bài hát cổ điển vượt qua thời gian vẫn còn lưu hành, Mục Dục Vũ biết bài hát này, tên là , năm chín mươi ca sĩ khiếm thị Andrea Bocelli biểu diễn sau một lần là nổi tiếng, cho tới nay đã thành bài hát kinh điển.

Thanh âm thiếu niên nghe qua tất nhiên là chưa qua trường lớp đào tạo, nhưng điều khó có được là, hắn không hề tạo hình uyển chuyển, dễ dàng lên giọng, liền như đỉnh băng trong suốt cao nhất, ở dưới ánh mặt trời rạng rỡ.

Time to say goodbye

Places that I ‘ve never seen or

experienced with you

now I shall

I ‘ll sail with you

upon ships across the seas

seas that exist no more

I ‘ll revive them with you

Tiếng ca tuyệt vời, ngược lại để lộ ra chút điểm xấu, Mục Dục Vũ biết đây là ca khúc mẹ nuôi thích, nhưng là người dạy thanh nhạc ở học viện như bà, bà biết nhiều đoạn lắm, vì sao muốn chọn đoạn này? Vì sao phải dạy cho người khác? Mục Dục Vũ nhin không được tăng tốc, đi đến cạnh cửa, đẩy cửa ra.

Tiếng hát đột ngột im bất, trong phòng mọi người giật mình nhìn hắn, Mục Dục Vũ đảo qua mặt bọn họ, có một hai bệnh nhân thường ghé chơi, có hai ba đồng nghiệp mẹ nuôi, thiếu niên đứng ở bên trong hiển nhiên là em trai ngốc của Nghê Xuân Yển, hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới, Tiểu Bạch ngốc thì ra có thể nhớ kỹ ca từ rắc rối và giai điệu, còn có một giọng hát tốt.

Vậy Nghê Xuân Yển đâu? Mục Dục Vũ theo bản năng tìm kiếm cô, ngay tại lúc vừa chuyển đầu, hắn thấy Nghê Xuân Yển đang cầm lấy hoa quả được rửa sạch từ bên ngoài đi vào đến, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng tươi cười kia vừa tiếp xúc đến giây thứ nhất thấy hắn liền tiêu tán .

“Đó là, Tiểu Siêu, nhớ cô giáo Mục , tôi liền dẫn nó đến thăm, tôi không nghĩ đến gặp được ngài ở đây...” Nghê Xuân Yển lúng túng nói, “Tôi, chúng tôi lập tức đi ngay.”

Chương 24

Mục Dục Vũ nhìn chăm chú vào mặt người phụ nữ này, hắn phát hiện ra những biểu hiện của người bình thường, mang chút hoảng loạn, dường như sợ hãi hiểu lầm, cô lên đưa mắt nhìn mắt một cái, buông mấy thứ đang cầm trên tay xuống, nói với Tiểu Bạch ngốc: “Tiểu Siêu, bây giờ không còn sớm nữa, đi thôi đi thôi.”

Tiểu Bạch ngốc vẫn đứng đó, nhìn chăm chăm hoa quả nói: “Em còn chưa ăn nho.”

Nghê Xuân Yển có chút xấu hổ, nói: “Chúng ta không được ăn nha, về chị sẽ mua cho em”

“Đi nói em có thể ăn.” Thăng nhóc cố chấp nói, “Đi nói đều là cho Tiểu Siêu.”

Nghê Xuân Yển lúng túng hai má dần đỏ lên, cô đi qua túm chặt cánh tay thăng nhóc làm bộ răn dạy nói: “Chị nói em trở về ăn, nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì? Há? Đi mau, chậm chạp không bắt được xe bây giờ.”

“Em không, ” Tiểu Bạch ngốc xoay người, nhìn Mục Giác, quyết miệng xin giúp đỡ nói, “Đi...”

Nghê Xuân Yển cá giận nói: “Thăng nhóc em sao lại cứng đầu như vậy? Không nghe lời có phải hay không?Chị không cho em ăn uống sao? Thật sự là tức chết mà, mau lên mau lên mau lên...”

Mục Giác trừng mắt nhìn Mục Dục Vũ, nói với Nghê Xuân Yển : “Xuân Yển, Xuân Yển không có việc gì , con cho thăng bé uống miếng nước, ăn vài thứ rồi đi, không bắt được xe buýt thì sao? Tiểu Vũ có ở đây, bảo nó gọi đưa các con về, nhiều chuyện nha. Nhanh, đừng dọa thăng bé, Tiểu Siêu, đến bên đi này.”

Tiểu Siêu làm bà làm bầm đi qua, Mục Giác dịu dàng vuốt bàn tay nó, cười nói: ” Tiểu Siêu Chúng ta hôm nay giỏi quá, hát thật là hay, Tiểu Siêu thấy đúng không?”

Vài đồng nghiệp già và người chung phòng bệnh đều cười gật đầu, mỗi người một câu khen nó, Tiểu Siêu đại khái lớn như vậy chưa từng được người ta khen, ngạc nhiên rất nhiều, cũng hưng phấn đỏ mặt, ngây ngô cười hỏi: “Con có thể ăn nho sao?”

“Có thể nha, kia đều là mua cho Tiểu Siêu, con nhớ rõ bài hát di dạy như vậy, đây là phần thưởng của con.” Mục Giác vẻ mặt dịu dàng nói, quay đầu thấy Mục Dục Vũ còn lạnh lùng nhìn chằm chằm Nghe Xuân Yển, vì thế lên giọng nói, “Tiểu Vũ, nhanh mang nho đến đây.”

Mục Dục Vũ không nhúc nhích, hần quay đầu nhìn xem lái xe lão Trần đi theo phía sau, dường như lão Trần vội hoà giải cười hớ hớ đem nho đưa qua, thích thú nói: “Ai u phụ nhân thật có phúc khí, nằm viện còn thu nhận học sinh giỏi đến vậy, đến đến, đây là nho của con, nhìn ngọt lắm, phải hay không?”

Tiểu Siêu đoạt lấy hoa quả trên bàn cảnh giác nói: “Chú khen nho con cũng không chia cho chú ăn.”

Lão Trần sững sốt, nhin không được cười lên tiếng, Mục Giác lại mặt mày hớn hờ, đồ nó nói: “Được được, đều cho con, đừng nóng vội nha, không có người giành đâu.”

Tiểu Siêu được Mục Giác cam đoan, thế này mới cảm thấy mỹ mãn cho một quả nho vào miệng, lúc nó ăn đến quả thứ hai có nghĩ nghĩ, nhảy qua đưa đến bên miệng Nghe Xuân Yển, lầy lòng nói: “Chị, ăn.”

Nghe Xuân Yển trừng mắt nhìn nó, quay đầu đi chỗ khác nói: “Chị không ăn, em ăn đi.”

“chị ăn đi, ngọt lắm.”

“Mời các chú và đi ở đây chưa, ở nhà chị dạy em đều đã quên?” Nghe Xuân Yển nhin không được lại trừng mắt nhìn thẳng nhóc không tiền đồ này liên tục ăn, giục nói, “Nhanh, không thể ăn một mình được.”

Tiểu Siêu chu miệng lên, miễn cưỡng bắt đầu đếm số, sau đó mang nho chia đều cho mọi người ở đây. Ở đây đều chỉ là nhìn nó chơi đùa, làm sao thật muốn nhận nho trong tay nó. Nhưng nó cực kì nghe lời, cau mày cẩn thận đếm tỉ mỉ số nho, cuối cùng đến phiên Mục Dục Vũ đứng trước mặt, nho còn lại đã không còn nhiều lắm, nó có chút sốt ruột, vụng trộm liếc Mục Dục Vũ một cái.

Mục Dục Vũ nhìn chằm chằm những ngón tay trắng như tuyết của thằng nhóc mang trái cây giao nộp cho hần. Hần chán ghét khẳng định thằng nhóc này nhất định không rửa tay, vì thế lạnh lùng nói: “Giữ đi.”

Tiểu Siêu vui vẻ hỏi: “Anh trai báo chí thạch hoa quả, anh thật không cần sao?”

“Không cần.” Mục Dục Vũ nhú mày nói.

“Vâng.” Tiểu Siêu vui vẻ nở nụ cười, lập tức mang nho sôi nổi chạy đến trước mặt Nghe Xuân Yển tranh công nói, “Chị, chia xong rồi, còn có nhiều như vậy nha.”

Mục Dục Vũ không kiên nhẫn nghĩ, quả nhiên là một thằng ngốc, chỉ chút chuyện này có thể khiến nó vui như vậy, hần quay đầu, lại ở thoáng nhìn Nghe Xuân Yển nháy mắt ngẩn người, hần thấy Nghe Xuân Yển mỉm cười nhìn em trai mình, lái nhai: “Ăn đi, chị không thích ăn cái này, em chậm một chút, đừng đem nước dãi ra quần áo”, vừa đau lòng mà thỏa mãn sờ đầu của nó.

Ánh mắt kia có áy náy, có mềm mại, có chua xót, có những tình cảm lưu luyến mà hần không thể phán đoán, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được.

Ví như một người đối với một người khác trân trọng vô điều kiện, cái loại tình cảm này này hần không thể đem mọi thứ tốt đẹp cho người kia, không có lý do gì, chỉ là muốn họ thật hạnh phúc, khiến họ vui vẻ, nhưng bởi vì không thể cho họ đồ tốt nhất nên cảm thấy áy náy.

Ở trong trí nhớ có ai đó cũng từng đối với hần như vậy, ai lừa rằng mẹ hần không thích dưa hấu, nhường cục cứng mình ăn; ai bấy bọ nói, trong lòng com mẹ toàn là đồ ăn ngon, đứa nhỏ không thể ăn.

Phụ nữ thì ra đều ngu muội tự thông mọi chuyện như vậy, đều vì một dòng máu.

Hần nhẹ nhàng ho khan một chút, đông cứng nói với Nghe Xuân Yển nói: “Cô đi ra đây một chút.”

Nghe Xuân Yển giật mình nhìn hần, mỉm môi.

Mục Dục Vũ không hề nói nhiều, hần xoay người trước ra phòng bệnh, hần đứng ở trên hành lang, tay bỏ vào trong túi, hần nghĩ bản thân hần có chút không tin được, hần và Nghe Xuân Yển cũng không phải không có gì? Không phải không liên hệ, không cùng liên quan đến người phụ nữ này là tốt nhất sao? Nhưng vì sao ở giờ khắc này, đột nhiên cổ họng và mắt nóng rực lên, cảm thấy muốn làm cái gì, hơn nữa lại nghĩ không ra.

Một lát sau, phía sau hần truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Mục Dục Vũ quay đầu lại, thấy bóng người chậm rãi đi tới đứng là Nghe Xuân Yển, cô vẫn là mang bộ quần áo như khi trước, và áo sơ mi tay dài và quần bò, tóc dài ở sau đầu cột thành búi. Cô bây giờ không mang theo tạp dề và tay áo bông khi làm việc, chợt cảm thấy, càng có vẻ bình thường vô cùng.

Nhưng chỉ có một người phụ nữ như vậy, thật kỳ lạ, xuất hiện ở trong giấc mơ của hần, xuất hiện trong cuộc sống của hần, làm hần cảm thấy có một thứ gì đó bởi vì cô xuất hiện mà lặng yên thay đổi, tuy rằng tạm thời còn chưa phán đoán loại thay đổi này là tốt hay là xấu, nhưng trong tay cô như cảm một cục đá, ném vào hồ tạo thành những gợn sóng, từng vòng từng vòng đẩy ra, không thể biết trước sẽ mang đến phản ứng dây chuyền gì.

“Vẫn là nên để tôi nói trước đi” Nghe Xuân Yển mỉm nhanh môi, ngừng đầu nhìn thẳng hần, giống như bất cứ giá nào nói, “Tôi không có học vấn, tính

tình cũng thẳng, tôi không có cách nào cứ uốn cong và tự mài mọi chuyện theo ý mình, tôi chỉ nói một câu, ngài không cần lo lắng, đừng nghĩ đây là chuyện rắc rối. Đúng vậy, Nghê Xuân Yến tôi không có tiền không thể, tôi còn có một đứa em trai nghèo, gia đình tôi như thế, ngót ngét một vụn còn cảm thấy rất lớn. Có câu cách ngôn không biết ngài có từng nghe nói qua không, không sợ cảnh nghèo, chỉ sợ chí đoản, nay tôi dám đứng ra cam đoan với ngài, chúng tôi lui tới thăm di, chỉ vì di ấy rất tốt, đối với Tiểu Siêu của nhà tôi rất thật lòng. Tôi nghĩ trái nghĩ phải, cũng không thấy bản thân mình có khả năng lớn đến vậy, cũng chẳng có can đảm leo lên ngọn cây như ngài. Tôi, tôi không nhận một phần tiền của di, Tiểu Siêu cũng không có, hai chị em chúng tôi...” Cô đột nhiên nghẹn một chút, lập tức nhếch miệng cười cười, hít mũi nói, “Hai chị em chúng tôi không hèn mọn như vậy, ngài đừng vội vàng chê giễu, chúng tôi chỉ là, thấy di rất tốt, không xem thường chúng tôi...”

Hốc mắt cô bất chấp đang đọng đầy nước mắt, nhưng vẫn cười, nhìn Mục Dục Vũ nói: “Tôi biết ngài cảm thấy tôi như vậy, không sao, mẹ nó, tất cả đều là tôi. Nhưng mà ngài Mục, tuổi trẻ có ai không khờ khạo làm những chuyện ngốc nghếch? Có ai không té ngã trong đống đau mới biết được nên thu liễm cái đuôi sống thật tốt? Tôi thật sự, tôi thật sự nghĩ rằng chuyện trước kia mình làm thật xấu hổ, tôi, tôi thật lòng cùng ngài nói một tiếng, tôi sẽ không, không bao giờ như vậy nữa, được không? Ngài cảm thấy hai chị em chúng ta tội phien, chỉ cần nói một tiếng, tôi lập tức chạy lấy người, thật sự, tôi nói được thì làm được, ngài không cần cảnh cáo tôi, không đáng giá.”

Mục Dục Vũ không nói được một lời, hần cảm giác trái tim mình trĩu nặng, hần gọi Nghê Xuân Yến đi ra, kỳ thật cũng chưa nghĩ ra muốn đối đãi với cô ra sao, còn chưa mở miệng đã bị cô tuôn dài một tràng, hần bỗng nhiên phát hiện, người phụ nữ này và Nghê Xuân Yến trong trí nhớ đã đi khá xa. Cô gái mười sáu tuổi kia, cô gái ngốc nghếch bám theo lưng hần gào to em thích anh, kỳ thật sớm đã biến mất trong câu chuyện cũ, cho dù nhớ rõ, cô chẳng qua cũng chập miệng chê cười..

Nhưng câu chuyện cũ kia, đôi phương bọn họ đều nhớ kỹ, trong mỗi khắc trưởng thành trong đống đau và thống khổ, thất vọng và niềm vui, làm sao có thể chỉ là thứ đáng chê cười?

Mục Dục Vũ nhìn cô, lần đầu tiên, đánh giá người phụ nữ chân thật xa lạ trước mắt này, hần nghĩ thì ra khuôn mặt cô trong trí nhớ đã gầy và tinh xảo hơn, hần nghĩ thì ra bờ môi cô ngoại trừ ngậy ngó cười, nói chuyện cũng rất lưu loát, khiến người ta ghen hòng cũng rất lợi hại, có thể đem hần nói đến như vậy.

Nghê Xuân Yến đợi, Mục Dục Vũ vẫn là im lặng không nói, vì thế tự giễu cười cười, khàn khàn: “Nếu không có chuyện gì, tôi liền mang thằng nhóc đi về trước. Tạm biệt, ngài Mục.”

Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, há mồm nói: “Đợi chút.”

“Ngài còn có việc?”

“Đừng gọi tôi ngài Mục, nghe thấy thật khó chịu.” Mục Dục Vũ thở dài một hơi, nói, “Dù thế nào chúng ta cũng coi như bạn cũ, không đáng khách khí như vậy.”

“Tôi không muốn xưng hô với ngài như vậy.”

Mục Dục Vũ đột nhiên nở nụ cười, hần cũng thật sự gọi lên môi, nhẹ giọng hỏi: “Ngót ngét một vụn đối với cô mà nói thật sự là chuyện lớn?”

Nghê Xuân Yến cảnh giác nhìn hần.

Mục Dục Vũ phát hiện bộ dáng cô trừng mắt nhìn người kỳ thật cũng đơn thuần y hệt cậu em của cô vậy, bất giác nụ cười càng to, dùng giọng điệu dẫn dắt đàm phán với đối phương trao đổi: “Tôi nghe nói nhà hai người đang chuẩn bị phá bỏ và phải chuyển đi nơi khác đúng không?Bù đắp căn nhà của cô cũng chẳng được bao nhiêu, cửa hàng mặt tiền lại bất hợp pháp, căn bản không thể lấy các khoản đền bù, lúc trước cô mở quán vừa phải đi sớm về tối, còn phải phân tâm chăm sóc Tiểu Bạch ngốc kia, còn phải đề phòng đội ngũ quản lý thành phố, nếu mở cửa hàng lại lần nữa, rất khó khăn phải không?”

Nghê Xuân Yến cắn răng nói: “Bản thân tôi sẽ tự tìm cách.”

“Tôi thấy hiệu quả và lợi ích rất thấp, đầu tư và lợi nhuận không phải là tỉ lệ thuận.” Mục Dục Vũ thân nhiên nói, “Tôi có một con đường khác cho cô chọn, đầu bếp nhà tôi là người tây, nấu thức ăn không hợp với ý tôi, đối với hợp đồng kí kết còn chưa kết thúc, tôi lại lười mời người khác. Cô như vậy, đến giúp tôi lo liệu cơm trưa, còn có mẹ tôi, cơm tối không cần cô quan tâm, một ngày làm một chút, tôi cho cô tiền lương bằng nửa tháng lương đầu bếp nhà tôi, nhưng có điều kiện, cô phải làm những món có thể ăn. Cô cũng biết mẹ tôi thân thể không cho phép tùy tiện ăn cái gì.”

Nghê Xuân Yến kinh ngạc nhìn hần.

Mục Dục Vũ phóng tầm mắt, thô lỗ nói: “Tôi xem cô là bạn cũ nên giúp cô một phen, muốn cự tuyệt cũng được, nhưng nếu làm, thì sẽ không quá khó khăn, cô nói xem?”

Nghê Xuân Yến theo dõi hần, trong ánh mắt bập bùng lửa nói: “Tôi không dám làm công cho anh, ai biết anh lúc nào đuổi tôi, tôi đến lúc đó cũng như anh Đại Quân, khóc cũng không kịp khóc.”

Mục Dục Vũ hơi hơi sững sốt, hí mắt nói: “Cô có ý gì?”

“Anh Đại Quân thay anh làm bao nhiêu chuyện không biết, anh hần là rõ, anh ấy là người tốt, lòng nhiệt tình, có trách nhiệm, làm việc tận lực, ngay cả anh ấy anh nói đuổi liền đuổi, anh ấy cứu chị em chúng tôi, vụ kiện bên tòa còn chưa có kết thúc đâu, tôi không có mặt mũi làm công cho anh lúc này!”

Mục Dục Vũ chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận bùng cháy, hần nhìn chăm chăm Nghê Xuân Yến nửa ngày, lạnh lùng nói: “Được, cô đã không biết tốt xấu,

tôi cũng không ngăn cản!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chương 25

Mục Dục Vũ nhìn chăm chú vào mặt người phụ nữ này, hắn phát hiện ra những biểu hiện của người bình thường, mang chút hoảng loạn, dường như sợ hãi hiểu lầm, cô lên đưa mắt nhìn mắt một cái, buông mấy thứ đang cầm trên tay xuống, nói với Tiểu Bạch ngọc: “Tiểu Siêu, bây giờ không còn sớm nữa, đi thôi đi thôi.”

Tiểu Bạch ngọc vẫn đứng đó, nhìn chằm chằm hoa quả nói: “Em còn chưa ăn nho.”

Nghê Xuân Yển có chút xấu hổ, nói: “Chúng ta không được ăn nha, về chị sẽ mua cho em.”

“Đi nói em có thể ăn.” Thăng nhóc cố chấp nói, “Đi nói đều là cho Tiểu Siêu.”

Nghê Xuân Yển lúng túng hai má dần đỏ lên, cô đi qua túm chặt cánh tay thăng nhóc làm bộ răn dạy nói: “Chị nói em trở về ăn, nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì? Há? Đi mau, chậm chạp không bắt được xe bây giờ.”

“Em không, ” Tiểu Bạch ngọc xoay người, nhìn Mục Giác, quyết miệng xin giúp đỡ nói, “Đi...”

Nghê Xuân Yển cá giận nói: “Thăng nhóc em sao lại cứng đầu như vậy? Không nghe lời có phải hay không?Chị không cho em ăn uống sao? Thật sự là tức chết mà, mau lên mau lên mau lên...”

Mục Giác trừng mắt nhìn Mục Dục Vũ, nói với Nghê Xuân Yển : “Xuân Yển, Xuân Yển không có việc gì , con cho thăng bé uống miếng nước, ăn vài thứ rồi đi, không bắt được xe buýt thì sao? Tiểu Vũ có ở đây, bảo nó gọi đưa các con về, nhiều chuyện nha. Nhanh, đừng dọa thăng bé, Tiểu Siêu, đến bên đi này.”

Tiểu Siêu làm bà làm bầm đi qua, Mục Giác dịu dàng vuốt bàn tay nó, cười nói: ” Tiểu Siêu Chúng ta hôm nay giỏi quá, hát thật là hay, Tiểu Siêu thấy đúng không?”

Vài đồng nghiệp già và người chung phòng bệnh đều cười gật đầu, mỗi người một câu khen nó, Tiểu Siêu đại khái lớn như vậy chưa từng được người ta khen, ngạc nhiên rất nhiều, cũng hưng phấn đỏ mặt, ngây ngô cười hỏi: “Con có thể ăn nho sao?”

“Có thể nha, kia đều là mua cho Tiểu Siêu , con nhớ rõ bài hát dì dạy như vậy, đây là phần thưởng của con.” Mục Giác vẽ mặt dịu dàng nói, quay đầu thấy Mục Dục Vũ còn lạnh lùng nhìn chằm chằm Nghê Xuân Yển, vì thế lên giọng nói, “Tiểu Vũ, nhanh mang nho đến đây.”

Mục Dục Vũ không nhúc nhích, hắn quay đầu nhìn xem lái xe lão Trần đi theo phía sau , dường như lão Trần vội vã giải cười hớ hớ đem nho đưa qua, thích thú nói: “Ai u phu nhân thật có phúc khí, năm viện còn thu nhận học sinh giỏi đến vậy, đến đến, đây là nho của con, nhìn ngọt lắm , phải hay không?”

Tiểu Siêu đoạt lấy hoa quả trên bàn cảnh giác nói: “Chú khen nho con cũng không chia cho chú ăn.”

Lão Trần sững sốt, nhin không được cười lên tiếng, Mục Giác lại mặt mày hớn hờ, dỗ nó nói: “Được được, đều cho con, đừng nóng vội nha, không có người giành đâu.”

Tiểu Siêu được Mục Giác cam đoan, thế này mới cảm thấy mỹ mãn cho một quả nho vào miệng, lúc nó ăn đến quả thứ hai có nghĩ nghĩ, nhảy qua đưa đến bên miệng Nghê Xuân Yển, lấy lòng nói: “Chị, ăn.”

Nghê Xuân Yển trừng mắt nhìn nó, quay đầu đi chỗ khác nói: “Chị không ăn, em ăn đi.”

“chị ăn đi, ngọt lắm .”

“Mời các chú và dì ở đây chưa, ở nhà chị dạy em đều đã quên?” Nghê Xuân Yển nhin không được lại trừng mắt nhìn thăng nhóc không tiền đồ này liên tục ăn, giục nói, “Nhanh, không thể ăn một mình được.”

Tiểu Siêu chu miệng lên, miễn cưỡng bắt đầu đếm số, sau đó mang nho chia đều cho mọi người ở đây. Ở đây đều chỉ là nhìn nó chơi đùa, làm sao thật muốn nhận nho trong tay nó. Nhưng nó cực kì nghe lời, cau mày cẩn thận đếm tỉ mỉ số nho, cuối cùng đến phiên Mục Dục Vũ đứng trước mặt, nho còn lại đã không còn nhiều lắm, nó có chút sốt ruột, vụng trộm liếc Mục Dục Vũ một cái.

Mục Dục Vũ nhìn chăm chăm những ngón tay trắng như tuyết của thằng nhóc mang trái cây giao nộp cho hắn. Hắn chán ghét khẳng định thằng nhóc này nhất định không rửa tay, vì thế lạnh lùng nói: “Giữ đi.”

Tiểu Siêu vui vẻ hỏi: “Anh trai báo chí thạch hoa quả , anh thật không cần sao?”

“Không cần.” Mục Dục Vũ nhú mày nói.

“Vâng.” Tiểu Siêu vui vẻ nở nụ cười, lập tức mang nho sôi nổi chạy đến trước mặt Nghê Xuân Yên tranh công nói, “Chị, chia xong rồi, còn có nhiều như vậy nha.”

Mục Dục Vũ không kiên nhẫn nghĩ, quả nhiên là một thằng ngốc, chỉ chút chuyện này có thể khiến nó vui như vậy, hắn quay đầu, lại ở thoáng nhìn Nghê Xuân Yên nháy mắt ngẩn người, hắn thấy Nghê Xuân Yên mỉm cười nhìn em trai mình, lải nhải: “Ăn đi, chị không thích ăn cái này, em chậm một chút, đừng đem nước dây ra quần áo”, vừa đau lòng mà thỏa mãn sờ đầu của nó.

Ánh mắt kia có áy náy, có mềm mại, có chua xót, có những tình cảm lưu luyến mà hắn không thể phán đoán, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được.

Ví như một người đối với một người khác trân trọng vô điều kiện, cái loại tình cảm này này hận không thể đem mọi thứ tốt đẹp cho người kia, không có lý do gì, chỉ là muốn họ thật hạnh phúc, khiến họ vui vẻ, nhưng bởi vì không thể cho họ đồ tốt nhất nên cảm thấy áy náy.

Ở trong trí nhớ có ai đó cũng từng đối với hắn như vậy, ai lừa rằng mẹ hắn không thích dưa hấu, nhường cục cứng mình ăn; ai bầy bả nói, trong lòng com mẹ toàn là đồ ăn ngon , đứa nhỏ không thể ăn.

Phụ nữ thì ra đều ngu muội tự thông mọi chuyện như vậy, đều vì một dòng máu.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một chút, đông cứng nói với Nghê Xuân Yên nói: “Cô đi ra đây một chút.”

Nghê Xuân Yên giật mình nhìn hắn, mỉm cười.

Mục Dục Vũ không hề nói nhiều, hắn xoay người trước ra phòng bệnh, hắn đứng ở trên hành lang, tay bỏ vào trong túi, hắn nghĩ bản thân hắn có chút không tin được, hắn và Nghê Xuân Yên cũng không phải không có gì? Không phải không liên hệ, không cùng liên quan đến người phụ nữ này là tốt nhất sao? Nhưng vì sao ở giờ khắc này, đột nhiên cổ họng và mắt nóng rực lên, cảm thấy muốn làm cái gì, hơn nữa lại nghĩ không ra.

Một lát sau, phía sau hắn truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Mục Dục Vũ quay đầu lại, thấy bóng người chậm rãi đi tới đứng là Nghê Xuân Yên, cô vẫn là mang bộ quần áo như khi trước, và áo sơ mi tay dài và quần bò, tóc dài ở sau đầu cột thành búi. Cô bây giờ không mang theo tạp dề và tay áo bông khi làm việc, chợt cảm thấy, càng có vẻ bình thường vô cùng.

Nhưng chỉ có một người phụ nữ như vậy, thật kỳ lạ , xuất hiện ở trong giấc mơ của hắn, xuất hiện trong cuộc sống của hắn, làm hắn cảm thấy có một thứ gì đó bởi vì cô xuất hiện mà lặng yên thay đổi, tuy rằng tạm thời còn chưa phán đoán loại thay đổi này là tốt hay là xấu, nhưng trong tay cô như cầm một cục đá, ném vào hồ tạo thành những gợn sóng, từng vòng từng vòng dấy ra, không thể biết trước sẽ mang đến phản ứng dây chuyền gì.

“Vẫn là nên để tôi nói trước đi” Nghê Xuân Yên mỉm cười, ngừng đầu nhìn thẳng hắn, giống như bất cứ giá nào nói, “Tôi không có học vấn, tính tình cũng thẳng, tôi không có cách nào cứ uốn cong và tự mài mọi chuyện theo ý mình, tôi chỉ nói một câu, ngài không cần lo lắng, đừng nghĩ đây là chuyện rắc rối. Đúng vậy, Nghê Xuân Yên tôi không có tiền không thể, tôi còn có một đứa em trai ngốc, gia đình tôi như thế, ngọt nhạt một vạn còn cảm thấy rất lớn. Có câu cách ngôn không biết ngài có từng nghe nói qua không, không sợ cảnh nghèo, chỉ sợ chí đoản, nay tôi dám đứng ra cam đoan với ngài, chúng tôi lui tới thăm di, chỉ vì di ấy rất tốt, đối với Tiểu Siêu của nhà tôi rất thật lòng. Tôi nghĩ trái nghĩ phải, cũng không thấy bản thân mình có khả năng lớn đến vậy, cũng chẳng có can đảm leo lên ngọn cây như ngài. Tôi, tôi không nhận một phần tiền của di, Tiểu Siêu cũng không có, hai chị em chúng tôi...” Cô đột nhiên nghẹn một chút, lập tức nhếch miệng cười cười, hít mũi nói, “Hai chị em chúng tôi không hèn mọn như vậy, ngài đừng vội vàng chê giễu, chúng tôi chỉ là, thấy di rất tốt, không xem thường chúng tôi...”

Hốc mắt cô bất chấp đang đọng đầy nước mắt, nhưng vẫn cười, nhìn Mục Dục Vũ nói: “Tôi biết ngài cảm thấy tôi như vậy, không sao, mẹ nó, tất cả đều là tôi. Nhưng mà ngài Mục , tuổi trẻ có ai không khờ khạo làm những chuyện ngốc nghếch? Có ai không té ngã trong đòn đau mới biết được nên thu liễm cái đuôi sống thật tốt? Tôi thật sự, tôi thật sự nghĩ rằng chuyện trước kia mình làm thật xấu hổ, tôi, tôi thật lòng cùng ngài nói một tiếng, tôi sẽ không , không bao giờ như vậy nữa, được không? Ngài cảm thấy hai chị em chúng ta tôi phiền, chỉ cần nói một tiếng, tôi lập tức chạy lấy người, thật sự, tôi nói được thì làm được, ngài không cần cảnh cáo tôi, không đáng giá.”

Mục Dục Vũ không nói được một lời, hắn cảm giác trái tim mình trĩu nặng, hắn gọi Nghê Xuân Yên đi ra, kỳ thật cũng chưa nghĩ ra muốn đối đãi với cô ra sao, còn chưa mở miệng đã bị cô tuôn dài một tràng, hắn bỗng nhiên phát hiện, người phụ nữ này và Nghê Xuân Yên trong trí nhớ đã đi khá xa. Cô gái mười sáu tuổi kia, cô gái ngốc nghếch bám theo lưng hắn gào to em thích anh, kỳ thật sớm đã biến mất trong câu chuyện cũ, cho dù nhớ rõ, cô chẳng qua cũng chắc miệng chê cười.

Nhưng câu chuyện cũ kia, đôi phương bọn họ đều nhớ kỹ, trong mỗi khắc trường thành trong đòn đau và thống khổ, thất vọng và niềm vui, làm sao có thể chỉ là thứ đáng chê cười?

Mục Dục Vũ nhìn cô, lần đầu tiên, đánh giá người phụ nữ chân thật xa lạ trước mắt này, hắn nghĩ thì ra khuôn mặt cô trong trí nhớ đã gầy và tinh xảo hơn, hắn nghĩ thì ra bờ môi cô ngoại trừ ngây ngô cười, nói chuyện cũng rất lưu loát, khiến người ta ghen ghét cũng rất lợi hại, có thể đem hắn nói đến như vậy.

Nghê Xuân Yên đợi , Mục Dục Vũ vẫn là im lặng không nói, vì thế tự giễu cười cười, khàn khàn: “Nếu không có chuyện gì, tôi liền mang thằng nhóc đi

về trước . Tạm biệt, ngài Mục.”

Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, há mồm nói: “Đợi chút.”

“Ngài còn có việc?”

“Đừng gọi tôi ngài Mục, nghe thấy thật khó chịu.” Mục Dục Vũ thở dài một hơi, nói, “Dù thế nào chúng ta cũng coi như bạn cũ, không đáng khách khí như vậy.”

“Tôi không muốn xưng hô với ngài như vậy.”

Mục Dục Vũ đột nhiên nở nụ cười, hẳn cũng thật sự gọi lên mới, nhẹ giọng hỏi: “Ngọt ngọt một vụn đối với cô mà nói thật sự là chuyện lớn?”

Nghe Xuân Yến cảnh giác nhìn hẳn.

Mục Dục Vũ phát hiện bộ dáng cô trừng mắt nhìn người kỳ thật cũng đơn thuần y hệt cậu em của cô vậy, bất giác nụ cười càng to, dùng giọng điệu dẫn dắt đàm phán với đối phương trao đổi: “Tôi nghe nói nhà hai người đang chuẩn bị phá bỏ và phải chuyển đi nơi khác đúng không?Bù đắp căn nhà của cô cũng chẳng được bao nhiêu, cửa hàng mặt tiền lại bất hợp pháp, căn bản không thể lấy các khoản đền bù, lúc trước cô mở quán vừa phải đi sớm về tối, còn phải phân tâm chăm sóc Tiểu Bạch ngọc kia, còn phải đề phòng đội ngũ quản lý thành phố, nếu mở cửa hàng lại lần nữa, rất khó khăn phải không?”

Nghe Xuân Yến cắn răng nói: “Bản thân tôi sẽ tự tìm cách.”

“Tôi thấy hiệu quả và lợi ích rất thấp, đầu tư và lợi nhuận không phải là tỉ lệ thuận.” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Tôi có một con đường khác cho cô chọn, đầu bếp nhà tôi là người tây, nấu thức ăn không hợp với ý tôi, đối với hợp đồng kí kết còn chưa kết thúc, tôi lại lười mời người khác. Cô như vậy, đến giúp tôi lo liệu cơm trưa, còn có mẹ tôi , cơm tôi không cần cô quan tâm, một ngày làm một chút, tôi cho cô tiền lương bằng nửa tháng lương đầu bếp nhà tôi, nhưng có điều kiện, cô phải làm những món có thể ăn. Cô cũng biết mẹ tôi thân thể không cho phép tùy tiện ăn cái gì.”

Nghe Xuân Yến kinh ngạc nhìn hẳn.

Mục Dục Vũ phóng tầm mắt, thô lỗ nói: “Tôi xem cô là bạn cũ nên giúp cô một phen, muốn cự tuyệt cũng được, nhưng nếu làm, thì sẽ không quá khó khăn, cô nói xem?”

Nghe Xuân Yến theo dõi hẳn, trong ánh mắt bập bùng lửa nói: “Tôi không dám làm công cho anh, ai biết anh lúc nào đuổi tôi, tôi đến lúc đó cũng như anh Đại Quân, khóc cũng không kịp khóc.”

Mục Dục Vũ hơi hơi sùng sốt, hí mắt nói: “Cô có ý gì?”

“Anh Đại Quân thay anh làm bao nhiêu chuyện không biết, anh hẳn là rõ, anh ấy là người tốt, lòng nhiệt tình, có trách nhiệm, làm việc tận lực, ngay cả anh ấy anh nói đuổi liền đuổi, anh ấy cứu chị em chúng tôi, vụ kiện bên tòa còn chưa có kết thúc đâu, tôi không có mặt mũi làm công cho anh lúc này!”

Mục Dục Vũ chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận bùng cháy, hẳn nhìn chằm chằm Nghe Xuân Yến nửa ngày, lạnh lùng nói: “Được, cô đã không biết tốt xấu, tôi cũng không ngăn cản!”

Chương 25

Nói chuyện với Nghe Xuân Yến cuối cùng kết thúc không vui.

Mục Dục Vũ ghen lửa giận, xoay người trở về phòng bệnh chào hỏi Mục Giác, sau đó mang theo lão Trần lập tức rời đi.

Hắn không biết bản thân đang đi đâu, chỉ cố gắng khiến cho lý trí trở về, nhưng càng nghĩ lại, lại càng không thể kiềm chế tức giận.

Cho tới bây giờ hẳn bao giờ là người thân thiện, vào những năm trước, mỗi lần bỏ ra công sức hẳn đều tính toán thật kỹ mình có thể thu lại bao nhiêu. Loại thói quen này vẫn theo đến bây giờ, ở công ty, ngài Mục cho nhân viên cơ hội cũng tính toán trên cơ sở tỷ lệ thuận lợi nhuận, loại cơ hội thăng chức cho nhân viên chỉ dựa theo cảm tính thì hẳn chưa bao giờ làm qua, hơn nữa ngay khi mới bắt đầu, hẳn thậm chí nghĩ giúp Nghe Xuân Yến mở một nhà hàng cao cấp để viện trợ kinh tế cho cô .

Không chút do dự, cô còn dùng một tính từ khiến Mục Dục Vũ nổi trận lôi đình: “Mất mặt” .

Làm việc cho ngài Mục hẳn mà mất mặt ư? Bao nhiêu người tranh nhau cướp đều không có cơ hội, cô ta chỉ là một phụ nữ quê mùa mở quán nhỏ, có tư cách gì nói “Mất mặt” ?

Mục Dục Vũ sải bước hướng đi ra khỏi bệnh viện, càng đi càng tức giận, hẳn nghĩ bản thân đại khái là tẩu hỏa nhập ma , bị hình ảnh trong giấc mơ kia ám ảnh , đêm đêm Nghe Xuân Yến trong mơ trở thành Nghe Xuân Yến hiện thực này.

Trên thực tế, hẳn căn bản cũng không muốn dây dưa với cô, không phải sao?

Mục Dục Vũ hít sâu một hơi, khí lạnh ban đêm lấp đầy lồng ngực, sau đó từ từ thở ra, hẳn lắc đầu, cảm thấy bản thân nói lý với người phụ nữ kia thật không đáng giá, đã bao nhiêu năm, còn tưởng rằng cô đã cải thiện, kết quả thì sao? Người phụ nữ không lên được mặt bản , ngay cả khi hẳn bắt cho cô

bạc thang, cô cũng lên không được.

Cho nên cô cự tuyệt hẳn cũng đúng, thái độ của cô trực tiếp ngăn chặn khả năng bản thân hấn phạm sai lầm ngu xuẩn, hấn vẫn đang an toàn, hấn vẫn là ngài Mục, còn chưa làm chuyện gì vượt quá phạm trù của ngài Mục.

Mục Dục Vũ tỉnh táo lại, hấn không kịp để ý đến phía trước, đi như bay, bất giác dừng chân đã thấy trước mắt là cánh cổng bệnh viện, hấn dừng lại chờ lão Trần hắc hừ hừ từ phía sau đuôi theo, thờ phỉ phò nói với hấn: “Tiên sinh, ngài đứng đợi tôi một lát nữa, tôi đánh xe lại đây?”

Mục Dục Vũ nhìn chăm chú vào dòng xe như nước, con đường trải dài ánh sáng rực rỡ, gập gật đầu.

Lão Trần chạy về hướng bãi đỗ xe bên kia, Mục Dục Vũ rút tay vào túi đứng trước cổng, bên người người đến người đi như nước chảy, hấn nghĩ, đại khái cho đến lúc tận thế, nơi bệnh viện này vẫn đông như trẩy hội? Vì vậy trên thế giới, thời điểm nào, địa điểm nào, đều tràn ngập bệnh nhân, mà cái gọi là khỏe mạnh, đại khái cũng chỉ là chuyện tương đối, cho dù vậy, mọi người vẫn muốn người trước ngã xuống, người sau tiến lên đưa đến bệnh viện.

Giống như mong muốn bình thường chữa trị vết thương bản thân.

Hấn cũng như vậy, hấn biết Mục Giác sống không lâu, hấn tình nguyện bỏ không ít tiền mỗi ngày, chỉ mong đội ngũ y bác sĩ chuyên nghiệp và dụng cụ tiên tiến có thể kéo dài sự sống cho mẹ nuôi, càng dài càng tốt.

Ngay cả khi trong lòng hấn biết rõ ràng, chuyện kéo dài sự sống cho mẹ nuôi này, kỳ thật chỉ có ý nghĩa với mình hấn.

Nhưng vào lúc này, Mục Dục Vũ ngẫu nhiên thoáng nhìn một người thanh niên tuổi còn trẻ nam chạy về hướng hấn. Cậu ta khoảng hai mươi tuổi, diện mạo bình thường, sở dĩ lại thu hút sự chú ý bởi lẽ cậu ta mang một bộ quần áo không hợp với tuổi, toàn thân màu đen. Cậu ta bước đi vội vã, dường như có người nhà ở trong bệnh viện? Mục Dục Vũ đối với việc này thờ ơ, hấn liếc nhìn xung quanh. Nhưng khước mắt hấn lại phát hiện cậu ta không phải đến bệnh viện, mà là chạy tới chỗ hấn. Mục Dục Vũ trải qua nhiều năm qua đường thành cảnh giác và đa nghi, theo bản năng cảm thấy toàn thân ớn lạnh, hấn lui về phía sau từng bước, ngay khi cậu ta tiến đến trước mặt vùng tay mang theo hung khí sắc bén, đồng thời không chút nghĩ ngợi, thân thể theo bản năng xoay người quay về, phi chân hướng phần eo cậu ta liều mạng đá tới.

Những ngày còn non trẻ hấn đã sớm trang bị cho mình kế mưu sinh, ở phố xá sầm uất chẳng thể vào thiếu những vụ đánh nhau gây lộn, sau đó đến Mĩ còn chuyên môn luyện Taekwondo, chỉ là khi hấn là ngài Mục, tất nhiên không cần tự mình động thủ, ngay tại đá ra đi giờ khắc này, Mục Dục Vũ cảm thấy ân hận vì bản thân không còn linh hoạt như trước nữa.

Chẳng qua là sống an nhàn sung sướng lâu rồi.

Cậu thiếu niên hành hung dĩ nhiên chẳng thể đoán trước người đàn ông này nhanh như vậy phản công, lấy con dao từ dưới đất lên đâm lại. Mục Dục Vũ nghiêng người lách vài cái, nhưng đôi phương tấn công sắc bén, có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Có một nhát suýt nữa đâm trúng lồng ngực, Mục Dục Vũ theo bản năng nâng cánh tay cản một chút, nháy mắt một con dao nhọn truyền đến

Mục Dục Vũ trắng bệch, tay cũng không ngừng, khi nháy mắt đôi phương rút dao, dùng tay kia thì liều mạng chém ra một nhát đến chỗ cầm đôi phương, lại bay lên đá một cước vào dưới xương sườn.

Người nọ thấy tình hình trước mắt không ổn, cuối cùng lui về sau hai bước, người xung quanh đã hét chói tai, bảo vệ bệnh viện đợi đủ vài người rồi đồng loạt xông lên vừa đánh vừa đá, cùng lúc đó, lão Trần lái xe lại đây vừa vặn thấy cảnh này, hấn thấy vậy lập tức dừng xe mở cửa xe lao xuống đến đỡ lấy Mục Dục Vũ, hoảng hốt liên tục hỏi: “Tiên sinh, tiên sinh ngài thế nào? Ngài không có việc gì chứ tiên sinh?”

“Giải quyết gọn anh ta cho tôi!” Mục Dục Vũ âm u nói, “Giải quyết xong rồi gọi A Lâm đến báo cáo.”

Lão Trần đi qua thừa dịp loạn nhìn thanh niên kia, hấn giờ phút này lo lắng bát cơm của mình bị người này làm liên lụy đánh mất, trong lòng có hận, nên hạ quyền dùng toàn lực.

Mục Dục Vũ thờ hớn hèn đứng đó, cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay, một vết rách rất lớn, miệng vết thương rất sâu, máu chảy đầm đìa, điều này làm cho hấn choáng váng. Hấn ở trong lòng mắng một câu fuck, kéo caravat cắn răng nghĩ nên băng lại vết thương để cầm máu trước, lại vào bệnh viện tìm bác sĩ. Hấn đang gỡ caravat, vừa nhắc đầu, lại thấy Nghê Xuân Yến lôi kéo tay Tiểu Bạch ngọc ngơ ngác ở bên cạnh theo dõi hấn bên này, hai người bốn mắt nhìn nhau, Mục Dục Vũ phát hiện Nghê Xuân Yến sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vô cùng lo lắng, một lát sau, cô xoay người nói với Tiểu Bạch ngọc hai câu gì đó, chạy nhanh về hướng hấn.

“Anh, anh đừng động, tôi đến.” Nghê Xuân Yến trong giọng nói mang theo âm rung, cắn môi, nhanh tay giúp hấn mở caravat.

Mục Dục Vũ có chút ngạc nhiên, hấn còn tưởng rằng người phụ nữ này định làm gì, tóc mai cúi xuống, theo cửa hấn góc độ nhìn qua, thấy được độ cong hoàn hảo của gương mặt.

“Anh kiên nhẫn một chút, chúng ta lập tức đến băng bó, không xa, ai nha đừng do dự, anh nên nghe tôi, còn đang chảy máu, có chuyện gì cầm máu trước rồi nói sau, nha?” Nghê Xuân Yến dùng miệng đồ ngọt đưa nhỏ nói với hấn, thấy hấn không phản ứng, vừa vội vàng vàng lập tức thay hấn quyết định, “Tôi, tôi bây giờ liền mang anh đi. Tiểu Siêu, em đến đây, lại đây đỡ một tay.”

Mục Dục Vũ muốn nói chuyện này không cần cô lo lắng, tôi còn không biết làm sao? Nhưng hấn chưa kịp mở miệng, hấn thấy trong ánh mắt Nghê Xuân Yến lóe lên sự quan tâm, dường như thấy hấn bị thương, nữ người phụ nữ này còn sốt ruột hơn.

Đây là một cảm giác đã mất từ lâu, lâu đến nỗi trở nên mới mẻ, Mục Dục Vũ nghĩ, xung quanh hắn, đại khái khi nhìn thấy bị thương, người hã hê so với người quan tâm lo lắng thì nhiều lắm. Hắn chưa từng cảm thấy có vấn đề gì, nhân tính đều như thế, nhưng đêm nay có chút không giống, có lẽ là bởi vì cánh tay bị thương thật sự rất đau, có lẽ, hắn thật sự bởi vì mất máu mà đầu óc suy nghĩ chậm chạp, tóm lại, hắn phát hiện bản thân đối với sự quan tâm của người khác phải cũng không phản cảm, ngược lại, còn có điểm tốt.

Tựa như thật lâu thật lâu trước kia, mỗi lần hắn sinh bệnh uống thuốc đắng, người luôn luôn lo lắng hắn uống thuốc, cho hắn ăn đường.

Kỳ thật cay đắng cũng không quá đáng sợ, nó có sự ngọt ngào trấn áp, có người như vậy, thay bạn quan tâm, bạn sẽ dường thành một thói quen, luôn nghĩ đến phải dùng ngọt ngào an ủi đau khổ, phải dùng thứ tốt đến bồi thường.

Nhưng đâu phải ngày nào bạn cũng nhận được?

Tiểu Bạch ngọc thật nghe lời, nó quả thực vui vẻ đã chạy tới, thật cẩn thận giúp đỡ Mục Dục Vũ đỡ một tay không bị thương cẩn thận bước đi. Nghe Xuân Yến ở phía trước vội vàng dẫn đường. Mục Dục Vũ nhìn cô dọc theo đường đi thỉnh thoảng quay đầu, đảm bảo hắn không có nửa đường ngã lăn; nhìn cô giành trước vài bước vọt vào phòng cấp cứu, gọi lớn: “Bác sĩ, chúng tôi này có người bị thương, cầm không được máu!”; hắn còn phát hiện sắc mặt của cô vẫn tái nhợt, nhìn đắm đuối vào bác sĩ, buộc người nhanh chút lại đây súc miệng vết thương cho hắn, khâu vết thương bằng bó; Mục Dục Vũ không chú ý, thậm chí còn phát hiện cô cảm hóa đơn hấp tấp đi thay hắn trả tiền viện phí.

Kinh nghiệm này, thật sự như là quá khứ, có chuyên gia đặc chẩn, có trợ lý cấp dưới làm thỏa đáng hết thảy, ngài Mục như hắn nào biết được.

Sau đó, chờ hắn rốt cục có thể lấy lại tinh thần, phát hiện trong lòng bàn tay có một cái cốc trắng men ấm áp. Mục Dục Vũ kinh ngạc nhìn chăm chú chất lỏng màu trắng xám đang bốc hơi bên trong, hắn nghe thấy Nghe Xuân Yến thở hồng hộc nói với hắn: “Anh mất nhiều máu như vậy, uống nước đường rất tốt.”

Mục Dục Vũ nhíu mày nói: “Không uống.”

Nghe Xuân Yến khuyên hắn nói: “Tôi biết anh không thích dùng đồ người khác dùng qua, đây là bát tôi vừa mua, yên tâm, lấy nước sôi, sạch sẽ lắm.”

“Chị, em cũng muốn uống nước đường.” Tiểu Bạch ngọc nhỏ giọng nói.

Mục Dục Vũ sừng sốt một chút, nghĩ nên đưa cho Tiểu Bạch ngọc, lại bị Nghe Xuân Yến ngăn lại nói: “Uống của em đi, đừng động vào anh ấy, Tiểu Siêu nghe lời, để cho anh trai uống, hắn bị thương, chị về nhà sẽ làm cho em nha.”

Tiểu Bạch ngọc chu miệng lên, nhưng nó hiển nhiên biết người bị thương cần uống, vì thế hậm mộ lại có chút sợ hãi cẩn thận nhìn Mục Dục Vũ một cái.

Giống như thứ kia là mỹ vị nhân gian.

Mục Dục Vũ ma xui quỷ khiến giờ lên bát uống một ngụm, thật ngọt, cũng thật ấm. Hắn đang muốn lại uống ngụm thứ hai, bỗng nhiên nghe Nghe Xuân Yến nói: “Tốt lắm tốt lắm, anh chắc hẳn có người rồi. Tôi đi đây, anh bảo trọng. Đứng rồi, đây là thuốc của anh.” Nghe Xuân Yến đem một cái bao plastic đưa cho hắn, liên miên cần nhắc dặn dò, “Bác sĩ nói, tay chân thiếu máu, uống mười ngày sẽ đổi thuốc, anh nhớ kỹ...” Cô bỗng nhiên dừng lại, cười cười nói, “Xem tôi kia, nói uống phí, anh làm sao thiếu người nhắc nhở điểm này.”

Cô nâng Tiểu Bạch ngọc đứng lên, tranh thủ lúc rảnh rồi dường như quay đầu hướng hắn gật gật đầu tính chào hỏi qua, sau đó lúi cúi xoay người đi rồi.

“Cô...” Mục Dục Vũ muốn nói cái gì, lại bị âm thanh “ngài Mục” dòng người tới tấp ủa vào phòng cấp cứu đánh gãy.

Lại một lần nữa, Mục Dục Vũ nhìn theo Nghe Xuân Yến kéo em trai ngọc của cô rời đi.

“Thật xin lỗi ngài, là tôi thất trách, sau khi Đại Quân đi rồi, tôi nên lập tức gọi người đến thay thế.” trợ lý Lâm đầu đầy mồ hôi, hổ thẹn không thôi cúi đầu nhận lỗi.

“Tiên sinh, ngài lần tới quyết không thể chỉ mang theo lái xe mà đi như vậy” Điều Căn Giang cùng đến mang theo về mặt nghiêm túc nói, “Vào khoảng thời gian này, ngài càng phải cẩn thận hơn.” “

“Đều là tôi sai,” lão Trần kinh sợ nói, “Tôi không nên để ngài ấy đứng chờ trước cổng một mình, tôi...”

“Được rồi.” Mục Dục Vũ đánh gãy lời bọn họ, không hờn giận nói, “Tôi không sao, còn chưa phải lễ tưởng niệm. Lão Trần, quay về đi, A Lâm và lão Diêu, đêm nay ở cùng tôi, trên đường chúng ta tán gẫu một chút chuyện đêm nay.”

Hắn đứng lên, bưng cái bát trắng men đi ra ngoài, trợ lý Lâm đuổi kịp, hỏi: “Thưa ngài, có muốn thay ngài thu dọn cái này, à, cái bát?”

,

“Không cần.”

“Anh uống cái gì?” Điều Căn Giang đi đến bên kia nghi ngờ hỏi hắn, “Là bác sĩ cho anh uống? Có thể tin được không?”

Mục Dục Vũ thần nhiên nở nụ cười một chút, nói: “Là nước đường nâu.”

Lão Diêu kinh ngạc hỏi: “Cái gì?”

“Ngày bé tôi thường hay lên ăn cái này” Mục Dục Vũ thân nhiên nói, “Ngày đó một cục đường nâu là khá đắt, mẹ tôi mỗi lần mua đều cất trong bình thủy tinh, giấu ở trên đỉnh nhà tôi, tôi có thể chuyển ghế lên lấy bình, mỗi lần chỉ lấy một khối nhỏ, chỉ là chứng miệng miệng, ha ha, cho đến khi mẹ chết, cũng chưa phát hiện qua.”

Diêu Căn Giang trầm mặc một hồi, nghiêm trang hỏi hần: “Ngài muốn tôi khen ngài lúc nhỏ đã thông minh lanh lợi?”

Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hần, nói: “Không, tôi nghĩ tới món này thật nhiều năm không uống, bây giờ uống, đã không giống trước kia.”

“Tôi nên đề nghị ngài bước xuống.”

“Quên đi, ” Mục Dục Vũ cúi đầu lại uống một ngụm, lắc đầu nói, “Cũng không phải ngọt phát ngấy. A Lâm”

Trợ lý Lâm theo kịp nhìn hần.

“Đại Quân phạm chuyện, anh cũng hiểu rõ phải không?”,

Trợ lý Lâm mỉm cười nói: “Vâng thưa ngài.”

“Anh ta đâm người nào?”

“Người này, biệt hiệu là Hồ bánh xe, cầm đầu một đám du côn nhỏ, ” Lâm trợ lý chần chờ một chút, nhanh nhẹn nói, “Sở thích của hần ta có hơi khác người, hần thích chơi nam, không thích chơi nữ.”

Mục Dục Vũ cước bộ mạnh mẽ dừng lại, hần quay đầu đối nhìn trợ lý Lâm, lạnh lùng hỏi: “Anh nói, hần chạm vào Tiểu Bạch ngọc”.

“Vâng.”

“Thành công?”

“Không, ” trợ lý Lâm vội vàng lắc đầu, “Đại Quân đến đúng lúc.”

“Tên đó thật cận bã.” Diêu Căn Giang xen vào nói, “Bị Đại Quân chặt tay một chút cũng không oan.”

Mục Dục Vũ im lặng, hần biết, trong chuyện này, đối tượng bị thương tổn là Nghê Xuân Yển, thì cô cũng chưa hần cảm kích Tôn Phúc Quân như vậy, nhưng đối tượng lại là em trai bảo bối của cô, ý nghĩa liền hoàn toàn khác hần.

Trong đầu hần hiện lên người phụ nữ cự tuyệt công tác nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Tôi không có mặt mũi làm công cho anh lúc này.”

Có thể lý giải, trong tư duy đơn giản ngốc nghếch của cô, Tôn Phúc Quân là ân nhân, phạm là cùng ân nhân đối nghịch, bao gồm cả hần, đều là người xấu.

Nhưng đêm nay cô vì hần chạy vội vã, trả mang đến bát nước đường nâu.

Mục Dục Vũ cúi đầu nhìn nhìn cái bát trắng men trên tay, nền trắng điểm xuyết một đóa lan màu hồng xấu xí, đây là thứ mà cô ta thích ư? Nhưng cũng chỉ có cô, sẽ ngoài dự đoán mọi người, dùng chiếc bát trắng men quê mùa này pha cho hần một bát nước đường ấm, loại chuyện này, chỉ sợ Mục tiên sinh này cả đời đều không có khả năng nhận được từ tay người phụ nữ khác món đồ uống như vậy.

Rẻ như thế, nhưng lại đặc biệt như thế.

“Đại Quân chuyện này không có làm sai, ” Mục Dục Vũ nghe thấy giọng nói bản thân, khô khốc, “Xử lý chuyện ra tòa của anh ta, sau đó bảo trở về đi.”

“Vâng, thưa ngài.” trợ lý Lâm cười nói, “Có anh ấy ở bên cạnh ngài, chúng tôi cũng an tâm phần nào.”

“Mặt khác, lão Diêu, anh an bài một chút, kết thúc luôn việc chặt tay tên kia.” Mục Dục Vũ nhẹ nhàng băng quơ nói, “Đồng tình luyện ái nên chịu chút trừng phạt.”

“Vâng.” Diêu Căn Giang gật gật đầu.

Chương 26

“Ông xã, anh xem em mặc cái này được không?” Nghê Xuân Yển khoa tay múa chân đưa tay xoay xoay cái váy hoa, đối diện với gương đối tới đối lui, cười hi hi nói, “kiểu dáng này thật mới, bên ngoài mấy khu thương mại bán chẳng dưới một ngàn đâu, anh đoán xem em mua bao nhiêu? Haiz, anh đừng có đọc báo nữa, anh cũng nên nhìn xem bà xã của anh nha.”

Cô cố ý khiến mình nói ra giọng nũng nịu làm cho Mục Dục Vũ bất giác rung mình, hần cố mà đưa tầm mắt từ trên báo rời khỏi, liếc mắt một cái qua cái

váy hoa cô cầm trong tay, kết luận đó là cái váy nhái từ hàng cao cấp, in màu sắc đục ngầu, vải dệt và may cũng rẻ tiền, phỏng chừng mặc cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng Nghê Xuân Yến vui vẻ phản chấn, ồn ào giống như mới chiếm được đồ tốt: “Em chỉ mua có tám mươi tệ nha, ngay bên phố mua sắm, giống nhau như đúc, nhưng giá rẻ hơn nhiều!”

Mục Dục Vũ không nói gì, khi hần trở về nhà, liền có dự cảm đêm nay sẽ mơ giấc mơ kì lạ đó, quả nhiên, mở mắt ra, không có nguyên nhân nào, hần lại đặt mình trong không gian kia, cầm trong tay tờ báo dựa vào cái ghế đặt gần cửa sổ trong phòng ngủ, bên cạnh có bà xã nói liên miên cần nần.

“Haiz ông xã anh nói xem, không phải cũng chỉ là đoạn vải may thành váy thôi sao, làm gì mà các trung tâm mua sắm bán đắt đến vậy? Em cũng không tin, quần áo nhiều hơn một ngàn có thể đẹp ư? Có thể đẹp đến thế sao? Còn không phải đều một cái mũi hai con mắt, còn có thể biến thành tiên nữ hay sao? Anh không biết, vợ ông Hoàng bán tiếp tạp hóa đối diện chúng ta, mấy ngày hôm trước khoe cái túi, nói cái gì mà hàng hiệu Pháp, bao nhiêu là tiền. Hừ, em nghĩ cô ta cũng chẳng phải phụ nhân giàu có gì, suốt ngày cũng bán buôn, hư vinh! Còn dám sĩ diện trước mặt bà đây, dựa vào cái gì chứ, ngày mai em mặc váy này cho cô tức chết.”

Mục Dục Vũ đột nhiên nở nụ cười, cảm thấy người phụ nữ này tuy nói linh tinh, nhưng kì lạ, hần chỉ là muốn cười, giống như bị cô chọc vào huyết ngửa. Thì ra phụ nữ không có mất thắm mỹ cũng không khiến người ta chán ghét như vậy, ngược lại, nó lại mang theo hơi thở cuộc sống, đó là, năm này qua năm khác, ngày qua ngày, trong sự hối hả của cùi gạo dầu muối, tình cảm đó vẫn cháy âm ỉ.

Mục Dục Vũ đưa tay bỏ tờ báo qua một bên, ôm cánh tay đánh giá thật kĩ Nghê Xuân Yến trong mơ này, hần phát hiện Nghê Xuân Yến trong mơ này so với Nghê Xuân Yến trong hiện thực tốt hơn nhiều lắm, gương mặt trắng nõn phớt hồng, nét mặt rạng ngời, cả người giống như ngọc bích được tỉ mỉ mài bóng qua, từ trong ra ngoài lộ ra khí chất gọi cảm và độc đáo của người phụ nữ ba mươi tuổi. Mục Dục Vũ chưa bao giờ phủ nhận Nghê Xuân Yến có bộ dạng tốt, hần phủ nhận, là Nghê Xuân Yến trên người luôn toát ra sự quẻ mùa. Nhưng giờ này phút này, hần bỗng nhiên phát hiện kỳ thật trên người phụ nữ cái gọi là khí chất cũng không có phân chia cao thấp như vậy, hoặc là nói, đổi góc độ, dứt bỏ tiêu chuẩn nhìn phụ nữ, hần lần đầu tiên phát hiện Nghê Xuân Yến đều không phải là không đúng tí nào, ngược lại, cô tục thật sự sinh động, tươi tắn, trong tầm tay, cũng giống như trong căn phòng bày mấy chậu hoa tươi, tạo hình chẳng có bao nhiêu tinh tế, nhưng cũng có lợi ích thực tế.

Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, đứng lên, lấy váy hoa trong tay Nghê Xuân Yến quăng đến trên giường, Nghê Xuân Yến ở một bên ai ai kêu: “Ông xã anh làm sao vậy, ài, đó là em vừa mua, tám mươi tệ đó...”

Mục Dục Vũ liếc cô một cái, thần nhiên nói: “Khó coi.”

“Hả?” Nghê Xuân Yến suy sụp sụ mặt, tủi thân nói, “Nhưng mà đến tám mươi tệ đó.”

“Tôi không thích.”

Nghê Xuân Yến chu miệng lên không nói chuyện, Mục Dục Vũ thuận tay mở ra tủ quần áo, cau mày tùy tay đẩy đẩy quần áo của cô, cuối cùng ở trong góc tìm được một cái váy liền áo màu đen, lấy ra nhìn nhìn, may giản lược, miễn cưỡng lọt vào trong tầm mắt, hần đem chiếc váy đen này đưa cho Nghê Xuân Yến, đơn giản nói: “Mặc nó đi.”

“Cái này đen thui” Nghê Xuân Yến bất mãn than thở, “Hơn nữa phần trên còn hở, em mặc vào già thêm vài tuổi.”

“Da em trắng, mặc sẽ đẹp.”

“Thật sự?” Nghê Xuân Yến nửa tin nửa ngờ.

“Thay đi.” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn.

Nghê Xuân Yến trước là có chút kháng cự, theo sau cầm váy cười: “Được, muốn em mặc ra ngoài để người khác chê cười em là chị anh hay dì anh, người mất mặt là anh.”

Mục Dục Vũ trừng mắt nhìn cô một cái.

Nghê Xuân Yến hi hi ha ha cầm váy chạy tới buồng vệ sinh thay đổi, chỉ chốc lát đi ra, kéo váy chần chờ hỏi: “Ông xã, anh, anh cảm thấy được sao?”

Mục Dục Vũ nghiêng đầu, đi qua kéo váy thành hình chữ V, lộ ra đường cong cổ xinh đẹp trắng muốt mà, thế này mới gật gật đầu, nói: “Tóc cuốn lên”

“Hả?”

“Trên cổ mang trang sức, có ngọc trai không?”

Nghê Xuân Yến nháy mắt mấy cái, nói: “Có một sợi giả, nhưng lớn lắm”

Mục Dục Vũ im lặng một chút, nói: “Váy đừng đeo.”

“Vì sao nha? Cả đường đều là mạng hàng giả.”

“Tôi không cho phép.” Mục Dục Vũ lười nói.

“Vâng.” Nghe Xuân Yến kéo dài lời đồng ý lấy lệ với hắn, chính mình chạy đến gương to xoay tới xoay lui, lại học cách búi tóc lên cao, một ít sợi tóc mai xõa xuống bên má. Nghe Xuân Yến khoa tay múa chân cao hứng, quay đầu đối Mục Dục Vũ thân nhiên cười nói: “Ông xã, mặc như vậy thật đúng là rất tốt. Ánh mắt anh quả nhiên không sai nha.”

Mục Dục Vũ khoe miệng nhướn lên, hắn nhìn người phụ nữ này mang váy đen tôn lên dáng người, cùng với gương mặt tươi cười xinh đẹp, đột nhiên cảm thấy có loại cảm giác thỏa mãn kì lạ, tựa như đắc ý khi vật cổ chinh trang đưa ra triển lãm.

Nhưng bây giờ đối tượng là cá nhân, vẫn là một phụ nữ, người phụ nữ không giống với những người mà hắn từng có kinh nghiệm đối phó trước đây, bao gồm Diệp Chi Lan ở bên trong, những người phụ nữ có liên quan đến hắn đều rất thông minh, các cô đều biết bản thân mình xinh đẹp, tận dụng sự xinh đẹp để nâng lên giá trị, các cô toàn lực ứng phó làm cho chính mình đẹp hơn, ăn mặc trang điểm, không chỗ nào không tinh tế, phải được lựa chọn cẩn thận và duy nhất. Ngay cả mẹ nuôi hắn là Mục Giác, cũng là trời sinh muốn mình là người phụ nữ xinh đẹp, bất kì thời điểm gì, ngay cả nằm ở trên giường bệnh, chỉ cần có người ngoài đến, bà cũng phải chải chuốt tỉ mỉ, mặc trang phục bệnh nhân cũng phải đoan trang khéo léo.

Các cô đều không giống như Nghe Xuân Yến ngốc như vậy, ngay cả chính mình thích hợp mặc cái gì cũng không biết, cũng chẳng hiểu kiểu dáng, phong cách gì cũng chịu.

“Ông xã, ông xã em còn đang nói chuyện với anh đó.” Nghe Xuân Yến gọi hắn.

“Em vừa mới nói cái gì?” Mục Dục Vũ phục hồi tinh thần lại.

“Em hỏi anh, hôm nay ăn thịt kho biết không? Em nấu một nồi nước tương thơm lắm, Tiểu Siêu và Phi Phi cũng thích ăn.”

“Sao cũng được.”

“Anh nghĩ cái gì?” Nghe Xuân Yến cẩn thận nhìn hắn.

Mục Dục Vũ trầm ngâm một chút, nói: “Tôi suy nghĩ bộ dáng em mười sáu tuổi.”

Nghe Xuân Yến khanh khách nở nụ cười, huých hắn một chút nói: “Đáng ghét, giống hệt như một cô ngốc, không cho anh lại chê cười.”

” Em cũng biết mình là cô ngốc sao” Mục Dục Vũ nhún mày nói, “Da mặt lại dày, như thế nào bỏ cũng không xong, thật sự là.”

“Đá không xong không tốt sao?” Nghe Xuân Yến trừng lớn mắt, “Dù sao em chỉ muốn dựa vào anh, nhìn thấy lần đầu tiên là muốn, anh muốn đá sao, đừng hồng”

“Tôi nhớ rõ là còn lừa em đến sân thể dục.”

“Khụ, đừng nói nữa, anh còn làm nhiều chuyện thật hư nha, mang theo cả hội đến chê cười em” Nghe Xuân Yến tùy tiện nói, “Gạt em bị gió thổi cả đêm lạnh, em hận anh đến chết đi được.” –

“Vậy vì sao em còn...”

Nghe Xuân Yến kỳ quái nhìn hắn một cái, nói: “Chuyện này có gì là vì sao? Bà đây năm đó truy đuổi anh chịu lắm khổ cực như vậy, khi đó lại lâm trận bỏ chạy không phải ngay cả chỉ lẫn chài đều mất đi sạch sẽ? Chẳng qua cũng coi như anh có lương tâm, sau đó không chịu được cũng lên đến nhìn trộm em, em đương nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội này...”

Mục Dục Vũ hoảng hốt hỏi: “Tôi đến nhìn em?”

“Đúng vậy,” Nghe Xuân Yến cười hi hi lại đây ôm lấy cánh tay của hắn, trước mắt đều là ngọt ngào cùng hạnh phúc, ” Em biết người đàn ông em xem trọng chẳng thể nào lòng lang dạ sói, ai u, bao nhiêu năm rồi mà em còn nhớ bộ dạng cả nửa ngày mới ghen ra câu thật xin lỗi của anh, ha ha ha, thật sự là yêu chết em.”

Mục Dục Vũ nhìn tươi cười của cô, hỏi: “Tôi nói thật xin lỗi? Sau đó thì sao?”

“Sau đó em liền khóc nha, nước mắt nước mũi đầy mặt, khóc như chết được ấy, anh vừa thấy em khóc liền hoảng, luống cuống tay chân nghĩ an ủi em, ha ha ha, vì thế từ nay về sau đã bị em ăn gấu gao.”

“Ông xã ông xã,” Nghe Xuân Yến đứng đưa cánh tay của hắn nói, “Anh đừng cảm thấy không vui nha, anh xem anh lấy em thật tốt, em có năng lực làm lại chịu khó, sinh con cho anh, anh không mệt nha.”

Nhưng cô không phải là sự thật, Mục Dục Vũ nghĩ, cô cũng chẳng có khả năng đến xin lỗi, tôi mười sáu tuổi, vô luận như thế nào, đều không có khả năng nhượng bộ cô dù chỉ là một chút.

Chương 27

Cô không phải là sự thật.

Nhưng cái gì là thật ? Tiêu chuẩn thực sự là gì? Từ trước đến nay tôi nghĩ là điều đó, thật sự chính là vậy chăng?

Tôi nghĩ rằng bản thân đang ở trong một thế giới không có gì để nghi ngờ, phải không? Vì sao không có khả năng khác? Vì sao tôi chỉ có thể có cuộc sống như vậy, vận mệnh chịu cô độc, mãi cho đến chết?

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, lần đầu tiên ở trong hiện thực cẩn thận hồi tưởng giấc mơ kì lạ kia, hần kinh ngạc phát hiện, chính mình cứ nhiên có thể giống như tự mình trải nghiệm một quá trình đã xảy ra mà nhớ rõ tất cả: tiếng cười vang của Tiểu Bạch ngọc, Phi Phi tiến vào trong lòng mềm mại, Nghe Xuân Yên mang chiếc váy đen lộ ra vùng cổ trắng nõn, trong tủ dưới tivi cũ kĩ có chứa di vật của mẹ, trên bàn cơm bốn người cùng nhau ăn cơm khi đình đình đang đang bát đĩa. Giấc mơ kia đã chẳng còn là mơ nữa, nó tựa như một chương trình cao cấp được thiết kế ra một thế giới khác, nhà thiết kế tỉ mỉ trực tiếp kéo dài đến từng cái chi tiết, trong lúc đó, từng mỗi sự kiện, trùng lặp với hiện tại, ở trí nhớ cùng quên đi, nơi nơi đều nhìn không thấy bánh răng liên tiếp kín kẽ.

Mà những điều kì quái này lại liên tục hình thành trước mắt như cuộc sống, mỗi ngày làm chuyện vô cùng chân thật, từng cảm giác đều chân thật.

Giống như dựa theo trình tự hành động cho trước, khi nào thì rời giường, khi nào thì ăn bữa sáng, khi nào thì đến công ty, khi nào thì tiếp khách, khi nào thì dự tiệc, khi nào thì họp, khi nào thì công tác, khi nào thì đưa ra kế hoạch.

Mục Dục Vũ khó chịu muốn dùng tay đánh vỡ mọi thứ, tốt nhất đánh nát đi, có máu và đau đớn cũng không sao.

Nhưng nắm đấm giờ ra rồi mà hần chẳng biết hướng về đâu, hần căn bản mục tiêu để đánh cũng không có, đánh vỡ cái gì bây giờ?

Hần nghĩ đến hần cũng đủ quyền thế, quyền thế đến nỗi có thể thay đổi vận mệnh nguyên bản hèn mọn bản thân, hần cả đời đều đấu tranh với loại hèn mọn này, nhưng cho đến ngày hôm nay, vô tình trung hần lại giống như quả khinh khí cầu thủng, hần mới ý thức được, cho dù là làm Mục tiên sinh, cũng căn bản không khiến số phận thay đổi, đấu tranh và phản kháng thì được gì?

Sự thật là, nên thế nào, vẫn là thế đấy.

Nhưng tại sao có thể như vậy? Hần hỏi chính mình, bên trong cơ thể tôi có vấn đề gì sao, dường như có một chiếc đinh ốc quan trọng không phát giác được nó dần dần bị lợi lỏng, làm cho máy móc toàn bộ thân thể này bị phân liệt, ban ngày và ban đêm hoàn toàn không giống.

Càng đáng sợ là, giấc mơ kì lạ đó đang ngày ngày tồn tại mang theo dự cảm dữ quá lớn, ngay cả khi hần cảnh báo với bản thân đó không phải là sự thật, nhưng vẫn không ngừng nghĩ, rốt cuộc cái gì là thật.

Cảm xúc rõ ràng như vậy, vươn tay, hần là có thể đem Nghe Xuân Yên ôm vào trong lòng, còn có đứa nhỏ, thậm chí bao gồm Tiểu Bạch ngọc, gọi là gia đình đó, vươn tay, cơ hồ có thể bắt lấy.

Hần hung tợn nhìn chằm chằm chính mình trong gương phòng tắm, ánh mắt thâm trầm, vẻ mặt hậm hực, sắc mặt bởi vì thường xuyên nằm mơ mà lộ ra xanh xao, ánh mắt phủ đầy tơ máu.

Hần bỗng nhiên chán ghét mệt mỏi, giống tên ăn mày bên đường hoài nghi và thất vọng với cuộc sống, như bản thân mình, quá đổi xa lạ.

Lúc này đây nắm quyền hần vung ra, ở trong nháy mắt khi tiếp xúc với mặt kính thủy tinh, lực đạo Mục Dục Vũ ngừng lại, đôi tay chống trên tấm thủy tinh lạnh, hít sâu một hơi, cúi đầu, lấy nước lạnh vỗ trên gương mặt, hai má nóng bỏng.

Giống như phát sốt. Hần bình tĩnh nghĩ, trách không được sẽ có cảm xúc mãnh liệt khác lạ, thì ra là phát sốt.

“Tôi sốt,” hần tự nhủ “Đại khái là miệng vết thương nhiễm trùng, tôi cần uống thuốc, nghỉ ngơi, sau đó bổ sung dinh dưỡng và vận động thích hợp.”

Sau đó tất cả đều tốt lên, bình thường chuyển động, hần nghĩ, bởi vì tôi tuyệt đối không cho phép những chuyện không tốt, và những chuyện không bình thường xảy ra trên người hần.

Quyết không cho phép.

Hần rửa mặt xong, mở ra cửa phòng, đi đến phòng bếp, nói với chị Dư: “Tôi cảm thấy nhiệt độ cơ thể không thích hợp, mang nhiệt kế đến cho tôi.”

Chị Dư vội vàng bảo cô giúp việc bên cạnh mang nhiệt kế đến, hần tiếp nhận bỏ vào miệng, cảm lấy vừa thấy, ba mươi tám độ hai, quả nhiên là phát sốt.

Mục Dục Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hần ngẩng đầu hỏi: “Thuốc ngày hôm qua tôi mang về đâu?”

Chị Dư kinh ngạc hỏi: “Thuốc gì?”

“Tôi mang về một cái túi plastic, bên trong là thuốc trị vết thương của tôi.” Mục Dục Vũ cảm thấy tức giận một cách kì lạ, hần áp chế cảm xúc, hung tợn nói.

“Tôi, tôi nghĩ đến ngày hôm nay sẽ mời bác sĩ gia đình đến khám một lần nữa, những chẩn đoán thông thường của phòng khám bệnh viện ngài luôn không yên tâm, cho nên tôi đã xử lý...”

Mục Dục Vũ nắm chặt cốc caphe trong tay, nghẹn khí hỏi: “Vậy cái cốc trắng men đâu?”

Chị Dư cũng bắt đầu phát hiện ra hấn nổi giận, cẩn thận nói: “Cái kia, trong nhà chưa bao giờ dùng, tôi nghĩ đến ngài...”

“Đi đâu rồi?” Mục Dục Vũ vỗ mạnh cái bàn.

Chị Dư hoảng sợ, nom nớp lo sợ nói: “Tôi, tôi cũng đã xử lý...”

“Mẹ nó, ai cho phép chị đụng đến đồ của tôi! Há!” Mục Dục Vũ nắm lên cái chén hướng về sàn nhà đập vỡ, nhất thời phát ra một tiếng vỡ vụn.

Mặt chị Dư đã không còn chút máu, kinh hoàng nhìn hấn, ngập ngừng nói không ra lời.

“Đây là thái độ làm việc của chị? Không có hỏi qua tôi, mẹ nó chị dám tự tiện xử lý đồ tôi mang về, chị không thấy tôi đang bị thương sao? Mẹ nó chị cũng giống Diệp Chi Lan ngằm rủa tôi sớm chết phải hay không?”

“Tiên sinh, ngài bình tĩnh một chút...”

Mục Dục Vũ kịch liệt hô hấp, trên vai hấn bị người ta đè nặng, truyền đến lực đạo và độ ẩm, điều này làm cho hấn nhanh chóng tỉnh táo lại, hấn kinh ngạc phát hiện bản thân hấn thì ra cũng có những thời điểm không khống chế được cảm xúc như vậy, đây là như thế nào? Đây căn bản là chuyện hấn từng làm, đây là như thế nào?

Hấn quay đầu, phát hiện người đè vai hấn đúng là người nhiều ngày không thấy, Tôn Phúc Quân, sắc mặt hấn nghiêm túc, trong ánh mắt lộ ra kiên định và lo lắng, Mục Dục Vũ lại nhìn chị Dư và nữ giúp việc bên cạnh, hai người đều lấy biểu tình nhìn quái vật mà nhìn hấn.

Điên rồi, tòa nhà này quả nhiên phong thủy không tốt, thật sự phong thủy không tốt.

Mục Dục Vũ một tay che khuất hai mắt của mình, hít sâu một hơi, ngồi trở lại ghế dựa, sau đó ngẩng đầu nói với chị Dư: “Thật có lỗi, tôi vừa mới phản ứng quá khích.”

“Không, không có việc gì thưa ngài, là, là tôi đi quá giới hạn, xử lý không tốt...”

“Tôi chỉ là, thân thể không thoải mái,” Mục Dục Vũ khôi phục thân nhiên miệng nói, “Phiên chị dọn dẹp sàn nhà, phân phó nhà bếp làm com, cháo hay cháo cũng được, đưa đến phòng sách, tôi sẽ dùng bên kia.”

“Vâng thưa ngài.”

Hấn đứng lên rời khỏi, Tôn Phúc Quân ở bên cạnh nói: “Thưa ngài, tôi gọi điện thoại báo bác sĩ gia đình đến đây một chuyến. Thuốc cũng không thể uống bấy.”

“Được, tốt.” Mục Dục Vũ gật đầu.

“Ngài muốn ăn com Trung, tôi sẽ làm, được không?”

Mục Dục Vũ kinh ngạc nhìn hấn, phát hiện hấn xưa nay khuôn mặt trung thực, lúc này lại thêm phần kiên trì không rõ, hấn nhú nhú mày, hỏi: “Anh sẽ làm?”

“Sẽ, tôi tham gia vào quân đội, kỹ năng sống rất tốt.” Tôn Phúc Quân mỉm cười nói, “Lần trước ngài nằm viện ăn canh mà Xuân Yến mang đến, đó là tôi dạy cô ấy.”

Mục Dục Vũ dừng lại, cẩn thận theo dõi hấn, gật đầu nói: “Thì ra là anh dạy.”

Tôn Phúc Quân gật gù đầu, còn thật sự đối hấn nói: “Tiên sinh, ngài giúp tôi bước ra khỏi cục cảnh sát, lại bỏ tiền giúp tôi hầu tòa, xong rồi còn đại lượng, cho tôi trở về đi làm, trong lòng tôi, thật không biết cảm ơn ngài như thế nào.”

“Đừng cảm tạ tôi.” Mục Dục Vũ vẫy vẫy tay, lãnh đạm nói, “Nếu anh tiếp tục tái phạm, tôi sẽ không giúp, hơn nữa sẽ không lại dùng anh.”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ không.” Tôn Phúc Quân cười nói, “Tôi sẽ nấu cho ngài một chén cháo.”

Mục Dục Vũ từ chối cho ý kiến, xoay người hướng về phòng sách chậm rãi đi đến.

Gia đình bác sĩ rất nhanh đã tới, thay Mục Dục Vũ bỏ đi băng vải, đem miệng vết thương vỡ ra nhiễm trùng băng bó thật tốt, lại uống thuốc thêm lần nữa, nhất nhất nói lại cho chị Dư. Hấn vừa hoàn thành xong những việc này, Đại Quân vừa vận cũng nấu xong cháo, nóng hằm hấp bụng lại đây cho Mục Dục Vũ, cách thật xa đã nghe thơm nức.

Nói thực ra mùi vị rất thơm, nhưng Mục Dục Vũ không biết vì sao, khi lựa chọn, ném thử vài muỗng đều nói: “Trình độ anh không bằng nổi Nghê Xuân Yến.” Hấn nghĩ nghĩ bỏ sung nói: “Đương nhiên càng kém đầu bếp trong nhà.”

Tôn Phúc Quân cười hớ hớ một chút, nói: “Tay nghề tôi cũng bình thường, Xuân Yến mở tiệm buôn bán, so với tôi tất nhiên tốt hơn, đầu bếp trong nhà

kia càng không cần phải nói, người ta học việc này cả mười năm, tôi thức ngựa cũng không cần nói.”

“VẬY anh còn không biết nấu hủ.” Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hắn, đem cháo trong bát ăn sạch sẽ, ôn hoà nói, “Quên đi, cũng không phải quá khó ăn.”

“Hắc hắc, được không, chủ yếu là tâm ý” Tôn Phúc Quân cười nói, “Tôi nhìn đầu bếp nấu cơm canh Tây cho ngài, nấu thì ngon đấy nhưng mỗi ngày đều ăn, tôi nghĩ ngài đại khái ăn ngấy muốn thay đổi khẩu vị, thế này mới không biết nấu hủ muốn nấu.”

“chuyện này vốn không phải thuộc bốn phận công việc của anh, tôi sẽ không gia công cho anh.” Mục Dục Vũ nói, “Chẳng qua anh thật sự nhàn rồi không có chuyện gì, ngẫu nhiên cũng là có thể đến phòng bếp luyện tập.”

“Được” Tôn Phúc Quân cao hứng gật đầu.

“Còn có việc gì?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Là có chút việc,” Tôn Phúc Quân cúi đầu cười cười nói, “Kỳ thật cũng không phải chuyện của tôi...”

Lông mày Mục Dục Vũ giật giật, thân nhiên hỏi: “Chuyện Nghê Xuân Yến?”

“Vâng” Tôn Phúc Quân thoải mái gật đầu nói, “Xuân Yến nhà bọn họ gần đây gặp chút khó khăn, phải phá bỏ và rời đi nơi khác, nhưng xem xét lại chẳng được nhận tiền đền bù, sắp sửa mang theo em trai ngủ ngoài đường. Cô ấy rất tốt, lại chịu khó, làm việc lại nhanh nhẹn, ngài không phải bạn học cũ của cô ấy sao? Tôi đã nghĩ, ngài có thể hay không, có người quen, giúp cô ấy một phen...”

“VÌ sao anh không giúp?”

“Là tôi nghĩ, tôi chẳng biết người nào, trả thù lao người ta lại không cần,” Tôn Phúc Quân thờ dãi nói, “Ngài không biết, từ chuyện lần trước, mỗi lần hẹn gặp cô ấy cúi đầu cảm ơn không ngừng, nói mười câu thì hết chín câu đều khen tôi, trong nhà còn thiếu chuyện lập bài vị Trương Sinh cho tôi mất, còn dạy em trai phải gọi tôi là anh trai ân nhân, tôi, tôi thật sự, cái kia, chịu không nổi...”

Mục Dục Vũ tưởng tượng một chút bộ dáng Nghê Xuân Yến kích động gào to, đột nhiên muốn cười, vì thế hắn cũng cười, tâm trạng làm thoải mái mà hỏi: “Anh không thích cô ta? Tôi nhớ anh không phải vẫn chưa có vợ sao?”

“Thưa ngài” Tôn Phúc Quân đột nhiên nghiêm túc nói, “Ngài trăm ngàn đừng nói như vậy, đây là chuyện tôi nên làm, không người ta lại nghĩ cô gái này muốn báo đáp tôi.”

Mục Dục Vũ gật đầu, hắn xao xao mặt bàn, trầm ngâm một hồi nói: “Như vậy đi, tôi cũng có vài cửa hàng mặt tiền bên phố cũ kia, giữ lại cũng vô dụng, cô ta có hứng thú thì để cô ta thuê. Tiền thuê thì, liên án giá thị trường lấy một nửa, nhưng có điều kiện, anh nói với cô ta, chuyện lần trước tôi nói với cô ta, phải đồng ý, anh tìm A Lâm cho cô ta cái chìa khóa, không đồng ý thì bỏ đi, tôi cũng không phải làm từ thiện.”

“Được, cảm ơn ngài.” Tôn Phúc Quân vui không tự kìm hãm được nói, “Tôi đã nói ngài quá quen dùng thuốc, xem ngài như thế này, Xuân Yến cũng như thế này, bao nhiêu năm giao tình cũ, bình thường cho dù không đến thăm hỏi, thời điểm quan trọng cần thiết cũng gặp, nên giúp cũng sẽ giúp.”

“Có ý gì?” Mục Dục Vũ nhún mày hỏi, “VÌ sao nói Xuân Yến cũng là như thế này?”

“Vâng, tôi đã quên ngài không biết,” Tôn Phúc Quân cười hớ hớ nói, “Lần trước ngài nằm viện, cô ấy vừa nghe liền nóng nảy, cũng không biết nói sao giúp ngài, nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là làm thức ăn thì thực tế nhất. Ngài đừng nhìn lúc ấy ăn đơn giản, thật sự rất công phu, Xuân Yến nuôi sống bản thân và em trai không dễ dàng, suốt ngày làm việc mệt như con chó, chưa kịp dọn dẹp thay đồ còn làm thức ăn mang đến cho ngài, cho nên nói bạn học cũ tình thâm nhà, thật sự là xa cách bao nhiêu năm cũng không ngừng...”

Mục Dục Vũ im lặng.

Một lát sau, hắn đánh gãy lời Tôn Phúc Quân thao thao bất tuyệt, hỏi: “Làm thế nào mua được bát tráng men không?”

“Hả?”

“Bát tráng men, đừng nói với tôi anh không biết đó là cái gì.”

“Tôi biết, hình như một vài siêu thị có bán, đây là đồ dùng cần thiết, nhưng ngài cũng không cần dùng đến...”

“Không, mua đến đây.”

Chương 28

Mục Dục Vũ nhìn một tá mười mấy cái bát tráng men màu sắc khác nhau trên bàn, hắn mỗi một cái đều cầm lấy nhìn kỹ, nhưng phát hiện không có cái nào giống với loại mà Nghê Xuân Yến đã mua cho hắn.

Hắn nhớ rõ đó là một cái bát màu trắng in thêm hoa hồng nhạt quê mùa, kích thước vừa vặn thích hợp cho một người phụ nữ cầm trong tay, hắn cầm lấy thì có hơi nhỏ, nhưng độ sâu cũng chừng mực, uống chừng nửa bát nước đường nâu, lúc ấy hắn cảm thấy dạ dày cũng no.

“Không phải như thế.” Hắn cuối cùng nhìn quét một lượt qua trên bàn, kết luận nói, “Không giống với cái chị đã đánh mất.”

Chị Dư ruột sầu muốn chết, chị dùng kinh nghiệm được đào tạo trong nhiều năm mới nỗ lực duy trì biểu tình không thay đổi, nói: “Nhưng mà thưa ngài, đây cũng là bát trắng men, cho dù hoa văn không giống, nhưng công dụng cũng không khác nhau...”

Mục Dục Vũ lãnh đạm liếc chị ta một cái, thành công làm lờ chưa nói xong nuốt trở về, hắn không kiên nhẫn vẫy vẫy tay nói: “Được rồi, đều gói lại, bỏ vào thùng rồi giao cho Đại Quân, anh ta biết nên đưa cho ai.”

Chị Dư nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng chỉ huy nữ giúp việc tiến lên thu thập mấy cái bát trắng men, cúi đầu với Mục Dục Vũ, xoay người rời khỏi phòng.

Chị ta đi rồi, Mục Dục Vũ bắt đầu làm việc, hắn tuy rằng bị thương ở cánh tay phải ở nhà, nhưng chuyện cần làm cũng không ít, chẳng qua địa điểm làm việc được dời từ công ty về nhà mà thôi. Hắn nhìn một phần tài liệu, nhưng lúc này, phòng trên lầu của Diệp Chi Lan truyền đến âm thanh đập vỡ. Sau đó, cầu thang truyền đến tiếng động thùng thùng khi chạy, đại khái chị Dư mang theo người làm lên xoa dịu cô ta, nhưng mà ồn ào chẳng những không ngừng lại, ngược lại lớn hơn nữa. Còn kèm theo tiếng thét chói tai vang vọng của Diệp Chi Lan: “Chị làm cái gì vậy? Chị cũng xứng quan tôi? Chị chẳng qua chỉ là con chó của Mục Dục Vũ, chị có tư cách gì ra điều kiện với tôi? Hà? Chị cút cho tôi, cút!!”

Rầm một tiếng, lại có cái gì đó bị hung hăng đập lên sàn.

Mục Dục Vũ tâm tình vô cùng phiền chán, hắn đối với một chữ tài liệu cũng xem không vào, đứng lên mở nhạc, trong chiếc máy truyền đến bài hòa âm Beethoven thứ năm vang vọng bốn bề, nhạc giao hưởng tạm thời lấn đi tiếng khóc lóc của phụ nữ, nhưng ngoại trừ khiến cảm xúc hắn càng thêm bất động thì không còn tác dụng. Hắn tâm phiền ý loạn mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc xi gà, lung tung châm lửa, nhưng xi gà cũng không thể làm hắn an ổn, trong lòng giống như chôn giấu ma quỷ đương giương nanh múa vuốt, lúc này kiệt lực giãy dụa, kêu gào.

Làm cho người phụ nữ kia câm miệng.

Chỉ cần làm cho cô ta câm miệng, ngay cả bóp chết cô ta cũng không tiếc!

Mục Dục Vũ mạnh một chút trực tiếp đem xi gà đang cháy sáng nhấn vào cái vào mặt bàn, đem nó xoắn lại, sau đó bỏ lại tài liệu, dùng sức xoay người mở cửa phòng, hai ba bước dậm chân trên thang lầu. Hắn còn không ý thức được thời điểm này bản thân đang làm cái gì, hắn đã đến cửa phòng ngủ Diệp Chi Lan, sau đó hắn phát hiện chính mình lập tức đẩy những người xung quanh, bóp cổ Diệp Chi Lan.

Trong nháy mắt kia có rất nhiều chuyện cũ nảy lên trong đầu óc, đều là chút đoạn ngắn không được đầy đủ trọn vẹn, chút đoạn ngắn kia giúp hắn nhìn thấu được rất nhiều thứ, mà tưởng rằng đã lãng quên đi: ví như thời kì thiếu niên gây trở cá xương, bị một đám lưu manh đánh đau ê ẩm nằm trên đất; ví như vừa bị Mục Giác mang đến cửa nhà, mỗi khi ăn cơm cũng không dám ăn nhiều, mỗi ngày vào buổi tối nhất định sẽ thừa dịp đêm dài mò đến phòng bếp trộm lấy hai cái bánh bao hoặc hai khối bánh bột ngô giấu đến nơi chỉ mình hắn biết, dự phòng trường hợp có bị đuổi đi cũng còn mang theo đồ ăn; ví như hắn vừa đến Mỹ không quen bị người da trắng nhạo báng, mỗi ngày từ lúc đi ra khỏi công ty đều cố gắng mặc kệ cái bụng đói reo âm thầm theo xe điện ngầm; ví như hắn vừa cưới Diệp Chi Lan, khi toàn bộ người Diệp gia không người nào cho hắn chút mặt mũi, ngay cả vợ bé đều dám ở trước mặt hắn xưng trưởng bối chỉ trích hắn ăn mặc không đúng giày và caravat không hợp...

Hắn trải qua rất nhiều gian khổ, tự tôn hắn rất mạnh, nhưng vì làm ngài Mục, hắn không thể không lần lượt áp chế lòng tự trọng, bị những người hèn hạ, ti tiện giẫm lên.

Trong nháy mắt này hắn trải qua áp lực phần nộ đột nhiên liên bạo phát, chúng nó mãnh liệt như thế, toàn bộ chỉ hướng về ngọn nguồn: Diệp Chi Lan. Ở giờ này phút này, người phụ nữ này đại biểu sở hữu những cực khổ mà hắn từng trải qua, sở hữu những cảm hận lại không thể không nén giận lại; hắn đã phải nuốt nhịn những ghê tởm của quá khứ, phải chỉ được nghiền nát dưới dưới lòng bàn chân mới thỏa lòng khuất nhục.

Đã bại cô ta, bóp chết cô ta, tiêu diệt cô ta.

Tay hắn dần dần dùng sức, hắn nhìn đến Diệp Chi Lan liều mạng giãy dụa đá đánh tay chân chậm rãi vô lực, trên mặt cô ta vì khó thở mà trở nên đỏ bừng, những mạch máu dưới da dần hiện rõ lên, có vẻ dữ tợn và xấu xí. Mục Dục Vũ biết nên dừng lại, nhưng hắn dừng không được, hắn cảm thấy khoái ý, hắn cảm thấy nên như thế.

“Tiên sinh, tiên sinh ngài buông phụ nhân ta, buông tay, buông tay!” Bên cạnh có người thét chói tai, vừa dùng sức kéo tay hắn, “Các anh đều là người chết sao? Nhanh chút lại đây giúp tôi, muốn chết người sao, nhanh lên!”

Được vài người bước lên, ba chân bốn cẳng muốn ngăn hắn, nhưng mà nhất thời kéo chưa ra. Nhưng vào lúc này có người vọt nhanh vào phòng, đánh vào mặt hắn một quyền, đau đớn kịch liệt làm Mục Dục Vũ lúc này chậm rãi khôi phục lý trí, hắn ngờ ngẩn để người khác tùy ý kéo hắn ra, không thể tin nhìn chăm chăm tay mình, hắn thở hổn hển, nghĩ rằng tôi sao vậy? Làm sao có thể đột nhiên trong lúc đó liền không thể ức chế chán ghét đối với Diệp Chi Lan?

“Tiên sinh, tiên sinh ngài không có việc gì chứ?” Có người đỡ lấy hắn, sốt ruột hỏi.

Mục Dục Vũ mờ mịt ngẩng đầu, phát hiện đỡ lấy người của hắn là Tôn Phúc Quân, hắn phản ứng chậm chạp sờ sờ mặt của mình, là người vừa cho hắn một quyền vào mặt. Hắn cười khổ một chút, khàn khàn nói: “Mẹ nó anh xuống tay thật độc.”

“Tôi không cố ý.” Tôn Phúc Quân thở dài, “Ngài nhìn bên kia xem.”

Mục Dục Vũ lúc này mới nhìn đến Diệp Chi Lan cuộn mình trên mặt đất tuyệt vọng ho khan, tóc tai bù xù giống như con chó cái. Cô phát hiện Mục Dục

Vũ đang nhìn, ngẩng đầu kinh hoàng liên tục lui về phía sau, chị Dư và hai gã giúp việc vây quanh cô ta nhỏ giọng an ủi.

“Tôi...” Mục Dục Vũ ngập ngừng, hần vươn tay cho Tôn Phúc Quân, thờ phỉ phò nói, “Bắt tay, kéo tôi dậy.”

Tôn Phúc Quân vẻ mặt nghiêm túc kéo hần, giúp đỡ hần chậm rãi rời khỏi phòng, đi xuống lầu, trở lại phòng ngủ của Mục Dục Vũ. Mục Dục Vũ thả người trên ghế, thở dài ra một hơi, suy yếu nói: “Tôi vừa rồi, dường như là ma, tôi không nghĩ muốn giết chết cô ta, cho dù nghĩ cũng không bao giờ tự tay động thủ...”

Tôn Phúc Quân trầm mặc, hần nhẹ tay nhẹ chân vì Mục Dục Vũ rót ly rượu brandy, đưa qua nói: “Uống một chút, ngài sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Mục Dục Vũ gật gật đầu, hần phát hiện bàn tay đang tiếp lấy ly rượu run rẩy, vội cúi đầu một ngụm uống vào, dạ dày thiêu nóng, cảm xúc hần ổn định không ít, bắt đầu cảm thấy chuyện này khác thường, hần ngẩng đầu đối với Tôn Phúc Quân nói: “Đại Quân, anh nói xem tôi đây làm sao vậy?”

Tôn Phúc Quân ngồi xồm xuống, đối với hần nói: “Tôi cũng không hiểu được, ở vùng nông thôn chúng tôi hai vợ chồng cãi cọ đánh nhau là chuyện thường, cần gì phải đánh đến nỗi muốn luôn cái mạng của đối phương, chuyện này không bình thường.”

“Tôi không muốn mạng của cô ta.” Mục Dục Vũ thì thào nói, “Thêm chút nữa”.

Tôn Phúc Quân tiếp nhận cái ly của hần, rót vào, nói: “Tôi tin rằng, tôi xuất thân từ bộ đội đặc chủng, người muốn giết người, không phải như ngài vậy.”

“Nhưng mà đột nhiên, tôi không khống chế được bản thân, cho tới bây giờ tôi chưa từng như vậy” Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, lặp lại, “Cho tới bây giờ tôi chưa lần nào thất thường đến vậy.”

Tôn Phúc Quân yên lặng nhìn hần: “Có lẽ gần đây ngài gặp áp lực quá lớn.”

Mục Dục Vũ xoa thái dương, lắc đầu nói: “Áp lực tôi lớn đến cỡ nào cũng không phải cứ giết một người phụ nữ là cảm thấy hết, tôi không phải người như thế. Không được, tôi cảm thấy không thích hợp, anh tìm A Lâm, phải anh ta đến đây ngay lập tức.”

Tôn Phúc Quân gật gật đầu, lập tức lấy ra điện thoại gọi cho trợ lý Lâm, chỉ chốc lát trò chuyện xong, hần khép lại điện thoại nói: “A Lâm nói anh ta lập tức sẽ tới, tiên sinh, kỳ thật tôi có một câu, không biết có nên nói hay không.”

“Nói.”

“Tôi cảm thấy phòng của ngài phong thủy không tốt lắm, ngài xem người trong nhà này, phu nhân thì khỏi nói, ngay cả tôi đều cảm thấy cô có chút muốn làm loạn, hơn nữa những người làm việc ở đây suốt ngày cứ như vậy, sống trống rỗng, có thể thoải mái sao? Hiện tại lại ra chuyện này, ngài lại như vậy cùng phu nhân cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, tôi lo lắng...”

Tôn Phúc Quân không nói.

Hai người im lặng. Mục Dục Vũ từ từ nhắm hai mắt nghĩ đến chuyện đó, Tôn Phúc Quân chưa rời đi, qua một hồi lâu, chị Dư gõ cửa nói: “Thưa ngài, trợ lý Lâm đến đây.”

“Cho anh ta vào.”

Chị Dư đẩy cửa ra, trợ lý Lâm bước nhanh vào, nút thắt áo sơ mi đều mở hai cái, đầu đầy mồ hôi, hiển nhiên là vội vã chạy tới, vào cửa liền hỏi: “Tiên sinh, ngài tìm tôi?”

“Ừm” Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ nói, “Tôi nghĩ nên tìm bác sĩ tâm lý, gần đây cảm xúc có chút không đúng. Anh sắp xếp một chút, lặng lẽ, đừng để người ngoài biết.”

Trợ lý Lâm sắc mặt trở nên nghiêm túc, hỏi: “Ngài xác định chuyện này là cần thiết?”

“Tôi xác định.” Mục Dục Vũ thờ dài nói, “Vừa mới thiếu chút nữa tôi đã bóp chết Diệp Chi Lan.”

Lâm trợ lý giật mình nhìn Tôn Phúc Quân liếc mắt một cái, sau đó nói: “Hiểu rồi, tôi sẽ sắp xếp cho ngài.”

“Còn có,” Mục Dục Vũ mệt mỏi nói, “Diệp Chi Lan kia, tuy hôm nay tôi làm vậy, cũng buộc tôi phải quyết định. Anh, tìm một luật sư giỏi để đàm phán với cô ta, tìm cho cô ta một căn phòng, rồi bảo cô ta chuyển ra ngoài. Đại Quân nói cũng đúng, tôi nếu ở chung phòng với cô ta lần nữa, tôi sợ tôi ngày nào đó thật sự lại tự tay giết chết.”

“Vâng, thưa ngài.”

Bọn họ trò chuyện, chị Dư lại đẩy cửa, nhìn ánh mắt của hần lộ ra cẩn thận: “Thưa ngài, cơm trưa chuẩn bị rồi, ngài muốn cùng trợ lý Lâm cùng nhau dùng cơm, hay là dùng một mình ở đây?”

“Cùng nhau ăn đi. Nhiều người càng náo nhiệt.” Mục Dục Vũ đứng lên, vỗ vỗ bả vai Tôn Phúc Quân, thấp giọng nói, “Chuyện hôm nay, bất kể như thế nào, cảm ơn anh.”

“Tiên sinh, ” Tôn Phúc Quân lại một phen ngăn lại hắn, cười khờ nói: “Ngài không phải phân phó com trưa để Xuân Yến quán sao? Tuy nói ngài hiện tại ở đây, nhưng tôi đã bảo cô ấy làm để mang lại đây, ngài hôm nay có muốn ném thử? Chỉ là đồ ăn có chút đơn giản.”

Mục Dục Vũ không hiểu sao tâm tình trở nên thoải mái, gật đầu nói: “Không có việc gì, tôi sẽ ném.”

“Tiên sinh, ” Chị Dư bất mãn nói, “Com trưa của ngài phòng bếp đã chuẩn bị tốt, nguyên liệu nấu ăn lại rất tươi, anh Tôn mang đến thức ăn đó phải hâm nóng một lần nữa, vậy rau xanh không còn tươi nữa? Hơn nữa cũng không biết sạch sẽ hay không sạch sẽ...”

Tôn Phúc Quân cả người căng thẳng, quay đầu cười nói: “Chị quản gia đây thật chu đáo, đối với việc này cô ấy rất cẩn thận để tâm, chị không biết, hôm qua \ tôi cùng cô ấy đi chợ mua đồ, đều rất chú ý, không thể so đầu bếp chúng tôi kém hơn. Hơn nữa mẩu chột là, tiên sinh đã tiêu tiền mướn cô ấy, không ăn thì lãng phí...”

Khỏe miệng Mục Dục Vũ đã muốn cắn câu, đánh gãy lời hắn nói: “Đã biết, không để cô ta tổn công bận rộn, tôi sẽ thử xem.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chương 29

Chị Dư nói không sai, thức ăn Nghệ Xuân Yến làm dù sao cũng cách mấy giờ, đun nóng một lần nữa sau đồ ăn lá cây đều ủ rũ, nhưng Mục Dục Vũ khi ăn lại cảm thấy ngon miệng lạ kì, liền như thiếu niên mỗi khi ăn com đều ăn đồ ăn thừa, nhìn qua đầy bụi đất, nhưng hương vị lại ngon đến vậy, dường như lắng đọng lại khối lửa, tích góp từng tí một trí nhớ, cắn xuống không có vị mới mẻ như vậy, nuốt vào bụng sau lại làm đầu lưỡi lưu lại mùi vị khó quên.

Mục Dục Vũ đã nhớ không nổi chính mình có bao nhiêu năm chưa ăn qua đồ ăn thừa, nhưng nếu hắn là Mục Dục Vũ lúc trước, khi hắn vẫn là thằng nhóc nhỏ bị ba đuổi đánh ra ngoài cửa, có một đoạn thời gian rất dài, trên bàn com ở gia đình bác, hắn cơ hồ chỉ có thể ăn đồ ăn thừa. Bác và dưỡng của hắn đã trải qua thời ấu thơ thiếu thốn của những năm đầu cải cách ở Trung Quốc, đợi cho đến khi trưởng thành mỗi khi tự nấu ăn lại dường thành một thói quen, dường như vĩnh viễn không chế không tốt phân lượng nguyên liệu nấu ăn, không phải làm quá nhiều thì chính là làm quá ít, nhưng hai vợ chồng đều có tính keo kiệt, đó là trên bàn không để thừa dù chỉ là một sợi giá đỗ, đều phải ăn sạch sẽ, thừa đồ ăn đi đổ thì tuyệt đối không có. Vì thế trên bàn com, trước mặt Mục Dục Vũ vĩnh viễn là một chén com trắng, một cái bát trắng men trắng, bên trong có một đồng thức ăn thừa, dùng nước tương một lần nữa hâm nóng lại. Đồ ăn thừa này màu sắc luôn luôn đen thui, cắn vào miệng mang theo hương vị kỳ lạ, thời tiết nóng có khi còn có vị chua chua, nhưng Mục Dục Vũ không có quyền không ăn, hắn đang ở thời kỳ trưởng thành, hắn luôn rất đói bụng, không ăn com no hắn sẽ không có sức lực đối phó với cuộc sống, không ăn no hắn sẽ chẳng chống chọi được với hơi thở đầy áp bức này.

Dù là như thế, bác hắn vẫn là lải nhải lắm bầm chỉ cây dâu mà mắng cây hòe ghét bỏ hắn ăn quá nhiều, chỉ biết ăn com mà không làm việc, còn phải cho hắn tiền học phí, còn phải cho hắn tiền quần áo, giống hệt như một cái bao không đáy, làm thế nào cũng không lấp đầy.

Mệt quá.

Dưỡng bình thường không quan tâm bác, chỉ có khi bị nhóm phụ nữ bên ngoài xì xầm mới về nhà rống một câu: “Còn không phải chính mày làm!”

Vì thế bác càng phát tiết ra, thét chói tai mắng: “Tôi còn không phải vì nghĩ cho nhà các anh lưu lại nói giống, sợ người chê cười anh không con!”

“Ông đây không con sao? Bụng của cô cũng chẳng chịu thua kém, sao không sớm vài năm, tự dung lại rước một đồng phiền toái về nhà?”

“Sớm vài năm? Sớm vài năm tôi làm sao có thể biết mình sinh con được hả? Hơn nữa, lúc trước sao tôi thấy được vấn đề chẳng phải do tôi, t òi còn cảm thấy anh là người mới có bệnh!”

“Mẹ nó con đàn bà thôi mày nói cái gì?!”

Vì thế hai vợ chồng một người một câu có thể âm ỹ ngắt trời, tiếng bọn họ ồn ào làm giật mình em trai nhỏ bên cạnh, vì thế thằng nhóc cũng khóc thét lên, ở trong âm thanh chói tai đó, Mục Dục Vũ im lặng vui đầu trong bát com. Hắn ăn ăn, đột nhiên toàn bộ bát com bị người khác đoạt đi, sau đó trên mặt ba ba hai cái đã trúng hai bạt tai.

“Ăn, chỉ có biết ăn thôi! Mày là con quý đòi nợ, mày là đồ sao chổi, đều là mày...”

Thiếu niên im lặng, mặt không chút thay đổi lần lượt roi đón những bàn tay roi xuống trên người hắn, chờ bác đánh mệt mỏi, hắn mới từng bước lui về nơi ngủ của mình, đem bát com vừa mới đoạt lấy, một lần nữa tiếp tục ăn.

Khi đó thiếu niên cũng có nghĩ tới ngày mai, nghĩ về tương lai đau đớn như lửa thiêu, hắn cảm thấy bị kịch bản thân xuất phát từ bản cùng, ngày qua ngày rất túng quẫn, người sở hữu động lực sinh tồn đều dùng để cân nhắc ngày tiếp theo sẽ ăn cái gì, nhưng hắn lại mặc kệ không quản được ăn cái gì. Hắn

nghĩ nếu chính mình xuất thân phú quý, ba hần dù có lạnh lùng, cũng không đến mức vứt bỏ đứa con ruột, hần nghĩ nếu chính mình có tiền, đường đường chính chính được ăn cơm, bác lại không quá keo kiệt, cũng không đến mức cho hần ngày ngày ăn cơm thừa.

Điều đó sẽ bảo đảm tương lai, có thể ăn no mặc ấm, có thể đến trường, sau khi lớn lên có thể lấy một người vợ nấu ăn ngon, có thể sinh đứa nhỏ, có thể nuôi sống nó, ngay cả khi vợ hần chết cũng chẳng trôi buộc được, quản hần mỗi ngày đều ăn no.

Ngài Mục Dục Vũ đột nhiên còn có chút không muốn nuốt, hần cúi đầu nhìn cơm trưa Nghệ Xuân Yến chuẩn bị cho mình, một món chay hai món mặn, khẩu vị thanh đạm, nhưng cũng rất cẩn thận, không có cái gì là qua loa, hần biết, ngay cả đồ ăn đều được nấu tỉ mỉ đến bấp cái cũng chọn phần mềm nhất, đây cũng giống như khi hần còn là bệnh nhân nhập viện.

“Cà tím già , ” hần buông chiếc đũa, lặng lẽ lau miệng, “Thịt bò có chút quá ngọt.”

“Phong chừng Xuân Yến quá bận rộn, buổi sáng cô ấy còn dọn dẹp quán bán thức ăn buổi sáng” Tôn Phúc Quân vừa ăn vừa trả lời hần.

Mục Dục Vũ nhú mày nói: “Không thể chuyên tâm làm tốt bữa cơm này sao? Còn bán sớm cái gì?”

“Hắc, ngài nói thực mới mẻ, không nghĩ việc buôn bán, hai chị em cô ấy chết đói sao?” Tôn Phúc Quân không chút nghĩ ngợi, thốt ra, nói xong mới ý thức được bản thân nói có điểm không tôn trọng, vội cười nói, “Tiên sinh, ngài là nhân vật lớn, cũng không biết tiêu dân chúng khổ, cứ chuyện bước ra khỏi cửa, mọi thứ đều dùng tiền, cô chủ nhỏ làm ăn còn phải cầu trời tốt, còn phải cầu ông trời phù hộ đừng vừa khai trương lại gặp du côn lưu manh, cảnh sát địa phương. Huống chi, Xuân Yến các nàng không phải đã chuyển đi sao? Nơi đó còn thuê mắc hơn lúc trước nữa.”

Mục Dục Vũ quay đầu nhìn trợ lý Lâm: “A Lâm, anh đưa cho cô ta tiền công chưa?”

Lâm trợ lý kinh ngạc nhìn hần một cái, nói: “Chuyện này, nếu theo quy định cũ không phải nhân viên đến ngày cuối tháng mới được nhận tiền công sao?”

Mục Dục Vũ không hờn giận nói: “Cấp tiền công mua thức ăn cho đầu bếp, thật sự là. Không cần chờ cuối tháng, ngày mai liền phát. Việc này anh tự mình làm đi, đồng thời đem hợp đồng cho cô ta ký.”

“Vâng, thưa ngài.”

Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, từ trong túi xuất ra tờ chi phiếu, ký nhanh , kéo xuống đưa cho Tôn Phúc Quân, nhú mày nói: “Anh nói cô ta trong khoảng thời gian này không cho phép ra quán, nếu không chính là vi phạm hợp đồng, tôi không thích đầu bếp nấu cơm cho tôi còn không chuyên tâm. Đây, cửa hàng cần tân trang cũng cần dùng đến tiền.”

Tôn Phúc Quân giật mình nói: “Cô ấy sẽ không nhận , ngài không biết, cô ấy cứng đầu như con lừa vậy.”

“Không phải cho không , đây là bồi thường tổn thất ngày đó cô ta không đến quán, tương đương tôi mang hết đồ ăn của cô ta mua sạch.” Mục Dục Vũ bình tĩnh bổ sung: “Chờ cô ta ký hợp đồng anh lại nói cho cô ta biết, lần tới còn dám đem thịt bò làm ngọt như vậy, coi như vi phạm hợp đồng.”

Tôn Phúc Quân trừng mắt to, khó hiểu hỏi: “Đây, đây cũng có thể xem là vi phạm sao?”

“Trong hợp đồng có ghi rõ đang lúc làm cơm không được làm những việc nào khác.” Mục Dục Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, “Như thế nào, anh có ý kiến?”

Tôn Phúc Quân sáng suốt khép lại miệng, dùng sức lắc đầu.

Trợ lý Lâm làm việc tốc độ rất nhanh, chưa đến mấy ngày, đội ngũ luật sư ly hôn của Mục Dục Vũ ly được thành lập, hần đã thuê một đội ngũ mạnh, chuyên thay người giàu và thế lực biện giải cho các vụ án ly hôn, thu phí rất đắt, nhưng hết một tuần đàm phán, cũng có đôi chút hiệu quả. Diệp Chi Lan đồng ý chuyển khỏi nhà, chuyển đến căn hộ cao tầng ở trung tâm thành phố, hơn nữa như Mục Dục Vũ hy vọng cô ta chỉ mang theo vật của mình. Ngày đó cô ta chuyển đi, Mục Dục Vũ im lặng hút xì gà, qua lớp kính thủy nơi phòng sách nhìn cô ta ăn mặc sang trọng với búi tóc cao sau đầu , mặc trang phục tuyệt đẹp, khoác áo lông thú, mang theo vòng cổ ngọc trai thật dài, giày cao gót màu vàng, giống như bình thường đi dự tiệc, gương mặt kiêu căng đi đến vườn. Cô ta đã không còn bộ dạng điên cuồng của lúc trước, chỉ lướt mắt qua, một chút mơ hồ, lại là cô công chúa kiêu ngạo của Diệp gia. Chính là trên mặt son phấn dày , mặt trắng , như hoa xuân nở trong bùn. Mục Dục Vũ cười phun ra một ngụm khói, hần nghĩ đại khái Diệp Chi Lan lâu lắm không mang mặt nạ Diệp công chúa này, thế cho nên nhất thời, có chút không cân xứng.

Diệp Chi Lan đột nhiên quay đầu, ánh mắt lợi hại như điện bắn về phía hần bên này, Mục Dục Vũ lơ đãng, hí mắt tiếp tục khinh miệt nhìn cô ta rồi nhả khói, Diệp Chi Lan cắn cắn môi, nhìn hần, kỳ quái cười cười, dùng khẩu hình đối hần chậm rãi nói một câu nói.

Mục Dục Vũ bỗng dừng giật tái mặt, hần nhìn rất rõ ràng, người phụ nữ này nói: “Tôi không ly hôn, anh đừng mơ tưởng thoát khỏi tôi.”

Diệp Chi Lan nói xong câu này, sau đó đắc ý như vừa đánh thắng trận, cô ta nhanh nhẹn xoay người, bước lên xe, xe khởi động, chậm rãi rời khỏi tầm mắt của hần. Mục Dục Vũ dập tắt điếu xì gà, lấy ra điện thoại, nhấn dãy số Điều Căn Giang , nói: “Lão Điều.”

“Tiên sinh, có chuyện gì?”

“Hôm nay vợ tôi chuyển đi, tôi cảm thấy cô ta ở bên ngoài một mình khá là cô đơn.”

“Ý của ngài là?”

“Tốt nhất cho cô ta một ai đó, anh tìm người bày ra tin tức,” Mục Dục Vũ thần nhiên nói, “Cô ta ly hôn rồi đại khái có thể mang theo cả nửa gia tài của tôi, tôi tin rằng có rất nhiều đàn ông cảm thấy hứng thú với cô ta.”

“Vậy nên chọn lựa một người đàn ông tốt” Diêu Căn Giang thanh âm nghiêm túc, “Câu chuyện cầu huyết thông thường này, cần một nam nhân vật chính thật tốt để diễn, bằng không sẽ làm tiết mục càng thối nát.”

“Anh phê bình ý tưởng của tôi không sáng tạo sao?” Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng hỏi.

“Tôi chỉ là nhắc nhở ngài, ngài có một người vợ không giống với người thường.”

“Cám ơn.”

“Đừng khách khí.”

Hai người dập điện thoại, Mục Dục Vũ rót cho mình một ly rượu, rung chuông bảo người ta mang đá vào, hắn uống thêm Whiskey đá, bỗng nhiên cảm thấy, căn nhà này không có Diệp Chi Lan có vẻ yên lặng, có lẽ ngày nào đó nên mời một nhà thiết kế thay đổi toàn bộ nội thất, tốt nhất là nội thất mang lợi ích thực tế, có thể thêm một bức tranh phong cảnh thác nước gì đó.

Hắn hơi hơi sùng sốt, lập tức nhớ tới giấc mơ quái quỷ kia, chẳng phải trên tường cũng có bức tranh thác nước quê mùa đó sao? Mục Dục Vũ lắc đầu, uống lớn một hớp Whiskey, mang loại cảm giác kì dị này vứt bỏ, hẳn lúc này mới phát hiện, đã nhiều ngày bản thân không còn mơ đến giấc mơ đó nữa, cũng có thật nhiều ngày không gặp người phụ nữ kia, còn có thằng nhóc gọi là Phi Phi.

Có phải những đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi đều điên như vậy? Vừa ngốc, còn thích khóc, luôn muốn ôm, thực đáng ghét. Nhưng nói lại, nó cũng coi như nghe lời, Mục Dục Vũ nghĩ, bộ dạng cũng coi như ngoan, ôm lấy cũng thật mềm, mẹ nó chăm nó rất khá, thường thường tắm rửa, thân thể nhỏ còn có hương sữa.

Còn có mẹ đứa nhỏ cũng ngốc, cả ngày chỉ biết cười ngây ngô, cũng không biết vui cái gì.

Nhưng nếu trong hiện thực Nghê Xuân Yển cũng như vậy cả ngày cười ngây ngô sẽ như thế nào?

Đại khái, nhìn cũng khá dễ chịu, phải không?

Mục Dục Vũ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng như có mèo cào, ngứa , có chút vội vàng khát vọng, nhưng hắn lại không muốn đối mặt với loại cảm xúc này, hoặc là nói, hắn không nghĩ được khát vọng thỉnh linh này hướng về cái gì. Hắn chỉ là nghĩ, có lẽ không nên vào ban ngày uống Whiskey, rượu này tác dụng chậm, lại còn khá nặng.

Nhưng vào lúc này, chị Dư đột nhiên xông vào phòng của hắn, giọng nói vô cùng lo lắng gọi: “Tiên sinh, tiên sinh, bệnh viện điện báo nói, nói phu nhân tình huống đột nhiên không tốt , bác sĩ điện báo nói bảo ngài quyết định, có muốn đưa bà vào phòng giải phẫu...”

Mục Dục Vũ ngạc nhiên, nhẹ buông tay, ly thủy tinh trong tay trượt rơi xuống nền đất, vỡ nát.

Hắn cố gắng tập trung, lập tức nắm lên áo khoác mặc vào, vội vàng chạy đi, đoạt lấy điện thoại trong tay chị Dư lập tức nói: “Đây, tôi là Mục Dục Vũ, không cần phải hỏi mong muốn của bà ấy, tôi định đoạt! Được, giải phẫu đi, bây giờ tôi sẽ đến.”

Hắn buông điện thoại, vẻ mặt hoảng hốt một hồi, mới giọng khàn khàn: “Chuẩn bị xe.”

Chị Dư nhìn hắn, dường như có chút thương hại, nhưng chung quy chính là không tiếng động gật gật đầu, xoay người rời đi.

Xe rất nhanh liền tới, lão Trần vừa vặn lại đến phiên lái xe, hắn quen thuộc một đường siêu tốc đưa Mục Dục Vũ đến bệnh viện. Toàn bộ quá trình Mục Dục Vũ đều ngậm miệng không nói được một lời, lão Trần có chút lo lắng cho hắn, mạnh mẽ cười nói: “Tiên sinh, ngài đừng lo lắng, phu nhân là người tốt, nhất định sẽ được ông trời giúp.”

“Bà sẽ lại giận tôi.” Mục Dục Vũ thì thầm nói.

“Làm sao có thể? Phu nhân thương ngài như vậy.”

“Bà nói qua rất nhiều lần, không cần giải phẫu. Nhưng tôi lại để bà giải phẫu ,” Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, khàn khàn, “Tôi, tôi không thể nhìn bà chết, bất kể như thế nào, mặc kệ người ta nói cái gì, đều không đáp ứng.”

Hắn nắm chặt bàn tay mình, mở mắt ra, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, không thêm nhắc lại.

Mục Dục Vũ chạy đến phòng giải phẫu lúc này đã vây quanh nhân viên y tá và bác sĩ, đợi hắn đến, còn có bác sĩ chuyên môn đến giải thích cho hắn vì sao phải tiến hành giải phẫu, không có cách nào khác nữa . Mục Dục Vũ không yên lòng nghe, phiên chán nhìn chăm chăm ánh đèn phòng giải phẫu, may mắn người đi cùng hắn là lão Trần còn được việc, đi qua cùng bác sĩ thân thiện tán gẫu, chỉ chốc lát, còn có y tá đưa tới các loại biên lai cần hắn kí tên, Mục Dục Vũ cũng không kiên nhẫn nhìn kỹ, nhất nhất đều ký .

“Tiên sinh, ngài ngồi đây đi, thời gian phẫu thuật có thể còn rất lâu.”

“Không cần, ” Mục Dục Vũ vẫy vẫy tay, “Tôi muốn đứng chờ.”

Hắn cúi đầu đứng, bỗng nhiên cảm thấy chính mình như đứng trong không gian bao nhiêu năm trước, như trong trạng thái đó, trước linh đường gào khóc, bà ngoại quả thực đều phải ruột gan đứt từng khúc , chỉ có hắn nghĩ không rõ, vì sao chỉ trong một nháy mắt, mẹ liền biến thành ảnh chụp, không bao giờ thấy nữa?

Mục Dục Vũ bắt tay sờ vào túi tiền, hắn cần hút điều thuốc để chính mình trấn tĩnh sờ soạn nửa ngày mới nhớ tới làm sao hắn có mang theo ? Hắn đối lão Trần hỏi: “Có hút thuốc không?”

Lão Trần theo túi tiền lấy ra một bao, ngượng ngùng nói: “Chỉ có loại này.”

“Cho tôi một điếu.”

Lão Trần ba chân bốn cẳng mở bao bên ngoài, vỗ vỗ hộp thuốc lá, rút ra một điếu đưa cho hắn, nhưng sờ sờ túi tiền, nói: “Nguy rồi, cái bật lửa để trên xe .”

Mục Dục Vũ giận trừng mắt liếc mắt một cái, muốn tìm bác sĩ bên cạnh để hỏi cái bật lửa, kết quả đối phương về mặt khó xử chỉ vào bảng cấm hút thuốc trên tường nói: “Thật có lỗi Mục tiên sinh, đây là quy định bệnh viện.”

Mục Dục Vũ trong lòng thầm mắng một tiếng fuck, không cam lòng bỏ điếu thuốc lại, nhưng vào lúc này, một tiếng trong trẻo của thiếu niên vang lên bên cạnh: “Anh trai báo chí thạch hoa quả, em có cái bật lửa. em cho anh này.”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện, người trước mặt đứng thì ra là Tiểu Siêu em trai ngu ngốc của Nghê Xuân Yến, hắn theo bản năng hỏi: ” Cậu làm thế nào tại đây? Chị cậu đâu?”

“Tiểu Siêu vội tới ca hát cho dì, nhưng mà dì bị bệnh.” Tiểu Bạch ngọc không hề chùng nói, “Chị bảo em đợi ở đây, rồi báo cáo dì thế nào .”

Mục Dục Vũ còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Bạch ngọc liền nhiệt tình lấy ra cái bật lửa, ba một chút đốt sáng lên, cười hì hì tiếp đón hắn: “Nhanh nha, hút thuốc nha.”

Mục Dục Vũ ngây ngẩn nhìn nụ cười cô tư trên gương mặt kia, lần đầu tiên cảm thấy, Tiểu Bạch ngọc này cười lộ lên giống như trong suốt, không lẫn tạp chất, giống nhau giúp hắn châm thuốc là chuyện tốt bình thường trên thế gian này. Hắn không khỏi đem điếu thuốc đặt ở miệng, châm lên , hút một ngụm sau chậm rãi phun ra, Tiểu Bạch ngọc hoan hô một tiếng, cao hứng nói: “Đốt đốt .”

“Chuyện này có gì mà cao hứng ?” Mục Dục Vũ nghe thấy chính mình thì thảo hời, hắn không có châm chọc, cũng không có cười nhạo, lúc này đây, hắn chỉ là đơn thuần đặt câu hỏi.

“Bởi vì đốt nha.” Thiếu niên còn thật sự trả lời.

“Không phải nên đốt sao?”

“Nhưng là nó đốt nha ” thiếu niên lóe ánh mắt đen kịt, tiếp tục lặp lại một lần, “Nó đốt nha.”

Đúng vậy, nó cũng có thể không đốt, nó cũng có thể bị những người khác đốt, vì thế khả năng xảy ra là tương đối, nó đốt thật sự là là một chuyện thật cao hứng.

Mục Dục Vũ chậm rãi tươi cười, hắn hút một ngụm thật sâu, đem sương khói phun đến trên mặt Tiểu Siêu, dẫn tới Tiểu Bạch ngọc một trận ho khan, lại muốn tránh đi nhưng không dám trốn, bộ dáng rất đáng yêu.

Tựa như trong giấc mơ của hắn, còn có thằng nhóc con kia.

Mục Dục Vũ đưa tay xoa xoa đầu của hắn, thấp giọng mắng câu: “Cậu thật sự là kẻ ngốc.”

“Em không phải.” Thiếu niên tích cực phản bác hắn, “Chị nói em chỉ là học chậm, em không ngốc.”

“Được, cậu không ngốc.” Mục Dục Vũ gật đầu, “Cậu không hề ngốc.”

“Đúng vậy, ” Tiểu Bạch ngọc cao hứng , nhếch môi lộ ra hàm răng trắng, “Em sẽ làm rất nhiều, em sẽ ca hát, em sẽ lấy bật lửa cho chị đốt bếp lò, em còn tự mình đi siêu thị mua đồ nha.”

Mục Dục Vũ nhìn bộ dáng hắn cao hứng phấn chấn, nhin không được nói: “Cậu nói cũng không biết xấu hổ, cậu lớn như vậy còn để cho chị cậu đẩy cậu trên xe, cũng không xem bản thân nặng tới đâu.”

Thiếu niên nháy mắt mặt đỏ , hắn gục đầu xuống, nắm bắt góc áo, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà, học lái xe rất khó, chị không cho em học.”

Mục Dục Vũ ho khan một tiếng, nhanh chóng quay lại, hắn cũng không biết chính mình như thế nào , đột nhiên trong lúc đó, lại nói ra như vậy.

May mắn xấu hổ của hắn không duy trì bao lâu, của phòng phẫu thuật nhanh chóng được mở ra dưới sự mong đợi của nhiều người, Mục Dục Vũ có loại dự cảm điềm xấu, hắn đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm nhóm bác sĩ y tá nối đuôi nhau mà ra.

“Đây là có chuyện gì?” Mục Dục Vũ đi qua đó, bình tĩnh hỏi.

Bác sĩ mổ chính tháo khâu trang xuống nói: “Ngài Mục, chúng tôi rất tiếc, vừa mới mở lồng ngực bệnh nhân, phát hiện tế bào ung thư đã khuếch tán ra rất nhiều nơi như gan, phẫu thuật, đã bất lực.”

Mục Dục Vũ cảm thấy chính mình như bị người ta hất một chậu nước đá, nửa ngày thất thần, qua một hồi lâu, mới dần dần tìm về ý thức bản thân, hắn nghe thấy giọng nói mình chưa chat hỏi: “Cho nên, các ông khâu mẹ tôi lại và đẩy ra?”

“Có thể lý giải như vậy,” giáo sư thờ dài, nói: “ngài Mục, Mục phu nhân trong mấy ngày này có thể sẽ đi, ngài, nên bi thương.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, dùng hết toàn thân khí lực gật gật đầu, hắn nhìn mẹ nuôi được người ta cẩn thận đẩy ra, bà từ từ nhắm hai mắt, bộ mặt hiền lành phúc hậu, cho dù sắc mặt tái nhợt, có vẻ mơ hồ, còn có thể nhìn thấy năm đó bà tìm được hắn, bộ dáng ôn hòa trí tuệ.

“Đưa nhỏ con chịu khổ rồi, cùng đi với di thôi,” bà cố gắng mỉm cười, trong mắt lóe nước mắt, cẩn thận hỏi hắn, “Cùng đi đi được không?”

“Đi đâu?”

“Thành phố, di là cô giáo, đây là công việc của di và chứng minh thư, di không phải là người xấu, di là bạn tốt mẹ con, ngày bé di còn ôm qua con, nhớ rõ không? Ngày bé di còn dạy con hát bài hát, tiểu Búp Bê cùng Tiểu Hùng khiêu vũ, nhớ rõ không?”

“Không nhớ rõ.”

“Vậy, vậy khăn tay thêu hoa nhớ rõ không? Mẹ con thêu cho con, cũng thêu cho di, của chúng ta đều là con vịt con màu vàng, chúng ta một người một cái, con xem, con khi đó gọi ta là di đầu gỗ, bởi vì con không biết ta là họ Mục, nhớ rõ không? Ta là di đầu gỗ nha...”

“Di nói nhiều câu vô dụng như vậy làm gì?” Thiếu niên không kiên nhẫn hỏi, “Đi theo di, có thể ăn cơm no sao?”

“Có thể.” Bà lập tức gật đầu.

“Ngay cả sống cũng có thể đến trường sao?”

“Có thể, di đã liên hệ với trường trung học tốt nhất cho con. Chúng ta trước mắt học bỏ túc nửa năm, khai giảng liền xếp lớp.”

“Tôi muốn nói với nhiều, tôi ăn thật sự nhiều.” Thiếu niên dò xét bà, “Ồ Trước kia tôi lớn lên, di phải nuôi sống tôi.”

“Được, ta cam đoan.”

“Lấy cái gì cam đoan?”

“Ta sẽ thề với mẹ của con.”

“Hơn nữa, người chết làm gì được, người sống cũng không bị tội. Di phải viết cái giấy cam đoan, ấn dấu tay, tìm người bảo lãnh, thủ tục nhận nuôi phải n hợp pháp.” Thiếu niên giao hoạt nói, “Đừng bắt nạt tôi nhỏ không hiểu chuyện, di muốn sau này thoát khỏi tôi, tôi sẽ đến nơi di làm việc quậy chết di.”

“Đều theo con.”

“Vậy, chúng ta thành giao đi.” Thiếu niên liếc mắt, lạnh lùng nói, “Còn có một việc, mặc kệ ai gọi là mẹ, di đừng hy vọng tôi gọi là mẹ người.”

“Không có việc gì, con gọi di là tốt rồi.”

Mục Dục Vũ cảm thấy cả người lạnh như băng, trước mắt biến thành màu đen, hắn nghĩ đuổi theo xe đẩy mẹ nuôi, nhưng dưới chân mềm mại vô lực, thêm một bước, cư nhiên suýt nữa ngã xuống đất.

Bên cạnh có người đỡ hắn, một người phụ nữ lo lắng gọi hắn: “Mục Dục Vũ, anh không sao chứ? Anh, anh đừng làm tôi sợ, anh trả lời tôi một tiếng, anh không sao chứ hả?”

Mục Dục Vũ quay đầu, phát hiện người phụ nữ kia có chiếc cằm nhọn, tóc dài buộc thành đuôi ngựa ở sau đầu, trong đôi mắt chứa đầy lo lắng nhìn hắn.

Trong lòng hắn tê rần, phục hồi tinh thần lại, thì thảo với người phụ nữ này: “Nghe Xuân Yên, mẹ tôi gần chết.”

“Phi phi, còn không có đâu, anh giữa ban ngày bày bạ cái gì nha.”

“Thật sự, bà gần chết.” Hắn run run bắt lấy tay người đó, đem bàn tay nhỏ nhắn đó gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, “Bà sẽ chết, bác sĩ nói, chỉ còn mấy ngày nữa thôi.”

Có một đoạn thời gian rất lâu về sau, Mục Dục Vũ đều nhớ rõ cảm giác cái lần ngăn ngui nắm đôi bàn tay Nghê Xuân Yển này. Ngay tại buổi tối hôm đó, hắn biết trụ cột trong trái tim hắn đang dần dần sụp đổ, hắn tình tường nghe được âm thanh khi nó gãy, hắn cảm thấy đó là nỗi đau chẳng thể nói thành lời. Đó là một loại đau đớn chân thật, rõ ràng không có vết thương, rõ ràng chẳng phải một căn bệnh, nhưng nó lại chẳng thể ngừng được đớn đau, bắt đầu từ vị trí trái tim, giống như có từng vòng từng vòng sắt thiết chặt quanh trái tim, đôi mắt hắn vì đau đớn mà biến thành màu đen, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Lạnh lẽo ẩm ướt, làm người ta cảm thấy khó chịu.

Trong sinh mệnh của hắn từ trước cho đến nay, bản thân hắn chưa một lần đem nước mắt xả ra bên ngoài, Mục Dục Vũ không khóc bao giờ, hắn cũng sẽ không cho phép chính mình khóc, loại hành vi giữ nước mắt này ngay tại thời điểm nó có thể phát sinh đã bị ngăn chặn, tính cả mọi người xung quanh hắn khi biểu hiện hành vi này cũng đều bị hắn luôn luôn phủ nhận. Bởi vì vô dụng, cho nên khóc không ý nghĩa, nhìn một người đàn ông ba mươi tuổi rơi lệ, đại khái có thể khiến cho người khác cảm thấy ngạc nhiên và chán ghét hơn sự thông cảm và sẻ chia, có phải không? Trong hình ảnh chứa đựng nước mắt, nước mắt của đứa nhỏ có thể tác động đến người ta, có đôi khi phụ nữ rơi lệ cũng có loại hiệu quả này, nhưng cái này tuyệt đối không bao gồm một người đàn ông, nhất là không bao gồm người Mục.

Cho nên, giống như để thay thế thứ chất lỏng không thể chảy xuôi khỏi hốc mắt, hắn đã đổ mồ hôi, không thể ức chế, giống một có một trọng lực máy nén ở trong cơ thể hoạt động, khiến hắn đau đớn, khiến hắn thống khổ, khiến hắn không thể nói ra rằng bản thân sợ hãi và lạc lõng, nhưng tất cả hành vi đó đã được biểu hiện ngoài cơ thể.

Toàn bộ quá trình đều có một người chứng kiến, Nghê Xuân Yển luôn luôn ở bên cạnh hắn, lo lắng, bắt lực nhìn hắn, tay cô bị Mục Dục Vũ gắt gao nắm ở lòng bàn tay, không có bao nhiêu lời dư thừa, cũng chỉ là nắm, là toàn bộ.

Nghê Xuân Yển đại khái sẽ nghĩ hắn điên mất rồi, Mục Dục Vũ nghĩ, có lẽ có ấy sẽ không thích, hoặc là cô sẽ mừng thầm, có lẽ hành vi của hắn bây giờ có thể sẽ mang đến phiền toái sau này, nhưng không sao cả, Mục Dục Vũ một môi từ từ nhắm hai mắt, không sao cả, ở ngay phút giây quan trọng này, cùng so sánh với việc bị toàn bộ thế giới xa lánh, hay so sánh với sự cô độc vô vọng một mình, có người cùng anh, bên anh, có đôi bàn tay phụ nữ cho anh nắm lấy, ý nghĩa này, so với tất cả đều lớn hơn.

Không biết đã qua bao lâu, Nghê Xuân Yển đều vẫn không nhúc nhích bàn tay Mục Dục Vũ nắm, tay cô nắm cảm giác thật mềm mại, lòng bàn tay như cái kén, mu bàn tay có chút thô ráp, nhưng mà thật ấm, mềm mại vừa phải, nắm sẽ không làm người ta cảm giác xót xa đôi bàn tay ngọc ngà, ngược lại có loại cảm giác kìm nén. Chính là sự kìm nén ấy, trong nháy mắt khiến hắn cảm thấy bản thân lao lực đến vậy cũng không đến mức hai bàn tay trắng.

Đôi này cực khổ dường như vẫn chưa kết thúc, nếu kết thúc thì thật là quá tốt, nhưng ông trời sẽ chẳng làm vậy, nhưng có đôi bàn tay bên hắn để hắn nắm lấy, vì thế ông trời đối với hắn còn không tính là quá tệ.

Mãi cho đến hắn cảm thấy hơi thả lỏng tay một chút, mới buông tay Nghê Xuân Yển ra, xoa xoa mặt mình, khàn khàn nói: “Tôi, tôi vừa mới thất thố, đừng hoảng sợ.”

“Không, không có việc gì.” Nghê Xuân Yển hai má có chút phồng hồng, ngốc nghếch đáp hắn.

“Siết đau không?” Mục Dục Vũ quay đầu, nhìn cô một cái, rũ mắt xuống nhấp nháy lông mi, “Sớm về nhà đi, ở lại đây cô cũng không giúp được việc gì, có lòng, cảm ơn, tôi gọi người đưa chị em cô về.”

“Không cần không cần,” Nghê Xuân Yển lắc đầu nói, “Tôi vốn là nên đến, đưa cơm cho dì, anh đã trả tôi tiền công.”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu lên, thật dài thờ dài một hơi, thờ dài nói: “Không cần phải làm vậy, mẹ tôi bà, ăn không hết mấy muỗng.”

“Nhưng anh đừng nói như vậy,” Nghê Xuân Yển sốt ruột phản bác hắn, “Bao nhiêu bệnh ung thư giai đoạn cuối bác sĩ đều nói muốn chết muốn chết, nhưng có người sống thêm ba năm năm năm, anh đừng...”

“Kia không phải mẹ tôi,” Mục Dục Vũ gục đầu xuống, vừa nói, “Tôi biết, thời điểm nên đến đã đến.”

“Tôi nói, là, Mục Dục Vũ, anh không nên quá đau buồn.” Nghê Xuân Yển không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn, trong giọng nói vội vàng mang theo nghẹn ngào, “Khi ba tôi mất tôi cũng hiểu được bầu trời dường như sụp đổ, tôi lúc đó đã nghĩ, hai chị em tôi sao không cùng chết với ba, nhưng chắc ba cũng không vui khi chị em chúng tôi đi theo, tiếp tục gánh thêm một gánh nặng lớn? Tôi nói với anh, đừng cảm thấy chống đỡ không được, con người như anh sao lại không bằng tôi? Qua được núi này thì tốt rồi, thật sự.”

Mục Dục Vũ một môi lắc đầu, thấp giọng nói: “Cô không hiểu. Tôi không phải chống đỡ không được, tôi chỉ cảm thấy mình mệt mỏi nhàm chán.”

“Làm sao có thể không nhàm chán?” Nghê Xuân Yển trừng mắt mang theo sự phản bác hắn, “Còn sống thì còn nhàm chán. Tôi ăn nói vụng về, cũng nói không nên lời đạo lý lớn gì, nhưng anh ngừng lại, anh muốn không nhàm chán, ai hầu hạ bà đi đến đoạn đường cuối cùng này? Tôi nói với anh, cả đời ba tôi chỉ gây cho tôi những chuyện phiền toái, cho tới bây giờ cũng không cho chị em chúng tôi được một ngày ngày lành, nhưng ông đi rồi, tôi còn khóc chết đi sống lại, không vì cái gì khác, ai bảo ông là ba của tôi? Nhưng nếu nói lại, ông ấy là ba tôi, đã tận hiếu, cũng hoàn thành đạo lý. Khóc xong rồi, tôi nên làm gì, anh nói đâu?”

Mục Dục Vũ nhìn người phụ nữ luôn miệng nói trấn an bản thân mình này, bỗng nhiên cảm thấy cô thật sự thực ngu ngốc, giống hệt như em trai cô chỉ số thông minh cũng không cao, nói cũng nói không tròn, nhưng trong lời nói trong ngoài đã có không chút nào che giấu sự quan tâm.

Nhưng dựa vào cái gì? Hẳn cho tới bây giờ cũng chưa đối với cô tốt mà.

“Nhạ, cho anh lau, ” Nghê Xuân Yến cúi đầu tìm trong cái túi vải bên người, lục tung lên, theo bên trong tìm ra một cái khăn tay đưa qua, “Sạch lắm, tôi mỗi ngày đều giặt sạch, anh lau mồ hôi, cười một cái, xong rồi đi đến bên hầu hạ đi thật tốt, đừng trung về mặt cầu xin làm cho bà không yên, được không?”

Mục Dục Vũ không nói gì tiếp nhận cái khăn tay kia, khăn sợi bông giá rẻ, bởi vì giặt nhiều lần, nên gần như bị xù, nhưng sờ lên thực mềm mại.

Hắn ở dưới ánh mắt chăm chú của Nghê Xuân Yến, giơ lên khăn tay, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên thái dương và cổ.

“Bản rồi.” Mục Dục Vũ thì thầm nói.

“Đưa tôi, tôi sẽ đi giặt sạch, không có việc gì.” Nghê Xuân Yến đưa tay.

“Quên đi, để tôi bảo người giúp việc giặt.” Mục Dục Vũ bắt tay khăn bỏ vào trước túi áo, nhìn thoáng qua, sau đó nói: “Tôi qua đó.”

“Ừ, đi thôi.” Nghê Xuân Yến hướng hắn gật gật đầu.

Mục Dục Vũ xoay người phải đi, đúng lúc này, Nghê Xuân Yến ở sau lưng hắn hô một câu: “Mục Dục Vũ...”

Hắn bỗng nhiên quay đầu, người phụ nữ kia mang theo đứa em trai ngốc nghếch cách hắn một khoảng cách không xa, hướng hắn cười vẫy vẫy tay, lớn tiếng nói: “Anh đến phòng bệnh nhớ kỹ phải thật vui vẻ.”

Mục Dục Vũ hốc mắt đột nhiên liền mơ hồ, qua nhiều năm như vậy, trải qua quá nhiều nỗi cô độc khó có thể tưởng tượng như vậy, hắn vẫn còn nhớ rõ cô gái mười sáu tuổi trong trí nhớ, cũng là lớn tiếng như vậy gọi tên của hắn, cô cho tới bây giờ không hề cố kỵ, không nghĩ qua ở trước nơi công cộng gọi tên của hắn có gì không tốt, giọng cô the thé, kỳ thật căn bản không thích hợp lớn tiếng gọi tên người, nhưng mà đã nhiều năm, chỉ có cô gọi vậy, giống như hận không thể để toàn thế giới đều biết tên hắn, hận không thể để toàn thế giới đều nghe được, giọng nói khi cô gọi hắn.

Mục Dục Vũ, em thích anh.

Mục Dục Vũ, anh nhớ kỹ phải thật vui vẻ.

Mục Dục Vũ...

Mục Dục Vũ đột nhiên xoay người, hắn cơ hồ hoảng sợ sai chân tiến vào bên trong thang máy, không để ý đến phía sau hắn có thể còn có người muốn vào thang máy, hắn quyết đoán nhấn nút đóng cửa, rồi nhắm mắt, nước mắt bị đàn áp kìm nén bao nhiêu năm qua liền nghiêng xuống, không có lý do gì để rơi lệ, hắn dứt bỏ sở hữu bản khoán, cứ như vậy khóc đến nghẹn thở. Hắn nhớ tới nhiều năm trước ba hắn mạnh mẽ gờ từng ngón tay loi lói ra khỏi cửa, quăng ra ngoài đôi giày, thời điểm hắn gọi tiếng “mẹ”, là lần cuối cùng hắn lên tiếng gọi người giúp đỡ, nhưng mà không có ai sẵn sàng nghe, cũng không có người sẵn sàng đi đáp lại, vì thế đứa nhỏ không thể không một người ương ngạnh lớn lên, luôn luôn cảnh giác, không ngừng vì chính mình tìm ra một con đường, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía trước; hắn nhớ tới buổi tối đêm đầu tiên khi Mục Giác đưa hắn về nhà, nằm ở trên chiếc giường mềm mại sạch sẽ mang theo cảm giác sợ hãi hoang mang không dám ngủ, hắn ôm đầu gối gấu nhìn chăm chăm người gác cổng, hắn vạn phần tin tưởng ngay sau đó sẽ có người phá cửa mà vào, sau đó đưa hắn ném ra khỏi căn phòng này, đuổi hắn đến bên đường cái; hắn còn nhớ lại cái ngày đầu tiên Mục Giác dẫn hắn đi đến trường trung học, chứng kiến thấy những khuôn viên, những thiếu nam thiếu nữ khỏe mạnh năng động, hắn bỗng nhiên liền khiếp đảm, hắn cảm thấy chính mình giống người ngoại tộc, giống một quái vật, hắn sợ những người đó phát hiện hắn trải qua quá nhiều dơ bẩn gian khổ. Ở ngay thời điểm hắn sợ hãi, mẹ nuôi nhẹ nhàng bắt tay khoát lên bờ vai của hắn, hắn ngẩng đầu, vừa vặn thấy bà hướng hắn mỉm cười, nụ cười cơ hồ từ nay về sau thật sâu khắc vào trong trí nhớ.

Mục Dục Vũ che mặt mình, hắn không tiếng động nước nôi, hắn trải qua rất nhiều, hắn còn muốn tiếp tục trải nghiệm nó, nhưng giữa quá khứ và hiện tại, giữa Mục Dục Vũ và ngài Mục, hắn muốn cho chính mình trở lại như vậy, để cho khóc xong rồi, để vô cùng vui vẻ, giống Nghê Xuân Yến nói như vậy, bước vào phòng bệnh.

Sau khi ngủ một ngày ở phòng ICU, Mục Giác tỉnh lại, trôi qua một ngày, bà được chuyển lại phòng đơn.

Mục Dục Vũ vẫn luôn ở bên người bà, khi bà trợn mắt tìm người điều xuất hiện ở trước mặt bà, tất cả mọi thứ liên quan đến bà hắn đều tự tay làm, hắn làm được hứa hẹn của hắn, mang theo mỉm cười, đưa bà đi đoạn đường cuối cùng.

Ngày thứ ba, tinh thần Mục Giác rất tốt, Mục Dục Vũ thậm chí chủ động đề cho Tiểu Siêu đến phòng bệnh thăm bà, Tiểu Siêu thật nghe lời, mang theo thạch hoa quả lại đây, bởi vì Mục Giác không thể ăn, vì thế nó liên tục mình mở hai cái ăn, sau đó đáp ứng yêu cầu của Mục Giác, hăng giọng hát bài hát ngoại quốc duy nhất mà nó biết 《Time to say goodbye》.

Giờ khắc này Mục Giác về mặt an tường, khuôn mặt của bà có vẻ trang trọng mà xinh đẹp, mái tóc chưa nhuộm màu hoa râm được buộc gọn gang sau đầu, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, nhìn chung quanh ánh mắt mang theo lưu luyến cùng bi thương, nhưng tất cả dấu vết đều nhẹ nhàng, càng nhiều, bà không tiếng động nói lời từ biệt.

Mục Dục Vũ ở giây phút này đột nhiên liền hiểu được nguyện vọng bản thân muốn cho bà sống sót cho tới nay có bao nhiêu ích kỷ, hắn chỉ là nghĩ chưa tần hiểu thật tốt với bà, còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, còn không nghĩ mất đi thân nhân duy nhất trên đời, nhưng mà những lo lắng hắn sở hữu đều xuất phát từ lập trường của hắn, hắn không có thay Mục Giác nghĩ tới.

Hắn cô độc , vậy thì mẹ nuôi hắn chẳng phải cũng cô độc sao? Một người phụ nữ cả đời chưa gả, lấy âm nhạc làm bạn, bề ngoài lại nhàn nhả hiền lành, bà cũng sẽ mệt mỏi. Một mỏi muốn đi , trong lúc đó, giữa sự sống và cái chết, mặc kệ khiếp sợ, không có gì để lại và mất đi, như khách qua đường bình thường, đã đến giờ , nên ra đi , như thế mà thôi.

Hắn luôn nghĩ đến cái chết âm u mà sợ hãi, nghĩ đến người không có ý chí sống là loại hành vi hèn nhát bỉ ổi và yếu đuối, cho tới hôm nay, Mục Dục Vũ mới ý thức được bản thân có bao nhiêu nông cạn.

Tiếng ca thiếu niên trong suốt rõ ràng, giống như âm thanh thiên nhiên, nó không biết bản thân đang hát cái gì, nhưng trong giọng hát của nó lại chứa đựng những chất phác tự nhiên. Sau khi hát xong, Tiểu Bạch ngọc quý gối bên giường Mục Giác, bả đầu ngả trên bờ vai bà, rầu rĩ hỏi: “Dì, dì cũng muốn chết, phải không?”

Mục Giác đưa tay sờ sờ đầu của nó, mỉm cười không trả lời.

Tiểu Bạch ngọc quyết miệng hỏi: “Dì sẽ cũng giống như ba ba tìm hoài không thấy, phải không? Chị của con nói, người đã chết chính là không có, không thấy , con không thích đi không thấy , Tiểu Siêu không thích.”

Mục Giác lắc đầu, dùng âm thanh rất yếu nói: “Sẽ không không thấy. Dì sẽ biến thành cầu vòng.”

“Cầu vòng?”

“Mặt trời sau cơn mưa, màu sắc rực rỡ , Tiểu Siêu sẽ dễ dàng thấy dì.”

“Thật sự?”

Mục Giác cố hết sức gật gật đầu, lại sờ sờ đầu của nó.

Mục Dục Vũ cúi đầu nhìn xem đồng hồ, lại đây vỗ vỗ bả vai Tiểu Bạch ngọc nói: “Được rồi, tôi đồng ý với chị cậu đưa cậu trở về, đứng lên, đi thôi. Cùng đi tạm biệt đi.”

Thiếu niên ngoan ngoãn đứng lên, lưu luyến nhìn Mục Giác liếc mắt một cái, dặn nói: “Vậy dì nhất định phải biến thành cầu vòng nha.”

“Ừ.” Mục Giác nở nụ cười.

Nó lại vui vẻ lên, sôi nổi chạy ra phòng bệnh, bên ngoài lão Trần đang chờ, chuyên môn phụ trách đem đứa nhỏ mang về nhà.

Mục Dục Vũ cúi người nói với Mục Giác : “Đã đến giờ ăn cơm , mẹ ăn hai muỗng cháo được không? Cháo tổ yến cháo, thử xem xem?”

Mục Giác gật gật đầu, Mục Dục Vũ đi qua tự mình nâng bà dậy, đặt gối đầu phía sau bà, đem trên giường bệnh tiểu cái bàn kéo qua đến, đem phở thác Nghê Xuân Yên hầm tổ yến cháo theo giữ ấm dùng ly đồ tiến bên cạnh nhất cái bát nhỏ ly, thổi thổi nhiệt khí, tự mình uy nạng.

Mục Giác miễn cưỡng ăn hai muỗng, cười nói: “Tổ yến sao, thật xa xỉ.”

“Ta ăn được rất tốt.” Mục Dục Vũ mỉm cười nói, “Ngài muốn ăn một chén đồ một chén đều thành.”

“Tiểu Vũ, con giống tên nhà giàu mới nổi.”

Mục Dục Vũ làm sâu sắc tươi cười, lại uy dưỡng mẫu mấy khẩu, ôn tồn nói: “Cũng không chính là nhà giàu mới nổi, ở ngài như vậy vẫn nhã phu nhân trước mặt, chúng ta đều tỏ bỏ đi.”

Nàng chỉ ăn bán bát liền lắc đầu tỏ vẻ ăn không vô , Mục Dục Vũ khổ sở trong lòng, nhưng trên mặt không dám biểu lộ một tia nửa điểm. Hắn hầu hạ dưỡng mẫu lau miệng súc miệng, đem còn lại cháo đồ hồi giữ ấm dùng, đang muốn cấp nàng làm quả táo bòn, Mục Giác kéo hắn lại góc áo, lắc đầu nói: “Không vội , thừa dịp ta hôm nay còn không hồ đồ, ta nương lòng trò chuyện.”

Mục Dục Vũ biết đây là muốn công đạo di ngôn , hắn hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xuống, nhìn dưỡng mẫu không nói lời nào.

“Đừng như vậy, người xem của ta ánh mắt theo ta muốn vứt bỏ người dường như.” Mục Giác trêu ghẹo hắn.

“Ngài cũng không chính là, ” Mục Dục Vũ cường cười, giữ chặt dưỡng mẫu thủ nói, “Người không biết ta rồi không được ngài a, lúc trước đâu có , không thể tùy tiện bỏ lại ta mặc kệ, chúng ta còn ký chứng từ , ngài không thể nói chuyện không tính toán gì hết...”

Mục Giác nở nụ cười, vỗ vỗ tay hắn nói: “Người đã muốn trưởng thành, ta tin tưởng người không ta xem cũng có thể quá hảo hảo .”

“Ngài cũng thật dễ mất ta, ” Mục Dục Vũ cúi đầu nhếch môi nói, “Ta cũng chưa này tự tin...”

“Tiểu Vũ.” Mục Giác đánh gãy lời hắn, ôn nhu nói, “Đừng nói như vậy, con trưởng thành, mẹ già đi, thời điểm nói tạm biệt đã đến.”

Mục Dục Vũ mân nhanh miệng, nhìn mẹ nuôi, bị ai lắc đầu.

” Con là một tên ngốc.” Mục Giác sờ sờ tay hần, cười mắng nói, “Gặp người nào cũng nói con thông minh, khen con tốt, không có người nào phát hiện con đúng là một tên ngốc sao?”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, hần nâng lên bàn tay của mẹ, đặt trên hai má.

“Khi mang con về nhà con chỉ cao ngang đến bả vai ta, chỉ chớp mắt, tên ngốc như con cũng đã lớn, bản thân cũng có sự nghiệp lớn, có thân phận địa vị, nhưng mà nó cũng không hạnh phúc, có hay không?” Mục Giác nhìn hần, rung rung cười hỏi, “Làm sao có thể ngốc như vậy, có tiền cũng không quá tốt, cả ngày làm việc cũng không biết thương thay bản thân, ngay cả tìm một người vợ đau lòng thay cũng không, phải không?”

Mục Dục Vũ khàn khàn: “Chỉ cần mẹ còn quản con, ngày mai con liền cùng Diệp Chi Lan ly hôn, cưới một người phụ nữ tốt, sinh thằng nhóc con mập mập.”

Mục Giác cười lắc đầu: “Mẹ không nhìn xa được như vậy, nhưng con nhớ kỹ lời hôm nay nói, cưới một người phụ nữ tốt, sinh không được thằng nhóc con béo cũng không sao cả, chủ yếu đề bản thân trải nghiệm hạnh phúc, được không?”

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, gật gật đầu.

“Mẹ cả đời không làm qua việc lớn gì, cũng không có cái gì quá tốt để giữ lại cho con, chỉ là chút sách vở đĩa nhạc linh tinh, con giữ lại làm kỉ niệm, nếu không muốn giữ, cứ quyen hay cho những người cần. Đàn piano con tặng mẹ để lại cho cô gái nhỏ dưới lầu, nhớ rõ trước khi đưa đi, tìm một thầy giáo dạy nhạc chính âm cho tốt. Trên tủ đầu giường mẹ có một hộp sắt, bên trong có mấy quyển sổ tiết kiệm, còn có vài món trang sức,” bà nghi một lúc lấy hơi, suy yếu tiếp tục nói, “Sổ tiết kiệm có tiền, quyen cấp trường học làm học bổng, trang sức thì giữ lại cho người chân chính con muốn kết hôn. Ngồi nhà mẹ ở thì giữ cho Tiểu Siêu, con chờ mẹ đi rồi, liền giúp mẹ làm hộ, xem như mẹ cho đứa nhỏ đáng thương đó chút vật bảo đảm. Trừ lần đó ra, còn có giống nhau.”

Mắt của bà sáng rực lên, trên mặt phỉm màu đỏ ửng, cổ hết sức nói: “Trong phòng đọc sách của mẹ còn có một ngăn kéo khóa, bên trong có hơn quyển nhật ký trước đây mẹ từng viết, còn có một hộp gỗ, bên trong có gì, mẹ muốn mang đi, con nhớ rõ phải đặt trong túi lúc mẹ đi, mẹ phải mang theo...”

Mục Dục Vũ vội nói: “Vâng, con cam đoan, mẹ yên tâm, con nhất định làm được.”

Mục Giác nhẹ nhàng thở ra, biểu tình trên mặt lộ ra như trút được gánh nặng, dịu dàng nhìn Mục Dục Vũ, nhẹ giọng nói: “Cám ơn con, Tiểu Vũ. Mẹ cảm thấy mẹ giống trở lại lúc trung học, muốn đi xa, khi xuất phát, mẹ hưng phấn, nhưng lại luyến tiếc nơi này.”

Mục Dục Vũ gật gật đầu, khàn khàn: “Con hiểu được.”

“Có người ở bên kia chờ mẹ.” Mục Giác dịu dàng, “Có mẹ con, cha mẹ, bạn bè trước kia, còn có một người đặc biệt.”

Mục Dục Vũ nhếch môi nở nụ cười, hần phụ họa thêm: “Nghe qua thật náo nhiệt.”

“Đúng vậy, sẽ thật náo nhiệt.” Mục Giác thần nhiên nở nụ cười, “Mẹ đã già đến như vậy, bọn họ sẽ nhận ra mẹ sao?”

“Sẽ. Mẹ so với lúc trẻ còn đẹp hơn.”

“Tên ngốc con.” tầm mắt Mục Giác từ trên mặt hần dời đi, dừng ở nơi xa xôi, bà cúi đầu thì thầm, dùng âm thanh mềm nhẹ dễ nghe nói, “Mẹ nhớ rõ rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện, mẹ nhớ rõ hội diễn tốt nghiệp mẹ con làm cho mẹ một cái váy dài màu tím, mẹ khi đó còn rất trẻ, trước mặt rất nhiều người hát vang “đà oanh“, mẹ căng thẳng vô cùng, nhưng mà kỳ quái là, âm nhạc vang lên, mẹ liền quên hết thảy, đó là lần diễn xuất tốt nhất.”

“Thật hy vọng có thể tận mắt chứng kiến.”

“Sau đó mẹ chẳng biểu diễn thêm lần nào nữa” Mục Giác cười cười, sờ sờ hai má Mục Dục Vũ, “Người sống trên đời này, luôn nhất định có tiếc nuối, nhưng hãy tin mẹ, thời gian về sau, con sẽ phát hiện có tiếc nuối cũng rất tốt.”

Mục Dục Vũ gật gật đầu.

“Mệt mỏi, mẹ nghĩ nên ngủ một lúc, thằng ngốc con, cũng sớm trở về nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng.” Mục Dục Vũ đứng lên, thay Mục Giác kéo kéo góc chăn, tắt đèn, giữ lại một ngọn đèn nhỏ nơi đầu giường, dưới ánh đèn màu cam, hần chăm chú nhìn khuôn mặt gầy yếu của mẹ nuôi an tường từ từ nhắm mắt, sau đó, hần cúi đầu ở trên mặt bà khẽ hôn một cái, vừa nói: “Ngủ ngon, mẹ.”

Không biết Mục Giác có hay không nghe thấy được, hần hoảng hốt cảm giác, dường như mẹ nuôi đang từ từ nở nụ cười.

Ngày hôm sau tình huống Mục Giác liền chuyển tiếp đột ngột, ngày thứ ba và ngày thứ tư đều ở trong tình trạng cấp cứu, nhưng mà tính cách người phụ nữ này hệt như không muốn người ta cảm thấy phiền toái, ngay cả khi bà hấp hối hết sức cũng chưa cho người khác thêm bao nhiêu phiền toái. Đến ngày thứ năm, bà hồi quang phản chiếu một lúc, lôi kéo tay Mục Dục Vũ ánh mắt tha thiết nhìn hần, Mục Dục Vũ biết bà lo lắng chuyện dặn dò tối hôm đó, vì thế đi qua ở bên tai bà nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, cái đó con nhất định sẽ đưa theo mẹ, mẹ an tâm đi.”

Mục Giác thế này mới buông tay rồi biến mất, thời điểm đi, trên mặt lộ vẻ vừa lòng tươi cười.

Mục Giác vừa đi, Mục Dục Vũ liền ngã bệnh, hần cả người phát nhiệt độ cao, lại còn kiên trì tự mình xử lý lễ tang mẹ nuôi. Hần vì mẹ nuôi dựng một linh đường rất lớn, dùng hoa tươi lấp đầy toàn bộ đại sảnh. Mục Giác lúc sinh tiền có bạn bè đồng nghiệp, những người sinh viên bà đã từng dạy cũng đều tới, đại sảnh tràn đầy người. Lui tới càng nhiều, là khách hàng làm ăn với Mục Dục Vũ, rất nhiều người đều hướng về phía danh nghĩa của hần mà đến, trong lúc nhất thời người đến người đi, như nước chảy, đưa tới giấy vàng cùng vòng hoa vô số kể, Lâm trợ lý mang theo công việc quan hệ xã hội tiếp đón đến chân không chạm đất, cuối cùng miễn cưỡng cũng hoàn thành.

Vào buổi tối trước khi đưa tang, Mục Dục Vũ đã mệt cơ hồ tưởng ngã xuống đất không dậy nổi. Hần ngồi ở trên ghế bên ngoài linh đường, nhắm mắt lại tự nhiên chìm vào giấc ngủ, mơ một giấc mơ, không phải giấc mơ quái kia, mà là một giấc mơ thật sự. Ở trong giấc mơ, hần đi đến một vũ đài, thấy một cô gái, mặc một cái váy trắng dài thêu hoa, hát một bài hát “ Dạ oanh”.

Hần bỗng nhiên liền hiểu được, đây là Mục Giác khi còn trẻ tuổi, nàng gương mặt bà thanh tú, dáng người không đầy đặn, nhưng mang chiếc váy trắng dài đó lại thích hợp vô cùng, khí chất nhẹ nhàng uyển chuyển, tiếng ca to rõ trong suốt, đây là một người trời sinh ra để đứng trên vũ đài, bà hiểu được cách dùng tiếng ca để lôi kéo cảm xúc, bà biết đến tiếng ca tràn ngập rung động lòng người xuyên thấu, mặc dù chỉ là ở trong mơ, nhưng cũng đã làm cho Mục Dục Vũ khiếp sợ.

Nhưng bài biểu diễn như vậy lại chỉ có một lần, người ca sỹ như bà dường như cũng biết điều này, bà mang theo nồng hậu ưu thương, giống như một chú chim sơn ca sẽ chết trước bình minh, trước khi chết liều mạng muốn dùng toàn bộ sinh mệnh nở rộ quang hoa. Trên thực tế bà cũng quả thật rực rỡ lóa mắt, Mục Dục Vũ nghĩ rằng, ngay cả khi hần chỉ đứng ở góc độ nam tính, hần không thừa nhận cũng không được, người phụ nữ này quả thật rực rỡ lóa mắt.

Sau đó hần đã bị người lay tỉnh, nỗ lực mở mắt ra, lại nhìn thấy Nghe Xuân Yến.

“Sao cô lại tới đây.” Mục Dục Vũ nhu nhu thái dương, thanh âm khàn khàn hỏi.

“Tôi đến tiễn đi đoạn đường cuối cùng, nhưng thật ra anh, tại sao lại ngủ ở đây? Nơi này nặng âm khí, dễ dàng sinh bệnh, làm sao cũng không biết mặc thêm áo?” Nghe Xuân Yến cau mày liếc mắt nhìn hần, hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Tôi biết mà, nhạ, cho anh này” Nghe Xuân Yến đưa qua một cái giữ ấm, nhanh nhẹn mở ra, múc một chén canh đưa qua, “Đây là của anh, anh đã trả tiền công, tôi sẽ không lấy nữa, uống đi.”

Mục Dục Vũ tiếp nhận đến, uống một ngụm, nhất thời ngửi được một mùi thuốc Đông y nồng đậm.

“Cô nói đây là thuốc sao,” hần nhíu mày nói, “Quá khó uống.”

“Bên trong đều là thứ tốt, giúp anh bồi bổ,” Nghe Xuân Yến nói, “Uống đi, Tiểu Siêu nhà tôi đều có thể uống.”

Mục Dục Vũ hít sâu một hơi, từng ngụm từng ngụm đem canh uống sạch.

Sau khi uống xong có dòng chất lỏng ấm áp chảy vào dạ dày, cảm giác cả người ra mồ hôi, dường như bệnh trạng phát sốt cũng giảm bớt chút, hần cảm chén đưa cho Nghe Xuân Yến, chán ghét nói: “Khó uống, lần tới đừng làm cho tôi, bằng không tôi muốn lấy lại tiền.”

Nghe Xuân Yến liếc mắt nhìn hần, dường như muốn cười, lại chịu đựng không cười, nói: “Đã biết.”

Cô tiếp nhận bát tiếp xúc đến tay Mục Dục Vũ, lập tức hỏi: “Tay anh làm sao lại nóng như vậy, phát sốt sao?”

Mục Dục Vũ không kiên nhẫn vẫy tay nói: “Đi đi, âm ỹ muốn chết, phiền quá.”

“Đề tôi xem xem anh có phải phát sốt lại không.” Nghe Xuân Yến nổi giận, đứng lên một phen đề lại bờ vai của hần, bắt tay đưa lên trán thử xem độ ấm, kêu lên: “Mục Dục Vũ, anh đã phát sốt anh còn làm thế sao? Uống thuốc rồi ngủ đi.”

“Nhỏ giọng chút, mẹ tôi còn đây đó.” Mục Dục Vũ kéo xuống tay cô, lại đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh có chút luyến tiếc buông ra, liếc mắt Nghe Xuân Yến, phát hiện mặt cô đỏ.

Mục Dục Vũ lặng lẽ phẩy tay, đứng lên chỉnh chỉnh quần áo, lãnh đạm nói: “Đi, theo tôi đến chỗ này.”

“Đi, đi đâu?” Giọng nói Nghe Xuân Yến nhỏ đi.

“Đi qua bên mẹ tôi, ngày mai đưa tang, bà dặn dò có thứ phải đưa theo.”

“Tôi đi có được khòn?” Nghe Xuân Yến do dự mà nói, “Tiểu Siêu còn trong nhà chờ tôi...”

Mục Dục Vũ từ trên cao nhìn xuống cô, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi đang bệnh.”

“Ừ, đến bác sĩ khám uống thuốc đi.”

“Mẹ tôi đi rồi.”

“Tôi biết, anh đừng quá đau lòng.”

“Bây giờ tôi chỉ có một mình.”

Nghê Xuân Yến bị hấn nói đến không còn cách nào, mềm lòng nói: “Được rồi được rồi, tôi cùng anh đi, có thêm một người.”

Chương 31

Căn phòng cũ không chút thay đổi, một căn hộ rất bình thường, nằm trong một khu dân cư nhỏ ở thành phố, dưới lầu toàn là các quán ăn nhỏ, quần áo và thực phẩm đều có đầy đủ, nhộn nhịp và sầm uất, những mô hình người mẫu đứng sau cửa kính luôn được trang hoàng rực rỡ, đã bao nhiêu năm, trang phục trên người thay từng bộ từng bộ, xuân hạ thu đông, dùng tư thế và biểu hiện bằng quan trước sự ấm lạnh của cuộc sống.

Cửa hàng bán cá nằm bên góc vẫn còn tồn tại, nghề bán cá cảnh này cũng thay đổi rất lớn, trước kia chỉ bán những con cá rẻ, dùng những chậu nhựa đựng cá đầy màu sắc, càng đi vào bên trong cá càng quý, có con cá rồng dài đến một thước, thân hình trắng bạc, mặc dù thân ở không gian hẹp, di chuyển vẫn thoải mái lưu loát, không chút nào lao碌.

Mục Dục Vũ nhìn về quá khứ, thậm chí ngay cả quán tạp hóa bán tương muối dấm chua kiêu luôn bán nến vàng cũng còn đó, bộ dáng bà chủ vẫn vậy, chỉ là già đi và béo lên, mặt ngấn mỡ, cúi đầu, trước kia bà vẫn thường chải tóc gọn gang ra sau đầu, bà vẫn thích ngồi gần cửa để một ngọn đèn đếm những đồng tiền xếp chồng lên nhau, những tờ giấy bạc mỏng manh, ở dưới đôi tay bà từ từ xếp thành chồng, từng chồng lên nhau, cơ hồ muốn ngấp cả giỏ tre, dưới ngọn đèn mờ nhạt kia, giỏ tre kia, mang lại một cảm giác kì lạ.

Bao nhiêu chuyện cũ cứ như vậy đi vào trước mắt, Mục Dục Vũ hơi choáng ngợp, hấn gần như hoảng sợ xuyên qua giữa dòng người dưới ánh sáng đèn đường. Hấn nghĩ, nơi này hấn và mẹ đã từng mua đồ ăn; nơi đó, là mẹ hấn lôi kéo tay hấn bước qua con đường đến trường; bên kia, mỗi ngày hấn sẽ có mười đồng, mẹ nói có thể ở bên kia mua chút đồ ăn vặt ăn; còn có kia, lần cuối cùng đến, là giúp bà đưa mèo đi tiêm ngừa dự phòng.

Nhưng mà người hấn yêu thương trên thế giới kia, rốt cuộc vẫn biến mất.

Từ ngày Mục Giác rời đi, hấn một lần cũng chưa cẩn thận suy nghĩ mẹ rời xa sẽ có cảm giác gì, nhưng chợt trong lúc đó, sự thiếu hụt đó như một cái máy đục khoét trái tim hấn, ngay tại trong cơ thể, từng chút một nạo vét máu hấn, hấn đột nhiên đau đến nổi thốt không ra lời.

Mục Dục Vũ cảm thấy hai mắt biến thành màu đen, hấn không thể không đỡ lấy cánh cửa thờ hồn hén, quay đầu lại, đèn đường sáng choang, những con người ở dưới bóng đèn đều dường như sống động, nhìn như vậy, gần trong gang tấc, nhưng niềm vui và sự đau khổ của những người kia và hấn lại mang khoảng cách quá xa.

“Mục Dục Vũ, Mục Dục Vũ anh thế nào? Có phải không thoải mái? Tôi, tôi gọi người cho anh...”

Mục Dục Vũ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Nghe Xuân Yến, ngọn dưới ngọn đèn gương mặt cô tràn đầy khản trương và lo lắng, vрон tay dường như muốn đỡ chính mình, lại rốt cuộc vẫn là rụt trở về.

Mục Dục Vũ chính mình cũng không biết sao lại thế này, có lẽ giờ khắc này quá hoảng sợ tuyệt vọng, một người quá khó khăn để chịu, có lẽ ký ức quá dữ dội, người lại rất đơn bạc, kỳ thật có chút không chịu nổi, hấn vрон tay, giữ trên cánh tay người phụ nữ này, dựa vào thân thể gầy yếu để ngoi nghỉ trong giây lát.

Quá mệt mỏi, hấn cảm thấy, bao nhiêu cảm xúc chứa chan trong lòng, nhưng có nói một câu trọn vẹn cũng nói không nên lời, ai bảo hấn là ngài Mục?

Ngài Mục, là không thể yếu đuối.

“Theo giúp tôi,” hấn nghe thấy chính mình thanh âm có chút run rẩy, vì thế tạm dừng lại, đem giọng điệu chuyển thành đông cứng mang theo thói quen ra mệnh lệnh, “Theo giúp tôi đi lên.”

Nghê Xuân Yến nhìn hấn thật sâu, dường như trải qua cảm xúc đấu tranh do dự không muốn người biết, nhưng vẫn dè dặt từ từ đưa tay, cô thờ dãi, bất mãn lại nhai nói: “Đều đã đi tới tận đây rồi, tôi thật sự muốn để anh đi một mình, nhưng mà không thể mà, cũng không nhìn xem anh bệnh đến thế nào rồi.”

“Tôi rất tốt.” Mục Dục Vũ rõ ràng cảm thấy nghẹt thở, nhưng cố tình muốn phản bác nói, “Tôi có thể đi một hơi đến trên lầu.”

“Bướng bỉnh,” Nghe Xuân Yến cúi đầu giúp đỡ hấn, vừa đi vừa nói, “Anh rất lợi hại, haiz, tôi nói chậm một chút, đi nhanh như vậy thì làm sao? Tôi còn đi theo nữa, tôi cũng mệt mỏi đó.”

Bọn họ chậm chậm tiến từng bước, cho đến khi đến dưới một cái cầu thang. Xung quanh được chiếu sáng, bọn họ ở trong ngọn đèn bước đi. Nghe Xuân Yến đỡ thân mình hấn, lâu lâu lại nghỉ một lần, hấn cảm thấy mắt mặt, không cần rằng bước nhanh một chút, hai người giằng co qua lại. Thình thoảng có vài nhà mở cửa, lộ ra ánh sáng và âm thanh ti vi bên trong, âm thanh mẹ giục mấy đứa nhỏ mau làm bài tập về nhà, âm thanh giận dữ của người vợ mắng chồng hoang phí, như một bộ phim trôi chậm, mà bọn họ hai người liền như quần chúng, nhìn một đường, hoảng hốt.

“Nghê Xuân Yến,” Mục Dục Vũ bỗng nhiên nghĩ nên gọi tên của cô.

“Sao?”

“Tên cô thật bình thường.”

“Người dân nhỏ bé, cần một cái tên bình thường mới sống tốt” cô chẳng hề để ý liếc mắt nhìn hắn, nói nhanh, “Tên của anh đúng là không tầm thường nhưng gọi lên lại khó đọc. Lúc trước tôi còn không biết tên đệm anh là gì, phải đi tra từ điển Tân Hoa mới biết.”

Mục Dục Vũ mân nhãn môi, hắn nhớ tới cô gái lớn tiếng gọi hắn ở sau lưng, bây giờ nghĩ đến, hình ảnh đen trắng năm mười sáu tuổi kia kỳ thật là âm thanh rõ nhất.

“Phải không? Cũng giống tôi, ta mới đầu khi nhìn thấy tên này, cũng không nhận ra chữ đó...”

“Hả?” Nghe Xuân Yến giật mình ngẩng đầu, “Tên anh không phải tên này sao?”

“Không phải,” Mục Dục Vũ thân nhiên nói, “Tên này là mẹ nuôi tôi đặt, bà nhận nuôi tôi, theo họ của bà, bà nói muốn tôi có một tương lai và tiền đồ hoàn toàn mới, vì thế tôi sửa lại theo tên này.”

Nghe Xuân Yến ngẩn người, không nói chuyện.

“Muốn hỏi cái gì?”

“Không, tôi cảm thấy là, người có văn hóa thật khác biệt, anh xem cha tôi đặt cho tôi cái tên thật quê mùa, Xuân Yến, Tiểu Siêu, haha, thật quê.” Nghe Xuân Yến tùy tiện nói, “Tên này thật tốt, lại khó nhớ lại khó viết, vừa thấy chỉ có thể là người học rộng mới có thể nghĩ ra.”

Cô cứ nói luyên luyên, nhưng cũng làm cho Mục Dục Vũ cảm thấy không quá đau buồn. Hắn im lặng nghe người phụ nữ này lải nhải không yên, lại hiện lên hai tầng thang lầu sau, hắn thu hồi bàn tay đặt trên vai Nghe Xuân Yến, một người yên lặng đi đến trước cửa.

Đó là ngôi nhà của mẹ nuôi và của hắn, hắn vẫn ở đây cho đến khi tốt nghiệp đại học, ngôi nhà này chứa đựng quá nhiều kí ức của hắn: lần đầu tiên có được một căn phòng riêng; lần đầu tiên được nhận một khoản tiền tiêu vặt; lần đầu tiên có một người phụ nữ quan tâm đến việc học tương lai; lần đầu tiên có người nói cho hắn, hắn rất tốt, hắn vô cùng quan trọng.

Hắn từ túi tiền lấy ra cái chìa khóa, này cái chìa khóa này hắn đã dùng rất nhiều năm, nhưng cũng có rất nhiều năm không sử dụng, cái chìa khóa gắn một loạt con cá vàng trong suốt, đó là thứ duy nhất mẹ nuôi hắn tự tay làm. Tay bà từng đàn dương cầm, từng đàn ghita, từng soạn lời bài hát, nhưng bà sẽ không làm nữ công, nấu ăn cũng cực bình thường, hai người sống cùng nhau, phần nhiều là Mục Dục Vũ nấu nướng.

Hắn im lặng dùng cái chìa khóa mở ra cửa, thuận thực bật đèn sáng, ba một tiếng, những ngọn đèn lần lượt sáng lên, hắn không thể không nhắm mắt lại, bên tai lại tựa hồ như nghe được giọng điệu tán thưởng của bà: “Tiểu Vũ con hôm nay làm món ngon gì? Oa, sừn hằm sao, Tiểu Vũ con quả thực là thiên tài việc nhà, con nấu sừn còn ngon hơn gấp trăm lần đi nấu nhà.”

Kỳ thật thiếu niên làm sao có tài nấu nướng tốt? Chỉ là tạm được để bỏ bụng mà thôi, nhưng chưa từng thấy người nào chân thành khích lệ hắn đến vậy, hắn tuy rằng vẫn phụng phụ, vừa học hỏi để không ngừng tiến bộ.

Thiếu niên hạ quyết tâm, từ nay về sau muốn học tập, muốn từng bước, muốn càng nhiều thừa nhận.

Đi vào phòng, dựa vào tường là một cây đàn piano, không lớn, không là cái đàn mắc tiền gì, âm điệu đôi khi cũng thất thường, nhưng hắn vĩnh viễn nhớ rõ bản thân lần đầu tiên nhìn thấy bà đưa ngón tay lưu loát trên phím đàn, tiếng đàn khiến hắn hoàn toàn say mê, hắn chưa bao giờ biết trên thế giới còn có âm thanh tốt như vậy, khiến người ta nhìn không được thể xác và tinh thần sa vào vào đó.

“Thật là dễ nghe, đúng hay không?” Trong trí nhớ Mục Giác quay đầu hỏi hắn, “Làm người vẫn nên có chút niềm vui, có thể chơi một bài hay, hát mấy bài hát, đúng rồi, còn có ăn thức ăn ngon Tiểu Vũ làm A, thực hạnh phúc.”

Như vậy liền hạnh phúc sao? Nếu hạnh phúc, vì sao vẫn là không muốn để lại? Ngay cả một lát.

Vì sao vẫn không muốn giải phẫu, vì sao, giây phút nghe đến bệnh ung thư kia, mẹ không phải khủng hoảng sợ hãi, mà là như trút được gánh nặng?

Mục Dục Vũ một tay che mặt, hắn cảm thấy phần nộ và tội thân, liền như trở lại năm mười sáu tuổi, thiếu niên hận đời kia, hắn không rõ bản thân vì sao lại phải chịu quá nhiều đau khổ sinh lý từ biệt, rõ ràng phần đầu nhiều năm, trả giá nhiều như vậy, rốt cục có thể làm cho mẹ hưởng phúc, mặc cho bà dù muốn chu du trên thế giới để lắng nghe những nghệ sỹ tài ba, hay bà muốn ăn những cao lương mỹ vị gì cũng có thể mời đầu bếp nấu cho bà, thậm chí còn, bà muốn hắn đích thân đi cùng cũng chẳng phải vấn đề.

Nhưng vì sao, rõ ràng đem có thể làm bà hạnh phúc nhân thành trăm thành ngàn, ngược lại vẫn không thể khiến bà quyền luyến cuộc sống?

Mẹ, kỳ thật mẹ nhẫn tâm vô cùng.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, vuốt đàn dương cầm, chậm rãi ngồi vào trên ghế, nói với Nghe Xuân Yến: “Cô đi vào căn phòng lớn kia, trên tủ đầu giường, đi lấy một cái hộp, mẹ tôi hắn là không khóa lại.”

“Được” Nghe Xuân Yến vội đáp ứng hắn, “Anh nghỉ ngơi đừng nhúc nhích, tôi đi tìm cho anh.”

Mục Dục Vũ nhìn Nghê Xuân Yển vội vàng chạy vào phòng ngủ mẹ nuôi, lúc này chậm rãi đứng dậy, hần lén lút đi vào ban công bên cạnh phòng sách, nói là phòng sách, kỳ thật chỉ là một nửa ban công bị bịt kín, bốn phía là giá sách, nơi có ánh sáng tốt thì để một cái bàn làm việc. Nơi đó quả nhiên có một ngăn kéo, hần đưa tay kéo, có khóa .

Nhưng chuyện này không làm khó được hần, Mục Dục Vũ mọi nơi nhìn nhìn, ở ống đựng bút tìm được một con dao nhỏ trang trí, chỉ mở vài cái liền mở ra ngăn kéo, rút ra đến, bên trong quả nhiên có một hộp sắt nhỏ, mở ra , bên trong có hộ khẩu và những giấy tờ quan trọng khác của Mục Giác, ở dưới một tầng, hần phát hiện ra một bức ảnh chụp.

Đó là bức ảnh chụp một người đàn ông .

Trên ảnh chụp một người đàn ông mặc quân trang kiểu cũ, gần trung niên, nhưng mà tướng mạo oai hùng bất phàm, ánh mắt kiên nghị nhìn phía trước.

Mặt trái ảnh chụp, viết một hàng chữ dài: Kỉ niệm đồng chí Mục Giác, chúc công tác thuận lợi, học tập tiến bộ. Tên người viết là, Trương Trạch Dương.

Mục Dục Vũ dờ dẫm nhìn chăm chăm này ảnh chụp, hần nghĩ, thì ra Mục Giác cả đời không lấy chồng là vì hần, như vậy người đàn ông này thì sao? Hần đi đâu rồi? Hần vì sao không đến cưới người phụ nữ đang chờ hần? Hần cô phụ chính mẹ nuôi mình, lại có tư cách gì dùng bức ảnh chụp đi cùng đoạn đường cuối cùng với mẹ nuôi hần?

Mục Dục Vũ trong nháy mắt cảm thấy chua xót, tay hần cầm ảnh chụp hơi hơi phát run, cơ hồ đã tê lại, nhưng vào lúc này, hần nghe thấy Nghê Xuân Yển chạy vào phòng sách, ở hần phía sau thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Anh như vậy bỗng nhiên biến đâu mất? Tôi lại tìm không thấy anh, tôi tìm được hòm, anh xem thử có phải hay không, nếu đúng thì chúng ta nhanh đi, không còn sớm, anh lại phát sốt, vẫn là trở về sớm một chút nghỉ ngơi, Mục Dục Vũ, anh làm sao vậy? Cầm trong tay cái gì? A, ảnh này ai chụp vậy, còn có tinh thần ...”

Mục Dục Vũ phiên chán đem ảnh chụp tùy tay quăng đến trên bàn.

Nghê Xuân Yển đi qua , nhìn kỹ xem, lại ngẩng đầu đoán sắc mặt của hần, thờ dài, dịu dàng hỏi: “Cái này, chúng ta mang theo phải không?”

Mục Dục Vũ mân miệng, nửa ngày mới hỏi: “Người đàn ông này, có cái gì, mà làm cho bà như vậy?”

Nghê Xuân Yển im lặng .

Cảm xúc của Mục Dục Vũ khi Mục Giác qua đời đột nhiên liên bạo phát, hần bị phần gầm nhẹ một tiếng, đưa tay lật đổ cái bàn, rầm một tiếng ngay cả ống đựng bút ở bên trong văng ra, Nghê Xuân Yển hoảng sợ, nghĩ nên ngồi xuống thu dọn, Mục Dục Vũ một tay lấy một quyển sách quăng đến bên người cô, rống to: “Không cho phép đụng vào đồ của mẹ tôi!”

Nghê Xuân Yển dùng tay, đứng lên, sắc mặt có chút trắng bệch, lại gật đầu nói: “Được, tôi không động vào, anh còn biết đây là đồ mẹ anh sao , mẹ anh còn nằm ở nhà tang lễ đó? Này gọi là gì? Linh hồn mẹ anh còn chưa đi đâu, Anh lại ở đây làm gì ? Há?”

Mục Dục Vũ dùng lại , hần cúi đầu nghĩ nghĩ, thê lương cười cười, nói: “Đúng, mẹ kiếp tôi ở đây làm gì? Mẹ kiếp tôi có thể làm gì? Bà một lòng không muốn sống thì tôi làm gì được? Bà muốn cả đời nhớ nhưng tôi làm sao quên được ? Cô nói, tôi có thể làm gì? Tôi không chỉ muốn hiểu thuận thêm vài ba năm, tôi nghĩ như vậy sai lầm rồi...”

Nước mắt của hần bỗng nhiên rơi xuống, Mục Dục Vũ chặt vật quay sang, vội vàng lau nước mắt.

Sau đó, hần cảm giác được có người nhẹ nhàng lay cánh tay của hần, Mục Dục Vũ quay sang, phát hiện Nghê Xuân Yển đưa qua một cái khăn tay, nhẹ giọng nói: “Khóc đi, không sao, tôi không nhìn đâu, anh khóc đi, không có đạo lý nào nói mẹ chết đưa con không được khóc.”

Mục Dục Vũ tiếp nhận khăn tay, lau nước mắt, quay đầu không để ý tới Nghê Xuân Yển.

“Kỳ thật nhìn thì, bộ dạng người này cũng khá tốt, cũng khó trách mẹ anh động tâm. Đúng vậy, anh không phải phụ nữ, anh tất nhiên không hiểu lòng phụ nữ, chỉ là ảnh chụp nhưng cả đời ngốc nghếch, nhưng anh không phải bà, anh làm sao mà biết bà có hạnh phúc hay không?”

“Thật là kì lạ.” Mục Dục Vũ khàn khàn phản bác cô.

“Nói ra thì bà không phải chỉ có một mình bức ảnh chụp, bà không phải có anh sao?” Nghê Xuân Yển nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói, “Chỉ là anh nghĩ, mẹ anh đời này bạc đãi bản thân? Bà sống rất thanh thản nha, không dựa vào ai cũng mặc kệ tất cả, nên làm gì và không nên làm gì, bà nằm trên giường bệnh cũng có tinh thần, tôi chưa từng nhìn thấy qua một chút ỉt miễn cưỡng, anh thì sao?” Nghê Xuân Yển nhiệt tâm tới gần hần, cười hớ hớ nói, “Tôi nói với anh, anh đừng tưởng mẹ anh là người phong kiến cho rằng mình là quả phụ ôn đôn thờ cả đời, bà lưu trữ ảnh chụp này, không khác cũng chỉ là một kỉ niệm, trong đầu anh không phải cũng có kỉ niệm sao?”

“Vậy còn cô?” Mục Dục Vũ đột nhiên đánh gãy lời cô.

“Cái gì?”

“Vì sao cô không lấy chồng?”

Nghê Xuân Yển cười nhất thời cứng đờ, cô phản xạ có điều kiện lui lại mấy bước, sờ sờ tóc mình, nói: “À đúng rồi, trời không còn sớm, tôi trước hết

còn phải quay về ,thưa ngài Mục , Tiểu Siêu một mình ở nhà tôi sẽ lo lắng.”

Chương 32

Ngày hôm đó đưa tang Mục Giác thời tiết tốt ngoài dự kiến , vào cuối thu, bầu trời xanh xanh với làn da lột nhẹ mơn man trên làn da, không một bóng mây, ánh nắng ấm áp, áo khoác màu đen siết ở trong tay trở nên vô ích, có cảm giác như đang ở trong ngày hè.

Mục Dục Vũ vẫn đang phát sốt, bác sĩ gia đình đã khám cho hắn một lần, nhưng tình huống vẫn chưa chuyển biến tốt, cả ngày hắn cảm thấy tâm trí choáng váng, giống như có ai đó cứ liên tục rót nước vào đầu hắn, từng bước đi đều nặng trĩu , trên cổ đã không chịu nổi gánh nặng.

Nhưng không có cách gì, trường hợp này dù thế nào hắn cũng không thể vắng mặt được, Tôn Phúc Quân và trợ lý Lâm mỗi người một bên, cẩn thận theo bước , tùy thời điểm đề chừng đến khi hắn đi không nổi nữa thì đỡ một phen.

Nhưng ngài Mục toàn bộ hành trình đều cố gắng không để cho người ta chạm vào hắn một chút, hắn kéo hai cái đùi đi về phía trước , thời tiết ấm áp lột qua đầu, có những đốm sáng trước mắt hắn, miệng khô lưỡi khô, bước chân lằng lằng, nhưng ý chí kiên định, thần trí tỉnh táo, hắn thậm chí có thể không chế tốt biểu tình khuôn mặt, đối với những người đến đưa tang, nên gật đầu thì gật đầu, nên hàn huyên thì hàn huyên.

Lễ tang tiến hành thật sự thuận lợi, Mục Dục Vũ bình tĩnh nhìn hộp tro cốt của mẹ nuôi được đưa vào hố, lại bị người ta chạm rầy vùi lấp lên, sau đó trước mộ, ở mặt trên đặt lên mặt đá granite sang trọng cứng rắn . Toàn bộ quá trình mặt hắn không chút thay đổi, nội tâm trống rỗng, cho đến khi nghe thấy trợ lý Lâm ở bên cạnh thấp giọng nói: “Tiên sinh, đi qua tặng hoa đi.”

Hắn có chút trì hoãn tiếp nhận hoa tươi từ tay trợ lý Lâm, trôi qua mười giây, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ bản thân là người dẫn đầu bước về phía bia mộ tặng hoa cho Mục Giác. Hắn có chút không rõ chuyện này có ý nghĩa gì? Mục Giác đã muốn chết không phải sao? Người đã chết, chính là trên thế giới này biến mất, mất rồi, như vậy còn đặt hoa lên mộ bà thì có tác dụng gì? Bà vĩnh viễn sẽ không biết, cũng sẽ không có đáp lại, sẽ không mỉm cười, sẽ không vui vẻ nói , A, hoa này thật là đẹp mắt.

Vĩnh viễn sẽ không có .

Mục Dục Vũ mỉm môi thành một đường, hít sâu một hơi, chậm chậm đưa hoa qua đặt ở trước bia mộ Mục Giác. Ảnh trên bia mộ là ảnh hắn tự chọn, Mục Giác kia đã bước vào trung niên, trên mặt lộ nụ cười ấm áp , ánh mắt giống nhau ăn mặc thấu tuồng giấy tính chất, trực tiếp đánh vào trái tim hắn.

Đó là Mục Giác hắn biết rõ, là Mục Giác hắn nghĩ sẽ vẫn bên hắn.

“Mẹ, ” Mục Dục Vũ cúi thấp lưng, cúi đầu mở miệng, “Con chọn cho mẹ nơi này mẹ có thích không? Nếu không có thể mẹ có thể báo mộng cho con, con lại đổi, đổi đến nơi mẹ thích mới thôi. .” Hắn một mặt nói, một mặt cố gắng mỉm cười, lấy ngón cái nhẹ nhàng chà lau vết bụi không tồn tại trên bia mộ kia, nhưng mà đột nhiên trong lúc đó, hắn hé miệng, lại một câu cũng nói không nên lời.

“Tiên sinh.” Lâm trợ lý tiến lên nhẹ giọng nhắc nhở hắn, “Xin nên bi thương.”

Mục Dục Vũ quay đầu liếc mắt nhìn hắn, hắn muốn hỏi Lâm trợ lý, chẳng lẽ bản thân hắn thoát nhìn rất bi thương sao? Rõ ràng ở giờ phút này, hắn tựa như một bình thủy tinh phé thải rỗng tuếch, hắn bị vết sạch từ trong ra ngoài, ở nơi vô hình nào đó, rõ ràng đang có một cái gì hoạt động, đem tất cả các cảm xúc hắn hút sạch không còn.

Hắn làm sao có thể bi thương? Cái gì là bi thương?

Mục Dục Vũ thẳng thắt lưng, hắn dùng tốc độ chậm so với bình thường vài lần lùi về một bên, dờ dẫm nhìn người chung quanh một đám tiến lên lặp lại động tác vừa rồi. Trước mặt của hắn, mặc cho ai trên mặt đều là một bộ đáng thương tâm, giống như so với hắn còn đau khổ hơn, nhưng mà trong bọn họ có bao nhiêu người biết Mục Giác ? Trong bọn họ có được mấy người từng tiếp xúc? Bọn họ chỉ biết là bà học thanh nhạc, cả đời làm giáo viên thanh nhạc, khi về hưu cũng vẫn vậy; cả đời bà chưa lấy ai, không biết có phải có bệnh không tiện nói ra không thể cho ai biết; bà còn nhận nuôi một đứa nhỏ, mà tiền đồ đứa nhỏ kia bây giờ rộng mở , nhưng bà không hưởng vài ngày phúc phải đi .

Điều bọn họ biết đến chỉ là mặt ngoài tốt đẹp nhất, không có người nào biết người phụ nữ đã khuất này luôn lo lắng suy nghĩ cho người khác nhiều hơn bản thân mình; không có người biết năm đó bà phải lận lộn khắp nơi tìm một đứa bé trai không cùng huyết thống với bà; không có người biết vì nuôi sống đứa trẻ đó đã phải đổ bao tâm huyết; cũng không có người biết, ở tận cùng sinh mệnh, nguyện vọng duy nhất của bà cũng chỉ mong đứa trẻ đó được hạnh phúc.

Bà đã đi qua từng ngày khi còn sống thế nào, từng yêu một người đàn ông ra sao, người đàn ông gọi là Trương Trạch Dương kia, là bức ảnh chụp cũ kỹ duy nhất mà bà mong muốn được hợp táng, nhưng người đàn ông trong ảnh đó đã chết hay chưa chết? Nếu ông ta còn sống, có thể còn nhớ rõ có người phụ nữ gọi là Mục Giác không?

Mục Dục Vũ sáng nay tự tay đem bức ảnh chụp đặt ở bên trong chiếc túi bên người Mục Giác, đi theo di thể của bà vào trong lò hỏa táng, bọn họ lấy loại hình thức vĩnh viễn để ở cùng một chỗ, nhưng là loại hình thức này có ý nghĩa sao?

Ai lại đề ý điều đó?

Mục Dục Vũ trầm mặc , đột nhiên trong lúc đó, hắn chú ý tới đôi giày da được làm bằng thủ công đang tiến đến, nhìn từ đôi giày thủ công hoàn mỹ này lên trên, là đôi chân dài thẳng tắp sau lớp tất da đen, sau đó là một váy đen không một vết nhăn, hắn ngừng đầu, người phụ nữ này thì ra là Diệp Chi Lan đã lâu không gặp.

Cô ta không phải đến một mình, ở bên cạnh cô ta là anh trai cùng mẹ, cũng tức là kẻ bắt lực Diệp đại thiếu, quần áo hai người, tuy rằng một thân đen, đều mặc toát ra sự sang trọng quý phái.

Ánh mắt Mục Dục Vũ lạnh lùng, hấn dòi tầm mắt, không nói được một lời.

“Dục Vũ, nén bi thương.” Diệp đại thiếu nói.

“Cám ơn ngài Diệp đã đến đây,” Lâm trợ lý gặp Mục Dục Vũ sắc mặt xanh mét, vội đi lên xã giao, “Chúng ta nên đến phía bên kia nghỉ ngơi, ngài và cô Diệp có thể đi trước...”

“Tôi là Mục phu nhân,” Diệp Chi Lan nâng lên cằm, đông cứng nói, “Mẹ tôi đã qua đời, tôi muốn đứng ở đây...”

Mục Dục Vũ đột nhiên nở nụ cười, hấn hiểu được đây là tư thái Diệp Chi Lan muốn làm, cô ta không muốn ly hôn, cô ta xuất phát từ sự lo lắng cho lợi ích của bản thân, không có khả năng sẽ bỏ qua cơ hội hôm nay, đây là điều cô ta tuân thủ nhất, cũng am hiểu nên sắm vai loại nhân vật gì.

Những điều đó Mục Dục Vũ đều có thể hiểu được, thời điểm tâm tình tốt không để ý cũng vui vẻ xem diễn, còn có khả năng thêm phối hợp, nhưng mà đó không phải hôm nay, bìa mặt chính nằm đó, là người mẹ yêu thương của Mục Dục Vũ, trên đời này, là người thân duy nhất.

“Dục Vũ, Tiểu Lan nó, nó nghe nói chuyện của Mục phu nhân nên rất đau lòng, khóc vài trận, kiên trì lại đây đưa bà đoạn cuối cùng.” Diệp đại thiếu về mặt bị ai, “Tôi biết hai người trong lúc đó có nảy sinh chút ít vấn đề, nhưng mặc kệ như thế nào, Tiểu Lan cũng là có đạo hiếu, cậu để cho phu nhân có mặt mũi thành toàn cho nó được không? Nghe nói phu nhân sinh tiền đối với Tiểu Lan cũng tốt lắm, hơn nữa, đoạn cuối cùng, cũng vui vẻ khi có con dâu đưa tiền...”

“Nói xong chưa?” Mục Dục Vũ đánh gãy lời hấn, thản nhiên nói, “Nói xong liền đi đi.”

“Mục Dục Vũ!” Diệp Chi Lan xấu hổ mặt đỏ lên, thấp giọng hỏi: “Anh cảm thấy tôi và anh nên tranh chấp ở đây sao?”

“Tôi cảm thấy cô nên tự mình hiểu lấy.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói, “Được, đứng ở chỗ này khiến cho chúng ta ngột ngạt, đi nhanh đi.”

“Tôi chẳng qua là muốn bày tỏ hiếu đạo...” Diệp Chi Lan trừng mắt to.

Mục Dục Vũ ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm cô ta, âm trầm nói: “Hiếu đạo? Cô có biết cái kia là gì không? Diệp Chi Lan, tôi đã có hai ngày đến ba ngày không chợp mắt, bây giờ tôi cảm thấy sức khỏe và tinh thần đều rất kém, trên người cũng hiểu được không thích hợp, tôi còn thực cảm tức, còn không muốn không chế tính tình. Từ ngày mẹ tôi đi, tôi không có lúc nào là không nhớ tới vì sao tôi bước tới ngày hôm nay? Mẹ tôi tại sao lại biến mất? Nhiều chuyện như thế xảy ra cuối cùng là do lỗi của ai? Dù sao khẳng định tôi cũng sai, đúng vậy, tôi chính là vì tư lợi, tôi muốn tìm kẻ chết thay, mẹ kiếp tôi có giận chó đánh mèo, thì thế nào? Cô có hay không cân nhắc bản thân làm nơi cho tôi trút giận? Sao? Còn có anh, Diệp đại thiếu, anh hôm nay đặc biệt mang cô ta đến trước mặt tôi, anh cảm thấy như vậy mẹ tôi sẽ chữa cho hai người chút mặt mũi? Mẹ kiếp! Cô mẹ nó tự tìm đi!”

Hấn quay đầu đối Tôn Phúc Quân nói: “Lập tức tìm hai người đã vắng hai người này đi.”

“Thưa ngài...”

“Mục Dục Vũ anh dám!”

“Mục Dục Vũ ngươi nếu không sợ ngày mai trên trang nhất tờ báo...”

“Còn thất thân làm gì? Mau đuổi họ đi!” Mục Dục Vũ giận dữ, cao giọng hạ lệnh.

Tôn Phúc Quân thở dài, đồng tình nhìn Diệp đại thiếu liếc mắt một cái, vẫy tay gọi ba bốn người lại đây, thực đem Diệp đại thiếu đẩy đi, dưới tiếng mắng chửi tức giận. Hấn chào hỏi qua cấp dưới, bảo bọn họ đến dọa người, cho nên Diệp đại thiếu rơi xuống đất vẫn chưa chịu nhiều trọng thương, nhưng da thịt trầy thì khó tránh. Quá trình này hết sức kinh khủng, người vây xem đi qua đều thì thầm to nhỏ.

“Mục Dục Vũ tôi muốn tố cáo anh, anh chờ đi, tôi muốn cáo anh...” Diệp đại thiếu chặt vật không chịu nổi đứng lên, bởi vì mất mặt quá mức, cũng không dám ở lâu, hùng hùng hổ hổ kéo Diệp Chi Lan thất tha thất thểu rời đi.

“Tiên sinh...” Lâm trợ lý ở bên cạnh thở dài nói, “Ngài hôm nay làm như vậy, thứ tôi nói thẳng, có điểm không kiêng dè.”

“Phải không?” Mục Dục Vũ cau mày, âm trầm trả lời, “Vậy không cần kiêng dè nữa.”

Lễ tang qua đi, Lâm trợ lý đưa Mục Dục Vũ trực tiếp đưa về nhà. Ở trên xe, hấn gọi điện thoại Diêu Căn Giang, chỉ thị hấn đem tư liệu báo cáo từ thám tử tư điều tra Diệp Chi Lan trong khoảng thời gian này lại đây, sau đó lại chỉ thị hấn làm vài chuyện. Sau khi cúp điện thoại, hấn lại gọi điện thoại cho luật sư ly hôn của mình, quả nhiên không ngoài sở liệu, Diệp Chi Lan vẫn đang kiên quyết không ly hôn, trừ phi ấn theo pháp luật phân chia tài sản.

“Cô ta muốn gì?” Mục Dục Vũ hừ lạnh một tiếng.

Luật sư nói: “Nếu ngài muốn bảo trì tài sản cá nhân, cô Diệp đưa ra một khả năng khác.”

“Cái gì?”

“Đem Diệp thị trả lại cho cô ta.”

Mục Dục Vũ trực tiếp nở nụ cười, hỏi lại: “Anh cảm thấy có người nào đem đồ ăn nuốt vào trong bụng rồi lại nhả ra chưa?”

Sau khi cúp điện thoại, hắn thoáng nhìn về mặt Lâm trợ lý muốn nói lại thôi, liền hỏi: “Muốn nói cái gì?”

“Không,” Lâm trợ lý nghĩ nghĩ nói, “Chỉ là cảm thấy, cô Diệp không nên yêu tiền như vậy.”

Mục Dục Vũ đầu óc nhất giật mình, nghĩ nghĩ nói: “Tra cho tôi tình hình kinh tế gần đây của cô ta, tài khoản lui tới, nhất định có vấn đề.”

“Vâng.”

Đến tòa nhà, Mục Dục Vũ tắm qua rồi uống thuốc, lại uống canh của chị Dư dặn riêng đầu bếp làm, sau đó leo lên giường. Hắn nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy hai mắt biến thành màu đen, ra sức đứng lên, đem điện thoại bên cạnh đưa đến tay, gọi điện cho Tôn Phúc Quân.

“Thưa ngài?”

“Qua hai ba giờ anh đến phòng tôi nhìn một lần, nếu tôi phát sốt, gọi mà bất tỉnh,” Mục Dục Vũ khàn khàn, “Tóm lại, nếu tình huống tôi có gì kì lạ, phiền toái anh đưa tôi đi bệnh viện.”

“Tiên sinh, ngài cảm thấy như thế nào, không tốt sao?” Tôn Phúc Quân khẩn trương đứng lên, “Hiện tại đi bệnh viện không được sao?”

Mục Dục Vũ trầm mặc một hồi, nói: “Bây giờ còn không tệ như vậy, tôi chỉ là, lo lắng vạn nhất...”

“Hiểu được.” Tôn Phúc Quân ngắt lời hắn, giản yếu nói, “Đêm nay mỗi cách hai giờ tôi sẽ đi qua kiểm tra một lần, tình huống ngài không tốt, thời sẽ là người đầu tiên biết.”

Mục Dục Vũ bỗng nhiên có loại cảm giác thê lương không nói nên lời, giống như hoảng sợ khi đi lạc đường, xung quanh toàn người xa lạ, nhưng khuôn mặt nào hắn cũng không biết. Hắn hít sâu một hơi, quyết đoán nói: “Chuyện này, anh nhớ kỹ là tốt rồi, cúp máy đây.”

Hắn ba một tiếng cúp điện thoại, nhắm mắt lại tê liệt ngã xuống ở trên giường. Trong lòng hắn trống rỗng nghĩ, Mục Giác đã chết, mẹ không có, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Tôi nên làm cái gì bây giờ?

Không biết qua bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hát quen thuộc của Tiểu Bạch ngọc, đó là bài Mục Giác dạy nó hát, cũng là bài hát ý nghĩa nhất mà hắn từng nghe qua.

Bài hát là “Đã đến lúc tạm biệt”.

Hắn mở mắt ra, bỏ khỏi giường, trong tiếng hát trong trẻo đầy cửa ra, trong tiếng hát còn lẫn với tiếng hoan hô, tiếng cười đùa, có tiếng thét chói tai của đứa nhỏ, tiếng phụ nữ thấp giọng quát lớn, lúc này, có giọng nói thân thiết động lòng người mà hắn nhớ nhưng vang lên, âm thanh đó, mang theo sự dịu dàng với một chút khàn khàn, như tiếng đàn cello tao nhã nhất, im lặng lắng nghe, hắn cơ hồ có thể chỉ dựa vào giọng nói có thể thấy được người đó khỏe miệng mỉm cười, đôi mắt ánh sáng nhu hòa, thái dương đầu bạc, trán đầy nếp nhăn.

“Tiểu Siêu hát thật hay, hát, lại hát một lần, hát khúc điệp khúc ngọt ngào thêm chút, tựa như đường kẹo kéo vậy, kéo thật dài, nhưng lại không kéo đứt đoạn, hiểu chưa?”

“Vâng, kẹo đường ăn ngon.” Tiểu Bạch ngọc còn thật sự nói, “Con có thể hát ngọt như đường.”

“Ừ, con thật ngoan, đến, chúng ta lại thử một lần.”

Mục Dục Vũ ngơ ngác đứng ở cạnh cửa, ở cách đó không xa, vây quanh bàn tròn, trong giấc mơ của hắn có đầy đủ không thiếu người nhà của hắn, vợ, đứa nhỏ, Tiểu Bạch ngọc, còn có người bọn họ vây quanh, mẹ của hắn.

Ai cũng đều có, bọn họ đều ở đây, đều ở nơi mà hắn nhìn thấy được.

Nước mắt của hắn đột nhiên liền chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chương 33

Bỗng nhiên trong lúc đó Mục Dục Vũ cảm thấy có dòng lệ âm ẩm chảy xuôi theo gương mặt của hắn rơi xuống đất, vết thương còn chưa khép được nơi trái tim đã được chút an ủi từ dòng nước ấm này bất chợt trở nên mềm đi, lại thêm vào, cũng tràn đầy ra, từ trong hốc mắt, hóa thành nước mắt.

Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới có một ngày bản thân sẽ như vậy, đứng ở trong mơ với khung cảnh hư cấu, lý trí rõ ràng hiểu được đây là giả, nhưng tình cảm lại như sóng xô biển cuộn, không cách nào có thể kháng cự được dòng nước mắt này.

Người chưa từng đánh mất người thương yêu sẽ không thể hiểu được sự việc này, gia đình đều ở đây, một câu ngăn ngừa như vậy, năm chữ, bao hàm lớn cỡ nào những thứ không thể thay thế, những tình cảm không thể dứt bỏ.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng bản thân hắn vốn là người bình tĩnh và mạnh mẽ, ngoan cố đến nỗi tùy lúc cũng có thể hy sinh bản thân, chỉ cần đem lại thành quả đáng giá. Hắn sớm đã không có loại độc nào có thể xâm phạm, không có gì làm không được, không có gì khiêng không được, nhưng vẫn đến giờ phút này, nhìn kia cái bàn tròn nhỏ vô cùng nóng nực vây quanh có bốn người, hắn đột nhiên liền yếu đuối, trong lòng bỗng nhiên dịu dàng lạ kỳ, loại dịu dàng này làm hắn thực bất an, lý trí đưa ra mệnh lệnh phải tránh xa, nhưng ở giờ khắc này, hắn bỗng nhiên liền hiểu được, chẳng sợ lý tính phán đoán chuẩn xác bao nhiêu, nhưng hắn cần sự dịu dàng này.

Bọn họ là giả, Mục Dục Vũ tự nhủ bản thân, mẹ nuôi đã qua đời, hắn tự mình lo liệu lễ tang, hắn chọn nơi chôn cất, hắn chọn bia mộ; Nghê Xuân Yến chỉ là một đầu bếp và bạn cũ, hắn căn bản sẽ không cưới người phụ nữ này; Tiểu Bạch ngọc chính là em trai Nghê Xuân Yến, ở trong hiện thực, tất nhiên hắn sẽ không cùng đứa nhỏ như vậy xuất hiện.

Phi Phi, trên thế giới căn bản là không có đứa nhỏ này.

Nhưng mà, giả thì sao? Mơ một giấc mơ thì thế nào? Ở giây phút này, Mục Dục Vũ vô cùng xác thực không thể nghi ngờ rằng, hắn cần bọn họ đều ở đó, đều ở nơi mà hắn có thể nhìn thấy.

Hắn không biết bản thân đã đứng bao lâu, một khoảng thời gian rất dài, hắn cứ như thế này lẳng lặng dựa vào khung cửa, nhìn không chớp mắt, tham lam nhìn chăm chú bàn tròn nhỏ vây quanh người. Hắn thấy Tiểu Siêu khát nước ồn ào đòi uống nước ô mai; thấy Phi Phi tùy hứng chu miệng nháo nhào cũng biểu diễn một tiết mục; thấy Nghê Xuân Yến xấu hổ nghiêng rằng nghiêng lợi túm con đề thấp giọng căn dặn đứa nhỏ đáng yêu không được gây náo loạn; thấy Phi Phi oa một tiếng khóc to, sau đó Mục Giác cười hớ hớ kéo qua Phi Phi ôm vào trong ngực, vuốt đầu đứa nhỏ, bỏ vào miệng nó cái gì đó, lại đem nó dồ đến mặt mày hớn hờ.

Mục Dục Vũ muốn cười, nhưng môi chưa kịp nhếch, nước mắt liền rơi xuống, trong nháy mắt hắn luyến tiếc, tầm mắt mơ hồ liền nhanh chóng đưa tay lau, hắn thậm chí không dám mở miệng, hắn sợ bản thân có động tĩnh, giấc mơ này phải tỉnh.

Hắn ở giây phút này thậm chí hối hận, hắn nghĩ nếu năm đó thật sự lựa chọn cuộc sống như vậy, nói không chừng cũng thật có thể làm cho Mục Giác ấm cháu nội, nói không chừng thời khắc định mệnh đó, vấn đề về thân thể bà đại khái có thể sớm kịp phát hiện, hoặc là bà ngày ngày sẽ âm thầm vui vẻ, sẽ không sinh loại bệnh này.

Cũng có khả năng sẽ không sớm chết.

Là lỗi của hắn, Mục Dục Vũ trong phút chốc đau đớn không thôi, đều là hắn sai.

Hắn chỉ phát ra một chút động tĩnh bị Phi Phi vẫn xoay đến xoay đi phát hiện. Thăng nhóc vừa thấy hắn, vui vẻ lập tức từ trên đầu gối Mục Giác bay xuống dưới, nhanh chân chạy đến bỏ nhào vào trong đùi hắn, lớn tiếng reo lên: “Ba ba, ba ba ba ba.”

Mục Dục Vũ vội quay đầu, nhanh đem nước mắt lau đi, thăng nhóc đã bám chặt chân hắn, ngửa đầu cười đến ánh mắt mơ màng, đặc ý hướng hắn báo cáo nói: “Ba ba, ba nghe được cậu nhỏ hát không? Là bà nội cùng Phi Phi cùng nhau dạy cậu đó, có hay không bà nội?”

“Ừ, Phi Phi là thầy giáo nhỏ của cậu nhỏ.” Mục Giác cười hớ hớ tiếp miệng.

“Phi Phi, còn không nói con gây sự thế nào?” Nghê Xuân Yến làm bộ giận tái mặt, trừng mắt con mình.

“Con không gây sự, là con cùng bà nội cùng nhau dạy cậu nhỏ, không tin ba hỏi cậu nhỏ đi.”

Tiểu Bạch ngọc gật đầu thật mạnh: “Phi Phi cũng có dạy.”

Thăng nhóc quay đầu học mẹ nó bộ dáng có bài bản hẳn hoi nói: “Cậu nhỏ, về sau cậu phải cố gắng thật tốt nha, không được kiêu ngạo biết không?”

Mục Dục Vũ nhìn không được liền gọi lên khoe miệng, tay hắn vỗ nhẹ cái ót của thăng nhóc một chút, sau đó, chậm rãi cúi thắt lưng, trịnh trọng mở ra hai tay, đem thăng nhóc ôm vào trong lòng, hắn chưa từng thật sự ôm đứa nhỏ, còn không biết nên ôm mỏng như thế nào, thăng nhóc thì như đã quen thuộc vươn tay ôm lấy cổ hắn, đem toàn bộ thân mình nằm úp sấp tiến vào ngực hắn.

Mục Dục Vũ thật cẩn thận ôm nó vào lòng, thông thả, giống như đi vào thánh điện tiến đến bàn tròn giữ phòng. Nghê Xuân Yến hi hi ha ha đứng lên hỏi:

“Khát không? Em có nấu nước ô mai, mẹ vừa mới uống còn nói khá ngon, em rót cho anh một ly nhé?”

Cô vừa nói vừa xoay người tiến phòng bếp, Mục Dục Vũ đem cô giữ chặt.

Nghê Xuân Yển cười kỳ quái hỏi: “Như thế nào ? Đói bụng hả? Em làm cho anh chút thức ăn, em nói với anh, hai thằng nhóc con này ăn nhiều rồi, sợ tụi nó ăn không vô, cơm tối hôm nay, mẹ nói muốn ăn vịt, em mua rồi , buổi tối chúng ta ăn bát trân bái vịt.” Cô dừng dừng, hướng hấn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Vừa học , tuy khó ăn nhưng anh không được chê em đó.”

“Tay nghề nấu nướng của Yển từ mẹ còn tin được, sẽ không khó ăn.” Mục Giác ở một bên cười nói, “Tiểu Vũ, con buông con bé ra đi, già rồi ôm còn chưa chán sao? Lại đây ngồi xuống, mẹ có vài chuyện để nói.”

“Mau nhanh đi theo mẹ đi, buông tay nha ” Nghê Xuân Yển vỗ vỗ bờ vai của hấn, thấp giọng nói.

Mục Dục Vũ lôi kéo tay cô nửa ôm nửa kéo vào trong lòng, ôm lấy người phụ nữ nhỏ nhắn này đến gần Mục Giác, không chớp mắt nhìn bà, run giọng nói: “Mẹ.”

“Ai, chuyện gì đây?” Mục Giác hồ nghi trừng lớn mắt, hỏi Nghê Xuân Yển, “Làm sao vậy? Hai đứa các con có việc nói với mẹ sao?”

Nghê Xuân Yển cũng không hiểu chút nào, lắc đầu nói: “Con, con cũng không biết mà. Ông xã?”

Mục Dục Vũ muốn cười, lại không chế không được biểu tình trên mặt, hấn nghĩ đời này thì ra vì Mục Giác làm chuyện ít như vậy, cả tìm được một người vợ và sinh đứa nhỏ cho bà cũng chưa được. Hấn hít sâu một hơi, vỗ vỗ lưng Nghê Xuân Yển , thấp giọng gục nói: “Gọi mẹ đi.”

“Mẹ.” Nghê Xuân Yển theo bản năng gọi một câu, bỗng nhiên cảm thấy không đúng , bất mãn quay đầu vỗ hấn , mắng hấn: “Anh làm sao vậy, không phải mỗi ngày em đều gọi sao, điên rồi, em đều sinh con cho anh, còn khiến cho em xấu hổ giống như con dâu lần đầu gặp cha mẹ chồng...”

Mục Giác cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, Mục Dục Vũ không để ý bọn họ, sờ sờ đầu đứa nhỏ, bảo đứa nhỏ: “Gọi bà nội.”

Phi Phi nhu thuận hơn, lập tức ngọt ngào hô một câu: “Bà nội.”

Về mặt Mục Giác tuy rằng còn hồ nghi, nhưng vẫn nụ cười đáp trả: “Ai, Phi Phi ngoan, xuống đây, bà nội ôm.”

Mục Phi Nhiên nghĩ nghĩ, vẫn là giẫy dụa muốn xuống, Mục Dục Vũ xoay người đem thằng nhóc bỏ vào trong lòng Mục Giác, sau đó đứng thẳng sống lưng, đối một bên đang cầm cốc nước uống nước ô mai không rõ cho nên Tiểu Bạch ngọc ngoác nói: “Tiểu Siêu, lại đây.”

Tiểu Bạch ngọc ngoan ngoãn buông cốc nước, nhảy bấn đến trước mặt hấn.

Mục Dục Vũ nhìn ánh mắt đen láy trong veo của nó, im lặng một hồi, khàn khàn nói: “Gọi anh rể.”

“Anh rể.” Tiểu Bạch ngọc lập tức lớn tiếng gọi hấn một tiếng, nhân tiện nhếch môi ha ha ngây ngô cười.

“Anh sao thế này? Có chuyện?” Nghê Xuân Yển đẩy hấn một phen, không phải không lo lắng kéo hấn cánh tay nói: “Đến đến, chúng ta qua bên kia, em có lời hỏi anh.”

Mục Dục Vũ kéo lấy cô đưa đến phòng khách bên kia, Nghê Xuân Yển nghiêng đầu nhìn qua phòng bếp, quay đầu đề thấp cổ họng mang theo lo âu hỏi: “Hôm nay anh không có chuyện gì chứ? Mất tiền? Trên công ty gặp chuyện không may ? Đừng gạt em, có việc chúng ta cùng bàn bạc biện pháp, anh đừng buồn bực trong lòng một mình, bằng không em không tha cho anh!”

Mục Dục Vũ chỉ là nhìn cô không nói lời nào.

“Ai anh có chuyện thật rồi phải không, anh muốn em lo chết sao.” Nghê Xuân Yển lo lắng vỗ hấn một chút, “Là bị lừa tiền ? Đã nói anh bao nhiêu lần rồi mấy người xung em gọi anh bên ngoài đó chẳng có người nào đáng tin mà anh không chịu nghe, anh nhìn anh xem, đã xảy ra chuyện đi? Nói đi, sao lại thế này? Lừa bao nhiêu ?”

Mục Dục Vũ bỗng nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mắt này dù có lải nhải lắm bầm bao nhiêu cũng chẳng mang lại áp lực gì, hấn muốn cười, nhưng mà lòng tràn đầy cảm giác chua xót mới mẻ, cảm xúc này làm hấn cười không nổi, hấn cuối cùng không chút nghĩ ngợi, một tay kéo lấy người phụ nữ dong dài này ôm vào trong lòng.

Nhanh chóng ôm chặt, đầu cô dựa trên vai, cái mũi không kiêng dè hít vào mùi hương ấm áp trên người cô.

“Xong rồi, anh khẳng định đã gây chuyện , ” Nghê Xuân Yển mang theo tiếng khóc nức nở nói, “Bằng không anh không đến mức như vậy...”

“Đừng ầm ỹ.” Mục Dục Vũ gắt gao ôm cô, từ từ nhắm hai mắt nói: “Nghê Xuân Yển, tôi mệt rồi.”

“Hả?” Nghê Xuân Yển lấp bắp kinh hãi, lập tức vrun tay ôm lại hấn, khàn trương mà lộn xộn nói: “Mệt sao? Hay chúng ta về phòng nằm? Ai u sẽ không phải thân thể anh không tốt chứ , nói em biết đi? Phi phi, xem miệng em qua đen này, anh khẳng định khỏe mạnh trường thọ, mình về phòng nằm được không? Hả?”

“Không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, ” Mục Dục Vũ ôm chặt cô, vừa nói, “Nghỉ chút là tốt rồi.”

“Ừ” Nghe Xuân Yển đưa tay vỗ nhẹ trên lưng hắn, dùng giọng điệu nhẹ nhàng như dỗ đứa trẻ nói: “Không có việc gì nha, áp lực gì đó đều bỏ đi, cho dù anh không kiếm tiền, bà xã em đây cũng sẽ nuôi sống anh.”

Mục Dục Vũ tròn mắt cả giận nói: “Nghe Xuân Yển!”

“Được được, em nói sai rồi, ngoan mà” Nghe Xuân Yển dỗ hắn, “Đội lát nữa làm cho anh một bát vịt, ăn bữa cơm thật ngon, ăn uống no đủ xong mọi chuyện đều được giải quyết, được không?”

Mục Dục Vũ nghĩ sẽ phản bác cô, nhưng không biết vì sao, lại biến thành gật đầu.

“Nguy rồi, mẹ ăn cơm còn phải nấu canh ” Nghe Xuân Yển đột nhiên kêu lên, “Bây giờ em phải đi xuống mua hai trứng muối. . .”

“Đừng nhúc nhích, ” Mục Dục Vũ buộc chặt cánh tay, thấp giọng nói, “Mẹ tôi thích ăn canh rau, làm một loãng là xong.”

“Đúng rồi ” Nghe Xuân Yển buông lỏng, có chút bất an xoay xoay nói, “Ông xã, anh có thể đừng ôm chặt được không, chồng già vợ già rồi , đội lát nữa mẹ thấy sẽ chê cười.”

“Mẹ sẽ không để ý , ” Mục Dục Vũ thấp giọng nói, “Bà nhìn thấy chúng ta tình cảm tốt, sẽ rất vui vẻ.”

“Còn có hai đứa nhỏ nữa mà.”

“Nghe Xuân Yển, cô có thể đừng dong dài hay không. ” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn nói, “Thành thật là, cảm miệng.”

“Vâng.” Nghe Xuân Yển nói thầm một câu, tựa vào trong lòng hắn, bả đầu gác trên vai hắn.

Hắn đang muốn cảm thụ một chút không khí tình cảm này, đột nhiên một trận đất rung núi chuyển, bên tai truyền đến giọng nói vội vàng của Tôn Phúc Quân : “Tiên sinh, tiên sinh, tiên sinh ngài tỉnh tỉnh, tiên sinh.”

Trước mắt hết thấy trong khoảnh khắc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Mục Dục Vũ đầu tranh mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm trên cái giường xa hoa, Tôn Phúc Quân đứng ở bên giường vội vàng nhìn chăm chăm hắn, bên cạnh, còn có bác sĩ gia đình đang cầm ống nghe.

“Ngài tỉnh thì tốt rồi, ” Tôn Phúc Quân thật to nhẹ nhàng thở ra, “Tôi gọi ngài dậy hơn 10 phút, cũng may bác sĩ Lý ở gần, tôi liền đưa ông ấy đến đây.”

Bác sĩ Lý lo lắng nói: “Mục tiên sinh, khoa tim mạch không phải là chuyên môn của tôi, tôi đề nghị ngài ngày mai vẫn là đi bệnh viện làm lại kiểm tra, bằng không, lần sau nếu tái phát tắc nghẽn cơ tim sẽ rất khó chữa trị .”

Mục Dục Vũ cảm thấy mệt mỏi vạn phần, hắn vô lực gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Làm phiền các anh.”

Bác sĩ Lý lại đại khái làm vài kiểm tra nhỏ, xong rồi thu dọn dụng cụ, đưa một vài viên thuốc. Tôn Phúc Quân tiễn ông ra ngoài, sau đó, Mục Dục Vũ nghe được âm thanh hắn và chị Dư nói chuyện, dường như còn có chút tranh chấp.

Mục Dục Vũ gầy dựa ngồi xuống, lấy lại bình tĩnh, háng cổ , đề giọng gọi to: “Đại Quân, vào đây với tôi.”

Ngoài cửa tiếng tranh chấp im bật, chỉ chốc lát, Tôn Phúc Quân đi đến, cẩn thận đóng cửa lại.

Mục Dục Vũ giúp đỡ cái trán liếc mắt nhìn hắn, ách thanh hỏi: “Àm ý cái gì?Cũng khuya lắm rồi.”

Tôn Phúc Quân muốn nói lại thôi.

Mục Dục Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Tôn Phúc Quân nhìn phía dưới nói: “Kỳ thật không có gì, chỉ là chị Dư có tiến vào hỏi ngài có muốn ăn lót dạ cái gì không, tôi thay ngài từ chối . Chị ấy nghĩ tôi vượt quyền, tôi có nói bác sĩ không đồng ý để ngài ăn cái gì.”

Mục Dục Vũ không tiếng động cười cười, nói: “Hai người các anh đều vất vả , cho tôi cốc nước, tôi uống thuốc liền buồn ngủ.”

Tôn Phúc Quân theo lời rót cho hắn cốc nước, lại nhìn kỹ mấy viên thuốc, sau đó lại đưa cho hắn.

“Nhìn cái gì?”

“Hắc hắc, này cấp trên đều là ngoại quốc con kiến, nó không biết ta, ta không biết nó.” Tôn Phúc Quân cười hi hi nói.

“Được, ” Mục Dục Vũ uống thuốc rồi, nằm xuống đi nói: “Tôi tiếp tục ngủ, anh cũng đi nghỉ ngơi đi.”

“Aiz ” Tôn Phúc Quân đáp ứng hắn, lúc gần đi lại hỏi: “Ông chủ, ngày mai tôi đưa ngài đến bệnh viện?”

Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, vẫn là gật gật đầu.

Chương 34

Mục Dục Vũ ở bệnh viện làm kiểm tra thêm một lần, kết quả rất tốt, vấn đề cơ tim lần trước còn giữ lại, so sánh với kết quả số liệu kiểm tra đã có chuyển biến tích cực, bệnh tim hoàn toàn không có dấu hiệu tái phát.

Ngoại trừ tinh thần không mấy phấn chấn và cảm lạnh chưa khỏi, thân thể hắn thoát nhìn quả thực có thể cùng Tôn Phúc Quân đánh một trận cũng chưa chắc thất bại.

Nhưng có chút vấn đề trong lòng chính hắn cũng không rõ, đó không thể được trình bày bằng những số liệu y học, trong khoảng thời gian này mọi chuyện liên tiếp xảy ra: từ ly hôn, công ty nội chiến, đối thủ cạnh tranh, mẹ nuôi qua đời, khiến thể xác và tinh thần hắn mệt mỏi, những mệt nhọc tồn đọng qua nhiều năm ngay tại thời điểm này phát sinh bùng nổ, khiến hắn uể oải vô cùng.

Mệt đến tinh thần như rơi vào trạng thái thôi miên, chuyện nên làm, chuyện chưa, hoàn toàn không khơi dậy nổi một chút hứng thú. Hắn bỗng nhiên phát hiện, bản thân hắn đã lâu lắm rồi chưa trải qua một chuyện vui vẻ thật sự nào, không có chuyện nào khiến hắn có thể cười ra tiếng từ đáy lòng, cảm xúc dường như theo thân thể bị bóc mẽ ra ngoài, biểu hiện xuất hiện trên mặt, với cảm xúc chân thật, chẳng qua chỉ là phản xạ có điều kiện, hoàn toàn không mang theo ý nghĩa gì.

Hắn vừa hoang thành thủ tục khám bệnh là lúc cao điểm của bệnh viện, toàn bộ thành phố này dường như đều chen vào bệnh viện, không được chứng kiến cảnh tượng này, hắn vĩnh viễn cũng không biết có nhiều người như vậy đồng thời cùng trải qua sinh lão bệnh tử, những đau khổ cứ thế được phóng đại, lại bởi vì quá mức phổ biến lại bị xem thường, không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng, ngăng đầu, phía cao cao không có lấy bóng chim bồ câu đón ngày thu sang.

Hắn nhìn mọi người mà mắt cay cay.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, lúc này điện thoại của hắn vang lên, Diêu Căn Giang ở điện thoại bên kia nói với hắn: “Đã điều tra được người ra lệnh đâm anh lần trước.”

“Ai?” Hắn không chút để ý hỏi, “Lý Triệu Minh?”

“Ngài đã biết?”

“Đoán không khó,” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Hắn là loại người chỉ cần có chút chuyện là biến thành kẻ xúc động ngu xuẩn.”

“Tôi tìm đến hắn, hắn nói muốn gặp ngài.”

“Không gặp.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói, “Hắn theo tôi cộng sự nhiều năm, nên biết tôi là người như thế nào, dám can đảm mua người giết người, sẽ có trả giá xứng đáng, chuyện này anh chiếu pháp luật mà xử lý, hắn thiếu nợ công ty, thiếu nợ tôi, không cần nhớ đến tình bạn cũ cùng hắn.”

“Được.”

“Đợi chút,” Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ nói, “Nhà của hắn, tôi nhớ rõ hắn có cha mẹ còn khoẻ mạnh...”

“Đúng vậy, vợ hắn luôn ở nhà làm bà nội trợ, hai đứa nhỏ sinh đôi cũng đã học đến trung học cơ sở, mặt khác, hắn còn nuôi ngoài hai cô tình nhân.”

“Có con riêng không?”

“Có một, đã được bốn tuổi, là bé trai.”

“Vậy Triệu Minh nuôi cả một đại gia đình lớn như vậy thật không dễ dàng mà” Mục Dục Vũ trào phúng nói, “, vậy chúng ta cũng không cần đuổi tận giết tuyệt, Lý Triệu Minh là đủ.”

“Vâng.”

Mục Dục Vũ cúp điện thoại, lại ra ngoài, nói với Tôn Phúc Quân: “Đi, tôi trở về công ty.”

“Ngài hôm nay không có chuyện gì quan trọng” Tôn Phúc Quân bất mãn nói, “Tôi đều đã hỏi trợ lý Lâm, cho bản thân mình một ngày nghỉ ngơi thật tốt, cho dù con lừa có kéo máy cũng phải cho nó thời gian nghỉ ngơi chứ.”

Mục Dục Vũ sùng sốt, lập tức mắng: “Anh đây là mượn lời mắng tôi phải không?”

“Không dám,” Tôn Phúc Quân cười hớ hớ nói, “Ông chủ, tôi là thấy ngài nếu không đến công ty một ngày, công ty thiếu ngài cũng đâu đến nổi.”

Mục Dục Vũ tự giễu cười, thấp giọng nói: “Làm sao là công ty rồi không được tôi, là tôi rồi không được nó, hiểu chưa?”

“Không rõ,” Tôn Phúc Quân lắc đầu nói, “Tôi chỉ biết là người thì nên nghỉ ngơi.”

“Được rồi, tôi ban đầu không biết anh dong dài như vậy.” Mục Dục Vũ nhấc chân đi phía trước đi, ý bảo Tôn Phúc Quân đuổi kịp, Tôn Phúc Quân chạy chậm đuổi theo hần, cười nói: “Ngài đừng ghét bỏ tôi lắm miệng, tôi còn muốn hỏi ngài một câu, tối hôm qua, sau đó ngài lại ngủ mê man như vậy?”

Mục Dục Vũ khẽ nhíu mày nói: “Vẫn còn, chẳng qua tôi mất ngủ thật lâu, uống thuốc cũng ăn không ngon, có thể ngủ thì thật tốt.”

“Đó là lý do vì sao ngài bảo tôi trông chừng đến đánh thức ngài? Ngài sợ ngủ quá sâu tỉnh không được?”

Mục Dục Vũ mỉm cười hỏi: “Nghề phụ của anh là bác sĩ?”

“Không phải,” Tôn Phúc Quân cười lắc đầu, “Cha tôi có cách trị mất ngủ, nhưng tôi không dám giới thiệu cho anh, cái này phải tìm hiểu rõ ràng mới được.”

“Nhìn không ra, chuyện của cha anh còn rất nhiều.”

Tôn Phúc Quân như là nghe không ra trong giọng nói hần có đùa cợt, tiếp tục cười nói: “Nông thôn thoi, tất nhiên không giống trong thành phố, chuyện thú vị lại nhai cả ngày cũng không hết, ngày nào đó có rảnh tôi sẽ lại nói cho ngài. Bây giờ trở lại vấn đề mất ngủ, ngài ngủ có nằm mơ không?”

Mục Dục Vũ dừng lại cước bộ, hần quay đầu lạnh lùng nhìn Tôn Phúc Quân, giọng điệu âm trầm hỏi: “Anh tối hôm qua nghe thấy tôi nói nói mơ?”

“Không.” Tôn Phúc Quân lập tức lắc đầu, biểu tình chân thành tha thiết nói, “Ngài nói mơ thì tốt rồi, tôi chỉ là cảm thấy ngài tối hôm qua ngủ rất sâu, tôi gọi đã lâu ngài cũng chưa tỉnh, cảm giác giống như, giống như...”

“Nói thẳng.” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn đánh gãy lời hần.

“Đường như giống đã chết.” Tôn Phúc Quân nhanh chóng trả lời hần.

Mục Dục Vũ trầm mặc, lập tức không nói được một lời, tiếp tục đi về phía trước, Tôn Phúc Quân đi theo phía sau hần cũng không dám nói thêm nữa. Chờ hai người đi đến cửa bệnh viện, Mục Dục Vũ mới nhẹ giọng nói: “Tôi có vài ngày không gặp Nghê Xuân Yên, cô ấy sao rồi?”

“A, cô ấy nha, không phải vội vàng khai trương cửa tiệm mới sao?” Tôn Phúc Quân trả lời hần, “Cửa tiệm kia tôi đã xem qua, ở nơi khá nhỏ, nhưng vị trí tốt, nhưng như vậy so với ban đầu là tốt rồi, Xuân Yên cũng không bỏ ra chi phí nhiều, chỉ là thuê người sơn lại tường, làm một ít băng ghế bát đĩa mới. Đúng rồi, cô ấy có nhờ tôi xin phép với ngài, tôi đã quên mất.”

Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hần, nhíu mày nói: “Xin phép? Tôi cũng không đồng ý, ai nói cho cô ấy có thể loạn như vậy? Đây là bỏ bê công việc. Hiểu hay không?”

“Ài, tiên sinh, ngài thật không phải, cô ấy cũng chỉ làm cho ngài vài việc vặt, ngài xem...”

“Anh cũng cho rằng vô tổ chức vô kỷ luật không thành vấn đề? Anh cứ như vậy thì làm sao quản lý người phía dưới?” Mục Dục Vũ tăng thêm giọng điệu.

Tôn Phúc Quân lập tức câm miệng.

Mục Dục Vũ chính mình mở cửa xe ngồi vào, đối Tôn Phúc Quân nghiêm khắc nói: “Anh không cần đi theo tôi, trở về mang theo cấp dưới luyện tập cho tốt, mai tôi lại đến kiểm tra, ai muốn dám tàn mạn tránh công, thì đừng có mong thành công!”

Hần phanh một cái đóng cửa xe, lão Trần thấy hần giận dữ, ở chỗ lái xe thật cẩn thận hỏi: “Tiên sinh, chúng ta đến công ty sao?”

“Đến công ty làm gì? Nơi đó đâu cần tôi phải đến, vài phó tổng ngay cả quản lý đều có thể điều khiển được rồi!” Mục Dục Vũ tức giận trả lời.

Lão Trần không nghĩ bị đập đến vậy, có chút xấu hổ cười cười, hỏi: “Vậy chúng ta đi đâu?”

Mục Dục Vũ hít sâu một hơi, nghĩ nghĩ nói: “Anh đợi lát nữa.”

Hần lấy ra điện thoại, gọi đến di động trợ lý Lâm, tiếng chuông vang lên nhanh chóng được nhận lấy.

“Tiên sinh, ngài có gì phân phó?”

“Cửa tiệm đó địa chỉ ở đâu?” Mục Dục Vũ dè dặt cô hòng hỏi.

“Cửa tiệm gì?” Trợ lý Lâm hoang mang hỏi.

“Chính là cửa tiệm của Nghê Xuân Yên, anh tìm cho cô ta, địa chỉ!” Mục Dục Vũ tính tình không tốt lắm, cả giận nói: “Có như vậy anh cũng không hiểu sao? Cửa tiệm người ta khai trương anh cũng không báo tôi một tiếng? Anh chính là làm việc như vậy sao?”

“A, tôi không biết...” Lâm trợ lý không hổ là theo hần vài năm, rất nhanh thay đổi khẩu khí nói: “Thật xin lỗi tiên sinh, là tôi sơ sót, tôi hiện tại lập tức cho ngài địa chỉ. Ngài chờ một chút.”

Lâm trợ lý ở bên kia nhanh chóng thông báo, Mục Dục Vũ lại thuật lại cho lão Trần nghe, lão Trần không nói hai lời, nhấn chân ga chạy nhanh đưa ông chủ đi.

Mở ra cửa xe, lão Trần đột nhiên nói một câu: “Tiền sinh, nếu người ta khai trương cửa tiệm, chúng ta như vậy tay không đi có thích hợp hay không?”

Mục Dục Vũ mờ mắt ra, bất mãn nói: “Tôi tự mình đến đây, còn chưa đủ nể tình?”

“Không phải ý tứ này, tôi cảm thấy là, ngài cùng cô kia là bạn học cũ phải không? Người ta cũng giúp không ít việc của phu nhân, đó cũng không thuộc phạm trù công việc của cô ấy, là cô ấy dựa vào giao tình của ngài và phu nhân mà làm, anh đến tôi đi, chúng ta đến đây mang theo gì đó, người ta trong lòng không phải càng thoải mái?”

Mục Dục Vũ còn thật sự tự hỏi có chuyện này sao, gật gật đầu, nói: “Anh đi trên đường ngừng lại một chút, mua, mua thạch hoa quả đi, thăng nhóc kia thích ăn. Về phần lớn thì...”

Hắn bỗng nhiên trầm mặc, hắn nhớ tới sự thật thân thể Nghê Xuân Yến gầy yếu, mặt mày xanh xao, đột nhiên trong lòng giống như có những cây kim nhỏ đâm, hắn nhớ tới người phụ nữ này vì hắn nấu những đồ ăn ngon miệng, nghe nói tất cả đều là cô tự mình đi mua sách và tìm hiểu, cô nấu cho hắn bát nước đường đỏ, ở giây phút mẹ nuôi hắn rời xa, hắn chịu đựng không nổi nữa, nhưng bà vai của cô giúp đỡ, cho hắn dựa vào.

Rất gầy, hắn nghĩ, cô rất gầy, nếu có thể đẩy đà như trong mơ thì thật tốt, ôm vào lòng cũng thật mềm mại, tựa vào trong lòng hắn, ấm áp của da thịt chẳng thể nào ngăn chặn được sự khao khát hạnh phúc nơi hắn.

Tựa như người đàn ông lang thang trong đêm đen, không thể ngừng được khát khao tìm đến ngọn đèn dầu.

Hắn nắm chặt hai tay, trong nháy mắt cảm xúc mênh mông, hắn nghĩ có một số việc quyết định không hề khó khăn như vậy, hoàn thành nó không phải đấu tranh như vậy, hắn nghĩ Mục Dục Vũ hắn có cái gì không thể làm? Hắn làm chuyện gì, cũng không cần giải thích cùng người trong thế gian này, chỉ cần có thể đạt được khát vọng trong trái tim hắn là đủ rồi.

Chỉ cần tôi rõ ràng, tôi khát vọng cái gì thì tốt rồi.

Chương 35

Cửa tiệm nằm trong một thành phố cổ, sát đường một loạt kiến trúc hai tầng cũ kĩ, lộ ra cửa tiệm mặt tiền lười nhác, mấy con chó con mèo ngồi phơi nắng trước cửa cũng lười nhác hết như vật. Cách nhựa đường đường cái cũng là một loạt gạch phẳng tấp nước Pháp, khi những lá cây rơi rụng xuống mặt đường, màu xanh hòa quyện với màu vàng, người dọn về sinh quét rồi quét, xe đi qua, người qua lại, lá cây lại rơi. Điều này khiến cho con đường dường như trở nên an nhàn và tĩnh lặng, như đây là cái tâm của thành phố, mặc cho bên ngoài biến chuyển từng ngày, nó luôn luôn năm này tháng nọ bình tĩnh ung dung.

Khi Mục Dục Vũ đến đã gần đến giữa trưa, cả một phố yên tĩnh không có bóng người, có một số công nhân và người chủ cũng vây quanh một cái bàn ăn cơm, Mục Dục Vũ liếc mắt một cái nhìn qua, mặt trên đơn giản hai lát thịt, hai món thức ăn chay, không có gì hay, nhưng cả nhóm đều vui vẻ bụng bát cơm vừa đùa giỡn vừa hi hi ha ha cười, giám sát của bọn họ cũng không quản. Bà lão lười biếng chống quai trượng chậm chạp ở trên đường đi bộ phơi nắng, bà chủ cửa hiệu trang phục ôm con mèo cùng con gái nói chuyện phiếm, những đôi mắt hướng về phía hắn không phải không có ngạc nhiên và tò mò, nhưng điều này cũng là chợt lóe như gợn sóng nhỏ rồi trôi mất. Đây là những người dân định cư chính tông đã lâu năm, kiến thức rộng rãi, không có tật xấu can thiệp vào chuyện riêng người khác.

Lúc này Mục Dục Vũ liền thấy Nghê Xuân Yến, cô hiếm khi mặc một chiếc áo len mỏng tới, tạp dề vây quanh, tay áo kéo tới chỗ khuỷu tay, lộ ra da trắng như tuyết. Cô chỉ là đang chuyển một cái bàn nhỏ ra bên ngoài, em trai ngốc của cô bụng nổi áp suất theo ở phía sau, cô mang cái bàn đặt tới dưới mái hiên, đưa nhóc kia động tác thành thực, đem nồi áp suất đặt ở mặt trên.

“Ngao, đi lấy bát. Chúng ta ăn cơm.”

Tiểu Siêu cười hi hi đáp ứng rồi, sôi nổi chạy đi vào. Nghê Xuân Yến xoay người đem hai cái ghế nhỏ dọn xong, vừa nhấc đầu, liền thấy Mục Dục Vũ.

Trên mặt cô rõ ràng hiện ra sự kinh ngạc, miệng mở ra, ánh mắt tròn tròn, bộ dáng một chút cũng không giống mạnh mẽ lợi hại ngày xưa, chỉ còn lại có khó có thể tin cùng biểu hiện ngốc nghếch. Phía sau cô là Tiểu Bạch ngốc cũng giống nhau, giống nhau giấu không được tâm tư, giống nhau đơn thuần đơn giản dễ hiểu, liền như dòng suối trên núi, liếc mắt một cái có thể nhìn được cội nguồn.

Mục Dục Vũ nhìn cô, chỉ là nhìn, hắn bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này thật vô cùng quen thuộc, ở sâu trong trí nhớ, nhiều năm trước kia, tưởng là vĩnh viễn đã quên, cho dù nhớ tới đến cũng tưởng chính mình hư cấu trong tiềm thức. Nhưng lại quen thuộc rõ ràng vậy, rõ ràng nhớ rõ, từng có một khoảng thời gian như vậy, hắn chỉ cần ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn cơm, sẽ có người vì hắn bung lên một món hợp khẩu vị nóng hổi, có người bung bát, gác phía sau hắn, khi hắn đang chơi đùa, tận dụng mọi thứ đút hắn ăn một ngụm.

Khi đó nào có cái gì tốt? Đút vào miệng nhóc nhóc thật rất đơn giản, nhưng đơn giản cũng là được tí mĩ nấu nướng qua, kể cả tâm tư lo lắng.

“Chị, chị ăn cơm rồi.” Tiểu Bạch ngốc ồn ào đứng lên.

Giọng nói thăng nhóc trong trẻo đồng thời bùng tỉnh hai người, Nghê Xuân Yến mặt đỏ lên, bắt tay hướng trên tạp dề lau lung tung, vuốt lại vài sợi tóc tán loạn trên trán, dường như quần bách, lắp bắp nói: “Mục, Mục Dục Vũ, anh sao lại đến đây lúc này...”

Mục Dục Vũ hiểu được ý của cô, cô không muốn hấn bắt gặp vào lúc này, đó là hình ảnh cô không muốn người khác thấy, lười thôi, bất kể hình dạng hay cảnh tượng, nhưng cô không biết là, chính điều này phản ánh cuộc sống chân thực nhất, hấn đặc biệt ấn tượng, có một sự ảm áp đến vô tận, lan tỏa trong từng hơi thở.

Cũng giống như Nghê Xuân Yến trong giấc mơ vậy, mang dếp lê, quả trách hấn, lại dong dài cần nhần hấn.

Mục Dục Vũ mím nhanh khoe miệng, hấn sai bước đi qua, kéo qua ghế nhỏ ngồi xuống, lại tiếp đón lão Trần cũng cùng nhau ngồi lại đây, sau đó nói với Nghê Xuân Yến: “Tôi còn chưa ăn com.”

“Hả? Anh làm sao chưa ăn com?” Nghê Xuân Yến quần bách nói, “Tôi cũng chỉ mua không nhiều quá hai người ăn...”

Mục Dục Vũ giận tái mặt, lão Trần đành giảng hòa nói: “Tiên sinh hôm nay đến bệnh viện làm kiểm tra, đừng nói com trưa, ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn.”

Nghê Xuân Yến nhìn về phía hấn.

Mục Dục Vũ mặt không chút thay đổi nói: “Tôi đói bụng.”

“Vậy trước mắt anh chịu đói một chút, tôi nấu cho anh bát mỳ, thế nào?” Nghê Xuân Yến chần chờ hỏi hấn.

Mục Dục Vũ gật gật đầu nhẹ.

Nghê Xuân Yến mở ra nồi áp suất, múc từ bên trong ra một chén súp đưa cho hấn, lại cho lão Trần, lão Trần thật ngượng ngùng, vội đứng lên nói: “Cám ơn, xin lỗi cô, tôi cũng không phải cứ đến đây ăn ké.”

Nghê Xuân Yến cười cười đang muốn nói hai câu khách khí, lại bị Mục Dục Vũ đánh gãy: “Anh đi xuống dưới kia, lão Trần, anh đến nhà hàng đối diện ngã tư đó mua đồ ăn cho hai người mang lại đây.”

Nghê Xuân Yến vội ngăn lại nói: “Không cần, khách khí cái gì...”

Mục Dục Vũ thân nhiên liếc cô một cái, nói: “Không phải cô nói trong nhà không có đồ ăn? Lão Trần ăn com rất nhiều, cô có làm bây giờ cũng không kịp.”

Lão Trần cười hớ hớ nói: “Cô à, cô không cần phải như vậy, tôi đi mua đồ ăn, cô muốn ăn gì?”

“Tôi, tôi không thích gì đặc biệt...”

“Em muốn ăn cánh gà.” Tiểu Bạch ngọc đột nhiên lớn tiếng xen mồm.

Mục Dục Vũ gật đầu nói: “Mua cho nó cánh gà, tôi tạm thời chỉ có thể ăn lạt, mua hải sản đi, về mặt hai người cứ như đều thiếu đạm.” Hấn liếc Nghê Xuân Yến một cái, nói, “Còn có muốn gì không? Tôi thanh toán.”

Nghê Xuân Yến có chút nghĩ ngợi, giương miệng, thành thật lắc đầu.

“Vậy còn thất thần làm gì? Tôi đang đói,” Mục Dục Vũ vẫy tay làm cho lão Trần rời đi, bung lên canh bát uống một ngụm, là bát súp heo hầm củ cải đơn giản, hấn nhủ nầy nói: “Rất mặn, cô nấu cho tôi thì đừng nấu mặn như vậy, hành thái cũng đừng bỏ vào.”

“Trứng ốp lếp thì sao?”

“Cũng được.” Mục Dục Vũ khẳng khái gật gật đầu.

Nghê Xuân Yến nấu mì tốc độ rất nhanh, chỉ chớp lát liền bung một bát to tiến lại đây. Mặt trên có hai cái trứng ốp lếp vàng óng ánh, canh nghe thơm nức, là nước canh xương cốt, cũng không có hành thái Mục Dục Vũ chán ghét. Không chỉ có như thế, cô còn sợ đồ ăn không đủ, xào riêng một đĩa rau hẹ trứng gà bung lên, bữa com đơn giản đến cực hạn.

Cũng khiến người ta cảm khái đến cùng cực.

Tiểu Bạch ngọc vô ưu vô lự ngồi ở bên cạnh Mục Dục Vũ cắn một cục xương, nước canh chảy từng giọt xuống hàm. Mục Dục Vũ nhìn nó ăn ngon, Nghê Xuân Yến lại xấu hổ rút tờ giấy khăn đi qua, hai ba cái thay nó lau miệng, thấp giọng nói: “Đứa trẻ này tương ăn không được tốt lắm, anh thông cảm...”

Mục Dục Vũ cúi đầu chậm rãi ăn mỳ, nói: “Cô bảo nó ăn ít thôi, đợi lát nữa còn có thứ khác.”

“Em muốn ăn cánh gà!” Thiếu niên lại trình trọng tuyên bố một phen.

“Em chỉ có biết ăn thôi.” Nghê Xuân Yến trừng mắt nhìn nó.

“Có thể ăn là có phúc,” Tiểu Bạch ngọc vui vui về về đem mặt chường qua, “Chị, bên này cũng muốn lau.”

“Em nha, ” Nghê Xuân Yến nhận lệnh thờ dài, đem khăn tay đưa qua thay nó lau mặt bên kia.

Ánh mắt cô dịu dàng trêu mến, nhìn Tiểu Siêu, Mục Dục Vũ rớt cục không quá câu nệ, lộ khuôn mặt tươi cười, hỏi: “Những lời này vẫn là giáo viên Mục dạy nó, nó vừa nghe liền nhớ kỹ, hiện tại cả ngày lấy lời này ghen ghét tôi.”

Mục Dục Vũ hơi hơi gọi lên khoe miệng, nói: “Mẹ tôi rất thích nhìn đứa trẻ ăn , đáng tiếc tôi ngày bé không làm cho bà được vui vẻ. Cho nên bà vừa thấy em cô, liền yêu mến.”

Nghê Xuân Yến cũng cười , cô phủ phủ tóc bay rồi trên thái dương, nhẹ giọng nói: “Đó là giáo viên Mục tâm tính thiện lương, người tốt bụng gặp Tiểu Siêu nhà tôi, anh không nói tôi cũng biết, rất nhiều người ghét bỏ nó, chúng tôi sống ở trước kia, không có đứa trẻ nào muốn chơi đùa cùng nó, có một vài đứa nhỏ còn tưởng bệnh ngớ có thể lây. Kỳ thật tôi không giận người khác, tôi ngày bé không hiểu chuyện, cũng không tránh khỏi ghét nó? Khi đó tôi cứ cảm thấy đứa em trai này của tôi hết như nắm mốc, hận không thể đem ném nó đi, khụ, xem tôi này, tự dưng lại nói chuyện này với anh.”

“Chị không được ném em.” Tiểu Bạch ngọc đang ăn cái gì đó cách khoảng cách ngẩng đầu lên có chút kinh hoàng.

“Không có việc gì, chị chỉ đùa thôi, chị làm sao có thể đánh mất em?Em là em trai ngoan của chị nha.” Nghê Xuân Yến việc vươn tay vuốt phẳng đầu Tiểu Bạch ngọc.

Tiểu Bạch ngọc yên tâm , cười hắc hắc, lại cúi đầu cắn một ngụm lớn.

Nghê Xuân Yến mang theo xin lỗi hướng Mục Dục Vũ nở nụ cười. Mục Dục Vũ yên lặng nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, muốn nói cái gì, lại cảm thấy nói ra đều không thích hợp, một lát sau, hân đơn giản cái gì cũng không nói, vui đầu lại bắt đầu ăn mỳ.

Hắn ăn gần hết lão Trần mới trở về, hân quả nhiên đóng gói ba món ăn nóng hổi: rau trộn, cánh gà kho tàu, cá hấp quế, gừng hành sao cua, còn có một rau trộn tam ti.

Hơn nữa vốn có đồ ăn, toàn bộ bàn tròn nhỏ đều dề đầy, Mục Dục Vũ có chút vừa lòng, ngẩng đầu đối Nghê Xuân Yến nói: “Thừa dịp nóng, nhanh ăn đi.”

Hắn nói xong còn đem cặp lồng com có cánh gà đưa cho Tiểu Siêu, Tiểu Siêu hoan hô một tiếng nắm lên một khối liền ăn. Lão Trần thấy ông chủ khó được vui vẻ cũng nhanh chóng thoải mái ăn com, mà Nghê Xuân Yến vẫn đợi cho tất cả mọi người bắt đầu ăn, cô mới cầm lấy chiếc đũa chậm chạp bung lên bát com.

Mục Dục Vũ cũng không biết chính mình làm sao vậy, trên thực tế ăn xong mỳ sợi hân cũng đã no rồi, nhưng xuất phát từ một loại sung sướng lạ thường, hân nhìn không được lại cùng ăn thêm một chút. Ở trong kinh nghiệm cuộc sống của hân, chỉ có những hợp đồng quan trọng và khách quý, thậm chí những cấp trên, mới cần Mục tiên sinh tự thân lái xe đi xã giao ăn uống, nhưng ở giây phút này, hân bỗng nhiên cảm thấy hân lướt tốc thời gian trôi nhanh như vậy đã chấm dứt bữa com, hân lướt tốc bầu không khí này, hân thậm chí còn lo lắng xem xét mang được bàn ăn như thế này về nhà Mục.

“Cô hình như cũng không động đũa đến đĩa rau.” Mục Dục Vũ quan sát Nghê Xuân Yến một hồi, nghiêm túc nói, “Cô đối với tôi khách khí hay là cảm thấy ngượng ngùng?”

Nghê Xuân Yến kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Mục Dục Vũ.

“Khách khí thì cũng không cần, dù sao cũng là tiền của tôi, ngượng ngùng cũng không giống cô , cô cũng đâu còn là cô gái nhỏ.” Mục Dục Vũ nhún mày chỉ vào một khối thịt bò nói: “Ăn cái này, có dinh dưỡng.”

“Tôi...”

“Muốn tôi gấp cho tôi?” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn nói, “Tôi sẽ không gấp cho người khác , không vệ sinh.”

Nghê Xuân Yến mặt đỏ lên, cắn răng nói: “Tôi sẽ tự mình gấp.”

Mục Dục Vũ lặng lẽ nói: “Vậy cậu đừng ăn nhanh , đừng nhúc nhích, đây là giữ cho chị cậu , đừng giữ ăn riêng cho mình, cậu cũng là đàn ông, nên học cách chăm sóc chị mình.”

Tiểu Bạch ngọc ủy khuất lùi về chiếc đũa, cắn đầu đũa, nghiêm mặt đánh giá hai người bọn họ.

Nghê Xuân Yến bị nó nhìn thẹn quá thành giận, vươn chiếc đũa nhanh gấp kia khối cá thả lại trong bát chính mình cắn một ngụm, tức giận nói: “Được rồi tôi ăn.”

Mục Dục Vũ vừa lòng , gật gật đầu, dùng biểu tình tán thưởng lại sai khiến lão Trần cắn chân con cua , lý do là cái kia khó cắn, Tiểu Bạch ngọc cắn , rất dễ bị thương.

Lão Trần cười làm theo, Mục Dục Vũ lại đem hẹ xào trứng cho Tiểu Siêu, lý do là đứa trẻ mới tốt, về phần cá kia, hân trên cơ bản mệnh lệnh Nghê Xuân Yến ăn hết, Nghê Xuân Yến đỏ mặt hận không thể bỏ đầu chôn ở trong bát com, chỉ có Tiểu Siêu ăn cao hứng phần chần, nó vui sướng thông báo cho chị nó: “Thì ra con cua ăn còn ngon hơn so với cánh gà nha, chị lần sau chúng ta cũng mua.”

Nó thật ra rất rõ ràng, cái này là người khác mời , nhà mình bình thường không ăn loại thức ăn sang trọng này.

Mục Dục Vũ tâm tình đang tốt, đánh giá Tiểu Bạch ngọc, bỗng nhiên cảm thấy hần ăn bóng nhảy mặt thoát nhìn cũng không phải phiền phức như vậy, hần chờ Tiểu Bạch ngọc ăn ngon , mới đưa thứ vừa rồi lão Trần mua từ siêu thị trên đường, không chút để ý nói: “Này, đưa cho cậu.”

Tiểu Siêu mừng rỡ nghiêng đầu nhìn chăm chăm cái túi plastic kia, ý đồ xem xét bên trong đó là cái gì, một lát sau, nó vui vẻ tuyên bố phát hiện: “Là thạch hoa quả, còn có cái hộp nhỏ chứa đầy đường bọc vàng.”

Mục Dục Vũ nói: “Đồ ngọc, đó là chocolate.”

“Chocolate là đường sao?” Tiểu Siêu còn thật sự hỏi.

Mục Dục Vũ một chút ngại lời, không kiên nhẫn nói: “Cũng, cũng coi như đường đi.”

“Vậy Tiểu Siêu chưa nói sai, Tiểu Siêu đúng rồi.”

“Hành hành hành, lấy đi, bên cạnh ăn đi.” Mục Dục Vũ đem gói to quăng đến trong lòng nó, đối lão Trần nói, “Anh dẫn nó đi đâu đó chơi, tôi và chị nó có chút việc cần trao đổi.”

Lão Trần lấy khăn tay lau miệng, gật đầu nói: “Vâng, tiên sinh.”

“Tôi có thể ngồi xe sao?” Tiểu Siêu hỏi.

“Đi, ” Mục Dục Vũ đối lão Trần nói, “Vậy anh lái xe dẫn nó đi đâu một vòng, nửa giờ sau trở về tiếp tôi.”

“Được.” Lão Trần đứng lên, đối Tiểu Siêu nói, “Đi, chú, mang cậu ngồi xe đi.”

Mục Dục Vũ nghe hần trên đường thay đổi xung hô, vì thế mày giãn ra, vẫy tay ý bảo bọn họ nhanh chút đi.

Nghê Xuân Yến toàn bộ quá trình có chút không rõ, cô không phải không có lo lắng nhìn về phía Mục Dục Vũ.

“Yên tâm, bắt không được đứa nhỏ nhà cô, hơn nữa, nó như vậy, ai chịu muốn ? Cũng chỉ là bảo bối của cô thôi.” Mục Dục Vũ đối lão Trần nói, “Nửa giờ, đừng lái nhanh, nó vừa ăn cơm xong.”

“Ai, tiên sinh ngài yên tâm.” Lão Trần đối Nghê Xuân Yến nói, “Cô à, tôi mang đứa nhỏ đến đầu công viên chơi một chút, cô yên tâm, tôi nhất định chăm sóc đưa nó mang về.”

“Vậy, vậy phiền toái anh .” Nghê Xuân Yến nở nụ cười nói.

“Không phiền toái, không phiền toái.” Lão Trần vừa nói, vừa cùng Mục Dục Vũ nói lời từ biệt, mang theo Tiểu Siêu sôi nổi hướng về nơi bọn họ dừng xe mà đi.

Chờ bọn họ đi xa , Mục Dục Vũ duỗi thẳng hai chân dài, thích ý hơi hơi hí mắt, đối Nghê Xuân Yến nói: “Trước mắt dọn dẹp cái bàn, xong rồi tôi có lời muốn nói với cô”

Nghê Xuân Yến đầy bụng hồ nghi, lại vẫn là người nhanh nhẹn tay chân đứng lên thu dọn cái bàn, sau đó, cô rót một ly nước đen tuyền gì đó đặt ở trước mặt Mục Dục Vũ, Mục Dục Vũ bung lên uống , hỏi: “Cái gì vậy?”

“Quả La Hán.” Nghê Xuân Yến nói, “Tiểu Siêu gần đây hay ho, sáng sớm tôi còn nấu một bình.”

Mục Dục Vũ lại uống một ngụm, không lại lên tiếng.

“Anh, buổi sáng đi bệnh viện, làm sao không?” Nghê Xuân Yến thăm hỏi, “Bệnh lần trước, có tốt hay không?”

“Ừ” Mục Dục Vũ buông cái chén, từ chối cho ý kiến nói, “Bác sĩ nói tôi không ăn uống đều đặn.”

“Vậy anh còn không lo lắng gì, ăn uống theo quy luật?” Nghê Xuân Yến bắt mẫn nói, “Anh không lo lắng cho bản thân mình, bệnh cũng chỉ có mình anh chịu .”

“Không có người quản tôi, ai cũng không dám quản.” Mục Dục Vũ cúi đầu nói, “Đều là theo tôi nhận tiền, đầu năm nay quản gia đầu bếp, ai còn thật tâm nấu nướng đây?”

Nghê Xuân Yến giương mắt nhìn hần.

“Tôi nói thẳng Xuân Yến, ” Mục Dục Vũ dừng một chút, nhấp hé miệng nói, “Mẹ tôi vừa đi, tôi cả ngày cũng không phải là tôi, không phải dong dài với cô thêm nữa, bây giờ tôi ăn cơm không có mùi vị, ngủ cũng không được, cứ như vậy, cơ thể của tôi sẽ không tốt , bác sĩ nói tôi phải nghỉ ngơi, nhưng một cái công ty lớn như vậy, khi nào mới có thể nghỉ? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, đành phải tìm cô hỗ trợ.”

“Tôi, tôi có thể giúp cái gì?” Nghê Xuân Yến cười nói, “Tôi lại không có văn hóa, lại không kiến thức.”

“Cô quản tôi một ngày ba bữa, hiện tại cô nấu cho tôi món gì đó cũng còn có khẩu vị, tôi biết cô buôn bán ở đây không thể phân thân, cho nên tôi với cô thương lượng vài biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Cửa tiệm này của cô, tôi cho cô quản lý, tôi đưa tiền mướn người khác, cô chỉ cần quản việc lớn, về phần đi chợ, xuống bếp, tiếp đón khách những việc nhỏ đó, đều giao cho bọn họ làm, cô sẽ làm CEO, hiểu chưa?”

Chương 36

Mục Dục Vũ biết Nghê Xuân Yến cũng không hiểu rõ lắm cái gì gọi là CEO, trên thực tế đối với hắn theo như lời đề nghị kia cô không hiểu được bao nhiêu phần, nhưng nó không mấy quan trọng, điều hắn cần phải làm là truyền lại một ý tưởng, hắn muốn tiến vào cuộc sống hai chị em Nghê Xuân Yến, hắn sẽ không để cho bọn họ chịu thiệt, như một sự trả ơn, thời gian Nghê Xuân Yến đã chăm sóc hắn, chỉ đơn giản như vậy.

Chuyện đơn giản như vậy, đến Nghê Xuân Yến cũng không thể thực hiện được, cô lắc đầu, kiên quyết nói: “Chuyện, chuyện đó không được, nhà chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng cũng thể da mặt dày đến mức nhận được như vậy.”

Mục Dục Vũ quả thực không biết nên khóc hay cười, hắn cẩn thận nhìn khuôn mặt Nghê Xuân Yến dưới ngày thu, trời đương lúc ban trưa ánh nắng nhẹ nhàng, dù người phụ nữ này trên mặt không chút son phấn, nhưng thoát nhìn vẫn tròn láng động lòng người. Mục Dục Vũ trong lòng rõ ràng, Nghê Xuân Yến có một vẻ đẹp đầm thắm nơi cùi gạo dầu muối, nó không phải vẻ đẹp như thơ ca hay âm nhạc, mà là cùng ăn, cùng chung sống, từ đó mới hiểu được. Hai má cô trắng trẻo, đôi tai hồng hào, như đang đỏ lên, làm cho lòng hắn ngứa ngáy, thậm chí vươn tay vuốt phẳng. Hắn không rõ loại ý niệm này có xuất phát từ cảm xúc hay không, giống như có, lại giống như không có, hắn mơ hồ chuyển ý niệm trong đầu, một người đàn ông muốn chạm đến một người phụ nữ, không có ngọn lửa của dục vọng, chỉ là một ý nghĩ đơn thuần, nhưng hắn cũng biết, chuyện bình thường này mới thật sự là không bình thường, đưa tay ra, hắn muốn dừng lại, thật dài thật lâu.

Cho nên Mục Dục Vũ do dự, nắm ngón tay hắn mở ra, lại lặng yên khép lại.

Đại khái của hắn ánh mắt quá mức chuyên chú, Nghê Xuân Yến hai má lại nổi lên đỏ ửng, Mục Dục Vũ ho nhẹ một tiếng, thấp giọng hỏi: “Ý của cô là, không muốn giúp tôi?”

Nghê Xuân Yến ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt có chút phức tạp.

Mục Dục Vũ có ý chậm rãi thở dài, nói: “Tôi quả thật không có lập trường, cũng không có tư cách muốn cô giúp, dựa vào cái gì, đúng không? Nếu vì chuyện lúc trước tôi và cô có hiểu lầm, trong lòng cô đối với tôi có khúc mắc cũng phải, nếu ý cô thật sự không muốn, tôi không ép.”

Hắn lại tự giễu cười, thấp giọng nói: “Vậy mà lúc trước tôi vẫn cứ nghĩ, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy cô nhất định sẽ đồng ý...”

“Tôi...” Nghê Xuân Yến có chút sốt ruột, nhưng cô ngập ngừng, nhất thời nghẹn lời.

“Không sao đâu,” Mục Dục Vũ khẽ cười, nâng tay ngăn lời của tay, giọng điệu ôn hòa lại đủ thương cảm nói, “Tôi hiểu ý của cô, tôi có thể lý giải, dù sao, chúng ta không thân chẳng quen, tôi thỉnh thoảng đề ra loại yêu cầu này, bất kể ai khác cũng đều do dự, tôi hiểu được.”

“Vậy tôi ngồi đây một chút, chờ lão Trần mang em trai cô về tôi sẽ đi,” Mục Dục Vũ tự nhắm mắt lại, thì thào nói, “Cô đừng nghĩ nhìn bề ngoài tôi như vậy, kỳ thật, cơ hội để tôi có thể ăn cơm no rồi ngồi ngắm cảnh thật ra không nhiều lắm.”

“Làm sao có thể...”

“Công việc mà, công ty trong ngoài bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm, tôi không liều mạng, nhiều người phải quản lý như vậy làm sao mà sống?” Mục Dục Vũ hơi hơi mở mắt ra, phát hiện Nghê Xuân Yến trong ánh mắt biểu lộ đau lòng, hắn lại nhắm mắt lại, tiếp tục khàn khàn nói, “Cô không biết, tôi nhiều năm nay ra sức làm, đặc biệt không ít người, người lần trước bệnh viện đâm tôi một dao kia, cũng là phó giám tôi dưới quyền tôi ở công ty.”

“Hả, người đàn ông này cũng thật khốn kiếp!” Nghê Xuân Yến lòng đầy căm phẫn, “Có cái gì quang minh chính đại nói không được sao? Ngầm sử dụng dao còn gọi gì đàn ông nữa!”

Mục Dục Vũ âm thầm buồn cười, nhưng trên mặt chẳng mấy may biểu lộ, hắn nhủ thầm một mình nói: “Chuyện này vẫn còn sáng tỏ, không biết còn bao nhiêu người muốn ngăn chân tôi. Giống mấy cậu anh em vợ em kia, ở mặt ngoài khách khách khí khí, trong đầu chỉ sợ đều hận không thể cho tôi sớm chết.”

“Vì sao vậy?” Nghê Xuân Yến vạn phần không thể lý giải, “Người nhà không phải luôn hy vọng sống tốt hay sao? Anh tốt không phải bọn họ cũng tốt sao?”

Mục Dục Vũ thật sự muốn cười, hắn mở mắt ra, nói: “Cô cho là ai cũng như cô ngốc như vậy? Tâm tư bọn họ, nói đến nói đi còn không phải là vì tiền.”

“Vậy...” Nghê Xuân Yến nhíu mày, do dự một hồi vẫn là hỏi, “Vậy vợ của anh đâu? Như thế nào cũng không quên anh em bên nhà?”

“Chỉ sợ cô ta cứ hy vọng tôi xảy ra chuyện.” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Chúng tôi đang làm thủ tục ly hôn, lúc trước cô ta cũng không muốn gả cho

tôi, khi kết hôn cũng cần bản không phải sống chung.”

Nghê Xuân Yến mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin, lắp bắp, mang theo chất phác bệnh vực kẻ yếu nói: “Không, không phải đâu, anh như vậy nên cô ấy còn ngại...”

Mục Dục Vũ hơi hơi gọi lên khoe miệng, hần phát hiện chính mình thật sự rất thích xem bộ dạng Nghê Xuân Yến này, thành thành thật thật đem mọi chuyện trong lòng biểu lộ ở trên mặt, hơn nữa những lời này thật ra đều lấy lòng hần, làm hần nhin không được muốn cười ra tiếng, nhưng bây giờ còn không phải thời điểm thoải mái cười to, Mục Dục Vũ gục đầu xuống, thờ dài nói: “Tôi cũng không hiểu, có thể cô ta hận tôi, tôi bận công việc quá nhiều.”

“Đàn ông không phải đều lo sự nghiệp hàng đầu sao?” Nghê Xuân Yến tức giận bất bình nói, “Lập gia đình là gả cho người ta làm vợ, chẳng lẽ là gả đi qua làm Bô Tát để chồng cung phụng sao?”

Mục Dục Vũ biết nếu Diệp Chi Lan nghe thấy những lời này thế nào cũng phải cùng Nghê Xuân Yến đánh nhau một trận, hần có chút không tốt tưởng tượng một chút tình hình hai người đánh nhau, nhìn nhìn cánh tay Nghê Xuân Yến, kết luận nếu đánh thật phỏng chừng Nghê Xuân Yến sẽ không thua. Vì thế hần cao hứng kì lạ, vì che giấu loại cao hứng này, hần xoay qua, mắt tự nhiên ho khan một tiếng nói: “Tôi cũng không muốn nhắc đến cô ta, dù sao cô ta muốn làm sao thì làm, haiz.”

“Trách không được...” Nghê Xuân Yến đồng tình nói, “Tôi còn tưởng rằng...”

“Cô nghĩ rằng tôi đang nói những điều không thật sao?” Mục Dục Vũ nói, “Tôi sẽ không nói với cô chuyện này, nếu không phải tôi và cô là bạn cũ, tôi cũng không đưa ra yêu cầu này, cũng chẳng phải cái gì hay.”

“Đúng rồi, xin lỗi anh” Nghê Xuân Yến nhỏ giọng nói, “Mục Dục Vũ, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ như thế này...”

“Không có việc gì,” Mục Dục Vũ cười khổ một chút, “Mẹ tôi khi còn sống tôi cũng từng có chút hy vọng, đã nghĩ đến thời điểm kiếm đủ tiền liền nghỉ một chút, làm cho lão thái thái hảo hảo an hưởng lúc tuổi già, không nghĩ rằng bà có thể ra đi đột ngột...”

Hần nói đến câu này, trong lòng nảy dâng khổ sở chân thật, trăm mặc một hồi, nói: “Chuyện của tôi thôi đi, cô không cần suy nghĩ, cửa hàng mặt tiền này thuê của tôi sẽ không thay đổi, cô cứ sống yên ổn buôn bán ở đây, lần trước chúng ta nói hợp đồng, liền như vậy đi, nếu cô bận rộn, cũng không cần mỗi ngày làm cơm trưa, tôi thỉnh thoảng ăn ngoài cũng được.”

Hần đột nhiên trở nên thông tình đạt lý như vậy, làm chân tay Nghê Xuân Yến hoàn toàn, luống cuống Mục Dục Vũ im lặng thu vào đáy mắt hình ảnh cô muốn nói lại thôi, biết nói nhiều như vậy, lòng của cô nhất định đang do dự, không chừng đã muốn bắt đầu khiến trách thái độ cự tuyệt ban nãy. Hần vừa lòng hơi hơi nheo mắt, đành rên sát khi còn nóng nói: “Cô cứ làm việc của cô đi, có gặp chuyện gì, cứ nói tôi một tiếng, không cần khách khí. À đúng rồi, cô còn không có số điện thoại của tôi phải không?”

Nghê Xuân Yến ngây ngốc lắc đầu.

Mục Dục Vũ cúi đầu từ túi áo lấy ra một tờ danh thiếp, đưa ra, nói: “Tìm tôi thì gọi vào số này, tôi tuy rằng bận, nhưng điện thoại này bình thường đều nhận.”

Nghê Xuân Yến hai tay tiếp nhận, bộ dáng thật cẩn thận giống như không phải là cái danh thiếp, mà là hợp đồng.

“Bọn họ đã trở lại.” Mục Dục Vũ thân nhiên nói, “, tôi cũng nên đi.”

Hần tuy rằng nói đi, nhưng trên thực tế lại không hoạt động mà đứng im, hần thoát nhìn giống đang đợi lão Trần đem xe ngừng đến bên người hần, nhưng trong lòng hần biết, hần kỳ thật là chờ Nghê Xuân Yến nói ra. Hần là thương nhân tình thế bất buộc, nhưng cùng Nghê Xuân Yến đàm phán điều kiện có điểm đặc biệt, bởi vì tính tình cô quật cường, đầu óc lại không mấy nhanh nhạy. Hần nếu đặt ích lợi lên đầu, tất nhiên sẽ đem cái lợi liệt kê ra hết, Nghê Xuân Yến tuyệt đối sẽ không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Nhưng cô là một người nghèo tự tôn lại đối với hần có chút phòng bị, hai bút cùng vẽ, nhất định sẽ khiến người phụ nữ này có chút mơ hồ. Hơn nữa trong lòng cô đã bắt đầu tính toán nhỏ nhặt, tính toán này chẳng phải cho cô, mà là vì Mục Dục Vũ hần tính, sợ nghĩ rằng sẽ chiếm quá nhiều lợi ích của Mục Dục Vũ hần.

Mục Dục Vũ đối với những người phụ nữ tính toán nhỏ nhặt liếc mắt một cái có thể nhìn thấu, nhưng hần chịu đựng không nói ra, hần cũng không biết bản thân làm sao vậy, giống như nhìn Nghê Xuân Yến, tự nhiên gọi lên lòng từ bi trong hần nhiều năm không có. Hần nghĩ nhiều như vậy năm, thiếu gì những người phụ nữ dùng mọi cách dựa vào hần để kiếm chác? Người nào không phải thông minh đem dục vọng che giấu dưới nụ cười dịu dàng yếu ớt, biết che dấu ở mọi thời điểm thích hợp. Chỉ có Nghê Xuân Yến không có kỹ xảo này, cô cẩn thận suy nghĩ, sớm không nghĩ đến lợi ích bản thân, không phải ra vẻ thanh cao, cũng không phải lạt mềm buộc chặt, Nghê Xuân Yến không nhiều tình thương, cũng không nhiều thủ đoạn như vậy, cô chỉ là, có một ý tưởng đơn giản trong đầu: bắt người tay ngắn, cô sợ rằng bản thân mình làm không được.

Cô biết bản thân mình mấy cân mấy lượng, cô rất nghèo, cô hiểu được so với ai khác không ai là không trả tiền mà được ăn cơm, cho nên cô sớm liền diệt đi hy vọng xa vời trong lòng không nên có, cô chỉ nhìn trước mắt, cũng chỉ dám nhìn trước mắt.

Chỉ là ánh mắt thiện cận như vậy, nhưng cô khiến cho Mục Dục Vũ trong lòng hơi hơi chua xót. Hần hít sâu một hơi, vẻ mặt ôn hoà nói: “Đúng rồi, Đại Quân còn nói tìm cho tôi thuốc trị mất ngủ, tôi trở về nhìn hần biến thành thế nào. Cô vào đi, đừng để cho em trai cô ăn nhiều thạch hoa quả, khó tiêu.”

Lão Trần xe lúc này chạy đến trước mặt, cửa xe mở ra, Tiểu Bạch ngọc vô cùng cao hứng về phía chị nó, liú ríu, cố gắng muốn dùng từ ngữ hữu hạn biểu đạt nó được đi đâu chơi. Lão Trần xuống xe mở cửa xe cho hần, Mục Dục Vũ vừa bước chân lên, Nghê Xuân Yến đột nhiên cổ lấy dừng khí gọi hần: “Mục Dục Vũ.”

“Sao?”

“Tôi, tôi sẽ làm đầu bếp, ” mặt cô đỏ lên, nói, “Cửa tiệm này vẫn có thể mở, đúng không?”

“Đương nhiên.” Mục Dục Vũ nói.

“Tôi không cần ở lại nhà anh, tôi làm cho anh bữa cơm rồi để lại, được không?”

“Có thể, tôi gọi người đón cô đi làm.”

“VẬY CÒN TIỀN CÔNG, TÔI KHÔNG CẦN, LẦN TRƯỚC ANH CẤP CÒN CÓ CÒ DƯ, TÔI CŨNG KHÔNG HIỂU CÁI GÌ LÀ VỐN CHỦ SỞ HỮU...”

“Cô không cần biết, dù sao tôi không bạc đãi cô là được.” Mục Dục Vũ khòe miệng hướng lên trên, nói, “Yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chương 37

Mục Dục Vũ là người thích thừa thắng xông lên, Nghê Xuân Yến gặt đầu này, giống như một quả cứng rắn đã khoét được một lỗ nhỏ, chiếu theo tính tình của hần, thì phải là nhân cơ hội đem lỗ hồng kéo đến lớn nhất, chưa lấy được thứ bên trong nhất quyết không bỏ qua. Hần biết Nghê Xuân Yến đồng ý chuyện này, chính xác là nhất thời nảy sinh lòng trắc ẩn, người phụ nữ như cô, chịu qua khổ, với cô ai cũng quá nghèo, ai cũng quá đáng thương, cô lại tính tình ngay thẳng, tùy tiện, thật dễ dàng suy bụng ta ra bụng người, lại mang sự đồng cảm dễ dàng. Hần biết Nghê Xuân Yến nảy sinh thông cảm này xuất phát từ nhiều mối quan hệ không rõ ràng, tình cảm này, nó có muốn nảy sinh, khi nào thì nảy sinh, phát triển như thế nào, đều phải nắm giữ ở trong tay Mục Dục Vũ.

Hần biết chính mình vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc muốn đặt Nghê Xuân Yến ở vị trí nào, nhưng bởi vì còn chưa suy nghĩ, hần ngược lại cảm thấy thoải mái, liền như lấy từ đối thủ cạnh tranh quyền sử dụng đất đai, hần đối với thành quả cảm không biết này hưng phấn tận đáy lòng. Hần mơ hồ nghĩ, cứ như vậy đi, trước mắt đem Nghê Xuân Yến đặt tại nơi gần với mình nhất, về sau muốn làm gì, về sau nói sau. Chỉ cần cô vẫn còn có thể trong tâm tay, ở nơi hần thấy được, bước tiếp theo là tiến hay là lui, điều là hần định đoạt.

Nhưng Mục Dục Vũ không thừa nhận cũng không được, đem Nghê Xuân Yến đưa vào nhà làm đầu bếp khiến cho trái tim ngủ yên của hần bắt đầu nổi lên cơn sóng. Cơn sóng kia lúc đầu thì im lặng, chỉ là trong lòng nóng lên ngứa ngáy, về sau lại dần dần mở rộng, biến thành những hy vọng nhất định. Hy vọng lại tiến thêm một bước phát triển, diễn biến thành hần bắt đầu bất an, sợ người giúp việc hiểu sai ý, lại không đành Nghê Xuân Yến làm việc, nghĩ đến thì phải tìm mọi cách biến cô thành người phụ nữ của Mục Dục Vũ, khả năng này nhìn nhận cũng không hẳn sai, có thể nói giả lại không đúng, bởi vì đánh trúng nội tâm mơ hồ khát vọng, đột nhiên trong lúc đó liền làm Mục Dục Vũ kháng cự.

Bất kể như thế nào, hần vẫn là ngài Mục, ngài Mục là không thể mất mặt tay ngắn như thế, hần muốn dạng phụ nữ gì lại không có? Đâu phải cứ vì Nghê Xuân Yến mà hạ mình?

Mục Dục Vũ càng nghĩ càng thấy đúng, vì thể hiện điều này, khi Nghê Xuân Yến bắt đầu đến làm việc, hần đi sớm về trễ, tránh ăn những món Nghê Xuân Yến làm, đối với đầu bếp cũng không thân thiện. Kế tiếp vài ngày, hần lại có ý chọn ba lấy bốn, trước mặt chị Dư cùng người giúp việc khác mặt oán giận vài lần, nội dung đơn giản là Nghê Xuân Yến làm đồ ăn nặn hoặc là nhiều vấn đề khác. Kế tiếp vài ngày sau, hần thậm chí tìm cái lông gà vô tội lý do làm cho chị Dư tẩu đem Nghê Xuân Yến gọi tới, giáp mặt mắng cô một chút, nội dung từ chuyện cô không mang đồng phục đến chuyện cô cắt thái không tốt.

“Tôi chưa từng học qua nấu ăn...” Nghê Xuân Yến giải thích.

“Nhưng cô bây giờ đã là đầu bếp!” Mục Dục Vũ quát lớn nói, “Chẳng lẽ cô không biết một chút phẩm chất cơ bản của người đầu bếp? Đừng cho là tôi là khách hàng bên đường của cô!”

Dạy bảo xong Nghê Xuân Yến thoát nhìn rất im lặng, cô bình tĩnh liếc mắt nhìn hần, trong ánh mắt tràn ngập hiểu rõ, tựa hồ muốn nói, nhìn đi, tôi chỉ biết anh là như thế này.

Mục Dục Vũ phiền lòng, hần vẫy tay cho Nghê Xuân Yến rời đi, trong lòng lại nhin không được hồi bản thân, rõ ràng không phải hần, nhưng vì sao hần lại giống một chàng trai mới lớn có ý giận dỗi như vậy?

Đáp án là, bởi vì hần không hề biết, hần muốn bắt Nghê Xuân Yến làm sao bây giờ.

Hần chỉ biết là bản thân lúc nào cũng nhìn thấy cô, khiến cô đứng ở bên cạnh hần, thì hần sẽ không phải suy nghĩ, về sau, hần muốn bắt cô làm sao bây

giờ?

Chuyện hôm nay kết thúc trong bầu không mấy vui vẻ, Nghê Xuân Yến làm xong bữa tối của hân lấy có trong nhà có chuyện, nhanh chóng rời khỏi nhà. Mục Dục Vũ đứng ở trong phòng nhìn xuyên qua lớp kính xuống đất thấy người phụ nữ kia đang lên xe rồi đi, hân chú ý tới thời tiết đã vào cuối mùa thu, sớm muộn gì nhiệt độ chênh lệch cũng rất lớn, nhưng cô vẫn không mang thêm áo khoác, mà chỉ mang một chiếc áo len mỏng màu đỏ đen. Cô dường như rất thích màu sắc buồn này, đối với những màu sắc sặc sỡ đều không mang, nhưng thoải nhượng này lại chính là một bước nhỏ. Mục Dục Vũ bỗng nhiên nhớ tới cô gái hào phóng năm kia, cô gái mười sáu tuổi với gương mặt hóa trang thật thê thảm. Cô rực rỡ, sôi động nhưng què mùa. Hân thế này mới ý thức được, từ khi gặp lại Nghê Xuân Yến tới nay, chưa bao giờ thấy cô trang điểm lần nào nữa, chưa bao giờ thấy cô tỉ mỉ chăm chút cho mình. Nhưng hân nhớ rõ, người kia là cô gái ham thích hư vinh, thời điểm cô mặc váy ngắn môi hồng chạy đến gần hân, nhưng cho tới bây giờ vẫn không biết về bản thân.

Nhưng điều gì đã khiến năm tháng bóc trần từng sắc màu trên người cô gái, khiến cô trở thành một người phụ nữ như vậy?

Cô một chút cũng chưa nghĩ, cũng không tồn tại ý định lập gia đình, cô làm sao lại biến bản thân mình từ một người tươi như hoa lại trở thành một người chỉ biết lo nghĩ đến cuộc sống?

Cổ họng Mục Dục Vũ khô khốc, tay hân cầm xi gà lơ đãng run lên.

Hân có nghĩ tới nên đối Nghê Xuân Yến thật tốt, không hề xoi mói cô, đáng tiếc mọi chuyện xảy ra không như hân nghĩ, trước mắt nên bỏ chuyện này sang một bên. Nguyên phó tổng công ty Lý Triệu Minh bị bắt tin tức ồn ào huyền ảo, giống như Điều Cẩn Giang dự đoán, tin tức phản đối thậm chí khiến công ty mang đến ảnh hưởng không tốt, làm cổ phiếu sụt giảm. Mục Dục Vũ chỉ huy một tổ ứng chiến bận rộn đến chân không chạm đất, lại liên hệ truyền thông trao đổi, lúc này chuyện mới lắng xuống đôi chút. Đầu đầu và bất động sản lúc này xảy ra vấn đề, Mục Dục Vũ tự thân khai thông quan hệ, mỗi ngày xã giao các cấp quan viên vô cùng khó khăn, sau khi trở về còn phải cùng quản lý trong công ty ọp bần đối sách thương lượng, căn bản không còn thời gian để ý tới cái khác.

Hôm nay hân cũng bận rộn như vậy, hân bỗng nhiên đến Nghê Xuân Yến, hân nghĩ đến việc đã mấy ngày chưa gặp cô, cũng chưa ăn qua thức ăn cô nấu, cũng không biết thời gian hân bận Nghê Xuân Yến thế nào, đồng thời, trong đầu liền hiện lên bóng dáng ngày đó hân nhìn theo Nghê Xuân Yến rời đi khi cô mang áo len mỏng màu đỏ. Cô rất gầy, bởi vì gầy yếu nên thân hình thon dài, cô đi nhanh, hoàn toàn không có tư thái thực nữ nên có, tư thế của cô vô cùng không đẹp, đó là thói quen thô lỗ từ xưa. Trong những năm tháng hân không hề biết, người phụ nữ này cứ kiên định bước về phía trước, một mình kéo theo đứa em trai ngốc, bất chấp tất cả, kiếm sống trong cái xã hội chết tiệt này.

Cô cũng không phải ngay từ đầu liền bán mỳ thịt bò, sau khi bỏ học, cô từng làm công nhân, cô học nghề, trong tư liệu trợ lý Lâm cung cấp, cô thậm chí còn đến học lớp học ban đêm, học máy tính đánh chữ, học làm thư ký. Đại khái ở trong giấc mơ về tương lai của cô, cô đã từng nghĩ đến điều đó, Nghê Xuân Yến không phải ngay từ đầu đã nghĩ kế thừa quán ăn trong nhà. Cô nghĩ qua đến chuyện học hành, đại khái còn muốn tìm văn phòng công tác, đối với giai tầng nơi cô ở, người ngồi văn phòng chính là có tiền đồ.

Cuộc sống cũng không phải luôn u ám đen tối, cũng từng có hy vọng, không phải sao?

Nhưng mà cha cô đột ngột qua đời khiến giấc mơ của cô tan vỡ. Cô gái không thể không mang gánh nặng gia đình, không còn cách nào, thời điểm đó, cô không gánh, cũng không người giúp cô.

Mục Dục Vũ hiểu rõ chuyện đó, hân chính là từ trong cuộc sống đó gãy đổ đi ra, hân nhắm mắt lại đều có thể tưởng tượng ra người phụ nữ này đã trải qua khó khăn gì, cho tới hôm nay cô còn có thể giữ mình trong sạch, cũng đã là kỳ tích.

Mà cô không chỉ có như thế, không chỉ bị sự khó khăn của cuộc sống ép đến không thở nổi, cô còn giúp đỡ người khác, phụ nữ này, kỳ thật đã ngốc hết thuốc chữa.

Trong khoảnh khắc đó Mục Dục Vũ liền đối với chuyện ngày đó có chút hối hận, hân nghĩ hân rút cuộc làm sao vậy? tại sao lại khiến một người phụ nữ khó xử? Kia rõ ràng là bắt nạt người mà.

Hân nghĩ nghĩ, ở trong xe gọi điện thoại cho tổ trưởng, đó là một người phụ nữ đã kết hôn, nghiêm túc, có trách nhiệm công việc, là nhân viên lâu năm của hân.

Mục Dục Vũ dùng giọng nói không biểu lộ cảm xúc phân phó: “Chị Trâu, giúp tôi đến siêu thị mua hai cái áo ấm, một nam một nữ, phải đẹp, phải giữ ấm tốt, áo nam dành cho người trẻ tuổi, số đo liền chiếu theo A Lâm như vậy, nữ thì” hân dừng một chút, “Nữ mua cái màu đỏ, kiểu dáng không cần mới, nhưng nhất định phải đủ ấm.”

“Số đo thì sao?”

“Số đo” Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, nói, “Chiều cao gần như bằng chị, nhưng so với chị gầy hơn.”

“Hiểu rồi.”

Trước khi làm việc, thư ký Trâu liền đem hai cái áo đưa tới, bởi vì cô không biết Mục Dục Vũ sử dụng ha không, đã đem hai cái áo chiếu lễ vật quan trọng gói lại. Mặt Mục Dục Vũ bình tĩnh khiến cho thư ký Trâu đem bao bên ngoài đều lột bỏ, đem hai cái áo bỏ vào một túi giấy bình thường, sau mang theo ra khỏi văn phòng.

Hân nghĩ có lẽ Nghê Xuân Yến sẽ thích, bởi vì cô thích màu đỏ. Máu da cô trắng, mặc đồ đỏ có thể làm cho sắc mặt tốt hơn.

Nhưng chờ hán về nhà , không nhìn thấy bóng dáng Nghê Xuân Yến. Mục Dục Vũ ngay từ đầu nghĩ đến cô ở phòng bếp, vì thế liền phòng tắm rửa thay quần áo trước. Chờ hán làm xong rồi xuống dưới, ngồi xuống bàn ăn, vẫn không thấy Nghê Xuân Yến, chị Dư mang lên cho hán một bữa tối thoạt nhìn rất tinh tế, Mục Dục Vũ gấp một miếng nắm liền biết không phải tay nghề của Nghê Xuân Yến.

Mục Dục Vũ lạnh lùng hỏi chị Dư : “Cái này ai làm ?”

“Ồ, là tôi gọi điện mời, đầu bếp ngày trước ngài từng khen ngon...”

“Đầu bếp của tôi đâu?”

Chị Dư khó xử nhìn hán một cái, nói: “Cô ta, hôm nay không có đến.”

Mục Dục Vũ ba một chút buông chiếc đũa, đề cao tiếng nói hỏi: “Cô ấy vì sao không đến?”

“Tôi không rõ lắm.”

“Chị là quản lý của cô ấy, nhân viên đi đâu cũng không rõ!” Mục Dục Vũ nhú mày uy nghiêm mười phần hỏi, “Chị Dư như vậy là muốn người phía dưới tự ý làm việc ?”

“Tiên sinh, ngài hiểu lầm, là Nghê tiểu thư căn bản không phục tôi quản, ” Chị Dư vội vàng nói, “Cô ta đến phòng bếp làm việc vài ngày liền xảy ra tranh chấp với đầu bếp, lại làm vỡ một bộ chén đĩa ngài thích, mấy ngày hôm trước còn cùng người phụ trách thu mua Tiểu Trương Tiểu Triệu bọn họ âm ỷ một trận, tôi đến nói cô ta, trách móc một chút, cô ta còn nói tôi, nói tôi...”

“Nói chị cái gì?”

“Nói tôi lấy lông gà giương tên, cũng không phải tôi trả tiền lương cho cô ta, tôi không được xen vào.” Chị Dư tức giận nói, “Tiên sinh, người phụ nữ này rất thô lỗ , lại không hiểu quy củ, lại không tuân thủ quy tắc, trong nhà chúng ta khi nào thì lại mời người như vậy? Cô ta cứ coi đây là chợ rồi thích chửi đồng lên? Chúng ta...”

“Được rồi.” Mục Dục Vũ không nể mặt, âm u nói, “Chị đến phòng bếp gọi những người khác đến đây, tôi muốn hỏi họ xảy ra chuyện gì.”

Chương 38

Những người được gọi từ phòng bếp trên mặt đều rõ ràng mang theo lo sợ bất an, còn mang theo hối hận, dường như ba bốn người này trước đó có thương lượng với nhau, ở trước mặt Mục Dục Vũ đều tận lực đề chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, giống như căn bản không có gì xảy ra, tất cả là do đồng nghiệp không có thời gian trao đổi mà thôi. Bọn họ thậm chí âm chỉ, chuyện này sở dĩ như vậy, chủ yếu còn là vì Nghê Xuân Yến tính tình cương ngạnh, hiểu sai những lời đồng nghiệp đùa giỡn, còn tức giận không làm việc, bọn họ đều cảm thấy thật oan uổng, bởi vì bọn họ thật sự không phải có ý đó.

“Tiên sinh, ngài nói xem chuyện này, da mặt cô đó chắc cũng khá mỏng, khụ, cũng trách chúng tôi, miệng nói chuyện không để ý, nếu không như vậy, chờ Nghê Xuân Yến đi làm lại, chúng tôi đến xin lỗi cô ta một tiếng ” đầu bếp trưởng là lão Dương cười ra mặt nói, “Nói như thế nào chúng tôi cũng là nhân viên lâu năm, nên chiếu cố cho cô ta một chút...”

Chuyện này thật ra không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, người bình thường muốn trách phạt , thì đánh năm mươi gậy thì xong rồi. Đáng tiếc bọn họ gặp được ông chủ là Mục Dục Vũ, bọn họ họp nhau đến bắt nạt người phụ nữ là Nghê Xuân Yến, Mục Dục Vũ biết bản thân hán không thể chịu nổi một hạt cát dưới đáy mắt, nói mấy câu lơ lửng, hán đã nhìn ra những người này chưa hết ý, hán kìm nén lửa giận, đột nhiên nghĩ đến ban đêm nhiều năm trước gặp Nghê Xuân Yến . Hán mang theo một đám thiếu niên hằng hải đến sân thể dục, ý của hán là trước mặt mọi người hung hăng nhục nhã Nghê Xuân Yến một phen, nhưng khi hán đạt tới mục đích lại cảm thấy âm thanh nhóm thiếu niên cười vang thanh hết sức chói tai. Cái này giống như hán chỉ muốn niềm vui đó do một mình hán tận hưởng, đột nhiên có người cùng chia xẻ, sự vui vẻ kia liền suy giảm, chẳng những không vui vẻ , lại bị những người khác quấy rầy khiến mọi chuyện trở nên thật lố bịch.

Mục Dục Vũ bây giờ có cảm giác này, hán đưa Nghê Xuân Yến đến bên cạnh, nhìn cô mỗi ngày nấu nướng cho hán, tuy rằng miệng chọn thứ này bỏ thứ kia, nhưng hán hết sức vui , trong lòng hán hiểu được, cho dù là có ý nói khó nghe, thì đó cũng là sự vui vẻ của riêng hán, tuy rằng điều kiện thành lập loại vui vẻ này khiến Nghê Xuân Yến bối rối. Nhưng bây giờ hán phát hiện, thứ quyền lợi chỉ riêng mình hán bị người khác phá hỏng, sự tức giận cũng từ từ bùng lên.

Mục Dục Vũ cười lạnh một chút, liếc mắt nhìn đầu bếp, hỏi: “Ý tứ của anh, đây đều là vui đùa?”

“Là, là vui đùa.”

“Nghê Xuân Yến tính tình nóng nảy, ngay cả vui đùa đều không phân biệt được, đây là ý của anh?”

Đầu bếp to béo không đoán được chắc chắn lập trường của ông chủ, lo sợ bất an liếc mắt nhìn hán, không dám trả lời.

“Rất tốt , ” Mục Dục Vũ bữu môi gật gật đầu, tay phải vỗ vỗ tay vịn, lơ đãng ngẩng đầu cười cười, ôn tồn nói: “Lão Dương, ngày mai anh không cần đến làm.”

“Hả? !” Dương đầu bếp về mặt đại ra.

“Không chỉ có anh, tất cả các anh, ngày mai đều không cần đến đây, đến chỗ chị Dư nhận hết tiền lương tháng này, cứ như vậy đi.” Mục Dục Vũ dễ dàng nói xong, đứng dậy vỗ vỗ ống tay áo muốn đi.

“Tiên sinh, tiên sinh đây là nói như thế nào , ngài vì sao đuổi việc chúng tôi, chúng tôi...” Dương đầu bếp thất kinh, bước lên một bước run giọng nói.

“Tiên sinh, ngài không thể làm như vậy, chúng tôi làm sai chuyện gì, hơn nữa chúng tôi cùng ngài ký hợp đồng , ngài không thể...”

“Vì sao đuổi việc các người?” Mục Dục Vũ xoay người thân nhiên hỏi, “Tôi nói tôi thích được không? Về phần hợp đồng, tôi bù đắp tổn phí không nói sao? Các anh có chuyện gì không phục , kiện tôi đi, tôi còn có một đoàn luật sư đang rồi việc đó.”

Vài người hai mặt nhìn nhau, dần dần, đều về mặt tái nhợt, ánh mắt oán giận ánh mắt đều hướng về phía đầu bếp béo kia. Mục Dục Vũ nghiêng đầu thường thức một hồi, mới cười nhẹ, nói: “Được rồi, tôi chỉ nói đùa các anh một chút thôi, khẩn trương cái gì.”

Mấy người kia mơ màng, nửa ngày mới có một đánh bạo hỏi câu: “Vậy tiên sinh ngài đang nói thật hay nói đùa?”

“Đúng vậy.” Mục Dục Vũ gật gật đầu, nhíu mày nói, “Đều là đàn ông, không phải chỉ một vài câu nói đùa đều không phân biệt được sao?”

Người kia mồ hôi lạnh đều đổ xuống dưới , cười mỉa nói: “Không, câu nói đùa này có chút lớn, tôi còn nuôi cả gia đình, nếu thật sự bị ngài sa thải, trong nhà đều không còn đường sống.”

“Không nghiêm trọng như vậy, ” Mục Dục Vũ về mặt ôn hoà cười nói, “Chẳng qua nói trở về, toàn bộ tòa nhà các anh hầu hạ cũng chỉ có mình tôi là chủ, công tác thanh nhân, quy định cũng không bao nhiêu, thu nhập cũng khá khá, nếu thật sự mất việc, cũng khó kiếm việc được như vậy.”

Đầu bếp béo lúc này phục hồi tinh thần lại, bài trừ khuôn mặt tươi cười gật đầu nói: “Cũng không phải nhưng, tiên sinh ngài lần tới không nên nói đùa, tôi vừa mới bị ngài dọa đến suýt nữa bệnh tim tái phát.”

Mục Dục Vũ cười ra tiếng đến, đi qua vỗ vỗ thịt bả vai lão Dương, nói: “Lão Dương nói sao vậy , đàn ông cũng chẳng phải da mặt mỏng, tôi chẳng qua chỉ nói vài câu cũng không được?”

Hắn vừa dùng những câu khi nãy lão Dương nói, đầu bếp béo cho dù cố ý không hiểu, lúc này cũng nghe ra ý tứ. Trên mặt hắn cứng đờ, vội nói: “Chịu được chịu được.”

“Vậy được, ” Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, quét mắt nhìn vài người còn lại, đề cao tiếng nói : “Tôi thấy nhân viên ở nhà này đều thiếu tinh thần hài hước, về sau không có việc gì đều nên nói đùa một chút, mang lại bầu không khí sôi nổi, các anh cảm thấy sao?”

“Hả? Còn sôi nổi nữa?” Lão Dương về mặt đau khổ nói, “Tiên sinh ngài tha tôi đi, tôi biết sai rồi, tôi lần tới không bao giờ phạm vào nữa.”

Mục Dục Vũ nhấp nháy lông mi, hỏi: “Không muốn sôi nổi?”

“Không sôi nổi !” Lão Dương lập tức thu lại tươi cười, đứng đắn nhẹ vỗ miệng, nói, “Xem tôi không ngừng được cái miệng thói này, sau này sẽ không đùa hay nói giỡn nữa.”

Mục Dục Vũ cười nhưng không nói, vẫy tay để bọn họ tiếp tục làm việc.

Hắn quay người lại, phát hiện chị Dư đứng ở một bên, ánh mắt có chút hốt hoảng, đại khái một màn vừa rồi cũng kích thích đến chị ta. Mục Dục Vũ ngoắc lại đây, chị Dư đi đến trước mặt hắn, cố gắng trấn định, nói: “Tiên sinh, ngài muốn phân phó cái gì?”

“Chị Dư này, tôi nhớ rõ chị đã làm việc cho tôi được năm sáu năm nay.” Mục Dục Vũ thân nhiên hỏi.

“Hơn sáu năm, từ khi ngài mua lại chỗ này, tôi liền đến đây.” Chị Dư trả lời.

“Lâu như vậy, thời gian cũng rất nhanh, ” Mục Dục Vũ nhìn chị ta, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khẩu khí lại mang theo ôn hòa, “Chị là người tôi tin tưởng, những người trong nhà làm việc gì, cơ bản cũng không giấu diếm được chị, tôi cưới phụ nữ gì, qua mấy ngày, ăn mặc có cái gì kiêng kị, có cái gì chú ý, chị đều biết.” Hắn liếc chị Dư một cái, tiếp tục nói: “Ngày lễ ngày tết, nên như thế nào, nghênh đón hay chuẩn bị lễ vật gì, tiếp khách ra sao, trong nhà hai mươi mấy người phát tiền lương, phân chia công việc, đến việc ăn uống, phúc lợi của bọn họ, tất cả đều một tay chị quản lý.”

“Tiên sinh, có phải tôi có chỗ nào chưa tốt hay không...” Chị Dư có chút hoảng loạn, ngắt đầu nói, “Ngài hôm nay nói cái này...”

“Tôi cưới vợ mà không bớt việc, chị ngay cả cô ta cũng đều quản , có đôi khi tôi nghĩ ngợi, thật sự là đều nhờ vào chị.” Mục Dục Vũ ôn tồn nói, “Tôi nói nhiều như vậy , ý tứ chính là nên nói cho chị, công việc bình thường của chị tôi đều quan sát, nhất cộc cũng không đổ vào, tôi nghĩ nên biểu đạt lòng cảm kích của tôi, hiểu không?”

Chị Dư có chút cảm động, lắc đầu nói: “Ngài khách khí , đây đều là điều tôi nên làm”

Mục Dục Vũ khoát tay, ngắt lời chị ta, thở dài nói: “Đều nói , việc quản gia này sống vụn vặt lại làm lụng vất vả, mấy năm nay tôi cưới vợ lại không bớt việc, khiến chị thêm phiền phức, vất vả cho chị.”

Chị Dư vội nói: “Không có, tôi không vất vả như vậy.”

Mục Dục Vũ cười như không cười nhìn chị ta, một lúc sau mới nói: “Tôi đem cái nhà này giao cho chị quản, là vì tôi biết, chị nhất định sẽ tận tâm hết sức làm tốt công việc này, bởi vì chị là một người có tài. Nhưng bây giờ tôi có chút không rõ, tôi muốn mời một người đầu bếp hợp ý tôi, chị vì sao không đồng ý?”

Chị Dư lấp bắp kinh hãi, lắc đầu nói: “Tôi không có ý này, chuyện này không phải tôi được quyền hỏi đến.”

“Vây là tốt rồi,” Mục Dục Vũ cười cười, thản nhiên nói, “Nghê Xuân Yển không phải đầu bếp bình thường, cô ấy là bạn học cũ của tôi, cũng là bạn bè tôi, tình cảm với mẹ tôi cũng rất tốt, tôi hy vọng cô ấy ở đây không chỉ là một nhân viên, mà là một người khách đến giúp đỡ, đối với khách không thể thất lễ, đây chính là yêu cầu của một người quản gia, chị Dư, những chuyện khác chị đều hoàn thành xuất sắc, đừng làm việc nhỏ này ảnh hưởng đến việc phán đoán của tôi về chị được không?”

Chị Dư sắc mặt trắng bệch, im lặng gật gật đầu.

“Tốt lắm, các người làm thế nào đem Nghê Xuân Yển chen ép đi, liền như thế nào đem cô ấy làm trở về.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói, “Ngày mai tôi hy vọng có thể ăn thức ăn cô ấy nấu, được không?”

“Vâng, tiên sinh.”

Chị Dư làm việc rất có hiệu quả, quả nhiên ngày hôm sau Mục Dục Vũ về nhà liền ăn được thức ăn Nghê Xuân Yển làm, rất đơn giản như súp đậu hũ đầu cá, hơn nữa có một bát canh gà rau chân vịt, một đĩa ớt xanh xào gan lợn, một chén nhỏ chung sườn, đồ ăn rất đơn giản, nhưng Mục Dục Vũ ăn tâm trạng vui sướng. Hắn sau khi ăn xong nhớ tới bản thân có nhờ thư ký chọn hai cái áo cho chị em họ, vì thế tự mình đi lấy lại đây, tính đợi lát nữa đưa cho Nghê Xuân Yển, thuận tiện uyển chuyển biểu đạt rằng bữa ăn rất ngon miệng. Thừa nhận sẽ hiệu quả hơn việc công kích nhân viên, Mục Dục Vũ cũng không phải không biết điều, hắn chỉ là không có cách nào dùng tự nhiên trên người Nghê Xuân Yển. Hắn quá giống người lịch lãm làm cao, đạo lý đối nhân xử thế thủ đoạn đều là vì sống còn, có thể đạt đến mục đích, không cần quanh co lòng vòng, cũng không biết vì sao, chống lại Nghê Xuân Yển, hắn chính là cảm thấy ràng buộc, dường như có câu nhìn không thấy tường chống đỡ, lại dường như Nghê Xuân Yển khác biệt với những người khác, dùng phương pháp khéo léo trên người cô như vậy thật lãng phí.

Mục Dục Vũ trước đó làm cho chị Dư đem Nghê Xuân Yển giữ lại, hắn nghĩ đối phó với loại phụ nữ còn không bằng nói thẳng, đưa áo cho cô, trực tiếp khen cô hai câu, nói án ý ngược lại nghe không hiểu. Nhưng chờ hắn ăn xong rồi người giúp việc thu dọn bàn, Nghê Xuân Yển cũng không có lại đây. Mục Dục Vũ ngồi không yên, hắn đứng lên hướng phòng bếp, bất kể như thế nào, hôm nay hắn cũng phải nhìn thấy người phụ nữ ngọc kia.

Từ phòng ăn đến nhà bếp phải đi qua một hành lang dài hẹp, mặt trên treo vài bức tranh, trần nhà treo chuỗi đèn thủy tinh, nhưng ánh sáng không rõ, phạm vi tầm mắt còn có chút mờ lung. Thời điểm này thì hầu hết mọi người đều đã về nhà, những người ở lại là nhân viên bảo vệ hay lái xe chờ, hơn nữa nhân viên trong phòng bếp, đã về gần hết. Mục Dục Vũ khi đến phòng bếp đột nhiên nghe thấy góc kia có một nam một nữ ở nhỏ giọng nói chuyện, hắn nhủ mảy mưng thần nghe, thì ra là Nghê Xuân Yển và Tôn Phúc Quân.

Mục Dục Vũ giật mình, chậm rãi bước tới gần, hắn cũng không biết bản thân vì sao lại muốn làm chuyện nghe lén như vậy, nhưng sự tò mò về suy nghĩ của Nghê Xuân Yển nháy mắt chiếm thượng phong, hắn không thể khống chế bản thân muốn nghe cuộc đối thoại này, muốn nghe xem Nghê Xuân Yển sau lưng cùng Tôn Phúc Quân tán gẫu cái gì, hắn kỳ thật còn mơ hồ tức giận, hai người lén lút trốn tránh nói chuyện, bọn họ sao lại thế này?

Bọn họ có quan hệ gì?

“Đại Quân, anh phải giúp tôi.” Nghê Xuân Yển giọng nói có chút sốt ruột, “Như thế này thì làm sao mà sống được?”

“Đừng nói như vậy, tiên sinh đối với cô rất tốt, mấy ngày hôm trước Dương mập mập làm khó dễ cô, chị Dư quả trách cô, tiên sinh sau đó đều không phải thay cô trút giận sao?” Tôn Phúc Quân dường như còn mang theo ý cười, “Tôi đã nói, ngài ấy là người tốt ngoài lạnh trong nóng.”

“Anh thì biết cái gì, thật sự là,” Nghê Xuân Yển hờn hển hạ giọng mắng, “Tôi chưa nói Mục Dục Vũ là người xấu, tôi biết hắn khó khăn, hắn đối với nhà chúng tôi có ân, nếu là nơi khác tôi com bùng nước rót hầu hạ anh ta thế nào cũng được, nhưng mà, khụ, tôi nói với anh, tôi không phải ngọc, tôi, tôi...”

“Sao lại thế này? Bọn họ còn nói khó nghe với cô sao?”

“So với kia còn không bằng đâu,” Nghê Xuân Yển nghẹn khí nói, “Bọn họ nói, bọn họ gặp mặt khách khí, sau lưng lại nói tôi không đứng đắn, chuyên môn thông đồng kẻ có tiền, còn nói Mục Dục Vũ ly hôn đều là vì hồ ly tinh là tôi...”

Chương 39

Hồ ly tinh? Nghê Xuân Yển ư?

Nguyên cảm xúc giận dữ của Mục Dục Vũ khi nghe thấy câu nói này đã biến thành muốn cười.

Hắn nghĩ mỗi một người phụ nữ hắn từng tiếp xúc trước đây đều giống hồ ly tinh so với Nghê Xuân Yển, bởi vì điều kiện cơ bản trở thành hồ ly tinh phải là người phụ nữ đối bản thân mình vô cùng tự tin, các cô trời sinh chuẩn bị một loại đặc thù mới có thể phát huy ưu thế, biết chính mình đẹp ở đâu, biết nói sao làm cho chính mình đẹp hơn. Mỗi loại trang phục các cô mang đều kết hợp với những kiểu tóc khác nhau để che giấu một mục đích. Lòng dạ đàn bà này làm cho đàn ông ngẩn ngơ, hoặc kiêu ngạo hoặc rụt rè, hoặc say mê hoặc kim chế, nhất cử nhất động tất cả đều là thu hút ánh mắt lên người

các cô. Mục Dục Vũ hiểu được cái này, bởi vì biết, cho nên hẳn thường thường muốn làm bộ như không hiểu, hẳn biết tâm tư mở ra đều là dục vọng, hẳn chán ghét những người phụ nữ khiêu khích dục vọng của đàn ông.

Nhưng Nghê Xuân Yến hoàn toàn ngược lại, Nghê Xuân Yến hoang dã , chuyện gì cũng không hiểu, cô không mẹ không ai dạy bảo, cũng không có bạn bè cùng lứa tuổi, cô thậm chí chưa hề có ý nghĩa tranh đoạt người nào. Ở thời điểm các cô gái xúng xính quần áo thời trang, Nghê Xuân Yến lại luôn nghĩ nên bán thể nào hơn chén mỳ thịt bò. Cuộc sống quá gian nan, gánh nặng gia đình quá nặng, ép cô đến nỗi quên bặt đi tâm tư bình thường, quên mất tính cho mình, chỉ toàn tâm toàn ý kiếm ăn.

Rõ ràng khuôn mặt cô cũng xinh xắn, rõ ràng cười rộ lên cũng tươi tắn như hoa.

Mục Dục Vũ cẩn thận xem xét khả năng Nghê Xuân Yến biến thành hồ ly , chậm rãi nở nụ cười, hẳn mang theo tươi cười nghĩ ngợi , lại nghe bọn họ tính như thế nào nếu hẳn nghe được chuyện này. Vì thế hẳn chậm rãi từ trong bóng khuất đi ra, cố ý ho khan một tiếng, hỏi: “Hai người làm gì vậy?”

Nghê Xuân Yến cùng Tôn Phúc Quân giật nảy mình, xoay người lại biểu tình cũng có chút mất tự nhiên. Tôn Phúc Quân lấp bắp nói: “Tiên sinh, ngài như thế nào lại đây ...”

Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hẳn, thân nhiên nói: “Tôi tìm Nghê Xuân Yến có chút việc, anh làm sao còn ở đây, đêm nay không phải đến phiên anh trực đêm?”

“Vâng, đúng vậy, ” Tôn Phúc Quân nhìn Nghê Xuân Yến liếc mắt một cái, cười nói, “Chỉ là vừa ăn cơm cùng Xuân Yến nói tào lao hai câu sao? Tôi đi trước.”

“Đại Quân...” Nghê Xuân Yến nhỏ giọng xin giúp đỡ kêu hẳn một tiếng.

Tôn Phúc Quân muốn nói gì, Mục Dục Vũ đã nhử mồi, không hờn giận nói: “Còn chờ gì nữa, chờ tôi khấu trừ tiền thưởng sao?”

Tôn Phúc Quân nở nụ cười, lập tức nói: “Vâng, tôi đi đây, hai người từ từ tán gẫu.”

Hắn nói xong rõ ràng xoay người bước đi, Nghê Xuân Yến sốt ruột ai một tiếng, thấy hẳn không phản ứng, đành phải quay đầu bất an liếc mắt Mục Dục Vũ. Mục Dục Vũ bất mãn nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Như thế nào? Có chuyện gì không thể nói với tôi, muốn cùng Đại Quân nói?”

“Tôi không nói với anh ...” Nghê Xuân Yến nói thầm một câu.

“Cô nói cái gì?” Mục Dục Vũ đề giọng to, “Tại sao không nói ? Cô không nói làm sao mà biết?”

“Tôi, ” Nghê Xuân Yến giương mắt nhìn hẳn một chút, có chút nín thở, lại không biết nói như thế nào, mặt đỏ lên.

Mục Dục Vũ khẽ cười , xoay người nói: “Đi theo tôi.”

Nghê Xuân Yến chần chờ không đuổi kịp, Mục Dục Vũ quay đầu nói: “Đi nhanh, thất thần làm gì?”

Nghê Xuân Yến đành phải đuổi kịp , Mục Dục Vũ mang theo cô trở về phòng ăn, đưa hai cái túi giấy cho cô, ngồi xuống vô tình nói: “Đó, cho hai chị em cô.”

Nghê Xuân Yến vẻ mặt hồ nghi tiếp nhận, lay gối to nhìn nhìn, giật mình nói: “Này, áo này là mua cho chúng tôi?”

“Ừ” Mục Dục Vũ thân nhiên nói, “Phúc lợi nhân viên. Cầm đi.”

“Nhưng Dương béo chị Dư bọn họ đều không có...” Nghê Xuân Yến ngơ ngác nhìn chiếc áo màu đỏ trong tay, có chút hoảng hốt nói, “Tôi lấy cái này, không thích hợp lắm...”

“Bọn họ đâu cần tôi phải lo lắng về cái này...” Mục Dục Vũ có chút tức giận, thốt ra, lập tức lập tức nhận thấy được lời này không thích hợp, sửa miệng đông cứng nói, “Cho cô cô cứ nhận, nói nhiều như vậy để làm gì.”

“Nhưng mà, ” Nghê Xuân Yến liếm liếm môi, khó khăn nói, “Cái này không ít tiền phải không, tôi chỉ làm cho anh hai bữa cơm, còn lấy không cái áo của anh, tôi, tôi hôm kia còn phải cầu bỏ bê công việc, tôi không thể lấy...”

Mục Dục Vũ hoàn toàn không có kiên nhẫn, giáo huấn: “Cô không thể nói bót một tiếng sao? Muốn tôi ghen lời sao? Trời lạnh nên tôi mua cho em trai cô cái áo tở về quan tâm không được sao? Nhân tiện đưa cho cô một cái , ít nói nhảm , lại dong dài tôi...”

Giọng nói của hẳn trở nên in bật, bởi vì hẳn nhìn thấy, Nghê Xuân Yến vuốt ve cái áo màu đỏ trong túi giấy, hốc mắt đỏ lên, trong mắt long lanh nước mắt.

Trong lòng hẳn đột nhiên giống như bị người ta lấy kim châm đau nói không ra lời, ở trong trí nhớ của hẳn, người phụ nữ này chỉ có duy nhất hai lần đỏ hốc mắt trước mặt hẳn, đều là vì hẳn oan uổng cô, nhưng mặc dù như vậy cô cũng không đã khóc, cô dường như đã quen với việc lấy tay áo hung hăng lau vài cái. Ở trong lòng hẳn, người phụ nữ này kiên cường, không có đầu óc, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ bỏ qua, cô phải như vậy, nếu không như vậy cô sẽ chẳng tồn tại quá ngày mai. Hẳn không nghĩ tới, chỉ là một cái áo, chẳng phải cái gì cao cấp, thiết kế cũng không có gì đặc biệt , chỉ có ưu điểm duy nhất là ấm áp mà thôi. Mở tủ quần áo Diệp Chi Lan ra , mỗi một cái áo dù là áo lót cũng là đồ hiệu, cái này quả thật là món quà keo kiệt nhất mà

trong cuộc đời Mục Dục Vũ tặng cho phụ nữ.

Nhưng cô đã đo hốc mắt.

“Nhìn thật là đẹp mắt, ” Nghê Xuân Yển nhếch miệng nói, cô cẩn thận sờ trường chỉ vuốt bên cạnh, sợ dùng sức sẽ phá hư cái áo, trong mắt tự nước mắt, trên mặt lại lộ vẻ cười, cúi đầu, xác nhận bình thường nói, “Anh chọn sao ? Thật là đẹp mắt.”

Mục Dục Vũ không được tự nhiên khụ một tiếng, ồm ồm nói: “Cái gì, thư ký mua, ý tôi là màu sắc.”

“Chỉ là rất đẹp, tôi đã chẳng trẻ trung gì nữa, mặc không đẹp.” Nghê Xuân Yển gục đầu xuống, dùng sức hấp hấp cái mũi, sáng khoái nói, “Cho tôi chỉ đáng tiếc, cái này để cho các cô gái đi, các cô ấy mang, tôi mang cái này cũng khó làm việc...”

Mục Dục Vũ cảm thấy cổ họng khó thở, nhưng lại nói không được. Chuyện bao nhiêu năm như một màn kịch ngã ngũ, cô gái mười sáu tuổi không biết sợ hãi, cô gái ba mươi tuổi này lại quá cẩn thận đứng trước ranh giới, bị cuộc sống ép tới cùng. Hẳn rất cục hiểu được, cô gái kia đã không tồn tại nữa, không còn người chạy phía sau lưng hân gọi Mục Dục Vũ em thích anh, bởi vì cô trưởng thành, cô thay đổi, cô trải qua sự trắc trở của cuộc sống dạy cô cô là người thế nào, nhưng mà loại nhận thức này khiến hân đau lòng, rất đau lòng, như sợi dây thắt chặt trái tim hân, chỉ một chút cử động đã đau. Hân nghĩ, Nghê Xuân Yển không như vậy, cô không phải luôn luôn lỗ mãng lại không sao? Cô làm sao có thể biến thành như vậy?

Không bao nhiêu người đối với cô tốt, đây là sự thất vọng quanh năm suốt tháng được tích tụ từ khung theo bản năng mà phản ứng, chẳng lui ra phía sau từng bước, không phân tốt xấu trước mắt cứ cự tuyệt, ít nhất còn có thể bảo toàn thân thể.

So với không biết phân biệt, thì sẽ không bị mất mặt.

Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, hân bước qua, yên lặng nhìn theo Nghê Xuân Yển trong tay lấy đi cái túi, sau đó tự mình lấy áo ra, mở cúc, mang đến bờ vai của Nghê Xuân Yển.

Nghê Xuân Yển giật mình trừng lớn mắt nhìn hân, sau đó bối rối nói: “Tôi, tôi không thể...”

“Mặc vào đi, ” Mục Dục Vũ nhẹ giọng như thở dài, “Mặc vào tôi coi xem, lần đầu tôi mua tặng phụ nữ cái này, không thích hợp lần tới còn có thể sửa.”

Nghê Xuân Yển ngây ngốc nhìn hân, Mục Dục Vũ gục đầu xuống, chậm rãi thay cô mở áo khoác lên, sau đó đem áo khoác trên vai, Nghê Xuân Yển giống như bị thôi miên thuận theo vờn cánh tay, mặc chiếc áo lớn kia. Mục Dục Vũ tự mình thay cô cái hai cúc áo, hân chưa bao giờ thay người khác làm chuyện này, mặc dù là Mục Giác nằm viện lúc trước, cũng tự nhiên có hộ công hầu hạ mang quần áo cho bà. Cho nên hân giờ phút này cài cúc có chút vụng về, tay cũng run run, nhưng mà hân thông minh, tự động điều khiển năng lực mạnh mẽ, không đến vài phút đều có thể làm được. Hân cài cúc xong, lại duỗi thân tay cầm cổ áo Nghê Xuân Yển cổ áo, nhìn cô, dịu dàng hiếm thấy nói: “Tôi cảm thấy khá được, còn cô thì sao?”

Nghê Xuân Yển nước mắt liền rơi xuống. Cô vội vội vàng vàng vờn tay lau đi, nhưng mà càng lau càng nhiều.

“Tôi, tôi không phải cố ý, ” cô nghẹn ngào nói, “Tôi, tôi chỉ là nghĩ đến mẹ tôi, lúc mẹ ra đi cũng cho tôi một cái áo mới, tôi, tôi sau đó liền chưa thấy qua, xin lỗi, tôi chỉ là nhịn không được, ô ô ô, nhịn không được...”

Mục Dục Vũ không nói được một lời, đưa tay ôm cô vào trong lòng, hân mặt không chút thay đổi, đầu óc trống rỗng, giờ phút này hân chỉ là muốn ôm người phụ nữ này, nghĩ cứ ôm cô như vậy, nghĩ mở ra đôi tay che chở cô, không có lý do gì, bất kể ra sao, chỉ che chở, giống như đã dài lâu, giống như cô là gấu bông, ôm cô trái tim trở nên mềm mại, những vết kim châm vô hình như được vã lại, hân im lặng, nhắm mắt lại, rốt cuộc đã không còn nghe thấy tiếng gió thê lương xuyên qua vết thương trên trái tim nữa rồi.

Nghê Xuân Yển, hân ở trong lòng mặc niệm tên của cô, cô thật sự là người ngu ngốc, chỉ một cái áo mới, cô có thể khóc thành như vậy, cô cho là cô, tại sao cô lại xấu hổ?

Tình tình của cô, tôi cũng chưa thể nghĩ được làm cô có thể mang em đưa em trai ngốc mà sống như vậy, nhiều năm rồi, cô rốt cuộc trải qua như thế nào?

Nhưng tôi cảm thấy hạnh phúc, cô ngốc như vậy, tôi lại cảm thấy thật cao hứng.

Chương 40

Nghê Xuân Yển ở trong lòng hân không khóc bao lâu, bởi vì cô nhanh chóng phát hiện hai người tựa vào nhau thật sự không ổn, cô bắt đầu giãy dụa, cô càng giãy dụa, Mục Dục Vũ càng không chịu buông tay, tựa như một trận đấu thể thao, hai bên thi đấu bất giác chìm vào cuộc cạnh tranh, tác đất cũng không cho, dường như chỉ lơ là chút xíu, thì sẽ thua. Nghê Xuân Yển là người làm việc nặng, cánh tay không giống những người phụ nữ bình thường không có lực, nhưng dù vậy, cô cũng không phải là đối thủ của Mục Dục Vũ. Tay Mục Dục Vũ càng siết chặt, hân không cố ý đã sử dụng kỹ năng được học, hân không nghĩ nhiều như vậy, hân cũng chỉ là có cảm giác, người phụ nữ này đẩy hân, muốn rời đi, nhưng mà hân không muốn cô rời đi, hân vì cô hành động bướng bỉnh mà giận dữ, hân không rõ vì sao như vậy? Người phụ nữ này rõ ràng có thể yên lặng, mềm mại tựa vào trong lòng hân, nghe hân an bài là tốt rồi.

Nhưng Nghê Xuân Yển không muốn. Cô đau ai u ra tiếng, Mục Dục Vũ lúc này mới phát hiện tay siết chặt, hân vội vàng buông ra cánh tay, Nghê Xuân Yển liền như con thỏ giống nhau vội vã lùi lại, cách hân ba bốn bước xa, trên mặt nước mắt chưa khô, nhưng là ánh mắt lại rõ ràng kiên quyết.

“Thái độ của cô là gì chứ?” Mục Dục Vũ khẽ quát một tiếng, hân không chút nghĩ ngợi, trước tiên phát giận, “Tôi chỉ là an ủi cô, này, chuyện này ở nước

Mỹ bình thường, không ý tứ gì khác, cô nghĩ đi đâu vậy, hả? !

Nghê Xuân Yến khoe miệng run nhẹ, cô đưa tay lung tung ở trên mặt lau một phen, nằng tụt tay đem bím tóc kéo ra sau đầu, khăn khăn nói: “Tôi không phải có ý này...”

“Vậy cô có ý gì?” Mục Dục Vũ trong lòng tràn ngập thất bại và vô cùng lo lắng, hần đang nóng lòng xác định cái gì, hần lại không biết xác định từ đâu, hần tiến lên trước một bước, Nghe Xuân Yến lập tức lui về phía sau từng bước, như động vật sợ hãi vậy, hình ảnh đáng thương trước mắt khiến tâm tình phức tạp của Mục Dục Vũ trực tiếp châm thành tức giận, hần làm sao? Không phải chỉ ôm cô một chút, chẳng lẽ hần không xứng sao? Rốt cuộc con mẹ nó là ai không xứng? Mục Dục Vũ không để ý đối phương kháng cự vươn tay trực tiếp bắt nhanh lấy cánh tay cô, cả giận nói: “Cô trốn cái gì mà trốn? Mẹ kiếp, tôi đối với cô sao? Tôi nói cho cô, chỉ là tôi thấy cô đáng thương, đừng tự cho là thông minh...”

“Tôi không tự cho là thông minh...” Nghe Xuân Yến lắc đầu, nhìn hần, trong ánh mắt toát ra bi thương mà Mục Dục Vũ không hiểu, bi thương kia tựa hồ là quanh năm suốt tháng tích góp từng tí một, là lần lượt hất nước lạnh vào mình để không thể không nhận rõ sự thật. Nghe Xuân Yến lúc này ngược lại im lặng, cô ngang bướng ngẩng đầu lên, hấp hấp cái mũi, mang theo ý thương lượng hỏi: “Buông tôi ra, được không?”

Mục Dục Vũ cau mày, cuối cùng vẫn là không thể không buông tay, Nghe Xuân Yến xoa xoa cánh tay bị hần nắm, cuối đầu không biết suy nghĩ cái gì, từ góc độ này nhìn qua, tóc mai lung tung, gương mặt tái nhợt, ngũ quan đều giống như vừa trải qua chuyện hoảng sợ. Lòng mi của cô rất dài, mũi khá thon, cằm độ cong hơi chút gấp khúc, tướng mạo như vậy, chỉ cần dáng người thêm chút đầy đặn thì cô cũng khá đẹp. Nhưng mà cô không có, trong năm tháng vô hình cô trải qua đã phủ một lớp bụi tầng tầng lên đó, lại một tầng tầng ma sát thành vết chai.

“Tôi không nghĩ nhiều, Mục Dục Vũ,” Nghe Xuân Yến \ co rúm khoe miệng lo lắng cười cười, “Tôi chỉ là một đầu bếp, tôi có thể nghĩ cái gì? Tôi không nghĩ nhiều.”

“Tôi, tôi cũng không phải có ý đó...” Mục Dục Vũ khó khăn mở miệng, hần nghĩ nên giải thích, lại phát hiện không thể nào giải thích.

Giải thích cái gì đây? Nội tâm hần bối rối, có chút mềm mại, có chút hoảng loạn, còn có chút đau, nhoi nhói như một bị ném một viên đá xuống mặt hồ, từng vòng từng vòng mở rộng, lại dần mờ nhạt đi. Hần có thói quan tính kế, Nghe Xuân Yến lại làm cho hần đau lòng, lại làm trái tim hần rung động, nhưng cô dù sao cũng chính là Nghe Xuân Yến.

Cô chính là Nghe Xuân Yến, mà hần vẫn là Mục Dục Vũ.

“Mục Dục Vũ,” Nghe Xuân Yến cúi đầu, thanh âm rất nhẹ nói, “Tôi chỉ là một người nhỏ bé, tôi không có kiến thức về những giao tiếp nước ngoài, tôi chỉ học qua một ít ở trường, chưa từng đến chỗ nào, cũng không học quá vài năm, tôi không hiểu đây là chuyện người nước ngoài, cho nên mới phản ứng như vậy, anh thông cảm cho”.

Mục Dục Vũ lại cảm thấy bị đâm vào ngực, gật gật đầu.

Nghê Xuân Yến vừa cười, cô dường như rất am hiểu nụ cười này, mang theo ba phần tự giễu, cười không đến được mắt, chính là giống một cái tấm chắn chống đỡ mình, có gió thổi cô lay, theo thói quen cô lại lấy tấm chắn đó ra.

“Tôi không văn hóa, không hiểu đạo lý, nhưng tôi cân nhắc, người này khác tôi, đúng bốn phần thôi, tôi là một đầu bếp, phòng bếp nên là nơi tôi đứng, tôi không lấy không tiền công nhà anh, tôi sẽ làm việc thật tốt. Anh không cần phải thương riêng cho tôi, đều là điều tôi nên làm.

Tay cô vươn ra sờ sờ áo mới trên mình, có chút lưu luyến, nhưng rốt cuộc cắn răng bắt đầu cởi bỏ nút thắt, sau đó, tỉ mỉ gấp lại, thả lại vào trong túi giấy. Mục Dục Vũ thường trước một bước nói: “Tôi nói đưa cho cô rồi sẽ không nhận lại, cô nếu không nhận tôi liền ném”

“Tôi không lấy không.” Nghe Xuân Yến lắc đầu nói, “Anh cứ khấu trừ vào tiền lương của tôi.”

“Nghê Xuân Yến,” Mục Dục Vũ trầm giọng nói, “Nói nhiều như vậy sao cô còn như vậy? Đừng không hiểu chuyện...”

Nghê Xuân Yến không để ý tới hần, nhưng thật ra cúi đầu nhìn cái áo trong giấy, làm cô lưu luyến không thôi, sau đó cô thở dài, có chút mệt mỏi nói: “Tiền sinh, anh thật tốt.”

“Cái gì?”

“Anh thấy tôi đáng thương, giúp tôi rất nhiều việc,” cô mỉm cười, nói, “Anh còn không xem thường Tiểu Siêu nhà tôi ngu ngốc, còn nhớ đến mua áo cho nó, anh thật tốt.”

Mục Dục Vũ quả thực muốn hoài nghi Nghe Xuân Yến có hay không đang châm chọc hần, nhưng hần biết là không phải, bởi vì biểu tình Nghe Xuân Yến rất tự nhiên, cô cho rằng bản thân hần làm nhiều chuyện cho cô như vậy, là vì tốt bụng, nhìn cô đáng thương. Cô biết từ đáng thương hần đang nói này khi dùng là nghĩa xấu, dù cho hần có dùng những từ thô lỗ trước mặt cô, Nghe Xuân Yến lại một lần nữa lựa chọn tha thứ.

Hoặc là cũng không thể nói là tha thứ, càng xác thực mà nói, là cô lại một lần nữa lựa chọn miễn cưỡng chấp nhận điều này.

Chính là thừa nhận lòng tốt của hần, không suy nghĩ nhiều, bất động, không nên phỏng đoán điều gì khác ngoài sự thương cảm.

Hiển nhiên đó là kinh nghiệm cuộc sống của Nghe Xuân Yến, trong hiện thực khó khăn và đau khổ nhiều lắm, cô không thể không lý giải mỗi một thái độ bình thường, chỉ cần nhận thì tốt rồi, đấu tranh rất hao phí sức lực, thay đổi lại rất xa xôi, hy vọng xa vời, cô chẳng phải chỉ có thể sau này lui từng bước,

chỉ cần làm việc là tốt rồi.

“Cái áo này thật là đẹp mắt, chị em chúng tôi mấy năm nay mới có được một cái áo mới để mặc, Tiểu Siêu khẳng định sẽ phá hư , ” Nghê Xuân Yến khẽ cười, đại khái là muốn nghĩ đến Tiểu Bạch ngọc, giờ phút này tươi cười nhu hòa không ít, “Cửa tiệm nhà chúng tôi rất ít quy tắc , Lâm trợ lý nói lại cho tôi mượn vài người, tôi nghĩ cửa tiệm khai trương rồi, sau này tôi đến đây nửa ngày trở về nửa ngày, có thể không?”

Mục Dục Vũ không nói chuyện.

“Tôi sẽ không lười biếng, tôi sẽ hoàn thành công việc hết ở đây.” Nghê Xuân Yến nói, “Tiệm vừa khai trương, tôi không thể rời đó được.”

“Biết rồi.” Mục Dục Vũ gật gật đầu.

“Tôi nên đi rồi, cũng đã đến giờ .” Nghê Xuân Yến nói xong câu này, xoay người đem áo len vừa mới cởi, cầm túi giấy, hướng Mục Dục Vũ cười cười, cúi đầu xoay người bước đi.

Mục Dục Vũ không nói được một lời, hần thấy qua rất nhiều lần cô rời đi, hần không biết từ khi nào hần lại ngóng trông chuyện cô quay lưng rồi đi như thế. Hần giờ phút này trong lòng cuộn cuộn, có rất nhiều lời nói, rất nhiều ý niệm trong đầu, đều bức đến điểm tới hạn, nhưng lại bị hần kìm chế xuống, hóa thành một tiếng thở dài không cam lòng. Ngay tại giây phút này, Mục Dục Vũ đột nhiên không rõ chính mình vì sao chỉ có thể thở dài, hần từ một loại dục vọng sử dụng , loại dục vọng nếu đi tìm nguồn gốc, thì chính là cảm giác thỏa mãn mới được ôm Nghê Xuân Yến, hần nghĩ có thể nghiệm lại một lần, tựa như người khát nước, chỉ uống một ly nước thì làm sao đủ?

Mục Dục Vũ chạy ra ngoài, hần chạy qua nhà ăn, chạy qua hành lang dài, chạy qua phòng tiếp khách, hần chạy qua cửa lớn đuổi theo Nghê Xuân Yến. Hần thấy Nghê Xuân Yến mở ra cửa kính, Mục Dục Vũ hợp thời mở miệng gọi lại cô: “Nghê Xuân Yến.”

Trong nháy mắt này, hần đột nhiên nghĩ đến cô gái nhiều năm trước kia, cô đuổi theo phía sau, buồn cười mà chấp nhất hô lớn tên hần, khi đó hần có từng trả lời qua không? Không có. Có từng giống như vậy gọi qua tên cô? Không có.

Hôm nay hần đã gọi, Mục Dục Vũ ba mươi tuổi, gọi tên một người phụ nữ cùng tuổi, hần đột nhiên tựa như trải qua một đại tuần hoàn, trở lại thời điểm nguyên sơ trước đây. Tên Nghê Xuân Yến được gọi, cô liền quay đầu lại, kinh ngạc trừng mắt to.

Mục Dục Vũ đi qua , bởi vì hần vừa mới chạy nên hô hấp dồn dập, hần kiệt lực áp chế hơi thở, đi qua , hần vẫn là tiếp nhận túi giấy trong tay Nghê Xuân Yến, đem áo kia lấy ra. Không giống ban nãy hần khoác áo cho Nghê Xuân Yến, lúc này đây, hần có vẻ thong dong tự nhiên nhiều lắm, hần im lặng đem áo mặc vào, thay cô thắt nút thắt, lúc này mới có thời gian rồi thưởng thức, bởi vì màu sắc, Nghê Xuân Yến sắc mặt có vẻ đẹp mặt rất nhiều.

Thì ra người phụ nữ này cũng biết , cô thích màu sắc tươi sáng, mà làn da cô cũng rất hợp với những màu sắc đó, càng mang càng hợp, vô cùng tươi sáng.

“Anh...”

” Cái áo này là tôi mua riêng cho cô, ” Mục Dục Vũ mặt không chút thay đổi nói, hần sống nhiều năm như vậy, trải qua không ít phụ nữ, gặp qua mỹ nữ như mây, nhưng mặc quần áo gần gũi như vậy là lần đầu. Kinh nghiệm của hần rỗng tuếch, hần liền như đầu hồi yêu đương, tim đập gia tốc, muốn nói cái gì đều phải suy nghĩ đến ba lần, nhưng nói đến bên miệng lại cảm thấy nói cái gì cũng không thích hợp. Hần ho khan một tiếng, cuối cùng dùng một loại tuyên cáo đối phương nghiêm túc nói: “Không phải nhìn cô đáng thương, là tôi muốn làm như vậy, hiểu chưa?”

Nghê Xuân Yến bị hoàn toàn dọa ngốc, cô ngơ ngác lắc đầu.

Mục Dục Vũ tức giận nói: “Còn có cho cô mượn tiền mở tiệm, giúp cô tìm cửa hàng mặt tiền, à, đúng rồi, ngay từ đầu để cho Đại Quân đến giải vây đám lưu manh du côn, đây đều là tôi phân phó , chiếu theo ý tứ tôi mà làm. Người mà cô nợ tình là tôi, không phải Tôn Phúc Quân, có biết hay không?”

Nghê Xuân Yến hoảng, lắp bắp nói: “Tôi, tôi tôi ngay từ đầu không biết, bây giờ đã biết.”

Mục Dục Vũ lạnh lùng nói: “Cho nên việc nấu cơm cho tôi là của cô. Cô cũng không được trốn việc”

“Ừ.” Nghê Xuân Yến gật đầu, “Tôi, tôi cũng có ý này.”

“Vậy cô ngay từ đầu còn không đồng ý!” Mục Dục Vũ chỉ trích cô, ” Cô còn muốn tôi tự mình đến mời!”

“Cái đo, tôi chỉ là thấy , tôi, tay nghề tôi bình thường...”

“Bây giờ còn không nhận những thứ tôi đưa!” Mục Dục Vũ tiếp tục chỉ trích cô, ” Cô tính lấy thái độ này cảm ơn tôi?”

“Tôi...” Nghê Xuân Yến bị hần nói có chút xấu hổ, gục đầu xuống nói, “Tôi không không biết xấu hổ...”

“Tôi không cảm thấy cô đáng thương.” Mục Dục Vũ lại lặp lại một lần.

“Hả?” Nghê Xuân Yến ngây ngơ ngẩng đầu nhìn hần.

Mục Dục Vũ khước miệng gọi lên, vuốt cổ áo cô, đem nó đứng lên, ôn hòa nói: “Đi, tôi đưa cô trở về.”

“Không...” Nghê Xuân Yến quá sợ hãi.

“Cô xem, cô lại như vậy.” Mục Dục Vũ nhìn cô một cái, không khỏi phân trần nói, “Đừng dài dòng, đi thôi. Tôi mở cửa xe.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Chương 41

Đưa Nghê Xuân Yến về nhà tối hôm đó Mục Dục Vũ lại mất ngủ, hắn nằm trên chiếc giường tinh xảo trần trọc, bị một cảm xúc phấn khởi không rõ tra tấn, sau đó hắn xác định chính mình quả thật ngủ không được, vì thế quyết đoán buông tha cho sự cố gắng đi vào giấc ngủ. Hắn đứng lên, đi đến quầy rượu, rót ra một ly ly Whiskey. Hắn đi đến cửa sổ sát đất tiền, kéo ra rèm cửa sổ uống một ngụm, nhưng bởi vì không có thêm đá mà vị có vẻ chất, đã trề thế này, hắn cũng lười gọi người phòng bếp dậy. Vì thế hắn chấp nhận lại uống một ngụm.

Bên ngoài ban công có ánh trăng, màu sắc nâu của rượu hòa quện với ánh sáng chiếu lên chiếc ly thủy tinh, quơ quơ, dường như đó không phải rượu, mà là một dung dịch niệm trừ bản thân.

Hắn mặt nhăn nhu mày, đem loại này chất lỏng uống hết, sau đó buông xuống.

Hắn cũng không tin rượu có thể làm người bình tĩnh, chưa bao giờ tin, nhưng đêm nay có chút đặc biệt, hắn tìm không thấy một phương thức chính xác, giống như đáy lòng hắn ử rượu, lắc lắc lắc lắc, đồ đi không ít, một lần nghĩ đến biến chất đã lãng quên, nhưng lơ đãng làm mở nắp, lại phát hiện thì ra nó đã lớn lên, hương thơm bốn phía.

Đây mới chân chính là rượu lâu năm, chỉ vì chính mình mà ử, trộn lẫn với niềm hy vọng không xác định, cũng có tuyệt vọng nói không rõ, chỉ uống một ngụm, liền trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không thể nói.

Mục Dục Vũ cúi đầu nhìn tay chính mình, ngón trỏ tay phải cùng ngón với các ngón tay giữa gần lòng bàn tay và các đốt ngón tay sưng đỏ làm đau, bởi vì hắn vừa mới đánh người. Đã nhiều năm hắn chưa từng tự mình động thủ với ai, nhưng ngay lúc này, hắn đưa Nghê Xuân Yến trở về khi đã xảy ra một chuyện nhỏ.

Hắn ở ven đường ngừng xe, Nghê Xuân Yến cùng hắn nói lời từ biệt sau đó liền mở cửa xe đi xuống, nào biết cô vừa đi được một chút, phía đối diện liền có kẻ say xin. Kia kẻ say xin đi đường không xong, nhưng vì do rượu nên dục vọng dần dần bốc lửa, hắn về mặt cười quái dị, gắt gao nhìn chăm chăm vị trí bộ ngực Nghê Xuân Yến, ánh mắt dâm tà hạ lưu, đi ngang qua bên người cô loạng choạng cố tình sờ soạng cô. Mục Dục Vũ kia nháy mắt thân thể phản ứng so với đầu óc rất nhanh, hắn một phen đẩy ra Nghê Xuân Yến, không chút nghĩ ngợi, một quyền liên tiếp đánh trên mặt kẻ say xin kia. Đối phương bị đánh cước bộ lảo đảo, Mục Dục Vũ lại đi lên một cước đá đi qua, trực tiếp đem người đá lăn quay. Người đàn ông lúc này có chút tỉnh rượu, hùng hùng hổ hổ đứng lên phản kích, nào biết hắn vừa đứng lên, sau đầu bị một cái gậy đập vào đầu, Nghê Xuân Yến một tay cầm gậy, một mặt đồ ập xuống đánh, vừa đánh vừa cao giọng mắng: “Đồ lưu manh người mẹ nó dám chạm vào bà? Còn dám đánh ông chủ bà đây, bà đây không để yên cho người!”

Người đàn ông bị đánh ôm đầu trốn tránh, miệng không sạch sẽ mắng, trên đường lục tục có vài người vây lại xem một người phụ nữ đánh một kẻ lưu manh. Nghê Xuân Yến dường như kinh nghiệm khá nhiều, đối với những người này hồn nhiên bất giác có cái gì, nhưng thật ra kẻ say xin tỉnh rượu cảm thấy mất mặt, hắn nhấc tay hung hăng đẩy Nghê Xuân Yến một phen, Mục Dục Vũ ở bên cạnh tay mát lạnh lẹ một phen đỡ lấy cô, đánh vào cằm người đàn ông đó, sau đó lạnh lùng nói: “Cút!”

Người đàn ông suy nghĩ để hạ được Mục Dục Vũ nhưng vẫn còn người phụ nữ mạnh mẽ bên cạnh, tự biết đêm nay không may, đành phải ồm ồm chút “Chờ đó cho ông”, vội vàng xoay người bỏ chạy. Nghê Xuân Yến một tay lấy gậy trong tay ném đi, vào chính giữa ngực hắn, mắng: “Có giỏi đừng chạy, đứng lại, xem bà đây đánh chết người.”

Cô ném xong gậy, thở hồng hộc, đan chân nhảy đi tìm gậy, xoay người xong, quay đầu liếc Mục Dục Vũ một chút, lúc này mới hậu tri hậu giác đỏ mặt, cô cần mỗi nghĩ nghĩ, dường như cảm thấy xấu hổ cũng vô dụng, đơn giản nhìn, cùng hắn đối diện không nói được một lời.

Mục Dục Vũ đột nhiên cũng rất muốn cười, hắn nhìn Nghê Xuân Yến bởi vì đánh nhau mà đỏ mặt, tóc lộn xộn, hết như một con lừa cứng đầu. Mục Dục Vũ cong lên khóe miệng, lập tức ha ha nở nụ cười. Hắn vẩy vẩy bàn tay vừa mới đánh người, cười đến không thể dừng được, dường như bao nhiêu năm rồi cảm xúc kìm nén được xả ra hết, hắn thậm chí cũng không rõ ràng cảm xúc lộ ra ngoài mà nôn nóng, trước mặt người phụ nữ mạnh mẽ nhưng ngốc nghếch này, hắn muốn cười, vì thế hắn liền nở nụ cười.

Cảm xúc trực tiếp phản ứng đến vô thần kinh, hai người nhất trí cùng cười.

Cô mới vừa mắng người đàn ông lưu manh kia thế nào? Dám đánh ông chủ bà đây, bà không để yên đâu.

Hắn bỗng nhiên đã nghĩ cảnh tượng lúc mới gặp lại Nghệ Xuân Yến kia, cô đối mặt với bốn năm tên du côn, ôm khí than lao tới, cao giọng hét chói tai, ai dám đánh em trai bà, bà giết hết.

Cô cũng thật biết che giấu khuyết điểm, buru mạnh mẽ như một con sư tử cái bảo vệ lãnh thổ, cô đưa những người mình quan tâm vào một vòng tròn, trêu chọc cô thì có thể, trêu chọc vào người cô bảo vệ trong vòng thì không được.

Hiển nhiên, cô đem Mục Dục Vũ cũng cho vào cái vòng tròn đó, cứ việc lấy danh nghĩa ông chủ.

Nhưng như vậy thì sao? Mục tiên sinh bao nhiêu năm không có người như vậy trực tiếp bảo vệ che chở hắn, hắn có thói quen độc lập tự chủ tự lực cánh sinh, hắn cũng không hối tiếc tự vấp ngã, hắn chẳng có thời gian cân nhắc đến cách khác, hắn vẫn cảm thấy hắn là đàn ông có tinh thần thép nhất, nhưng hắn hôm nay lại cảm thấy, thì ra hắn và Nghệ Xuân Yến, không tính đến quan hệ, bọn họ đều là phải một mình một người chống lại điều đó, bọn họ hô hấp cúi đầu và ngẩng đầu đều là một người, không có người chia sẻ, không có người thương lượng, cô độc một mình.

Nhưng mà người phụ nữ này cố tình còn có thể nỗ lực bao che khuyết điểm, cô thật sự là ngốc đến không có thuốc nào cứu được.

Mục Dục Vũ cười xong, trong lòng ngập tràn trong dòng nước ấm, sau đó hắn đi qua, lại một lần nữa vươn tay cánh tay, ôm lấy cô, hắn không ôm bao lâu, chỉ là tượng trưng tính ôm một chút, khi cô còn chưa kịp phản ứng khi liền buông ra, sau đó vỗ vỗ của bà vai cô, đối Nghệ Xuân Yến nói: “Lần tới tôi đánh người cô cứ đứng bên cạnh mà nhìn, đừng có ngốc mà nhảy ra.”

“nhưng vừa rồi thằng đó đánh anh...” Nghệ Xuân Yến có chút ngốc ngốc, theo bản năng trả lời.

“Cũng tốt hơn cô nhảy ra càng thêm rồi.” Mục Dục Vũ thấp giọng nói, sờ sờ tóc mai của cô, đem tóc vuốt ra sau tai, nói, “Cũng là cô thấy tôi đánh không lại tên đó?”

“Không phải anh không thích hợp đánh nhau sao? Anh lại nhã nhặn lại có văn hóa...” Nghệ Xuân Yến đỏ mặt, không được tự nhiên đem tầm mắt nhìn khác.

“Chỉ có cô cho là vậy.” Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, “Cô nghĩ rằng tôi là ai, tôi đánh người đâu chỉ một lần này, sau khi xuất ngoại, còn chuyên học qua như thế nào đánh người.”

“Thật sao?” Nghệ Xuân Yến ngạc nhiên.

“Tất nhiên” Mục Dục Vũ không khách khí nói, “Cho nên lần tới đũa ông đánh nhau, không được xen vào, hiểu không?”

Nghệ Xuân Yến bĩu môi, không tình nguyện gật gật đầu.

“Trở về đi,” Mục Dục Vũ ôn hòa nhìn cô, mang theo ý cười nói, “Em trai cô sốt ruột đang chờ.”

“Ai,” Nghệ Xuân Yến ứng thanh, xoay người đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại, khó được xoay nhãn nhô hỏi: “Mục Dục Vũ, anh, tôi, tôi hỏi anh chuyện này.”

“Ừ?”

“Liền, khi nãy, vừa mới, tôi” cô cúi đầu, thẹn thùng hỏi, “Tôi vẫn còn chưa hiểu rõ, cái đó, là phép lịch sự của người ngoại quốc?”

Mục Dục Vũ khó được nổi lên tâm trạng trêu đùa, hắn nghiêm trang hỏi: “Người nào?”

“Giống, giống khi nãy anh mới...” Nghệ Xuân Yến liếm liếm môi, khó xử nói, “Tôi chính là muốn nói, tôi chỉ là người Trung Quốc, lần tới có thể hay không đừng...”

Mục Dục Vũ nhìn ra, cô thật khó xử, cô lại mạnh mẽ, dù bất cứ giá nào ccoo cũng là một người trung thực.

“Cô bây giờ cũng không còn giống như lúc trẻ mà.” Mục Dục Vũ nói, “Năm đó cô cũng như vậy...”

Nghệ Xuân Yến ngẩn người, nửa ngày mới hỏi: “Anh còn nhớ sao?”

Mục Dục Vũ gật gật đầu.

“Đáng tiếc, tôi đã không còn nhớ nữa. Đi thôi.” Nghệ Xuân Yến nhìn qua, cứng ngắc cười cười, hướng hắn lắc lắc tay, xoay người vội vàng, giống phía sau có ai đuổi theo vội vàng vàng chạy đi.

Mục Dục Vũ thật lâu sau đứng im không nói chuyện.

Hắn cho dù không xem phim truyền hình lãng mạn, nhưng cũng biết lúc này nên đuổi theo ôm lấy cô, thì lúc này cô sẽ thắng. Nhưng hắn không muốn làm như vậy, hắn chỉ là có chút cảm giác mơ hồ, hắn thích Nghệ Xuân Yến ở bên người, thích xem cô vì hắn làm gì đó, thích cô giống như bảo vệ cho con mà xông ra đánh người, này đó cảm giác đều là một đoạn ngắn, một tia lóe lên, nhưng lại khiến hắn nhấp nháy mắt.

Hắn cũng biết chính mình vì Nghệ Xuân Yến bất tri bất giác làm rất nhiều chuyện, tính toán rất nhiều, hắn đời này sẽ không thay người khác khác lo lắng

qua, hẳn vì Nghê Xuân Yến lo lắng, hẳn luyến tiếc không muốn cô chịu thiệt, chuyện này đúng là không bình thường. Nó bao hàm cả giấc mơ Mục Dục Vũ khát vọng chờ mong, cũng bao hàm đôi với chuyện cũ ngày xưa tạo thành một sự thương cảm, nó còn có đôi với Nghê Xuân Yến một loại triu mến dễ dàng.

Nhưng hẳn không thể xác định, mấy thứ này thêm phân lượng, có thể quan trọng tới trình độ nào?

Hắn thật giống như một chàng trai ngây thơ tiến vào thời kỳ trưởng thành, lại có nhiều lần trải qua tang thương, vì thế nhất động nhất tĩnh giao chiến, một hồi dường như nghĩ nên cho Nghê Xuân Yến một vị trí thích hợp, hẳn từng có những quan hệ tình nhân ngắn ngủi; một hồi lại theo bản năng cảm thấy quan hệ như vậy dường như không đủ, hẳn còn muốn cho càng nhiều, nhưng cái kia càng nhiều chỉ lại cũng không phải hôn nhân, hẳn là người như vậy, kết hôn phí tổn rất cao, hẳn là người đề cao lợi ích, không thể không tính toán.

Cho nên hẳn vào lúc ban đêm liền mất ngủ, trong đầu cũng tự hỏi mấy vấn đề này, hẳn không nghĩ nhanh như vậy liền cho ra đáp án. Nhưng hẳn lại bị các loại trí nhớ đoạn ngắn quán quanh, một hồi là Nghê Xuân Yến mười sáu tuổi khóc; một hồi là cô vừa quay lưng vừa nói "Tôi không nhớ rõ" mà đàn áp bị thương.

Cô vốn là người phụ nữ nông cạn, nói dối cũng nói không giống, Mục Dục Vũ chịu đựng không vạch trần cô, hẳn mơ mơ màng màng nghĩ, lúc thanh xuân còn trẻ như vậy đã kích một cái cô gái tương tự hẳn, có lẽ là có chút quá đáng.

Sau đó, bất tri bất giác, hẳn đã ngủ. Hẳn phát hiện chính mình bước vào trong giấc mơ, thẳng nhóc Phi Nhiên hướng hẳn chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sáng lạn tươi cười, phía sau còn đi theo Tiểu Bạch ốc i, cũng là vẻ mặt đồng dạng sáng lạn tươi cười.

"Ba ba ba ba, chúng ta hôm nay thật sự đi chơi công viên sao? Là thật vậy chăng?"

"Anh rể anh rể, em muốn ngồi thuyền hải tặc, anh dẫn em ngồi thuyền hải tặc."

Mục Dục Vũ có chút mờ mịt, hẳn giương mắt nhìn về phía một bên, phát hiện Nghê Xuân Yến đi theo Mục Giác đứng ở một bên, Mục Giác trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, đôi hẳn nói: "Đi thôi Tiểu Vũ, hiếm khi bọn nhỏ vui vẻ như vậy, hôm nay chúng ta cả nhà đi ra ngoài hoạt động, coi như cho con cùng tiểu Yến kỷ niệm ngày kết hôn."

"Thật tốt quá thật tốt quá, ba mẹ hai người mỗi ngày đều kỷ niệm đi," Mục Phi Nhiên vây quanh chân hẳn nhảy tới nhảy lui, ồn ào nói, "Bà nội đều nói rồi, ba ba chúng ta đi nhanh đi, chậm liền không thấy cá heo biểu diễn."

Chương 42

Mục Dục Vũ phát hiện bất tri bất giác cảnh tượng chuyển đổi, hẳn thật sự đặt mình trong cái gọi là công viên trò chơi, thời gian là buổi tối, những chiếc đèn lồng đủ màu sắc treo xung quanh sân chơi. Người ngược xuôi rất nhiều, tiếng vang âm nhạc từ những vòng quay xe ngựa gỗ; người bán kẹo bông và bong bóng mang mặt nạ chú hề đủ kiểu tươi cười, trêu bọn nhỏ cười ha ha; còn có người đàn ông áo thuật đứng trước cửa trại, cười hớ hớ mời du khách đánh giá. Cách đó không xa còn có một chỗ đèn thủy tinh rực rỡ, cách thật xa vẫn nghe thấy tiếng hoan hô bên trong.

"Ba ba, nhanh chút, ba nhanh chút," Phi Phi vừa kéo hẳn, vừa không quên quay đầu ồn ào, "Cậu nhỏ phải theo sát con nha, bằng không để lạc thì cậu đừng khóc đó."

Tiểu Siêu lộ vẻ khuôn mặt tươi cười, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng không đem lời Phi Phi nói vào tai, chỉ chốc lát liền bước xuống vài bước xa, ngóc ngóc nhìn một bên bán kẹo kéo đến gần người. Thằng nhóc Mục Phi Nhiên quay đầu vừa thấy liền nóng nảy, buông ra tay Mục Dục Vũ đương lời kéo, bịch bịch chạy về cầm vật áo cậu nhỏ, kéo đi phía trước, một bên còn cau mày học giọng điệu mẹ nó lải nhải lâm bầm nói: "Không thèm nghe người ta nói sao, ra cửa không phải nên theo sát người sao? Thật sự là, t không nhìn cậu một chút cũng không được, cậu bây giờ phải hiểu chuyện chứ..."

Nó nói còn chưa dứt lời, chợt nghe Nghê Xuân Yến ở một bên máng nói: "Thằng nhóc con, tại sao nói chuyện với cậu như vậy?"

"Con mặc kệ cậu nhỏ mẹ cũng máng con, con quản mẹ cũng máng, bây giờ tính làm sao mới đúng đây?" Phi Phi quyết miệng.

Nghê Xuân Yến lấy ánh mắt trừng nó, nó cười hi hi trốn sau lưng Tiểu Siêu, đưa đầu ra, có kết luận nói: "Mẹ cũng thật phiền."

"Cái thằng nhóc con con, còn có thể tranh luận, ba ngày không đánh da ngựa phải không?" Nghê Xuân Yến vừa nói vừa giả bộ kéo tay áo.

Phi Phi nở nụ cười vang, nhanh như chớp chạy đến Mục Giác kia, Mục Giác sợ nó té ngã, vội mở ra cánh tay ôm lấy nó, thằng nhóc cá trạng nói: "Bà nội người xem mẹ ta không thèm quan tâm còn muốn đánh con nữa."

Mục Giác cười hớ hớ nói: "Còn không phải con không ngoan?"

"Con rất ngoan mà, con đi theo cậu nhỏ chơi đùa, con sẽ quan tâm cậu, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ bà nội bố trí."

"Ừ, thật sự là đứa trẻ ngoan" Mục Giác đến gần nói, "Quay đầu nói mẹ con đi, này, nơi này có hai mươi đồng tiền, con mang theo cậu nhỏ đi qua kia mua kẹo bông được không?"

"Tùy tiện mua? Thích mua gì cũng được?" Thằng nhóc lập tức vui vẻ, mắt háp háy hỏi.

"Ừ, tùy tiện mua." Mục Giác gật gù đầu.

Thằng nhóc hoan hô một tiếng, lập tức lấy tiền, chạy tới giữ chặt Tiểu Bạch ngọc, ồn ào, “Mua kẹo bông mua kẹo bông.”

Mục Dục Vũ phát hiện bản thân đứng ở một bên nhìn, khoe miệng nhin không được gọi lên, hấn khụ một tiếng, giữ chặt Nghê Xuân Yển đang theo sau, nhẹ giọng nói: “Để cho bọn nhỏ tự mình mua.”

Nghê Xuân Yển có chút lo lắng nói: “Bọn nó mua được không? Người nhiều đến vậy đi lạc làm sao bây giờ?”

“Lạc một chút cũng sẽ không chết.” Mục Dục Vũ thản nhiên nói.

“Có ai làm ba như anh sao?” Nghê Xuân Yển bất mãn đẩy hấn một chút, tay dùng sức rất nhẹ, chẳng khác nào gãi ngứa. Mục Dục Vũ không nhin được cười, hấn tự nhiên mà vậy vươn tay bắt lại bà vai cô, thật giống như động tác nầy đã lặp lại trăm ngàn vạn lần trở nên bình thường, thân thể của cô nằm gọn trong lòng hấn, giống như có loại bánh răng khớp với bánh răng hoàn chỉnh. Đây là vợ của Mục Dục Vũ, cô gọi Nghê Xuân Yển, bọn họ ở cùng nhau rất nhiều năm, thân thuộc đến nỗi hơi thở dường như dung hợp, như rễ nối với rễ.

“Ai ai, còn đang ở bên ngoài, đừng quấy, để cho làm cho hai thằng nhóc con chê cười.” Nghê Xuân Yển ngượng ngừng đẩy đẩy hấn.

“Chê cười? Bọn nó dám?” Mục Dục Vũ nhú mày trầm giọng nói.

Nghê Xuân Yển cười một tiếng, tay sờ sờ của mặt hấn, dịu dàng nói: “Được, biết anh là gia trưởng, uy phong rất nhiều. Nhưng nhà chúng ta thật vất vả đi chơi một chuyến, đừng phạt phụ, nhanh cười một cái, đừng dọa đến bọn nhỏ.”

Mục Dục Vũ không kiên nhẫn nói: “Cũng không phải đùa giỡn, có cái gì buồn cười?”

“Anh nha,” Nghê Xuân Yển thấy anh không thèm để ý, đáy mắt tràn đầy yêu thương nhìn hấn, sau đó cúi đầu, từ cái túi trên tay lấy ra một cái hộp, đưa cho hấn nói: “Này, quà.”

“Còn có quà?” Mục Dục Vũ có chút ngoài ý muốn, hấn tiếp nhận cái hộp nhỏ, lắc lắc hỏi: “Có cái gì ở trong hả?”

“Đừng dùng sức lắc vậy, đợi chút nữa rồi xem.” Nghê Xuân Yển đoạt lấy cái hộp kia, mở ra, bên trong là một khối gọc bình an xanh biếc, xuyên qua sợi dây màu đỏ, đỏ và xanh hòa quyện vui mừng. Ngọc kia không được tốt lắm, lấy Mục Dục Vũ ánh mắt, liếc mắt một cái có thể nhìn ra bên trong chứa không ít tạp chất, nhưng Nghê Xuân Yển cẩn thận cầm lấy, hấn ngược lại một câu không tốt nói cũng không nên lời.

“Đến đây, cúi đầu.” Nghê Xuân Yển mở sợi dây, hàm chứa tươi cười nói, “Em đến chùa thắp hương lễ phật, mọi người đều nói, cái này giữ bình an tốt nhất”.

Mục Dục Vũ thở phào một hơi, sau đó, hấn hiếm khi tranh luận thuận theo Nghê Xuân Yển, cúi đầu, tùy ý để người phụ nữ kia đeo sợi dây vào trên cổ.

Đeo xong rồi, Nghê Xuân Yển còn vỗ vỗ ngực của hấn, có chút đỏ mặt, còn cố tình muốn trừng hấn, nghiêm chỉnh nói: “Em nói cho anh, mua cái này thật không dễ chút nào, anh nếu dám bỏ ra, em không tha cho anh đâu.”

“Xấu muốn chết.” Mục Dục Vũ chán ghét nói.

“Xấu cũng không cho bỏ, có nghe thấy không?”

“Biết rồi, xấu đến mấy cũng là thứ vợ đưa, chẳng phải là coi trọng mình sao?” Mục Dục Vũ gọi lên môi trên chọc nói, “Ai bảo lại cưới em chứ.”

Nghê Xuân Yển cười đánh hấn một chút, nói: “Em phải xem kia hai thằng nhóc đó, không biết ăn đến bao nhiêu rồi. Anh ở cùng với mẹ nhé.”

“Biết rồi.”

Nghê Xuân Yển chạy về hướng đám đông, Mục Dục Vũ giật nhẹ mảnh ngọc kia, nghĩ nghĩ, hay là chê nó xấu, vì thế nhét vào áo somi, vừa quay đầu lại thấy Mục Giác cười như không cười nhìn chính mình, xấu hổ một chút, cười cười nói: “Mẹ, để mẹ phải chê cười.”

Mục Giác lắc đầu nói: “Cười cái gì? Các con vợ chồng tốt đẹp, trong lòng ta rất vui sướng.”

“Mẹ, mẹ có mệt hay không? Con đỡ mẹ qua kia ngồi một chút?”

“Cũng tốt, đứng lâu thì hơi mệt chút.”

Mục Dục Vũ vội đi qua đỡ cánh tay Mục Giác, cùng bà đi về hướng ghế đá. Hấn giờ phút này trong lòng phức tạp, hấn nhớ tới sự thật trong thế giới, hấn chưa bao giờ làm bạn dẫn Mục Giác đi dạo phố, hấn chưa bao giờ giúp Mục Giác mua thứ này thứ nọ. Hấn đưa cho Mục Giác toàn là những thứ cao sang quý giá, cũng không là hấn tự tay chọn lựa, hấn có quyền thế, chỉ cần phân phó một câu, thư ký sẽ thay hấn chọn quà thích hợp, cần bản không cần hấn cân nhắc suy nghĩ.

Theo thời gian, hấn cũng hiểu được điều này không có gì, hiệu quả là lần đầu tiên, thời gian hữu hạn, hấn cảm thấy Mục Giác luôn ở đó, bà sẽ không rời bỏ hấn, sau này ngày còn rất dài, hấn có rất nhiều cơ hội tận tay hiểu kính bà, chỉ cần hấn có thời gian.

Thời gian liền như vậy một năm qua đi, hần luôn không rảnh, mẹ luôn tỏ vẻ thông cảm, hần liền nghĩ đến những việc nhỏ đó, kỳ thật có làm hay không cũng sao cả.

Sau đó trong nháy mắt, mẹ mất, muốn hiếu kính cũng không còn người hiếu kính .

“Mẹ, mẹ trách con sao?” Mục Dục Vũ mang theo Mục Giác ngồi xuống, nhìn bà nhẹ giọng hỏi. Ở trong trí nhớ của hần, hai năm cuối cùng của Mục Giác trên cơ bản là triều miên trên giường bệnh , mặc dù tâm trạng bà tốt lắm, mà bệnh ngày một trầm trọng, bà không thể kim chế gầy yếu. Nhưng tại đây trong giấc mơ này, vẻ mặt bà hồng hào, mang một chiếc áo khoác phẳng lì, trang bị giày da bóng loáng, bởi vì ra ngoài, bà còn thân nhiên dùng son môi, toàn bộ khuôn mặt đoan trang, bà sống rất khá, phong tư yếu điệu.

“Trách con cái gì?” Mục Giác ngạc nhiên hỏi, lập tức ha ha cười, vỗ vỗ tay hần nói, “Ha ha, muốn trách , ngày kỷ niệm kết hôn đều không nhớ rõ, nếu ta không nhắc nhở con, có hay không con quên luôn ngày này?”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, hần nghĩ nghĩ nói: “Xuân Yến sẽ không so đo chuyện này đó, cô ấy không phải loại người như vậy.”

“Nó không so đo, nhưng không có nghĩa là nó không quan tâm.” Mục Giác nói, “Nó mỗi ngày hầu hạ con ăn, hầu hạ con mặc, chăm sóc con tận tình, hai đứa nhỏ cũng không khiến con mệt nhọc, đây là công lao của nó. Con nên hướng về phía này, không thể không cảm ơn nó thật tốt, vì nó làm gì đó? Vợ chồng chi đạo, nhưng phải chú ý cân bằng, có một bên trả giá, một bên khác ngồi mát ăn bát vàng, quá lâu cũng khiến người ta chịu không nổi.”

Mục Dục Vũ cười cười, không nói chuyện.

“Thằng nhóc con quả là có phúc tốt, cưới vợ tuyệt như vậy, còn không đối tốt với người ta? Điều mẹ dạy con trước kia biến đâu mất rồi hả?” Mục Giác thấy hần không hề rầy, liếc trắng mắt, chỉ vào ngọc bình an trên cổ hần nói, ” Khỏi ngọc này, là con dâu dùng hết tiền riêng dành dụm nửa năm mua cho con, con còn khen ngược, còn chọn ba lấy bốn...”

“Hơn nửa năm tiền riêng liền mua miếng ngọc hư này?” Mục Dục Vũ nhún mày bất mãn nói, “Con đã nghĩ cô ấy bị lừa rồi, ngọc như vậy còn học người khác mua ngọc, cũng không đã bị lừa sao...”

“Ai ai, con là một tên xấu xa, như thế nào nói như vậy, con rốt cuộc nghe hiểu ta nói phía trước không ...” Mục Giác nóng nảy.

Mục Dục Vũ nhếch miệng cười, đánh gãy lời Mục Giác, đối với bà trình trọng nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ tốt với cô ấy thật tốt.”

“Ai, này là được rồi?” Mục Giác phản ứng lại đây , ngạc nhiên hỏi, “Con thật hiểu được? Không phải dễ mẹ?”

“Thật hiểu được, ” Mục Dục Vũ gật đầu nói, “Nếu chuyện này còn không hiểu rõ, sống nửa năm như vậy thật ướng phí.”

“Thời điểm con và nó ở cùng một chỗ, hai người các con còn nhỏ, ta vẫn thấy cô gái này sống khó khăn, tuy rằng nhà chúng ta không nói xuất thân dòng dõi, mà khi hai đứa đứng cùng một chỗ, Xuân Yến kém người không phải chỉ một chút .” Mục Giác nhẹ giọng nói, “Khi đó con cũng chưa nhìn ra người ra có bao nhiêu tốt, còn luôn vội vàng đối với con thật tốt, lòng ta cứ nghĩ , nó khi đó cũng tuổi trẻ, đánh giá cũng chỉ là cô gái tham mới mẽ, qua đoạn thời gian phai nhạt thì tốt rồi.” Mục Giác thờ dãi, không phải không đau lòng nói, “Nào biết nói nó cũng có mắt, theo đến nhiều năm như vậy.”

“Vâng, cô ấy ngọc thôi.” Mục Dục Vũ nở nụ cười.

“Nếu không ngọc cũng không đến mức với con nha, ” Mục Giác tức giận trừng hần, “Con có cái gì tốt? Tính tình lại thói, khuyết điểm lại nhiều, cũng chính là Xuân Yến mới chịu được con.”

“Mẹ, đừng bôi xấu con mình vậy chứ.”

“Mẹ có câu nào nói sai cho con ?” Mục Giác cười mắng nói, “Hiện tại xem ra, đem con giao cho Xuân Yến mới là dựa vào , đã biết chừng đi. Đối với con con dâu tốt hơn nhiều, biết không?”

Mục Dục Vũ nhìn cách đó không xa Nghe Xuân Yến một tay lôi kéo một đứa nhỏ, tình hình luống cuống tay chân, bất giác cười lên tiếng, hần gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Mẹ, ngài yên tâm, con sẽ đối với cô ấy thật tốt.”

Chương 43 - 44

Không gian trong mơ, lấy bố cục hoang đường này, lại biểu hiện một loại cảm xúc chân thật bình thường, chân thật đến nỗi hần giống như đã sống ở đó vài chục năm, quả thật từng có một người vợ tên là Nghe Xuân Yến, hai người bọn họ sinh một đứa nhỏ là Mục Phi Nhiên. Kia đứa nhỏ thật nghịch ngợm, bị thành viên trong nhà chiều chuộng, thường thường luôn nhờn nhẽ, nhưng mà nó bản tính thiện lương, sùng bái ba nó, còn tuổi nhỏ đã được dạy sống có trách nhiệm

Bọn họ người một nhà còn bao gồm một bà nội tên là Mục Giác, lại có một em vợ luôn luôn ngốc nghếch, nhà bọn họ rất náo nhiệt, có hai đứa nhỏ, trong nhà ồn ào không ngừng, cả ngày gà bay chó sủa, nhưng chuyện đó rất bình thường.

Không giống như Mục gia, tráng lệ, người giúp việc thành đàn, một đồng người trưởng thành hầu hạ hần, nhưng lại lúc nào cũng có vẻ lạnh lùng trống trải, rất kỳ quái.

Mục Dục Vũ sống đến ba mươi tuổi đầu, mới phát hiện có một cuộc sống tồn tại như vậy: phòng ở không lớn, tiền gởi ngân hàng nói vậy cũng không bao

hiều, áp lực sinh tồn tăng dần theo thời gian, chức vụ làm việc để kiếm sống cũng không thấy được tiền đồ, tuổi mỗi một lớn, người đàn ông trung niên tất nhiên sẽ suy tàn, những tham vọng và dã tâm tất nhiên sẽ dần thoái lui. Một người đàn ông nuôi sống cả một đại gia đình, nói vậy kinh tế quần khổn cũng luôn xuất hiện, người như vậy xem ra, cơ hồ đều có thể nhận lấy hai chữ uất ức .

Làm sao có được thành tựu giống hần như bây giờ?

Nhưng hần không có gia đình. Mục Dục Vũ kia , hần đau đầu nhức óc có người đau, vợ hần nhất định sẽ mang com nóng đến tận đầu giường chăm sóc hần, bọn nhỏ sẽ phá lệ ngoan ngoãn, vây quanh hần hát nhạc thiếu nhi; còn có mẹ của hần, mẹ của hần còn sống, bà sẽ vừa dùng một loại treu chọc đặc biệt treu hần, vừa chăm sóc giúp hần mau bình phục.

Trong môi trường mà Mục Dục Vũ đang sống đó, nói vậy tính cách yếu đuối nhiều lắm, tương ứng , hần cũng tất nhiên không biết làm gì . Nhưng mà, Mục Dục Vũ kia có cái gì tất yếu thế nào cũng phải tính toán? Hần lại không cần có trách nhiệm với nhiều nhân viên, không cần chọn một bỏ hai các kế sách chống lại công ty cạnh tranh. Hần đại khái chưa bao giờ trải qua đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió kích thích và nguy hiểm, hần cũng không ném thứ qua thành công và cũng chẳng hiểu rõ áp lực lớn dần theo nó.

Mục Dục Vũ còn có một chút khiến hần canh cánh trong lòng, bất kể như thế nào hần cũng chẳng phải là người đó. Hần làm gì đều có người nhà giúp đỡ, hần chẳng sợ bên ngoài thất bại thảm hại, về nhà còn là có người coi hần như kho báu.

Không cần tiêu tiền, không cần ký hợp đồng, không cần khen thưởng trách phạt, không cần như nhà tâm lý học xem xét nhược điểm người ta, chiến tranh tâm lý, không cần làm một chuyện gì, cũng mẹ kiếp có người đối tốt với hần.

Tốt vô điều kiện.

Mục Dục Vũ có chút buồn bã, hần cũng không phải thấy trong mơ nhiều dịu dàng liền vội vàng phủ định chính mình, hần cho tới bây giờ, vẫn không có gì hoài nghi cuộc sống mà hần chọn lựa. Bởi vì đó tính cách phù hợp với hần, phù hợp với khát vọng và dã tâm, hần đối tuyệt không hối hận.

Ngoài ra, sự dịu dàng từ trong giấc mơ khiến hần thật sự bình tĩnh, hần nghĩ, thì ra bao nhiêu chuyện cũ liền như vậy như hạt cát trời qua kẽ tay, thì ra hồi tưởng lại, vào ngày đó năm đó lúc đó, hần lựa chọn Nghê Xuân Yến, cuộc sống hoàn toàn sẽ thay đổi.

Hần bình tĩnh suy nghĩ một Mục Dục Vũ lợi hại, về sau khi tỉnh giấc, hần ở trong căn nhà trống trải hoa lệ của mình, nhìn Diệp Chi Lan làm ra các loại dấu vết nghệ thuật trừu tượng: trên tường vẽ hoa trừu tượng , thảm pho màu sắc lạnh lùng, các tác phẩm điêu khắc hình thù kỳ lạ, phối hợp với toàn bộ thiết kế thủy tinh lạnh lẽo cứng rắn, toàn bộ căn nhà như một sản phẩm nghệ thuật tiên phong mang đầy sự hiện đại, miệng hô khẩu hiệu, như đang gào thét chỉ trích. Mục Dục Vũ bỗng nhiên cảm thấy rất lạ, vì sao bản thân có thể ở ngôi nhà này mà sống lâu như vậy? Hần sống ở đây, cùng người phụ nữ đó không hợp nhau, quả thực trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng hần vẫn không chịu đặt xuống.

Lúc này hần hồi tưởng bản thân còn ở trong ngôi nhà giấc mơ, ba phòng nhỏ, nội thất cũ lộn xộn, bởi vì có đứa nhỏ còn thường xuyên có thể nhắc chân liền đụng phải một món đồ chơi, trong hoàn cảnh đó, hần cảm thấy rất hợp, giống như ngôi nhà là một bộ phận cơ thể, cùng hô cùng hấp, đều có thể lấy cảm động.

Mục Dục Vũ châm lửa xì gà, ở trong phòng hần, lấy sự cẩn thận như khi đầu tư vào một hạng mục lớn xem xét, lần đầu tiên còn thật sự tự hỏi giấc mơ quý quai đó có ý nghĩa gì. Hần nghĩ, không gian trong mơ gây cho của hần toàn bộ xúc động, cho hần chậm rãi ý thức được bản thân vẫn là một con người, loại bỏ sự mạnh mẽ của Mục tiên sinh bên ngoài, của hần nội bộ, kỳ thật vẫn là một người đàn ông bình thường.

Hơn nữa là một người đàn ông Trung Quốc bình thường , hần cũng không phản cảm quan niệm vợ đặt lò sưởi trên đầu giường, những thứ vụn vặt như lông gà vỏ tỏi trong mơ, kỳ thật còn khiến hần cảm thấy dịu dàng.

Giống như chiếc khăn tay thêu mà mẹ hần cất giữ lại, ở trong hiện thực nhiều lần trải qua tang thương, rõ ràng sớm không biết để ở nơi nào, muốn tìm cũng không có khả năng tìm được. Nhưng trong mơ nó lại xuất hiện , nó biểu đạt toàn bộ tình yêu, cũng được cất giữ hoàn chỉnh.

Loại này tình yêu liên hệ với khát vọng nội tâm, không mãnh liệt, không vô cùng lo lắng, nhưng là lại nước chảy đá mòn, không ngừng cọ rửa. Mục Dục Vũ chậm rãi đứng lên, hần từ từ phun ra từng vòng khói, ngón trở gõ gõ mặt bàn, hần nghĩ nếu chính mình là một người đàn ông bình thường, có khát vọng như vậy cũng không kỳ quái, nhưng hần tuyệt đối không muốn buông tha ích lợi khi làm Mục Dục Vũ tiên sinh sở hữu, bởi vậy, hần muốn giải quyết vấn đề là, như thế nào vừa làm Mục tiên sinh , đồng thời, có năng lực đem sự dịu dàng trong giấc mơ nguyên chuyển đến hiện thực?

Hần chưa bao giờ phủ nhận chính mình lại tham lam lại ích kỷ, này hai loại phẩm đức ở hần xem ra chính là nguyên thủy tư bản tích lũy từ động lực, cũng là động lực tiến bộ xã hội, hần nghĩ hần nếu là thương nhân, hần nên làm chuyện của người thương nhân, xác định mục tiêu, tối đa hóa lợi ích.

Rất đơn giản, đem Nghê Xuân Yến biến thành chính hần .

Khiến cô trở thành người phụ nữ của hần, khiến cô ở trong hiện thực vì hần lo liệu gia đình, thương hần, chiều cô hần, chờ điều kiện thật tốt còn có thể vì hần sinh đứa con. Để hồi đáp, hần sẽ cho cô cuộc sống thật tốt, không chỉ có kinh tế bảo đảm, đương nhiên còn có đứa em trai ngọc của cô, tiếng hát đứa nhỏ đó tốt lắm, tìm chuyên gia giáo sư dạy nó, với hần mà nói, đây cũng là một đầu tư nhỏ.

Mục Dục Vũ bỗng nhiên hứng thú phấn khởi, trong đầu nhanh chóng bắt đầu tính toán nên thực hiện mục tiêu tương ứng này thế nào, càng nghĩ càng kích động, cơ hồ nhin không được nghĩ nên lập tức thực thi. Nhưng kinh nghiệm nhiều năm từ thương trường khiến thời điểm hần càng hưng phấn càng phải duy trì bình tĩnh, vì thế hần nghĩ nghĩ, trước phân ra nặng nhẹ, đầu tiên gọi điện thoại luật sư ly hôn, khẳng khái thêm điều khoản bồi thường phí tổn, số lượng không nhiều lắm, nhưng không được quá nhiều, mục đích là làm cho Diệp Chi Lan nhanh chóng ký giấy ly hôn. Tiếp theo, hần gọi điện thoại Lâm trợ lý, bảo Nghê Xuân Yến thuê hai nhân viên, cho cô bớt bận rộn. Cuối cùng, hần nghĩ nghĩ, lại gọi Điều Căn Giang.

“Thưa ngài” Điều Căn Giang khuyết thiếu cảm xúc thanh âm vang lên, “Thực xin lỗi, ngài có việc cần nhờ thì ngần gọn phân phó, vợ tôi hai ngày này không thoải mái, tôi đang hầm thuốc Đông y cho cô ấy.”

Mục Dục Vũ ngẩn người, nói: “Lão Điều, Tôi gọi cho anh là công việc, anh hầm thuốc là việc riêng, anh đây là công và tư chẳng phân biệt được.”

“Thuốc Đông y là chú ý lửa và thời gian, bỏ lỡ được tính sẽ yếu bớt.” Điều Căn Giang nghiêm trang trả lời, “Muốn tôi tiếp tục phổ cập kiến thức khoa học cho ngài nhận biết sao?”

Mục Dục Vũ tức giận nói: “Không cần nhiều lời, tôi muốn biết động tĩnh gần nhất Diệp Chi Lan bên kia.”

“Cô ta học làm ngôi sao, gần đây độc thân.”

“Này thật kỳ quái, chẳng lẽ anh không đem một nửa tin tức truyền đi ra ngoài?”

“Có, không ít thanh niên tài tuấn tin là thật, nhưng Diệp Chi Lan đại khái được cao nhân chỉ điểm, trong lúc không sai nửa điểm, cô ta mỗi ngày nghỉ ngơi theo quy luật, quy luật đến kỳ quái.”

“Như thế nào?”

“Bởi vì cô ta chưa bao giờ là người như thế.” Điều Căn Giang nói, “Điểm ấy tiên sinh ngài cũng biết.”

“Khác thường tất quý.” Mục Dục Vũ cười lạnh một chút, “An bài vài cái đội, tôi và cô ta gặp mặt nhau, về phần bọn họ nên viết như thế nào, trong lòng anh đều biết.”

“Vâng.”

“Lão Điều, anh có ý như vậy sao?” Mục Dục Vũ đột nhiên hỏi, “Cả ngày vây quanh vợ, ngày qua ngày vẫn vui vẻ?”

Điều Căn Giang thanh âm ấm không ít, dường như còn mang theo ý cười: “Tôi cảm thấy rất có ý tứ.”

Mục Dục Vũ trầm mặc, theo sau nắn câu: “Không tiền đồ.”

“Cám ơn.”

Mục Dục Vũ cúp điện thoại, lại nghĩ nghĩ, lại gọi Lâm trợ lý, làm cho hắn giúp chính mình hẹn Diệp Chi Lan, nhân tiện tìm một nơi yên tĩnh, hắn còn chưa phân phó xong, đột nhiên nghe thấy bên ngoài một trận tiếng bước chân, theo sau, cửa bị người gõ vang, chị Dư thanh âm mang theo run run nói: “Tiên sinh, có chút chuyện, tôi muốn báo cho ngài.”

Mục Dục Vũ nhú mày, cúp lên điện thoại, lạnh lùng nói: “Tiến vào.”

Chị Dư nhanh mặt đi vào, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa có: “Tiên sinh, tôi phát hiện bức tranh treo trong phòng khách đã bị đánh cắp.”

Mục Dục Vũ suy nghĩ một hồi không nhớ tới đó là tác phẩm của ai, hắn không thích tranh trừu tượng hiện đại, xem không hiểu, nhìn cũng chán. Nhưng hắn nhớ rõ giá, đó là ở trong buổi tiệc đấu giá mùa xuân người khác chụp được hồi lộ của hắn, tổng giá trị vượt qua một trăm vạn.

Chút tiền này đủ để cho một người bình thường bí quá hoá liều.

Mục Dục Vũ trực giác nhận thức vì chuyện này không đơn giản, trong nhà nhiều nhất chính là nhân viên bảo vệ, ba ban thay phiên, còn trang bị hệ thống giám sát tiên tiến, trộm bình thường rất ít khả năng trộm, trộm chuyên nghiệp lại không nên nửa vời, hắn nhìn chằm chằm chị Dư nửa ngày sau, thân nhiên hỏi: “Chị nói là có trộm trong nhà?”

“Đúng vậy,” Chị Dư mang theo áp lực tức giận nói.

“Tìm được rồi?”

“Tìm được rồi.” Chị Dư nói, “Tôi cho người tìm kiếm.”

“Báo cảnh sát đi.” Mục Dục Vũ không chút để ý nói, “Dám trộm thứ này, phải trả giá một chút.”

“Nhưng mà tiên sinh,” chị Dư do dự mà nói, “Cảnh sát gần nhất, người kia cũng liền xong rồi, việc này nói ra cũng không dễ nghe. Hơn nữa mọi người dù sao cũng là đồng nghiệp, tôi là nghĩ, chúng ta đem này nợ trở về, đem người đuổi đi, tôi tin tưởng người kia cũng là nhất thời hồ đồ mà thôi.”

“Người khen ngược tâm,” Mục Dục Vũ thân nhiên cười cười, hỏi: “Ai trộm?”

“Là,” Chị Dư dừng dừng, thấp giọng nói, “Tôn Phúc Quân.”

Mục Dục Vũ hơi hơi lấp bắp kinh hãi, trừng mắt nhìn.

“Thật sự là anh ta, tôi cũng không nghĩ tới, nhưng người phòng bếp thấy hắn lén lút đến phòng nghỉ, hơn nữa tôi vừa mới dẫn người đi qua, lục soát ngay dưới sàn, “Chị Dư vội vàng nói, “Tôi hỏi qua hắn, anh ta thừa nhận là anh ta trộm, tôi còn nghe nói cha anh ta sinh bệnh nằm viện, là ung thư gan, trị liệu tốn không ít tiền, anh bí quá hoá liều, cũng là có thể lý giải...”

Mục Dục Vũ nhú mày, hắn nghĩ nghĩ hỏi: “anh ta ở đâu?”

“Tôi đuổi anh ta đi rồi...”

Mục Dục Vũ đứng lên, trừng mắt nhìn chị Dư, sau thân nhiên nói: “Chị ngang nhiên không hỏi qua tôi đem đuổi nhân viên của tôi, chị năng lực lớn chị...”

Chị Dư trắng mặt, run giọng nói: “Tiên sinh...”

“Anh ta chắc còn chưa ra khỏi cổng, bảo anh ta lại đây, chị đuổi đi, thì tìm anh quay về...”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chương 45

Mục Dục Vũ nắm chặt tay Nghê Xuân Yển, giống như thói quen cạnh tranh của Mục tiên sinh, mặt hắn liền như vậy không chút thay đổi ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt, toàn thân ngay cả độ sáng bóng loáng gầy da đều là xa hoa đúng mức Mục tiên sinh, nhưng tay hắn nắm chặt bàn tay của người bên cạnh, hắn không nhìn tới Nghê Xuân Yển, cũng không để ý tới Nghê Xuân Yển giờ này phút này có suy nghĩ gì, sẽ có cảm xúc gì, hắn chỉ là sau khi gian nan xác định một quyết định máu chốt bắt đầu tính từng bước, quyết định này đưa ra, nhất quyết không thu lại, tứ mã nan truy.

Đây là chuyện Mục tiên sinh sẽ làm, cũng là chuyện Mục Dục Vũ sẽ làm.

Cứ như vậy trước đi, Mục Dục Vũ nghĩ, không cần để ý đến việc cô cảm thấy thích hợp hay không, dù sao cũng ở trước mắt, nắm chặt rồi nói sau.

Nhưng người phụ nữ này đại khái lý giải không được chuyện này, giờ phút này khăn trương lưng đứng thẳng, trong lòng bàn tay đỏ mào hỏi, vẫn hết nhìn đồng tới nhìn tây chỉ sợ có xe đi ngang qua bị người ta nhìn thấy cảnh tượng trong xe. Cô có lẽ không đủ thông minh, cũng không ngốc, chỉ là thói quen ít nghĩ làm nhiều, bỏ qua cảm xúc và cố gắng nỗ lực. Mục Dục Vũ biết, câu nói để tôi giúp cô ủ nóng đã dọa đến cô, cô có kinh nghiệm ứng phó với bọn du côn thu phí, ứng phó với bọn lưu manh muốn sàm sỡ, nhưng cô không biết đối mặt với tình huống ái muội với ông chủ, huống chi, ông chủ này từng là người cô theo đuổi trước kia.

Nhưng chỉ có như vậy mới có loại cảm giác sung sướng mới mẻ, Mục Dục Vũ hít một hơi, nhẹ nhàng vuốt phẳng lòng bàn tay không mấy trắng mịn. Thậm chí dấu không có những giấc mơ kì quái kia khỏi gọi dục vọng, chỉ cần giờ này phút này, có người phụ nữ như vậy, chất phác đơn thuần, bộ dạng cũng không tệ lắm, dáng người cũng không biến dạng, giữ một người phụ nữ như vậy, tổng so với việc giữ một chàng trai hay một cô gái trẻ thì tốt hơn nhiều lắm, cũng thể diện nhiều lắm.

Cô rất tốt, thành thật, không có dục vọng, nếu phải tìm người chung sống với hắn, nhất định phải là người như vậy.

Giống như mẹ đẻ của hắn, cả đời cần cù và thật thà lo liệu gia đình, một ngày một đêm theo đuổi kiếm tiền, cũng chẳng qua cũng vì để cho đứa nhỏ tốt hơn, như thế mà thôi.

Bọn họ cố gắng chỉ là cố gắng, bất kể hỏi báo, không màng khó khăn, thậm chí bọn họ còn không ý thức được bản thân đang cố gắng, bọn họ nghĩ đó là chuyện bọn họ nên làm, bao nhiêu người phụ nữ như vậy im lặng lắm, không ai cảm thấy điều đó thật là phi thường.

Người phụ nữ như vậy, mặc bộ quần áo hở hang cũng không thấy quyến rũ, họ mang bên mình sự chân thành. Mục Dục Vũ hiểu được, khi hắn chạm vào tay cô, chính là loại cảm xúc này.

Mục Dục Vũ nắm chặt tay cô, quay đầu hỏi: “Căng thẳng?”

“Tôi tôi tôi liền thấy, như vậy không thích hợp...” Nghê Xuân Yển lắp bắp nói, “Anh, anh còn có danh dự, vạn nhất để cho người ta nhìn thấy...”

“Cô lúc này còn có thể thay tôi lo lắng...” Mục Dục Vũ buồn cười lắc đầu, hắn một tay lôi kéo tay cô không buông, xoay đi qua, trực tiếp ôm lấy bà vai cô, sau đó nhìn cô đỏ mặt không nói lời nào.

“Mục Dục Vũ, anh, anh làm gì, anh...” Nghê Xuân Yển nói chuyện thanh âm đều run lên.

“Đừng nhúc nhích,” Mục Dục Vũ áp chế bà vai, thậm chí hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi phun ra, từ từ nói: “Thoáng một cái nhiều năm như vậy đã trôi

qua”.

“Hà?”

“Tôi nói là trước kia chúng ta cũng từng như vậy” Mục Dục Vũ mang theo ý cười nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Chính là cô chui dưới cánh tay tôi, cứng rắn túm cánh tay tôi đặt lên vai cô, nhớ rõ không?”

Nghê Xuân Yên mặt đỏ lên, gấp gấp nói: “Kia, kia đều là chuyện từ bao giờ, không phải lúc đó còn nhỏ sao...”

“Lúc đó không còn nhỏ,” Mục Dục Vũ vỗ vỗ bả vai cô, ôm sát, có chút cảm thán, lại có chút mật mờ không rõ, “Lúc này chúng ta cũng không nhỏ”.

“Anh anh anh có ý gì...”

Mục Dục Vũ cười mà không đáp, hẳn không thích đem tất cả nói ra, nói rõ việc này sẽ không còn thú vị, mất không khí. Hắn chỉ như vậy ôm Nghê Xuân Yên, đem cô kéo vào trong lòng, không cho cô lộn xộn, làm cho cô dựa vào cánh tay, hẳn cần cảm giác có người tựa vào. Hắn biết qua quá nhiều người phụ nữ không chỉ muốn dựa vào, đó chẳng qua chỉ là những hành động biểu hiện trước mặt. Tình cảm của bọn họ, quả thật uyển chuyển, quả thật động lòng người, nhưng uyển chuyển hay mê hoặc cũng chỉ như bảng màu trước mắt, mục đích chung của bọn họ đều là danh vọng và tiền tài.

Chỉ có Nghê Xuân Yên là không giống, chỉ có cô thật tâm tựa vào lòng hắn, cùng hắn tương liên, cùng vinh nhục. Cô không đoái hoài tính toán cho bản thân, cô cũng không biết chuyện nam nữ, cô không có mẹ, cô không có ai tâm sự chuyện khuê mật, cho nên cô toàn tâm phó thác, cho nên ôm cô, Mục Dục Vũ cảm thấy an ổn, lại không đành lòng.

Mục Dục Vũ thờ dài, thấp giọng hỏi người phụ nữ cứng ngắc trong lòng: “Cửa tiệm tốt không?”

“Ừng, cũng tốt.”

“Người mới đến cô quản lý được không?”

“Tôi không quản được” Nghê Xuân Yên khó xử nói, “Thỉnh linh cho tôi thuê ba người, phải trả bao nhiêu tiền lương tôi cũng không rõ lắm...”

“Chuyện này cô không cần phải xen vào, tiền lương bọn họ A Lâm sẽ phụ trách, tiền thưởng cấp bậc tự cô quyết định, chỉ cần cô đừng làm nhiều việc mà sai bọn họ là được rồi”.

“Làm sao làm vậy được” Nghê Xuân Yên rầu rĩ nói, “Người ta đang hoảng là đầu bếp, có giấy chứng nhận, tôi thấy, cửa tiệm như miếu nhỏ có Bò Tát lớn vậy?”

“Không hai tay làm sao bắt lửa, được, nói chuyện đó cô cũng không hiểu, ông quản lý cho bọn họ không được lười biếng, làm có hay không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, đối với khách hàng phục vụ linh tinh, đừng để người ta lừa.” Mục Dục Vũ nhún mày nói, “Quên đi, tuyệt đối không có khả năng cô bị lừa, tôi bảo cho A Lâm qua kiểm tra.”

“Tôi, tôi nghĩ không cần làm lớn phô trương như vậy, tôi nghĩ ban đầu mình chỉ mở một cửa tiệm ăn vặt...”

Mục Dục Vũ cười nhẹ, vuốt ve bả vai của cô nói: “Chuyện này có gì là phô trương, làm tốt tôi sẽ đầu tư cho cô một chuỗi, không có việc gì, cứ để tôi tính.”

“sao lại để anh tính...”

“Những chuyện như vậy” Mục Dục Vũ vỗ vỗ lưng cô, giải quyết dứt khoát nói, “Sau này đều nghe tôi”.

Nghê Xuân Yên ngốc ngốc, nhất thời sẽ có chút không hiểu được. Cô nghĩ ngợi, bị Mục Dục Vũ ôm cũng không giẫy dụa, có lẽ này cũng là hy vọng lâu dài từ trước, Mục Dục Vũ trong lòng nghĩ, nhiều năm qua không có một người đàn ông nào, tình cảm yêu đương say đắm trong suốt một thời thanh xuân khắc sâu trong tâm trí, nói cô đối với hắn không cảm giác, không thích, là không có khả năng. Không một người phụ nữ nào có thể làm vậy được, cô cũng không phải trời sinh giả dối, cũng chẳng diễn trò tự nhiên đến vậy. Chỉ là trong lòng cô còn giấu diếm, không dễ dàng phô bày, không quan trọng, hẳn biết là tốt rồi.

Hắn biết là tốt rồi.

Xe lặng yên dừng lại, Mục Dục Vũ lấy ra di động nhấn dãy số, hỏi: “Người ở đâu? Được rồi, tôi đến đây”.

Nghê Xuân Yên về mặt mờ mịt, Mục Dục Vũ nói lái xe mở khóa, ôn hòa nói: “Đến rồi, xuống xe”.

Nghê Xuân Yên luống cuống tay chân mở cửa xe xuống xe, Mục Dục Vũ cũng xuống, ngẩng đầu nhìn tòa dân cư độc lập, chỉ chốc lát, bên trong chạy ra hai người, người đầu là Tôn Phúc Quân, đi theo là Lâm trợ lý.

“Cô chỉ việc nhìn, đừng nói gì.” Mục Dục Vũ căn dặn Nghê Xuân Yên.

Nghê Xuân Yên nghiêm túc gật gù đầu, trong ánh mắt vẫn là lộ ra sắc mặt vui mừng, Mục Dục Vũ cười cười, đối Lâm trợ lý nói: “Hỏi rõ ràng chưa?”

“Không, anh ta kiên trì chờ ngài đến mới nói.” Lâm trợ lý thông báo.

“Đại Quân, cái giá của anh thật lớn mà , muốn vạch trần còn để tôi đến đây một chuyến, có phải anh nghĩ tôi không dám đuổi anh?” Mục Dục Vũ nhún mày nói với Tôn Phúc Quân .

“Sao có thể atiên sinh, thật sự là tôi nói chuyện có điểm kỳ quái, tôi chính mình tra xét một đoạn thời gian, nhưng tính về mặt này, cả hội bọn họ đồng loạt vu oan, tôi chỉ biết thừa nhận.” Tôn Phúc Quân cười hớ hớ nói xong, xoay người nói với Nghê Xuân Yển , “Em gái, cô cũng đến đây? , tôi chỉ biết cô khẳng định giúp tôi cầu tình , đúng không? Không cần lo lắng, tôi không sao, Mục tiên sinh như gương sáng, có thể phân biệt đúng sai”.

“Ý của anh là tôi phải minh oan cho anh?” Mục Dục Vũ tức giận nói một câu, đối Lâm trợ lý nói: “Anh mang Nghê Xuân Yển qua bên kia một chút, đợi lát nữa chúng tôi quay lại, tôi phải trao đổi với Đại Quân”.

Nghê Xuân Yển khẩn trương nói: “Mục Dục Vũ, anh cần phải nghe anh Đại Quân rõ nói, đừng oan uổng người tốt...”

Mục Dục Vũ nhún lại mi, Lâm trợ lý quan sát sắc mặt, lập tức nói: “Nghê tiểu thư, chúng ta đi thôi”.

Nghê Xuân Yển còn có điểm lo lắng, nhìn nhìn Tôn Phúc Quân, Tôn Phúc Quân cười hi hi nói: “Tôi không sao , đi thôi đi thôi”.

Như thế cô mới chịu đi, Mục Dục Vũ liếc nhìn bóng dáng cô, đối Tôn Phúc Quân cười lạnh nói: “Nhân duyên của anh cũng tốt ghê”.

“Ha ha, cũng được.” Tôn Phúc Quân nói, “Tôi cứu em trai cô ấy, cô ấy là biết ơn thôi”.

Sắc mặt Mục Dục Vũ thế này chuyển tốt, nói: “Nói đi, sao lại thế này?”

Tôn Phúc Quân trầm ngâm một chút, nói: “Trong nhà ngài có người không sạch.”

“Tôi sớm biết, tôi làm ra về bọn họ còn hữu dụng”.

“Tôi chỉ là, nước trong nhà ngài có trộn gì đó, nguyên tưởng rằng sạch sẽ , hiện nay cũng không sạch sẽ .” Tôn Phúc Quân nhìn hẩn, cẩn thận nói: “Thân thể sức khỏe ngài tốt không?”

Mục Dục Vũ biến sắc, nghiêm túc hỏi: “Anh nói có người bỏ thuốc vào thức ăn của tôi?”

Tôn Phúc Quân gật gật đầu, nói: “Theo tôi điều tra , hẩn là đã được một thời gian”.

Chương 46

Mục Dục Vũ mặt lạnh lùng không nói một tiếng, hẩn lặng lẽ hít sâu, điều chỉnh cảm xúc bản thân.

Xe vững vàng lăn bánh, con phố cuối thu vắng tanh , bầu trời giống như một khối thủy tinh màu xanh, cao xa mà trong suốt, cửa kính xe mở ra, gió đêm thổi vào, không khí lạnh lẽo tươi mát, hít thật sâu một hơi, phổi cũng trở nên sạch sẽ.

Tuy nhiên có một số thứ, làm thế nào cũng không sạch.

Tâm trí của hẩn dừng ở một đoạn thời gian trước kia, lúc hẩn mới từ nước Mĩ trở về gây dựng sự nghiệp, lần đầu tiên bị tổng tài Diệp thị mời tham gia yến hội bọn họ tổ chức, thời điểm đó, hẩn lần đầu gặp Diệp Chi Lan.

Cô ta mang một cái váy dài thắt lưng hồng và tím, kiểu dáng có điểm giống nữ thần Athen, tóc uốn thả dài bồng bềnh, trên mặt trang điểm và tươi cười đều vừa phải, khoác tay anh cả từ trên cầu thang bước xuống liền trở thành tiêu điểm, lúc đó, Mục Dục Vũ không phải không có rung động.

Cô ta cơ hồ tựa như trời sinh nên vì đàn ông công thành danh toại góp một viên gạch, cô ta xinh đẹp như vậy, mang theo bên người, tuyệt đối là một thứ mà người đàn ông có địa vị nên có.

Cho nên Mục Dục Vũ để tay lên ngực tự hỏi, hẩn vẫn chưa chân chính khất khe đánh giá qua Diệp Chi Lan, ngay cả khi hẩn chưa bao giờ dùng sự dịu dàng mà người đàn ông nên có với người phụ nữ của mình, bọn họ trong lúc đó ở chung luôn đối chọi gay gắt, giống như chiến tranh, nhưng mà hẩn đã từng nghĩ tới lấy cô ta thế nào.

Nhưng cô ta lại muốn hẩn chết.

Nếu hẩn trúng độc mà chết, người được lợi lớn nhất là cô ta. Bởi vì nếu ly hôn, lấy Mục Dục Vũ thủ đoạn, ngay cả theo trình tự pháp luật, Diệp Chi Lan cũng không có khả năng lấy được bao nhiêu tiền, còn có thể bị nợ bên ngoài biến thành không xu dính túi. Nhưng nếu vẫn còn trong hôn nhân, Mục Dục Vũ ngoài ý muốn bỏ mình, cô ta có thể tác động đến di chúc, kế thừa đa số tài sản của hẩn.

Cho dù không phải cô làm chủ , nói cô ta không nhúng tay vào chuyện này, Mục Dục Vũ thật không tin.

Hẩn nhớ tới bộ dáng lúc người phụ nữ kia rời đi khi vênh vao tự đắc, cô ta lúc đó với hẩn cái gì, đúng rồi, cô ta nói: “Tôi tuyệt đối không ly hôn”.

Thì ra bắt đầu từ đó.

Mục Dục Vũ nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, hần cảm thấy trời có chút lạnh.

“Lạnh không? Tôi đóng cửa sổ nhé?” Nghe Xuân Yển nhỏ giọng hỏi hần.

Mục Dục Vũ thế này mới nhớ tới bên cạnh còn có Nghe Xuân Yển, hần quay đầu, trong xe tối sáng thấy Nghe Xuân Yển trắng như tuyết để lộ nghi ngờ và lo lắng, hần hướng về cô trấn an cười, tay vỗ vỗ lưng cô, lúc này mới phát hiện tay cô rất lạnh lẽo.

Chỉ sợ cô đã sớm cảm thấy lạnh, nhưng mở miệng câu đầu tiên, lại vẫn là hỏi hần lạnh hay không lạnh.

Cô có thói quen đem nhu cầu bản thân đặt sau nhu cầu của người khác, cô không giống Diệp Chi Lan, không giống những người phụ nữ mà Mục Dục Vũ từng quan hệ.

Loại phụ nữ này, ngay cả vì mình còn không mưu tính ích lợi, thế nào cũng không có khả năng vì tiền đi độc sát một người đàn ông.

Mục Dục Vũ ánh mắt trở nên nhu hòa, hần nghiêng người đi ấn nút đóng cửa sổ, sau đó như cũ vươn cánh tay, đem Nghe Xuân Yển ôm vào bên trong cánh tay mình, hần lắng lắng ôm, tay kia thì đưa qua, nắm lấy, sau đó vuốt ve, ý đồ làm cho cô ấm một chút.

“Tôi, tôi rất khỏe, không lạnh như vậy...” Nghe Xuân Yển cả người không được tự nhiên.

Mục Dục Vũ đôi môi làm ra khẩu hình “Hừ”, vẫn đang ôm cô không buông tay, sau đó, hần nghe thấy Nghe Xuân Yển nom nớp lo sợ, nức nở như sợ đánh vỡ cái gì hỏi: “Mục, Mục Dục Vũ, anh, anh rốt cuộc có ý gì hả?”

Mục Dục Vũ giờ phút này chân thật cảm nhận được sự sợ hãi của cô, đó là sự sợ hãi khi không biết tương lai vui mừng hay không, cô đã từng là một cô gái không sợ sệt, nhưng cô cũng biết ông trời cũng chẳng hậu đãi ai, cô vui mừng khi giấc mơ thành hiện thực trước những hành động thân mật của Mục Dục Vũ, lại lộ vẻ không biết bởi rồi. Mục Dục Vũ bỗng nhiên liền cảm thấy trái tim như nhũn ra, ngoài xe gió lạnh gào thét, đập vào cửa kính, người vợ chân chính trên danh nghĩa của hần không biết giờ này đã mưu tính đến đâu cho việc độc chết hần, hần nghĩ không chỉ có phải nhanh tốc phản kích, hơn nữa phải đánh đến đối phương hoàn toàn không còn khả năng chống cự.

Mọi thứ đột nhiên trở nên thực xa xôi, không quan trọng gì, hần cũng không biết làm người tốt ra sao? Hần cho dù không kết cục tốt, cho dù thật sự không chết từ tế được thì thế nào? Lúc này đây, hần cảm thấy kiên định lại ảm áp, hần ôm người phụ nữ ngọc đang chờ đợi đáp án của hần, hần biết Nghe Xuân Yển vừa sợ vừa chờ mong kết quả; hần biết trong mắt cô hàm chứa tủi thân, tủi thân và chua xót đó nổi lên trái tim hần, hần biết tất cả chân tướng, hần biết cô hoảng sợ.

Cô, hoàn toàn không biết dỗ ngọt một người đàn ông, cô cũng giấu không được tâm tư bản thân.

Hiểu cô rất dễ dàng, nhưng hiểu được rồi lòng lại chưa xót.

“Tôi, tôi cũng không còn trẻ nữa, tôi không giống với anh, anh còn có vợ, tôi...” Nghe Xuân Yển nghẹn ngào ra tiếng, mang theo oán khí ở trên người hần đánh vài cái, khốc nói, “Đã bao nhiêu năm, bây giờ tại sao lại như vậy? Đối với anh tôi già rồi, đã trẻ rồi...”

“Cô không già,” Mục Dục Vũ ôm cô, thấp giọng nói, “Thật sự không già”.

“Đối với cũng không còn trẻ nữa...” Cô tiếp tục khóc.

Mục Dục Vũ lại nở nụ cười, vỗ lưng cô, thấp giọng nói: “Không sao, tôi cũng không chê”.

Xe đưa Nghe Xuân Yển về đến nhà, Mục Dục Vũ khi cô xuống xe liền kéo lại nói: “Cô thu xếp một chút, qua hai ngày nữa tôi sắp xếp, chuyển qua kia sống”.

Nghe Xuân Yển khóc ánh mắt hồng hồng, nghe thấy điều này, lấp bắp kinh hãi, ngập ngừng suy nghĩ lắc đầu, Mục Dục Vũ lại trầm tĩnh tiết thiết nói: “Sau này cô đều nghe tôi, cùng sống chung với nhau, cô và em trai cùng chuyển qua”.

Hần nói xong liền hướng Nghe Xuân Yển nở nụ cười, nghiêng người đi giúp cô mở cửa xe, nhìn theo Nghe Xuân Yển xuống xe. Nghe Xuân Yển ngờ ngác, mang theo biểu tình giống như nằm mơ, Mục Dục Vũ hoàn toàn vui vẻ, hần cũng đi theo xuống xe, ở trên đường, trước mắt bao người ôm lấy cô, lại cúi đầu dùng môi hôn trán, sau đó kéo áo cô nói: “Chuyển qua bên kia thì không cần mang theo quần áo, tôi sẽ đổi mới toàn bộ, sẽ cho cô chọn màu sắc cô thích, được không?”

Nghe Xuân Yển sắc mặt hồng, như ánh mắt sáng trong, không nhảy mắt nhìn hần, liếm liếm môi, khó khăn hỏi: “Chúng ta, chúng ta tính sau này cùng chung sống?”

“Ừ”.

“Anh, anh sẽ ly hôn với vợ?”

Mục Dục Vũ lại gật gật đầu.

“Tôi, tôi sau này, sau này...” Nghe Xuân Yển lấp bắp nói không ra lời.

“Cô sau này làm sao tôi sẽ nói cho cô, ” Mục Dục Vũ vẻ mặt ôn hoà nói, “Đừng sợ, hết thầy đều có tôi”.

Hắn nói xong, lại sờ sờ đầu Nghê Xuân Yến , lúc này mới xoay người tiến vào trong xe, bảo xe chuyển bánh. Mãi cho đến khi xe chạy thật xa, hắn vừa quay đầu lại, còn có thể thấy Nghê Xuân Yến đứng ở bên kia.

Cô thật là ngốc.

Mục Dục Vũ khoe miệng tươi cười, hắn chậm rãi nghĩ sau khi trở về trước mắt điều tra như thế nào, xuống tay với ai trước, như thế nào giết gà dọa khỉ, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy có chút hứng thú.

Mặc kệ kết quả như thế nào, Diệp Chi Lan cũng không tha.

Đêm khuya đèn đuốc sáng trưng, một chén canh bồi bổ bình thường Mục Dục Vũ dùng để ăn khuya được đưa vào phòng, ở trên bàn học tỏa hơi nóng hầm hập, Diêu Căn Giang mang theo cấp dưới kéo đầu bếp Dương, bóp miệng của hắn đem canh trên bàn rót vào hết. Mục Dục Vũ chăm xì gà ngồi trên ghế, đối với người một bên tóc lung tung, sắc mặt trắng bệch chị Dư nhẹ nhàng băng quơ nói: “Như thế nào? Còn không rõ, Dương mập có thể bởi chị chống đỡ đã chết”.

“Dương mập a Dương mập, chén canh này mỗi buổi tối anh hầm tôi đều trả lại cho anh, tôi còn không biết bên trong bỏ thêm cái gì , anh lại biết, anh tuy béo, nhưng cũng đều giả phải không? Vậy rằng bồi bổ đi”

Diêu Căn Giang lãnh đạm bổ sung: “Còn có rất nhiều”.

“Tình cảm thật tốt, ” Mục Dục Vũ cười cười nói, “Vậy chia cho vợ và đứa nhỏ nhà hắn cùng uống, phúc lợi nhân viên, người nhà cũng có phần”.

Hắn hướng một bên Lâm trợ lý khoát tay, Lâm trợ lý hỏi: “Tiên sinh, muốn phái người đến đó đón người mang lại đây sao?”

“Không cần, gọi điện thoại nói Dương mập ở trong nhà bạo bệnh, để cho người nhà nhanh đến đây một chuyến.” Mục Dục Vũ cười lạnh nói, “Nhà bên đó cũng không tiện nghi , thì ra cấp dưới tôi tuyên lại tốt như vậy, xem ra tôi nên nhìn các anh với cặp mắt khác.” Mục Dục Vũ rút một ngum xì gà, đứng lên, âm trầm nói: “Tiếp tục cho tôi, đun thêm một nồi đi.”

“Không, không...” Dương mập thần sắc đại biến, liều mạng lắc đầu giãy dụa suy nghĩ đứng lên, áp người của hắn hướng đầu gối kia đá mạnh một cước, mắng: “Đứng im, không tôi phế anh bây giờ”.

Mục Dục Vũ quay đầu hướng chị Dư đi đến, phun lên khói trên mặt chị ta, nhẹ giọng nói: “Chị Dư, chị thật giỏi, mẹ kiếp tôi xin lỗi ai cũng không xin lỗi chị? Nói nói, không biết chị thâm cừ đại hận gì mà lại muốn đối phó với tôi như vậy? Há?”

Chị Dư môi run run, quay đầu đi chỗ khác, Mục Dục Vũ gật gật đầu, nói: “Người khác thì thôi đi, đến chị cũng như vậy, chị Dư , tôi tin tưởng chị như vậy, toàn bộ nhà đều giao cho chị quản lý, chị năm nay năm mươi sáu tuổi, còn có bốn năm nữa thì về hưu, trừ tiền hưu ra, tôi còn chuẩn bị cho chị phí dưỡng lão, chị xa quê nhiều năm nhiều năm, nhà chị còn thân thích không chừng còn có thể chăm sóc chị thật tốt, tôi còn nghĩ chuẩn bị cho chị một số tiền, phòng khi có việc gấp.” Mục Dục Vũ hít sâu một hơi, có chút âm trầm nói: “Đúng vậy, Mục Dục Vũ tôi không tính là người tốt, nhưng từ khi theo tôi, tôi đều thay các người tính toán. Hôm nay mẹ kiếp đối với tôi như vậy, thật sự là, đầu lắm biết không?”

Chị Dư ánh mắt chớp động, khó có thể tin nhìn Mục Dục Vũ.

“Như thế nào? Chị không tin? Chúng ta khách và chủ một thời gian, tôi là người thế nào chị không biết?” Mục Dục Vũ cười lạnh một chút, gật đầu nói: “Đúng, chị không biết, chị sớm đã quên tôi là người thế nào, cho nên chị lấy lợi ích trước mắt quay về hạ độc tôi! Chị Dư , mẹ nó chị liền như vậy hận tôi? Há? Thăng khôn nào khiến chị vô lương tâm đối với tôi như vậy? Há? !

Chị Dư nước mắt chảy ra, lắc đầu khóc nói: “Tôi không phải vì tiền, tôi không có lấy tiền, thuốc kia không hại người , bọn họ cam đoan với tôi, tôi có lên trộm thử qua chó, chó cũng không chết, tôi không muốn độc chết ngài,Dương mập cũng nói sẽ không chết người , ngài chết rồi làm sao chúng tôi tránh được liên quan...”

Mục Dục Vũ cười lạnh nói: “Cảm tình tôi còn phải cảm ơn nhị vị thủ hạ lưu tình? Lão Diêu, anh nói cho bọn họ, thuốc này thực sự là gì!”

“Cụ thể báo cáo kiểm tra đo lường còn chưa có, nhưng bước đầu có thể phán đoán, là một loại thuốc gây ảo giác nặng, dùng thường xuyên sẽ khiến người ta phát điên.”

“Thì ra không phải muốn tôi chết, mà là muốn tôi nổi điên, không sai, ” Mục Dục Vũ nhấp hé miệng môi, cười cười hỏi, “Tôi điên thì các người có tốt gì? Diệp Chi Lan trở về có thể cho các người tăng lương?”

“Không phải phụ nhân, không phải...”Chị Dư lập tức lắc đầu.

“Không phải Diệp Chi Lan?” Mục Dục Vũ quay đầu đối Lâm trợ lý nói, “Gọi điện thoại”.

Bên kia Dương mập hét ầm lên: “Không, đừng gọi, tiên sinh, tôi sai rồi, cầu ngài tha tôi đi, tiên sinh, là phụ nhân phân phó , phụ nhân nói chỉ cần tôi nghe , sẽ mang nhà bên kia sang tên cho tôi...”

“Còn có gì?”

“Cô, cô ta còn cho vợ tôi tiền vốn mở cửa tiệm...”

Mục Dục Vũ cười ha ha đứng lên, cười đến xì gà trong tay đều thiếu chút nữa bắt không được. Điều Căn Giang lo lắng tiến từng bước, nhẹ giọng gọi hắn: “Lão Mục”.

“Không có việc gì,” Mục Dục Vũ cười lau khước mắt nước mắt, lắc đầu nói, “Tôi liền cảm thấy việc này rất buồn cười, anh nhìn tôi tốn công sức cưới một người vợ như vậy, lại hạ độc tôi, nói cô ta ngủ với tên mập này chắc cô ta cũng làm”.

“Lão Mục.” Điều Căn Giang đưa tay khoát trên vai hắn.

Mục Dục Vũ vỗ vỗ tay hắn lý bảo chính mình không có việc gì, quay đầu đối Dương mập nói: “Tôi so với Diệp Chi Lan có thể có tiền nhiều hơn, tôi không truy cứu anh chuyện kê đơn cho tôi, cũng không tìm người nhà anh gây phiền toái, tôi cũng cho anh hai phòng bên đó, anh chỉ cần chiếu như vậy cho cô ta uống hai bát, thế nào?”

“Không...” Chị Dư lo lắng kêu, “Không cần như vậy, tiền sinh, phu nhân cũng là một người phụ nữ đáng thương, ý cô ấy không phải hại ngài...”

“Mẹ kiếp, trên đời này có người phụ nữ đáng thương như cô ta sao?” Mục Dục Vũ quay đầu nhìn về phía chị Dư, hiểu rõ nói, “Trách không được, thì ra tâm của chị là hướng về Diệp Chi Lan, tôi còn không biết, Diệp Chi Lan thì ra còn có bản lĩnh khiến người của tôi khăng khăng giúp cô ta.”

Chương 47

Cảm xúc mỗi người đều tựa hồ dầu sôi lửa bỏng, sôi sục, trong trường hợp này, không có người nào có thể tự nhiên bình tĩnh, bất kể là đối phương bị tra hỏi, hay là người tra hỏi.

Điều Căn Giang ngay cả thay Mục Dục Vũ hoàn tất giao dịch, sau khi mọi chuyện kết thúc, cũng về mặt dờ dặt ngồi đối diện Mục Dục Vũ, hai người đối mặt, ước chừng có hơn nửa giờ một câu cũng không nói.

Bọn họ từng trải qua quá sóng to gió lớn, có mấy lần nguy hiểm trước mắt, bọn họ đều nghĩ đến bản thân đều có sẹo, làm việc cần mật chu toàn, nhưng bọn họ không nghĩ tới lần này có thể khiến suýt nữa nội bộ mâu thuẫn, hai người nghĩ lại, cũng một phen đổ mồ hôi lạnh.

Trong thực tế, mọi chuyện cũng không quá khó hiểu, Mục Dục Vũ mất ngủ trong một thời gian dài, mỗi ngày vào buổi tối đều uống một chén canh hầm, này mà loại canh này hẳn bỏ số tiền lớn mua từ tay bác sĩ, trị liệu một khoảng thời gian sau quả thật hữu hiệu, vì cũng có hiệu quả trị liệu, hẳn còn phải tiếp tục dùng hai đợt trị liệu. Diệp Chi Lan lợi dụng kẻ hở này, cô ta mua chuộc quản gia và đầu bếp của Mục Dục Vũ, khiến bọn họ trộn vào chén canh hẳn dùng một lượng thuốc ảo giác.

Báo cáo kết quả kiểm tra cụ thể còn chưa có, nhưng có thể khẳng định, dùng một thời gian dài, Mục Dục Vũ sẽ thần trí mê loạn, điên cuồng.

Miến là hẳn nổi điên, thì cho dù hẳn là ai cũng được. Bởi vì người điên mới có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm chết một người điên, so với làm chết một người thông minh tháo vát Mục tiên sinh dễ dàng hơn.

Quản gia Dư làm đến điểm ấy không khó chút nào. Chị ta nguyên bản luôn để ý Mục Dục Vũ ăn mặc tất cả công việc và những người gần gũi bên cạnh, đây là cấp dưới mà hẳn tin tưởng, chị ta trước kia nhận được ân lớn của hắn, lại ở bên người cần trọng làm năm sáu năm, chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Mục Dục Vũ đối với chị ta thậm chí có loại tình cảm thân nhân tin cậy, hẳn giao cho chị ta quyền xử trí tất cả những người ngoài, chỉ là vì hẳn tin tưởng chị ta biết điều gì nên làm, điều gì không nên làm, đã nhiều năm như vậy, chuyện trong nhà gọn gàng ngăn nắp, Mục Dục Vũ cũng không có gì phải lo lắng.

Hắn chuyện theo dõi Diệp Chi Lan cũng phó thác cho chị Dư, mời bác sĩ cho Diệp Chi Lan, mua sắm quần áo, tìm nữ giúp việc kiêm hộ công cho cô ta, những công việc người này đều được khờ khạo bởi chị Dư, trong lúc đó hẳn cứ nghĩ bản thân đã nắm chắc trong tay người phụ nữ đó, hẳn đối Diệp Chi Lan cũng không đề mắt, hẳn luôn nghĩ rằng một người phụ nữ đến từng tuổi đó cũng không chịu coi bộ váy công chúa màu hồng thì ắt hẳn chỉ số IQ không cao, trình độ thấp, căn bản không xứng làm đối thủ của hắn, bởi vậy hắn đem toàn bộ năng lực và trí lực, đều dùng ở ứng phó đối thủ bên ngoài.

Nhưng người vợ mà hắn chán ghét lại không thể nhẫn nại này, luôn bước bình sống trong tòa thành thủy tinh tự ảo tưởng ra, hẳn cơ hồ dùng một bàn tay là có thể bóp chết người phụ nữ vô dụng đó, lại thiếu chút nữa hắn đã làm.

“Lão Mục, chuyện này, sai ở anh.” Điều Căn Giang giống như do dự hồi lâu, sau khi im lặng đưa ra câu phán đoán, “Anh không nên phạm vào sai lầm như vậy.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, một hồi nói: “Anh ở lại vì muốn cho tôi biết chuyện này?”

“Tôi ở lại, là vì nghĩ giúp đỡ bạn bè là lão Mục” Điều Căn Giang nói, “Không phải vì giúp Mục tiên sinh.”

Mục Dục Vũ trào phúng nở nụ cười, hỏi: “Không phải đều là tôi sao?”

Điều Căn Giang hỏi lại một câu: “Vậy đều là anh sao?”

Mục Dục Vũ thờ dài một hơi, đứng lên, ở quầy rượu chọn một bình rượu cùng hai cái cốc, mở nắp rót, đưa qua một ly cho Điều Căn Giang, thấp giọng

nói: “Đây, lão Diêu.”

Diêu Căn Giang tiếp nhận, cùng hắn chạm cốc , hai người cúi đầu uống một ngụm.

“Vợ tôi, cũng chính là Diệp Chi Lan, hôm nay tôi còn nhớ rõ bộ dáng cô ta trước khi cưới” Mục Dục Vũ ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nói một câu tùy ý, cười cười nói: “Anh có biết vì sao tôi cưới cô ta không?”

Diêu Căn Giang hơi hơi vẹo cổ, thiếu hứng thú nói: “Cô ta không phải là loại phụ nữ này sao? Tuổi trẻ là tiểu thư cao sang , trưởng thành chính là phu nhân cao sang, không gả cho anh cũng sẽ gả cho một người cùng loại , có cái gì vì sao.”

“Anh nói rất đúng” Mục Dục Vũ nói, “Nhưng cô ta luôn nghĩ bản thân mình sẽ cưới người tốt hơn, cô ta xem thường tôi.”

“Anh cũng đầu nhìn thấu cô ta.” Diêu Căn Giang thần nhiên nói.

“Cho nên hôn nhân của chúng tôi tựa như một truyện cười.” Mục Dục Vũ tự giễu cười nói, “Bất quá cũng rất thú vị , vừa kết hôn, cô ta ba ngày hai lượt ồn ào muốn ly hôn, sau khi tôi không đồng ý, cô ta lại ở bên ngoài chơi đùa đàn ông, đến hiện tại, tôi muốn ly hôn , cô ta trăm phương nghìn kế không chịu ly hôn. Thật sự là, nhân sinh gặp gỡ, thật tuyệt vời.”

“Cô ta dù sao cũng xuất thân thương nhân, tính kế cũng hiểu được, cũng chỉ là anh bất cần không để ý.” Diêu Căn Giang không chút khách khí nói.

“Đây cũng là lời lão Diêu muốn nói với lão Mục?” Mục Dục Vũ nở nụ cười.

“Vậy anh muốn là lão Mục hay vẫn là Mục tiên sinh đây?” Diêu Căn Giang liếc mắt nhìn hắn, chỉ đứng dậy cùng hắn chạm vào chạm cốc, nói, “Được, uống rượu.”

Mục Dục Vũ yên lặng uống một ngụm, sau đó khàn khàn nói: “Kỳ thật mẹ tôi lúc trước phản đối tôi kết hôn.”

“Ồ?”

“Bà nói tôi cùng Diệp Chi Lan sẽ không hạnh phúc.” Mục Dục Vũ nói, “Đối với anh tôi trẻ hơn, một lòng muốn đưa công ty phát triển, loại khát vọng này như lửa thiêu trong lòng, thiêu tôi một lòng một dạ liên cân nhắc kiếm tiền như thế nào, như thế nào trở nên nổi bật, chuyện này anh cũng hiểu, mẹ kiếp anh nói tôi ngốc hay không ngốc, cái mấu chốt đó, tôi bỏ qua rồi.”

Diêu Căn Giang thần nhiên nói: “Mẹ anh nói đúng .”

“Anh cũng cho rằng như vậy?” Mục Dục Vũ nhìn hắn một cái.

Diêu Căn Giang gật gật đầu nói: “Tìm người để kết hôn thì không như anh nói.”

“Vậy tại sao anh không bao giờ nói?”

Diêu Căn Giang kỳ quái hỏi: “Mẹ anh nói anh còn không nghe, tôi nói hữu dụng sao?”

Mục Dục Vũ bị nghẹn đến, hắn ngẩng đầu lên, uống hết ngụm rượu, nửa ngày, mới bỏ cái ly xuống, nhẹ giọng nói: “Cho dù là Diệp Chi Lan, tôi cũng không nghĩ ra chị Dư . Diệp Chi Lan có thể có bao nhiêu tiền? Chị Dư tâu cũng không phải chưa thấy quen mặt , Diệp Chi Lan về chút ơn nhỏ không thể đã động đến chị ta. Nhưng cô ta như thế nào liền...”

Diêu Căn Giang lắc đầu nói: “Lão Mục, anh còn chưa già, làm thế nào không nhớ? Anh nhắm lại xem anh gặp chị ta như thế nào ?”

Mục Dục Vũ nhú mày nói: “Tôi đây vẫn không quên, lúc trước con gái chị ta sinh bệnh nặng, tôi giúp đỡ chị ta, bởi vì tôi coi trọng năng lực chị ta, nhưng sau đó con gái chị chết...”

”Nếu con gái chị ta không chết, cùng Diệp Chi Lan cũng không khác lắm.” Diêu Căn Giang vỗ vỗ vai, không chút để ý nói, “Hơn nữa bọn họ đều là phụ nữ.”

“Đây là ý gì?”

Diêu Căn Giang cười mà không đáp, hắn đứng lên, đối Mục Dục Vũ nói: “Trời nhanh sáng, ngày mai còn có rất nhiều chuyện, anh không tranh thủ thời gian ngủ sao?”

“Quên đi, ” Mục Dục Vũ lắc đầu, “Dù sao tôi cũng ngủ không được.”

“Nghĩ về chuyện tốt, nghĩ về người phụ nữ tốt, anh sẽ ngủ rất nhanh.” Diêu Căn Giang hàm chứa ý cười nói.

“Đây là nói với lão Mục ?”

Diêu Căn Giang gật đầu: ” Đây là nói với lão Mục .”

Mục Dục Vũ khoe miệng nở nụ cười một chút, đứng lên, thấp giọng nói: “Cám ơn anh, lão Điều.”

Điều Căn Giang nhận câu cảm ơn này, hất ra khỏi phòng, mở cửa phòng đi ra ngoài, lại nhẹ nhàng đóng cửa.

Mục Dục Vũ nghĩ lời của hắn nói, hơn nữa câu kia ” Nghĩ về chuyện tốt, nghĩ về người phụ nữ tốt ” trong đầu nhớ tới khuôn mặt Nghê Xuân Yến, nhớ tới khi hắn buông cô ra vẫn mang theo nụ cười, không khỏi nở nụ cười.

Hắn tiến vào phòng tắm, thay đổi quần áo nằm ở trên giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng liền như vậy tiến vào mộng đẹp.

Hắn lại một lần nữa đặt mình trong giấc mơ kia, lúc này đây cảnh trong mơ có vẻ thực mộng lung, chỉ biết là chung quanh náo nhiệt, không hề thiếu những người khác, nhưng lại không nhìn rõ ai. Điều giống nhau, hắn bị ai đó thông báo cho biết đây là tiệc của ai đó, Mục Dục Vũ có chút ngây thơ đi vào bên trong, phát hiện bản thân đã đi vào bữa tiệc được giăng đèn kết hoa. Một bàn tiệc lớn, bên người nơi nơi đều có người chào hỏi hắn.

“Chú rể đã tới, nhanh lên, nếu không đến cô dâu chạy theo người khác đó nha.” Có người giục cợt hắn.

Hắn đi chưa được mấy bước, lại bị một người giữ chặt, người nọ cười hi hi nói: “Ài, Dục Vũ tôi nói với anh, hôm nay là ngày lành của anh, chúng ta có nên ông mừng không nha? Chúng ta bất cứ giá nào cũng không để cho anh không say không về nha, ôi chào anh làm sao vậy, trước mắt uống một vài ly đã.”

“Đi đi, chú rể còn chưa vào lễ đường, bọn anh dụ dỗ cái gì, Mục Dục Vũ, chạy nhanh lại đây, mẹ anh bên kia kia.” Một người phụ nữ đi đến kéo cánh tay thấp giọng nói: “Xuân Yến ở phía sau đều sốt ruột chờ, anh làm thế nào còn chưa thay quần áo? May mắn mẹ có chuẩn bị cho con một bộ lễ phục ở phía sau, mau mau, cô dâu đã chờ lâu rồi, con nói con, đều kết hôn rồi, làm sao con không biết điều như vậy..”

Mục Dục Vũ bị cô ta đẩy đến trước mặt một người phụ nữ, hắn phát hiện đó là Mục Giác đoan trang xinh đẹp, Mục Giác vừa thấy hắn ánh mắt đều tròn tròn, đứng lên một phen lời kéo hắn, vừa đi vừa nói chuyện: “Tiểu Vũ con như thế nào còn chưa thay quần áo? May mắn mẹ có chuẩn bị cho con một bộ lễ phục ở phía sau, mau mau, cô dâu đã chờ lâu rồi, con nói con, đều kết hôn rồi, làm sao con không biết điều như vậy..”

Mục Dục Vũ lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hắn nhìn son môi của Mục Giác, khó khăn hỏi: “Mẹ, hôm nay con kết hôn?”

“Con trai con đang ngờ ngẩn sao?” Mục Giác vừa nghe đã nóng nảy, mắng nói, “Lúc này còn nói cái gì vậy? Con, con muốn bức chết mẹ con phải không? Lúc trước mẹ nói con suy nghĩ lại, con vồ cái bàn nói là không thể không kết hôn, hiện tại hỏi hân ? Mẹ nói cho con, đã muộn! Con hôm nay làm gì cũng phải kết, không muốn cũng phải kết, mẹ nói cho con, Mục gia vốn không bao giờ liên lụy thanh danh con gái người ta...”

Chương 48

Mục Dục Vũ nghe thấy điều đó đầu như phình lên, hắn nghĩ điều bây giờ hắn hỏi hận nhất là đã kết hôn, không đúng, hắn căn bản không muốn kết hôn, lại bị kéo vào giấc mơ kỳ lạ này, vẫn là cảnh tượng mừng rỡ đó, hắn cảm thấy thật buồn cười và hoang đường. Hắn nhìn trái phải xung quanh, phát hiện hàng nhà rất cũ, phía trên tường được treo đầy những hình ảnh long phụng thiếp vàng, xung quanh treo đầy chữ hi rục rục. Những thứ trang trí này không phải mới dùng lần đầu, biên giác có chút ố thể nào cũng không che giấu được, Mục Dục Vũ nhìn thấy chán ghét. Băng ghế dành cho khách mời cũng cũ kỹ, người phục vụ mang sườn xám hoa què mùa, bát đĩa tòi tẩn trên bàn bày ra các thứ đơn giản.

Đây là bữa tiệc kết hôn của hắn? Mục Dục Vũ đột nhiên nở nụ cười, trong trí nhớ hắn cũng từng có một bữa tiệc kết hôn, một phòng khiêu vũ rộng lớn của khách sạn Hilton, được trang hoàng bằng hai màu trắng vàng lộng lẫy, hoa hồng trắng và hoa bách hợp, suối sâm banh chảy không ngừng, Diệp Chi Lan mặc áo cưới của nhà thiết kế Châu Âu chuyên môn thiết kế cho cô ta, đem hết xa hoa phô bày trên trang phục. Hắn còn nhớ rõ chính mình lúc ấy đứng ở kia, mặc áo bành tô, mang nơ, cảm giác chính mình tựa như một hàng hóa được niêm yết giá, tại nơi này được trả giá tốt. Hắn không nhớ rõ chính mình lúc ấy có hay không trào phúng cười, nhưng Diệp Chi Lan có, sau khi cô ta cởi tầng tầng áo cưới thì nhìn hắn cười miệt thị. Nhưng mà cơ bắp trên mặt cô run run quá mức, thể cho nên tươi cười khinh bỉ đều biến mất, ngược lại lộ ra vẻ đáng thương và yếu đuối.

Hôm nay nghĩ đến, Mục Dục Vũ hiểu được Diệp Chi Lan cũng là thân bất do kỷ, thời điểm cô ta chấp nhận kết hôn đầy bi ai và bất lực. Có lẽ trong tiềm thức cô ta vẫn còn tưởng tượng về tình yêu lãng mạn, có lẽ cũng khát vọng dùng loại biểu diễn бурный này khiến người đàn ông của mình thương tiếc và khoan dung. Đáng tiếc đối tượng của cô ta lại là Mục Dục Vũ, Mục tiên sinh phẩm là trả giá một phần đều phải tính kế mười phần giá trị, hắn làm sao có thể lấy sự bất lực của mình để hiểu sự bất lực của người khác?

Ngay cả khi người phụ nữ đó là vợ của hắn.

Cho nên nói hôn nhân của hắn đáng chê cười cũng không chính xác, Mục Dục Vũ nghĩ, phải nói đó là một thời cơ không thích hợp để đầu tư. Hai người bọn họ đều thiên cận, chỉ thấy trước mắt, không nhìn đến tương lai, cả đời người dài lâu đến vậy, bọn họ khi đó thật sự không rõ, không phải cứ hôn lễ kết thúc mọi chuyện đều xong.

Mà là hôn lễ qua đi, chuyện này vừa mới bắt đầu.

Hắn đang xuất thần, lại bị giọng nói Mục Giác gián đoạn: “Thằng khốn con đang nghĩ ngược cái gì vậy, mẹ con còn đang nói chuyện đó. Ta nói, con muốn chạy trốn kết hôn? Ta, ta nói cho con ta tuyệt đối không cho phép, nghe thấy không, tuyệt đối không cho phép...”

Mục Dục Vũ buồn cười đánh gãy lời bà: “Mẹ, xem mẹ nói cái gì vậy, con chỉ là...”

Hắn một câu nói còn chưa dứt lời, lại nghe thấy giọng nói Nghê Xuân Yến từ sau lưng bọn họ truyền đến, mang theo run run và sợ hãi, cẩn thận hỏi: “Mục Dục Vũ, lời mẹ anh nói không phải sự thật phải không?”

Mục Dục Vũ quay đầu, phát hiện Nghê Xuân Yến mặc một chiếc váy cưới ngó ngẩn, trên mặt trắng trắng hồng hồng, trên đầu còn mang theo một chuỗi sa hoa giá rẻ, nhìn thấy hần còn muốn cười. Nhưng hần lại không thể cười nổi, bởi vì đôi mắt được kẻ viền đen Nghê Xuân Yến dần dần đỏ lên, lập tức nước mắt trào ra, trên mặt cô biểu tình thấy thế nào cũng giống lập tức sẽ khóc lóc om sòm, Mục Dục Vũ theo bản năng phản ứng lại, không chút nghĩ ngợi, nhảy đi qua một phen che miệng của cô, vừa may che được tiếng “Oa” phát ra.

“Khóc cái gì hả, tôi có nói cái gì đâu?” Mục Dục Vũ xấu hổ vì bị chú ý, mặc dù ở trong mơ, nhưng này giấc mơ rất chân thật, hần không thể không xuất hiện phản ứng thật, vì thế hạ giọng quát, “Đừng nháo, nghe thấy không? Muốn nháo thì khi về rồi nháo, bây giờ theo tôi về phòng thay quần áo trang điểm lại, nhìn xem cô đều thành cái dạng gì...”

Nghê Xuân Yến từ thân theo dõi hần, ô ô nói cái gì

“Được đừng suy nghĩ lung tung, đi một chút, theo tôi đi vào.” Mục Dục Vũ kéo cô đi, hần quay đầu ý bảo Mục Giác đừng lại đây, sau đó nửa ôm Nghê Xuân Yến lui vào phòng thay quần áo. Nghê Xuân Yến một đường giãy dụa, Mục Dục Vũ cũng không dám buông tay, đợi đến nơi thì buông ra, lập tức bị cô hung hăng đá cho một cái

“Ai u.” Mục Dục Vũ đau hô một tiếng, khí lực cô cũng thật mạnh, mặc dù ở trong mơ, làm sao lại đau thật vậy?

“Mục Dục Vũ, người mẹ nó dám đá bà đây lúc quan trọng này, em thành quỷ đều không buông tha anh nghe thấy không?” Nghê Xuân Yến khóc mắng đứng lên, đưa tay lên dấm hần, vừa dấm vừa mắng, “Anh đồ khốn, anh nói, anh có hồ ly tinh bên ngoài phải không? Há? Có hay không gạt em làm người ta lớn bụng? Đến đến bước kết hôn này rồi, anh còn dám trốn hôn? Anh làm một lần thử xem!”

Mục Dục Vũ không biết nên khóc hay cười nhìn cô, này người phụ nữ này lo lắng và khủng hoảng đều là thật, dường như hần nói không kết hôn, người phụ nữ này ngay sau đó không tiếc cùng hần đồng quy vu tận. Hần nhận đòn của cô một lúc, sau đó bắt lấy tay cô, khẽ quát một tiếng: “Quậy đủ chưa?!”

Nghê Xuân Yến ngẩng đầu, trên mặt trang điểm lấm lem, bộ dáng nhìn đáng thương vừa đáng yêu, cô oa một tiếng khóc, nức nở nói: “Anh tốt lắm, còn chưa kết hôn anh đã hung dữ, này ngày không có ...”

“Tôi nói quậy đủ chưa!” Mục Dục Vũ mặt không chút thay đổi trừng mắt với cô.

Dưới uy lực của hần, Nghê Xuân Yến không dám lớn tiếng, còn nức nở run run bả vai, từ thân ghê gớm.

Mục Dục Vũ đau lòng, hần cũng nói không rõ chính mình vì sao lại đau, giống như nhìn thế giới đang suy sụp, nếu hần không cưới cô, hần bỗng nhiên còn có loại không đành lòng. Hần ôm lấy cô, dùng giọng điệu dịu dàng chưa từng có dỗ dành cô: “Tôi nói không cưới cô sao?”

Nghê Xuân Yến nghĩ nghĩ, lắc đầu

“Vậy cô quậy cái gì?”

“Anh anh anh muộn, kết hôn đến muộn...”

Mục Dục Vũ nghĩ rằng chẳng lẽ nguyên ý, ta đến trường hợp này, tôi cũng không biết hôm nay kết hôn. Nhưng hần không thể nói như vậy, hần nghĩ cả đời này cũng sẽ không kết hôn với Nghê Xuân Yến, như vậy ở trong mơ hoàn thành tâm tư của cô cũng tốt. Vì thế hần nói: “Tôi muộn là tôi không đúng, nhưng cô chẳng phân biệt được xanh đỏ đen trắng như vậy lao tới nháo, chẳng lẽ cô không hiểu?”

Nghê Xuân Yến hồ thẹn, cô cúi đầu nói thật ra: “Em, em sợ...”

“Sợ cái gì? Sợ tôi không cưới cô?”

Nghê Xuân Yến gật gật đầu

Mục Dục Vũ thật dài thở dài một hơi, hần dùng lực ôm lấy cô, bỗng nhiên có cảm giác cưới cô cũng không sao. Hần cúi đầu, ôm cô ngồi xuống, để cho cô ngồi vững trên đùi hần. Sau đó, hần lấy ra khăn tay, cầm lấy lau sạch nước mắt trên mặt, chấm sau, giúp cô lau gương mặt sạch sẽ, lộ ra vẻ xinh xắn.

Đây là tuổi trẻ no đủ của Nghê Xuân Yến, đây là những năm đẹp nhất của cuộc đời cô, nụ hoa mới nở, giống như mang theo giọt sương hoa hồng.

Mục Dục Vũ nhìn có chút lưu luyến, hần nghĩ thì ra năm tháng thấm thoát thoi đưa là ý này, trong những ngày đó, hần nhất định bỏ qua rất nhiều thứ, hần bỏ lỡ giai đoạn đẹp nhất của cô, rồi cuộc cũng không thể quay về thời gian đó, có vài thứ, thì ra mất đi cũng không phải là nhỏ.

Sau đó, Mục Dục Vũ một lần nữa cầm lấy phấn son để trên bàn, tự mình thay Nghê Xuân Yến một lần nữa trang điểm. Hần chưa từng vì người phụ nữ nào làm chuyện này, nhưng hần kiến thức rộng rãi, biết những nguyên tắc cơ bản, động tác trên tay cũng không có vẻ quá mới lạ. Hần cẩn thận thay cô tô son, tay cô chuốt lông mi, hần nhìn cô ở dưới tay hần dần dần lộ ra tinh xảo, tự đáy lòng cảm thấy tự hào, đây là phụ nữ của Mục Dục Vũ, cô nhìn xinh đẹp như vậy, đều là vì hần.

“Còn, còn có thể nhìn không?” Nghê Xuân Yến nhăn nhó.

“Rất được.” Mục Dục Vũ mỉm cười nói, “Cũng không nhìn xem là ai làm cho.”

Nghê Xuân Yển quay đầu xem trong gương chính mình, có chút khó có thể tin, theo sau vui vẻ mở miệng, nói: “Ông xã anh giỏi quá. Không biết anh cũng biết làm nha?”

“Tất nhiên.” Mục Dục Vũ nghiêng đầu nở nụ cười, đi qua, đưa tay kéo sa hoa trên đầu cô xuống, đem tóc dài của cô thả ra, nhẹ giọng nói: “Cứ như vậy, như vậy đẹp.”

“Ai.” Nghê Xuân Yển vui vẻ phấn chấn, t đi qua hung hăng ở trên mặt hấn hôn một cái.

Mục Dục Vũ sờ sờ má, ánh mắt híp lại, trước khi hấn hiểu được, thân thể đã có phản ứng, hấn nghiêng đầu, tự nhiên nâng lên cằm Nghê Xuân Yển, nhẹ nhàng hôn.

Ngay từ đầu hôn chỉ là tự nhiên mà vậy, nhưng hôn rồi, lại dần dần thương thức ra trong đó ấm áp cùng thơm ngọt. Hấn bắt đầu không biết mệt mỏi, trần trọc nhắm nháp lặp lại môi của cô, kịch liệt khiêu mở răng cô, muốn tìm hương ngọt kia đến tận cùng. Đây là người phụ nữ của của hấn, không màng ích lợi, không cất giấu tư tâm, không có tính kế, không có âm mưu, mong muốn ước ao của cô, chẳng qua chỉ là hấn mà thôi.

Hấn không biết hôn bao lâu, chỉ cảm thấy bản thân như mới được sinh ra, ôm lấy một người hấn thương yêu, hấn này cả đời chưa từng như vậy, chưa từng sa vào dục vọng thân thể, nhưng tại giây phút này, hấn bỗng nhiên hiểu được nhân loại vì sao muốn phát minh ra chuyện hôn môi này, bởi vì có khi chỉ là môi cùng môi gần sát, cũng đã mang rất nhiều ý nghĩa.

Quá khứ quá khứ, tương lai tương lai, dường như đều ngưng tụ ở giây phút này, hấn không phải Mục tiên sinh, cô cũng chẳng phải Nghê Xuân Yển, bọn họ chính là một đôi trẻ tuổi sắp kết hôn trẻ tuổi. Bọn họ không lo nghĩ nhiều, bọn họ cũng không biết tương lai sẽ có bao nhiêu biến cố và khó khăn, nhưng bọn họ tin rằng nếu được chung sống cùng nhau sẽ rất hạnh phúc, hai người cùng một chỗ, cuộc sống tương lai càng rực rỡ.

Mục Dục Vũ khiến người phụ nữ trong lòng mềm nhuyễn mới luyến tiếc buông môi của cô. Lúc này Nghê Xuân Yển là thật đẹp, mắt sáng trong, môi đỏ hồng, vẻ đẹp này là từ hấn, ngoại trừ hấn, không còn bất kì ai khác có thể khiến người phụ nữ này như hoa nở rộ, kiều diễm vô cùng.

“Cứ như vậy gả cho tôi?” Hấn đột nhiên hỏi

Nghê Xuân Yển đỏ mặt, nhưng là ánh mắt như sao sáng, nhìn hấn, dừng cảm gật gật đầu

“Không sợ tôi, ” hấn suy nghĩ một chút, nói đại một câu, “Không sợ tôi ngày nào đó cô phụ cô?”

“Nếu như vậy em liền thiên anh!” Nàng tròn tròn ánh mắt, hùng hồ nói, có thể nói xong rồi, cô lại dùng biểu tình đáng thương, cẩn thận chứng thực hỏi, “ông xã, anh sẽ không bỏ trốn? Anh không phải loại người như vậy.”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, hấn không nói gì, trịnh trọng cúi đầu, lại lần nữa hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Chương 49

Tỉnh giấc, Mục Dục Vũ bỗng nhiên có loại cảm giác bất lực.

Hấn nghĩ tới một khả năng chưa bao giờ tính, nếu giấc mơ kì lạ này hoàn toàn là kết quả của thuốc kia thì sao, kia hấn phải làm gì bây giờ?

Giấc mơ là ảo, cũng là sự khát khao từ trong tiềm thức, căn bản từ đầu tới đuôi hấn cũng không thật sự cần giấc mơ này, hấn vẫn là Mục tiên sinh mạnh mẽ, hấn hoàn toàn không cần dựa vào thứ hạnh phúc không có có thật để tìm ý nghĩa của cuộc sống, hấn thậm chí, đối Nghê Xuân Yển sinh ra tình thân gần như ý lại, kỳ thật cũng là do tác dụng của giấc mơ chi phối.

Nếu đây đều là thật sự, hấn phải làm sao bây giờ?

“Mục tiên sinh, căn cứ vào báo cáo của chúng tôi, mẫu thuốc ngài đưa tới là một loại thuốc gây ảo giác mới, tên khoa học là M****” người mang áo blu trắng trong phòng thí nghiệm báo cáo kết quả ngắn gọn cho Mục Dục Vũ, ” Thuốc này ở nước A mới đang trong giai đoạn thử nghiệm, chưa được tung ra trên thị trường, chúng tôi cũng không có số liệu thực tế để chứng minh tác động của nó...”

Mục Dục Vũ đánh gãy lời hấn, nói thẳng: “Nói cho tôi biết kết quả tệ nhất là được rồi.”

” Kết quả tệ nhất, theo tôi phỏng đoán hấn là làm người ta sinh ra ảo giác mãnh liệt, do đó phân biệt không biệt giữa sự thật và ảo giác, cũng khiến cho người uống thuốc dần dần đánh mất thần trí, tình nguyện trầm mê ở trong ảo giác l.” Người đàn ông trung niên gần năm mươi nhún nhún vai, đối với Mục

Dục Vũ thẳng thắn, “Đó đó dần đánh mất năng lực xử lý hành vi.”

Mục Dục Vũ sắc mặt xanh mét, lạnh băng hỏi: “Nói cách khác, người dùng lâu, ắt không thể thiếu điều muốn nổi điên?”

“Nổi điên là một khái niệm trừu tượng mơ hồ, có thể phỏng đoán, ở định nghĩa, dùng một thời gian lâu thì không khác lắm với người bị tâm thần phân liệt.”

Mục Dục Vũ trầm mặc, hẳn cảm thấy tim đập loạn kỳ cục, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe bác sĩ giải thích, hẳn vẫn không thoải mái.

Tựa như người lạc đường trên sa mạc đường hồi đói khát tìm được dòng suối mát ngọt, kết quả lại phát hiện thì ra đều là ảo ảnh.

“Việc cấp bách, là bây giờ làm sao ngưng uống thuốc và giải hết các tác dụng phụ của nó.” Điều Căn Giang ở một bên bình tĩnh nói, “Xin hỏi có loại thuốc giải gì đó không?”

Người đàn ông nở nụ cười, nói: “Chuyện này cũng không phải phim kiếm hiệp, làm gì có thuốc giải độc gì chứ. Tôi khuyên anh nên ngưng uống thuốc ngay lập tức, rồi làm kiểm tra toàn thân, bởi vì tôi nghi ngờ loại thuốc này có tác dụng đến tim, khả năng mắc bệnh tim mạch rất cao, đồng thời tôi cho rằng, loại thuốc này còn gây ra tâm lý ý lại, muốn giải trừ nghiện tâm lý, ngoài việc bản thân cố gắng, còn cần đến bác sĩ tâm lý.”

“Không cần.” Mục Dục Vũ lạnh lùng ngắt lời, “Người uống thuốc ý chí rất kiên định.”

“Hầu hết thời gian ý chí người dùng thuốc sẽ chống lại tác dụng của thuốc, nhất là loại thuốc này, nó sinh ra ảo giác rất lớn. . .”

“Hơn nữa vô cùng ăn khớp, cũng không phải hoang đường, không khác gì sự thật.” Mục Dục Vũ tiếp nhận lời bác sĩ nói, trên mặt hiện lên nụ cười mỉm châm chọc, cứng rắn nói, “Dù vậy thì sao, giả không thể thành thật được.”

“Mục tiên sinh, kỳ thật vào thời điểm quan trọng, tôi đề nghị ngài dùng thuốc an thần một thời gian. . .”

Mục Dục Vũ tăng thêm ngữ khí, hùng hổ nói: “Tôi nói không cần!”

Điều Căn Giang liếc mắt nhìn hắn, ngắt lời bọn họ nói chuyện với nhau: “Chúng tôi đã biết, cảm ơn ông”

Người đàn ông lắc đầu nói: “Không sao đâu, tôi vẫn đứng trên quan điểm của mình, người dùng thuốc nên dùng thuốc an thần, cũng nên nhờ sự hỗ trợ của bác sĩ tâm lý. . .”

Mục Dục Vũ ánh mắt sắc bén nhìn qua, khiến ông ta ngừng lại.

“Được rồi, nếu có chuyện gì khác tôi sẽ hỏi ý kiến ông.” Điều Căn Giang vỗ vỗ bả vai Mục Dục Vũ, ý bảo hắn đứng lên, nói lời tạm biệt với bác sĩ, toàn bộ quá trình Mục Dục Vũ nhìn không chớp mắt, trong lòng hắn thật phiền chán, thật bất an, dường như có dã thú rít gào không ngừng cào xé tâm can, khiến hắn gần như phát cuồng, muốn siết chặt cổ họng ai đó.

“Lão Mục, lão Mục!” Điều Căn Giang ngăn lại hắn, ngữ khí nghiêm túc hỏi, “Chớ đi nhanh như vậy, nói cho tôi biết, sau khi anh dùng loại thuốc này, xuất hiện ảo giác gì vậy. . .”

“Không có!” Mục Dục Vũ ngữ khí đông cứng, “Chuyện này không cần anh xen vào!”

Điều Căn Giang hồ nghi đoán chừng hắn, sau đó nói: “Anh nhất định có ảo giác khó lường, là cái gì? Nói cho tôi, có người chia sẻ thì trọng trách trên vai cũng nhẹ bớt.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, thống khổ lắc đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tôi mẹ nó muốn xé xác Diệp Chi Lan, tôi nhất định phải giết chết cô ta, tôi vì sao phải nương tay với cô ta như vậy? Tôi để người làm hại mình bao nhiêu năm cũng không phát hiện, tôi thực mẹ nó đáng chết, fuck!”

Hắn một quyền hung hăng đánh vào trên vách tường.

“Chuyện của cô ta để sau đi” Điều Căn Giang đôi mắt lộ ra lo lắng, “Nhìn tình trạng của anh không mấy vui, anh em nên chia sẻ, không có việc gì, điều xấu gì của anh mà tôi chưa thấy qua? Há? Mấy năm trước chúng ta vượt tầng đá qua sông, trải qua biết bao nhiêu hung hiểm chật vật? Khó khăn cho tới hôm nay, đừng khiến chuyện này đánh gục bản thân! Anh không tin bác sĩ tâm lý kia, cũng được, tôi không đáng để ta xấu hổ như người ngoài sao, anh không tin tôi sao? Nói với tôi không được sao?”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu, ánh mắt bị ai nhìn Điều Căn Giang, sau đó lắc đầu nói: “Tôi nói không nên lời, thật sự, tôi không biết nói gì, mẹ kiếp nói có hữu dụng sao? Cái kia, cái kia là ảo giác, dù cho, nó cũng là chỉ cái ảo giác, nó không thật, chờ tác dụng thuốc hết, nó cũng không phải biến mất, anh không hiểu. . .”

Yết hầu hắn chợt nghẹn ngào, quay đầu đi, vuốt mặt, hắng giọng nói: “Anh yên tâm, tôi không sao, anh cũng biết, nhiều sóng gió chúng ta đều chịu đựng qua, tất nhiên không thể ngã gục. Đi, chúng ta còn có rất nhiều chuyện để làm, Diệp Chi Lan một người không thể nghĩ đến thuốc đó, khẳng định cô ta có người giúp đỡ.”

Điều Căn Giang gật gật đầu nói: “Điểm ấy tôi cũng nghĩ tới, tôi đề nghị không cần yên lặng xem xét, rõ ràng nên chủ động phóng ra, đánh bọn họ trở tay không kịp.”

Mục Dục Vũ lại cùng hân hoan thương nghị vài câu, hai người xuyên qua sân thí nghiệm, đi về hướng đồ ô tô, tại kia, Tôn Phúc Quân đeo kính râm lưng thẳng đứng, thấy hân lại đây, bỏ kính trên mặt xuống, hướng hân gật đầu nói: “Tiền sinh, kết quả đã có ? Như thế nào?”

“Có lòng” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Xấp xỉ, cũng giống như lúc trước chúng ta phỏng đoán.”

“Thân thể ngài...”

Mục Dục Vũ miễn cưỡng mỉm cười nói: “Không có việc gì, không chết được.”

“Bây giờ đi đâu?”

“Đi gặp Diệp Chi Lan,” Mục Dục Vũ cười lạnh nói, “Cô ta muốn làm Phan Kim Liên, cũng phải nhìn xem tôi có phải Võ Đại Lang hay không.”

Ô tô hướng về ngôi nhà Diệp Chi Lan đang ở, Diêu Căn Giang ở trong xe gọi điện thoại chỉ thị người trực tiếp đến nơi của Diệp Chi Lan, Mục Dục Vũ lạnh lùng nghe, cũng không can thiệp, liền ngay cả Tôn Phúc Quân cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt có chút lóe ra. Chờ Diêu Căn Giang cúp điện thoại, Mục Dục Vũ khẽ thở dài một cái hỏi Tôn Phúc Quân: “Đại Quân, bắt đầu khi nào anh cảm thấy thức ăn của tôi có vấn đề?”

Tôn Phúc Quân sờ sờ cái ót, nghĩ nghĩ nói: “Có thể là từ khi ngài bắt đầu uống thuốc bổ.”

“Nói như thế nào?”

“Lúc trước tôi chưa từng tiếp xúc qua kẻ có tiền, ngay từ đầu còn tưởng rằng đây là sở thích của người.” Tôn Phúc Quân cười cười, sau đó nói, “Cũng nghĩ đến chị Dư thật sự là quân gia chuyên nghiệp yêu nghề, chăm chút thân thể ngài rất tốt đúng không, ngài không cần phân phó chị ta vẫn luôn làm cho ngài, như vậy thì thật ra nhiều yêu thương hơn là trách nhiệm công việc, nên phát hiện khẩu vị ẩm thực của ngài, đi với ngài mấy tháng, ngốc cũng biết ngài không thích ăn cơm Tây.”

Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, nói: “Lúc trước tôi ở Mỹ, chắc chị ta theo thói quen trước kia của tôi.”

“Tôi đây không biết, tôi chỉ là kỳ quái, nếu thật sự vì ngài suy nghĩ, thuốc nào cũng có ba phần độc, ngài lại đương còn trẻ sung sức...” Tôn Phúc Quân nhún nhún vai, không hề tiếp tục nói.

Mục Dục Vũ gật gật đầu hỏi: “Vậy anh khi nào thì chắc chắn?”

Tôn Phúc Quân nhếch miệng cười nói: “Nói ra ngài đừng để ý.”

“Anh nói.”

“Lúc đó, ngài đột nhiên liền không khống chế được, xông lên lầu nghĩ bóp chết phu nhân, ngài còn nhớ rõ không?” Tôn Phúc Quân nói, “Tôi nhìn người rất ít khi nhìn nhầm, ngài là người hành động chắc có tính toán kỹ càng, đột nhiên chạy tới muốn giết một người phụ nữ, loại chuyện này không giống ngài sẽ làm. Hơn nữa ngài không phát hiện lúc ấy bộ dáng ngài, quả thực chính là...”

Diêu Căn Giang lạnh lùng xen vào nói: “Tôn Phúc Quân, không nên nói vậy.”

Mục Dục Vũ cười cười nói: “Không có việc gì, anh muốn nói tôi quả thực không khác gì người điên? Chuyện kia tôi cũng nhớ kỹ, sau đó tôi cũng nghi hoặc qua, vì sao chỉ có chút chuyện, cảm xúc của tôi không khống chế được thành như vậy.”

“Ở nơi tôi sống từng xảy ra một chuyện,” Tôn Phúc Quân nghiêm túc nói, “Một người phụ nữ ly hôn cùng với chồng liền phát điên, cả ngày nghi thần nghi quỷ, luôn thấy người chồng về trộm đứa nhỏ của mình, vì thế cô ta hốt luôn hai đứa nhỏ không cho đến trường, sợ hãi vừa ra khỏi cửa bị người đánh cắp đi. Đáng thương, hai đứa nhỏ kia bị nhốt trong nhà liền năm sáu ngày thì được ủy ban huyện đến cứu ra, khi đưa người ra, người phụ nữ kia xông đến liều mạng với cán bộ, bóp cổ họ, lúc ấy may tôi về nhà thăm người thân, dùng cán dao để cho cô ta hôn mê, bằng không còn nhiều chuyện xảy ra.”

Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hân, không giận mà hỏi: “Tôi rất giống người điên anh nói?”

Tôn Phúc Quân cười mỉa nói: “Sao có thể, ý của tôi là, ánh mắt của ngài so với người này không khác biệt lắm.”

Diêu Căn Giang thản nhiên cảm thán nói: “Bảo anh im đi, anh vẫn tiếp tục nói.”

Mục Dục Vũ nhìn chăm chăm Tôn Phúc Quân một hồi, mới bật cười, nói: “Anh được lắm, mượn chuyện mắng tôi, tôi nhớ kỹ rồi.”

Tôn Phúc Quân cười ha ha, nói: “Tiền sinh ngài làm sao vậy, ngài là người làm việc lớn, hơn nữa xem như tôi không có công lao cũng có công kẻ khó pahir không?”

“Anh là đồ thuận nước đẩy thuyền” Mục Dục Vũ lắc đầu nói, “Được rồi, tôi không phải người nhận ơn không báo, chờ việc này xong rồi tôi thưởng cho anh.”

“Vậy không cần, tôi chỉ muốn nói về chuyện cá nhân.”

Mục Dục Vũ kỳ quái nhìn hấn một cái, hỏi: “Cá nhân gì?”

Tôn Phúc Quân thu lại tươi cười, nghiêm túc nói: “Ngài có phương thức làm việc của ngài, không phải người khác nói là có thể thay đổi, nhưng tôi nghĩ tỳ nữa ngài xử lý công việc đừng làm khó một người phụ nữ, được không?”

Mục Dục Vũ giãn tái mặt.

“Tôi biết nói mấy câu này thật khó nghe, không còn cách nào, tôi không nói sẽ khlos chịu trong người. Ngài chưa thấy qua lúc trước phu nhân còn sống trong nhà. Ngẫm lại, cô ta bỏ thuốc ngài, tấm lòng không tốt, cô ta không phải, đúng vậy, cho dù có đưa cô ta vào tù cũng không đủ. Đối với suy nghĩ của ngài, trước đó thì sao, lúc cô ta được gả cho ngài đó? Có lẽ đối lại một người thích hợp với cô ta, cô ta sẽ không làm như vậy, ngày qua ngày sống thoải mái?”

Mục Dục Vũ không có biểu tình, nhưng Diêu Căn Giang lại khó được nở nụ cười, nói: “Tôi không biết anh này ngoài làm vệ sĩ còn kiêm luôn người khuyên nhủ anh làm việc thiện tu nhân tích đức?”

Mục Dục Vũ lạnh lùng trả lời: “Tôi cũng không biết tôi thì ra có vận khí tốt như vậy.”

Tôn Phúc Quân sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng ngậm miệng.

“Tôn Phúc Quân, anh nói chuyện này, Mục tiên sinh không có cách nào khác đáp ứng anh, bởi vì sự tình không phải như anh nghĩ đơn giản như vậy, nhưng người người như vậy nay cũng ít gặp, tôi thay lão Mục làm sáng tỏ nguyên nhân với anh. Cứ như vậy đi, tôi hứa với anh xem chừng Mục tiên sinh, tận lực không để tay cậu ấy dính máu, được rồi chứ?”

Tôn Phúc Quân lập tức gật đầu, nói: “Ý ban đầu của tôi cũng là ý này. Lần trước thiếu chút nữa bị bóp chết, tôi sợ lần này ngài ấy sẽ tự mình động thủ...”

Mục Dục Vũ cười lạnh nói: “Tôi động thủ? Diệp Chi Lan còn chưa xứng.”

Chương 50

Thật lâu lúc trước, ở Mục Dục Vũ còn chưa phải là Mục Dục Vũ, hấn vẫn là thằng nhóc thiếu niên bị mấy tên côn đồ đuổi đánh, hấn đối với loại sinh vật được gọi là phụ nữ có rất ít sự tưởng tượng, thậm chí lòng mang theo chán ghét và sợ hãi. Hấn người phụ nữ hấn gặp đều trưởng thành to lớn, có cánh tay trắng kiện cứng rắn, có gương mặt cháy nắng ửng đỏ; bọn họ đều lớn giọng, nói giá mua vài bó cải trắng có thể cách một cái phố còn có thể nghe; bọn họ đều bê bọn nhiều việc, cả ngày bọn họ vây quanh nồi cháo chén bát, tan tằm, ngày qua ngày như sợi xích xe đạp, nặng nề tiến về phía trước; trong năm tháng mưu sinh đó bọn họ bị bánh xe số phận nghiền nát, trên mặt sớm đã có dấu vết nan khan từng quần, số tiền nào cũng dính đầy nước miếng. Bọn họ chẳng có bấy nhiêu sự biểu đạt hay hành động dịu dàng, đối với chồng mình ù ù cạc cạc, dạy dỗ đứa nhỏ cũng nghiêm túc —— bác Mục Dục Vũ chính là một minh chứng.

Trong lúc đó hấn không khỏi nhớ đến mẹ hấn, có đôi khi nhớ tới đến cảm thấy thực khó tin, dường như buồn cười khi nhớ về một người mẹ dịu dàng như nước, bởi vì điều đó nhất định là nói bừa để dỗ dành hấn. Thiếu niên thời đó chính là nghĩ phụ nữ nào cũng như bác hấn vậy, cho dù hiện tại thoát nhìn không giống, chung quy có một ngày sẽ giống, bác chính là chân tướng, là bản chất hư vinh.

Nhưng có một ngày, ngay tại trên đường cái, hấn đã quên bản thân làm gì, dù gì cũng chỉ là một thiếu niên mới lớn, hấn không thể chịu nổi ánh mặt trời ban trưa chói chang nên đã gục ngã ngay ngã tư đường. Hấn thật khát, yết hầu khô khốc, nhưng hấn luyến tiếc mua một lon nước có ga 2 đồng, hấn cũng không được ngồi xe, khi đó thành phố vừa mới mở tuyến xe buýt, giá xé một xu.

Hấn chạy trên đường lâu lắm, lại mệt lại khát, vì thế thiếu niên cho phép chính mình ngồi ở trên bậc thang cửa hàng ven đường nghỉ một chút, hấn ngồi xuống trước nhà sách Tân Hoa, sờ dĩ ngồi kia hoàn toàn là hành vi tùy ý. Nhưng ngay khi vừa lau để ngồi, chớp mũi người thấy một mùi hương, cùng loại với hoa nhài ban đêm, nhưng lại không ngọt như vậy, dường như thanh khiết một ít, giống sương mù, lạnh lạnh. Sau đó, một cái váy mỏng đủ màu sắc lướt qua bên người hấn, hấn ngẩng đầu, thấy hai cô gái lớn tuổi hơn hấn bước qua, bọn họ tóc dài, xinh đẹp, lúm đồng tiền dịu dàng.

Thiếu niên Mục Dục Vũ trái tim rung động, hấn chưa từng nghĩ tới nữ tính còn có thể như vậy, tinh tế ôn nhu, cùng với bác hấn là hai người hoàn toàn khác nhau, trong nháy mắt hấn ngây ngẩn, hấn nghĩ, thì ra con gái có thể nhìn tốt như vậy. Hấn ở trước mặt bọn họ tự biết xấu hổ, da đầu nóng, trên mặt nóng lên, hấn biết nhất định hấn đỏ mặt.

Các cô gái phát hiện thấy ngồi ở bậc thang là một cậu thiếu niên nhỏ tuổi, các cô liếc nhau, phát ra tiếng cười như chuông, thiếu niên Mục Dục Vũ xấu hổ đến dúi đầu vào tường. Tại thời điểm đó hấn đã nghĩ, các cô có gì đặc biệt hơn người? Sớm muộn gì có một ngày, ông đây sẽ cưới một người đẹp hơn các cô làm vợ.

Hôm nay, ngồi ở trong ngôi nhà của Diệp Chi Lan, từ trên cao nhìn xuống người vợ đầu tiên mà hấn lấy, hấn bỗng nhiên nhớ tới đoạn chuyện cũ, hấn đánh giá Diệp Chi Lan, hai cô gái ngẫu nhiên gặp trong trí nhớ bộ mặt sớm đã mơ hồ, hiện tại vừa thấy, Diệp Chi Lan thực phù hợp với tiêu chuẩn đặt ra của hấn lúc đó. Cô ta quả thật vòng eo nhỏ nhắn, tướng mạo dịu dàng, cô ta còn xuất thân hào môn, mang đến cảm giác về sự ưu việt, ngay cả khi cô ta đang bối rối và sợ hãi, chuyện sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra, cô ta từ chỗ tuyệt vọng lại sinh ra cảm giác ngoan cố đến cùng, nhìn có vẻ quyết tâm bùng bồng, nhìn tốt hơn so với biểu hiện trước đây.

Nhưng vì sao hấn cũng không rung động trước người phụ nữ này? Hoặc là nói, hấn chưa bao giờ dành trái tim cho cô ta?

Từ đầu tới cuối, hẳn chính là cảm thấy người phụ nữ thích hợp, hẳn nhớ tới bản thân đã từng nói với mẹ nuôi một câu, nếu Mục phu nhân có hình dạng thì nên là Diệp Chi Lan như vậy.

Nhưng thích hợp ra sao? Vì sao lúc trước cân nhắc, phán đoán có thể làm, kết quả là, lại trở thành một trò hoang đường và khôi hài mỗi khi nhớ tới?

Cho dù là trò khôi hài, nếu diễn đến cùng, người chết ta sống, vậy cũng là diễn giả làm thật.

Mục Dục Vũ bỗng nhiên mặt mày từ tận đáy lòng.

“Cô hận tôi, hận tôi không thể chết.” Hẳn bình tĩnh trần thuật chuyện này.

Diệp Chi Lan ngẩng đầu, bĩu môi, lại ánh mắt hung ác theo dõi hẳn.

“Thật đáng tiếc, tôi không chết được.” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Cho nên cô chết chắc rồi.”

“Mục Dục Vũ, anh dám động vào tôi thử xem, ba tôi sẽ không tha cho anh! Anh cả của tôi cũng sẽ không tha cho anh!” Diệp Chi Lan câu nệ mắng, “Đồ khốn anh, anh dám động thử xem!”

Mục Dục Vũ châm chọc cười nhạo, hẳn đối với ánh mắt của Diêu Căn Giang nhắm lại, Diêu Căn Giang đưa công văn tùy tay mở ra, rất kiên nhẫn đưa một phần cho Diệp Chi Lan xem: “Diệp tiểu thư, đây là hợp đồng của anh cả cô ký kết với công ty chúng tôi, trong hợp đồng có điều kiện, thật không may, lại có bằng chứng xác đáng, là bằng chứng từ quản gia Dur, bọn họ đều chỉ ra và xác nhận cô là người vạch ra âm mưu. Ô, đúng rồi, ở đây còn có một văn bản thanh minh của anh hai cô, hẳn cho rằng bản thân nên cùng cô đoạn tuyệt tình cảm anh em, bởi vì lấy đạo đức hẳn xem không thể dễ dàng tha thứ cho một đứa em gái có lòng dạ độc ác nhẫn tâm...”

Diệp Chi Lan trắng bệch nghiêm mặt, nghe thế hoàn toàn thất thanh kêu lên: “Anh ta là cái thứ gì, anh ta cũng xứng làm anh tôi sao, anh ta chẳng qua cũng chỉ là đứa con hoang...”

“Diệp tiểu thư, cô chỉ swoj cũng không bằng đứa con của vợ hai, hẳn tốt xấu còn có phần tròn di chúc, còn cô thì sao?”

Diệp Chi Lan cố chấp lắc đầu, hô: “Mục Dục Vũ, anh là đồ ma quỷ, anh làm thế nào uy hiếp bọn họ? Há? Ba tôi, ba tôi sẽ không bỏ qua cho anh, Mục Dục Vũ anh nghe thấy không, ba tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Mục Dục Vũ nhú mày nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Ba cô nói, chỉ cần tôi không đưa cô vào tù làm xấu mặt Diệp gia, hẳn coi như bản thân chưa từng sinh ra cô.”

Diệp Chi Lan ngây dại, nước mắt của cô ta nháy mắt bùng lên, thất thần thì thảo nói: “Ba ba, ba ba sẽ không như vậy đối với tôi, ba ba sẽ không...”

“Thật đáng tiếc, Diệp lão tiên sinh so với cô đầu óc nhạy bén hơn, Diệp gia dòng dõi có cả một tiền đồ, tương lai còn có thể Đông Sơn tái khởi, chỉ cần giữ gìn trụ cột là được. Theo tôi được biết, anh cả anh hai cô đều có một đứa con gái, Diệp gia tiểu thư, còn giữ gả cho người tốt, bọn họ mưu tính ích lợi, làm sao chỉ vì cô mà bỏ hết?” Mục Dục Vũ đứng lên, trên cao nhìn xuống Diệp Chi Lan, khẩu khí bình tĩnh nói, “Tôi nói cô chết chắc rồi, cô còn không rõ sao? Hiện tại không có người có thể cứu cô, cô hoàn toàn là tự làm bậy không thể sống.”

Diệp Chi Lan trông mặt loạn chuyển, đột nhiên lết qua bắt lấy cánh tay hẳn, chảy nước mắt thảm thiết nói: “Dục Vũ, không cần như vậy, xin anh cho tôi một cơ hội để sửa đổi được không? Đó không phải là chủ ý của tôi, bỏ thuốc cho anh không phải là ý của tôi, anh hiểu tôi mà, tôi không phải loại phụ nữ như vậy, tôi căn bản là không có khả năng biết có loại thuốc như vậy, tôi chỉ là nhất thời hồ đồ, khi đó anh lại chán ghét tôi, tôi không biết làm sao bây giờ mới như vậy, Dục Vũ, tôi chỉ là nhất thời hồ đồ, anh tha thứ cho tôi được không, tha thứ cho tôi...”

Mục Dục Vũ ghét bỏ cô ta, phui phui ống tay áo nói: “Quả nhiên đầu óc cô không bình thường, lại còn nói lời này. Diệp Chi Lan, cô nói đúng, tôi chán ghét cô, nhưng cô có biết vì sao tôi chán ghét cô không?”

“Tôi, tôi không hiểu chuyện, thật xin lỗi,” Diệp Chi Lan gục đầu xuống khóc nói, “Về sau tôi nhất định sửa, thật sự, tôi sẽ sửa...”

“Nực cười, cô có thể sửa?” Mục Dục Vũ cười lạnh nói, “Cô có thể sửa nhưng tôi không muốn sửa, được, chúng ta hai người đều từng giả tạo, đến nước này, giả vờ như vậy có ích gì sao? Năm năm, số lần cô giả vờ không ít, hữu dụng sao?”

Diệp Chi Lan ngừng khóc, cô cắn môi, đưa tay lau nước mắt trên mặt.

“Tôi thích đem hy vọng của người ta hoàn toàn bóp nát, bởi vì chỉ có đem người đẩy vào cảnh khốn cùng, mới chính là nghiêm túc trừng phạt một người. Cô cảm thấy làm tôi nổi điên là trừng phạt tôi? Sai lầm rồi,” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Sự trả thù chân chính, là làm cho người ta tuyệt vọng, Diệp Chi Lan, lần này bạn bè cô xa lánh, anh trai cô, ba cô, cả mẹ cô đang sống an nhàn sung sướng, cô tự kiêu thấy gia cảnh Diệp gia đặc biệt, mẹ kiếp tôi hận ngày đó không tránh xa cô, đây là Diệp gia các người, chắc chắn, thật rất giỏi.”

“Kỳ thật cô vẫn chưa trải qua khốn khổ thật sự, kể cả khi cô không phải tiểu thư Diệp gia, cô vẫn có nơi để ở, có cơm ăn, có người gửi tiền vào tài khoản, ông trời thật sự là đối với cô rất tốt,” Mục Dục Vũ nhìn bốn phía xung quanh, lắc đầu nói, “Ông trời thật không công bằng, cho nên tôi quyết định sửa chữa điều đó, tôi cùng anh trai cô thương lượng về việc mua lại nơi này, bây giờ cô đang đứng tại địa bàn của tôi, cô khiến tôi mất hứng, nên ngày mai xéo ngay.”

Hắn cười cười, tiếp tục nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi còn phát hiện ra cô còn có không ít trang sức đáng giá, cái này tôi không có quyền lấy đi, vợ chồng

một thời gian, cũng chưa chút tiền cho cô phòng thân, nhưng cô phải cẩn thận, phụ nữ độc thân mang theo quá nhiều đồ quý giá sẽ gây họa, hơn nữa bộ dạng cô cũng còn tốt lắm.”

“Xã hội này có rất nhiều người cô chưa biết, sống sót quả thật rất khó khăn, mua không được một ngôi nhà, bác sĩ khinh thường, không kham nổi việc học, học nghề cũng chẳng có tiền, đương nhiên càng chẳng có tiền mua sắm, ăn cũng chẳng có mà ăn, Diệp Chi Lan, tôi cảm thấy cô nên tận hưởng thật tốt một cuộc sống như thế. Nói gì nhi, chuyện đem công chúa lôi ra khỏi tòa lâu đài, là vinh hạnh của tôi...”

“Mục Dục Vũ, tôi giết anh, anh là đồ khôn, tôi giết anh...” Diệp Chi Lan hét lên một tiếng xông đến, trong tay cô ta là một con dao Thụy Sĩ, phòng chừng là đặt trong túi xách phòng thân, bây giờ im lặng lấy ra hướng Mục Dục Vũ đâm tới. Mục Dục Vũ nghiêng người, xoay trụ cổ tay cô ta, Diệp Chi Lan đau thảm kêu một tiếng, dao nhỏ rơi xuống đất, nhưng tay kia thì nhanh chóng vươn đi, năm ngón tay mở ra, móng tay thật dài nháy mắt ở trên mặt Mục Dục Vũ cào thành ba vết xước dài đỏ.

Diêu Căn Giang mang theo người vội xông lên đi kéo cô ta lại, Diệp Chi Lan quyền đâm cước đá, điên cuồng mà hét: “Mục Dục Vũ, anh không chết từ tế được, tôi thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh, anh không chết từ tế được...”

Mục Dục Vũ đưa tay sờ cổ, đau đớn truyền đến, Diêu Căn Giang nhủ may đưa qua khăn tay sạch, nhỏ giọng nói: “Đừng so đo với cô ta, cô ta điên rồi.”

Mục Dục Vũ gạt gạt đầu, dùng khăn che miệng vết thương.

Hắn đang định bảo người đưa giấy ly hôn cho Diệp Chi Lan kí tên, đột nhiên nghe thấy Diệp Chi Lan cười thảm hỏi: “Mục Dục Vũ, nằm mơ thú vị không?”

Mục Dục Vũ cả người run lên, hắn quay đầu, phát hiện Diệp Chi Lan nhếch môi cười đến cực kì vui sướng khi người khác gặp họa: “Mơ cái gì vậy? Anh dám nói không? Mơ giấc mơ anh chưa từng tưởng tượng phải không? Anh có dám nói hay không, há? Có dám hay không?”

Tay Mục Dục Vũ run lên, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, ngay cả khi liều mình áp chế cảm xúc, cũng khó mà nén được.

“Ha ha ha ha, anh nên cảm ơn tôi, nếu không có tôi anh làm gì mơ được giấc mơ tốt đẹp như vậy, loại thần giữ của giống anh làm sao có thể tưởng tượng ra điều đẹp đẽ vậy chứ? Há? Anh chẳng qua chỉ là cái xác không hồn kiếm tiền thôi, tôi cho anh trải nghiệm lạc thú làm người, anh có hưởng thụ tốt không? Có hay không nha?”

“Thật là đáng tiếc mà, tất cả đều là giả, giấc mơ kia là giả, tình cảm trong mơ cũng là giả, chờ tác dụng của thuốc biến mất mẹ nó anh chẳng còn gì, nhưng làm sao bây giờ? Nếu chưa thử qua, anh cứ sống bình thường đúng không, nhưng anh nếm ngon ngọt rồi, không tiếp tục uống thuốc làm sao bây giờ? Ha ha ha ha, Mục Dục Vũ, tôi chờ anh tự tìm đến thuốc, chờ chính anh khiến bản thân mình nổi điên...”

Cô ta còn chưa nói xong, Mục Dục Vũ đã nổi giận gầm lên một tiếng, đi qua bóp cổ cô ta.

Hắn nhớ rõ rất nhiều thứ, hắn nhớ tới người vợ dịu hiền cười khanh khách, người mẹ dịu dàng hòa nhã, cậu em vợ khờ ngốc lại đơn thuần, còn có đứa nhỏ đáng yêu hoạt bát; hắn nhớ tới cảm giác chạm vào người thân, từng hơi ấm thậm chí lời lái nhai, bầu không khí hòa thuận vui vẻ, làm cho hốc mắt hắn ẩm ướt dịu dàng.

Nhưng đó là giả. Tất cả chỉ là ảo giác của thuốc, mục đích của ảo giác kia là phá hủy ý chí của hắn, ăn mòn tâm hồn hắn, khiến hắn suy sụp, làm hắn điên cuồng.

Vì sao lại như vậy? Hắn vừa mới thấu hiểu điều đó có bao nhiêu trân quý, hắn vừa mới quyết tâm đổi một cuộc sống mới, đem những chuyện trong mơ biến thành sự thật.

Vì sao như vậy? Hắn chẳng qua chỉ muốn có một gia đình bình thường.

Hắn phần nộ vô cùng, tay siết chặt, hắn nhìn chăm chăm Diệp Chi Lan run rẩy yết hầu, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt đảo lộn, nhưng vào lúc này, hắn nghe thấy Diêu Căn Giang ra sức kéo tay hắn, ra sức đẩy hắn, ghé vào lỗ tai hắn lớn tiếng gọi: “Lão Mục!”

Mục Dục Vũ dần dần tỉnh táo lại, hắn thống khổ nhắm mắt lại, đây mới là sự thật, đây mới là con mẹ nó sự thật!

Diệp Chi Lan che yết hầu cuộn mình ho khan, Mục Dục Vũ hít sâu mấy hơi, dần dần bình tĩnh trở lại, hắn đi qua kéo Diệp Chi Lan dậy, ở bên tai cô ta thờ phỉ phò, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, chọc giận tôi đi? Nói cho cô, tôi cũng không ly hôn với cô, ý nghĩ cô muốn giết tôi chợt làm cho tôi thông suốt, tôi nghĩ nên có đi có lại, ví dụ như tôi có thể lấy cô thử nghiệm, chứng minh có thể chết, thế giới này sẽ chẳng còn ai là Diệp Chi Lan, tôi nói cô là giả mạo thì cô chính là giả mạo, ha ha, ngoại trừ tên Diệp Chi Lan này, cô nói xem, cô còn có cái gì?”

Diệp Chi Lan hoảng sợ trừng lớn mắt, cô ta chảy xuống nước mắt, bỗng nhiên khóc lớn lên, vừa khóc vừa kêu: “Mục Dục Vũ, chúng ta làm sao có thể như ngày hôm nay? Anh giết tôi đi, giết tôi đi, tôi không sống, anh cũng quên đi, tôi không muốn sống nữa...”

Mục Dục Vũ buông ra, cô ta cuộn mình, từ từ nhắm hai mắt rơi lệ, không nói được một lời. Mục Dục Vũ bỗng nhiên cảm thấy việc này chẳng còn ý nghĩa, cảm giác sự bất lực sâu sắc, hắn chà xát mặt mình, đem tờ giấy ly hôn vứt tới trước mặt Diệp Chi Lan, mệt mỏi nói: “Ký đi.”

Diệp Chi Lan lắc đầu.

“Ký đi,” Mục Dục Vũ đặt móng ngồi ở bên cạnh cô ta, ừ ừ mường nói, “Ký nó, tôi buông tha cho cô. Cô cũng, buông tha tôi.”

Diệp Chi Lan mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hấn.

“Tôi nói thật,” Mục Dục Vũ đẩy tờ giấy đến trước mặt cô ta, thờ dài nói, “Ký, chúng ta liền thanh toán xong, từ nay về sau, ai cũng không biết ai. Căn nhà này tôi cho cô, đồ của cô cũng là của cô, tôi không đuổi tận giết tuyệt, chỉ có cơ hội duy nhất này thôi, cô muốn không.”

Diệp Chi Lan đầu môi, nửa ngày mới hỏi: “Vì sao?”

“Vì sao?” Mục Dục Vũ cười thâm một chút, lắc đầu nói, “Không nên hỏi vì sao nhiều như vậy, nếu nhất định phải nói nguyên nhân, chỉ có thể nói đại khái mẹ tôi ở dưới tuổi vàng không muốn nhìn thấy cảnh này.”

Diệp Chi Lan lấy tay lau nước mắt, nhanh chóng kí tên mình

Mục Dục Vũ thu lại văn kiện, đứng lên đối Diêu Căn Giang nói: “Đi thôi.”

Bọn họ hướng cửa mà đi, Diệp Chi Lan ở phía sau run giọng gọi hấn một câu: “Mục Dục Vũ.”

Mục Dục Vũ quay đầu lại, cô ta thâm thiết nở nụ cười, nói: “Mặc kệ anh tin hay không, tôi cũng không muốn giết anh.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt, lại mở, không nói được một lời, xoay người bước ra khỏi căn phòng chết tiệt này.

Chương 51

Ra khỏi nơi ở của Diệp Chi Lan, một cơn gió lạnh thổi lại đây, Mục Dục Vũ mới phát hiện bất tri bất giác, thì ra mùa đông đã đến, áo khoác xám bạc trên người hấn đã không ngăn được gió lạnh.

Hoàng hôn buông xuống, một loạt chạc cây trụi lụi đuổi thân ở trong sân, đi ngang qua, dưới chân rải rác lá rụng, mờ nhạt dưới đèn đường, tất cả đều được phủ lớp sương sa, mông lung mơ hồ, lại bí ẩn, mọi hô hấp lúc đó đều hóa thành làn khói bay vào không khí. Toàn bộ thành phố im lìm, hiu quạnh, đèn đường kéo dài bóng người, ảm đạm buồn bã.

Buổi sáng Mục Dục Vũ đứng ở cửa xe không cảm xúc, hấn mân nhanh môi, mày nhíu chặt, hấn cảm thấy ngày hôm nay thật lạnh, lạnh đến nỗi gió thổi như vết dao cắt ngang mặt, lạnh đến nỗi lòng hấn tê tái, ngay cả chớp mắt, đều phải hao phí nhiều khí lực hơn so với bình thường.

Diêu Căn Giang cùng hấn đứng hồi lâu, rốt cục thử ho khan một tiếng, hỏi: “Lão Mục, cũng đã giải quyết xong chuyện này, hay là trở về?”

Mục Dục Vũ không có lên tiếng.

“Nếu đã giải quyết, cũng đừng nghĩ ngợi nữa,” Diêu Căn Giang châm chọc nói, “Trận này đã đánh xong, chúng ta còn trận khác ác liệt hơn...”

Mục Dục Vũ lắc đầu, gần như tự nhủ nói: “Không, còn có một việc.”

“Chuyện gì?”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu, không có trả lời. Hấn trong nháy mắt này đưa ra quyết định gian nan, hấn cảm thấy bản thân lần đầu tiên trong cuộc đời đưa ra quyết định lại do dự và chần chờ đến vậy.

Hấn vẫn phải làm, hấn phải tìm lại cảm xúc thật sự, gạt bỏ hết những thứ khác lạ, làm cho cuộc sống trở về đúng quỹ đạo, là thứ đời này hấn am hiểu nhất, cũng là việc tốt nhất.

“Các anh đi về trước.” Mục Dục Vũ đơn giản nói, “Tôi sẽ tự về.”

“Anh đi đâu?” Diêu Căn Giang nhíu mày nói, “Ít nhất để Tôn Phúc Quân đi theo.”

“Không cần. Các anh cứ ngồi xe mà về,” Mục Dục Vũ hít sâu một hơi, đối Diêu Căn Giang miễn cưỡng cười cười nói, “Đừng lo lắng, chúng ta liên lạc qua điện thoại sau.”

Hấn nói xong, hướng Diêu Căn Giang gật gật đầu, sai bước đi vài bước, ngoắc tay gọi xe taxi, ngồi vào, đóng cửa xe.

“Đi đâu thưa ngài?” Lái xe taxi hỏi.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, tạm dừng vài giây, mới gần từng tiếng, nói địa chỉ nơi Nghê Xuân Yên.

Chỉ là một dòng ngắn ngủi, lúc nói ra, lại giống như được khảm ở bên trong thân thể, từng từ cắn nuốt tim gan hấn.

Hấn suy nghĩ rất nhiều, hấn nghĩ hấn khiến mọi chuyện sai lầm rồi, mở đầu sai, khắp nơi sai, như một tiểu tiết, nếu muốn đưa nó về quỹ đạo, phải tiêu phí khí lực so với quá khứ. Trong giấc mơ có được ấm áp, cảm thụ quá tốt đẹp, đối với một người phụ nữ bình thường sinh ra quyền luyến, tất cả đều là sai, ở hiện thực cho dù có nhét trí tưởng tượng phong phú đến mấy hấn cũng chẳng thể nào là Mục Dục Vũ như vậy, từ đầu đến cuối, hấn chỉ có thể là ngài

Mục , cũng nên là là Mục.

Chương 52

Một chén mì thịt bò rất nhanh đã được nấu xong, được đưa đến trước mặt Mục Dục Vũ có thịt bên trên, trên bát còn có rau xanh muối, còn thêm vào trứng ốp lếp vàng óng ánh. Một bát đầy nóng hôi hổi, chỉ là nhìn, Mục Dục Vũ hốc mắt liền cảm thấy chua chát, dường như lạnh lẽo tích tụ trong cơ thể đều bị đẩy lùi, lạnh nóng đối lập, lạnh càng lạnh.

Hắn chậm chậm cầm lấy chiếc đũa, cẩn thận gấp vài sợi mì cho vào miệng, bỗng nhiên trong lúc đó hắn cảm thấy hương vị gì cũng không cảm nhận được, đầu lưỡi dường như đánh mất tác dụng, hắn máy móc ăn , ra lệnh bản thân nuốt xuống, bởi vì hắn biết, qua đêm nay, thứ như vậy, có lẽ hắn rốt cuộc hắn không bao giờ được ăn nữa.

Có lẽ cả đời, cũng không được .

Không có hành thái, không có canh tương, liền ngay cả chiếc đũa trong tay hắn, bát mì hắn ăn cũng không hề giống khách hàng trong quán. Hắn chán ghét vị hành thái, ngại nước tương thịt bò quá mặn, hắn ưa sạch sẽ, nếu đồ dùng cá nhân chưa được khử độc, cả người sẽ không được tự nhiên.

Thói quen của hắn, kỳ lạ, Nghê Xuân Yên đều nhớ rõ.

Đó là một cái bát to giản dị mà sạch sẽ, viền bát trang trí một dòng chữ đỏ, cái thìa cũng vậy, những chữ đỏ ngốc này, tựa như một cái huy chương, chói mắt quá sức.

Giống như dụng cụ thấp kém của tiệc cưới, tiệc rượu kết thúc, không thấy không khí vui mừng, chỉ có buồn bã.

Mục Dục Vũ một ngum một ngum ăn, mỗi một miếng đều ăn thật sự cẩn thận, nhưng lại không biết ăn sao, hắn có chút sốt ruột, hắn nghĩ nên nhớ kỹ hương vị này, lại phát hiện trí nhớ giống như bát mì, ăn một ngum thiếu một ngum, hết rồi, có thể còn lại gì?

Hắn ăn xong ngum canh cuối cùng, chậm rãi buông thìa và chiếc đũa, sau đó bình tĩnh hỏi Nghê Xuân Yên: “Toilet ở đâu?”

Nghê Xuân Yên đứng lên nói: “Dưới lầu có một cái, công cộng , anh, chỉ sợ anh dùng không quen, lên lầu đi, dùng nhà của tôi .”

Cô dẫn đường phải trước, quẹo vào phòng bếp, xuyên qua cầu thang hẹp nhỏ dẫn lên. Cầu thang kia cũng đã trải qua năm tháng , cũ kỹ, bên trên phô gạch men sứ đều mất vài miếng, mỗi một miếng dường như lấp đầy thời gian. Nghê Xuân Yên mở đèn, trước cho Mục Dục Vũ lên lầu, quay đầu đối diện hắn cười cười nói: “Mau lên đây nha.”

Mục Dục Vũ hơi hơi mơ màng, hắn đợi chờ, dường như đang đợi một câu gọi trở về, sau đó hắn trước thừ thăm dò bước ra chân trái, chờ giày da cùng gạch men sứ chạm nhau, quyết tâm đã trở lại, vì thế hắn không hề chân chờ, sai bước lên lầu.

Nghê Xuân Yên đã mở ra cửa phòng, ở trong phòng gọi hắn: “Vào đây vào đây.”

Mục Dục Vũ một chân đi vào.

“Thật ngại, có chút bừa bộn, ” Nghê Xuân Yên vội vàng thu dọn báo chí và bút sáp trên bàn, đối diện ngẩng đầu, có chút thẹn đỏ mặt nói: “Tiểu Siêu gần thích vẽ, tôi mua cho nó bút màu, để nó ngồi yên trên ghế vẽ.”

Mục Dục Vũ không nói gì, hắn lẳng lặng đánh giá gian phòng, không lớn, ngăn cách thành một phòng nhỏ, ở một góc sáng sủa còn đặt một cái giường, gần giường có một cái tivi kiểu cũ, giờ phút này thẳng nhóc cuộn mình ở trên giường, ôm đầu gối, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, nghe thấy có người đến, ánh mắt cũng không thèm liếc qua.

Nghê Xuân Yên quát khẽ nói: “Tiểu Siêu, có khách đến, chị dạy em thế nào? Vậy mà còn xem tivi?”

Tiểu Bạch ngốc gật gật đầu, nhìn thấy Mục Dục Vũ, lập tức vẻ mặt sáng lạn tươi cười, hô lên: “Anh trai báo chí thạch hoa quả.” Gọi xong rồi lập tức lại chuyển sang tivi, đôi mắt không chớp, dường như trên đang đưa tin quan trọng vô cùng.

Nghê Xuân Yên có chút bất đắc dĩ, đối diện Mục Dục Vũ nói: “Nó cứ như vậy, thấy thích gì đó, liền không để ý tới người khác. Anh đừng bận tâm.”

Mục Dục Vũ mân môi, gật gật đầu.

“Nhìn tôi kia, anh muốn đi toilet phải không, đến, bên này.” Nghê Xuân Yên vỗ đùi, vội dẫn hắn đến một phòng khác, thay hắn mở đèn toilet.

Mục Dục Vũ đi vào, tùy tay đóng cửa lại, hắn mở vòi nước, trong tiếng nước che giấu, hắn nôn toàn bộ thức ăn vừa mới ăn vào bồn cầu.

Không phải dạ dày có vấn đề, cũng không phải đối với thức ăn Nghê Xuân Yên làm phản cảm, hắn biết hắn sẽ nôn mửa, là vì tâm lý tính bài xích cảnh tượng như vậy, bao gồm tất cả những cảnh tượng này.

Nhưng trên đời này, có những chuyện không muốn cũng phải làm.

Mục Dục Vũ bình tĩnh tắt vòi, súc miệng rửa tay, mở ra cửa sổ, để cho không khí lạnh lẽo bên ngoài lui vào, khử đi mùi nôn mửa trong phòng. Hắn ở

bên cửa sổ đứng một hồi, hần ngửi được mùi hương ngọt như có như không, vòn quanh phòng tắm, mùi vị thân nhiên của Nghê Xuân Yển.

Chúng nó đều xuất phát từ đây, xà phòng trên kệ, cây ngoài cửa sổ, không có gì khó hiểu. Cần thận phân biệt, mùi hương đó còn có cảm xúc, pha trộn với ngôi nhà, có khi là lòng người dễ thay đổi, từng chút, thấm thấu vào lòng người tại ban đêm cuối thu.

Hần phát hiện trên bồn rửa mặt có một lọn tóc đen thật dài, đó là của Nghê Xuân Yển, hần đi qua, đem tóc đen nhặt lên, vòng ở đầu ngón tay, sau đó lại nhẹ nhàng buông xuống, rót vào bồn rửa mặt, dùng nước xả trôi nó.

Hần ngẩng đầu, lại xác định đó là gương mặt của mình, gầy mà nghiêm khắc, mí mắt hoài nghi, đây không phải là gương mặt của Mục Dục Vũ trong mơ. Trên mặt hần chưa bao giờ có vụng về và hạnh phúc, hần là một người theo chủ nghĩa lý trí, hạnh phúc này nọ, theo căn bản, sẽ không có.

Mục Dục Vũ hít sâu một hơi, mở ra cửa phòng, hần lẳng lẳng nhìn Nghê Xuân Yển cách đó không xa, cô cúi thất lưng, cầm trong tay bình thủy, đổ nước vào ly.

Hơi nước bốc lên, khuôn mặt thoát nhìn mông lung rất đẹp, nhưng chẳng còn ý nghĩa.

“Ra rồi sao?” Nghê Xuân Yển cười nhìn hần, “Tôi pha trà cho anh này, đợi lát nữa uống, không phải là trà tốt gì, chỉ là trời lạnh, ấm tay cũng tốt.”

Mục Dục Vũ im lặng một hồi, rốt cục nói: “Tôi có việc muốn nói với cô.”

“Nói đi.” Nghê Xuân Yển cúi đầu, đóng nắp bình thủy, thổi thổi khí nóng trong ly trà, sau đó ngẩng đầu kỳ quái hỏi, “Chuyện gì vậy? Là, là nói chuyện chuyện nhà kia?” Cô bỗng nhiên có chút đỏ mặt, gục đầu xuống nói, “Tôi chỉ thu dọn một chút, còn, còn chưa xong đâu.”

Mục Dục Vũ thế này mới nhớ tới hần còn từng muốn Nghê Xuân Yển chuyển qua sống cùng hần. Hần nhìn quanh bốn phía, phát hiện thì ra trong góc còn có hộp giấy, phóng chừng đã dọn gần xong. Trách không được hần vào nhà cảm thấy hỗn độn, thì ra Nghê Xuân Yển thật sự tin tưởng hần.

Làm sao cô ấy lại dễ dàng tin tưởng một người đến vậy?

Mục Dục Vũ háng giọng, hần nghĩ đến câu nói kia rất khó, nhưng trên thực tế, hần hoàn toàn có thể mặt không đổi sắc nói: “Cô không thể chuyển qua đó.”

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng liền yên tĩnh, chỉ có tiếng vang quảng cáo truyền từ TV Tiểu Siêu, quảng cáo kia đang nói, có một loại cuộc sống siêu việt, có một loại theo đuổi mãi mãi hằng nguyên.

Mục Dục Vũ có chút hoảng hốt, bao nhiêu trường hợp khó hần đã có kinh nghiệm, hần sớm luyện thành ý chí sắt đá. Hôm nay hần lại phá lệ bối rối, hần biết bản thân đã đánh vỡ sự cân bằng vô hình trong ngôi nhà này, tựa như một gian phòng trưng hàng mỹ nghệ, hần trong lúc vô tình đã làm sụp đổ tất cả.

Vì thế, ở nơi mà hần không nhìn thấy được, toàn bộ không gian đang thông thả sụp đổ, tiện đà sụp đổ, phá thành mảnh nhỏ.

“Tôi, ý của tôi là, nếu cô muốn chuyển, tôi có thể tìm cho cô một nơi tốt, cô thích cái gì, đều được, tôi giúp cô, không thành vấn đề, chỉ cần cô nói, đúng rồi, mẹ ta còn giữ ngôi nhà của bà cho cô, ngày mai tôi liền bảo Tiểu Lâm qua làm hộ...”

Hần nói năng lộn xộn xong, cuối cùng cảm thấy chán nản, hần không thể không im lặng, âm thanh cuối cùng một lập tức tan rã ở trong không khí.

Nghê Xuân Yển sắc mặt trắng đến trong suốt, nhưng cô một câu cũng chưa nói, chỉ là nhẹ nhàng buông chén trà, sau đó gục đầu xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Trái tim Mục Dục Vũ dường như bị thứ gì đó cào xé, đau đớn đến hô hấp khó khăn, hần lao lực nói: “Nghê Xuân Yển, cô đừng như vậy, cô nói cái gì đó được không? Tôi không phải chán ghét cô, nhưng mà tôi nghĩ, chúng ta hai người cùng chung một chỗ, chỉ sợ, vẫn là không thích hợp, cuối cùng đối với cô cũng công bằng, thật sự, tôi cần thận nghĩ tới, chúng ta không nên ở một khối, chúng ta không giống với...”

“Tôi đều biết, đừng nói nữa, ta hiểu mà” Nghê Xuân Yển thân nhiên nở nụ cười, ngắt lời hần, thay hần giải vây, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Chuyển đến sống với anh, tôi có là gì? Tôi đều biết, anh tốt với tôi.”

Mục Dục Vũ nghẹn cứng, hần không có cách nào giải thích với người phụ nữ trước mặt này.

“Không có việc gì, tôi đã sớm biết, thật sự, tôi đã biết.” Nghê Xuân Yển có chút hoảng hốt nhẹ giọng nói, lại cười cười, hỏi, “Anh còn muốn uống trà không?”

“Không...”

“Ồ, không uống sao, tôi đem đồ. Tiểu Siêu sẽ không uống, tôi không thể uống, đành phải lãng phí.” Nghê Xuân Yển cười cười, nâng chung trà lên, vội vàng hướng vào toilet.

Cô đi quá nhanh, không nghĩ nước trà chao ra, đổ hết lên tay, tay không có cách nào khác lại nắm chặt chén trà, phịch một tiếng, cái chén vỡ tan thành mảnh nhỏ.

“Nghe Xuân Yến...” Mục Dục Vũ có chút nóng nảy, hấn nghĩ tiền lên.

“Không có việc gì, không cần lại đây, cẩn thận bản quần áo của anh.” Nghe Xuân Yến mạnh mẽ đưa bàn tay lên, nói, “Thật không có việc gì, cái này có là gì chứ, trời cũng đã tối, anh sớm nên trở về, được không?”

“Không, tôi, tôi tìm thuốc cho cô, tay cô...” Mục Dục Vũ bối rối nhìn mọi nơi, “Cái hòm thuốc đâu, cô có thuốc mỡ bôi phỏng không?”

Nghe Xuân Yến đột nhiên bạo phát, cô hét lên một tiếng, xông lên đưa một tay đẩy hấn ra ngoài cửa, vừa đẩy vừa nói nói: “Ngài trở về đi có được hay không? Tôi xin ngài trở về đi có được hay không? Há? ! Nơi này chẳng có chuyện gì, đã không còn! Trở về đi! Tôi đòi này chưa từng cầu xin ai, bây giờ tôi xin ngài một lần, ngài đừng ở lại chỗ giễu, trở về đi! Về đi!”

Cô nói xong một câu cuối cùng, đã không nín được tiếng khóc.

Mục Dục Vũ muốn bắt tay cô, lại bị cô đẩy ra, hấn liên tục lui về phía sau, bị Nghe Xuân Yến đẩy ra ngoài cửa, sau đó loảng xoảng một tiếng, Nghe Xuân Yến ở hấn trước mắt, dùng sức đem cửa đóng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chương 53

Điều này vô cùng xác thực không thể nghi ngờ, hung hăng đánh trúng vị trí trái tim hấn, đau không thờ nổi.

Nháy mắt đầu óc trống rỗng, ngây ngốc xoay người rồi đi, tựa như rối gỗ bị đất bằng sợi dây vô hình, bảo với hấn rằng, đi thôi, có ở đây cũng vô ích.

Ở lại, những chuyện hấn vừa làm, đấu tranh này, cả thống khổ, sẽ chẳng còn ý nghĩa ý nghĩa.

Nhưng mà vì sao lại hoảng hốt, tựa như Mục Giác mất tối hôm đó, nỗi đau đánh úp lại, hấn như người lạc đường chẳng biết về đâu.

Lúc hấn ý thức được, phát hiện bản thân đã đứng trên đường, con đường này buổi tối không có nhiều xe chạy qua, tiếng động cơ hơi hướng phía sau, cửa tiệm mỹ thực bò vẫn sáng, mùi hương thơm ngon vẫn có thể khiến người ngang qua ngừng chân, nhưng vẫn không giống.

Dường như khi hấn bước đi, nơi đó sẽ cháy rụi thành tro.

Không được quay đầu, quay đầu lại, hấn cũng sẽ bị thiêu cháy.

Thiên sứ cũng như vậy báo cho Lót về thành phố Sodom, Jehovah sẽ mang theo lửa hủy diệt kinh thành đầy tội ác này, nhưng người không thể quay đầu, không được suy nghĩ, nghe theo thần chỉ dẫn, toàn tâm toàn ý đi về phía trước.

Nhưng thiên sứ không biết phạm nhân không giống với hấn, chẳng lẽ vợ của Lót không tin thần sao? Chẳng lẽ nàng ta hoài nghi ý chỉ của thần? cũng chính là thế, vì sao muốn quay đầu? Bởi vì nàng ta trừ bỏ tín ngưỡng, còn có rất nhiều chuyện khác vướng bận, nàng lo lắng tương lai, nàng luyến tiếc, giống như ái thần, nàng cũng yêu những thứ vụn vặt rất nhỏ trong cuộc sống.

Cho nên nàng hóa thành tro.

Còn hấn? Mục Dục Vũ hỏi chính mình, người sẽ quay đầu sao?

Hấn nhắm mắt lại, quyết định bỏ qua sự đau đớn đang dần dần thức tỉnh, bỏ qua tiếng khóc của người phụ nữ, bỏ qua nơi này, chắc chắn có ai đó đang khóc, tiếng khóc kia khiến hấn đau, nhưng cũng không thể ngăn cản hấn. Hấn tin vào bản thân, hấn tin tưởng giờ này phút này rồi đi, buông bỏ, sau đó bắt đầu lại, đây là sự lý trí, cũng là lợi ích tốt nhất mà đôi bên lựa chọn.

Hấn mở mắt ra, chân bước nhanh, đưa tay vẫy xe taxi, ngồi xuống, khắc chế dục vọng quay đầu, như vậy rồi đi.

Đều đã xong.

Giấc mơ hoang đường kia, thế giới hấn không thể hiểu nổi, đều đã xong, vốn chưa từng bắt đầu, tất cả đều chỉ là phán đoán của hấn, đều là những thứ ảo giác chết tiệt.

Trong lòng hấn bùng lên lửa giận, hấn nghĩ, phải đưa thẳng khốn đùng sau màn kịch này ra ánh sáng, phải để hấn ném thiên đạo vạn quả.

Cùng lúc đó hấn cũng cảm hấn vô lực, hấn một tay che mặt, hít thật sâu rồi thở ra, dưới đáy lòng hoang vu vô tận, một phan lửa cháy, tất cả hóa tro tàn.

Trở lại nhà, Mục Dục Vũ gọi điện thoại cho Lâm trợ lý, nói: “Đưa toàn bộ cửa hàng mặt tiền và cổ phần ở đó đều giao cho tiểu thư Nghê Xuân Yến, đưa ngôi nhà mẹ tôi để lại tặng cho Nghê Siêu, ngày mai anh tự mình đi làm, không được để bọn họ chịu thiệt.”

Lâm trợ lý chân chờ một chút, hỏi: “Vậy hợp đồng lao động ngày trước kí với Nghê Xuân Yến tiểu thư thì sao?”

“Giải trừ hợp đồng, chiếu theo hợp đồng bồi thường cho cô ấy.”

“Hiểu được tiên sinh.”

“Đợi chút.”

“Ngài còn có phân phó gì?”

“Tôi, ” Mục Dục Vũ dừng một chút, sau đó nói, “Tôi hy vọng, sau này anh thường xuyên chiếu cố cửa tiệm kia một chút, bọn họ có khó khăn gì, anh có thể giúp đỡ xử lý một chút.”

“chuyện này...”

“Tính thêm vào công việc, tôi biết, ” Mục Dục Vũ nói, “Tôi sẽ bồi thường cho anh.”

Lâm trợ lý nở nụ cười, nói: “Vâng, tiên sinh, muốn báo cáo theo định kỳ phải không?”

“Tốt.”

Hắn cúp điện thoại, ở phòng ngủ trống rỗng lâm vào trầm tư, sau đó, hắn gọi điện thoại, bảo Tôn Phúc Quân đi lên một chuyến.

Tôn Phúc Quân rất nhanh đã tới, còn mang đến một cái chén giữ ấm, mỉm cười đưa qua nói: “Tiên sinh, tôi biết ngài có thói quen ăn khuya, nhưng bây giờ đầu bếp còn chưa đến, tay của tôi cũng không rảnh rồi, liền tự chủ trương làm cho ngài một chén trà sâm, ngài thử xem.” Hắn bổ sung một câu nói, “Đây chính là thứ tôi mua hiệu kính mẹ mà còn , là loại tốt, không phải thứ mà bọn chị Dư để lại đâu.”

Mục Dục Vũ cười khỏ , tiếp nhận chén giữ ấm, mở ra, mùi thơm bùng bùng bay vào mũi. Hắn ngửi hương vị, nói: “Có vẻ tốt.”

“Cũng không ” Tôn Phúc Quân cười hì hì ngồi xuống nói, “Nếu không phải thứ tốt, tôi cũng không dám mua cho cha mẹ nha.”

“Anh thật là hiếu thuận .”

“Tôi đâu có hiếu thuận, ” Tôn Phúc Quân vượt cái ót nở nụ cười, “Nhưng bọn họ cũng tốt, đôi vợ chồng...” Hắn bỗng nhiên ý thức được mẹ nuôi Mục Dục Vũ vừa qua đời không lâu, lập tức thu lại tươi cười nói, “Xin lỗi tiên sinh, tôi...”

Mục Dục Vũ lắc đầu, uống một ngụm trà sâm, sau đó nói: “Mẹ ta ở dưới tuổi vàng, sẽ không vui khi nhìn thấy tôi cả ngày ủ rũ.”

“Phu nhân là người làm việc văn hoá, ” Tôn Phúc Quân lao lực nói, ” Cha mẹ tôi so ra còn kém xa .”

Mục Dục Vũ nhìn trà sâm xuất thần, sau nói: “Bà nếu còn sống, không chừng đêm nay cho tôi một bạt tai.”

“Không thể nào...”

Mục Dục Vũ tự giễu cười cười, sau đó nói: “Gọi anh đi lên, là muốn nhắc nhở anh chuyện này.”

“Ngài nói đi.”

“Nghê Xuân Yến bên kia, sau này tôi không có khả năng tiếp xúc, anh cố gắng chiếu cố.” Mục Dục Vũ rũ mắt xuống thản nhiên nói, “Bọn họ hai người không dễ dàng, đừng để họ bị người ta bắt nạt .”

“Đó là khẳng định , ngài không nói tôi cũng nghĩ vậy, ” Tôn Phúc Quân nhú nhú mày, thử thăm dò hỏi, “Ngài, cũng có ấy cãi nhau?”

Mục Dục Vũ không nói chuyện.

“Tiên sinh, ngài đừng suy nghĩ so đo về lời nói của cô ấy, cô ấy tuy nhanh mồm nhanh miệng, nếu cô ấy nói gì đó không đúng , ngài trăm ngàn đừng để trong lòng, người khác không biết cô ấy, ngài còn không biết sao?Cô ấy...”

“Cô ấy đúng ” Mục Dục Vũ ngắt lời , giống như tự nhủ bản thân, “Sai là tôi.”

“Tiên sinh ngài...”

“Tóm lại anh sau này chiếu cố họ, có chuyện gì, tận lực giúp đỡ , được không?”

Tôn Phúc Quân im lặng , gật gật đầu.

“Nếu, ” Mục Dục Vũ lay tóc, vừa nói, “Nếu có một ngày, cảm thấy Xuân Yển cũng không tệ lắm, nghĩ, nghĩ cùng cô ấy...”

“Tiên sinh, tôi sẽ không .” Tôn Phúc Quân nói.

“Vì sao? Cô ấy rất tốt , anh, anh cũng không phải độc thân sao?”

Tôn Phúc Quân thật sâu nhìn hấn, cười cười nói: “Xuân Yển rất tốt, tôi quả thật cũng độc thân, nhưng giữa người và người cần có duyên phận, chúng tôi duyên phận không tới được điều đó, cô ấy theo tôi cũng không vui. Hơn nữa lấy việc thứ tự đến trước và sau, cô ấy theo tôi, trong lòng đều có người.”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu nhìn nhìn hấn, hỏi: “Trong lòng anh cũng có người ?”

“Vâng, trước kia tôi cũng có một cô em chiến hữu, anh trai cô ấy bị thương, mỗi tháng tôi đều giúp đỡ cô ấy, cô ấy học đại học, sang năm là tốt nghiệp.”

“Trẻ vậy ư, tuổi có khoảng cách xa. Hơn nữa hiện tại cô gái khó mà nói, ” Mục Dục Vũ hỏi, “Anh không sợ gió trúc mức nước công dã tràng?”

Tôn Phúc Quân sờ sờ cái mũi, nghĩ nghĩ nói: “Làm sao có thể không sợ?”

“Vậy sao anh không nhanh chóng cùng cô ấy đính hôn?”

“Có ích sao?” Tôn Phúc Quân lắc đầu nói, “Dù sao tôi làm việc và nói chuyện đều dùng tâm lòng, tôi không ngọt ngào, tôi thích cô ấy, tôi không thể mặc kệ cô ấy khó khăn, về phần công dã tràng, loại chuyện này, ai nói trước được?”

“Tôi không muốn anh bị động như vậy.” Mục Dục Vũ trực tiếp nói.

“Tiên sinh, ngài đương nhiên không giống với tôi, ngài là người làm chuyện lớn,, ta cũng chỉ thích hợp với gia đình có vợ và đứa con cùng nằm đầu giường sưởi ấm, tôi cảm thấy kiên định như vậy là được rồi.”

“Trong lòng kiên định sao, ” Mục Dục Vũ thở dài, nói, “, tôi đã biết, anh trước nghĩ ngợi đi, tôi chỉ muốn nói chuyện đó, xong rồi.”

“Tốt, tôi đi rồi, ngài cũng ngủ sớm” Tôn Phúc Quân hướng hấn cười cười, xoay người rồi đi, trước khi rời khỏi phòng ngủ của hấn, bỗng nhiên ngừng lại, xoay người nói, “Tiên sinh, kỳ thật, tôi tuy rằng không biết ngài vì sao muốn như vậy, nhưng tôi hiểu được, ngài có lý do của ngài.”

Mục Dục Vũ cười khò một chút, đặt tay lên ngực nói: “Tôi cũng hiểu.”

Tôn Phúc Quân gật gật đầu, thấp giọng nói: “Những việc như vậy, ngài không có sai.”

Mục Dục Vũ hốc mắt nháy mắt liền ẩm ướt , hấn ngẩng đầu nháy mắt mấy cái, theo sau nói: “Không nghĩ tới anh lại nói với tôi câu này.”

“Không nên nói cái này , nhưng từ đầu đến cuối, tôi thấy hai người rất hợp.” Tôn Phúc Quân thở dài nói, “Xuân Yển là người thành thật, cô ấy nếu cùng ngài, thật tốt.”

Mục Dục Vũ im lặng một lát, theo sau hé miệng gật gật đầu, vẫy tay cho hấn rời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi cảm thấy Mục Dục Vũ không phải là người tốt gì, nhưng hấn cũng không phải tuyệt đối là người xấu, hơn nữa người đàn ông mỗi khi gặp chuyện đều dựa vào hợp lý hóa đạo đức, đây là kết quả xã hội hóa, Mục Dục Vũ nghĩ như vậy là ở trong phạm trù tính cách của hấn, không phải tôi tẩy trắng hấn, thật không phải.

Chú thích: Thành phố Sodom và Gomorrah ở Trung Đông được nhắc tới trong Kinh Cựu ước với câu chuyện về việc chúng bị Chúa phá hủy bằng ngọn lửa không lồ.

Jehovah là tên một vị Chúa.

Câu chuyện trên được kể lại như sau:

LÓT và gia đình ông sống chung với Áp-ra-ham trong xứ Ca-na-an. Một ngày nọ Áp-ra-ham nói với Lót: ‘Ở đây thiếu đất cho cả thầy thú vật của hai ta. Vậy chúng ta hãy chia tay. Nếu cháu đi về hướng này thì chú sẽ đi hướng khác’.

Lót ngắm nhìn khắp xứ. Ông trông thấy trong xứ có một phần đất rất đẹp có nhiều nước và đồng cỏ tươi tốt cho thú vật ông. Đó là địa hạt Sông Giô-đanh. Thế là Lót đưa gia đình và thú vật ông đến đó. Cuối cùng họ cất nhà trong thành Sô-đôm để ở.

Dân thành Sô-đôm thật là ác. Điều này làm Lót đau lòng, vì ông là người tốt. Đức Chúa Trời cũng đau lòng nữa. Cuối cùng, Ngài phái hai thiên sứ đến báo trước cho Lót hay rằng Ngài sắp hủy diệt thành Sô-đôm và thành Gô-mô-rơ gần đó vì cơ sự gian ác của chúng.

Các thiên sứ nói với Lót: ‘Mau lên! Hãy dẫn vợ và hai con gái ngươi ra khỏi nơi đây!’ Lót và gia đình ông lần lữa một chút, và bởi vậy các thiên sứ nắm

tay họ và dẫn họ ra khỏi thành. Rồi một thiên sứ nói: ‘Hãy chạy thoát thân! Chớ nhìn lại phía sau. Hãy chạy trốn trên các ngọn đồi, để các ngươi khỏi bị giết chết!’

Lót và hai con gái vâng lời chạy ra khỏi thành Sô-đôm. Họ không ngừng lại một chút nào, và không nhìn lại phía sau. Nhưng vợ Lót không vâng lời. Sau khi họ ra khỏi thành Sô-đôm một quãng đường, bà dừng lại và nhìn về phía sau. Thế là vợ Lót trở thành một tượng muối. Em có thấy bà trong hình vẽ đây không?

Chúng ta có thể học được một bài học tốt. Chuyện này cho thấy Đức Chúa Trời giải cứu những người vâng lời Ngài, nhưng những người không vâng lời Ngài sẽ mất sự sống.

Chương 54

Mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, tất cả đều trở về đúng với quỹ đạo ban đầu của nó.

Làm được điểm ấy Mục Dục Vũ cứ nghĩ khó khăn, lại cũng không phải dễ dàng. Nói không khó là vì cứ hành động theo quán tính, giang hai tay, bước chân, tuần hoàn lặp đi lặp lại như những năm qua, kinh nghiệm này được tích lũy trong cơ thể như một hệ thống được trang bị định vị, đi đến đâu, làm gì đều tự giác đưa về khuôn khổ của nó.

Nói không dễ dàng lại là vì ranh giới kia có thể co giãn tự nhiên, người ở bên trong càng dùng sức, bắn ngược lại càng mạnh. Mục Dục Vũ cảm giác bản thân hần đang chống đối sự bắn ngược của ngài Mục, khiến hần thất điên bát đảo, lòng tràn đầy khổ sở, nhưng một câu cũng không nói nên lời, cũng không có cách nào chia sẻ với ai khác.

Hần hiểu được, thì ra chính mình chỉ có thể làm ngài Mục, không gian song song trong giấc mơ, chính là lò xo gần biên giới, từng nghĩ đến cách trung tâm càng ngày càng xa, mơ hồ thấy được bầu trời mới, khả năng tiên thiên địa cũng là phù dung sớm nở tối tàn, không cần không theo, lò xo giãn đến đỉnh điểm, lạch cách một tiếng vẫn là đưa người trở về vạch xuất phát.

Những ngày tiếp theo, ngay cả khi ăn cháo đưa muối, hay cả ăn gan rồng tim phượng, thế nào là ngày, thế nào là năm, lại chẳng có chút khác biệt gì. Khác ở chỗ là Nghe Xuân Yên, bé nhỏ không đáng kể, có cô hay không có, cũng không quá lớn.

Cuộc sống không phải phim truyền hình cầu huyết, thế non hện biển rồi lại chia ly, mọi người đều có câu chuyện riêng của họ, hưởng chi Mục Dục Vũ và Nghe Xuân Yên? Mục Dục Vũ trái lo phải nghĩ, phát hiện được không thể nào tìm được một từ để diễn tả mối quan hệ của hần và Nghe Xuân Yên trong lúc đó? Khách và chủ? Bạn cũ? Người yêu hay là tình nhân? Không, bọn họ không phải. Bọn họ trong lúc đó thật sự không thể nói rõ có bao nhiêu ràng buộc, thật sự không thể nói rõ có liên quan, ngay cả chút ít sự tin tưởng và âm áp, cũng từ tác dụng thuốc ảo giác gây ra, bọn họ không có danh chính ngôn thuận.

Đúng như Tôn Phúc Quân nói, bọn họ căn bản không phải người giống nhau.

Không có Nghe Xuân Yên, Mục Dục Vũ phát hiện bản thân vẫn có thể đi làm, có thể đi công tác, có thể cơ trí tàn nhẫn xử lý sự việc, trên bàn đàm phán không chút nương tay; đi bệnh viện trị liệu, uống thuốc hay kiểm tra cũng không chút nhú mảy, điều nên làm và không nên làm, hần không hề mắc chút sai sót. Nghe Xuân Yên không bên cạnh thì sao chứ? Hần không ăn được cơm cô nấu, trong nhà cũng không thấy bóng dáng cô mang chiếc áo đỏ, vậy có làm sao? Lâm trợ lý cho hần tìm một người quản gia mới nhanh chóng sắp xếp công việc, ở phòng bếp mời đến hai vị đầu bếp nấu món Trung, về tay nghề của Nghe Xuân Yên, thật sự không có cách nào so sánh được.

Ban ngày kết thúc, buổi tối nằm ở trên giường, hần lại bắt đầu mất ngủ, lúc này không có Nghe Xuân Yên trở nên khác biệt vô cùng, giống như bình sứ có một khe nứt, qua một thời gian lâu, nước bên trong từ từ chảy ra ngoài từng chút một. Lúc này Mục Dục Vũ cảm thấy trống rỗng, một loại thất vọng như sương mù xâm chiếm toàn bộ không gian. Mục Dục Vũ đối với điều này cũng không xa lạ, bởi vì hần nắm xuống bắt đầu có suy nghĩ ‘Nếu ngủ đến chết thì không biết có người nào phát hiện’. Điều khiến hần kinh ngạc là, trên thực tế hần đã có một khoảng thời gian rất dài không còn nghĩ về nữa, từ khi bắt đầu giấc mơ kì lạ đó, từ khi hần bắt đầu tiếp xúc Nghe Xuân Yên, hần quả thật không còn phải chịu đựng cảm giác cô đơn mãnh liệt như vậy nữa.

Cô đơn, Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, ra lệnh bản thân triệt tiêu cảm xúc yếu đuối này.

Trận tuyết đầu đông ở thành phố, Mục Dục Vũ thuận lợi cùng Diệp Chi Lan ký giấy ly hôn. Hần giữ lời hứa, đưa ngôi nhà cho Diệp Chi Lan, cũng không tiếp tục trả thù cô vì chuyện kê thuốc. Đại khái hần tức sự khoan dung của mình gây ra tin tức sai lầm, gần đến giờ ký giấy ly hôn, Đại thiếu Diệp gia đột nhiên cứng rắn, mang theo luật sư đã chạy tới ngăn cản em gái ký tên, tuyên bố cho em gái mời luật sư, tranh thủ cái gọi là quyền lợi hợp pháp, hần lúc này hồn nhiên quên chính mình từng bán cả em gái, ra bộ dáng anh trai cả chăm sóc tỉ mỉ, ồn ào muốn đem Mục Dục Vũ ở trong nhà phát cuồng nghĩ bóp chết Diệp Chi Lan làm chứng cứ mới, đối Mục Dục Vũ mắng: ‘Họ Mục, anh có phải tên ăn mày đâu? Một phần phi không có mà cũng đòi ly hôn, không có cửa đâu! Tôi nói cho anh, con gái Diệp gia chúng tôi không phải muốn bắt nạt là bắt nạt, bởi ta bị bệnh, còn có tôi là anh trai của nó thay nó làm chủ!’

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn hần diễn trò, một câu cũng không nói, chờ hần luyện thuyền xong, mới quay đầu đối Diệp Chi Lan vẫn cúi đầu không nói nói: ‘Cô bây giờ vẫn còn cảm thấy sinh ra ở Diệp gia là tài trí hơn người?’

Diệp Chi Lan sắc mặt tái nhợt, cắn môi không nói lời nào.

‘Tiểu Lan, em không phải sợ hần, anh cả ở đây, em đừng ký thứ này, đối với em không công bằng...’

Diệp Chi Lan mạnh mẽ ngăn đầu, nhìn anh trai, sau đó thâm thiết cười hỏi: ‘Em không muốn ký, nhưng phải ký, anh không biết vì sao hà anh trai?’

Diệp đại thiếu nói: “Không sợ, họ Mục đó mới phải sợ, hần không dám báo án , làm lớn chuyện, hần tránh không khỏi mắt!”

“Nếu anh ta chịu được?” Diệp Chi Lan hỏi.

“Này, này, dù sao chúng ta không sợ hần...”

Diệp Chi Lan thân nhiên hỏi: “Anh trai, nếu em nói với anh, cho dù Mục Dục Vũ phân một nửa tài sản cho em, em có chết cũng không nhận mang về nhà, anh còn giúp em sao?”

Diệp đại thiếu xấu hổ ở ngậm miệng, thẹn quá thành giận, mắng: “Mày nói vô liêm sỉ gì đó? Mày cho dù ra cửa, gả cho người ta, cũng vẫn là tiểu thư Diệp gia...”

“Được rồi, ” Diệp Chi Lan đánh gãy lời hần, mệt mỏi nói, “Cứ như vậy , tôi mệt mỏi.” Nàng đứng lên, chân thành đi đến trước mặt luật sư, cũng không nói thêm cái gì, cầm lấy bút, ký xuống tờ giấy.

“Tiểu Lan, mày điên rồi, không cần ký...” Diệp đại thiếu quá sợ hãi, nhảy lên ngăn cản.

Lâm trợ lý lập tức dẫn người ngăn lại hần, Mục Dục Vũ đưa ánh mắt, Lâm trợ lý lập tức mang theo người đem Diệp đại thiếu cùng luật sư của hần đẩy ra khỏi phòng.

Diệp Chi Lan nhú mày nhìn nhìn, ký xong.

Mục Dục Vũ lúc này ngoài ý muốn , hần bất giác đưa mắt nhìn vợ trước, phát hiện Diệp Chi Lan mặc một bộ quần áo cũ rất quen, Cashmere màu tắng sữa, bên trong là váy nhung màu xanh theo bộ, trên người không mang trang sức, trên mặt cũng không trang điểm đậm.

Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhớ đến, cũng không chắc chắn là năm trước, cả đầu không thực tế ảo tưởng về Diệp Chi Lan sao? Khi đó cô ta còn chưa lấy hần, cũng không thiếu điều ngoa tùy hứng, nhưng rốt cuộc vẫn có nét thanh xuân làm trụ, phát triển tính tình công chúa, kỳ thật cũng đáng yêu.

Nhưng hần tận mắt thấy người phụ nữ đáng yêu lột xác thành điên cuồng, đơn thuần diễn biến thành cố chấp, hần cứ việc lòng tràn đầy chán ghét, nhưng đối với sự biến hóa chưa bao giờ tiếc hận, càng không nghĩ tới ngăn cản. Cho đến ngày nay, Mục Dục Vũ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, có lẽ cô ta vẫn còn cần ở hần, một cơ hội, nếu hần nhìn cô ta nhiều thêm vài lần, nếu cô ta bước chậm thêm vài bước, có lẽ hai người bọn họ, không đi đến tình cảnh tệ như vậy.

Nếu mỗi ngày sống chung, cho dù không có tình yêu, cũng có thể sinh ra chút tình cảm thân tình?

Cuộc sống không bao giờ có nếu.

Mục Dục Vũ cười khẽ , đều đến bước tình thế này, nghĩ về điều đó thì còn ý nghĩa gì?

Hần cúi đầu, đặt bút ký tên bên cạnh Diệp Chi Lan.

Giờ khắc này đối phương đều có loại cảm giác thoải mái, cũng không khỏi thở dài một hơi. Bởi vì cách gần, đôi bên đều cảm nhận được phản ứng đối phương, Mục Dục Vũ quay đầu, mỉm cười, bình sinh lần đầu tiên hần đúng ánh mắt dịu dàng nhìn vợ trước, sau đó hỏi: “Sau này có tính toán gì không?”

Diệp Chi Lan nhẹ nhàng nói: “Đại khái, đến Châu Âu , tôi vẫn muốn sống ở đó một thời gian, nếu có thể, tìm đại học ...”

“Tốt lắm, ” Mục Dục Vũ gật đầu nói, “Kế hoạch của cô tốt lắm.”

Diệp Chi Lan bỗng nhiên nở nụ cười, lắc đầu nói: “Biết không, đây là lần đầu tiên anh khen tôi.”

Mục Dục Vũ hơi hơi nhú mi, ở trong đầu tìm kiếm, quả thật trước đó chưa bao giờ đồng ý khen Diệp Chi Lan, hần tươi cười sâu sắc, vươn tay nói: “Chúc cô tất cả thuận lợi.”

Diệp Chi Lan thấp giọng nói cảm ơn, cũng vươn tay cầm lấy, hai người theo chuẩn tắc của giao tiếp nắm lại rồi nhanh chóng buông ra, sau đó, Diệp Chi Lan nắm thật chặt quần áo trên người, đối hần nói: “Tôi đi rồi, cũng chúc anh tất cả thuận lợi.”

Cô cầm lấy túi xách, chuẩn bị bước ra cửa, Lâm trợ lý gọi lại cô: “Diệp tiểu thư.”

Diệp Chi Lan ngừng lại.

Lâm trợ lý đem đưa trang giấy qua, thấp giọng nói: “Này, là tiên sinh bảo tôi đưa cho cô , phía trên có địa chỉ và điện thoại, là bạn của cô lúc trước.”

Diệp Chi Lan khó có thể tin nhìn hần.

“Anh ta tuy rằng nghỉ học rồi, nhưng tự bản thân mở lớp dạy piano, tình cảnh cũng không tệ lắm.” Lâm trợ lý cười nói, “Tôi nghĩ anh ấy hần là vui lắm khi thấy cô.”

Diệp Chi Lan hốt mất mặt đột nhiên liền đỏ, cô nhanh chóng tiếp nhận trang giấy, cất vào trong túi xách, ngẩng đầu nhìn lại tầm mắt Mục Dục Vũ nói: “Mục Dục Vũ, cảm ơn.”

Mục Dục Vũ không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, Diệp Chi Lan muốn nói cái gì, vẫn còn che miệng không đề cập tới, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Mục Dục Vũ mang theo Lâm trợ lý và luật sư về nhà, ở trong thang máy, Lâm trợ lý liên tiếp nhìn về phía Mục Dục Vũ, lại muốn nói lại thôi, Mục Dục Vũ nhú mày nói: “Có cái gì thì nói đi!”

Lâm trợ lý cười nói: “Không, chính là có chút cảm khái.”

“Ồ?”

“Diệp tiểu thư, trước kia chưa từng biểu lộ hòa nhã với tôi, lần đầu tiên nhìn cô ấy như thế, giống như, thật cảm kích, thật vui vẻ, khụ, tóm lại nói không rõ.”

“Tôi còn không biết anh thì ra là người đa sầu đa cảm như vậy,” Mục Dục Vũ ra vẻ chán ghét trừng mắt nhìn.

Lâm trợ lý sợ tới mức lui về phía sau từng bước, vội vàng nói: “Tiên sinh, tôi chỉ là tình cờ nói về chuyện đó thôi.”

“Thằng nhóc ngốc đó” Mục Dục Vũ dừng dừng, nhú mày nói, “Thật sự là đồ ngốc, một chút năng lực cũng chẳng có, cũng không biết nói Diệp Chi Lan nhìn trúng hần cái gì, thật đúng là.”

“Tình đầu ý hợp.”

“Ngốc.” Mục Dục Vũ lạnh lùng đánh giá một chữ.

Lúc này thang máy đến tầng dưới, leng keng một tiếng mở ra, Mục Dục Vũ rõ ràng nghe thấy Lâm trợ lý ở hần phía sau nói thầm câu: “Có ngốc, làm gì có ai ngốc như Nghê Xuân Yển?”

Mục Dục Vũ đề lại cửa thang máy, quay đầu âm trầm hỏi: “Anh vừa mới nói cái gì?”

“Hả?”

“Cái gì mà không ai ngốc qua Nghê Xuân Yển?”

“Ồ, chuyện đó,” Lâm trợ lý dường như không có việc gì nói, “Nghê Xuân Yển tiểu thư không có nhận thứ ngài tặng, đem cửa tiệm sang bên ngoài, nghe nói là muốn chuyển đi, chuyển xong cầm một chút tiền, tôi quên đi một chút, vừa vặn cầm đúng tiền lương chúng ta bồi thường.”

Mục Dục Vũ cảm thấy trong lòng rét run, cắn răng hỏi: “Cái gì, cái gì tiền lương?”

“Ngài không phải mời cô ấy làm đầu bếp sao? Bởi vì không biết tiền lương ra sao, là đưa về nhà Mục hay bên nhân sự công ty, cho nên tôi vẫn chưa kết toán cho cô ấy.”

“Vậy người đâu?”

“Chuyển đi rồi.” Lâm trợ lý lắc đầu thờ dài nói, “Cô gái này rất cẩn thận, những thứ mang đi đều là lúc trước mang đến, những thứ còn lại đó, giống như một danh sách ranh mạch, một cái bát cũng không lấy, thật sự là, ai tính toán cái này với cô ấy chứ...”

Mục Dục Vũ chỉ cảm thấy tiếng tim đập nhanh cô cùng, lớn đến nỗi tai đều bị ảnh hưởng ông ông, hần ngốc nghếch đứng ở kia, qua một hồi lâu, mới ngơ ngẩn hỏi: “Vậy, ngôi nhà mẹ tôi thì sao?”

“Ồ, cái đó cô ấy nhận, bởi vì tôi nói là phụ nhân tặng cho em trai cô ấy.”

Mục Dục Vũ lập tức nói: “Đi, đi chỗ đó xem.”

“Nhưng mà tiên sinh, ngài buổi chiều còn có hội...”

“Hủy bỏ,” Mục Dục Vũ vò tóc, vừa nói, “Hủy bỏ, tôi phải đi xem.”

Chương 55

Ngôi nhà này lưu giữ rất nhiều kí ức, đây thường xuân bao quanh bức tường, bãi đỗ xe dài hẹp, bảng hiệu dưới mái hiên, hay tiếng lộp độp của đàn bò câu bay ngang qua mái ngói, từng chi tiết đều có một câu chuyện xưa, cẩn thận lắng nghe đều có âm thanh. Xung quanh được lấp đầy bằng tiếng va chạm của nồi niêu xong chảo, chuyện gia đình, chuyện ăn no mặc ấm của thực tế, đương nhiên cũng có những câu chuyện dung dị như lông gà vỏ tỏi.

Đây là một ngày không đáng kể của những con người nhỏ bé bình thường, không gian này quá hẹp, không thể dung chứa được giấc mơ và khát vọng về quyền lực thành công của người đàn ông, cho nên Mục Dục Vũ muốn rời đi, hần từ ngày mới chuyển về đây đã bắt đầu lên kế hoạch thoát khỏi nơi này, trốn đi thật xa, ở một bầu trời rộng lớn thực hiện tham vọng bản thân. Hôm nay, khi đặt chân trên hành lang này, Mục Dục Vũ lại bỗng nhiên phát hiện,

nơi này mới là nơi rộng lớn nhất, ranh giới nó hữu hạn, bên trong cũng hoàn toàn đơn giản, bao hàm toàn diện, lại khiến hắn lo lắng và bất an, cũng đẩy áp lực và do dự lên trên vai hắn.

Là hắn lựa chọn rời đi chỗ này, là hắn lựa chọn rời đi loại cuộc sống đó, để tay lên ngực tự hỏi, nếu có quay lại một trăm lần, chỉ sợ ngài Mục vẫn lựa chọn như cũ. Nhưng hắn rút cuộc không chỉ là ngài Mục, đứng ở hàng hiên cũ, trước ngôi nhà đó, mềm mại an ủi giống như thân cận da thịt, hắn lần đầu tiên bình tĩnh thừa nhận, hắn rút cuộc, không chỉ là ngài Mục.

Tại đây giữa những ngôi cũ, hắn còn từng là con nuôi của một người phụ nữ, hắn còn từng là một học sinh trung học tính cách khó ưa lại giỏi về giả tạo; hắn còn từng là một đứa con ngoan ngoãn hiếu thảo trong mắt mọi người xung quanh; hắn còn từng nghĩ tới sau khi trở nên nổi bật, mang áo gấm về nhà, muốn cho những thanh thiếu niên từng bắt nạt hay những người từng ruồng bỏ hắn phải hối hận; hắn còn từng vì cố chấp ngạo mạn bản thân, hung hăng tổn thương lòng tự trọng của cô gái ái mộ hắn.

Hắn cũng không phải không hiểu, nhận thức về cuộc sống, về mình thân phận địa vị, về những nguyên tắc mà hắn không muốn sửa đổi, kỳ thật đều cũng có căn nguyên, có mục đích, chỉ là đã quá lâu, người chỉ biết nhìn vào kết quả, lại đã quên đi nguồn gốc.

Nhưng quay đầu lại, lại lịch đều rõ ràng, chúng nó luôn luôn tồn tại, liền như ngôi nhà này, chờ hắn quay đầu, nghĩ ra vấn đề đơn giản nhất: hắn đến từ đâu?

Hắn đến từ đâu?

Chỉ có giải quyết vấn đề này, hắn mới có thể biết, hắn vì sao muốn tới nơi này.

Mục Dục Vũ leo lên cầu thang, hắn đi rất nhanh, dường như càng tới gần nơi ở cũ, hắn càng chân chờ.

Hắn không biết nhắc tay gõ cửa, là lấy thân phận ngài Mục, hay là lấy thân phận Mục Dục Vũ.

Nếu là ngài Mục, hắn giờ này phút này hành vi hoàn toàn vô nghĩa, thậm chí vi phạm nguyên tắc của hắn, mà nếu hắn chỉ là Mục Dục Vũ, hắn lại dựa vào cái gì mà đứng trước mặt Nghê Xuân Yển?

Mục Dục Vũ thờ dài.

Hắn đứng ở cửa thật lâu, hắn bỗng nhiên phát hiện chính mình cũng sẽ lo lắng, chuyện hắn lo lắng còn rất nhiều, hắn lo lắng nghĩ, người phụ nữ kia còn mang theo một đứa ngốc, không mở cửa hàng thì làm sao sống qua ngày? Cô có thật sự ở đây hay không? Đã biết sao còn tùy tiện đến đây, chẳng may kích thích đến lòng tự trọng của Nghê Xuân Yển, nếu ngay cả nhà này cô cũng không muốn ở thì nên làm cái gì bây giờ?

Mục Dục Vũ mân nhãn môi, bàn tay vỗ nhẹ vào cánh cửa.

Bất kể như thế nào, nên chịu trách nhiệm thì phải chịu trách nhiệm, là hắn dám đưa Nghê Xuân Yển trộn lẫn vào cuộc sống bản thân, cũng là hắn đơn phương muốn cô ngốc đó rời đi. Vì tư lợi, lại vô tình vô nghĩa, cũng không thể khiến một người phụ nữ vì mình mà lang bạc, nhất là khi cô còn chăm sóc cả đứa em trai ngốc.

Hắn vỗ lên cửa một lúc lâu, không người trả lời, hắn không cam lòng, lại vỗ, không nhúc nhích di chuyển, Mục Dục Vũ đưa tai lắng nghe, phát hiện bên trong im ắng, khả năng là không có ai. Lúc này phía sau Mục Dục Vũ có người mở cửa, người đàn ông gần cận thận hỏi: “Anh tìm ai?”

Mục Dục Vũ xoay người, phát hiện là gương mặt xa lạ, đại khái là khi hắn rời thì hàng xóm mới chuyển đến. Mục Dục Vũ hướng hắn gật gù đầu nói: “Tôi tìm chủ nhân nhà này.”

“Nhà này không có người mà ” người đàn ông kia quan sát Mục Dục Vũ một hồi từ quần áo trên người kết luận hắn không phải là người xấu, buông biểu tình cảnh giác trên mặt nói, “Nghe nói ban đầu người ở đây là giáo viên Mục nhưng không may đã qua đời. Nếu anh tìm giáo viên Mục...”

“Không, ” Mục Dục Vũ lắc đầu nói, “Tôi tìm chủ nhân mới ở đây.”

“Không gặp người mới đến.” Người đàn ông nhíu mày nói, “Anh không nhầm chứ?”

“Không có người đến?” Mục Dục Vũ nhíu mày hỏi.

“Khẳng định không có ai đến, ” người đàn ông cười cười nói, “Nhà chúng ta ở phía đối diện, mẹ tôi về hưu cả ngày ở nhà, nếu có người chuyển nhà, chúng tôi không có khả năng không biết.”

Mục Dục Vũ ngây ngẩn cả người, lúc này ở cửa bên kia xuất hiện một bà lão, nhiệt tình nói: “Cachs đây hai ngày có một cô gái mang theo đứa em trai choai choai lại đây quét tước vệ sinh.”

Mục Dục Vũ giật mình, vội hỏi: “Bà, bà thấy hai chị em bọn họ ?”

“Thấy, cô gái đó rất dễ thương, nói người ở đây trước kia giáo viên Mục là trường bối, người đã qua đời, nhà giữ lại cho bọn họ, chỉ là cô có quyền vào nhà, còn lại đây dọn dẹp.”

Mục Dục Vũ hỏi: “Cô ấy chỉ đến quét tước vệ sinh?”

“Cũng phải, làm việc nhanh nhẹn, cậu trai, cô ấy là gì của cậu vậy?” Bà lão cười hớ hớ hỏi.

“Mẹ tôi, chính là giáo viên Mục.” Mục Dục Vũ khàn khàn.

“Ồ, trách không được, thân thích của cậu đâu hết rồi?” Bà lão tò mò nói, “Cậu mới từ bên ngoài trở về, lo lắng ngôi nhà này phải không? Yên tâm, cô gái kia thu dọn sạch sẽ, bọn họ bao bọc đàng hoàng, tôi đã xem xét qua. Tôi cũng nói với cô ấy, phòng này muốn bán hay thuê thì liên hệ với phía dưới, nhà chúng tôi vui vẻ chào mừng hàng xóm, cô ấy nói phòng này khóa lại như vậy, để niệm tưởng tổ tiên, không thuê cũng không bán, tôi cũng nghĩ cô ấy hiểu thuận, trò chuyện nửa ngày.”

Mục Dục Vũ yết hầu khô khốc, hít sâu một hơi hỏi: “Cô ấy có nói qua khi nào lại đến không?”

“Kia cũng không có.” Bà lão lắc đầu, nhìn hần nói, “Cậu không có phương thức liên hệ với cô ấy sao?”

Mục Dục Vũ không muốn nói chuyện nhiều, nói: “Cám ơn, nếu bà có gặp lại tái cô ấy, phiền bà thông báo lại với cô ấy.”

“Ai, được rồi.” Bà lão gật đầu, lại hỏi, “Nếu cậu không tìm ra cô ấy, rõ ràng gọi người mở khóa là được, dù sao phòng ở là của cậu, nó cũng chạy không được.”

Mục Dục Vũ cười khổ một chút, gật gù đầu, cùng bà lão kết thúc câu chuyện, một người chậm rãi đi xuống thang lầu. Hần hốt hoảng nghĩ, cô ấy đến khi nào? Đường như khi đó mẹ nuôi vừa mới mất, Nghe Xuân Yển cùng hần đến, sau đó, cô lại yên lặng ở bên cạnh hần rất lâu.

Tất cả đều là thời điểm hần cần cô.

Vì sao người phụ nữ này chưa từng có suy nghĩ quay người bỏ đi? Hần và cô, kỳ thật không tính là có giao tình, nói về chuyện cũ này, cũng chẳng vui vẻ gì, hần hoàn toàn không tư cách.

Nhưng tại sao cô không ghét hần đâu? Hần đối với cô cho đến giờ vẫn không công bằng, thiếu niên khi đó lợi dụng ái mộ để thỏa mãn hư vinh bản thân, trút lên cô những túi hồ mà hần chịu, trưởng thành vẫn lợi dụng ự ám áp dịu dàng của cô để vượt qua nỗi đau mất mát thống khổ, chứng minh lý trí hần vô cùng tàn nhẫn.

Thế giới của hần vốn không nên có loại phụ nữ này, cô phá tan định kiến của hần về tính người, cô khiến hần cho dù ở trên cao, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đột nhiên trở nên vắng vẻ hoang sơ.

Mục Dục Vũ bước chân có chút lảo đảo, hần biết Nghe Xuân Yển lần này là quyết tâm đi rồi, cô ngốc nghếch cả đời, cuối cùng cũng làm được một chuyện thông minh.

Cô đã làm được, ngay cả khi lòng hần đau như dao khoét, vẫn thừa nhận, lúc này cô xoay người rời đi, cô đã đúng.

Hần làm sao bây giờ? Đã không có Nghe Xuân Yển, một ngày một ngày, một năm một năm, hần mơ hồ có thể đoán trước được, ý nghĩa khi bên cô, từ nay về sau, cô và ngài Mục không còn quan hệ lại chẳng thể nào ở chung một chỗ, mỗi lần hần quay đầu, sẽ nhắc nhở hần sự thật này: mất cô, trong cuộc sống của hần, từ nay về sau rẽ theo một hướng khác.

Mục Dục Vũ nhìn hàng hiên một bên tối đen, bỗng nhiên trong lúc đó cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Có hai người đàn ông đi ngang qua người hần, nhìn thấy hần liếc mắt một cái, người trẻ tuổi trong lúc đó gọi lại hần, mang theo khẩu âm đặc trưng của vùng khác, cao giọng hỏi: “Xin chào, xin hỏi anh ở đây lâu chưa? Ở đây có người họ Mục, à, là nữ, đại khái sáu mươi tuổi, gần tuổi về hưu, anh biết không?”

Mục Dục Vũ phục hồi tinh thần lại, hần bình tĩnh rồi, híp mắt đánh giá hai người trước mắt kia, người đặt câu hỏi cho hần tuổi cũng sần sần hần, trên mặt tuy rằng mang theo tươi cười, nhưng ánh mắt sao sáng, cả người nhìn thông minh tháo vát, một cái khác đứng ở phía sau trung niên, khoanh tay đứng, thân hình cao lớn, nghiêm khắc, nhưng không mất vẻ anh tuấn, mang theo khí thế, ngược lại làm người ta dễ dàng xem nhẹ bề ngoài này, khiến người ta kinh sợ. Giây tiếp theo, Mục Dục Vũ hoang mang, khuôn mặt người đàn ông này giống như đã từng quen biết, mà hần lại xác định chính mình hần là chưa bao giờ gặp qua người này, bởi vì bất kể trường hợp gặp nhau ở đâu, loại đàn ông này sẽ khiến hần đề cao cảnh giác.

Mục Dục Vũ chậm chạp nói: “Có.”

Hai người liếc nhau, người trẻ tuổi kia tươi cười vui vẻ, hỏi: “Xin hỏi vị kia tên đầy đủ có phải là Mục Giác? Bà ấy còn độc thân?”

“Anh tìm bà ấy có việc gì?”

“Ồ, chúng tôi nhận lời một người bạn đến thăm bà ấy,” người nọ cười cười, nói, “Tìm đã lâu mới tìm được nơi này.”

Mục Dục Vũ không đem người nói chuyện để vào mắt, lực chú ý của hần đặt ở người phía sau kia. Thời điểm hần đánh giá người này, đối phương cũng biết, Mục Dục Vũ cùng hần nhìn nhau một hồi, mới nói: “Các anh đến đây, Mục Giác, cũng chính là mẹ tôi, đã qua đời.”

“Cái gì?” Người đàn ông kia không nói lời nào rồi cục lộ ra một tia kinh ngạc, hỏi, “Chuyện khi nào?”

“Đã được vài tháng,” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Ừng thư giai đoạn cuối.”

Hai người đàn ông lại nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó, vị người đàn ông trung niên hỏi: “Anh là con bà ấy? Theo chúng tôi biết, Mục Giác hẳn là không kết hôn.”

“Con nuôi,” Mục Dục Vũ lờn ít mà ý nhiều trả lời.

Người đàn ông trung niên gật gù đầu, tiến lên từng bước, vươn tay nói: “Xin chào, tôi là Trương Khải Đông. Cha tôi, là chiến hữu lúc mẹ anh sinh tiền.”

Mục Dục Vũ vươn tay chột dừng một chút, hẳn nhớ tới người đàn ông vì sao giống như đã từng quen biết, tướng mạo của hắn, thật sự cùng với người đàn ông trong bức ảnh hợp táng với Mục Giác không hề khác biệt.

Chương 56

Trương Trạch Dương con của Trương Khải Đông, diện mạo khá giống cha mình, trên người mang theo chuẩn mực cư xử của người được dạy dỗ như quân nhân, khí thế so với tướng mạo càng làm người ta ấn tượng khác sâu, Mục Dục Vũ biết, nếu không phải quanh năm suốt tháng sống trong địa vị cao, thì làm sao có thể có khí chất uy nghiêm mà áp bách như thế.

Tới một mức độ nào đó, Mục Dục Vũ cũng là loại đàn ông này, chiến đấu trong một chiến trường trong giống nhau, nếu cẩn thận phân biệt, cũng có cùng loại ác liệt và khiêu khích không tha. Bọn họ tuy rằng sát phạt quyết đoán nghiêm túc, nhưng từ đáy lòng bọn họ cũng hiểu được, biết nào thời điểm về mặt ôn hoà, thời điểm nào nên uy nghiêm. Người đàn ông như bọn họ, trên mặt nên có biểu tình gì đều tính kế không nhiều không ít, không bắn khoả hay quanh co lòng vòng, mà là càng chú ý nói thẳng, giết đến trở tay không kịp.

Theo lý thuyết Mục Dục Vũ cùng Trương Khải Đông thời điểm tương đối nguyên bản là đối chọi gay gắt rất nhiều, lại muốn đánh giá đối phương, nhưng điểm đánh giá hiện tại lại không có mục đích, Mục Dục Vũ biết rõ chính mình đối với cha của người đàn ông này, cũng tức là người đàn ông tên Trương Trạch Dương hoàn toàn không có cảm tình, mặc kệ là xuất phát từ việc thấy mẹ hắn không đáng giá, hay đối với người thương của mẹ mà bài xích, hẳn đều không thích vị Trương Trạch Dương, mà con hắn, Mục Dục Vũ cũng hiểu được không có quan hệ với mình.

Hơn nữa lại gặp nhau ở dưới nhà cũ, Mục Dục Vũ cũng không tính đứng lâu, hẳn gọi lên khoe miệng nói, “Thật có lỗi, mẹ tôi đã an nghỉ nơi chín suối, thời sinh tiền bà từng nhập ngũ, cho nên tôi không biết bà còn có chiến hữu cũ, chỉ có thể nói tiếng thật có lỗi với cha ông.”

Trương Khải Đông cũng không để ý, thản nhiên hỏi: “xx quân khu đoàn văn nghệ vào những năm bảy mươi từng điều tạm mẹ anh đến, nhưng xem ra, anh cũng không rõ ràng lắm chuyện này?”

Mục Dục Vũ hơi hơi sững sốt, hẳn quả thật là không rõ ràng lắm, nhưng là hắn rất nhanh trấn định, cười cười nói: “Điều tạm? Tôi tuy rằng đối với thể chế không rõ ràng lắm, nhưng đoàn nghệ thuật và quân sự là nơi khác nhau, dưới loại tình huống này có thể tồn tại hai từ điều tạm sao?”

Trương Khải Đông trong ánh mắt hiện lên một tia xấu hổ, hẳn cũng không trả lời, chính là nhìn thoáng qua chàng trai bên người, chàng trai lập tức mỉm cười nói: “Có lẽ nói điều tạm cũng không chính xác, nhưng giáo viên Mục lúc ấy quả thật từng lấy thân phận nhân viên ngoài biên chế công tác tại quân khu đoàn văn nghệ một thời gian.”

Mục Dục Vũ lặng lẽ nói: “Vậy ý của hai người khi đến đây là?”

“Lần này đến đây là để thay cha tôi thăm bạn cũ, nếu bạn cũ tuổi già có việc cần giúp, chúng tôi cũng đủ khả năng giúp bà an độ lúc tuổi già...”

Mục Dục Vũ đánh gãy lời hắn nói: “Cám ơn, đáng tiếc mẹ tôi qua đời sớm, không biết được thì ra còn chiến hữu cũ nhớ thương.”

Hắn nói những lời này đã che giấu không được châm chọc, Nghe Xuân Yển vừa bỏ đi, oán hận từ đáy lòng hắn lại bắt đầu tràn ra, hẳn lúc này bỗng nhiên nhớ tới mẹ nuôi chính mình, bà lão luôn luôn tốt bụng với mọi người, cả đời đều chú ý không khiến cho người khác thêm phiền toái, bình thường đi dạy đều mua quà vật cho bọn họ, quả vài ngày nhất định phải mời người ăn bữa cơm, chính là người phụ nữ như vậy, khí chất tao nhã, cử chỉ thanh tao, rộng rãi lại trí tuệ, lại đưa ra những lời khuyên chân thành đúng mực cho sự giáo dục của hắn. Nhưng bà lại đem tình cảm cả đời của mình giao hết cho người đàn ông trong ảnh chụp kia, người đàn ông đó dựa vào cái gì lại có vận tốt như vậy?

Nếu vận tốt như vậy, lại dựa vào cái gì không quý trọng?

Vậy hẳn đối với Nghe Xuân Yển thì sao? Nói còn không phải giống nhau?

Mục Dục Vũ đột nhiên bị đè nén nói không nên lời, hẳn cảm thấy chính mình giờ phút này trạng thái không thích hợp, hoàn toàn là gợn chó đánh mèo, vì thế hắn lập tức bổ sung nói: “Thật có lỗi, mẹ tôi qua đời, tôi không có khả năng vui vẻ thay bà chiêu đãi khách nhân, nhưng vẫn là cảm ơn hai người, có lòng.”

Mục Dục Vũ vươn tay, Trương Khải Đông yên lặng cùng hắn nắm tay tỏ vẻ lý giải, sau đó, Mục Dục Vũ gật đầu mỉm cười nói: “Tôi còn có chút việc, lái xe còn chờ dưới lầu, sẽ không tiếp hai vị được. Hẹn gặp lại.”

Hắn quay đầu bước đi, lúc này bỗng nhiên nghe thấy Trương Khải Đông ở hẳn sau lưng nói: “Đợi chút.”

Mục Dục Vũ có chút không hồn quay đầu, Trương Khải Đông ánh mắt mang theo thăm hỏi, thản nhiên hỏi: “Lệnh đường không biết an táng ở đâu, chúng tôi có thể đi nhìn xem sao?”

Mục Dục Vũ lòng tràn đầy ý không vui , hần bỗng nhiên nhớ tới mẹ trước khi đi còn riêng nhắc nhở muốn đem tấm ảnh chụp kia cùng bà hợp táng, bỗng nhiên trong lòng phát đau, có lẽ Mục Giác là bằng lòng gặp cố nhân , có lẽ, người đàn ông kia, thật sự có chuyện muốn con trai truyền đạt.

Trương Khải Đông bổ sung một câu nói: “Cũng là nguyện vọng cha tôi, tuy rằng hai vị đều mất, nhưng chúng tôi phận làm con , có thể làm một chút cũng được, cũng bớt tiếc nuối, anh nói phải không?”

Mục Dục Vũ mân nhanh môi, rút cục thờ dài, nói: “Ông nói vậy, như vậy đi, tôi bảo lái xe đưa ông đến đó.”

Hắn để lại số điện thoại nhân viên cho Trương Khải Đông, đi xuống lầu liền gọi điện thoại cho Lâm trợ lý, bảo người sắp xếp đưa hai người này đến nơi an nghỉ của Mục Giác. Sau đó, Mục Dục Vũ đánh xe quay về công ty, hần khẩn trương tập trung làm việc căng thẳng để quên thời gian, bằng không hần sẽ không thoát khỏi cảm giác thiếu mất trái tim.

Thời điểm đau khổ cách mấy cũng đã chịu đựng được, hần nghĩ, chẳng có lý do gì mà một người phụ nữ bỏ đi, liền trời sụp đất nứt.

Căn bản trên đời không có chuyện trời sụp đất nứt, không nên có, cũng không thể có.

Mục Dục Vũ làm việc đến đêm khuya như ý, bởi vì đã đến rạng sáng, hần cũng lười về nhà, đơn giản nằm nghỉ tạm tại phòng nghỉ ngơi trong văn phòng. Ban đêm hôm đó hần mơ về mẹ nuôi, tóc mây vẫn cao, nụ cười đều trông rất sống động, hướng hần mở ra cánh tay. Mục Dục Vũ hướng bà gọi, mẹ, mẹ làm sao đến đây? Mục Giác nói, còn không phải bởi vì thằng nhóc con.

Mục Dục Vũ nói, con rất tốt , mẹ không nên đến đây, đỡ khiến con phải luyến tiếc khi mẹ đi. Mục Giác thờ dài nói, con quá bướng bỉnh cứng rắn, mạnh miệng với mẹ làm gì? Mẹ cái gì mà không biết? Mẹ nói với con Tiểu Vũ, người trên này sớm muộn cũng sẽ biến mất, con còn như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.

Mục Dục Vũ đỏ hốc mắt nói, mẹ, con không muốn hối hận, vậy thì sao? Con phá hỏng tất cả, không có cách nào làm khác được.

Mục Giác ánh mắt thương xót nhìn hần, dường như vươn tay sờ đầu của hần.

Giấc mơ này bị tiếng chuông điện thoại thỉnh linh đập vỡ, Mục Dục Vũ từ từ nhắm hai mắt vuốt điện thoại đầu giường, để bên tai hỏi: “Alooo ?”

“Lão Mục, tôi tìm được người chỉ thị Diệp Chi Lan kê thuốc cho anh.”

Mục Dục Vũ giật mình tỉnh lại, hỏi: “Ài?”

“Cha của Diệp Chi Lan.” Diêu Căn Giang nói, ” Cha vợ của anh đó.”

“Cha vợ trước.” Mục Dục Vũ dùng một chút, cười lạnh hỏi, “Ông ta vẫn còn ở bệnh viện phải không?”

“Thời gian lúc trước đã gần như xuất viện , nhưng gần đây lại bị đưa vào , nghe nói vì phân di sản, hai vị Diệp thiếu gia, vợ ba Diệp phu nhân đều tranh đến không ra gì .”

“Vậy sao? Cho nên nói không có tinh thần là không được , ” Mục Dục Vũ thần nhiên nói, “Nếu của con gái của ông ta cũng không hiểu thuận, không bằng ngày nào đó tôi thay họ tấn hiểu.”

Hần cúp điện thoại mới mới phát hiện thời gian đã qua bảy giờ, Mục Dục Vũ tỉnh thì không thể đi vào giấc ngủ, hần đứng lên, ở trong phòng tắm một chút, đem Tây phục trên người nhiều nếp nhăn cởi ra, mở tủ quần áo, mới phát hiện nơi này chỉ có duy nhất một cái áo khoác. Mục Dục Vũ không còn lựa chọn khác, chỉ có thể mặc vào, vừa ddngj bảo thư ký mang cho mình bữa sáng, lại nhớ tới bây giờ thời gian hãy còn sớm, trong công ty chỉ sợ ngoại trừ nhân viên vệ sinh và nhân viên bảo vệ thì chẳng còn ai nữa. Mục Dục Vũ đứng lên, nghĩ gần công ty có món ăn Quảng Đông, bên trong có bán điểm tâm sáng, đi vào trong đó giải quyết cũng không sai. Vì thế hần chỉnh chỉnh quần áo, mở ra cửa ban công đi ra ngoài.

Công ty như hần nghĩ quả thật rất im lặng, thậm chí khi hần bước chân qua cửa lớn, nhân viên bảo vệ nhìn thấy hần kinh ngạc suýt nữa quên cùng hần chào hỏi. Mục Dục Vũ đẩy ra cửa lớn công ty, đứng ở trên bậc thang, thành phố vào sáng sớm rất đẹp, như đứa trẻ mới được sinh ra, không chứa tạp chất, có thể bắt đầu với những ý nghĩ mới. Mục Dục Vũ đi xuống bậc thang, xuyên qua đường cái, đại khái còn hai trăm mét, đang muốn đi vào quán Quảng Đông , đột nhiên trong lúc đó, hần ngẫu nhiên thoáng nhìn, đã thấy lối đi bộ đối diện có bóng người quen thuộc. Mục Dục Vũ tìm đập gia tốc, thẳng tắp nhìn chăm chăm người kia, đối phương hiển nhiên cũng chú ý tới hần, A một tiếng vô tư lự nở nụ cười hồn nhiên, lập tức sôi nổi từ đối diện chạy tới.

Không ngờ là em traighe Siêu bảo bối ngọc của Nghê Xuân Yên , tại sao nó lại ở đây?

“Anh trai báo chí thạch hoa quả, thì ra anh quả thật ở đây nha, ” Tiểu Bạch ngọc gọi thật sự lớn tiếng. Mục Dục Vũ lại không cảm thấy phiền chán, chỉ cảm thấy giọng nói thẳng thắn kỳ thật trong suốt động lòng người, mang theo ngọt ngào không tưởng được. Đứa nhỏ thuộc loại được người nhà nuông chiều lớn lên mới có được thói quen như thế, Tiểu Bạch ngọc, cũng không phải được Nghê Xuân Yên nuông chiều sao? Ngay cả cái xe ba bánh cũng không đẩy, ngay cả năng lực mưu sinh cũng không có.

Nhưng nó hạnh phúc biết bao, tươi cười chói mắt như ánh nắng mặt trời, chỉ số thông minh của nó thấp, tính cách cũng yếu đuối, đại khái cả đời đều không có khả năng thoát khỏi sự chăm sóc của người khác, nhưng nó hạnh phúc.

Mục Dục Vũ nhìn nó, bỗng nhiên ngân câu vạ chữ nói không ra lời, hần nhìn chăm chăm Tiểu Bạch ngọc ngây ngô cười, nuốt xuống một ngụm nước miếng, mở miệng liền hỏi: “Cậu làm thế nào đến đây? Một mình? Chị cậu biết không?”

Tiểu Bạch ngọc thành thực lắc đầu nói: ” Chị của em không biết, chị còn ngủ mà.”

“Cậu gạt chị cậu một mình chạy đến?” Mục Dục Vũ đề giọng to, nghiêm khắc răn dạy, “Cậu không biết cô ấy sẽ sốt ruột lo lắng sao? Cậu làm sao lại không nghe lời!”

“Không đúng không đúng, ” Tiểu Bạch ngọc vội vàng nói, “Anh Đại Quân mang em đến, anh Đại Quân nói nơi này có thể tìm anh, anh Đại Quân nói sẽ gọi điện thoại cho chị em, anh Đại Quân nói em có thể ở đây chơi một chút rồi về.”

Mục Dục Vũ tức giận dâng lên: “Anh Đại Quân là cha cậu chắc? Chị cậu thương cậu, Tiểu Bạch ngọc, mau lên! Cái tên Đại Quân vô liêm sỉ đâu rồi? Như thế nào đem cậu vứt ở đây một mình?”

Tiểu Bạch ngọc tủi thân quyết miệng nói: “Em muốn quay trở về, không biết ở đâu.”

Mục Dục Vũ thế này mới nghe ra ý tứ đến đây, hần nhíu mày hỏi: “Cậu có ý gì? Đến đây làm gì? Chị cậu, chị cậu bảo cậu đến?”

“Chị không biết, chị không để cho em tới tìm anh.” Tiểu Bạch ngọc còn thật sự giải thích, “Chị nói anh không thích chúng tôi, cho nên đừng tới tìm anh chọc giận anh tức giận.”

“Bậy bạ, ” Mục Dục Vũ không chút nghĩ ngợi, phản bác nói, “Tôi không phải không thích hai người...”

“Chị của em sẽ không nói dối, ” Tiểu Bạch ngọc cau mày nhìn thẳng nói, “Chị nói cái gì người nghèo, còn nói không thiếp mông lạnh, chị nói gì em đều không rõ, chị sẽ không nói dối, chị nói anh không thích chúng tôi, chính là không thích.”

Mục Dục Vũ chỉ cảm thấy ngực bị đè lại, hần tự giễu cười, gật đầu nói: “, Cô ấy muốn nói gì cũng được, vậy cậu đến đây làm gì? Không phải chị cậu không cho cậu đến sao?”

Tiểu Bạch ngọc dùng ánh mắt ngọc ngém liếc nhìn hần, từ trong áo lông lấy ra một quyển sách cũ nhìn thật dày, hai tay đang cầm đưa cho hần nói: “Em vội tới đây đưa cái này.”

“Đây là...” Mục Dục Vũ tiếp nhận được, kia trên đó còn mang theo nhiệt độ cơ thể của thiếu niên, hần bỗng nhiên cảm thấy nặng nề, không dám đưa tay mở thử này ra.

“Chị quảng đến thùng rác, em lén lút lấy trở lại, chị rõ ràng rất thích, lại làm bộ không cần, em biết, chị đang giả vờ.” Tiểu Bạch ngọc nhỏ giọng đối hần nói, “Anh trai báo chí thạch hoa quả, anh thay em báo quản nha, chờ cho chị vui về lại, rồi lấy trở về.”

“Vì sao, muốn tôi báo quản?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Bởi vì bên trong đều là anh nha, ” Tiểu Bạch ngọc nhiệt tình đưa tay qua bên người hần, mở ra sách, bên trong tất cả đều là những tấm hình cắt từ báo. Tiểu Siêu cao hứng phần chần giải thích, “Anh xem anh xem, đây là anh, này cũng là anh, đều là anh nha. Anh là anh trai báo chí, sau đó anh lại cho em thạch hoa quả, cho nên anh là anh trai báo chí thạch qua quả.”

Mục Dục Vũ ngón tay phát run, hần mở từng tờ từng tờ, đúng vậy, trong cuốn sách toàn bộ đều là hần, không xem thử này, Mục Dục Vũ cũng không biết thì ra bản thân đã xuất hiện trên báo chí, tạp chí nhiều vậy, đây là thời kì công ty mở rộng, hôn lễ của hần, yến hội nhằm chán hần tham dự, gần nhất, hần còn cùng nữ ngôi sao mới nổi bị chụp ảnh, từ tin tức về công ty hay thậm chí là tin tức lá cải nhảm nhí, tất cả đều được một người phụ nữ cẩn thận thu nhập lại, đóng vào trong một cuốn sách.

Đây là nhiều năm hần xuất hiện ngoài công chúng, các góc độ, các loại giả dạng, tất cả đều được lưu giữ, hần nhìn bản thân trong đó, giống như xuyên thấu qua ánh mắt cô, thì ra hần trần quý với một người như vậy, dùng một phương thức giản dị tự nhiên, dùng một thứ chỉ thuộc về cá nhân, cất giữ nâng niu đến vậy.

Thì ra trước khi hần gặp lại Nghê Xuân Yên, Nghê Xuân Yên cũng đã không ngừng mà gặp lại hần, hần nghĩ đến bản thân hần có lúc đã từng quên bằng tháng năm thanh xuân kia, nhưng lại không biết đối với người phụ nữ ngọc kia, hồi ức đó chưa bao giờ bị lãng quên.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Còn chưa xem hết vài tờ, Mục Dục Vũ quyết đoán khép lại cuốn sách.

Hắn thật sự là nhìn không được.

Bình sinh lần đầu tiên, hắn cảm thấy không muốn đọc tin tức đăng trên tạp chí, thậm chí cho dù người đó giống hắn, chẳng qua là mang lên mình bộ trang phục đắt tiền, bày ra bộ dáng sang trọng như vật phẩm trưng bày, vật thể này dường như từng được tỉ mỉ tạo hình qua, hắn đại khái ngay cả khóe miệng mỉm cười độ cong đều dùng thước đo góc chính xác. Hắn sở hữu hết thảy, bao gồm lời nói, cử chỉ, vẻ mặt, đều làm cho người ta xem. Đó là một Mục Dục Vũ được chiêm ngưỡng, bởi vì muốn thỏa mãn nhu cầu bị ngắm nhìn, cho nên từ kiểu tóc thay đến đôi giày, tất cả trên người hắn không chỗ nào là không phải dành cho một người thành công nên có.

Hắn mang một lớp giả tạo người thành công Mục Dục Vũ, làm việc, nói xong nghĩ một đằng nói một nẻo, so đo cân nhắc, không có người nào biết hắn có bao nhiêu nhầm chán, cũng không có người nào biết hắn có bao nhiêu hèn mọn và châm chọc. Hắn chính là đi sắm vai một cái bình hoa di động mang hình tượng nam tính, nhưng cái hình tượng này, có cái gì đáng giá để một người cẩn thận cất giữ?

Vì sao cô có thể ngốc đến nước này? Người gọi là Nghê Xuân Yến kia, nhìn rõ ràng rất mạnh mẽ, nhưng vì sao cô lại có tình ngốc như vậy? Như vậy có vui không? Nhiều năm trôi qua, chỉ dựa vào những trang giấy đó, nàncô có thể thỏa mãn sao? Cô không mong muốn gì? Cô có thể bước qua những tui hồ không công bằng trong cuộc sống?

Ngay cả khi cô chẳng hề biết bản thân đang tưởng tượng loại đàn ông gì, ngay cả tính cách người đó tồi tệ đến đâu, cô vẫn tiếp tục ngó ngàng, tại sao lại như vậy?

Tại sao lại có thể?

Mục Dục Vũ trong nháy mắt này, chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, hắn cảm thấy bản thân không đáng giá, trái tim vô cùng đau đớn, hốc mắt cay cay, nước mắt cơ hồ muốn thoát vành mắt mà chảy ra. Trong nháy mắt có rất nhiều cảm xúc mâu thuẫn: hắn ảo não, hắn muốn cho mình hai cái tát, rồi lại vui vẻ, hắn nghĩ, thì ra trên đời này có người nhớ thương hắn, thì ra không phải hắn ngu đến chết thì cũng không ai biết.

Thì ra, ở nơi mà hắn không biết, có một người, không chờ đợi, không hy vọng xa vời, không trả giá, đương nhiên cũng không có tình nguyện muốn được hồi báo. Nhiều năm qua, người kia vẫn nghĩ đến hắn, hắn vẫn không có rời khỏi cuộc sống người kia.

Thế giới này hoang đường mà lạnh lùng như thế, tàn nhẫn mà hiệu quả, hắn là một thương nhân vì lãi, hắn nguyên bản nên khinh khi loại hành vi ngây thơ này, nhưng ở giây phút này trong dòng cảm xúc hỗn loạn, hắn chẳng có cách nào khinh khi được, trên thực tế, hắn sớm không thể khinh khi Nghê Xuân Yến, nếu có người có thể vương vấn hắn đến mười mấy năm, ít nhất, loại vương vấn là điều đáng giá hắn tôn trọng.

“Anh trai báo chí thạch hoa quả...”

Mục Dục Vũ phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt phức tạp nhìn trước mắt thiếu niên cười đến hồ hồ, đột nhiên thở dài một hơi, đưa một bàn tay, chặn chờ một hồi, chung quy vô thật mạnh hai cái trên bả vai thiếu niên, sau đó chính nhi bất kinh nói: “Gọi anh Mục là được rồi.”

Tiểu Bạch ngơca nháy mắt mấy cái, có chút không rõ \.

“Gọi anh Mục, nghe thấy không?” Mục Dục Vũ giận tái mặt nhìn nó.

Khí thế của hắn làm cho người ta sợ hãi, đứa nhỏ bị khí thế của hắn khuấy phục, ngoan ngoãn kêu một tiếng: “Anh Mục.”

Giọng nói nhát gan của thiếu niên không biết vì sao lại làm mũi đau xót Mục Dục Vũ, hắn che giấu quay đầu, lại vô vô đứa nhỏ, gật gật đầu,: “Ai. Thật ngoan, sau này đều gọi như vậy, biết không?”

“Vâng.” Tiểu Bạch ngốc gật đầu thật mạnh.

“Hôm nay,” Mục Dục Vũ mân nhanh môi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó đem tầm mắt tập trung ở trên mặt thiếu niên, nói, “Hôm nay Anh Mục cảm ơn cậu, mang theo thứ này cho tôi, thứ này thật tốt, việc này, người cậu làm rất đúng.”

Tiểu Bạch ngốc cao hứng nhếch môi.

“Nghe lời, bây giờ đi theo anh Mục ăn chút gì, ăn xong rồi, bảo Đại Quân đưa cậu trở về, chuyện hôm nay,” Mục Dục Vũ dùng một chút nói, “Hôm nay, không không được nói cho chị em, biết không?”

“Vâng!” Nghê Siêu gật đầu.

“Đưa trẻ ngoan” Mục Dục Vũ cúi đầu, nhanh chóng lau chất lỏng trên khóe mắt, ngẩng đầu cười cười, hỏi, “Thích ăn cái gì? Anh Mục hôm nay mang cậu đi ăn”

“em muốn ăn thịt sườn kho tàu!” Nghê Siêu nói thật to, lập tức phát hiện giọng nói mình quá lớn, lập tức che miệng, nhỏ nhỏ nói, “Nhưng mà sườn thực đắt tiền.”

“Cậu còn biết sườn đắt?”

“Vâng, chị của em nói, sùon so với thịt đất hơn, chị mỗi lần chỉ làm một chút , ” Nghê Siêu lấy tay khoa tay múa chân nói, “Chẳng qua chị của em không thích ăn, mỗi lần đều là Tiểu Siêu ăn sạch sẽ.”

Mục Dục Vũ nhìn nó, vươn tay xoa xoa đầu nó, nói: ” Cậu ngốc này, chị cậu không phải không thích, mà cô ấy nhường cho cậu. Lần nào cô ấy cũng vậy mà cậu không phát hiện, cậu thật sự là ngốc mà.”

“Em không ngốc!” Tiểu Bạch si lập tức phản bác hấn.

“Được được, cậu không ngốc, chị cậu mới ngốc.”

“Chị của em cũng không ngốc.” Tiểu Bạch ngốc nghĩnh cô trừng hấn.

Mục Dục Vũ sùng sốt, bỗng nhiên muốn cười, sau đó nói: “, cũng không ngốc, anh sai rồi, anh mang cậu đi ăn sùon kho tàu.”

Tiểu Bạch ngốc nhìn hấn vài mắt, xác định hấn không nói dối, thể này mới rộng lượng gật gật đầu, nói: “Được rồi.”

“Đưa nhóc cậu, thật khó hầu hạ.” Mục Dục Vũ nở nụ cười.

Buổi sáng hôm nay hấn không muốn trở về công ty, sau khi gọi điện thoại cho Tôn Phúc Quân , hấn liền mang theo em trai Nghê Xuân Yển đi ăn thịt sùon kho tàu. Đây là hấn lần đầu tiên gần gũi quan sát đứa nhỏ chỉ số thông minh thấp này, nhưng hấn phát hiện kỳ thật Nghê Xuân Yển dạy dỗ nó rất khá, quần áo trên người nó sạch sẽ ảm ảm, sẽ không lộn xộn, ngoan ngoãn nghe lời, lúc ăn cũng không vấy ra đầy bàn, ăn xong rồi còn hiểu được rửa tay đi toilet, Mục Dục Vũ lúc tính tiền, nó liền một người chạy tới xem cá vàng trong bể kính, không nói năng lung tung.

Bề ngoài nó thanh tú đáng yêu, ánh mắt trong suốt không tỳ vết, dễ dàng thỏa mãn, cả ngày vô tư không lo, nhìn cá vàng, tựa như nhà khoa học thiên văn phát hiện một hành tinh mới, vui vẻ không thôi.

Mục Dục Vũ ký xong hóa đơn, đứng cách nó vài bước xa nhìn, hấn biết, nuôi nấng một thiếu niên như vậy tất phải bỏ rất nhiều vất vả và kiên nhẫn, không chỉ có yêu thương là đủ.

“Tiên sinh.”

Mục Dục Vũ quay đầu, thấy Tôn Phúc Quân vội vã đi vào , trước mọi nơi nhìn nhìn, phát hiện Nghê Siêu, thể này mới nhẹ nhàng thở ra, cười cười hỏi: “

Thằng nhóc không khiến ngài phiền chứ?”

“Không, nó rất tốt .” Mục Dục Vũ nói, “Cho nó ăn thì ăn, cho nó uống thì uống, giống hệt con heo nhỏ, xem như tôi biết vì sao trước đây mẹ tôi thích nó.”

Tôn Phúc Quân cười lên tiếng, nói: “Tiểu Siêu cứ như vậy, dễ dàng thật tốt, bằng không chỉ một mình cô ấy lo mệt chết mất.”

“Ừ.” Mục Dục Vũ gục đầu xuống, theo sau nhẹ giọng hỏi, “Cô ấy có khỏe không?”

Tôn Phúc Quân sùng sốt, theo sau nói: “Tốt lắm.”

“Hiện tại ở đâu?”

Tôn Phúc Quân chần chờ một chút, cười mĩa nói: “Điều này ngài còn phải hỏi ư?”

Mục Dục Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn.

“Khụ, tôi không nói ngài cũng có thể tìm được, tôi nói luôn, bọn họ trở về nơi lúc trước, thuê một ngôi nhà giá rẻ.”

“Cô ấy làm gì? Tìm việc chưa?”

“Không, Xuân Yển nói, không nghĩ lại mở một cửa tiệm, khiến người ta xem thường, bây giờ cô ấy đi học lớp học ban đêm, đi học cái gì tài vụ và kế toán linh tinh, dù sao cô ấy nói, sau này muốn làm văn phòng .”

Mục Dục Vũ bật cười, cười xong , lại chua xót. Hấn quay đầu nhìn Nghê Siêu, thờ dài nói: “Vậy là còn hận tôi mà.”

Tôn Phúc Quân việc xua tay nói: “Sao có thể , cô ấy trước đây đều rất hâm mộ thành phần tri thức, cô ấy cảm thấy như thể mới tốt, \ lại có văn hóa, không cùng cấp bậc với bản thân.”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu, thần nhiên nói: “Những người phụ nữ đó làm sao có thể so với cô ấy.”

Tôn Phúc Quân thật ngây ngẩn cả người, hấn nhú mày nghĩ nghĩ, không thể không nghiêm túc nói: “Tiên sinh, ý ngài là...”

Mục Dục Vũ nhìn hấn một cái, nhẹ nhàng nói: “Ý của tôi là, tôi còn chưa cân nhắc xong, cân nhắc rồi, tôi sẽ nói cho anh biết .”

“Không phải, tôi có thể nói được không...”

“Sao?”

Tôn Phúc Quân thẳng thừng nói: “Ngài và Xuân Yển quả thực không thể đi cùng đường.”

Mục Dục Vũ gật đầu nói: “Tôi biết.”

“Nếu ngài đồng ý, thì đừng quan tâm đến nữa.”

“Tôi không quan tâm.”

” Xuân Yển, cô ấy, cô ấy không phải là người có thể đùa.”

“Tôi cũng không tính đùa với cô ấy.”

Tôn Phúc Quân về mặt đau khổ nói: “Sao ngài lại nói như vậy, chuyện lúc trước còn chưa...”

Mục Dục Vũ mỉm cười, nói: “Đại Quân, anh không cần nói điều đó, đưa cậu ấy trở về rồi, để lại xe cho tôi.”

“Tiên sinh, ngài là...”

“Tôi chỉ nhìn cô ấy, không để cô ấy biết, yên tâm đi.” Mục Dục Vũ thở dài một hơi, vừa nói, “Cho tới bây giờ đều là cô ấy lên nhìn tôi, lúc này, tôi cũng nên học cách nhìn lại.”

Chương 58

Nơi mà Nghê Xuân Yển thuê chỉ cách nơi ở ban đầu của cô hai con phố, cô rất quen thuộc nơi này, tìm một căn phòng cho thuê giá rẻ cũng không quá khó.

Môi trường ở đây không hẳn là quá xấu, được xây dựng vào khoảng năm tám mươi, tường cũ kĩ, bên ngoài nhìn đầy bụi, nhưng tốt xấu ra vào cũng có cái cửa sắt lớn, cũng có người gác cổng, ngăn đầu, trên lầu cũng có đàn bò câu bay ngang qua.

Mục Dục Vũ ngồi ở trong xe ngừng ven đường, nhìn cách đó không xa Nghê Xuân Yển chạy đến đón em trai. Đại Quân theo chân hai chị em bọn họ nói không ngừng nghỉ, ba người đứng một chỗ, trò chuyện cười liên tục, không biết nhìn vào còn tưởng một gia đình.

Mục Dục Vũ nhìn nhìn, bỗng nhiên nhớ tới ban đêm lúc trước gặp lại Nghê Xuân Yển, cũng là ngồi ở trong xe như vậy, cũng là như vậy nhìn không chuyển mắt người phụ nữ ngoài cửa sổ kia. Cho đến hôm nay, hẳn bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề bị bản thân lãng quên từ lâu, vì sao khi đó, khi đã quá nhiều năm trôi qua, lại chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra Nghê Xuân Yển?

Kỳ thật Nghê Xuân Yển thay đổi rất nhiều, mười sáu tuổi và ba mươi tuổi, khoảng cách thời gian là mười bốn năm, Nghê Xuân Yển thời con gái với hai bầu má mồm mồm có thể dùng hai tay kéo sang hai bên. Bây giờ xương gò má cao ngất, hai má hóp, cằm nhọn, ánh mắt có vẻ so với trước kia sâu sắc hơn, mí mắt nếu nhìn kỹ đã có dấu vết. Nhưng hẳn chỉ cần liếc mắt đã nhận ra cô, giống như người ta nhận diện không phải bằng ngoại hình, căn cứ chính xác tất cả hóa thành hư ảo, hẳn nhận ra cô như một bản năng của cơ thể, ngay cả khi cô tiêu tụy hơn trước, trên mặt lại chứa đựng dấu vết tang thương, thời điểm hẳn gặp lại, hẳn vẫn biết là cô.

Vì sao lại như thế?

Chẳng lẽ nói, hẳn chưa bao giờ quên cô, tận sâu trong đáy lòng, hẳn cũng như cô, chưa bao giờ quên đối phương.

Mục Dục Vũ có chút hoảng hốt, hẳn lên lút tựa vào cửa kính xe nhìn bọn họ đứng nói chuyện cách đó không xa, đã một thời gian không gặp cô, Mục Dục Vũ nghĩ, có bao nhiêu lâu? Kỳ thật không bao lâu, mà lại cảm thấy dường như xa cách đã nhiều năm, lúc này lúc đó, hai người rõ ràng cách không xa, khoảng cách này, lại đủ để xóa đi đường ranh giới, cả đời không qua lại với nhau.

Thật vậy sao?

Chỉ là xa cách một tháng, như xa cách cả một thế hệ, nhưng đến mười bốn năm, làm sao có thể chịu được? Có bao nhiêu kí ức, có bao nhiêu tình cảm đủ để đọng đầy trong ngần ấy năm. Thời gian khiến tình cảm hẳn xói mòn, hẳn bỏ lỡ người phụ nữ này quá nhiều năm, hẳn cũng đồng dạng bỏ lỡ bản thân. Mục Dục Vũ để tay lên ngực tự hỏi, chuyện đó sao đến mức như hôm nay? Chỉ một cái nhìn lại, chuyện cũ quá khó để đổi mới, giống thủy tinh yếu ớt, hơi chút dùng sức sẽ nát tan, lòng người lại không cam lòng, đừng nói lòng tình tương duyệt, ngay cả khi dựa sát vào nhau cũng chưa cảm thấy chắc chắn, chẳng lẽ còn muốn như vậy bỏ qua, sau đó đợi cho tóc trắng xóa, âm dương cách biệt, lại đến nói một câu tiếc nuối?

Nỗi buồn nói không nên lời đồng loạt tập kích trái tim Mục Dục Vũ, hẳn nghĩ hẳn đã lên kế hoạch hoàn hảo cho cuộc đời của mình, duy độc ở chuyện Nghê Xuân Yển, lần nữa do dự lặp lại, suy tính không chừng, hẳn thay đổi, nhưng ngài Mục sát phạt quyết đoán nói một không hai là cho người khác xem, hẳn đến trước mặt cô, không khác gì thiếu niên mười sáu tuổi năm đó, bên ngoài nhìn ác lạnh lòng vô tâm, nhưng bên trong cũng run rẩy ngượng ngùng.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, hẳn che vị trí trái tim, nơi đó dường như quặn đau, phần nộ bùng cháy, hẳn nắm chặt thành quyền, hung hăng đánh lên trên

ghế, sau đó bắt tay khoát lên chốt mở cửa, hắt hít sâu một hơi, mạnh mẽ mở cửa xe.

Lúc hắt đẩy cửa bước ra hiển nhiên làm cho ba người kia đều ngẩn ngơ, Tôn Phúc Quân tiến lên từng bước nói cái gì, nhìn thẳng hắt vài giây sau lùi về vài bước, ngược lại xoay người lùi kéo Tiểu Bạch ngọc đi vào cửa. Nghe Xuân Yên dường như đều ngây người, cô ngốc ngốc nhìn chăm chăm Mục Dục Vũ, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Mục Dục Vũ đi bước một đến gần cô, hắt chưa bao giờ khấn khỉết như vậy, hắt nghĩ thì ra hắt có quan tâm. Cuộc sống này quá ngắn ngủi, thời gian ly biệt lại dài như vậy, hắt không muốn có mười bốn năm lần nữa.

“Nghe Xuân Yên.” Mục Dục Vũ gọi cô, gọi lần thứ nhất có chút mỏng manh, vì thế giống như muốn xác nhận gọi tiếng thứ hai, “Nghe Xuân Yên.”

Nghe Xuân Yên lui về phía sau từng bước, lắp bắp nói: “Anh, anh còn có chuyện gì? Tôi không nợ anh tiền, cũng không lấy thứ thì của anh.”

Mục Dục Vũ ngữ điệu ôn hòa, hắt thậm chí còn ép ra vẻ tươi cười: “Tôi biết, tôi đến đây là có chuyện muốn nói với cô.”

“Nói cái gì, ” Nghe Xuân Yên lắc đầu, trực tiếp nói, “Chúng ta trời sinh khác biệt, có gì để trao đổi.”

“Cô đừng như vậy, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói được không?” Mục Dục Vũ nhìn nhìn trái phải, lại phát hiện chỗ này chẳng có nơi nào có thể ngồi xuống nói chuyện, hắt nghĩ nghĩ nói, “Nếu không, chúng ta đi ăn một bữa cơm thế nào?”

Nghe Xuân Yên ngẩng đầu nhìn hắt, giọng nói sắc bén: “Ngài Mục, có chuyện gì ngài cứ nói tại đây.”

Mục Dục Vũ thờ dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hỏi: “Tôi, tôi muốn hỏi một chút, trong khoảng thời gian này, cô sống được không? Tiền đủ sao? Không mở cửa tiệm, cô tính làm gì? Tôi nói cửa tiệm kia chuyển giao cho cô, Tiểu Lâm kia ngay cả văn kiện đều chuẩn bị cho tốt, cô làm sao không cần, cô thật sự là...”

Nghe Xuân Yên ngắt lời: “Cha tôi đã dạy, không phải thứ của mình không thể lấy không, bắt người tay ngắn, tôi có tay có chân, không cần phải chiếm tiện nghi của anh.”

“Đó là tôi tặng cho cô...”

“Tâm ngài thật tốt, ” Nghe Xuân Yên thờ dài một hơi, lắc đầu cười nói, “Ngài thật sự là người tốt, thật sự, Mục tiên sinh, tôi nói lời này là lời nói thật, chẳng qua cũng là người qua đường hỏi thăm, mặc cho ai ngài cũng hào phóng như vậy, tôi làm gì cho ngài mà dám lấy không những thứ đó? Tôi không còn là đầu bếp nhà ngài, việc gì cũng chưa làm, ngài liền lại cho tôi nhà cho tôi cửa tiệm, tôi nào dám nhận? Chưa tính nếu tôi nhận cha tôi bật dậy khỏi mộ mắng tôi chết mất. Chẳng qua, tôi nhận tấm lòng ngài, mấy thứ này rất đáng giá, cả đời tôi cũng không kiếm được nhiều như vậy, tôi thật không dám muốn, không muốn phải giảm thọ, tôi cảm ơn ngài, thật sự.”

Mục Dục Vũ chỉ cảm thấy một hơi bị đè nén, giọng nói khàn khàn: “Cô trong lòng vẫn còn giận tôi...”

“Ngài là người tốt, tôi giận ngài cái gì?” Nghe Xuân Yên trong mắt lóe nước mắt, lại cố ngăn thâm đậm mỉm cười, “Đừng, trăm ngàn đừng nói như vậy, đừng nói giống như hai ta đã từng có chuyện gì, anh và tôi trong lúc đó, không ai xin lỗi ai, thật sự, chúng ta tính cái gì, không phải tám trăm năm như mới gặp, chỉ chút giao tình đó tính là gì? Nhưng khó được ngài quan tâm đến vậy, đối với chị em chúng tôi giúp đỡ nhiều như vậy, tôi cảm kích không kịp...”

“Nghe Xuân Yên, Xuân Yên, cô còn như vậy, ta tôi cũng chưa nói với cô được cái gì, ” Mục Dục Vũ khẽ quát một tiếng, hắt hít sâu một hơi, nhìn người phụ nữ này, “Cô nghe đây, nghe tin cô đột nhiên bỏ đi, tôi sợ tìm không ra cô, tôi liền theo tới đây. Hôm nay nguyên bản chỉ là muốn ở xa xa nhìn cô, khi nhìn tôi lại nhìn không nổi nữa. Tôi, tôi nghĩ, chuyện lúc trước, tôi không xử lý tốt, tôi có thể sai lầm rồi, cô hiểu tôi, tôi nói những lời này thật không dễ dàng, nếu không lặp lại nghĩ tới, cô hãy nghe tôi nói, chúng ta không thể liên như vậy quên đi, cô theo tôi, chúng ta không thể liên như vậy quên đi...”

Nghe Xuân Yên trong mắt dâng nước, cô dùng giọng điệu hung dữ ngắt lời, mang theo khóc nức nở mắng: “Mục Dục Vũ mẹ kiếp anh có ý gì? Há? Cái gì gọi là anh cảm thấy sai lầm rồi? Cái gì gọi là chúng ta không thể như vậy quên đi? Há? Tôi nợ anh cái gì sao? Tôi cho dù thiếu nợ anh cũng chẳng phải đã trả hết rồi sao? Mục Dục Vũ, anh là đồ không có lương tâm, anh bảo tôi phải làm sao đây? Anh cho rằng Nghe Xuân Yên tôi là gà rừng đứng phò muốn gọi là đến muốn đuổi là đi sao? Tôi nói cho anh, tôi nghèo, tôi không có tiền, nhưng tôi cũng được cha mẹ sinh ra, trong người tôi cũng có tim gan phèo phổi, anh nói, tôi cuốn gói bỏ chạy lấy người, anh nói bây giờ anh sai rồi, anh muốn làm gì? Đối với anh cái gì cũng được, đừng có bắt nạt người quá đáng!”

Nước mắt của cô từng giọt từng giọt chảy xuống dưới, cô hung hăng che miệng lại, bằng không bản thân sẽ khóc thành tiếng, cô quát cường lại yếu ớt, Mục Dục Vũ nhìn đến đau lòng, không khỏi phân trần vươn tay cánh tay muốn ôm cô, lại bị Nghe Xuân Yên mạnh mẽ đẩy ra.

“Xuân Yên, cô đừng như vậy, cô, ” Mục Dục Vũ nóng nảy, quát khẽ nói, “Cô muốn tôi gọi người ở đây kéo cô đi sao?”

Nghe Xuân Yên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén theo dõi hắt, trong ánh mắt tràn đầy đề phòng.

Mục Dục Vũ biết bản thân không thể sốt ruột, nhưng hắt không khống chế được nóng nảy, hắt rõ ràng cảm thấy cô đang mâu thuẫn và bài xích, đó là chưa bao giờ từng có, dường như cho tới nay, cô đều bước chân sau hắt, chỉ cần hắt quay đầu, chỉ cần hắt cần, cô đều ở đó.

Mà bây giờ, cô đột nhiên không còn vậy nữa.

“Cô hãy nghe tôi nói, chuyện này tôi đã nói một lần, tôi chưa bao giờ nói với người phụ nữ nào cả, bây giờ tôi chỉ nói một lần nữa, cô nghe rõ.” Mục Dục

Vũ nghiêm túc nhìn Nghê Xuân Yến, còn thật sự nói, “Xuân Yến, tôi sai rồi, tôi tổn thương cô, tôi xin lỗi cô. Cô đừng thương tâm, tôi hôm nay dám đứng trước mặt cô, nói được làm được, cô theo tôi trở về. Ngày mai, không, bây giờ, chúng ta trở về đi, hai ta làm những chuyện muốn làm, ngay cả kết hôn cũng được, Mục Dục Vũ tôi nói chuyện giữ lời, theo tôi trở về, được không?”

Nghê Xuân Yến dường như chịu đả kích lui về phía sau nửa bước, lập tức nhắm mắt lại, nước mắt liền như vậy trượt xuống dưới, khi cô mở mắt, tầm mắt lại kiên nghị bằng phẳng, lấy tay áo hung hăng xoa xoa ánh mắt, sau đó hút hấp cái mũi, tự giấu cười cười, liếc mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng mà hỏi: “Bây giờ vẫn là ban ngày ban mặt, anh làm sao lại nói mớ?”

“Cô nói cái gì...”

“Không phải nói mớ, nếu nghe được, chẳng khác gì người say đang nói?” Nghê Xuân Yến theo dõi hắn, dường như còn muốn nói hai câu không tốt, lại tiếp xúc đến tầm mắt hắn, chung quy xoay chuyển ánh mắt, thờ dài, mệt mỏi không chịu nổi khoát tay nói: “Quên đi, ông chủ Mục, trước kia chuyện đều là tôi tự tìm, thật không dễ dàng, sau này chúng ta đừng nên gặp nhau, mê sang ngài nói tôi đã nghe xong, cũng không coi là thật, cùng lắm như gió thổi qua thôi. Tôi còn phải đi nấu cơm cho em trai, cứ như vậy, ngài về cho.”

“Nghê Xuân Yến...” Mục Dục Vũ một phen nắm lấy cánh tay của cô.

“Mục Dục Vũ,” Nghê Xuân Yến quay đầu, hàm chứa lệ, khàn khàn nói, “Trước đó anh cũng nói như vậy, tôi nghe xong rất là vui vẻ, tôi còn đi thấp hương cảm tạ ông trời phù hộ tôi. Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi không có mắt nhìn, tôi biết rõ hai ta môn không đăng hộ không đối, nhưng tôi còn tồn tại chút niềm tưởng với anh, không có cách nào, ai bảo tôi khờ chứ? Anh biết không, dù trong lòng tôi có niềm tưởng lớn cỡ nào, nó cũng không chịu đựng nổi ép buộc như vậy.” Cô lắc đầu nghẹn ngào nói: “Hôm nay anh nói hồi hận muốn tôi quay về, ngày mai thì sao, ngày kia nữa, nếu ngày nào đó anh thay đổi thì sao? Mục Dục Vũ, tôi già đi, tôi không phải cô gái nhỏ năm đó, tôi háo thắng không được nữa. Mục Dục Vũ, tôi không có văn hóa, không có kiến thức, tôi còn rất nghèo, người nghèo chỉ cần, cả đời cũng chỉ có thể cùng nông dân vất vả kiếm tiền, tôi đi đến đâu cũng bị xem thường, anh có thể ép buộc tôi, không phải là vì tôi bán mì, không xem tôi quan trọng sao? Đối với anh, tôi cho dù có ngọc, tôi cũng không hèn mọn.”

Chương 59

Mục Dục Vũ vốn cảm thấy bản thân nhất định có thể đem Nghê Xuân Yến trở về, hắn nghĩ như vậy không phải xuất phát từ tự tin hoặc tự đại, hắn ở trong vấn đề của Nghê Xuân Yến cũng không có ý hành động. Mà là ở trong nhận thức của hắn, Nghê Xuân Yến chính là phải đi theo hắn. Thật lâu trước kia hai người đã như vậy, là thời thanh xuân tươi đẹp của bọn họ, cô gái kia đi theo phía sau hắn, kiên trì, đó không phải là sự bông bột trẻ tuổi, mà là một tín niệm chấp nhất. Sau đó bọn họ gặp lại, mặc dù hắn ngay từ đầu chưa bao giờ đối xử tử tế với Nghê Xuân Yến, mặc dù sau đó hắn lại vô ý đối với cô tốt một chút, còn ở trong giấc mơ hắn, thậm chí nghĩ cùng cô chung sống, nhưng hắn và cô trong mối quan hệ thực tại vẫn chưa có gì thay đổi, hắn vẫn đang nắm thế cục, Nghê Xuân Yến vẫn đang cố gắng theo một hướng khác.

Ở trong ý thức Mục Dục Vũ ý, hoạt động này như vệ tinh xoay tròn quanh hành tinh khiến hắn cảm thấy nghi ngờ, khi Tiểu Bạch ngọc đưa tới cuốn sách, cố nhiên làm hắn cảm động, cũng là một cách chứng minh tình cảm của Nghê Xuân Yến đối với hắn, điều này khiến hắn dần dần tin tưởng. Hắn cho rằng đối với phụ nữ mà nói, nhớ một người, hay là yêu một người, sẽ hy vọng sánh bước cùng người đó, hắn nghĩ đến Nghê Xuân Yến thiếu chính là một người đàn ông mạnh mẽ bao bọc cô, thay cô làm chủ, cho cô cơ hội, để cô cùng chung sống, sau đó hai người đều thực hiện cảm nhận hạnh phúc riêng mình.

Hắn không muốn cầu xin Nghê Xuân Yến, hắn biết bản thân làm sai, nhưng hắn cảm thấy lỗi bản thân cũng không tính là nghiêm trọng, vật chất xã hội và dơ bẩn, so với người đàn ông như hắn còn lớn hơn, hắn làm sai cái gì? Hắn chẳng qua là ở thời điểm đó chưa thể xác định rõ tình cảm vội vàng của bản thân vô tình làm tổn thương cô, chẳng lẽ có người đàn ông nào lý trí lại xử lý tốt chuyện này ư, không nên là hắn sao?

Không nhanh chóng xác định quan hệ, không nhanh chóng tiến vào hôn nhân, đây là bài học hắn học được từ Diệp Chỉ Lan, hắn không nghĩ lại giẫm lên vết xe đổ với Nghê Xuân Yến, cho dù lặt vặt, hay tổn thương Nghê Xuân Yến, nhưng xuất phát từ lợi ích lâu dài, chuyện này cũng vì để cả hai đều tốt.

Hiện tại, hắn là xác định chính mình quả thật cần Nghê Xuân Yến mới đến đây, hắn là xác nhận bản thân qua khỏi thời gian khảo nghiệm muốn đưa Nghê Xuân Yến cùng hắn trở về, hắn không rõ, vì sao Nghê Xuân Yến lại không đồng ý?

Không chỉ có không đồng ý, cô còn nói, đồng ý hắn, chẳng khác nào coi thường.

Điều này làm cho tính tình Mục Dục Vũ bộc phát, hắn mạnh mẽ túm chặt cánh tay Nghê Xuân Yến, dùng sức lôi kéo, đem người toàn bộ kéo trở về, không để ý cô đang khóc, dùng sức nắm bả vai của cô, cắn răng hỏi: “Cô rốt cuộc nghe hiểu được không? Không rõ? , tôi lặp lại lần nữa, theo tôi trở về, lời này tôi chỉ nói một lần, hết lần này nữa thôi tôi không nói nữa đâu, cô đừng hỏi hận!”

Nghê Xuân Yến cắn môi, dùng sức trừng hắn, ánh mắt cô sưng nước, có vẻ đen bóng thông thấu, giống có thể phản chiếu bóng người, cô trừng mắt nhìn, nước mắt liền rơi xuống, lại không để ý tới, ngược lại nhếch miệng nở nụ cười.

Mục Dục Vũ cảm thấy cô giờ phút này tươi cười phá lệ chói mắt, giống như ban đêm nhiều năm trước kia, cô gái khóc lắm lem, lại bắt đầu ngây ngô cười, cười đến gặp người.

“Nghê Xuân Yến, cô, cô đừng như cười như vậy, tôi biết trong lòng cô tủi thân, cô không tin tôi cũng đúng, tôi sẽ đối tốt với cô, thật sự...” Mục Dục Vũ hạ giọng nhẹ nhàng, đưa tay nghĩ thay cô lau nước mắt, còn chưa đụng tới mặt cô, lại bị cô nghiêng đầu tránh.

“Anh buông tay, tôi hỏi anh một chuyện được không, ông chủ Mục.” Nghê Xuân Yến cười hỏi hắn.

Mục Dục Vũ khổ sở trong lòng, nhưng hắn chẳng biết xử lý thế nào mới thỏa đáng, hắn tin tưởng rằng chuyện của hắn và Nghê Xuân Yến không đáng

gì, đột nhiên lại chẳng có căn cứ, hẳn không hiểu, không biết thế nào sai, hẳn chiếu theo cách xử lý bình thường của ngài Mục mà làm, khi đứng trước Nghê Xuân Yến này, hẳn mới phát hiện hẳn sai ngay ngay từ lúc đầu rồi, từng bước sai từng bước sai, hẳn biết là bản thân phải rẽ, lại chẳng biết rẽ ở đâu. Hẳn chờ Nghê Xuân Yến đưa ra vấn đề, lại lo sợ nom nớp, thời gian như quay ngược trở lại, cô đã biến thành hẳn, cô chủ động, hẳn phải bị động lắng nghe.

“Tôi biết vì sao anh sửa chủ ý, ” Nghê Xuân Yến thân nhiên nói, “Ban đầu tôi không rõ, thắc mắc cân nhắc, tôi cân nhắc đến nỗi không ngủ được, tôi nghĩ không rõ tôi làm sai cái gì khiến anh quyết định như vậy, thật sự, tôi nghĩ không rõ, nhưng sau đó tôi đã biết.”

Cô nhìn Mục Dục Vũ, mang theo nụ cười thê lương, cố gắng nói: “Lúc trước phải nói cho rõ ràng, khi tôi làm việc ở nhà anh, một tôi không bức anh hai tôi cũng không quyền rũ anh, điểm ấy anh cũng thừa nhận phải không? Nhưng anh đột nhiên nói với tôi muốn cùng tôi chung sống thật tốt, khi đó, tôi nghĩ đến ông trời thật có mắt, anh cuối cùng cũng hiểu rõ trái tim tôi, anh không xem thường tôi, tạ ông trời cho tôi hy vọng, nhiều năm như vậy, tôi nằm mơ cũng chưa dám nghĩ tới có chuyện tốt đến thế. Anh đứng trước mặt tôi, anh nói chỉ có hai câu, anh không biết chỉ hai câu đó tôi vui đến cỡ nào, hạnh phúc ra sao, tôi tự nhủ bản thân, chỉ cần anh sẵn sàng đưa tay, tôi liền dám gát gao nắm chặt không bao giờ buông, thậm chí nếu không, chỉ cần một khoảng thời gian thôi, tôi sẽ thành thật sống cho bản thân mình.”

“Chỉ mới vài ngày trôi qua, anh thay đổi, kỳ thật không có gì, anh thay đổi là đúng, tôi biết, lúc đó tôi nghĩ tôi đã làm gì sai mà anh ép buộc tôi như vậy, tôi nghĩ đến đầu đầu cũng không hiểu được, cho đến khi Đại Quân nói với tôi, anh bị vợ kê thuốc, cho nên anh mới như vậy.”

Nghê Xuân Yến cúi đầu vừa cười, trong lúc cô cười, một giọt nước mắt thẳng tắp rơi trên mặt đất, cô lắc đầu, nói không hết tự giận và mệt mỏi, giọng khàn khàn: “Thì ra anh bị người ta bỏ thuốc, cho nên mới không có mặt nhìn muốn cùng tôi, tôi còn tưởng rằng cuối cùng anh cũng hiểu tôi đối tốt với anh, thì ra phân rõ trắng đen, khiến người ta chê cười.”

“Ông chủ Mục, hôm nay lại sửa chủ ý, ngài xác định lúc này không bị người kê thuốc sao?” Nghê Xuân Yến nhìn hẳn, giọng nhỏ nhẹ hỏi, “Ngài biết chính xác hai ta cùng chung sống là ý gì chứ? Ngài biết chính xác nói như vậy một ngày chung sống với tôi như thế nào không? Tôi chính là đứa ngốc, đối với anh, đối với anh không xứng sống cùng đi, nhưng anh hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì chứ?”

Mục Dục Vũ toàn bộ ngậy ngẩn cả người, hẳn chưa từng nghĩ tới Nghê Xuân Yến thì ra lại có suy nghĩ như vậy, điểm xuất phát ban đầu của cô chất phác thực dụng, cô đưa ra những câu hỏi đó, làm hẳn nhất thời không trả lời được.

Nghê Xuân Yến thờ dài, lau đi nước mắt, đẩy cánh tay hẳn, xoay người quay lưng.

Mục Dục Vũ lúc này cảm thấy chính mình thật sự không có cách nào khác đuổi theo, hẳn trở mắt nhìn Nghê Xuân Yến đi xa, cho đến khi nhìn không thấy cô nữa, trong đầu còn vang vọng tiếng cô vừa mới hỏi.

Anh thật sự biết, cùng người phụ nữ như tôi chung sống có ý nghĩa gì sao?

Mục Dục Vũ yên lặng xoay người, hẳn kỳ thật không nghĩ tới vấn đề cụ thể như vậy, hẳn chỉ biết là hẳn cần Nghê Xuân Yến, thoát nhìn Nghê Xuân Yến cũng quả thật có cảm tình với hẳn, nhưng sau này? Hẳn căn bản không biết, bản thân hẳn có thể đưa dư, nhưng có phải là thứ Nghê Xuân Yến cần hay không; trái lại, Nghê Xuân Yến có thể trả giá, có phải là điều hẳn chờ mong.

Hẳn nhớ tới Diệp Chi Lan, nhớ tới hôn nhân thất bại của bản thân, khoảng thời gian đó, hẳn nghĩ đến hôn nhân chỉ là một cuộc giao dịch, hẳn và người phụ nữ đó cùng một chỗ là vì giành trực tiếp lợi ích kinh tế, lại thua lỗ nặng nề, hẳn tính kế phí tổn, tính kế lợi nhuận, nhưng hẳn quên tính kế lòng người.

Bây giờ? Hẳn rốt cục biết nhìn thẳng vào mong muốn chính mình rồi, nhưng đó cũng chỉ là khao khát bên ngoài, hẳn không có cách nào khác dựa vào khao khát này mà chung sống với một người phụ nữ cả đời.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, ngồi trên xe, một lát sau, Tôn Phúc Quân cũng đã chạy tới, mở cửa xe, ngồi vào vị trí điều khiển.

Hẳn không biết nói cái gì, cho nên lựa chọn im lặng.

Xe vững vàng trở về nhà, vì để Mục Dục Vũ tâm tình tốt hơn, Tôn Phúc Quân thậm chí đưa tay mở nhạc, trong xe vang vọng Rachmaninoff- bản hòa tấu thứ hai.

Điện thoại của hẳn đột nhiên vang, Mục Dục Vũ cúi đầu vừa thấy, là dãy số xa lạ.

Hẳn tùy ý để điện thoại vang một lúc, chợt lấy lại tinh thần như vậy, nâng thủ ý bảo Tôn Phúc Quân giảm thanh âm, ấn nút nghe điện.

Điện thoại giọng nói đặc trưng của đàn ông: “Mục Dục Vũ?”

“Là tôi.”

“Tôi là Trương Khải Đông, mấy ngày hôm trước chúng ta gặp qua. Chúng tôi đến tìm mẹ của anh.”

Mục Dục Vũ nhớ đến, ngồi thẳng thân người nói: “Vâng, tôi nhớ rõ.”

“Tôi không nghĩ tới, con Mục Giác thì ra là người kinh doanh thành công tình anh.” Trương Khải Đông thân nhiên nở nụ cười, “Cha tôi có nguyện vọng, có chút ép buộc, nếu anh là người thường, tôi cũng không muốn nói, nhưng anh là đại danh鼎鼎 Mục Dục Vũ, chuyện này tôi châm chước đến châm chước đi, vẫn là cùng anh thương lượng một chút.”

Mục Dục Vũ nói: “Mời nói.”

“Cha tôi, à, muốn cùng Mục Giác họp táng.” Trương Khải Đông thần nhiên nói.

“Không được.” Mục Dục Vũ trầm đĩnh tiết thiết nói, “Loại chuyện này, anh muốn nghĩ đến cũng đừng nghĩ.”

“Tôi biết là quá đáng, ” Trương Khải Đông khầu khí bình tĩnh nói, “Nhưng này là nguyện vọng bậc cha mẹ, làm con , không thể hoàn thành chính là bất hiếu, vẫn là hy vọng anh có thể để tâm chút.”

“Đó là của cha của anh, ” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói, “Tôi chỉ quan tâm mẹ của tôi, an nghỉ rồi, lúc này mở ra không thích hợp?”

“Phải không?” Trương Khải Đông dường như nở nụ cười một chút, sau đó hỏi, “Anh cảm thấy nếu thay mẹ anh hoàn thành tâm nguyện thì sao?”

Mục Dục Vũ híp lại mắt hỏi: “Anh có ý gì?”

“Ý của tôi là, có đôi khi những người đồng lứa chúng ta có hiểu, nhưng phải nghĩ xem bậc trên nghĩ gì, anh nói xem?”

Mục Dục Vũ khầu khí cứng rắn nói: “Mẹ tôi cả đời giữ mình trong sạch, trong sạch làm người, bà tất nhiên sẽ không muốn khi chết lại có...”

“Sinh đồng tâm tử đồng huyết, đây là một nguyện vọng tốt đẹp, tôi có thể hiểu được, anh làm sao lại không hiểu?Ngài Mục , anh đã từng suy nghĩ về tình cảm của mẹ anh chưa?”

“VẬY còn ông?” Mục Dục Vũ trả lời lại một cách mỉa mai, “Ông dường như rất ủng hộ việc này.”

Đối phương trầm mặc một chút, sau đó nói: “Ngài Mục , tôi áp dụng phương thức thương lượng, là xuất phát từ việc tôn trọng, bằng không, tôi hoàn toàn có thể dùng phương thức mời ngài thật sự quan tâm tới chuyện này.”

Mục Dục Vũ hiểu được lời hắn nói là thật, trên thực tế, hắn là có ý không đi điều tra Trương Khải Đông là loại người nào, cha của ông ta là loại người nào, nhưng dựa vào khí thế trên người ông ta cũng mơ hồ có đáp án.

“Chúng ta vẫn nên gặp mặt nói chuyện đi, ” Trương Khải Đông thần nhiên nói, “Đêm nay, sáng mai tôi phải rời khỏi chỗ này.”

Mục Dục Vũ không trả lời, nhưng Trương Khải Đông bổ sung một câu: “Tin tưởng tôi, mẹ của anh, chắc sẽ rất vui.”

Trong đầu hiện lên ánh mắt Mục Giác trước khi lâm chung, trong lòng đau đớn: “Được, ông ở đâu, tôi bây giờ cho lái xe qua.”

Chương 60

Trương Khải Đông ở trong khách sạn cách đó cũng không xa, đó là khách sạn từ thời dân quốc, tường ngoài bao bọc đá cẩm thạch màu trắng ngà, trụ cột to lớn và những cánh cửa sổ kéo dài sát đất, tấm thảm trải dài theo hoa hòa cùng ánh đèn thủy tinh tạo nên không gian phồn hoa riêng biệt. Thậm chí ngày hôm nay, người này vẫn còn tuyển dụng những người Nam Á da ngăm đen làm lễ tân, bọn họ mặc đồng phục màu đỏ nho nhã lễ độ đứng trước mặt lộ ra hàm răng trắng đều, luôn luôn cảm thấy bản thân ảo tưởng quay ngược thời gian.

Mục Dục Vũ mang theo Tôn Phúc Quân đi vào, liền nhìn thấy người đi bên cạnh Trương Khải Đông ngày ấy bước nhanh ra đón, hắn mang theo nụ cười mời hai người đến phòng uống cafe, Trương Khải Đông đã ngồi ở kia chờ . Hắn nhìn thấy Mục Dục Vũ, đứng lên, thần nhiên vươn tay, Mục Dục Vũ đi qua, lễ phép nắm một chút, Trương Khải Đông xoa tay ý bảo nói: “Mời ngồi.”

Mục Dục Vũ ngồi xuống, Tôn Phúc Quân đi theo người trẻ kia ngồi vào bàn khác, Mục Dục Vũ vén hai tay, động động ngón tay, đi thẳng vào vấn đề nói: “Ngài muốn gì, cứ nói đi.”

Trương Khải Đông bình thần nói: “Không vội, anh uống cái gì? Cà phê hay là trà?”

Mục Dục Vũ thấy hắn có tư thái nói chuyện, liền ngoắc tay bảo nhân viên phục vụ lại đây, gọi một ly nước khoáng. Trương Khải Đông muốn cà phê. Trong một thời gian, bọn họ đều tập trung vào đồ uống, cà phê tỏa ra mùi hương đặc trưng, nước khoáng rót vào một cái ly thủy tinh trong suốt, Mục Dục Vũ bung lên đến uống một ngụm, buông ly, nhìn về phía Trương Khải Đông.

“Tôi chờ vài năm, mới tới nơi này.” Trương Khải Đông đầu tiên mở miệng, về mặt ông ta bình thản, ánh mắt cũng không khác ngày mới gặp lợi hại như vậy, nhìn Mục Dục Vũ, giống như một người bạn cũ lâu năm, “Cha tôi qua đời lúc đó mặc nhiên bảo tôi phải thay ông hoàn thành nguyện vọng, nhưng tôi lúc đó thà rằng thất hứa cũng không muốn làm theo. Điểm ấy, tôi hy vọng anh có thể hiểu.”

Mục Dục Vũ nghĩ nghĩ, gật gật đầu nói: “Đổi thành tôi đại khái cũng giống vậy, nhưng ông vẫn đến đây.”

“Đáng tiếc tôi tới chậm, cha tôi nhắc nhở, phải mang thứ này tận tay giao cho mẹ anh, ” Trương Khải Đông bung lên cà phê của hắn, nhọt nhạt nuốt một ngụm, ” tôi cũng không vì không thấy được mẹ anh mà cảm thấy tiếc nuối, ngược lại, có lẽ như trút được gánh nặng, bởi vì tránh cho song phương khả năng xuất hiện xấu hổ. Thật có lỗi, nói như vậy không tránh khỏi bất kính, tôi thẳng tính, xin anh đừng để ý.”

“Là đứng theo lập trường của ông, ” Mục Dục Vũ nói, “Bất kể như thế nào, chúng ta là hậu bối , không mấy vui vẻ gì đối với chuyện này, tôi có thể lý

giải.”

Trương Khải Đông trên mặt hiện lên tươi cười thân nhiên, nói: “Về chuyện bọn họ, anh hiểu được thì tốt, lấy cái gọi là cảm tình làm nguy trang, chuyện này, lên không được mặt bàn chính là lên không được mặt bàn, tôi hy vọng chúng ta qua hôm nay, đều đem chuyện này giấu trong bụng, như vậy đối với anh và tôi đều tốt.”

“Điều đó là tất nhiên.”

“Như vậy, bây giờ tôi mang di vật của cha tôi giao cho anh,” Trương Khải Đông từ trong túi áo lấy ra một hộp gỗ nhỏ, đẩy đi qua.

Mục Dục Vũ tiếp nhận đến, mở ra vừa thấy, cư nhiên là một cái huân chương, hấn lập tức ngồi thẳng, loại này huân chương hấn cũng không quen thuộc, nhất thời phán đoán không ra là cái gì, nhưng nó được bảo tồn rất khá, tuy rằng niên đại đã lâu, vẫn đang sáng loáng mới tinh, đủ thấy là được người nâng niu quý trọng.

“Cha tôi cả đời đều là quân nhân, như vô tình, tôi cũng vậy, con tôi cũng sẽ,” Trương Khải Đông thân nhiên nói, “Đối với quân nhân mà nói, vinh dự so với tính mạng quan trọng hơn, huân chương này ghi lại vinh dự của ông ấy, là lúc ông còn trẻ đánh thắng trận, xuất sinh nhập tử căn cứ xác minh, lúc còn sống ông bảo quân xem nó như bảo bối, cất giấu không cho chúng tôi chạm vào dù chỉ một chút, tôi còn tưởng rằng ông muốn hợp táng cùng nó, không nghĩ tới...”

Mục Dục Vũ hơi hơi nheo mắt, nhìn cái hộp.

“Anh có thể không coi trọng nó, ở trong mắt người khác, nó chẳng qua cũng chỉ là một khối đồng, mà nếu anh đã trải qua mưa bom lửa đạn, sẽ biết thứ này dùng mạng sống đổi lấy, nó giá trị không thể đo lường.”

“Tôi không có ý coi thường” Mục Dục Vũ nói, “Tôi chỉ là hoài nghi làm như vậy có ý nghĩa gì.”

“Tôi cũng hoài nghi,” Trương Khải Đông nở nụ cười, bưng lên cả phê lại uống một ngụm, “Khác với anh, tôi hiểu biết khối huân chương đại biểu cái gì, cho nên trừ bỏ hoài nghi, tôi còn phần nộ.”

Mục Dục Vũ nhìn hấn, gật đầu trong nháy mắt, thẳng thừng nói: “Ông thay mẹ ông cảm thấy không đáng giá.”

“Đúng vậy,” Trương Khải Đông hít sâu một hơi, lại thở ra, cười cười nói, “Mẹ tôi tuy rằng xuất thân nông thôn, cũng không đọc sách, nhưng cần cù và thật thà, vất vả. Quân công chương nếu thật có thể phân một nửa, đương nhiên cũng phải về phần bà, nhưng cha tôi, tóm lại tôi không có cách nào không phần nộ.”

Mục Dục Vũ không chút để ý nói: “Mẹ của tôi cả đời không kết hôn, trước khi đi yêu cầu được hợp táng cùng ảnh chụp cha ông, đối với tôi cũng thật phần nộ.”

Trương Khải Đông sừng sốt, lập tức hỏi: “Ảnh chụp cha tôi?”

Mục Dục Vũ thoải mái gật đầu, nhìn hấn, sau đó nói: “Là nhiều năm trước, cha ông tự tay tặng cho bà, tôi cũng không thể lý giải, nhưng là...”

Hấn nhớ tới khi đó Nghe Xuân Yên khuyên chính mình, bỗng nhiên trong lòng đau xót, giọng khàn khàn: “Chính là trong lòng bà còn tồn tại một niệm tưởng, theo góc độ của tôi mà thấy bà làm như vậy không hề có ý nghĩa, cũng không thể thay bà quyết định, khiến bà buồn.”

Trương Khải Đông im lặng, sau đó nói: “Đúng vậy, cha tôi đại khái cũng là như thế này, tồn tại niệm tưởng, rốt cuộc cũng chỉ là niệm tưởng mà thôi. Phát hồ tính chỉ hồ lễ (có tình, nhưng chỉ dừng lại ở lễ nghĩa), loại chuyện này, tôi dù sao cũng không thể nhận thức, nhưng tuổi càng lớn, lại cảm thấy có thể chấp nhận. Bất kể như thế nào, mẹ anh chưa bao giờ thương tổn gia đình của tôi, mà cha tôi, cũng chưa bao giờ vì mẹ anh mà làm chuyện gia đình hổ thẹn. Thời đại này ly hôn kết hôn càng ngày càng tùy tiện, bọn họ khắc chế, làm cho tôi thật sự kinh ngạc,” ông ta cười cười, ôn hòa nói, “Nói đến, làm người con, chỉ có thể yêu cầu cha mẹ làm tròn trách nhiệm, làm nghĩa vụ sinh thành, nhưng thật sự không thể cưỡng cầu tình cảm thuộc sở hữu của bọn họ.”

“Đúng vậy.” Mục Dục Vũ gật đầu, bỗng nhiên nở nụ cười, nói, “Mẹ tôi kỳ thật cũng không bạc đãi chính mình. Ngoại trừ bà không kết hôn, sống rất tự tại.”

Trương Khải Đông gật gật đầu, thân nhiên nói: “Phải không, vậy là tốt rồi.”

“Mẹ của anh...” Mục Dục Vũ chân chờ một chút, chỉ chỉ huân chương trên bàn hỏi, “Bà không ngại sao?”

“Nói như thế nào nhỉ, mẹ tôi là người phụ nữ bình thường, không suy nghĩ nhiều như vậy,” Trương Khải Đông thờ dài nói, “Cha tôi nắm tay bà cả đời, bà đã thấy đủ.”

Mục Dục Vũ trầm mặc một chút, nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ cất giữ cái này thật tốt, cho dù là xuất phát từ tôn trọng mẹ tôi.”

“Cám ơn.” Trương Khải Đông đứng lên cùng hấn bắt tay, chính sắc nói, “Thật vui khi được biết anh, hôm nay tán gẫu thật sự thoải mái, tôi nghĩ chúng ta về sau có thể trở thành bạn bè.”

“Vinh hạnh của tôi.” Mục Dục Vũ cũng đồng thời đứng lên, cùng ông ta nắm tay.

Thời điểm hần cùng với Trương Khải Đồng tạm biệt bước ra khỏi khách sạn, bầu trời đột nhiên có tuyết rơi, hần không bảo Tôn Phúc Quân lập tức quay về xe, mà là vài bước, mở ra bàn tay, nhìn bông tuyết nhỏ rơi xuống trên tay, một lát sau hòa tan thành nước. Thời tiết rất lạnh, thờ ra thành sương ban đêm, đưa mắt nhìn xa xa toàn bộ đều mang chút màu xanh, chỉ có duy nhất ngọn đèn, trong bầu trời xanh thẫm, tỏa ra ánh sáng chói lọi. Như là cốt lõi của cuộc sống, lãnh lẽo và cứng rắn bủa vây lấy, nhưng mà bên trong vẫn còn tồn tại chút ấm nóng lặng lẽ tỏa sáng, có thể xem nhẹ tất cả những lạnh lẽo. Mục Dục Vũ nhìn nhìn, bỗng nhiên hốc mắt có chút ướt át, hần suy nghĩ rất nhiều, hần nhớ tới mẹ đẻ, người con gái cuối đầu thêu; nhớ tới Mục Giác, người con gái trân trọng bức ảnh chụp; hần nhớ tới Nghê Xuân Yến, người con gái nâng niu cuốn sách có hần; hần nghĩ, những người phụ nữ này thật khờ, hần cũng biết, ngoài những con người đó, nguyên tắc lý tính của hần, ích lợi, đã tâm cùng khát vọng, kỳ thật khiến hần cũng không thấy được, người đáng trân trọng biết bao nhiêu.

“Tại sao khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ?” Mục Dục Vũ hỏi

“Sắp qua năm mới mà.” Tôn Phúc Quân cười nói, “Đây có là gì, trước kia còn được tự do đốt pháo, như vậy mới náo nhiệt.”

“Qua năm mới sao.” Mục Dục Vũ thì thào nói.

Năm cũ rồi qua năm mới, hần đều phải dành thời gian an ủi nhân viên công ty, ăn các loại bữa cơm đoàn viên, tham dự các loại yến hội, bận tới mảy tới mọt. Ngoài ra còn phải tận dụng mọi thứ bình thường cùng Mục Giác hai ngày, ăn cơm tán gẫu, gặp gỡ rất nhiều học sinh của bà.

Năm nay đều không cần, hần bỗng nhiên mệt mỏi không diễn tả nổi, công ty gần đây phát triển thông thuận, hần chỉ cần tham dự buổi tiệc cuối cùng, phát một chút hồng bao, phát một chút tiền thưởng, lại nói hai câu cổ vũ.

Ly hôn, có nghĩa hần không còn cần cùng Diệp Chi Lan sở dĩ đi tham gia giao lưu tầng lớp quý tộc, năm nay chỉ cần nói một câu thân thể chưa bình phục, ngay cả ban giám đốc kia cũng rất nể tình.

Hần kỳ thật là có thể cho mình nghỉ đông, qua nhiều năm như vậy, hần rốt cục có thể cho bản thân nghỉ đông.

Nhưng bây giờ hần làm gì?

Về nhà, từ quán gia đến đầu bếp lái xe đều phải về nhà qua năm mới, mỗi người dường như đều có xác định nơi đi, còn hần?

Chẳng lẽ đến nhà Diêu Căn Giang?

“Anh trải qua năm mới ra sao? Với bạn gái cùng nhau về nhà?” Mục Dục Vũ hỏi Tôn Phúc Quân.

“Hắc hắc, cô ấy hẹn bạn học đi du lịch, tôi trở về một mình.” Tôn Phúc Quân cười hớ hớ trả lời.

“Ồ?” Mục Dục Vũ không phải không có ác ý hỏi, “Lo lắng bạn gái nhỏ lâu ngày sinh tình đá anh sao.”

“Kia, kia không đến mức đó chứ.” Tôn Phúc Quân tính tình tốt trả lời hần, “Cô ấy, không phải người như thế.”

“Anh xác định?” Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng nói, “Lòng người khó dò, đừng nói quá vẹn toàn. Cho dù hai người từng bước đi đến hôn nhân, người như anh và cô sinh viên có tiếng nói chung?”

“Ngài...”

“Vậy anh hiểu ý nghĩa khi cùng chung sống với cô ấy chứ?” Mục Dục Vũ bắt tri bắt giác dùng tới chế giễu.

Tôn Phúc Quân gục đầu xuống, vỗ vỗ cái ót, nửa ngày sau nở nụ cười, cao giọng nói: “Dù sao tôi không thẹn với lương tâm, tôi thành tâm thành ý muốn cùng cô ấy, qua ngày lành, khiến cô ấy không lo ăn mặc, không lo lắng sợ hãi, muốn mua cái gì cũng được chỉ cần không quá phận, chỉ cần cô ấy nghĩ tới, tôi có thể cùng cô ấy sống tốt. Tôi cũng không tin, cha tôi đối với mẹ đều sống ở nông thôn thiếu thốn, không khiến mẹ đau lòng hay hối hận gì cả? Tôi hiện tại điều kiện so với bọn họ tốt nhiều như vậy, tôi còn có thể không hạnh phúc như bọn họ?”

Mục Dục Vũ không nói gì, qua thật lâu, lâu đến gió đêm trời đông giá rét cơ hồ muốn vào lỗ tai, hần mới chậm rãi đưa ra điện thoại, gọi cho Diêu Căn Giang.

“Lão Diêu, là tôi, ngày mai, thay tôi mời bác sĩ kiểm tra thuốc ngày hôm đó.”

“Sao vậy? Quá trình bình phục của anh có vấn đề?”

“Không, tôi tốt lắm,” Mục Dục Vũ dùng một chút, nói, “Tôi có việc, muốn nhờ ông ấy giúp.” Ryt

Chương 16

Chương 61

“Ngài Mục, ý của ngài, tôi vừa rồi có nghe nhưng không hiểu được, ” người phụ trách phòng thí nghiệm mang đồ trắng biểu tình xấu hổ nhìn hấn, đưa tay đỡ kính trên mũi, cười nói, “Tôi thật có lỗi, ngài có thể lặp lại lần nữa?”

Mục Dục Vũ nhìn hấn, ánh mắt bình tĩnh, thân nhiên nói: “Tôi muốn nhờ giúp là, nếu tôi lại dùng M*** một lần nữa, kết quả tệ nhất là cái gì?”

“Ngài không cai nghiệm sao? Xin lỗi tôi mạo muội trực tiếp hỏi, bởi vì bên tôi cũng không có người trực tiếp thí nghiệm nên không có số liệu, ngài nói như vậy, là đang ám chỉ thí ra loại thuốc gây ảo giác này có thể làm cho người ta sinh ra tâm lý ý lại, rất mãnh liệt đúng không, ” hấn dừng một chút, hỏi, “Đủ để làm ý chí mạnh mẽ như ngài không ngăn cản nổi?”

“Không, tôi chỉ là cản lại...” Mục Dục Vũ tạm dừng một chút, quay đầu nói, “Xuất phát từ nguyên nhân cá nhân, tôi muốn đi vào ảo giác đó, để xác nhận một chuyện.”

“Nhưng chuyện gì có thể ở trong ảo giác xác nhận?” Đối phương tận dụng khả năng duy trì lễ phép, nhưng hấn nói những lời này khi đã mang theo không đồng ý rõ ràng, “Thưa ngài, thứ cho tôi nhắc nhở, ảo giác hoàn toàn không thể tiến hành căn cứ phán đoán...”

“Tôi đương nhiên biết, ” Mục Dục Vũ đánh gãy lời hấn, “Anh chỉ cần trả lời, nếu tôi dùng, kết quả tệ nhất là gì?”

“Giai đoạn trước ngài mới đang trong quá trình phục hồi cơ thể , đồng thời, M**** dễ dàng khiến não bộ tê liệt, cơ tim tắc nghẽn, chảy máu não, theo tôi được biết, kết quả kiểm tra lần trước của ngài không mấy lạc quan .” Người đàn ông trung niên thật sự đề nghị lần nữa, “Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, tôi cũng không cho rằng đây là loại hành động lý trí, thưa ngài.”

Mục Dục Vũ trầm mặc một chút, sau đó nói: “Ta hy vọng lúc này đây dùng lượng từ ngài đến khổng chế, như vậy chúng ta song phương đều có thể đem nguy hại tính khổng chế ở tôi trong phạm vi nhỏ.”

Đối phương trầm mặc , nói: “Tôi mong ngài suy xét một chút...”

“Không cần, ” Mục Dục Vũ đứng lên, thân nhiên nói, “Tôi đã đưa ra quyết định, ngài yên tâm, tất cả hậu quả tôi tự chịu, không liên quan đến bất kì ai khác, hơn nữa tôi là người rất yêu sự sống, tất nhiên sẽ cố gắng hết sức.”

“Tôi còn không thấy như vậy.”

“Đối với ngài mà nói có thể là như thế, nhưng với tôi mà nói, không giống, ” Mục Dục Vũ ngẩng đầu còn thật sự nói, “Làm ơn .”

Người đàn ông kia không thể từ chối, chỉ phải gật gật đầu.

Hấn vừa đi ra khỏi phòng thí nghiệm, Diêu Căn Giang liền nghênh bước nhanh đi tới, khẩu khí nghiêm khắc nói: “Không muốn nói cho tôi, anh mẹ nó đến đây cầu thuốc phiện!”

Mục Dục Vũ không phủ nhận.

Diêu Căn Giang tức đến nổi mặt đỏ lên, nổi giận dùng dùng mắng: “Mục Dục Vũ anh điên rồi sao? !”

“Không , tôi rất bình tĩnh.” Mục Dục Vũ thân nhiên trả lời, “Đêm nay anh trước mắt mời bác sĩ tốt giúp tôi, sau khi tôi uống thuốc, nếu có cái gì không ổn còn nhờ anh đưa đến bệnh viện.”

“Nghĩ đến đây rồi!” Diêu Căn Giang xì một tiếng khinh miệt, “Tôi thật sự xem thường mình quá mức , không đảm anh một cái quả thật không được mà.”

“Lão Diêu, ” Mục Dục Vũ cười như không cười nhìn hấn, “Lúc trước anh nghĩ gì , làm sao có thể chung sống cùng một người phụ nữ?”

“Nghĩ tới thì chung sống thôi, không phải, ” Diêu Căn Giang lắc đầu, ” Chuyện này với chuyện chúng ta đang nói là hai chuyện khác nhau, tôi chuẩn bị sẵn sàng lắng nghe rồi, anh đưa lý lẽ ra đây, đừng chờ tôi động thủ!”

Mục Dục Vũ lắc đầu: “Anh không trả lời câu hỏi của tôi, vấn đề của tôi là, anh làm thế nào có thể xác định, anh cưới vợ sau này sẽ không hối hận? Không phải tôi nói, vợ anh đó, không quá xinh đẹp, thân thể còn không tốt, nhà mẹ đẻ cũng không có tiền...”

“Mẹ nó chuyện này liên quan gì?” Diêu Căn Giang mắng, “Vợ tôi, tôi biết cô ấy tốt được rồi, nói cho anh làm gì?”

“Nói một chút đi, ” Mục Dục Vũ không tức giận , ngược lại thân nhiên nở nụ cười, “Tôi vẫn không hiểu được.”

“Anh, ” Diêu Căn Giang có chút hoang mang, nhưng vẫn là nói, “Đó là, chúng tôi lúc trước học chung một trường, cùng nhau bước vào xã hội, vài năm

tôi kém cỏi, người ta coi thường tôi, nhưng chỉ có cô ấy vẫn đi theo...”

“Nói như vậy anh kỳ thật là cảm ơn?”

“Đương nhiên cảm ơn, không chỉ thế, chung sống không phải chỉ để cảm kích ai đó như vậy, mà là, hai chúng tôi đều biết nói đối phương may mắn thế nào.” Điều Căn Giang nghĩ nghĩ, dường như nghĩ đến chuyện tốt, trên mặt biểu tình trở nên nhu hòa, “Vợ của tôi đừng nhìn bên ngoài thông minh, bên trong rất vụng về, ngoại trừ tôi, nhất định không có người đàn ông nào ngốc đến vậy. Anh có gặp qua người nào nấu ăn nhằm đường thành muối chưa?”

“Chưa thấy qua.” Mục Dục Vũ thành thực lắc đầu.

“Cô ấy như vậy đấy, còn không chỉ một lần, bước ra cửa còn nhầm đường.” Điều Căn Giang nụ cười dịu dàng, lập tức thu lại biểu tình, liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói, “Anh hôm nay rất kỳ quái, rốt cuộc làm sao vậy?”

Mục Dục Vũ phun ra một hơi, sau đó ngắn gọn sáng tỏ nói: “Tôi muốn có một gia đình.”

Điều Căn Giang dùng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên tròn tròn nửa ngày, mới hồi phục tinh thần lại, không xác định hỏi: “Anh, ý nói là muốn kết hôn?”

“Ừ.” Mục Dục Vũ theo trong lỗ mũi hừ một tiếng, “Chẳng lẽ tôi còn nhàn rỗi không có việc gì tìm một người như Diệp Chi Lan?”

“Khó nói.” Điều Căn Giang không khách khí nói.

Mục Dục Vũ liếc mắt nhìn hắn, nói: “Tôi nói thật với anh.”

“Tất nhiên rồi.” Điều Căn Giang gật gật đầu, lại nhủ mảy: “Nhưng tôi còn chưa hiểu, chuyện này với thứ thuốc chết tiệt đó có quan hệ gì?”

“Tôi muốn kết hôn, muốn hỏi đối tượng ở đó.” Mục Dục Vũ nói, “Cô ấy hỏi tôi, rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận, muốn cùng cô ấy chung sống có ý nghĩa gì không.”

Điều Căn Giang trầm mặc, theo sau khẳng định nói: “Hỏi rất hay.”

“Tôi thấy dường như tôi có thể hiểu được, lại không rõ.” Mục Dục Vũ cười khổ một chút, “Đời này, đại khái cũng chỉ có chuyện của cô ấy mới khiến tôi thiếu quyết đoán đến vậy.”

“Anh nên.” Điều Căn Giang thần nhiên chấm dứt kết luận, “Nói như vậy, anh muốn tiến vào ảo giác kia, vậy ảo giác lúc trước, cũng liên quan đến cô ấy?”

Mục Dục Vũ gật gật đầu.

Điều Căn Giang quan sát một hồi khuôn mặt của hắn, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Tôi đây không ngăn cản, anh có thể đi đến từng bước thật không dễ dàng, tôi hiểu anh, thật không dễ dàng.”

“Cảm ơn.” Mục Dục Vũ hướng hắn cười cười.

Vào đêm, Mục Dục Vũ nằm thẳng trên giường của mình. Hắn chờ nằm mơ, chờ tiến vào trong giấc mơ kì lạ đó, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng hắn chủ động đến đó, nằm xuống hắn mới biết được, thì ra tất cả thời gian, không gian kia đều được tạo thành nhờ vào công hiệu của thuốc. Ở giờ phút này, Mục Dục Vũ thậm chí cảm thấy, có lẽ không gian song song đó vẫn tồn tại ở một nơi hắn không biết, ảo giác chỉ là chiếc chìa khóa ngẫu nhiên mở ra nó, đẩy cửa ra, cảnh tượng thế giới sống động đập vào gương mặt hắn.

Nơi đó, tốt đẹp khiến hắn không dám tưởng tượng, mang theo tình cảm không thể xác định, con người ngao mạn như hắn lại được hưởng trọn niềm hạnh phúc, hắn không cô độc một mình.

Đó là lúc hắn bỏ qua Nghê Xuân Yến. Cô gái mười sáu tuổi, ở phía sau hắn lớn tiếng nói em thích anh, và người phụ nữ ba mươi tuổi, lại có thể nói, tôi là ngốc, là người phụ nữ không xứng với anh.

Hắn vẫn luôn hiểu cô, hắn biết cô có bao nhiêu không dễ dàng, nhưng hắn cũng chỉ muốn nhìn thấy những gì hắn muốn, hắn không chú ý tới, kỳ thật cô si tình ngu muội chờ đợi sau lưng, kỳ thật người phụ nữ đó cũng muốn hắn đến thế.

Cô đối với hắn có tình cảm không thể nghi ngờ, tình cảm đó, trải qua năm tháng thanh xuân và hư vinh, trải qua toàn bộ năm tháng kích động và cô độc, đây là một loại tình cảm trả giá nhưng không cần sự hồi đáp, nó đại khái trở thành nơi gửi gắm một mình của cô.

Hắn hoàn toàn không thể dùng, cô yêu tôi, cho nên cô nên đi cùng với tôi mà áp dụng lên người cô.

Hắn cho tới nay, lợi dụng việc cô thương hắn, cho nên thời thiếu niên có thể độc ác si nhục công kích cô, hắn có thể mười mấy năm chỉ lo thỏa mãn dã tâm bản thân mà quên bằng cô, từ sau khi gặp lại cô hắn cũng chưa trả giá điều gì, hắn ngay cả quyết định, cũng dùng mọi cách không hạ mình xuống.

Nhưng \mà, ở phía sau, hắn mới suy nghĩ cẩn thận, thì ra Nghê Xuân Yến thương hắn cũng không thể trở thành một lợi thế quan trọng, cô chỉ là thương hắn, như thế mà thôi.

Tình yêu của cô, thậm chí hẳn có đáp lại hay không, đó là chuyện của một mình cô.

Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, hẳn bỗng nhiên cảm thấy trái tim như bị kim châm, hẳn hỏi chính mình, tình cảm hẳn dành cho cô thì sao?

Hắn khát vọng muốn kiểm tìm, lưu luyến trước sự dịu dàng của cô, có hay không cũng xuất phát từ bản tâm ý nguyện, trở thành một loại phải như thế, không thể thay thế được?

Hiệu lực của thuốc đã bắt đầu có tác dụng, thời điểm bắt đầu mơ hồ, Mục Dục Vũ giống như thấy mẹ đẻ của hắn, trở lại ngày bé, ngồi trên băng ghế trúc nhỏ, ghé vào bàn tròn cố gắng vẽ cái gì, mẹ đẻ của hắn, ở cách không xa phía trước, cả người bao phủ ở trong tầng ánh sáng ấm áp, bà cúi đầu, lắng lặng thêu.

“Ngoan ngoan nha, đem bài tập về xong, mẹ thêu cho con vệt tốt nha.”

Mẹ hắn mở miệng, giọng nói dịu dàng khàn khàn, đối mặt với ánh sáng, giờ khuôn mặt thêu hỏi: “Xem, vệt con xinh đẹp không?”

Kia đúng là chiếc khăn tay hắn mất đi. Mục Dục Vũ trong lòng ngạc nhiên, ra sức quần quai, trước mắt tình cảnh đột nhiên biến hóa, vệt con bị một cái khung ảnh lồng kính bao lại, nằm ngay ngắn trong tủ âm tường. Hắn ngo ngắc nhìn, đột nhiên sau lưng truyền đến giọng nói của đứa trẻ: “Ba ba ba ba, xem con vẽ!”

Hắn quay đầu vừa thấy, Phi Phi giờ lên cao một bức họa đã chạy tới, đôi mắt to đen bóng tươi cười long lanh, khuôn mặt nhỏ nhắn tìm kiếm lời khen.

Đây là con hắn, hắn đã thật lâu, không nhìn thấy đứa nhỏ này.

Mục Dục Vũ phát hiện bản thân kì thật rất muốn gặp nó, ngay cả khi nó chỉ là một kết quả do hắn nghĩ ra, nhưng đứa nhỏ này vừa đáng yêu nghịch ngợm, vừa ra vẻ lại tự mãn, nhìn thế nào cũng là giống người họ Mục. Mục Dục Vũ đột nhiên ôm đứa nhỏ vào lòng xúc động, trên thực tế hắn cũng làm như vậy, thân thể mềm mại của thằng nhóc trong vòng tay hắn, thành công có được cảm giác dịu dàng, hắn không chút nghĩ ngợi, lấy má đặt trên mặt thằng nhóc.

Phi Phi khanh khách cười không ngừng, ở trong lòng loạn xoay, vừa xoay vừa ồn ào: “Ba ba rất ngứa, ba ba xấu lắm!”

“Nhóc con, nhanh xuống dưới, đừng nhảy lên người ba con, ba ba vừa trở về rất mệt, nhanh xuống dưới.”

Mục Dục Vũ ngẩng đầu, Nghe Xuân Yển xuất hiện ở phía trước, sắc mặt hồng nhuận, mang theo nụ cười quát lớn Mục Phi Nhiên, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt ôn nhu như nước, nói: “Anh đã về rồi?”

Đó là vợ hắn, người phụ nữ sinh con hắn, ở không gian này, bọn họ tương thân tương ái.

Mục Dục Vũ ôm đứa nhỏ đi qua, trình trọng dùng tay kia, đem Nghe Xuân Yển ôm vào trong lòng, cánh tay buộc chặt, cảm nhận trong cánh tay có hai người cùng hắn huyết nhục tương liên, không thể phân cách.

Cái gì là không thể thay thế? Đây không phải là thứ có thể thay thế được.

Hốc mắt của hắn trở nên ẩm ướt, hẳn bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra, nội tâm của hắn lâu năm vẫn luôn truyền đạt, nói rằng hắn vẫn thiếu thốn, vẫn khát vọng, vẫn quên đi, vẫn hướng tới.

Giống như vậy.

Nó không liên quan đến ảo giác, không vi phạm đến trí tưởng tượng, thậm chí cùng tình yêu cũng không liên quan, đó là một loại nhu cầu, một người đàn ông ý lại đối với một người phụ nữ, tín nhiệm cô, chỉ có thể sinh ra cảm giác an toàn với một mình cô, chỉ có thể ôm cô, chỉ có cô sinh con cho hắn, chỉ có cô mới đem lại sự kiên định.

Đây mới là ngọn lửa bao quanh ngày đông giá rét. Ngọn lửa này không cần quá to, bởi vì nó không phải để chiếu sáng, nó cũng không thể quá mờ, bởi vì nó phải ấm áp thiết thực tồn tại.

“Ông xã, mệt không?” Người phụ nữ trong lòng vỗ vỗ phía sau lưng hắn.

“Ba ba, xem con vẽ, thầy giáo có khen con nha.” Thằng nhóc trên tay khoe ra.

Mục Dục Vũ tiếp nhận vừa thì thấy, trên giấy đầy màu sắc tươi sáng, hoa cỏ sinh động, giống như còn có thể phân biệt được chuyển động, đây là bức tranh thể hiện sự sáng tạo tràn đầy tình yêu thương của đứa trẻ tuổi nhi đồng, nó còn không hiểu được cái gì là cuộc sống, nhưng nó hiểu được thế nào là tình cảm thương yêu.

“Bức tranh này tên gì?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Mùa xuân đến đây.” Mục Phi Nhiên nhận thức nói cho hắn.

“Vì sao muốn vẽ mùa xuân đến đây?”

“Bởi vì mùa xuân có thật nhiều hoa nha, xinh đẹp , hương hương , cả nhóm trẻ con cùng vui đùa, ” thẳng nhóc ngốc khoa tay múa chân, “Con vốn muốn vẽ một ông mặt trời thật lớn, nhưng cậu nhỏ bảo không thích mặt trời lớn, cậu sợ nóng nha.”

Mục Dục Vũ trầm mặc , sau đó hỏi: “Phi Phi, nguyện vọng của con là cái gì?”

“Làm họa sĩ.” Mục Phi Nhiên lớn tiếng trả lời.

“Còn em?” Mục Dục Vũ quay đầu nhìn vợ đang dựa vào hân.

Nghê Xuân Yến có chút kinh ngạc, ôm cánh tay của hân cười hi hi nói: ” Em không có nguyện vọng gì, trong nhà hai cái thẳng nhóc không bệnh không tai, công việc anh không cần quá mệt mỏi, mẹ trường mệnh trăm tuổi, cửa tiệm phát đạt một chút, ha ha, có phải nhiều quá hay không?”

“Vậy của em?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Của em?” Nghe Xuân Yến cười khanh khách nói, “Em đây hy vọng bản thân mình năm nay hai mươi sang năm mười tám thì sao? Hi, đừng già quá nhanh, không cần phải xinh đẹp, đủ mê hoặc anh được rồi.”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, ôm chặt cô, thấp giọng nói: “Ồ trong lòng anh, em rất đẹp, thật sự.”

Nghê Xuân Yến đỏ mặt, Mục Dục Vũ lại gắt gao ôm bọn họ, lưu luyến nhìn cô cùng đứa nhỏ, cười nói: “Lần này đến, kỳ thật là muốn nói với hai người gặp lại, tôi yêu hai người, nhưng mà, hiện tại phải nói lời từ biệt.”

“Tôi biết hai người là giả , kỳ thật là ảo giác . Thật có lỗi, thời gian lâu như vậy mới phát hiện ra chuyện đơn giản đó.” Hân hàm chứa lệ, nhẹ giọng nói, “Tôi tìm lâu vậy, một vòng, mới rốt cục biết thì ra muốn được như bây giờ, có hai người ở bên cạnh, đây là thứ tôi chân chính muốn.”

Hân sờ sờ tóc cô, dịu dàng nói: “Tôi thề, rồi có một ngày, hai người sẽ biến thành thật, giống hôm nay như vậy , chúng ta cùng chung một nhà, có một ngày sẽ biến thành thật, tôi thề.”

Chương 62

Thời điểm Mục Dục Vũ tỉnh lại , phát hiện bản thân đang ở bệnh viện.

Hân nhìn nhìn bốn phía, phát hiện bên người đặt những thiết bị chữa bệnh quen thuộc, chớp mũi cảm ổng dường khí, hân hơi động, máy móc liền phát ra tiếng vang giọt giọt.

Lập tức cửa phòng bệnh bị mở ra, vài bác sĩ dẫn y tá tiến vào, bác sĩ hân cũng nhận ra được, lần trước cơ tim tắc nghẽn nằm viện, cũng chính là những này chữa trị.

“Tôi...” Hân muốn mở miệng, lại phát hiện giọng nói khàn khàn không được.

Bác sĩ đè lại vai hân, về mặt ôn hoà nói: “Trước đừng nói gì, ngài Mục, chúng tôi kiểm tra rồi nói sau.”

Hân đối với người gật đầu, hai bác sĩ tuổi trẻ bước lên làm một vài thủ tục kiểm tra đo lường thông thường, bác sĩ dẫn đầu nhìn số liệu, nở nụ cười, đối Mục Dục Vũ nói: “Ngài Mục, bởi vì ngài đột phát cơ tim tắc nghẽn bị đưa đến đây, nhưng tình huống bây giờ đã cơ bản ổn định, yên tâm đi, ở lại bệnh viện quan sát vài ngày, là có thể xuất viện.”

“Về phần vấn đề thuốc còn trong người ngài, tôi muốn cùng chuyên gia khác bàn bạc, cũng hoạch kế hoạch bình phục cho ngài, nhưng này quá trình khả năng sẽ vất vả và rườm rà, ngài phải chuẩn bị tâm lý.”

Mục Dục Vũ gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Thân thể hân vẫn còn cảm nhận sâu sắc như thể vẫn còn trong giấc mơ, cánh tay hân còn có thể cảm giác được sự mềm mại của đứa nhỏ và người phụ nữ đó.

Giấc mơ kia rất dài, vừa đủ thể hân khắc ghi sự kề cận da thịt này khảm sâu vào trong cơ thể, vừa đủ để hân quyết định vấn đề bấy lâu hân do dự, hân biết, đó là lần nằm mơ cuối cùng , cánh cửa không gian song song rốt cục khép kín trước hân, nhưng hân không hề có cảm giác trống rỗng, sẽ không bởi vì mất đi mà tiếc nuối, bởi vì hân biết, giấc mơ này đã hoàn thành sứ mệnh vốn có của nó, nó mang thứ quan trọng lại cho hân, mà hân cũng rốt cục học được không nên nghi ngờ, không nên do dự.

Nghê Xuân Yến, trong lòng hân mặc niệm, tới cuối cùng đã có thể trả lời cô, tôi sẽ không vì câu hỏi của cô mà lùi bước, tôi biết chung sống với cô có ý nghĩa gì, tôi còn phát hiện ra đáp án lúc trước, thì ra trong tiềm thức tôi cũng đã tính tới khả năng này; cho nên bây giờ tôi lựa chọn cô, xuất phát từ bản tâm ý nguyện, trải qua thận trọng tự hỏi, đã tính đến khả thi và cho ra đáp án cuối cùng.

Mục Dục Vũ lại ngủ, lúc hân tỉnh lại là buổi tối, Diêu Căn Giang đang ngồi ở đầu giường, lật xem một quyển tạp chí trong tay.

Mục Dục Vũ vừa động hân liền biết, Diêu Căn Giang buông tạp chí, nhìn đồng hồ nói: “Anh ngủ đến hai ngày mười một giờ.”

“Không có khả năng đó chứ.” Mục Dục Vũ giọng hơi khàn.

“Hai ngày hôn mê, mười một giờ là sau khi tỉnh dậy đi vào giấc ngủ.” Điều Căn Giang cứng nhắc, “Nếu không tỉnh lại, cổ phiếu công ty xuống dốc, ban giám đốc hỗn loạn, phó tổng nhóm đoạt quyền, nhân viên hoảng sợ, người bên ngoài nhân cơ hội cháy nhà này mà đi hôi của.”

“Tôi nghĩ đến, ” Mục Dục Vũ giãy dụa suy nghĩ ngồi xuống, Điều Căn Giang đi qua dịu hần, đem một cái gối đầu nhét vào phía sau, Mục Dục Vũ hướng hần gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, tiếp tục nói, “Có anh ở đó, có quy định, công ty không có tôi, cũng có thể hoạt động tốt.”

“Tuy rằng dự trù khả năng này, nhưng cần phải trải qua một số điều chỉnh phức tạp, còn quyết định người có đủ năng lực có kahr năng quyết đoán, ” Điều Căn Giang lạnh lùng nói, “Người bên ngoài tất nhiên sẽ không chờ quá lâu, đừng quên, không có Diệp thị, có thể có vô số người như hồ rình mồi. Cho nên anh đừng ở đây bệnh tật, nhanh chóng tốt lên, bên ngoài có rất nhiều chuyện chờ anh quyết định.”

“Anh nói, giống như tôi rất quan trọng?” Mục Dục Vũ thân nhiên nở nụ cười, “Đây là ở biến thành vuốt mộng ngựa?”

“Vì thế anh nên thương nhiều hơn?”

“Sẽ không.”

“Tôi đây sao có thể vuốt mộng ngựa của anh được chứ?” Điều Căn Giang đem của hần chặn kéo lại, rung chuông nói, “Tôi bảo y tá vào thu dọn lại cho anh.”

Mục Dục Vũ gật gật đầu, từ từ nhắm hai mắt, theo sau nhẹ giọng nói: “Lão Điều, cảm ơn .”

Điều Căn Giang mặt không chút thay đổi đáp: “Miệng cảm ơn thì không có ý nghĩa, xin ngài Mục về sau đừng làm việc kiểu này nữa.”

Mục Dục Vũ gọi lên khoe miệng, nói: “Yên tâm đi, tôi suy nghĩ cẩn thận , mạng này rất quý giá, tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm, sẽ không xằng bậy .”

Điều Căn Giang mân nhanh môi, cuối cùng nói: “Tốt nhất nên như thế.”

Lúc này hai y tá nam tiến vào, thuần thực giúp Mục Dục Vũ làm tốt vệ sinh cá nhân, lại thay hần thay đổi quần áo, mới giúp đỡ Mục Dục Vũ thở hỗn hển tựa vào gối đầu.

Mục Dục Vũ lắc đầu nói: “Không được, như thế nào lần này cảm giác so với lần trước sinh bệnh khi còn suy yếu hơn?”

“Bởi vì anh lần này dùng thuốc so với lúc trước còn nhiều hơn. Nhưng tôi cho rằng anh suy yếu còn có nguyên nhân trực tiếp, bất kể là ai, nếu gần ba ngày không ăn uống gì, khẳng định tứ chi vô lực .” Điều Căn Giang đem một cái hộp giữ ẩm nhiều ngăn đưa tới trên bàn nhỏ, nói, “Mang cho anh ăn , yên tâm, đều là thức ăn bác sĩ tán thành.”

Mục Dục Vũ hay nói giỡn nói: “Sẽ không phải là vợ anh làm chứ?”

“Vợ tôi làm, tôi ngu gì đưa cho anh.” Điều Căn Giang mở ra hộp giữ ẩm, đem hai món ăn, một chén cháo thịt bò mang sang đến đặt ở trước mặt hần, thân nhiên nói, “Chẳng qua anh đừng nhìn mà xem thường những thứ này, nó đến đây cũng không phải dễ dàng.”

Mục Dục Vũ trong lòng nhảy dựng, nhìn chăm chăm Điều Căn Giang.

Điều Căn Giang chậm rãi nói: “Tôi nghe nói anh một khi phát bệnh sẽ rất khó hầu hạ, còn đặc biệt thích kiêng ăn, lần trước nghe nói ngay cả cơm Đại Quân đều thưởng. Tôi nghĩ chắc cơm Đại Quân mua thật ngon, tìm hần bảo làm cho anh. Vì thế tôi lại tò mò, vị đầu bếp khiến cho anh đích thân mời tới kia, thật vất vả mới tìm được người ta, khách khách khí khí đem tình trạng của anh nói hết, ai ngờ vị đầu bếp còn chưa nghe nói gì, vừa nghe đến tên anh, lập tức từ chối gắt gao . Lòng tôi tự hỏi anh thế nào lại đắc tội với người ta, cản trở công việc của tôi, muốn khảo nghiệm năng lực của tôi sao? Vì thế , dưới tình huống không còn cách gì, tôi liền dùng kỹ xảo để lộ bệnh tình của anh. .”

Mục Dục Vũ tim đập gia tốc, hần nheo lại mắt, nhìn chăm chăm Điều Căn Giang, cắn răng hỏi: “Kỹ xảo tính ?”

Điều Căn Giang nghiêm trang nói: “Ừ, đương nhiên kỹ xảo tính bao gồm hơi chút khuyếch đại vấn đề của anh, tỷ như tâm lý trạng thái không tốt, muốn chết nên cần thuốc, cam chịu, do đó làm cho thân thể ngày càng sa sút, nằm viện phẫu thuật như chơi. .”

“Điều Căn Giang!” Mục Dục Vũ trừng mắt to, “Anh rốt cuộc còn nói gì đó?”

“Tôi quan sát cô ấy ở vị trí gần, phát hiện cô ấy rất dễ mềm lòng , ngay cả khi anh còn đắc tội qua, lại thật tâm lo lắng cho anh, vừa nghe anh như vậy , liền bỏ qua chút cảm xúc của bản thân, còn không ngại ngừng cân nhắc nên nấu cái gì cho anh ăn cho tốt, ” Điều Căn Giang lắc đầu cảm thán nói, “Chuyện này làm sao được, đối đãi với kẻ địch nhân từ thì chính là tàn nhẫn với bản thân. .”

“Anh tổn hại hình tượng tôi như thế đủ rồi đó, câm miệng.” Mục Dục Vũ trên mặt lộ vẻ hưng phấn cười, nghe cháo thơm ngào ngạt, gật đầu nói: “Không sai, là tay nghề của cô ấy, thật không sai. .”

“Lão Mục, đối tượng ngày đó anh nói, chính là cô ấy?” Điều Căn Giang mang theo ý cười hỏi hần.

Mục Dục Vũ cũng cười , gật gật đầu.

“Suy nghĩ cẩn thận ?”

“Hiểu được rồi.”

“Cô ấy thật ra là cô gái tốt, vừa nhìn là biết có một không hai, thật khó khi theo anh mà.” Điều Căn Giang gật đầu nói, “Lần này anh cũng coi như gặp họa đắc phúc, lợi dụng cơ hội này đi, tôi còn là câu nói kia, sống đến từng này tuổi, phải quý trọng, , anh từ từ ăn, tôi ra ngoài. .”

“Anh đợi lát nữa, ” Mục Dục Vũ ngừng đầu nói, “Anh không ngại lại dùng kỹ xảo để lộ tình huống của tôi chứ.”

“Sao?”

“Kỹ xảo báo cho cô ấy, tôi có điểm nguy hiểm” Mục Dục Vũ thản nhiên nói, “Cụ thể làm như thế nào, anh đều biết .”

Điều Căn Giang cười như không cười nhìn hấn một cái, theo sau đi ra ngoài, còn đem cửa đóng lại.

Điều Căn Giang làm việc hiệu suất rất cao, ngày hôm sau, Mục Dục Vũ ở trên giường xem tạp chí, ngẫu nhiên nhắc đầu, lập tức thoáng nhìn cửa phòng bệnh có cái đầu tìm tòi lại lùi về .

An toàn của hấn được Tôn Phúc Quân phụ trách, người của hấn không có khả năng tất nhiên không cho phép ai tiếp cận phòng bệnh của ông chủ, người này có thể thò đầu ra nhìn, nhất định là được Tôn Phúc Quân cho phép, mà Tôn Phúc Quân có thể đuổi khách thăm bệnh lúc này, ngoại trừ hai chị em Nghê Xuân Yển, không còn người khác.

Mục Dục Vũ trong lòng cao hứng, trên mặt cũng không lộ ra nửa phần, ngược lại đem sách đóng lại, nhú mày không nói, mệt mỏi nằm trở về trên giường, đưa tay xoa bóp đầu.

Y tá lập tức tiến vào, hỏi: “Ngài Mục, cảm giác như thế nào?”

“Không tốt.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói.

Khái niệm không tốt hiển nhiên quá lớn, có thể hướng theo ý phỏng đoán, tình trạng nguy hiểm, mà thân phận của hấn ở đây, bác sĩ y tá tự nhiên không dám chậm trễ, y tá hoang mang rối loạn chạy đi, không đến một phút, lập tức có hai bác sĩ trẻ tuổi vọt vào đến.

Bọn họ nhìn các loại số liệu của hấn, hỏi hấn các loại cảm nhận, bất kể bác sĩ nói như thế nào, Mục Dục Vũ đều là giận tái mặt không nói lời nào, một vị y tá ý đồ vạch trần của hấn để làm thêm một bước kiểm tra, Mục Dục Vũ ba một chút đem đặt tạp chí lên trên đầu giường, lạnh giọng nói: “Không cho phép chạm vào tôi!”

Khí thế của hấn quá mạnh mẽ, nhất mọi người quả nhiên không dám gặp mặt hấn. Bác sĩ hai mặt nhìn nhau, trong đó thử thăm dò nói: “Thật xin lỗi, ngài Mục, chúng tôi nhìn không ra có vấn đề gì, không dám chẩn đoán, bằng không ngại chờ, Lý chủ nhiệm đang phẫu thuật, ông ấy làm xong sẽ lập tức lại đây xem ngài.”

Lý chủ nhiệm chính là bác sĩ phụ trách Mục Dục Vũ, Mục Dục Vũ không không biết xấu hổ ép buộc hấn, thản nhiên lắc đầu, nói: “Quên đi, tôi hiện tại cũng không quá khó chịu, tôi muốn nghỉ ngơi, các anh đi đi.”

Y tá bước qua giúp hấn nằm xuống, bác sĩ y tá lặng lẽ rời khỏi, lúc gần đi đóng cửa Mục Dục Vũ tựa hồ nghe gặp có người nói thầm “Kẻ có tiền thật khó hầu hạ” linh tính, Mục Dục Vũ mỉm cười, lơ đãng, nhắm mắt lại chợp mắt.

Hấn nhắm mắt lại không đến một phút, chợt nghe gặp có người rón ra rón rén vào được, người kia đẩy cửa rất nhẹ, tiếng bước chân cũng rất nhẹ, toàn bộ quá trình chỉ truyền đến tiếng kéo ghế dựa rất nhỏ, sau đó người nọ liền mặc không lên tiếng ngồi ở bên giường, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng đã không chế.

Sự hiện diện của người đó, vẫn luôn thế này, nếu anh không cẩn thận lắng nghe, căn bản không biết có một người như vậy, trong cuộc sống vội vàng hỗn loạn, từng có nhiều âm thanh cùng nhau vang lên, cũng có nhiều người qua lại, phía sau phía trước , dùng các loại cách thức để tranh nhau chứng minh bản thân mình tồn tại. Nói nhao nhao ồn ào, không cam lòng lạc hậu, dường như không lắng nghe bọn họ, anh vĩnh viễn sẽ không tìm thấy phương hướng, anh tranh thủ mọi khả năng để đạt được thành công, thậm chí ngay cả cuộc sống chính mình đều tìm không thấy căn cứ chính xác. Luôn luôn có một thời điểm, không có bất cứ âm thanh nào , chỉ còn lại sự tĩnh lặng, anh chỉ có thể nghe thấy nhịp tim đập của bản thân và tiếng hô hấp, sau đó, anh mới phát hiện, kỳ thật có một người cùng tim đập cùng hô hấp đã ở kia.

Cô vẫn ở đó, như thế, không chân chờ do dự, không vì bản thân trải qua đắng cay, sau đó mới biết được có người luôn luôn ở đó có ý nghĩa quan trọng biết bao, nó không phải nói cho anh, trên thế giới hết thảy đều đã thay đổi, không phải tất cả đều bỏ mặc, nó cho anh sự ấm áp tốt cùng, bởi vì bất kể anh trải qua cái gì, đều có người cùng anh chậm rãi vượt qua.

Hấn không đơn độc.

Đây là chuyện may mắn nhất trên đời.

Mục Dục Vũ mở mắt ra, hấn thật sự muốn nhìn cô, rất muốn, nghĩ đến, trái tim đau nhói.

Mục Dục Vũ mở mắt ra, liền nhìn thấy Nghê Xuân Yến.

Cô ngồi cũng không gần, cố ý duy trì khoảng cách, cô cách hắn có chút xa, nháy mắt khi phát hiện Mục Dục Vũ mở mắt ra, cô hoảng sợ, lập tức nhanh chóng quay đầu, đưa tay lau nước mắt, sau đó quay đầu lại, miễn cưỡng hướng Mục Dục Vũ nở nụ cười, nói: “Tình rồi? Tôi, tôi đến thăm ngươi, đó, tôi gọi bác sĩ cho anh nhé?”

Về mặt cô xấu hổ lại kích động, vừa nói vừa đứng lên, giống như che giấu cái gì nói liên miên: “Tôi đến chủ yếu là đưa thức ăn cho anh, vị Điều tiên sinh nói khẩu vị anh không tốt, tôi liền hầm cho anh chút canh, còn để ở bên ngoài, tôi lấy vào đây liền, yên tâm, tôi cũng hỏi qua bác sĩ rồi, canh kia anh có thể uống. Bác sĩ nói, anh chỉ là thiếu ăn, ăn nhiều một chút, bằng không có được ra viện cũng không tốt, tôi đi lấy cho anh, anh chờ...”

“Nghê Xuân Yến, cô đợi lát nữa.” Mục Dục Vũ giọng khàn khàn.

Nghê Xuân Yến quay đầu lại, ánh mắt trốn tránh hắn.

“Lại đây.” Mục Dục Vũ vươn tay.

Nghê Xuân Yến lắc đầu, khoe miệng cười nói: “Không cần, tôi muốn đứng đây, anh muốn gì? Tôi gọi người tiến vào...”

“Cô lại đây cho tôi!” Mục Dục Vũ gầy dựa đứng lên, hần lúc này hận bản thân thật sự bị bệnh, bởi vì hần ngay cả tư thế ngồi xuống cũng khó, khuỷu tay chống đỡ không nổi thân thể.

Nghê Xuân Yến do dự mãi, vẫn không nhìn được đi qua nâng Mục Dục Vũ dậy, Mục Dục Vũ trở tay nắm lấy tay cô, Nghê Xuân Yến mặt đỏ lên, nhìn hần, lắp bắp nói: “Anh làm sao? Tôi tôi cũng không phải đến với ý này...”

“Tôi biết, tôi biết...” Mục Dục Vũ nói, bởi vì nói chuyện nhanh, tác động đến mình, khiến cho bản thân ho khan một trận.

Nhưng kết quả này làm cho Nghê Xuân Yến hiểu lầm, cô luống cuống tay chân, ngốc ngốc vượt phía sau lưng Mục Dục Vũ, lại cho hần dựa gối đầu, muốn xoay người rót nước, Mục Dục Vũ ngăn cô, mỉm cười nói: “Không vội, cô tới là tốt rồi, tôi rất vui, cô có thể đến thăm tôi, tôi thật sự rất vui...”

Nghê Xuân Yến ngốc ngốc nghe hần nói hai câu cảm tính này, nước mắt không chế không được, chậm rãi ngưng tụ ở hốc mắt, sau đó cô “Oa” một tiếng khóc ra, che miệng lại khóc một hồi, nức nở hỏi: “Anh, có phải bệnh anh thật sự nghiêm trọng không? Sao đột nhiên lại vậy? Ngày đó gặp anh không phải rất tốt sao? Ô ô ô, tôi, tôi hồi nửa ngày cũng không có người hiểu được nói cho tôi biết, anh nói cho tôi một lời chắc chắn, anh có bệnh không chữa được phải không? Ô ô ô, anh là người tốt mà, chỉ chớp mắt cứ như vậy...”

Mục Dục Vũ không biết Điều Căn Giang rốt cuộc bố trí bệnh tình của hần ra sao, xem ra kỹ xảo kia cũng chỉ là lí do thoái thác, hiểu lầm không nhỏ chút nào. Hần bắt đầu có chút đắc ý, bởi vì nếu Nghê Xuân Yến không quan tâm hần, căn bản sẽ không thật tình vì hần khổ sở. Nhưng lập tức nước mắt Nghê Xuân Yến rơi, hần cảm thấy đau lòng, cảm giác tội lỗi dâng lên lại một lần nữa, hần lợi dụng Nghê Xuân Yến thuần phác, hần quả thật không phải người tốt.

Mục Dục Vũ thuận thế lôi kéo cô, chậm rãi đưa cô ôm vào trong lòng, lần đầu tiên hần ôm trong lòng một người phụ nữ đang khóc, người phụ nữ đó vì hần mà khóc ướt cả trang phục, giống như mang tất cả những thương yêu lo lắng truyền vào trái tim hần ngấm theo lớp quần áo. Mục Dục Vũ cảm thấy đáy lòng khó chịu, hần nghĩ thì ra người đàn ông khiến người phụ nữ mình thương rơi nước mắt có ý nghĩa như vậy, thì ra trên thế giới này, ngoại trừ mẹ hần, còn có một người cũng vì hần mà nước mắt tuôn rơi, khiến hần không đành lòng. Đây là một loại liên kết bí ẩn, giống như thông qua nước mắt, bọn họ trong lúc đó nhìn không thấy dây thừng gấu gao xuyên cùng một chỗ.

Giống như trong không gian song song, hần cùng cô, huyết nhục tương liên chân thật.

“Thật xin lỗi,” Mục Dục Vũ vỗ vỗ lưng của cô, dịu dàng nói, “Dọa đến cô, thật xin lỗi, đừng lo lắng, không nghiêm trọng như vậy, tôi không dễ dàng chết như vậy, đừng khóc được không...”

Nghê Xuân Yến vừa khóc vừa nói: “Việc này cũng tại tôi, ta tôi không nghĩ tới thân thể anh không tốt như vậy, còn lấy những lời này kích thích anh. Tôi không nên nói như thế, những lời này thật tổn thương người mà, anh lại toàn nghe lời hay, làm sao chịu đựng nổi những lời khó nghe? Chúng ta không thích hợp, loại chuyện này làm sao có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu anh? Là tôi suy nghĩ chưa cẩn thận, nói càn, không quan hệ đến anh. Anh không cần cảm thấy chính mình uất ức vô dụng, anh chữa bệnh thật tốt, không cần uống thuốc bậy bạ được không, anh không cần cam chịu được không...”

Mục Dục Vũ nghe được dở khóc dở cười, hần ở trong lòng thầm mắng Điều Căn Giang rốt cuộc vu cái gì khiến cho Nghê Xuân Yến tự trách thành như vậy, nhưng những lời này thật vô cùng hiệu quả, ít nhất giờ phút này, hần có thể ôm Nghê Xuân Yến không buông tay. Nếu Điều Căn Giang không bịa, hần nếu dám chạm vào Nghê Xuân Yến, Nghê Xuân Yến liền dám tát vào tai lên mặt không chừng.

Mục Dục Vũ đơn giản đâm lao phải theo lao, hần vỗ lưng Nghê Xuân Yến, dỗ cô nói: “Được được, tôi nghe lời cô, không cam chịu, tình duyên thân thể, cô đừng khóc, cô xem xem, cô khóc đến ướt hết áo ủa tôi đây rồi, đây là của bệnh viện phải bồi thường...”

Nghê Xuân Yến “Nha” một tiếng vội nhảy ra khỏi lòng hần, lau nước mắt, lấy ánh mắt hồng hồng nhìn hần, có chút vụng về hỏi: “Làm sao bây giờ? Khóc ướt áo này, phải bồi thường sao? Nếu không, nếu không tôi nhanh đi giặt...”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, nắm tay cô nói: “Đùa cô chút thôi.”

Nghê Xuân Yến ngốc ngốc nhìn hấn, lại mếu máo khóc nói: “Anh đều bệnh thành như vậy, còn không yên tĩnh...”

“Được được, tôi sai rồi, tôi không chết nhanh như vậy, chẳng qua có bác sĩ nói,” Mục Dục Vũ quan sát cô, mang theo ưu thương nói, “Khả năng về sau không thể chịu kích thích, dù sao trái tim của tôi nếu chịu đã kích, không chừng...”

Nghê Xuân Yến vừa nghe, nức nở hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Anh mới tưng này tuổi, ngày sau này còn rất dài, vậy phải làm sao bây giờ?”

Mục Dục Vũ gật gù đầu, mạnh mẽ cười: “Công việc áp lực rất lớn, quanh năm suốt tháng, khiến cho cơ thể ngày một xấu, không liên quan đến chuyện của cô, không cần tự trách, cô khóc, tôi cũng không chịu nổi.”

“Tuổi còn trẻ, anh làm sao lại hành hạ bản thân như vậy...” Nghê Xuân Yến đôi mắt lại đỏ.

“Bởi vì tôi là đàn ông,” Mục Dục Vũ xoa xoa tay cô, thành khẩn nói, “Tôi gây dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đan thương thất mã làm nhiều chuyện như vậy, lo lắng nhiều chuyện, quản nhiều người như vậy, tôi không liều mạng không được, bằng không có rất nhiều thời điểm, ngay cả chính mình sẽ chết như thế nào cũng không biết, trước kia cô cũng gặp qua, trên đường có người đâm tôi một dao.”

“Nhưng anh cũng không được hành hạ bản thân.” Nghê Xuân Yến mếu máo vừa muốn khóc.

“Đừng khóc đừng khóc, cô khóc trái tim tôi liền đau,” Mục Dục Vũ vuốt mặt cô, rút tờ giấy khăn thay cô lau nước mắt, dịu dàng nói, “Nhiều năm như vậy, tôi có thói quen sống một mình, chuyên quyền độc đoán, bởi vì nếu không làm thế, tôi không có cách nào khác quản lý được người nhiều như vậy. Thói quen này cũng khiến tôi mệt mỏi, mỗi khi quyết định không đứng ở lập trường của cô mà xem xét rõ ràng. Tôi xin lỗi cô, lời này của tôi đều là nói thật, là lời tâm huyết. Tôi có thể nghe được trái tim cô nghĩ gì, không phải tôi nhìn trúng Nghê Xuân Yến,” Mục Dục Vũ hướng cô mỉm cười, xoa tay cô nói, “Cô đừng bức rứt, thật sự, nhiều năm qua, khó có được người nào nói những lời chân thật khó nghe đó, tôi khổ sở, trong lòng cũng hiểu được.”

Nghê Xuân Yến hấp háp cái mũi, cắn môi, run giọng nói: “Nếu sớm biết anh không chịu được kích thích, có đánh chết tôi cũng không nói.”

“Cô nói rất đúng, cho nên, tôi xin lỗi,” Mục Dục Vũ còn thật sự nói, “Tôi biết bản thân trước kia đối với cô chưa tốt, tôi còn tưởng rằng cho cô chút ngon ngọt cô nên đi theo tôi, nhưng dựa vào cái gì nha, đúng không? Là tôi làm sai trước đây, tôi khốn nạn, cô nói đúng lắm.”

“Tôi, tôi cũng chưa có mắng anh...” Nghê Xuân Yến biện giải.

“Thì tôi phải tự mắng chính mình.” Mục Dục Vũ cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Nhiều ngày qua, tôi cũng không có cách nào quên được những lời này, không nói gạt cô, tôi nghe xong thực rất khổ sở, Xuân Yến, cô có biết tôi, Mục Dục Vũ không phải người biết ăn nói, tôi không nói được những lời dễ nghe, đúng vậy, cô đi theo tôi, sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái, con người của tôi lại khó hầu hạ, tính tình lại thất, còn tự cao, thích ra vẻ, tôi còn không đáng tin cậy, lại từng ly hôn, tật xấu đó tôi nghĩ sửa cũng không đời được. Nhưng mà, đồng chí Nghê Xuân Yến, tôi cảm thấy, tôi đáng giá để cô thử xem.”

“Tôi...”

“Trước mắt cô đừng từ chối tôi.” Mục Dục Vũ ngắt lời cô, nhắc nhở nói, “Tôi có cơ tim tắc nghẽn, bác sĩ nói chịu không nổi kích thích.”

Nghê Xuân Yến lập tức ngậm nhanh miệng.

Mục Dục Vũ trong mắt mang theo ý cười, giọng điệu vẫn là hòa hoãn thậm chí có chút ưu thương, hấn bình sinh lần đầu tiên mang tư thái này, hấn nghĩ, nếu là vì người phụ nữ này, ngay cả khi hạ thấp hình tượng, thấp đến cùng, đều không sao cả, bởi vì hấn biết Nghê Xuân Yến nhất định không coi thường. Mục Dục Vũ ngẩng đầu, đối Nghê Xuân Yến dịu dàng nói: “Tôi dấn giá đề cô thử xem, bởi vì không có cô, tôi thật sẽ không được. Cô cũng thấy đấy, cô cự tuyệt tôi, tôi lập tức liền bị bệnh, cô ngồi gần đây, tôi cảm thấy tinh thần tốt lên không ít. Tôi thật lòng, những lời này toàn là lời chân thật, cô nói, cô có ảnh hưởng lớn đến tôi như vậy, đây là kết quả cần thuốc hoặc là nhất thời xúc động có thể sinh ra sao?”

Nghê Xuân Yến nấp máy môi, muốn nói cái gì.

“Trước đừng nói được không? Cô trở về suy nghĩ, tôi không nóng vội, cũng sẽ không bức cô,” Mục Dục Vũ ngăn cô lại, mỉm cười nói, “Tôi cảm thấy mệt rồi, hôm nay nói liền một mạch, cô giúp tôi rót ly nước?”

Nghê Xuân Yến vội lên tiếng, luống cuống tay chân đi rót nước, mang lại đây cho hấn.

Mục Dục Vũ vươn tay, tay nhìn ra được có điểm run run, Nghê Xuân Yến không dám đưa cho hấn, vì thế dựa vào lại đây, đem cốc nước ghé vào bên môi, để hấn chậm rãi uống.

Uống xong nước, Mục Dục Vũ lắc đầu tỏ vẻ không cần, sau đó, hấn gầy dựa muốn nằm xuống, Nghê Xuân Yến nhìn xuống, bỏ ly nước ra, lại đây giúp hấn đem gối đầu, giúp đỡ cánh tay để hấn nằm tốt.

Mục Dục Vũ tranh thủ nắm lấy tay cô, chậm rãi đan lại mười ngón, Nghê Xuân Yến mặt hơi hơi đỏ, lại mang theo hoảng sợ, giống trộm đến, luôn cảm thấy không được tự nhiên. Mục Dục Vũ hiểu được lòng cô bất an, hấn giờ phút này không nghĩ tùy tiện mở ngân phiếu, làm miệng hứa hẹn, hấn nguyện ý làm, là buộc chặt ngón tay, đem ngón tay cô hòa chung một chỗ với hấn, sau đó khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại.

Hấn cảm thấy rất tốt đẹp, chấp tử tay ba chữ này đột nhiên xuất hiện tron đầu, mặc dù tay cô không mềm mại, ngón tay nắm cũng không thon thả, bởi vì nhiều năm làm việc, các đốt ngón tay của cô còn hơi thô, co duỗi cứng nhắc, làn da cũng có thô ráp, mùa đông năm, thậm chí mang theo vài phần da bị

nê khô cứng. Những chỗ này đều là thiếu hụt, nhưng không ngăn được bàn tay cô ảm áp, chính là nắm nó, Mục Dục Vũ liền cảm thấy an tâm.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, mơ mơ màng màng cảm thấy Nghê Xuân Yển muốn tránh thoát, Nghê Xuân Yển vừa vừa động, hắn liền hoảng mở mắt ra, vội vàng nhìn về phía cô, xác định cô còn ở đó, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, lại lần nữa nắm chặt tay cô, đặt tay trên ngực mình.

Lần này hắn không che giấu cảm xúc chính mình, cũng không làm bộ, bởi vì cảm giác Nghê Xuân Yển rời đi, trực giác phản ứng chính là mang theo nỗi hoảng sợ không hiểu.

Hắn biết Nghê Xuân Yển nhìn thấy hắn sợ hãi, cô cũng đã hiểu. Giờ đây, ngài Mục chút không ngại ở trước mặt người phụ nữ này bộc lộ cảm xúc yếu đuối mà hắn trước đây không được phép.

Ở trước mặt cô yếu ớt thì sao? Một khi đã không có lý trí kiềm hãm, đã không có thân phận hạn chế, hắn tuyệt đối không muốn Nghê Xuân Yển rời khỏi hắn, nếu khả năng, hắn thậm chí muốn dùng thủ đoạn giam cầm cô lại. Loại dục vọng sở hữu này kỳ thật vẫn luôn ồn tại, mãnh liệt mà xúc động, hắn nếu sớm hiểu được, hắn sẽ không để mình bỏ qua nhiều thời gian đến vậy.

Hắn biết bản thân thật ti bi, hắn nếu cường ngạnh, Nghê Xuân Yển cũng sẽ phản cảm, nhưng hắn một con người mạnh mẽ như vậy, lúc này lại đánh ra chiêu bài dụ dỗ, loại này yếu thế sách lược lực sát thương gấp bội, lấy Nghê Xuân Yển tâm trí hiền lành lương thiện, hoàn toàn không có khả năng ngăn cản được.

Quả nhiên, Nghê Xuân Yển do dự một hồi, vẫn còn chậm rãi ngồi xuống, tùy ý để hắn nắm tay cô.

Có thể chứ, đừng nói Nghê Xuân Yển vẫn yêu hắn, dù cô không còn tình cảm với Mục Dục Vũ, chỉ có thương hại, chỉ cần lợi dụng lòng tốt phúc hậu của cô, Mục Dục Vũ cũng biết làm cách nào để cô đi theo hắn.

Ngay trong nháy mắt này, Mục Dục Vũ từ đáy lòng cảm tạ Nghê Xuân Yển mềm lòng và phúc hậu, cảm kích cha mẹ của Nghê Xuân Yển mà hắn chưa từng gặp mặt. Cũng không biết bọn họ đã dạy dỗ con gái ra sao, có thể khiến cô tuy trải qua cuộc sống công bằng vất vả, còn có thể duy trì những chuẩn tắc cơ bản làm người tốt, vĩnh viễn không thể quay lưng trước nỗi thống khổ của người khác.

Vì như thế, sau khi bị hắn tổn thương, người phụ nữ này vẫn không hoàn toàn vứt bỏ hắn, mà hắn cũng mới có thể tận dụng cơ hội bù lại sám hối.

Chương 64

Mỗi buổi sáng khi mở mắt ra, Mục Dục Vũ đều thấy Nghê Xuân Yển đã đến ngồi ngay bên giường. Hắn đời này chưa từng chờ đợi một người, lúc này hắn mới phát hiện khi hắn chìm trong cảm giác mong mỏi này, mỗi một phân mỗi một giây đều quá rảnh rịch, chỉ một chút tiếng động của cánh cửa hắn đều có thể nghe một cách rõ ràng.

Hắn tuyệt đối không sẽ không thừa nhận trước mặt Nghê Xuân Yển, kỳ thật từng những tiếng bước chân, hắn có thể nhận ra tiếng của cô, đôi giày của cô không êm ái mềm mại, cách cô bước đi cũng không hiền thực đoan trang, cô luôn thiếu kiên nhẫn, vội vàng nhiều lần, năng lực lại hữu hạn, cô hạn một giây không thể biến thành hai giây để nhanh chóng hoàn thành mọi việc. Cho nên tiếng bước chân cô luôn rất vội, vội vàng tranh, dường như có điều gì đó vô hình ở phía sau đang thúc giục, so với hắn còn vội hơn. Mỗi ngày thời gian Nghê Xuân Yển đến bệnh viện đều cố định, làm mọi việc cũng cố định, đưa cơm, lau rửa mặt súc miệng, gọt hoa quả, nhiều nhất thì đọc cho hắn vài tin tức trên báo, chưa được một chút, cô lập tức vừa muốn lấy khăn quàng cổ mang áo trở về.

Mục Dục Vũ có đôi khi thậm chí có loại ảo giác, nghĩ đến bản thân tựa như loài vật nuôi Nghê Xuân Yển nuôi thả, thời điểm đến, tất nhiên phải cho ăn, cho ăn xong rồi thì phải đi, một câu cũng không nhiều lời.

Mục Dục Vũ trong lòng thở dài, hắn biết đây là Nghê Xuân Yển đang tỏ thái độ, cô mềm lòng, cô phúc hậu, nhưng cô đến chăm sóc hắn, cũng chỉ là chăm sóc mà thôi, cô cũng không thể không nề mặt nói lời nói nặng, nhưng cô cũng khách khách khí khí vẫn duy trì khoảng cách an toàn. Đây là sự chống lại, cũng là một sự phòng bị, càng nhiều cũng là bất đắc dĩ, bất đắc dĩ quanh năm suốt tháng tích góp từng tí một, cô là người phụ nữ đã từng phải thỏa hiệp nhiều lần, dần dần cân nhắc ra kinh nghiệm chấp nhận thực tế. Không cần để dằn phán đoán loại kinh nghiệm này ra sao, trên thực tế, nếu thỏa hiệp đã trở thành việc vụn vặt trong cuộc sống, thì nó tất nhiên mang theo ý chí. Không cần thiết phải sâu xa, nhưng vì lợi ích thực tế, có thể tránh miễn xung đột và những thương tổn không cần thiết.

Không cần hỏi Nghê Xuân Yển hắn cũng biết, cô nhất định là suy nghĩ, hầu hạ thì hầu hạ thôi, ở chung nhiều rồi, sớm muộn gì hắn phiền chán thời điểm, chờ ngày đó đến, hai người tạm biệt, lại không thiếu nợ nhau, cũng không có gì không tốt.

Cô là đầu trục sợ bị nắm tóc, không có gì tổn thất thì không sao.

Mục Dục Vũ càng cân nhắc, lại càng hiểu được cô, càng rõ, lại càng đau lòng.

Đó là ý muốn chân chính khi muốn bảo vệ người thương, ngay cả khi Nghê Xuân Yển căn bản không phải là cô gái bé nhỏ yếu đuối, nhưng chỉ có người phụ nữ như cô, thân cao bóng cả, mảnh khảnh, cô độc, cô có thể chịu gió gánh sương, nghiêng đông tỏ, càng kiên cường, cô càng làm cho người ta đau lòng.

Sáng sớm ngày hôm nay trời âm u, qua tám chín giờ, bông tuyết li ti nhẹ nhàng rơi xuống. Nhìn bầu trời mênh mông trong tuyết đến cảm thấy rét lạnh, người lạnh lại lùi đứng lên, lùi biếng không muốn làm gì, thậm chí lui ở trong phòng vây quanh túi sưởi ngủ gà ngủ gật.

Trong phòng bệnh máy sưởi bật rất tốt, Mục Dục Vũ cũng không cần mặc nhiều quần áo. Hắn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại nhìn xem đồng hồ, bỗng

nhien bắt đầu lo lắng kéo tới, đã qua thời gian Nghe Xuân Yển mỗi ngày đến, cô sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?

Lo lắng một khi phát sinh liền phanh không được, Mục Dục Vũ ngốc không nổi nữa, hần lập tức lấy ra điện thoại gọi cho Tôn Phúc Quân , nhưng điện thoại reo lên, hần bỗng nhiên lại chần chờ , hần muốn cùng Tôn Phúc Quân nói cái gì? Nói tôi lo lắng Nghe Xuân Yển anh đi đón cô ấy giúp tôi ư?

Rõ ràng là người phụ nữ hần coi trọng, loại chuyện này nên để chính hần làm, mà không phải ủy thác cho một người đàn ông khác.

Mục Dục Vũ đứng dậy xuống giường, hần đã sớm có thể hoạt động, chẳng qua lúc Nghe Xuân Yển đến, hần giả vờ yếu ớt nằm trên giường mà thôi. Mục Dục Vũ đem áo khoác mặc vào, quàng khăn quàng cổ, hít sâu một hơi, mở cửa phòng bệnh rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài nhiệt độ so với bên trong thấp rất nhiều, hành lang không có một bóng người, hần cúi đầu gian nan đi về phía trước , đồng thời còn phát hiện khí lực trên chân không nhiều như hần nghĩ, trên thực tế, lần này phát bệnh vẫn là làm cơ thể bị hao tổn, tay chân vô lực, đi không đến năm mươi mét liền cảm thấy mệt.

Đi ngang qua phòng trực ban, người bảo vệ y tá và bác sĩ thấy hần vội chạy đến, vài người tiến lên ngăn lại hần, trong đó một người bảo vệ hỏi: “Ngài Mục, ngài làm sao vậy? Hôm nay thời tiết thay đổi, rất lạnh , ngài nên quay trở về phòng bệnh đi, đừng để bị lạnh...”

Mục Dục Vũ lạnh lùng liếc mắt một cái, thành công khiến những lời chưa nói xong nuốt trở về, sau đó, hần tiếp tục lê bước chân tiến về phía thang máy.

“Ngài Mục, ngài Mục , ” bảo vệ không dám lại ngăn đón, đành phải theo phía sau.

“Àm ỹ cái gì?” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn quay đầu, “Câm miệng.”

Đối phương không dám lên tiếng nữa, Mục Dục Vũ ấn nút thang máy, chỉ chốc lát, thang máy đến , hần đi vào , đóng cửa lại, lại ấn nút tầng một, lúc này, cửa thang máy mở ra, một đám người hùng dũng tiến vào, Mục Dục Vũ suýt nữa bị ngã sấp xuống. Hần có chút chật vật, đi vào đại sảnh bệnh viện, nhìn dòng người như nước chảy, sốt ruột nhìn chăm chăm cửa lớn ra vào, lúc sau mới phát hiện, đi đến không có số của Nghe Xuân Yển, hần dường như chưa bao giờ tự mình chủ động đi tìm cô, lúc trước những liên lạc của hần và cô đều phải thông qua những người khác, như Tôn Phúc Quân, như Lâm trợ lý, như Diêu Căn Giang.

Hần kỳ thật, thậm chí chưa từng vì Nghe Xuân Yển làm bất cứ chuyện nhỏ gì.

Vậy hần dựa vào cái gì để người ta tin tưởng hần? Cùng nhau chung sống ư, những lời này nói rất dễ dàng, ngay cả một bằng chứng hay căn cứ thuyết phục hần đều không có.

Mục Dục Vũ cảm thấy áy náy.

Hần chậm rãi đi về hướng cửa lớn, nhìn gió lạnh tiêu điều bên ngoài, hần hít mắt đứng thẳng, cũng đợi cũng tìm kiếm , không biết đứng bao lâu, lâu đến khi chân hần cảm giác đông cứng , đột nhiên trong lúc đó, trước mắt hần sáng ngời, hần thấy Nghe Xuân Yển mang theo cặp lồng com đi tới, Mục Dục Vũ tinh thần phấn chấn, bước nhanh ra đón, vừa động lại phát hiện chân đã mất đi tri giác, suýt nữa lao đảo té ngã. Nhưng hần rất nhanh liền ổn định, sai bước đẩy ra của kính, đi ra bên ngoài nghênh đón Nghe Xuân Yển.

Ngoài đó rất lạnh, Nghe Xuân Yển cúi đầu, mãi cho đến Mục Dục Vũ đi đến trước mặt, Nghe Xuân Yển mới đột nhiên phát hiện. Cô tròn to mắt, khó có thể tin nhìn hần, cái mũi lạnh đáng thương hít hít vào, muốn nói cái gì, lại rõ ràng một câu cũng nói không nên lời.

Mục Dục Vũ nở nụ cười, hần mở ra đôi tay, một tay đưa người ôm vào trong lòng, khàn khàn: “Tính ra, tôi đã đợi một lúc lâu...”

Nghe Xuân Yển ngờ ngác mặc hần ôm, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, mắng: “Làm sao anh lại ra đây? Câm lạnh thì sao? Anh còn muốn ở lại đây mây ngày nữa sai? Nhanh đi vào đi.”

Mục Dục Vũ cười lên tiếng, hần nhanh chóng ôm chặt Nghe Xuân Yển, lại lắc lắc, có thể nói sung sướng : “Tôi hạnh phúc quá đi mất.”

“Buông tay ra, đi vào đi vào.” Nghe Xuân Yển không được tự nhiên giẫy khỏi, đưa tay nắm cánh tay hần đưa vào trong, Mục Dục Vũ mới phát hiện tư thế đi của cô có chút không thích hợp, cúi đầu vừa thấy, ống quần của Nghe Xuân Yển bần bần tung tóe, đầu gối thượng còn có một vài vết bẩn.

“Này...”

“Ngã một chút thôi, ” Nghe Xuân Yển có chút thẹn đỏ mặt nói, “Không có việc gì, canh không có bị đổ ra ngoài.”

Mục Dục Vũ dừng lại, ở trước mắt bao người, cúi thấp lưng, lấy tay đi lau vết bẩn cho cô.

“Làm, làm gì...” Nghe Xuân Yển mặt đỏ lên.

“Ngã thế nào ?” Mục Dục Vũ ngồi xổm xuống xoa bóp chân cô, nắm đến mắt cá chân nghe thấy cô hít một hơi, Mục Dục Vũ ngẩng đầu hỏi, “Chân trặc rồi?”

“Cũng, cũng không phải rất đau, không sao...”

“Tôi bảo bác sĩ đến xem.” Mục Dục Vũ quyết định thật nhanh nói.

“Đừng.” Nghe Xuân Yến nói, “Anh về phòng trước, tí nữa tôi sẽ...”

Mục Dục Vũ không nói chuyện, lại ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt cô. Sau đó, hấn đứng lên, lôi kéo tay Nghe Xuân Yến, không nói một tiếng, mang theo cô đi về hướng thang máy.

Bảo vệ ban nãy theo hấn xuống lầu ban nãy lúc này vội giúp hấn ấn thang máy, lại nhường cho Nghe Xuân Yến đi vào, xin lỗi những người khác, đóng cửa thang máy.

Thang máy đi lên, Nghe Xuân Yến có chút khản trương, muốn bắt tay rút về đi, Mục Dục Vũ giận tái mặt, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

Hắn bình thường nghiêm nghị, Nghe Xuân Yến bị hấn trừng như vậy, cũng không dám lộn xộn, lắp bắp giải thích: “Mục Dục Vũ, tôi tự đi được.”

Mục Dục Vũ không trả lời.

“Chúng ta như vậy không tốt...” Nghe Xuân Yến nóng nảy.

“Có cái gì không tốt?”

“Tôi, hai ta không thích hợp.” Nghe Xuân Yến bất cứ giá nào, thốt ra, “Anh cũng không phải không biết.”

Mục Dục Vũ còn thật sự thực sự nhìn cô, vẫn nhìn đến khi cô mặt đỏ tai hồng, có chút chân tay luống cuống, sau đó, hấn đem tay nàng nắm chặt bỏ vào trong túi áo, thản nhiên nói: “Tôi cảm thấy rất tốt, ai cảm thấy không thích hợp, bảo người đó đến tìm tôi.”

Nghe Xuân Yến toàn bộ đều ngây ngẩn cả người, cô không phải người nhanh mồm nhanh miệng, lao lực nói: “Anh, anh đừng như vậy, hai ta không phải đều nói rõ sao? Tôi chỉ là đến đây chăm sóc cho anh vài ngày, giúp anh nấu ăn, anh không cần cảm ơn tôi, thật sự, nhìn người quen sinh bệnh, có thể giúp tôi cũng sẽ giúp. Anh, anh lại đang bệnh, anh không hiểu sao, Mục Dục Vũ, không nên đùa thành như vậy? Tôi, anh dẫn tôi đi đâu vậy...”

Mục Dục Vũ mạnh mẽ ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi: “Người quen khác sinh bệnh, cô cũng giúp như vậy?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Tôi muốn chung sống với cô, cũng vì cảm ơn cô?”

Nghe Xuân Yến cắn môi.

Mục Dục Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, giọng điệu chậm rãi, nhẹ nhàng: “Xuân Yến, kỳ thật cô cũng hiểu tôi, cũng như tôi hiểu cô, cho nên đừng nói chuyện này nữa, hai ta ai còn có thể gạt ai?”

Nghe Xuân Yến ngậm miệng.

Thang máy đến, Mục Dục Vũ lôi kéo cô đi ra, chậm rãi hướng phòng bệnh đi đến. Đi vào bên trong, hấn mệt mỏi, thở phì phò buông lỏng ra tay Nghe Xuân Yến, không khí có chút xấu hổ, Nghe Xuân Yến che giấu nói: “Tôi, tôi đi rót canh cho anh.”

“Đợi lát nữa, cô ngồi xuống.” Mục Dục Vũ chỉ vào cái ghế dựa.

Nghe Xuân Yến không rõ ý, chần chờ ngồi xuống. Mục Dục Vũ đi qua ngồi xổm xuống, cời giày cô ra, đem chân của cô đặt trên tất của mình, kéo tất, chỉ thấy tất cả chân trắng nõn sưng lên. Mục Dục Vũ thờ dãi, dề lại, hỏi: “Đau không?”

Nghe Xuân Yến đôi mắt đỏ lên, không lên tiếng.

“Ngã đau, nhưng cô vẫn tiếp tục đi về đây, trong lòng cô, suốt ruột sợ tôi không uống được canh nóng phải không?” Mục Dục Vũ nhẹ nhàng xoa chân của cô, sau đó thản nhiên hỏi: “Cô làm sao ngốc như vậy, tôi chẳng lẽ còn thiếu mấy muỗng canh này?”

Nghe Xuân Yến cắn môi run nhè nhẹ, run giọng nói: “Tôi mới không.”

Mục Dục Vũ cúi đầu: “Xuân Yến, tôi không phải là người đàn ông hiểu biết tính cách phụ nữ, tôi cảm thấy rất căm tức, trong đầu không thoải mái. Tôi cảm thấy tôi thật uất ức, mẹ nó tôi nên nghĩ đến mùa đông cô đi ra ngoài rất không dễ dàng, tôi nên gọi người lái xe đưa cô đi, nên mua áo khoác cho cô, nên bảo cô ở nhà đợi, không nên đến bệnh viện, trời lạnh đến vậy còn ép buộc cô đến đây hầu hạ tôi. Là tôi ích kỷ, thật xin lỗi.”

Hấn ngẩng đầu, nhìn Nghe Xuân Yến, nhẹ giọng nói: “Cô xem, tôi chính là người ích kỷ, tôi luôn nghĩ đến bản thân đầu tiên, đã quên nên cô người suy nghĩ. Ngoại trừ có chút tiền, còn lại chẳng có ưu thế gì, nhưng tôi còn muốn học thật tốt, muốn học cùng cô chung sống, đời này chỉ có duy nhất một người phụ nữ khiến tôi như vậy, là cô, thật sự.”

Hấn nói xong, cũng không quản Nghe Xuân Yến có phản ứng gì, nhẹ nhàng đem chân của cô đặt lên người, xoa bóp. Chỉ chốc lát, một y tá đi đến, cung kính hỏi: “Ngài Mục, ngài thế nào?”

“Tôi không có gì, nhà tôi chân bị thương, tôi phiền cô mang xe lăn đây lại đây, mang cô ấy đi kiểm tra.”

Hắn dùng từ ái muội kích thích cô y tá, cô gái kia mặt sáng lên, tò mò đánh giá Nghê Xuân Yến, sau đó mới gật đầu đi ra ngoài, Nghê Xuân Yến quần bách đòi mạng, xấu hổ nói: “Tôi, tôi cái gì cũng không đồng ý...”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, nhìn cô nói: “Không có việc gì, cô từ từ xem xét.”

Nghê Xuân Yến sốt ruột xua tay nói: “Mục Dục Vũ, anh nói vậy khiến người ngoài nghĩ thế nào, tôi thì không sợ, tôi không có gì tổn thất, anh không sợ người khác chê cười anh sao...”

“Từ khi nào tôi quan tâm người khác nói thế nào?” Mục Dục Vũ nhẹ nhàng băng quơ nói, “Kỳ thật đều là cô không tốt, tôi còn thật sự theo đuổi cô, cô không muốn, tôi không có biện pháp, đành phải tự chủ trương trước.”

Nghê Xuân Yến mang theo cảm xúc hỏi: “Tôi còn chưa đồng ý nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Chương 65

Nghê Xuân Yến chỉ bị bong gân nhẹ, cũng không quá đau, ở nhà một vài ngày, bởi vậy, cô không đến bệnh viện nữa, Mục Dục Vũ cũng không muốn cô chịu đau mà đến.

Nhưng Nghê Xuân Yến cũng đang muốn tránh mặt hắn, nguyên nhân bên ngoài là vì bị thương, bên trong lại hạ quyết tâm với chuyện Mục Dục nói ngày đó,. Mục Dục Vũ suy nghĩ, Nghê Xuân Yến nhất định quyết định rất khó khăn, tính tình cô trời sinh thành thật, sẽ không cự tuyệt người khác, lại trải qua sự tổn thương trước đó, ai đối với cô không tốt cô có thể không nhớ rõ, nhưng ai đối với cô tốt cô tuyệt đối sẽ nhớ rõ. Huống chi trái tim cô có Mục Dục Vũ, dù không nhiều, tốt của hắn, tất nhiên cô luôn hướng về.

Nhưng cô vẫn không tin hắn, không phải không tin, mà là không dám.

Cô gái trẻ tuổi có liều lĩnh vượt mọi chông gai đuổi theo phía sau lưng hắn, sau khi trưởng thành cũng ngộ ra, sự dừng cảm ngày đó nói huych toét ra là sự ngu muội cố chấp. Cuộc sống sớm dùng sự tàn nhẫn gấp trăm lần dạy cô, không có gì là tồi tệ nhất, ngã một lần cũng chẳng sao, quan trọng hơn là, cô có thể đứng dậy được hay chôn chân tại nơi vấp ngã đó.

Cô đã ngã hai lần ở cái hố gọi là Mục Dục Vũ, lúc đầu còn có thể đổ lỗi cho trẻ tuổi ngây ngô chưa hiểu chuyện, lần thứ hai có thể tính là mơ mộng hão huyền, đây là nhiệm tửng mà người phụ nữ coi trọng thực tế lợi ích như cô dung túng. Bất kể như thế nào, nếu ngã lần thứ ba chắc cô cũng không thể đứng dậy nổi nữa.

Tùng như Mục Dục Vũ vậy, Nghê Xuân Yến cũng muốn quay về trong cuộc sống của mình, tuy rằng cô độc nghèo khó, nhưng cô cảm thấy an toàn.

Chuyện này Mục Dục Vũ đều nghĩ tới, lại cho rằng bản thân chưa thấu hiểu hết, chỉ nhìn vào lòng người có thể phán đoán một hai, hắn muốn đối xử tốt với Nghê Xuân Yến, mong muốn không cưỡng được; hắn muốn Nghê Xuân Yến tin tưởng hắn, nhưng cũng biết, tin nhiệm không phải dựa vào lời thề son sắt là được thành lập; hắn thậm chí nghĩ tới nếu không được, nếu không cùng một hợp đồng với Nghê Xuân Yến, phân cho cô ít tài sản, biến sự lo lắng vô hình trước mắt của cô thành hư ảo. Nhưng hắn lại nghĩ, như vậy chỉ sợ gây ông đập lưng ông. Nghê Xuân Yến yêu tiền, nhưng không yêu tiền của hắn, dù cũng là tiền, nhưng tiền của ai lại phân biệt rõ ràng. Chuyện cửa tiệm lúc trước còn chưa xong, hắn lúc này lại tùy tiện đưa tiền, dĩ nhiên Nghê Xuân Yến khó thích ứng được, chỉ sợ bỏ luôn suy nghĩ có nên theo hắn hay không.

Vậy làm sao giờ?

Mục Dục Vũ trong cuộc đời lần đầu tiên vì phụ nữ mà khó xử, hắn đủ khả năng cung cấp mọi thứ, hắn còn thật sự làm tất cả vì cô; hắn biết cô thương hắn, không có ai thay thế được hắn, hắn cũng biết cô kháng cự hắn, rời xa hắn, không muốn cho hắn điều chờ mong.

Nghê Xuân Yến không đến bệnh viện, Mục Dục Vũ liền cảm thấy bản thân không nên nằm viện nữa. Thân thể hắn tố chất vốn là tốt rồi, hồi phục tiến triển cũng không kém, bởi vì khẩu vị tốt, hắn xuất viện còn mấy cân, sắc mặt cũng không giống như trước kém sắc, mắt ngủ lâu cũng được cải thiện. Ngoại trừ với việc dễ dàng một môi, thì khí chất nhìn không khác trước là bao.

Lịch cũ cuối năm theo thường lệ công ty có nhiều xã giao, năm rồi rất nhiều buổi tiệc quan trọng Mục Dục Vũ đều đích thân tới chủ trì, nhưng năm nay hắn lấy lý do thân thể không tốt từ chối, xin miễn hết thầy các buổi chiêu đãi, chỉ lộ chút mặt chúc mừng toàn thể nhân viên công ty trong buổi họp cuối năm, nói vài câu động viên rồi vội vàng đi, hắn nhanh gọn giải quyết, mọi người trong công ty bận đến nỗi chân không chạm đất, liền ngay cả Lâm trợ lý nghe người ta bàn tán cũng không kiếm được hỏi hắn khi nào quay về công việc, Điều Căn Giang còn trực tiếp gọi điện thoại chất vấn hắn cái gọi là an

thời kỳ dưỡng bệnh có phải dài quá hay không? Mục Dục Vũ đối với chuyện này giả vờ giả vịt thờ dài nói không có biện pháp, thân thể không cho phép, hiện tại lòng có dư mà lực không đủ, chỉ sợ còn phải tiếp tục tình dưỡng mới được.

Hắn tuyên bố với bên ngoài rằng còn trẻ mà bị bệnh tim, tin tức như vậy cố nhiên có người vui vẻ lại có người buồn, mà khi che mặt, ai cũng phải nói một câu thân thể quan trọng hơn.

Gần ba mươi, lần đầu tiên hắn cũng bình thường như mọi người đón một năm mới đến. Hắn không thể cứ một mình, nếu không đem ngày tết tranh thủ làm vài chuyện, thì thời điểm năm sau, có thể không phải cô đơn rồi.

Ngày ba mươi ngôi nhà vắng tanh, ngoại trừ người gác cổng và trực lái xe thì không có người nào khác. Ngay cả người chăm chỉ làm việc như Tôn Phúc Quân, sau khi kiểm tra ngôi nhà lần cuối cùng, cũng đi vào phòng tạm biệt Mục Dục Vũ. Lúc gần đi, Tôn Phúc Quân đổ bản khoản muốn nói lại không, hắn che lại điện thoại đang nói, trịnh trọng nói ra chuyện lạ trước mặt Mục Dục Vũ, hỏi: “Thưa ngài, có chút mạo muội, nhưng ngài đồng ý hôm nay đến nhà tôi ăn cơm tất niên không? Cũng không phải quá xa, lái xe nhanh thì cũng chỉ mất hai tiếng đi đường.”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, vẻ mặt ôn hoà khoát tay nói: “Đừng lo lắng cho tôi, anh nên làm gì thì làm, trở về sớm một chút cha mẹ anh cũng sớm an tâm.”

“Nhưng hôm nay ngài ăn cái gì? Đầu bếp đều đã trở về, tôi cũng không có nghe A Lâm nói qua ngài đêm nay có buổi tiệc nào...”

“Tôi có chỗ cần đi, được chưa?” Mục Dục Vũ không kiên nhẫn nói, “Được rồi, không cần dông dài, sắc mặt anh giống như là mẹ góa con côi rồi kìa. Đi đi, nhanh đi.”

Tôn Phúc Quân ha ha nở nụ cười, lại một lần hỏi: “Ngài không đến thật sao? Nhà chúng tôi rất tốt.”

“Lần tới,” Mục Dục Vũ cười nói, “Lần tới tôi nhất định đi, sau khi trở về thay tôi gửi lời chào được rồi.”

“Ài, cảm ơn ngài.” Tôn Phúc Quân cười vẫy tay, “Chúc mừng năm mới.”

“Qua năm mới tốt, lái xe cẩn thận một chút,” Mục Dục Vũ gật đầu nói, “Lần tới sẽ phát tiền thưởng.”

Tôn Phúc Quân vô cùng vui vẻ đi rồi, Mục Dục Vũ ở tại phòng ngốc đến đến hai giờ chiều, mới chậm rãi đứng dậy mang áo, khăn quàng cổ, lấy mấy túi này nọ, đi ra khỏi phòng.

Trời tốt, tới gần tết âm, ánh mặt trời chiếu vào tuyết đọng hai bên mặt đường, tạo thành màu trắng phản chiếu. Không khí mát mẻ trong lành, thờ thành sương, đại khái ăn mặc ấm áp, Mục Dục Vũ lại cảm thấy từ trong lòng đến ngoài đều ấm. Hắn đứng ở sân một chút, lão Trần đã chuẩn bị dừng lại trước mặt, hắn kéo mở cửa xe, ngồi xuống.

“Thật ngại, hôm nay còn để anh tăng ca,” Mục Dục Vũ khó được khách khí nói, “Thứ lỗi, vất vả cho anh.”

Lão Trần thụ sủng nhược kinh, lắp bắp nói: “Ngài nói làm sao vậy, công việc của tôi không phải là lái xe cho ngài sao, sao phải nói những lời như vậy?”

“Hôm nay không giống với mọi khi,” Mục Dục Vũ mỉm cười nói, “Chúng ta đi thôi, đi sớm một chút, cũng có thể sớm trở về ăn bữa cơm đoàn viên.”

“Vâng.”

Lão Trần lái xe từ từ hướng trung tâm chạy tới, gần tết âm lịch nên trên đường không có nhiều người, giống như đều biến đi đâu mất, đường đi rất thông thuận, xe thừa thớt, ngẫu nhiên gặp ven đường có vài đứa trẻ ngồi đốt pháo, vui cười, hết sức vui vẻ.

Mục Dục Vũ nhìn thấy, tâm tình thật khoái trá, hắn hỏi lão Trần: “Trong nhà mấy đứa nhỏ đều rất tốt?”

“Rất tốt,” lão Trần ha ha cười trả lời, “Nhà chúng tôi là đại gia đình, cha mẹ đều còn sống, cơm tất niên chiếu theo quy định cũ, anh chị em mấy nhà đều về cùng, hơn nữa đều có con hết, nên ăm ỹ muốn chết. Vì bữa cơm này, cha mẹ tôi đã bắt đầu chuẩn bị từ tuần trước, rất mệt, có thể nói là vô cùng hoành tráng nha.”

“Nghe qua thật náo nhiệt.” Mục Dục Vũ mỉm cười nói.

“Đúng vậy,” lão Trần nói, “Qua năm mới thôi, nhà nhà đều như vậy.”

Mục Dục Vũ nhưng cười không nói.

Lão Trần đại khái ý thức được mình nói sai, vội bổ sung một câu: “Ý của tôi là sau này ngài thành gia có đứa nhỏ, trong nhà cũng sẽ rất náo nhiệt.”

Mục Dục Vũ nhớ tới cái gì, gọi lên khoe miệng, chậm rãi nói: “Tôi mà có con, không thể ở căn nhà bây giờ nữa, rườm rà lại lạnh lẽo, thủy tinh có nhiều lắm, không tốt cho đứa nhỏ chạy nhảy chơi đùa, ơ là một chút là vấp ngay.”

Lão Trần hơi hơi sùng sốt, lập tức cười nói: “Ngài nghĩ đến thực chu đáo.”

Mục Dục Vũ lơ đãng nói: “Đó là tự nhiên, làm cha mẹ, khẳng định muốn thay đứa nhỏ nghĩ nhiều một chút.”

Hai người một đường tùy ý nói chuyện phiếm, giờ phút này không khí yên bình, mang theo cảm giác đang trong kỳ nghỉ dài, dường như ông chủ và nhân viên cấp bậc đối lập đều hòa hoãn, trở nên thân thiết hơn, lão Trần tán gẫu chuyện thú vị về con mình, mặc dù vụn vặt, nhưng lúc này nghe Mục Dục Vũ toàn là ấm áp, tràn ngập những chuyện dung dị khỏi củi gạo khói bếp đến thích. Đến nói, Mục Dục Vũ thậm chí lấy từ trong túi áo ra một cái hồng bao đã chuẩn bị đưa sang, nói cho đứa nhỏ mua đồ dùng học tập, đây là hành vi mà trước giờ ngài Mục chưa bao giờ làm. Lão Trần kinh ngạc rất nhiều, lại nhận, hần lái xe cho Mục Dục Vũ đã nhiều năm, cũng coi như nhân viên lâu năm, vài năm ở chung, cũng trở nên quen thuộc với Mục Dục Vũ.

Mục Dục Vũ mang theo bao lớn bao nhỏ xuống xe, hần đứng ở trước căn phòng mới thuê của Nghê Xuân Yển, những tòa nhà này được xây dựng theo kiến trúc năm chín mươi, không sân không hành lang, nhưng lại duy trì chút cổ kính đặc sắc. Ví như giờ phút này có một đám đứa nhỏ quây quần cùng nhau nô đùa đốt pháo, trước cửa nhà có dán giấy chúc tân niên, phòng bếp mỗi nhà đều sáng trưng, dao động toàn mùi thơm, náo nhiệt, đây là đang chuẩn bị cơm tất niên.

Mục Dục Vũ mỉm cười, giẫm chặn tại chỗ rồi đi vào, đi ngang qua một đám nhỏ bên cạnh, đột nhiên thoáng nhìn Nghê Siêu trốn ở một bên đại ra mà hăm mộ gắt gao nhìn chăm chăm đồ chơi trên tay đám nhỏ. Mục Dục Vũ đi qua, mở miệng hỏi: “Đứng đây làm gì vậy?”

Tiểu Bạch ngốc hoảng sợ, lắp bắp nói: “Mục, anh Mục, em đang xem bọn họ chơi đùa.”

“Làm sao lại chỉ đứng đây nhìn? .”

Tiểu Bạch ngốc tiếc nuối nhỏ giọng nói: “Bọn họ không muốn chơi đùa với em.”

Mục Dục Vũ liếc mắt kia đứa nhỏ, lớn nhất cũng chỉ mười mười một tuổi, nhỏ cũng chỉ năm sáu tuổi, đúng là chó ngai mèo, kéo bè kết phái, cả tập thể bài xích một đứa nhỏ ngốc cũng là một hành vi bình thường. Mục Dục Vũ nhường mày, hỏi: “Anh Mục chơi với cậu được không?”

“Muốn!” Nghê Siêu vô cùng cao hứng lớn tiếng trả lời, lập tức lại có chút khó xử, nhú mày nói, “Chỉ không cho em chơi, nói nguy hiểm, không được đụng vào.”

“Không có việc gì, anh dẫn cậu theo.” Mục Dục Vũ vuốt cằm, đơn giản nói nói, “Đi, đi mua.”

Nghê Siêu cao hứng phấn chấn lôi kéo hần hướng nhà quà vật lâu bên cạnh, Mục Dục Vũ vừa thấy, loại quán nhỏ này bán đầy đủ tiện nghi, nào hoa nào pháo. Hần mua đầy một túi nylon, để cho Nghê Siêu tự chọn, Nghê Siêu do do dự dự không biết chọn cái gì, cầm lấy này lại buông cái kia, Mục Dục Vũ không kiên nhẫn, đoạt lấy túi, tùy tay nắm lên một chút.

“Đủ đủ.” Nghê Siêu oa oa kêu to, “Thật nhiều, đủ đủ rồi.”

“Nhưng cái này nổ ra cái cây nha.” Mục Dục Vũ cố ý cầm lấy một cái nói.

“Hả? Em muốn.”

Mục Dục Vũ lại cầm lấy cái giống nhau: “Này sẽ là một đóa hoa nha.”

“Em đây cũng muốn!”

“Còn có này, bay rất cao, ” Mục Dục Vũ cầm lấy một cái t\, hỏi, “Muốn sao?”

“Muốn nha muốn nha.” Nghê Siêu liều mạng gật đầu, ánh mắt sáng lên.

“Nhóc con.” Mục Dục Vũ cười mắng một câu, đem cả bao đầy đưa qua, chủ quán cười hớ hớ, nói: “Này, năm mới tốt lành, anh cũng thật thương đứa nhỏ.”

“Qua năm mới thôi.” Mục Dục Vũ lấy ra ví tiền thanh toán, đem gói to đưa cho Nghê Siêu nói, “Tốt lắm, ăn com tất niên xong chúng ta đốt.”

“Ai!” Nghê Siêu cười đến ánh mắt đều mờ màng, lôi kéo cánh tay của hần nói, “Anh Mục ta nhanh về nhà ăn com đi, đi thôi đi thôi.”

Mục Dục Vũ mặc hần tóm đi, vừa đi vừa hỏi: “Chị cậu hôm nay làm món ngon gì?”

“Thật nhiều, thật nhiều thật nhiều.” Tiểu Bạch ngốc háp háp cái mũi, còn thật sự nói, “Thật nhiều đồ ăn, chị nói, qua năm mới phải ăn thật nhiều mới tốt.”

“Nhưng có khi chị cậu lại không nấu phần cho anh, anh cứ vậy đến nhà cậu ăn com, vạn nhất chị cậu đuổi đi làm sao bây giờ?”

“Không có, ” Tiểu Bạch ngốc lắc đầu, còn thật sự suy nghĩ một chút nói, “Nhiều nhất, nhiều nhất em ăn ít lại, đem đồ ăn của em cho anh hết.”

Mục Dục Vũ cười ha ha, hần bỗng nhiên phát hiện, bản thân nhiều năm còn chưa cười to thoải mái đến vậy, hần hiểu ra vì sao Mục Giác thích Nghê Siêu như vậy. Bởi vì trí lực không cao, nhận thức đối với thế giới bảo trì ở mức độ đơn thuần, mà bởi vì có người yêu thương che chở nó, trái tim nó đơn thuần thiện lương, có lại biết chia sẻ, hơn nữa cũng vui vẻ chia sẻ.

Mục Dục Vũ đưa tay sờ sờ tóc Nghê Siêu, nhẹ giọng hỏi: “Anh Mục sau này đều đón năm mới cùng hai chị em cậu được không?”

“Được, đến nhà em ăn com.” Nghê Siêu khẳng khái nói, “Chị của em sẽ làm đồ ăn thật ngon.”

“Cậu xác định? Anh sẽ ăn rất nhiều.”

Tiểu Bạch ngọc chần chờ một giây, theo sau gật đầu nói: “Vây, em bảo chị em nấu thêm nhiều một chút.”

Mục Dục Vũ hơi hơi hí mắt, hỏi: “Thật sự?”

“Vâng.” Nghe Siêu nghĩ nghĩ, lại không xác định hỏi, “Qua năm mới đều mua pháo hoa được không?”

“Mua được.”

“Mua bộ đồ mới được không?”

“Mua.”

“Mua thạch hoa quả được không?”

“Mua.”

“Vây mua đường ngọt ăn được không?”

“Nhóc con, em muốn mua cái gì, anh Mục sẽ mua cho em, được không?”

Tiểu Bạch ngọc hoan hô một tiếng, thân thiết nói: “Vây anh Mục đến nhà em ăn cơm đi.”

Chương 66

Đến nơi, Nghe Siêu lấy chìa khóa từ trên cổ, cúi thắt lưng mở cửa, đi vào liền ồn ào: “Chị, chị, anh Mục đến nhà chúng ta ăn cơm, chị nấu thật nhiều vào.”

Tại phòng bếp kiểu cũ tràn ngập khói dầu mỡ, mùi thịt viên thơm nồng lan tỏa trong không gian, Nghe Xuân Yến ở trong âm thanh ồn ào truyền ra tiếng nói: “Tiểu Siêu em nói cái gì? Nói lớn lên, chị đang bận, không nghe rõ.”

Nghe Siêu đang muốn lớn tiếng trả lời, Mục Dục Vũ vỗ vỗ bờ vai của nó, ý bảo nó không cần lên tiếng, hắn đưa qua một cái túi, nói: “Này, cho em bộ đồ mới, thử xem đi.”

Nghe Siêu vui mừng tiếp nhận, đem túi giấy xé mở, đào ra bên trong một cái áo màu xanh, hình vẽ phía trước áo hấp dẫn chú ý của nó.

Mục Dục Vũ cười cười, cởi áo khoác, cầm áo trong tay tìm chỗ để, ngừng đầu đánh giá xung quanh một phen: đây là một căn hộ nhỏ, xếp đặt ngay ngắn, hai gian phòng thông nhau một cái cửa, một phòng có bức rèm che, một phòng trên cửa có dán hình chuột Mickey, nhìn là đoán được ngay chủ nhân. Trong phòng gọn gàng sạch sẽ, phòng khách đang mở tivi, tiếng ca chúc mừng vui vẻ vang lên, trên bàn có một chậu hoa thủy tiên, tản ra hương thơm nhẹ nhàng. Trên bàn trà và ghế sofa bỏ đầy túi nilon, không cần mở ra, cũng biết bên trong chứa đầy bánh kẹo và hạt dưa, bên cạnh đó còn có một câu đối xuân, xem ra là tính chờ ăn cơm xong lại dán ở ngoài.

Hết thấy đều tỏ rõ qua năm mới, hoặc là nói, đây là một nghi thức quan trọng chào đón năm mới của một gia đình bình thường.

Mục Dục Vũ lặng lẽ đi đến phòng bếp, phòng bếp không lớn, chỉ có thể miễn cưỡng chứa hai người ở bên trong làm việc.

Trong phòng âm áp hoà thuận vui vẻ, bóng đèn màu da cam chiếu sáng trên đỉnh đầu, dưới ánh sáng dịu dàng, Nghe Xuân Yến cột lấy tóc, mang theo một chiếc len cao cổ màu đen, trên lưng vẩy tạp dề, tay áo xắn lên, đang hết sức chăm chú nặn thịt viên. Tay áo của cô và màu sắc chiếc tạp dề giống nhau, đều là màu đỏ và màu râm nắng ô vuông, kết hợp với áo len, làm dáng người cô yếu điệu, vòng eo nhỏ nhắn, chỉ là Nghe Xuân Yến yếu điệu Mục Dục Vũ cảm thấy thật lạ, lúc trước cô ý xem nhẹ vẻ đẹp của cô, thậm chí đến cô cũng xinh, nay muốn bên cô rồi, lại thấy vẻ đẹp của cô lại thêm phần lợi thể, thêm lên rồi, tất nhiên sẽ dè chừng những người đàn ông bên cạnh cô, cô có tốt cũng chỉ nên để mình hắn tán thưởng.

Đúng vậy, đây mới là thứ hắn nên nhìn, bên ngoài cho đến trái tim cô. Mục Dục Vũ giây phút này có chút mê mang, hắn nghĩ thì ra Nghe Xuân Yến nhìn tốt như vậy, cô không phải xinh đẹp, không phải quá chói mắt, không hiện đại, càng không phải thoát tục, vẻ đẹp của cô lệch khỏi tiêu chuẩn quỹ đạo mà người ta đề ra, nhìn như một lối tắt, kỳ thật lại mang theo chủ nghĩa thực dụng, rơi vào những ngày tâm thương, nhấn mình trong khói lửa nhân gian, lại được chiếu sáng bởi ánh lửa bếp lò, thân thiết quen thuộc. Đây là Nghe Xuân Yến, hiểu được cô, giống như hiểu được nguồn cội của bản thân, cũng hiểu được thứ mình hằng tìm kiếm.

“Tiểu Siêu, đi ra ngoài đi ra ngoài, khói dầu này khó chịu lắm, em ngoan ngoan rửa tay nha, đừng ăn quà vặt, lập tức liền ăn cơm, chị làm cho em thật nhiều món ăn ngon, em...”

Cô vừa quay đầu lại, đột nhiên liền thấy Mục Dục Vũ, ngây ngẩn cả người, cái muôi trong tay nắm không vững, thẳng tắp rơi vào cái nồi.

“Ai cẩn thận.” Mục Dục Vũ nhanh chóng đi lên, vừa ngăn cô, xoay người chắn phía trước cô, phịch một tiếng, văng dầu văng khắp nơi.

Trong nháy mắt hai người đều nói không ra lời, bọn họ đứng gần như vậy, hơi thở chồng chéo hơi thở, thân hình gần sát, Mục Dục Vũ phát hiện cô so với

trong tưởng tượng còn nhỏ nhắn hơn, nhất là dùng một cánh tay có thể ôm trọn, lòng bàn tay đặt trên vai của cô, cơ hồ có thể cảm giác được độ ẩm cơ thể qua lớp áo len, có lẽ xuống chút nữa, có thể cảm nhận dòng máu đang chảy xuôi, rất nhiều cảm xúc trước đây hẳn từng xem nhẹ đều tồn tại từ đây. Âm thanh trái tim đập mạnh cũng nghe thấy được, nó một chút một chút, theo từng tiết tấu trong lồng ngực rõ ràng, từng hồi như nhắc lại: đây là người phụ nữ hẳn quyết định chung sống cả đời. Mục Dục Vũ nghĩ rằng, cae cuộc đời này, đại khái chỉ có lần này hẳn cảm nhận được dự vọng mãnh liệt như thế, đều hướng từ người phụ nữ đặc biệt trong lòng hẳn đây. Dư âm mười bốn năm trôi đi vun vút, người và người lúc đó, có khi chia xa mười bốn năm cũng gần gũi đến vậy, mà có khi chung sống bốn mươi năm vẫn như kẻ xa lạ.

“Không có việc gì chứ?” Qua lúc lâu, Mục Dục Vũ mới cúi đầu, giọng khàn hỏi người trong lòng.

“Không.” Nghe Xuân Yến đỏ mặt, cúi đầu, vội vàng đẩy ra hẳn, sau đó, cô mới nhìn đầu mỡ bắn tung tóe trên áo hẳn, liên miên cắn nhai: “Loại này rất dễ bẩn, xin lỗi, anh nhanh cởi ra, đổi áo với Tiểu Siêu, tôi lấy nước ấm cho anh rửa...”

“Một cái áo len mà thôi.”

Nghe Xuân Yến im lặng, qua một lúc, mới thân nhiên hỏi: “Làm sao lại đến đây?”

“Ngồi xe đến.”

Nghe Xuân Yến trừng hẳn, nhẩn nhẩn, vẫn là nhẩn không được hỏi: “Hôm nay cái ba mươi âm, anh không cần làm việc khác sao? Anh không phải bận rất nhiều việc sao?”

“Tôi muốn ăn cơm tất niên với cô.” Mục Dục Vũ nhìn cô, mang theo nụ cười, dịu dàng nói, “Tôi mang theo cho cô không ít thứ, có ăn có mặc...”

Nghe Xuân Yến lấy ánh mắt trừng hẳn, nói: “Nhà chúng tôi không thiếu thứ này.”

“Chính là tấm lòng.” Mục Dục Vũ mặt không đổi sắc nói, “Những thứ này là tự tay tôi chọn, cũng không biết cô thích hay không thích, ngày lạnh như thế, tôi lại mới xuất viện, thể lực chưa kịp phục hồi, đi lục tung cả trung tâm mua sắm cũng không phải dễ. Những thứ này đều lựa chọn cẩn thận, không phải là tùy tay lấy, tay không đến ăn cơm chung quy cũng không được tốt.”

“Anh,” Nghe Xuân Yến có chút khó thở, “Anh rốt cuộc muốn làm sao hả Mục Dục Vũ, năm mới rồi, anh cho tôi sống yên ổn được không...”

Mục Dục Vũ nghiêng đầu nhìn nồi cháo nói: “Cô còn đang mở bếp đó, không nấu thịt viên sao?”

Nghe Xuân Yến trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái, dặng dặng đi qua đi tiếp tục làm thịt viên, cô nhanh nhẹn quang cái cuối cùng vào nồi cháo, chiên đến vàng óng rồi vớt lên, đóng bếp, để lên trên bàn.

“Những năm vừa rồi đều đón giao thừa cùng mẹ tôi, năm nay mẹ tôi mất, chuyện này đối với tôi thật khó chịu được,” Mục Dục Vũ đi theo phía sau cô nhẹ nhàng băng quơ giải thích, “Lúc này không biết xấu hổ quấy rầy người khác, nghĩ vẫn nên đến đây, cô sẽ không đến mức đuổi tôi ra khỏi đường...”

“Làm sao biết được tôi sẽ không đuổi anh đi?” Nghe Xuân Yến dò xét liếc mắt, tức giận nói, “Chắc anh thấy tôi ngốc quá phải không?”

“Năm mới tất nhiên sẽ không đuổi khách, Nghe gia có quy định này.” Mục Dục Vũ nhìn cô, giọng điệu chắc chắn nói.

Nghe Xuân Yến hừ một tiếng, ả sắc mặt lại hòa hoãn chút.

“Tôi chính là đến ăn bữa cơm mà thôi, không có ý khác, muốn cùng cô, em trai cô, cùng nhau ăn cơm tất niên.”

Mục Dục Vũ nhẹ giọng nói, “Bữa cơm này không thể một người ăn, rất cô đơn.”

Lời của hẳn làm Nghe Xuân Yến im lặng, một lát sau, chỉ thấy Nghe Xuân Yến lấy muôi vớt đồ loãng xoảng làm một tiếng, cô hung hăng hấp hấp cái mũi, ghen khí lớn tiếng nói: “Được rồi được rồi, đi ra ngoài chờ đi, không biết mới ra viện sao, nơi này khói bụi nhiều như vậy không tốt? Tiểu Siêu, Tiểu Siêu.”

Tiểu Bạch ngốc vui vẻ đã chạy tới, tham tiền đến đưa đầu hỏi: “TỷChị, chị gọi em sao?”

Nghe Xuân Yến liếc Mục Dục Vũ một cái, có chút không cam lòng, vẫn còn quay đầu đi, giọng điệu đông cứng nói: “Mang khách ra phòng khách ngồi, em rửa tay đi lấy đĩa với bát đi, giúp chị mang bốn món này ra, đừng ăn vụng nha.”

“Vâng.”

Mục Dục Vũ nở nụ cười, kéo tay áo nói: “Để tôi làm cho.”

Hẳn không khỏi phân trần, tiến lên đem mấy món ăn cầm lấy mang đi ra trên bàn cơm bên ngoài, lại trở lại bưng tiếp hai đĩa, vừa nhắc đầu, thấy Nghe Xuân Yến không nháy mắt nhìn hẳn, Mục Dục Vũ mỉm cười, đi qua hỏi: “Nhìn tôi làm gì chứ?”

“Mỗi lần anh đến nhà tôi, cuối cùng lần nào cũng làm tôi phải chuyển,” Nghe Xuân Yến cắn răng nói, “Phòng này tôi phải dùng đến quan hệ với hàng xóm mới thuê được, chủ nhân căn phòng còn không chịu nhận nhiều tiền thuê của tôi, tôi nói trước, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, tôi đều quyết không

chuyển nhà.”

Những lời này nói trăm nghìn thiệt, nói rất khó nghe, nhưng lộ ra cảm giác không an toàn của cô. Mục Dục Vũ mềm lòng, hần thờ dài, nói: “Được rồi, tôi đã biết.”

“Vây anh chờ, com lập tức xong đây.” Nghe Xuân Yến khó khăn khi nói nặng lời trước mặt hắn, nói xong ngược lại ngượng ngùng, xấu hổ xoay người sang chỗ khác, che dấu bù đắp: “Không biết anh đến, không chuẩn bị món anh thích, tôi lại làm cho anh hai món canh nóng, đừng để mới ra viện ăn com không tốt...”

“Nghe Xuân Yến,” Mục Dục Vũ đề cao tiếng nói, bắt mắt quát lớn nói, “Năm mới đừng nói điều xui xẻo.”

Nghe Xuân Yến vội vã miệng, nói: “Nói sai rồi nói sai rồi, tân niên nhất định thuận thuận lợi lợi, mọi người đều khỏe mạnh.”

“Vạn sự như ý!” Nghe Siêu ở một bên không rõ ý ồn ào bu theo.

Mục Dục Vũ nở nụ cười, hần nhìn về phía Nghe Xuân Yến, rốt cục không nói cái gì, quay đầu chụp bả vai Nghe Siêu nói: “Đi, chúng ta đem bộ đồ mới mặc vào cho chị em nhìn một cái.”

“Tôi đâu có để nó thiếu mặc? Anh lãng phí tiền làm gì?” Nghe Xuân Yến cứ việc ngoài miệng nói như vậy, nhưng nhìn về phía này mang theo sự vui mừng.

“Đương nhiên, qua năm mới đứa nhỏ đều vui vẻ, làm sao không mua cho nó được?”

“Nhưng anh không phải không thích nó sao?” Nghe Xuân Yến cắn môi, nhỏ giọng nói, “Tôi nghĩ đến anh không muốn thấy nó.”

“Làm sao có thể,” Mục Dục Vũ cười phì, “Tôi gặp nhiều người rồi. Đứa nhỏ này rất tốt, mẹ tôi trước kia liền đặc biệt thích, bây giờ tôi hiểu vì sao rồi, Tiểu Siêu rất tốt.”

Nghe Xuân Yến còn muốn nói lại thôi.

Mục Dục Vũ đơn giản làm rõ: “Yên tâm đi, tôi không đến mức vì để ấn tượng tốt cho cô mà đối xử tốt với nó, tôi không có khả năng làm chuyện thiệt thòi với mình.”

Lúc này Nghe Siêu mặc áo len mới đã chạy tới, cười hi hi dắt quần áo vạt áo nói: “Chị, chị xem chị xem, áo này còn có hình này, còn có tiếng nước ngoài nữa.”

Nó chỉ vào hình vẽ cao hứng phấn chấn.

Nghe Xuân Yến gật đầu, cô lên đi, thay em trai kéo kéo góc áo, sau đó gật đầu nói: “Thật đẹp nha.”

“Tất nhiên, tôi chọn làm sao có thể kém” Mục Dục Vũ nói, “Còn có khăn quàng cổ với bao tay, là một bộ, cô cũng có, ta ngay cả tất đều chuẩn bị.”

“Anh...” Nghe Xuân Yến quay đầu nhìn hắn, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng phức tạp.

“Không nghĩ tới tôi còn có thể làm chuyện này?” Mục Dục Vũ mỉm cười nói, “Tôi nói tôi sẽ học.”

“Anh không cần làm điều đó.” Nghe Xuân Yến còn thật sự nói.

“Vây làm sao? Mua đều đã mua, hóa đơn cũng vứt rồi, cũng không thể trả lại.” Mục Dục Vũ nhún nhún vai nói, “Chẳng lẽ cô muốn vứt đi hay tặng người khác sao?”

“Không được, chị, em thích cái này, không được quăng, không được cho người khác, để lại cho Tiểu Siêu.” Nghe Siêu không vui.

Nghe Xuân Yến đành phải theo nó nói: “Được được, cho em giữ nha.”

“Anh Mục mua pháo hoa cho em!” Nghe Siêu đắc ý nói, “Anh Mục nói ăn com xong liền mang em đi đốt, nhanh chút ăn com, nhanh chút ăn xong đi.”

Nghe Xuân Yến giật mình nhìn về phía Mục Dục Vũ.

“Dù thế nào Tiểu Siêu cũng là con trai, cô cũng không cần giữ khư khư như khuê nữ.” Mục Dục Vũ mang theo ý cười nói, “Tôi sẽ chăm nó, yên tâm đi.”

Hắn nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: “Sau này tôi đều chăm nó.”

Quả nhiên như Mục Dục Vũ sở liệu, Nghe Siêu chính là điểm yếu của Nghe Xuân Yến, trọng lượng những lời này so với tất cả đều lớn hơn, nháy mắt cô nghe được liền đỏ mắt. Đã bao nhiêu năm, cô sợ em trai thiệt thòi mà không chịu lập gia đình, Mục Dục Vũ biết, hần nhất định là người đàn ông đầu tiên nói với cô như vậy Nghe Xuân Yến, mà cô cũng tin tưởng, lấy thân phận địa vị Mục Dục Vũ, có thể nói ra những lời này, có thể coi như lời hứa hẹn.

Hứa hẹn này, đối với Nghe Xuân Yến mà nói, có thể sánh bằng hứa hẹn với cô.

Ban đầu Nghê Xuân Yên chuẩn bị cơm tất niên là bốn món nguội tám món nóng, bởi vì Mục Dục Vũ đến đây, cô lại làm thêm hai món, thức ăn để tràn đầy bàn, có thêm ba người cùng đến ăn cũng không hết. Nhưng cơm tất niên trên bàn phải có đồ ăn thừa, đây là một truyền thống lâu đời, tỏ rõ hàng năm có điềm tốt, có khi người ta còn ăn đến mấy ngày. Sau khi ăn xong Mục Dục Vũ lại mang theo Nghê Siêu xuống dưới lầu chơi pháo hoa, mấy đứa nhỏ hàng xóm cũng vây quanh lại xem, Nghê Siêu trở thành đối tượng được mọi người hâm mộ, cười đến toé toét. Sau khi đốt hết hai người lên lầu, nhìn thấy Nghê Xuân Yên dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp chuyển cái ghế đi ra treo câu đối xuân, Mục Dục Vũ sao có thể đứng im nhìn cô tự làm, vội vàng đi qua nhận nhiệm vụ này. Nhưng mà ngài Mục chưa làm chuyện này bao giờ, câu đối xuân bị hán treo lệch qua một bên, còn không cao, ở mặt ngoài gỗ ghế. Nghê Xuân Yên hiền lành không mắng hán, Tiểu Bạch ngọc cũng vậy, ở một bên vỗ tay vừa cười lại nhảy, nói ồn ào lệch rồi lệch rồi. Ngài Mục then quá thành giận, lạnh lùng liếc mắt một cái, chân chính anh bạn nhỏ Nghê Siêu xong, giả vờ giả vịt ho khan một tiếng, đối Nghê Xuân Yên nói: “Được rồi thì thông qua đi, tôi treo cái này cũng chẳng dễ dàng?”

Nghê Xuân Yên nhìn không được nở nụ cười, sau đó dùng miệng đỡ Nghê Siêu đối hán nhẹ giọng: “Ừ, treo rất tốt, tôi thấy, dường như là mùi phấn oai.”

Dù là ngài Mục mặt dày đến bao nhiêu, lúc này cũng khó ửng đỏ một phen.

Treo xong câu đối xuân, Mục Dục Vũ lại theo chân hai chị em bọn họ ngồi trong phòng khách, ba người một khối nhìn chăm chăm TV kiểu cũ kia xem chương trình đón xuân. Bọn họ ngồi tán gẫu không mặn không nhạt, bình thường hán tuyệt đối sẽ không ăn hạt dưa, nhưng trong không khí tốt như vậy, Mục Dục Vũ thậm chí ăn một cái Nghê Siêu cứng rắn cắn cho hán, ngọt đến nỗi khiến hán phát ngáy, hán không thể nhả ra, bởi vì Nghê Siêu dùng ánh mắt vô tư nhìn thẳng hán, ân cần hỏi: “Ăn ngon không anh Mục?”

Mục Dục Vũ cắn răng mới cứng ngắc nghẹn ra một từ ” Ừ”.

Thời gian lặng yên trôi qua, Tiểu Bạch ngọc không cưỡng lại cơn buồn ngủ, ngay trên sofa quẹo đầu dần dần ngủ gà ngủ gật, sau đó lại bị Nghê Xuân Yên giục đi ngủ. Phòng khách chỉ còn lại có hai người bọn họ. Không khí chợt có chút tẻ nhạt, Nghê Xuân Yên đứng dậy vào phòng bếp, một lát sau, cô mang theo một cái ly tráng men nóng hổi, bên trong có lá trà. Mục Dục Vũ tiếp nhận uống một ngụm, nước trà mang theo vị chát, uống vào lại ngọt ngào, vừa vận giải quyết vị ngọt chán ngấy trong miệng hán.

“Trà Khổ Đinh, ” Nghê Xuân Yên nói, “Anh đêm nay ăn không ít thịt, uống này vừa tốt.”

Mục Dục Vũ khẽ gật đầu, một tay bưng ly tráng men, tay kia thì lại theo bàn trà đưa qua, lặng yên không một tiếng động cầm tay của cô, Nghê Xuân Yên đại khái vừa làm việc xong, tay cô sờ vào rất lạnh. Nghê Xuân Yên có chút xấu hổ, ý đồ rút về đi, lắp bắp nói: “Tôi, tay của tôi lạnh...”

“Tôi thôi cho.” Mục Dục Vũ vừa nói vừa buông trà, đem hai tay của cô nắm trọn trong lòng bàn tay mình, dùng sức chà xát, vừa nói: “Hà hơi liền nóng.”

“Bao lâu?” Nghê Xuân Yên nhìn hán, ánh mắt thân thiết vừa buồn thương, “Hà hơi được bao lâu? Nếu không được bao lâu, không bằng bây giờ đừng ép buộc.”

Mục Dục Vũ cùng cô đối diện, nhẹ giọng hỏi: “Cô sợ cái gì?”

Nghê Xuân Yên mở mắt, lắc lắc đầu, ngàn hồi vạn chuyển trong lúc đó, cô thẳng thắn: “Sợ anh thay đổi.”

“Kỳ thật tôi cũng sợ, ” Mục Dục Vũ còn thật sự nói, “Tôi sợ cô cùng tôi chung sống, sẽ phát hiện ra tôi kì thật là một tên khốn, khốn nạn vượt qua mức chịu đựng của cô, sau đó cô như tỉnh mộng, cảm thấy tôi phiền phức, hạ quyết định quyết tâm phải rời khỏi tôi.”

Câu này rất khó nhất thừa nhận, hán nghĩ có đánh chết bản thân cũng sẽ không nói ra những lời yếu đuối như vậy, bây giờ lại nhẹ nhàng băng quơ nói ra, Mục Dục Vũ khi nói, mới phát hiện cũng chẳng khó khăn đến vậy, ở trước mặt cô thừa nhận chính mình cũng sẽ yếu đuối, kỳ thật cũng không phải chuyện cùng lắm. Mục Dục Vũ chợt nhẹ nhàng thở ra, dường như đem hết phần khó thể hiện nhất trong lòng cũng huých toẹt ra rồi, những thứ còn lại đó, đều trở nên dễ dàng hơn, không có gì không thể nói. Mục Dục Vũ kiên trì nắm tay Nghê Xuân Yên, hán bắt đầu thấp giọng thẳng thắn nói bản thân đã mơ một giấc mơ, trong lúc bị người ta bỏ thuốc, có một khoảng thời gian như vậy, hán đi vào trong mơ và hiện thực. Hán cũng không hơn gì ai, cũng sa vào hưởng lạc, cũng sa vào hư ảo, ý chí kiên định của hán tâm tính kiên nhẫn cũng không phải vẫn dùng được, cho nên hán muốn đem giấc mơ biến thành sự thật. Đợi cho chuyện trước mắt qua đi, lại phát hiện ý nghĩa đều do tác dụng của thuốc, hán quả thật là bối rối, hán không biết làm sao bây giờ, đúng vậy, mặc dù mạnh mẽ như ngài Mục tiên sinh, khi đối mặt với chuyện có liên quan đến Nghê Xuân Yên, cũng trải qua dằn vặt vô cùng.

“Sau đó tôi tiếp tục uống thêm một lần thuốc, tôi trở lại giấc mơ đó, tôi phát hiện tôi kỳ thật có thể phân biệt rất rõ ràng, tôi biết tôi muốn cái gì, tôi biết cô là ai, tôi không lẫn lộn, tôi vẫn hiểu cô, vẫn không nhìn lầm cô.”

” Cô hỏi tôi chung sống với cô có ý nghĩa gì, kỳ thật tôi biết, trong lòng tôi rõ ràng, là cô nên đã rất rõ ràng, ” hán gian nan nở nụ cười, phát hiện bản thân cười rất khó coi, đơn giản không cười, tiếp tục chậm rãi nói, “Cho tới bây giờ tôi mới phát hiện thì ra tôi đã sớm chuẩn bị tốt, đã sớm chuẩn bị tốt tiếp nhận cô, có lẽ chuẩn bị tốt trong rất nhiều năm rồi. Nhớ rõ không, ngay lúc cô mặc hoa váy đứng chờ tôi dưới tầng cây buồm tôi hôm đó, năm mười sáu tuổi, lúc đó tôi cũng đã nghĩ đến bên cô, nhưng khi đó tôi trẻ tuổi, cô có thể tha thứ sao? Tôi khi đó rất trẻ, tôi không hiểu chuyện...”

Nghê Xuân Yên nháy mắt mấy cái, nước mắt chảy xuống dưới.

” Cô, nói lại đúng là vận khí không tốt.” Mục Dục Vũ cúi đầu, giọng khàn, “Người phụ nữ tốt như cô vậy, nếu không phải gặp tôi, cô sớm đã được hạnh phúc. Nhưng cô gặp tôi, nhất định so với người khác càng mất nhiều kiên nhẫn và thời gian, bởi vì tôi, nói như thế nào, cô đừng nhìn tôi như tôi khôn

khéo, trong chuyện này tôi không thông minh như vậy, tôi không nên vòng một vòng lớn mới hiểu được chuyện. Thật xin lỗi, Xuân Yến, khiến cô đợi lâu, cô có thể tha thứ không? Tuy rằng đợi lâu như vậy, nhưng tôi vẫn đến đây, tôi đến muộn, đối với cô tốt xấu không thất hứa...”

Nghê Xuân Yến một tay che mặt, tủi thân bao nhiêu năm bùng lên, cô không nín được khóc ra tiếng.

Mục Dục Vũ đưa tay ôm cô vào trong lòng, gắt gao ôm rồi luyến tiếc buông tay, hấn trấn an người phụ nữ khóc rống trong lòng, hốc mắt bản thân đỏ lên, hấn bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc, may mắn ông trời có mắt, may mắn hấn thường ngày không làm quá nhiều chuyện xấu, may mắn năm tháng đầu có xuôi ngược, hôm nay bọn họ cuối cùng cũng đoàn tụ.

Hai người bọn họ ôm nhau, thời gian trôi qua nhanh chóng. Mục Dục Vũ chợt phát hiện đã gần đến đêm khuya, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng pháo, nam nữ trên tivi bắt đầu đếm ngược từng giây. Giây phút này, thật sự kỳ lạ, một năm cũ dài như vậy thoáng qua đi trong chớp mắt, như một cuốn sách được lật sang trang mới, mọi năm mới được đón chào trong tiếng hò hét của mọi người, trừ cù lập tân, vạn vật đổi mới, mới đến tốt lành, mang theo hy vọng về tương lai.

Năm mới đến, dù thế nào, đều sẽ tốt hơn so với năm cũ.

Vào lúc ban đêm Mục Dục Vũ không trở về, ở trong phòng Nghe Siêu ngủ lại. Hấn tuy rằng có chuẩn bị mà đến, ngay cả bàn chải khăn rửa mặt đều mang theo, ngày hôm sau đều có thể gọn gàng tươm tất, nhưng gần đây hấn hấn thay đổi lập trường, thứ hai vì nhà vắng vẻ, hấn trở về một người lạnh lẽo cũng không hay, cho nên Nghe Xuân Yến không quyết tâm đến đuổi đi. Mục Dục Vũ nguyên vốn tưởng rằng sẽ chịu thiệt thòi ngủ trên sofa kia, không nghĩ tới Nghe Xuân Yến lo lắng hấn mới ra viện không thể lúng phỏ, cho hấn ở trong phòng Nghe Siêu ngủ trên giường xếp, tìm một cái gối và mềm mới cho hấn. Thời điểm hấn nằm xuống, chớp mũi nghe được chấn bông phơi nắng, bên tai nghe ngoài cửa sổ pháo nổ, bỗng nhiên cảm thấy này đại khái là cái tết thoải mái nhất hấn từng trải qua sau khi trưởng thành.

Bởi vì hấn thích cô thay hấn quan tâm

Ngay cả khi cô chưa thật sự tin tưởng hấn, ngay cả khi cô không cho hấn câu trả lời thuyết phục hấn muốn nghe, có thể có cô, giống như có toàn bộ ý nghĩa năm mới.

Đây là một khởi đầu tốt không phải sao?

Hôm nay buổi tối hấn ngủ rất khá, sáng sớm hôm sau liền tỉnh lại, tinh thần sáng láng, cảm thấy sức sống thanh xuân lan chảy trong cơ thể.

Hấn đứng dậy rửa mặt chải đầu, ăn mỳ sợi làm bữa sáng, lại xuất ra hồng bao chuẩn bị cho Tiểu Bạch ngọc làm tiền mừng tuổi. Hấn đem một hồng bao khác đưa cho Nghe Xuân Yến, Nghe Xuân Yến giật mình hỏi: “Tôi cũng có phần?”

“Ừ,” Mục Dục Vũ gật gù đầu, “Cô vất vả.”

Nghê Xuân Yến nhanh môi, chần chờ một hồi, mới nhận hồng bao đó: “Cám ơn.”

“Sau này hàng năm đều có, mang theo ý đạt cát đại lợi.” Mục Dục Vũ nói, “Cô đổi áo mới đi, mang cái tôi mới mua, chúng ta mang Tiểu Siêu đi nơi này.”

“Hả? Tôi còn phải chúc tết hàng xóm...”

“Buổi chiều lại đi, lần đầu tôi đến chúc tết mẹ.” Mục Dục Vũ thân nhiên cười nói, “Cùng đi đi, mẹ nhất định nhớ thương chúng ta.”

Nghê Xuân Yến chậm rãi đỏ mặt, xoay người trở về phòng, một lát sau, cô thật sự thay Mục Dục Vũ áo mới mang đến, tóc rối tung xuống dưới, cuốn khúc, trên mặt thân nhiên tô son, thoạt nhìn chói lọi.

Cô có chút căng thẳng lôi kéo vạt áo, đây là một bộ váy màu trắng ngà, có thắt lưng, bề ngoài người thon dài đẹp đẽ quý giá. Nhưng Nghe Xuân Yến hiển nhiên chưa từng loại hình quần áo này, lúc này không yên bất an hỏi: “Này, này quá đi...”

Mục Dục Vũ mang theo ý cười đi qua, tự mình thay cô sửa sang, ngón tay nhẹ nhàng ờ vuốt phẳng, nói: “Thiếu trang sức, không có việc gì, về sau tôi lại thay cô chuẩn bị.”

“Không không, tôi không quen.”

“Như vậy rất tốt,” Mục Dục Vũ chuyển đề tài, “Hôm nay rất đẹp.”

“Đều lớn tuổi rồi, đẹp cái gì...”

Mục Dục Vũ nhin không được ôm lấy cô, cúi đầu hôn hôn vành tai trắng nõn của cô, một câu từng nói ở trong mơ lúc này tự nhiên mà vẩy thốt ra: “Ở trong mắt tôi, cô đủ đẹp.”

Ngoài cửa sổ mặt trời chiếu khắp, từng đợt pháo liên tiếp nổ rầm rần, Mục Dục Vũ ôm cô ngọc này, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng kiên định, hấn tin rằng nếu không gặp cô, cả đời cũng chẳng có kiên định như vậy, ngay cả khi hấn gặp gỡ người phụ nữ khác, chỉ sinh ra cảm giác dựa vào. Bởi vì có cô, mới có căn cứ, mới cam tâm tình nguyện muốn trả giá, muốn cho cô vững vàng, sống được khỏe mạnh.

Nhưng hắn không nói được lời tình cảm như vậy , ngài Mục ghen nửa ngày, mới ghen ra một câu: “Tôi sẽ đối với cô thật tốt.”

Hắn sợ Nghe Xuân Yên không tin, lại vội vàng kéo qua Nghe Siêu một bên góc hồ hồ, ôm nói: “Tôi sẽ đối với hai người thật tốt.”

Nghe Xuân Yên nửa ngày không nhúc nhích, cúi đầu, chậm rãi đỏ mặt, sau đó, ngay khi Mục Dục Vũ nghĩ đến bản thân toàn thắng, Nghe Xuân Yên ngẩng đầu mạnh mẽ nói: “Tôi nói trước, bây giờ không kịp nữa rồi, tôi sẽ không buông tha anh đâu!”

Mục Dục Vũ ngạc nhiên, hắn bật cười, đem hai chị em Nghe Xuân Yên lắc lắc trong cánh tay, không cần phải nói thừa , nhưng hắn biết, giờ này phút này, hắn muốn nói gì, Nghe Xuân Yên đều biết.

Cô hiểu được hắn, giống như, hắn kỳ thật cũng hiểu được cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Song Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.